စိတ်ကူးချီချီအဖုပညာ
mgyoe.com

ရွှေဥဒေါင်း

ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်

ပထမအုပ်

mgyoe.com

mgyoe.com

ရွှေဥဒေါင်း

ဝဏ္ဏတိုပေါင်းချုပ်

ပထမအုပ်

ISBN 978-99971-11906
SOD36
9 789997 111906
12,000.00KS

mgyoe.com

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချီချီစာပေ၊ ဂျ၊ ဘင့်လမ်း၊ တာမွေ၊
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဆင်းမာ၊ စိတ်ကူးချီချီပုံနှိပ်တိုက်၊ ဘဂျာ၊ မရိုးမိုမိုလမ်း၊ ရန်ကင်း၊
မျက်နှာဖုံး - အောင်ကျော်
၂၀၁၃၊ ဇွန်လ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀
ရောင်းဈေး ၁၂၀၀၀ ကျပ်

ISBN 978-99971-0-612-1

စတုတ္ထတိုပေါင်းချုပ် ပထမအုပ်
ဂျွေဉာဒါင်း ရန်ကုန်၊ စိတ်ကူးချီချီစာပေ၊ ၂၀၁၃၊
စာမျက်နှာ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ× ၂၀.၅ စင်တီ
(၁) စတုတ္ထတိုပေါင်းချုပ် ပထမအုပ်

mgyoe.com

mgyoe.com

ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်
ပထမအုပ်
ရွှေညဒေါင်း

ပထမအကြိမ်

mgyoe.com

mgyoe.com

mgyoe.com

mgyoe.com

ရွှေဥဒေါင်း

ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်

ပထမအုပ်

mgyoe.com

mgyoe.com

mgyoe.com

mgyoe.com

မာတိကာ

ပထမတွဲ
ဂျမဒါကိုကိုကြီးဝတ္ထုတိုများ

၁။	မိုးကောင်းသွားခရီးသည်ကြီး	၃
၂။	ဂိုဏ်းအုပ်ကြီး ဦးမိုးကြိုး	၁၁
၃။	ဂိုဏ်းသွင်းခြင်း အခမ်းအနား	၂၈
၄။	တရားခံ မောင်တောက်ထွန်း	၄၄
၅။	ခက်ဖို့ရယ်ကြဲ့	၅၁
၆။	ဘေးအန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်ရခြင်း	၅၉
၇။	ဂျမဒါကိုကိုကြီးကို ထောင်ဖမ်းခြင်း	၆၆
၈။	ရီဂျိမင့်တပ်ကြီးတစ်တပ်ကို ကယ်တင်ခဲ့ပုံ	၇၃
၉။	မာစကတ်မြို့ သိမ်းပိုက်ပုံ	၈၄
၁၀။	ဖွတ်မရ ဓားမ အနိုင်နိုင်	၉၄
၁၁။	ရန်သူ၅၇ မြားတွေ့	၁၀၄
၁၂။	ရန်သူများနှင့် အမဲလိုက်ရပုံ	၁၁၆
၁၃။	တိတ်ဆိတ်သော ညီအစ်ကိုများကိစ္စ၌ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပုံ	၁၂၁
၁၄။	အန်ကယ်သော်လည်း ကံမကယ်	၁၃၄
၁၅။	ထောင်မှ ထွက်ပြေးခြင်း	၁၄၆
၁၆။	သူရဲကောင်းတံဆိပ်ရပုံ	၁၅၇
၁၇။	စစ်ဝိုလ်ချုပ်ကြီးကို ကယ်ဆယ်ပုံ	၁၆၆
၁၈။	ဂျမဒါကိုကိုကြီး	၁၇၈
၁၉။	လိုဏ်ခေါင်းနံပါတ် ၃၁	၁၈၇
၂၀။	အဘယ့်ကြောင့် ကိုကိုကြီးလူပျိုကြီးဖြစ်နေရသနည်း	၁၉၅

ဒုတိယတွဲ
ဇော်ဟိတ်ဝတ္ထုများ

၂၁။	ကိုဇော်ဟိတ်၏ လက်ဝှေ့စွမ်း	၂၀၅
၂၂။	တိမ်တစ်လုံးဘတင်နှင့် ဇော်ဟိတ်	၂၁၄
၂၃။	တိုင်းလုံးကျော်နှင့် ဇော်ဟိတ်	၂၂၈
၂၄။	သူသေကိုယ်သေ တစ်ယောက်ချင်းသတ်ကြခြင်း	၂၄၂
၂၅။	နံပါတ်ငါးနှင့် ဇော်ဟိတ်	၂၅၂
၂၆။	ဟန်ကိုယ့်ဖို့	၂၆၂
၂၇။	အရက်သမား ခင်မောင်ထွား	၂၇၃

mgyoe.com

mgyoe.com

၂၈။ အာထပ္ဗဏဇေဒင်ကျမ်း အခက်အခဲ ၂၈၅
၂၉။ အာထပ္ဗဏဇေဒင်ကျမ်း နောက်ဆက်တွဲ ၂၉၁
၃၀။ ဇော်ဟိတ် လူအိုဖြစ်ရခြင်း ၃၀၅
၃၁။ ဓားခုတ်ရာ လက်လျှိခြင်း ၃၁၃
၃၂။ မော်တော်ဘုတ် ပေါက်ကွဲနစ်မြုပ်ခြင်း ၃၂၃
၃၃။ ထူးဆန်းသော မီးပြတိုက်စောင့်သမား ၃၃၃
၃၄။ လူသားစားကျားဆိုးကို အရှင်ဖမ်းခြင်း ၃၄၃
၃၅။ ခြေနှစ်ချောင်းနှင့်အမဲ ၃၅၄
၃၆။ ဇော်ဟိတ်၏ ကလေးဘဝ အတွေ့အကြုံ ၃၆၄
၃၇။ ပထမံဆရာသိန်းနှင့် ဇော်ဟိတ် တွေ့ခြင်း ၃၇၇
၃၈။ ဆင်ရိုင်းအုပ်ကို ဖမ်းဆီးခြင်း ၄၀၃
၃၉။ မခံချင်၍ ထိုးသတ်သော လက်ဝှေ့ပွဲ ၄၁၄
၄၀။ အပေါ်ထပ်မှ ခရီးသည် ၄၂၅
၄၁။ ပင်လယ်တွင်း၌ အမျှောခံရခြင်း ၄၃၆
၄၂။ စစ်သဘော်ကြီး နစ်မြုပ်ခြင်း ၄၄၇
၄၃။ ကျဲရိုင်းအုပ်အလိုက်ခံရခြင်း ၄၅၇
၄၄။ ရင်ထိတ်ဖွယ် ဖယောင်းတိုင်မီးတောက် ၄၆၆
၄၅။ လူမိုက်များနှင့် ရင်ဆိုင်၍ အစွမ်းပြခြင်း ၄၇၆
၄၆။ ဇော်ဟိတ်ဆိုတာ သိကြရဲ့လား ၄၈၉

တတိယတွဲ
ဘဝကြမ္မာဆန်းကြယ်ရာ ဝတ္ထုတိုများ

၄၇။ မျိုးရိုးဝိဇ ၅၀၁
၄၈။ အာဇာဝကလိုဏ်ခေါင်းဝတ္ထု ၅၁၃
၄၉။ လက်မတင်ကလေး ၅၂၂
၅၀။ လူပါးဝတဲ့မြင်း ၅၃၆
၅၁။ ဇာတိနှင့် ပဝတ္တိ ၅၄၆
၅၂။ ထင်းတုံးမြင့်တုံ မြက်မြင့်တုံ ၅၅၆
၅၃။ ဝှက်ကပြီ ဖော်ရော့ ၅၆၅
၅၄။ သံတူရွင်ကွဲ ၅၇၂
၅၅။ အသည်းထိတ်ဖွယ် ကြောက်စရာကြီး ၅၈၃
၅၆။ ဦးစံရှားကို နမူနာယူသော ရှေ့နေ ၅၉၁
၅၇။ ရှစ်သောင်းတန်ဘယက် ၆၀၇
၅၈။ ကြောက်လေ ကြောက်လေ ၆၁၈
၅၉။ မီးရထားကုမ္ပဏီကို မိုက်ကြေးခွဲပုံ ၆၁၅
၆၀။ မကောင်းကြဲ မကောင်းဖြစ် ၆၂၃

mgyoe.com

mgyoe.com

၆၁။ စေတစ်လုံး ရသူ ၆၃၁
၆၂။ နီဗာဒါသူရဲ ၆၄၀
၆၃။ ရွှေမန်းမယ်ရွေးပွဲ၏ နောက်ဆက်တွဲ ၆၅၁
၆၄။ နောက်ပိတ် အိတ်နှင့်လွယ် ၆၆၇

ဒဂုံတင့်

၆၅။ ပုစွန်ထားလို့ လက်မှအနိုင်နိုင် ၆၈၅
၆၆။ လူသတ်မှုအရှုပ်အထွေး ၆၉၇
၆၇။ ပြည်တန်ပတ္တမြား ၇၀၇
၆၈။ ပျိုကြီးမူး စိန်ကြီးအကြောင်း ၇၂၀
၆၉။ ပြန်ဆုံမိခြင်း ၇၃၄
၇၀။ မင်းတုန်းမင်း၏ ရွှေဖလား ၇၄၆
၇၁။ တခ်ီဏုပ္ပတ်ဉာဏ် ၇၅၅
၇၂။ ပထမဇာတ်သွင်းခြင်း ၇၆၅

စတုတ္ထတွဲ
လူရှုပ်ဌာနေ ထူးအံ့ထွေ ဝတ္ထုတိုများ

၇၃။ ထူးဆန်းသော သစ်စိမ်းတစ်ရွက် ၇၇၉
၇၄။ ထူးဆန်းသော အမြွာညီအစ်ကို ၇၈၈
၇၅။ ထူးဆန်းသော စိတ်ကလေး ၇၉၆
၇၆။ ထူးဆန်းသော လူနာ ၈၀၆
၇၇။ ဆူးဆန်းသော ဖယောင်းတိုင် ၈၂၀
၇၈။ စေတစ်လုံးပိုင်ရှင် ၈၂၆
၇၉။ စက်တွင် ဝိညာဉ်သွင်းနိုင်သလော ၈၃၇
၈၀။ စိတ်ပြောင်းကိုယ်ခွာ ၈၄၇
၈၁။ ဘုန်းကြီးတစ္ဆေ ၈၅၉
၈၂။ ဝိုလ်ထော့ကျိုးတောင်ကုန်း ၈၇၀
၈၃။ ပုလင်းစောင့်ဘီလူး ၈၇၉
၈၄။ ဓာတုဗေဒအင်္ဂါရတ်သမား ၈၈၅
၈၅။ ဝဲဩဃအဏ္ဏဝါ ၈၉၄
၈၆။ စိန်ဘယ်လောက်ကြီးမြင်ဖူးသလဲ ၉၀၃
၈၇။ ပီကင်း ကြူရီယိုဆိုင် ၉၁၂
၈၈။ ဇာတ်လိုက် ၉၂၁
၈၉။ ဖကေ၏အစွမ်း ၉၂၈
၉၀။ ထန်းသီးကြွေခိုက်လော ၉၃၇
၉၁။ ထန်းသီးကြွေခိုက် ကျိုးနင်းခိုက် ၉၄၅

mgyoe.com

mgyoe.com

၉၂။ ဓားပြကြီးဦးမိုးသီး (၁) ၉၅၄
၉၃။ ဓားပြကြီးဦးမိုးသီး (၂) ၉၆၁
၉၄။ ဓားပြကြီးဦးမိုးသီး (၃) ၉၆၇
၉၅။ ဓားပြကြီးဦးမိုးသီး (၄) ၉၇၅
၉၆။ ရှေးဖြစ်ဟောင်း အောက်မေ့ဖွယ် ၉၈၃
၉၇။ ဆုကြီးပန် ၉၉၃

ပဉ္စမတွဲ
မေတ္တာသောက ဗျာပါဒ ဝတ္ထုတိုများ

၉၈။ ဂြိုဟ်မွေတဲ့ငွေ ၁၀၅၁
၉၉။ အမှိုက်ကစ ပြာသာဒ်မီးလောင် ၁၀၈၂
၁၀၀။ နိယာမတရား၏ တရားပုံ ၁၀၉၂
၁၀၁။ မာနကြီး ၁၀၉၉
၁၀၂။ ဇာတ်လိုက် ၁၁၀၉
၁၀၃။ ကိုယ်ရှူးကိုယ်ပတ် ၁၁၁၆
၁၀၄။ မသိမကောင်း သိမကောင်း ၁၁၂၆
၁၀၅။ ကြက်တူရွေးနှုတ်သီး ၁၁၃၈
၁၀၆။ ကိုယ်တစ်ကိုယ် ခေါင်းနှစ်လုံး ၁၁၄၇
၁၀၇။ ဘုတ္ထိုင်း ၁၁၅၅
၁၀၈။ ဗိုလ်ပုတက် ၁၁၆၄
၁၀၉။ စက္ကင်းပတ္တမြားငမောက် ပျောက်ဆုံးသလော ၁၁၇၁
၁၁၀။ အမေတို့ အဖေတို့ ၁၁၈၄
၁၁၁။ ချစ်ပန်းပွင့် ၁၁၉၃
၁၁၂။ အချစ်ကြီးလို့ ၁၂၂၂
၁၁၃။ အချစ်ဖိုခနောက်ဆိုင် ၁၂၃၂
၁၁၄။ ဖူးစာရေး လင်းနို့ ၁၂၄၄
၁၁၅။ အောင်သွယ်ကောင်းသော ဆိတ် ၁၂၅၆
၁၁၆။ လင်မယား သဘာဝ ၁၂၆၈
၁၁၇။ သံပရာတစ်ခြမ်း ၁၂၈၀
၁၁၈။ ကျုပ်လူထူး ၁၂၈၇
၁၁၉။ လူအဝတ် တောင်းအကွပ် ၁၂၉၈

ဆဋ္ဌမတွဲ
လှည့်စားဖန်ဖန် လောကဓံ ဝတ္ထုတိုများ

၁၂၀။ ယောကျ်ားဘသား ၁၃၀၇
၁၂၁။ မောင်သိန်းတင်၊ မသိန်းရှင် ၁၃၃၄

mgyoe.com

mgyoe.com

၁၂၂။	ဓားမြှောင်နှင့် မောင်းချဓား	၁၃၄၅
၁၂၃။	မင်းကတော် မမြမေ၏ အရှက်တော်ပုံ	၁၃၅၄
၁၂၄။	ရုပ်ခွဲ နာမ်ခွဲ	၁၃၆၁
၁၂၅။	ငါးရာတမ်း	၁၃၆၉
၁၂၆။	ဖြတ်လမ်းကြိုက်သူ	၁၃၇၇
၁၂၇။	ဦးသီဟန်၏ ဖြောင့်ချက်	၁၃၈၆
၁၂၈။	ကိုယ့်အတတ်နဲ့ ကိုယ်ပတ်	၁၃၉၆
၁၂၉။	ဘဝရေစက်	၁၄၀၅
၁၃၀။	ကစားတိုင်း နိုင်သောနည်း	၁၄၁၂
၁၃၁။	ကျားသည် လူကို အဘယ့်ကြောင့်ကိုက်သနည်း	၁၄၂၃
၁၃၂။	မေတ္တာသက်စေသော မုသား	၁၄၃၀
၁၃၃။	နဂါးခံတွင်း ဂူကြီး	၁၄၃၈
၁၃၄။	အံ့ဖွယ်ရောဂါ	၁၄၅၂
၁၃၅။	ပဋိသန္ဓေမှ ကုသိုလ်ကံထောက်ပံ့သော်လည်း	၁၄၆၄
၁၃၆။	ကံကောင်းလို့မသေ	၁၄၇၇
၁၃၇။	ကံကောင်းတဲ့ ခွေး	၁၄၈၈
၁၃၈။	သခင်ကျောက်ဖလူး	၁၄၉၉
၁၃၉။	စက္ကူမီးအိမ် သုံးလုံးထွန်းသောအိမ်	၁၅၁၀
၁၄၀။	အင်္ဂါဂြိုဟ်၌ လူရှိသလော	၁၅၁၈
၁၄၁။	လူဆိုးခေတ်	၁၅၃၀
၁၄၂။	ထီးကိုး	၁၅၃၉
၁၄၃။	ကာလယန္တရား	၁၅၄၉

သတ္တမတွဲ
စဉ်းစားဆင်ခြင် ဉာဏ်မြော်မြင် ဝတ္ထုတိုများ

၁၄၄။	ဆွမ်းခံရင်းငှက်သင့်	၁၅၇၃
၁၄၅။	လင်းယုန်ရွေယုန်	၁၅၈၅
၁၄၆။	စိန်ဘာဘူ လူသတ်မှု	၁၅၉၉
၁၄၇။	မယားကြီးသတ်မှု	၁၆၁၃
၁၄၈။	ရွှေသွား	၁၆၂၆
၁၄၉။	ရှမ်းဓားမြှောင်	၁၆၄၁
၁၅၀။	ဖွတ် မရ ဓားမ ဆုံး	၁၆၆၁
၁၅၁။	နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်	၁၆၇၂
၁၅၂။	တကယ့်မေတ္တာ	၁၆၈၁
၁၅၃။	လေးကွက်ကျား	၁၆၉၁
၁၅၄။	စိတ္တဇ သို့မဟုတ် စိတ်ကြောင့်သေ	၁၇၀၀

mgyoe.com

mgyoe.com

၁၅၅။ ပညာသင်စုံထောက် ၁၇၀၉
၁၅၆။ ဌာနတကာ့ ဘုရင် ၁၇၂၄
၁၅၇။ စုံထောက်ဦးလူဝ ပင်စင်ယူရပုံ ၁၇၃၄
၁၅၈။ နှစ်ပတ်ကျော် ၁၇၄၃
၁၅၉။ မစ္စတာဘတ်(ခ)၏ ကိုယ်တွေ့များ (လက်တုံ့ပြန်သောကျား) ၁၇၅၂
၁၆၀။ မိတ်ဆွေစစ် ၁၇၆၂
၁၆၁။ သိုက်အရစွန့်စားသူ ၁၇၇၃
၁၆၂။ အရိပ်မထွက်သော ပြည် ၁၇၉၅
၁၆၃။ လောဘအမှောင် ၁၈၁၂

အဋ္ဌမတွဲ
နယ်စုံကွန်မြူး ဆန်းထွေထူး ဝတ္ထုတိုများ

၁၆၄။ ရွှေကြော့မှူး ၁၈၂၃
၁၆၅။ အရေးကြီးသော တစ်စက္ကန့် ၁၈၅၅
၁၆၆။ သုံးပေါက်ချွန်း ၁၈၆၃
၁၆၇။ သန်းခေါင်ဝိုလ် ၁၈၆၉
၁၆၈။ အကြံကြီးသမားတစ်စု ၁၈၇၆
၁၆၉။ ကြမ်းလိုက်တဲ့တော ၁၈၈၇
၁၇၀။ မန္တန်၏ ထူးဆန်းခြင်း ၁၈၉၄
၁၇၁။ လူခြောက်ကလေး ၁၉၁၀
၁၇၂။ ထူးဆန်းသော ကြေးအိုးကလေး ၁၉၁၈
၁၇၃။ ဝက်ခွာ ၁၉၃၂
၁၇၄။ ဆန်းထွေထူးဝတ္ထုများ ၁၉၅၉
၁၇၅။ ငါးရံမင်းပရိတ် ၁၉၇၂
၁၇၆။ သွားစိုက်ဆရာအမှူ ၁၉၇၅
၁၇၇။ မီးရထားလူသတ်မှုဝတ္ထု ၁၉၈၀
၁၇၈။ ကပြားလင်မယား အရှုပ်တော်ပုံ ၁၉၈၈
၁၇၉။ အသက်အာမခံ လိမ်လည်မှု ၁၉၉၆
၁၈၀။ စိန်ကြယ်သီးစုံ ပျောက်ဆုံးမှု ၂၀၀၃
၁၈၁။ ကုန်ဈေးတန်း လူသတ်မှု ၂၀၁၃
၁၈၂။ ဆရာဝန်အိစမေဝတ္ထု ၂၀၁၉
၁၈၃။ ကြွေတစ်လက် ကြက်တစ်ခုန် ၂၀၂၇
၁၈၄။ ဘဏ်တိုက်လူသတ်မှု ၂၀၃၅
၁၈၅။ လက်ဝှေ့ချန်ပီယံ သော်တာစိန် ၂၀၄၂
၁၈၆။ တောသူစုံထောက် ၂၀၅၂
၁၈၇။ ပတ္တမြားပလွင် ၂၀၆၆

mgyoe.com

mgyoe.com

နဝမတွဲ
စုံထောက်မဟုတ်သော အခြားဝတ္ထုများ

၁၈၈။	အာဂင်နဲ	၂၀၇၇
၁၈၉။	ထူးဆန်းသောလက်တုံ့ပြန်နည်း	၂၀၈၄
၁၉၀။	အမေရိကန်ပါးကွက်သားတစ်ယောက်၏ ထုတ်ဖော်ပြောချက်များ	၂၀၉၄
၁၉၁။	ဗိန်းတလိန်းနတ်နှင့် ပတ်သတ်သော သူရသတ္တိ	၂၁၀၅
၁၉၂။	ကျားဘူလီ	၂၁၁၄

mgyoe.com

mgyoe.com

mgyoe.com

mgyoe.com

- ပထမတွဲ -

ဂျမဒါကိုကိုကြီး
ဝတ္ထုတိုများ

mgyoe.com

mgyoe.com

mgyoe.com

mgyoe.com

အခန်း(၁)
မိုးကောင်းသွားခရီးသည်ကြီး

ချမ်းအေးသော နတ်တော်လအတွင်း တစ်နေ့သော နံနက်ခင်းအချိန်တွင် စစ်ကိုင်း-မြစ်ကြီးနားမီးရထားသည် နဘားဘူတာရုံမှ မြစ်ကြီးနားဘက်သို့ ဆန်တက်ခုတ်နှင်လျက်ရှိသည်။

မီးရထားခရီးသည်များသည် ကောလင်း၊ ဝန်းသို စသော ဘူတာရုံများကို ကျော်လွန်လာသည်မှစ၍ မြန်မာအစစ်မဟုတ်သည့် လက္ခဏာနှင့် ၎င်းတို့ပြောစကားများမှာ တစ်ဘူတာထက်တစ်ဘူတာ ဝဲသည်ထက်ဝဲ၍လာခဲ့ရာ နဘားဘူတာကို ကျော်လွန်မိသောအခါတွင်မူကား မြန်မာစကားထက် ရှမ်းစကားပြောသူ ခရီးသည်များက ပြောက်ကျားပြောက်ကျား ပေါ်ထွက်လာ၍ မောလူး၊ မော်ဟန် စသောဘူတာရုံများသို့ရောက်သောအခါတွင် လွယ်အိတ်၊ ခမောက်၊ ဘောင်းဘီပွ၊ ဂွမ်းထိုးအင်္ကျီစသည့် အဝတ်အစားနှင့် အသုံးအဆောင်များသည် မီးရထားတွဲတိုင်း တွင် လွှမ်းမိုးစပြုလာတော့၏။

အချို့ဘူတာများ၌ ခရီးသည်များသည် မီးရထားဆိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သားနှင့်အဘ၊ မောင်နှင့်နမလက်တွဲကာ ထိုမှဤမှ ဟစ်ခေါ်ပြေးလွှားလျက် မီးရထားထွက်သွားမည်စိုးသဖြင့် တံခါးကိုဖွင့်ရန် သတိမရနိုင်ဘဲ ပြတင်းပေါက်များမှ တိုးလျှိုးကျော်လွှားကာ ဝင်လာကြသည်များ တွေ့မြင်ရသည်မှာ ပြုံးရယ်ကြည်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းလှပေသည်။

ထိုသို့သော ခရီးသည်မျိုးသည် မီးရထားပေါ်သို့ရောက်သောအခါ၌လည်း ထလိုက်၊ ထိုင်လိုက်၊ ကုန်းလိုက်၊ ကွလိုက်၊ အပြင်သို့ကြည့်လိုက်၊ တန်းပေါ်တက်ထိုင်လိုက်နှင့် ဂနာမငြိမ်အောင် ဖြစ်နေကြပုံများကို ထောက်သဖြင့် မီးရထားဖြင့် ခရီးသွားဖူးခြင်းမှာ ထိုအကြိမ်သည် ပထမအကြိမ် ဖြစ်ဟန်တူပေ၏။

နတ်တော်လမှာ ဆောင်းရာသီဖြစ်သည့်ပြင် ၎င်းအရပ်ဒေသမှာ အေးချမ်းသော ဒေသဖြစ်၍ ပြတင်းပေါက်များမှ လေတဖြူးဖြူးတိုက်ဝင်လျက်ရှိရကား ခရီးရှည်စီးနင်းလိုက်ပါလာသော ခရီးသည်များသည် ရှမ်းခရီးသည်သစ်များ၏ ဆူညံသောအသံကြောင့် စိတ်ရှုပ်သောလက္ခဏာနှင့် ကွေးလျက်အိပ်နေသော စောင်ခြုံများထဲမှ ဦးခေါင်းထောင်၍ ကြည့်ကြ၏။

အချို့မှာ ခရီးဝေးသည့် လက္ခဏာနှင့် တစ်ဖက်သို့စောင်းကာ ဆက်လက်၍ အိပ်ကြပြန်ရာ တချို့မှာလည်း မြည်တွန်တောက်တီးလျက် အိပ်ပျော်ဖို့အရေးကို လက်လျှော့ပြီး မျက်စောင်းထိုးကာ မေးငေါ့ကာဖြင့် အိပ်ရာမှ ထထိုင်လိုက်ကြလေ၏။

ရှမ်းခရီးသည်များကမူ မည်သူ၏ ညည်းညူခြင်းကိုမျှ ဂရုစိုက်ဟန်လက္ခဏာမရှိဘဲ ဘူတာ၌ကျန်ရစ်ခဲ့သော မိမိတို့၏ မိတ်ဆွေများအား လှမ်းခေါ်ဟစ်အော်ကာ နှုတ်ဆက်လျက် ရှိကြလေ၏။

mgyoe.com

နဘားဘူတာသို့ တိုင်အောင် မီးအိမ်များ၏ အလင်းရောင်ဖြင့် ခုတ်နှင်လာခဲ့ရသော မီးရထားမှာ နဘားဘူတာတွင် မီးအိမ်များသိမ်းယူပြီးနောက် ဆီးနှင်းများအတွက်ကြောင့် အုံ့မှိုင်းမှိုင်း ဝေ့ဆိုင်းဆိုင်း ရှိနေသည့် အလင်းရောင်တွင် "စမ်းတဝါးဝါး" တွားရွေ့သွားရသည့် ဟန်နှင့် မရွှံ့မရဲ ခုတ်နှင်လျက်ရှိ၏။

တစ်ခုသောတတိယတွဲတစ်တွဲ၌ ခရီးသည်တစ်စုတို့သည် မော်လူးဘူတာသို့ မီးရထားဆိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ ငါးကြော် အစရှိသည့် လူကြမ်းများကြိုက်တတ်သော အစာအာဟာရများကို ဝယ်ယူစားသောက်ကြပြီးနောက် မိမိတို့၏ သေးငယ်ပေကျဲသော အိပ်ရာလိပ်ကလေးများကို လိပ်သိမ်းချည်နှောင်စ ပြုကြလေရာ ၎င်းတို့၏ညံ့ဖျင်းသော အဝတ်အစားများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မိုးကောင်းမြို့တွင် အလုပ်လုပ်သည့် ကျောက်တွင်းတူးသမားများဖြစ်ကြောင်း သိရှိနိုင်ပေ၏။

တစ်ခုသောထောင့်၌ကား ပုလိပ်သားနှစ်ယောက်တို့သည် ဘူတာရုံမှ ပုလင်းဖြင့်ထည့်၍ဝယ်ခဲ့သော ကာကာလက်ဖက်ရည်နှင့် နံပြားမုန့်များကို မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်လျက် ရှိကြ၏။

ကျောက်တွင်းတူးသမားများက ၎င်းတို့နှစ်ယောက်အား ရံဖန်ရံခါ စောင်းငဲ့ကြည့်ရှုပုံနှင့် အချင်းချင်း တီးတိုးစကား ပြောကြပုံများကိုထောက်သော် ကျောက်တွင်းတူးသမားများသည် ပုလိပ်များအပေါ်၌ မြွေသတ္တဝါလို သဘောထားသည့်အလား ကဲ့ရဲ့ရွံရှာခြင်းနှင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်းတို့ ရောယှက်စပ်ဖက်လျက် ရှိနေဟန်တူပေ၏။

အခြားသော ထောင့်တစ်ထောင့်၌ကား မည်သူနှင့်မျှ အရောဝင်လိုသည့် လက္ခဏာမရှိဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း ခွဲခြားလျက် လိုက်ပါလာသော ခရီးသည်တစ်ယောက် ရှိပေ၏။

အဆိုပါခရီးသည်မှာ အသက်အရွယ် သုံးဆယ်ခန့်ရှိ၍ ဖျတ်လတ်သွက်လက်သော အမူအရာနှင့်လည်းကောင်း၊ ကျစ်လျစ်သိပ်သည်းသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်တို့နှင့်လည်းကောင်း၊ မွန်ရည်သန့်စင်သော ရုပ်လက္ခဏာနှင့်လည်းကောင်း ပြည့်စုံပေ၏။

နဂိုအားဖြင့် ခပ်လတ်လတ်ရှိသော ၎င်း၏ အသားအရေမှာ အရပ်လေးမျက်နှာ သွားဖန်များသဖြင့် နေစားသည့်အတွက်ကြောင့် ချိုပ်ရောင်သဖွယ် ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်း ရှိနေလေ၏။

၎င်း၏မျက်လုံးများမှာ အလွန်တရာ ကြည်လင်တောက်ပစူးရှထက်မြက်လှ၍ မည်းနက်သော မျက်လုံးများ၏အောက်တွင် အရောင်တဖျပ်ဖျပ် ထွက်လျံက်ရှိရာ နှစ်သိမ့်သောအခါတွင် ချစ်ခင်ဖွယ်ကောင်းသလောက်၊ မာန်တင်းသောအခါတွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှပေ၏။

သို့ရာတွင် ကျဲကော်ကိုင်းနက်နှင့် ဝိုင်းစက်သော မျက်မှန်ကြီးသည် မျက်လုံးက စူးရှသောအရောင်ကို ကွယ်ဝှက်ဖုံးအုပ်ထားတတ်ရကား ရံဖန်ရံခါ ထိုသူ၏ ခက်ထန်တင်းမာသော စိတ်သဘောကို မြင်ရသူတို့မရိပ်မိနိုင်အောင် ဖုံးကွယ်၍ ထားတတ်ပေ၏။

ထိုသူ၏ ကြံ့ခိုင်သော မေးရိုးကြီးများသည်လည်းကောင်း၊ ပါးလွှာတင်းမာသော နှုတ်ခမ်းများသည်လည်းကောင်း၊ အလွယ်တကူနှင့် ဖြားယောင်းသွေးဆောင်၍ မရနိုင်သော စိတ်သဘောကို ကြော်ငြာသကဲ့သို့ ထင်ရှားစေသည့်ပြင် သူ၏အလိုနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုကျင့်ဝံ့သောသူတို့မှာလည်း မြွေဟောက်ကို ကျီစားသောသူကဲ့သို့ ဘေးရန်နှင့်တွေ့ဖို့ ပြင်ဆင်ထားရမည်ဖြစ်၏။

ခရီးသည်သည် "သာမို"ဘူးနှင့်ထည့်၍ ဆောင်ခဲ့သော ကော်ဖီနှင့် ဘီစကွတ်မုန့်နှစ်ခုကို စားသောက်ပြီးနောက် ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်၍ အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်လေ၏။

ယမန်နေ့ကမူကား ပြတင်းပေါက်မှ မျှော်ကြည့်တိုင်း အသီးအနှံတို့ဖြင့် ဝင်းဝင်းထိန်လျက်ရှိသော လယ်ပြင်များကို မျက်စိတစ်ဆုံး တွေ့မြင်ရလေရာ၊ ယခုနေရာ၌မူ မြင့်မားသော တောင်ကြီးများသည် ရထားလမ်းနှင့် ကပ်ချည်တစ်ခါ ခွာချည်တစ်လှည့်၊ နီးလိုက်ဝေးလိုက် ဖြစ်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

စမ်းချောင်းများမှာလည်း ကိုက်တစ်ရာခန့် ကျော်လွန်သည့်အခါတိုင်း မီးရထားလမ်းအောက်မှ ငုပ်လျှိုးစီးဆင်းကြလေရာ၊ ချောင်းကူးတံတားများကို ကူးကျော်သည့်အခါတိုင်း ဝေါခနဲဝေါခနဲအသံများသည် ခရီးသည်များအား အိပ်ချင်အောင် သိပ်ပေးသကဲ့သို့ ငြိုးငွေ့ဖွယ်ကောင်းလှပေ၏။

ထူးခြားသော ထိုခရီးသည်သည် ပြတင်းပေါက်မှ

mgyoe.com

mgyoe.com

ဝင်လာသော စူးရှအေးမြသောလေကို မခံလိုသည်နှင့် ပြတင်းတံခါးကို ချထားလိုက်ပြီးလျှင် အင်္ကျီအိတ်သို့ လက်နှိုက်၍ ဆေးတံအမှတ်နှင့် ဆွဲထုတ်လိုက်ရာတွင် ဒန်ရောင်တလက်လက်ထွက်နေသော ခြောက်လုံးပြူးအငယ်စားကလေး ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

ခရီးသည်သည် သေနတ်ကို ကပျာကယာပြန်ထည့်၍ အခြားအိတ်မှ ဆေးတံတစ်ချောင်းကိုထုတ်ယူကာ ဆေးထည့်ပြီးနောက် သောက်ဖွာလျက်ရှိနေစဉ်၊ ၎င်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လျက်ရှိသော ကျောက်တူးသမား ခပ်ရွယ်ရွယ်တစ်ယောက်သည် သေနတ်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် စကားစပ်၍ မေးလေ၏။

ကျောက်တွင်းသမား။ ။"ဘယ့်နယ်လဲ မိတ်ဆွေ၊ သေနတ်တွေ ဘာတွေနဲ့ပါလား"

ခရီးသည်။ ။(မမြင်စေလိုသည်ကို မြင်သွားသဖြင့် ခပ်ရှန့်ရှန့်အမူအရာနှင့်)"ကျုပ်လာခဲ့တဲ့နေရာက ဆိုးတယ်ဗျ၊ ဒင်း မရှိမဖြစ်ဘူး"

ကျောက်။ ။"ဘယ်ဆီကလဲ မိတ်ဆွေ"

ရီး။ ။"တွင်းငယ်လေ နီလာထွက်တဲ့ တွင်းငယ်ဆိုတာ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား"

ကျောက်။ ။"ကြားဖူးပြီလားဗျာ၊ အနယ်နယ်က လူဆိုးတွေ စုနေတဲ့အရပ်ပေါ့၊ ဒါထက်... ဒီဘက်ဆီ အရင်က ရောက်ဖူးသလား"

ရီး။ ။"မရောက်ဖူးဘူး"

ကျောက်။ ။"ခင်ဗျား ဘယ်မှာဆင်းမလဲ"

ရီး။ ။"မိုးကောင်းမှာ ဆင်းမယ်"

ကျောက်။ ။"ကြာကြာနေဖို့လား"

ရီး။ ။"ဟုတ်ကဲ့၊ အဆင်သင့်ရင်နေဖို့ပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ"

ကျောက်။ ။"တွင်းငယ်မှာ ခြောက်လုံးပြူးရှိမှ၊ ပြီးရင် မိုးကောင်းမှာ ဆယ့်နှစ်လုံးပြူးလိုလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျား ရောက်တော့ သိပါလိမ့်မယ်ဗျာ၊ ဒါထက် ခင်ဗျားက အစိုးရဘက်ကလား"

ရီး။ ။"ခြောက်လုံးပြူးကြောင့် မေးတာလား၊ စစ်စရိတ်တွက် ငွေချေးနိုင်ရင် ဘယ်သူမဆို သေနတ်ကိုင်နေရတဲ့ ခေတ်ပဲဗျ၊ ကျုပ်က အစိုးရဘက်က မဟုတ်ပါဘူး၊ တိုလီမိုလီ တွေ့ကရာအလုပ်လုပ်တဲ့လူဆိုပါတော့ဗျာ"

ကျောက်။ ။"အခု ဘာကိစ္စနဲ့ လာခဲ့သလဲ"

ရီး။ ။"လည်ရင်းပတ်ရင်း ဆိုပါတော့ဗျာ၊ ဒီဘက်ပိုင်းဆီမှာ အလုပ်အကိုင်ပေါတယ်ကြားလို့ စမ်းစမ်းမလားလို့ပါပဲ"

ကျောက်။ ။"ဒီအရပ်အကြောင်း ခင်ဗျားတို့ဆီက ဘာမှ မကြားခဲ့ဘူးလား"

ရီး။ ။"ထူးထူးခြားခြား မကြားပါကလားဗျာ၊ ဘာကြောင့်လဲ"

ကျောက်။ ။"ဟိုရောက်တော့ ကြားပါလိမ့်ဗျာ၊ မိတ်ဆွေများ ရှိသလား"

ရီး။ ။"ခုတော့ မရှိသေးဘူးပေါ့၊ သို့သော် မိတ်ဖွဲ့ဖို့အဆက် ကျုပ်မှာပါပါတယ်"

ကျောက်။ ။"ဘယ်လိုအဆက်လဲ"

ရီး။ ။"ကျုပ်က ဆတ်ဆတ်ကြဲ ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ကလားဗျ၊ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းသားတွေ ရှိရာအရပ်မှာ မိတ်ဆွေဖွဲ့ဖို့ ဘာခက်သလဲ"

ထိုစကားကို ကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျောက်တွင်းသမားသည် အနီးရှိ ခရီးသည်များဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

အခြားခရီးသည်များမှာ ၎င်းအချင်းချင်း စကားလက်ဆုံဝင်နေကြသည့် လက္ခဏာနှင့် ဆူညံစွာပြောဆိုလျက်ရှိကြရာ ပုလိပ်သားနှစ်ယောက်မှာလည်း ဝမ်းဗိုက်တောင့်သည်နှင့် အိပ်ချင်သည့်လက္ခဏာနှင့် ငိုက်မျဉ်းကာ လိုက်ပါလာကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ထိုအခါ ကျောက်တွင်းသမားသည် ခရီးသည်အနီးသို့ တိုးကပ်လာ၍ အခြားသူများဘက်သို့ ကျောခိုင်းလျက် လက်နှစ်ဘက်ကို ဆန့်ထုတ်ပြီးလျှင် "မှန်းစမ်း... မှန်းစမ်း"ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ခရီးသည်သည် မိမိ၏လက်နှစ်ဘက်ကို ထိုနည်းတူ ဆန့်ထုတ်ပြီးနောက် တစ်ယောက်၏လက်ဝဲလက်သည် တစ်ယောက်၏ လက်ယာလက်နှင့် ထိတွေ့ဆုပ်ကိုင်လျက် သုံးကြိမ်သုံးခါတိုင်အောင် ဆွဲယမ်းလှုပ်ခါကြလေ၏။

၎င်းနောက် ကျောက်တွင်းသမားသည် မိမိလက်ယာလက်ကို လက်ဝဲမျက်ခုံးသို့ပြောင်း၍ လက်နှစ်ချောင်းဖြင့် ဖိနှိပ်ထားလေရာ ခရီးသည်ကလည်း မိမိ၏ လက်ဝဲလက်ကို လက်ယာမျက်ခုံးသို့မြှောက်၍ လက်နှစ်ချောင်း

mgyoe.com

နှင့် ဖိနှိပ်ထားလေသည်။

ကျောက်။ ။"ဆတ်ဆတ်ကြဲနဲ့ အာဇာနည်ဟေ့"

ရီး။ ။"မြန်တိုင်းဌာနီ ရှားမှရှားဟေ့"

ကျောက်။ ။"တော်ပြီ၊ စိတ်ချရပြီ၊ ကာလက လူညာတွေ ပေါလေတော့ ပြောတိုင်းယုံလို့ဖြစ်ဘူး၊ စုံစမ်းရသေးတယ် မိတ်ဆွေရဲ့၊ ကျုပ်နာမည် မောင်သီဟတဲ့။ ဂိုဏ်းနံပါတ် သုံးဆယ့်လေး၊ မှတ်ထားနော်"

ရီး။ ။"ကျုပ်နာမည် မောင်တောက်ထွန်းပါတဲ့၊ ဂိုဏ်းနံပါတ် နှစ်ဆယ့်ကိုး၊ ဂိုဏ်းအုပ်မောင်ကျောက်တဲ့၊ ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်နဲ့ စောစောစီးစီး တွေ့ရတာ ကံကောင်းလိုက်လေဗျာ"

ကိုသီဟ။ ။"ကျုပ်တို့မှာ ဂိုဏ်းသားတွေ တော်တော်ပေါသားကပဲ၊ မြန်မာတစ်ပြည်လုံးမှာ ကျုပ်တို့မြို့လောက် ဒီဂိုဏ်းထွန်းတဲ့နေရာ ခပ်ရှားရှား နေလိမ့်မယ်၊ လူပုံကဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်နဲ့ ဟိုဆီမှာ အလုပ်မရနိုင်တာ အံ့သြပါရဲ့ဗျာ"

ကိုတောက်ထွန်း။ ။"အလုပ်တော့ ပေါသားပေါ့ဗျာ"

ဟ။ ။"ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်ထွက်လာခဲ့သလဲ"

ထွန်း။ ။(ငိုက်မျဉ်းနေသော ပုလိပ်သားနှစ်ယောက်ကိုမေးငေါ့လျက်)"ဘာကြောင့် ကျုပ်ထွက်လာခဲ့တယ်ဆိုတာ ဟောဟိုကငနဲတွေတော့ သိပ်သိချင်မှာပဲ"

ဟ။ ။"ရာဇဝတ်မှုနဲ့ ပတ်သက်လို့လား"

ထွန်း။ ။"ဒါပေါ့"

ဟ။ ။"နှစ်ကြိုးမှလား၊ နှစ်ကလေးမှလား"

ထွန်း။ ။"စုံလို့ပဲဗျ"

ဟ။ ။"ဇီဝိန်ခြေဖူးသလား"

ထွန်း။ ။"တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တွေ့ကာရှိသေး၊ ဒီလောက်လျှောက်မေးနေတာ ဘယ့်နယ်လူလဲဗျာ"

ကိုတောက်ထွန်းသည် ရုတ်တရက် မီးတလက်လက် ထွက်သက့်သို့ ပြောင်လက်စွာသော မျက်လုံးများဖြင့် ကိုသီဟကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ...

ဟ။ ။"စိတ်မရှိပါနဲ့မိတ်ဆွေ ကူညီစရာရှိ ကူညီလိုတဲ့သဘောမျိုးနဲ့ မေးမိခြင်းပါ၊ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းသားတွေက ရဲနဲ့ကြပ်ကြပ်မတည့်လေလေ ကြည်ညိုတဲ့လူပေါလေလေ ပါမိတ်ဆွေရဲ့၊ ဒီအတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့၊ ဒါထက် မိုးကောင်းရောက်တော့ ဘယ်သူ့အိမ်မှာတည်းမလဲ"

ထိုအခါ ကိုတောက်ထွန်းသည် အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ စာတစ်အိတ်ကို ထုတ်ယူ၍ အတွင်းမှ စာရွက်ကို ကြည့်ပြီးနောက်..

ထွန်း။ ။"ဦးပေါ်သစ်တဲ့၊ စာရေးစာချီ လုပ်တဲ့လူတွေ ထမင်းလခ ပေးစားကြတဲ့ အိမ်ဆိုပဲ၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ညွှန်လိုက်တာပဲ၊ ကျုပ်နဲ့တော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး၊ ခင်ဗျားကော သိသလား"

ဟ။ ။"သိတော့မသိဘူးဗျာ၊ ကြားဖူးသလိုလိုတော့ ရှိတာပဲ၊ ကျုပ်က မိုးကောင်းမှာ နေတာမဟုတ်ဘူး၊ မိုးညှင်းဘူတာမှာ ဆင်းရမယ်၊ ဒါနဲ့ ဂိုဏ်းသားချင်းမို့ ခင်ဗျားကိုကျုပ်တစ်ခု လမ်းညွှန်လိုက်မယ်၊ မိုးကောင်းရောက်လို့ အရေးအကြောင်းရှိရင် ဆရာကြီးဦးမိုးကြိုးဆိုဖြစ်အောင်သွားလေဗျို့၊ ဒီနယ်မှာ သူဂိုဏ်းအုပ်ပဲ၊ မိုးကောင်းမြို့မှာတော့ အပ်ကျတာတောင် သိတဲ့လူတစ်ယောက်ပေါ့၊ ကိုင်း ကိုင်း ကျုပ်ဘူတာလည်း ရောက်လာပြီ၊ တစ်နေ့နေ့တော့ တွေ့ကြဦးမှာပေါ့၊ ကျုပ်ပြောတာ မမေ့နဲ့နော်၊ ဘာအရေးရှိရှိ ဦးမိုးကြိုးဆိ သွားဖြစ်အောင် သွားနော်"

ထွန်း။ ။"ကောင်းလှပါပြီမိတ်ဆွေ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ကိုသီဟသည် မိုးညှင်းဘူတာရုံသို့ မီးရထားဆိုက်ရောက်လာသည်နှင့် ကိုတောက်ထွန်းအား နှုတ်ဆက်၍ အထုပ်ကလေးကိုထမ်းကာ ရထားပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။

ရထားထွက်ပြီးသည့်နောက် ကိုတောက်ထွန်းသည် ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်၍ အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်ရင်း ပါလာစဉ် "ဟေ့ ဆရာ ဘာငိုင်နေသလဲ၊ ရပ်ရွာကို လွမ်းလို့ အတွင်းဆွေး ဆွေးနေမှတ်တယ်၊ ဘယ်ထိအောင် သွားမလို့လဲ" ဟု နောက်နားမှကပ်၍မေးသံကြားသည်နှင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ပုလိပ်သား နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်သည် ကိုတောက်ထွန်း၏ နောက်ရှိထိုင်ခုံပေါ်တွင် ခိုင်ယာယီမှတ်တမ်းများ လှန်လှောဖတ်ရှုနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ထိုအခါ ကိုတောက်ထွန်းက ခပ်သုန်သုန်မျက်နှာထားနှင့်...

"မိုးကောင်းမှာ ဆင်းမယ်လို့ ဘာကြောင့် မေးတာလဲ"

ပုလိပ်။ ။"မျက်နှာစိမ်းလို့ မမြင်ဖူးလို့ မေးတာပါ

mgyoe.com

mgyoe.com

မိတ်ဆွေ"

ထွန်း။ ။"လူတွေ့တိုင်း ခင်ဗျားမြင်ဖူးရမယ်လို့ချည်း အောက်မေ့ရအောင် ခင်ဗျားက ဘာမို့လဲ"

ပုလိပ်။ ။"မိုးကောင်းသားမှန်ရင် ကျုပ်တို့ မမြင်ဖူးတဲ့လူ ခပ်ရှားရှားပါဗျာ၊ ဟုတ်ဘူးလား မွန်းသက်တင်"

အခြားပုလိပ်။ ။"မှန်တာပေါ့ မွန်းသော်ဒါ"

ပထမပုလိပ်။ ။"ကျုပ်တို့အလုပ်က တစ်ရပ်သားမျက်နှာစိမ်းတစ်ယောက်ကို မိုးကောင်းဆင်းတာမြင်ရင် သတိပေးဖို့ ဝတ္တရားရှိလို့ပါ မိတ်ဆွေ၊ မိုးကောင်းမှာ ဆင်းမှာဖြင့် ခုတင်က မောင်သီဟတို့လူစုကို ကြပ်ကြပ်သတိထားဗျနော်၊ ဒီအရပ်က ဒို့ပြင်အရပ်နဲ့ မတူဘူး၊ လူပေါင်းသူပေါင်းသိပ်ပြီး သတိထားရတယ်မိတ်ဆွေရဲ့"

ထွန်း။ ။"လူမြင်ကာရှိသေး ငယ်သူငယ်ချင်းကျလို့ ဆုံးမသြဝါဒတွေပေးလိုက်ရတာနဲ့၊ သတိပေးလိုက်ရတာနဲ့"

ပထမပုလိပ်။ ။"စိတ်မရှိပါနဲ့မိတ်ဆွေ"

ထွန်း။ ။"ခုမှ သိတဲ့လူချင်း မိတ်ဆွေမစမ်းပါနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့လူစုတွေနဲ့ မိတ်ဖွဲ့ဖို့ ကျုပ် အလိုမရှိပါဘူး"

ဒုတိယပုလိပ်။ ။"ခက်ရပလေကရှိ၊ လော်တွင်းနစ်ဆိုတာလို ဖြစ်နေပါပြီကော၊ ကျုပ်တို့က မိုးကောင်းမြို့အကြောင်း မသိရှာသေးတဲ့လူမို့လို့ ဝတ္တရားအတိုင်း သတိပေးမိတာပါဗျာ"

ထွန်း။ ။"ကျုပ်က မိုးကောင်းမြို့အကြောင်း မသိပေမယ့် ခင်ဗျားတို့လူစုအကြောင်းတော့ ကောင်းကောင်းသိတယ် ဆရာတို့၊ ခင်ဗျားတို့လူစုဟာ အရပ်တိုင်းမှာ ဒီအစားမျိုးချည်းပဲ၊ ဘယ်နေရာမှ ကောင်းတယ်လို့မရှိဘူး၊ ဖာသာလဝါနေချင်တဲ့လူလည်း မနေရဘူး၊ သတိပေးရတာနဲ့ အကြံပေးရတာနဲ့ သိပ်ရှုပ်တဲ့လူစုတွေပဲ ခင်ဗျားတို့"

ပထမပုလိပ်။ ။"ဘယ်သူက ရှုပ်တယ်ဆိုတာမကြာခင် သိကြပါလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားပုံပန်းကြည့်ရတာ လက်ရွေးစင်ထဲကနဲ့ တူပါရဲ့၊ မဟုတ်မှလွဲရော"

ဒုတိယပုလိပ်။ ။"မလွဲပါဘူး မွန်းသော်ဒါ ကျုပ်လည်း ဒီလိုပဲအကဲခတ်မိပါတယ်၊ ဧကန္တပါပဲ"

ဌင်းနောက် ပုလိပ်သားနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကာ ပြုံးစိစိလုပ်နေကြသည်။

"ဘယ့်နယ်လူလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို သူငယ်နှပ်စား အရွယ်ကလေး အောက်မေ့လို့ ဆုံးမသွန်သင်နေရတာလား၊ လာမရှုပ်စမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ကိုယ့်ကို သြဝါဒမတောင်းဘဲနဲ့ သြဝါဒပေးခြင်းဟာ အင်မတန်ရိုင်းတယ်ဆိုတာ ဒီလူ နားမလည်ဘူး မှတ်တယ်၊ ဖယ်စမ်းဗျာ ဟိုနားသွား" ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ် ငေါက်ငမ်းပြောဆိုလိုက်သောအခါ အခြားခရီးသည်များသည် အချင်းချင်းစကားပြောနေကြရာမှ ဦးခေါင်းထောင်ကာ ကိုတောက်ထွန်းကို လှမ်း၍ကြည့်နေကြလေ၏။

ပုလိပ်သားနှစ်ယောက်တို့မှာ ကောင်းစေလိုသောရည်ရွယ်ချက်နှင့် အကြံဉာဏ်ပေးခြင်းကို ထိုမျှလောက် စိတ်တိုရလေသလောဟု အံ့သြငေးမောလျက် ကြည့်နေကြလေ၏။

ထွန်း။ ။"ဘာလက်ရွေးစင်လဲ၊ ဘာစကားလဲ ရိသဲ့သဲ့နဲ့၊ ခင်ဗျားတို့လူစုကို ကျုပ်က ကြောက်လိမ့်မယ်မှတ်သလား၊ မိုးကောင်းရောက်ရင် ဦးပေါသစ်အိမ်မှာ ကျုပ်တည်းမယ်၊ တွေ့ချင်ရင် ဘယ်အခါမဆို လာခဲ့ကြ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့လူစုကို ကြောက်လို့ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး လုပ်နေမယ် မထင်ကြနဲ့၊ နေ့လာလာ၊ ည‌လာလာ ကျုပ်အမြဲရှိတယ် နားလည်ကြလား"

ကိုတောက်ထွန်းသည် အသံကျယ်စွာဖြင့် ငေါက်ငမ်းပြောဆိုလိုက်သောအခါ အနီးရှိခရီးသည်များသည် ပုလိပ်သားများအား ထိုက်သို့ ရဲရင့်စွာပြောဆိုသည့်အတွက် နှစ်သက်အားရသော မျက်နှာထားများနှင့် ကြည့်နေကြလေရာ၊ ပုလိပ်သားနှစ်ယောက်တို့မှာမူ သဘောအတိုင်းပေါ့ဆရာဟု ဆိုလိုသောမျက်နှာထားများနှင့် ဦးခေါင်းညိတ်ကြပြီးနောက် အချင်းချင်း စကားပြောနေကြလေ၏။

အတန်ငယ်ကြာလတ်သော် မီးရထားသည် မိုးကောင်းဘူတာသို့ ဆိုက်ရောက်လာသဖြင့် ခရီးသည်များသည် အထုပ်အပိုးများ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ပြင်ဆင်ကြပြီးနောက် ထန်းခေါက်ဖာတန်းလန်း၊ အိပ်ရာလိပ်တန်းလန်းနှင့် ရထားပေါ်မှ ဆင်းသက်ကြလေ၏။

ကိုတောက်ထွန်းမှာ လက်ဆွဲသားရေအိတ်တစ်လုံးကို လက်တစ်ဘက်တွင်ဆွဲလျက် အခြားလက်တစ်ဘက်ဖြင့် အိပ်ရာလိပ်ကိုပွေ့၍ ရထားပေါ်မှ ဆင်းတော့မည်အပြုတွင် ကျောက်တွင်းတူးသမား ခရီးသည်တစ်ယောက်က ကိုတောက်ထွန်း၏ လက်မောင်းကို ကိုင်ဆွဲလျက်...

mgyoe.com

"အားရလိုက်တာခင်ဗျာ၊ ဒီလူစုတွေကို ခင်ဗျား ပြောပုံကြားရတာ ကျွန်တော်တို့က သိပ်အားရတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့အထဲက ဒီလိုဘယ်သူမှ မပြောဝံ့ဘူး၊ ဝမ်းသာလိုက်တာခင်ဗျာ၊ ပေးပါ ခင်ဗျားအိပ်ရာလိပ်ကို ကျွန်တော်ထမ်းခဲ့ပါ့မယ်၊ ဦးပေါ်သစ်အိမ်ကို ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလမ်းက သွားမှာပါပဲ၊ သွားပါ သွားပါ၊ ရှေ့ကသွားပါ၊ ကျွန်တော် နောက်ကလိုက်ပါ့မယ်"

ဟု ပြော၍ ကိုတောက်ထွန်း အိပ်ရာလိပ်ကို လှမ်းယူထမ်းပိုးလေ၏။

ဘူတာရုံမှ ထွက်ကြမည်ပြုသောအခါ အခြားခရီးသည်များသည် မိတ်ဆွေဖွဲ့လိုဟန် မျက်နှာထားနှင့် ကိုတောက်ထွန်းအား နှစ်သက်အားရစွာ ကြည့်နေကြလေရာ ခရီးသည် ကိုတောက်ထွန်းမှာ မိုးကောင်းမြို့သို့ မဝင်ရသေးမီမှာပင် မဟုတ်မခံတတ်သည့် ထိတ်ထိတ်ကြဲ အာဇာနည်တစ်ယောက်အနေဖြင့် နာမည်ရစ ပြုခဲ့လေပြီ။

ကိုတောက်ထွန်းသည် ၎င်း၏မိတ်ဆွေသစ်နှင့် အတူ ဘူတာရုံမှ ထွက်လာကြသောအခါ မီးရထားပေါ်မှ ဆင်းသက်လာသော ခရီးသည်များသည် ဘူတာမှကြိုဆိုနေသော မိမိတို့မိတ်ဆွေများအား ကိုတောက်ထွန်း၏ ရှုန်းရှုန်းတောက် စိတ်သဘောအကြောင်းကို လက်လီချ၍ ပြောပြနေရစ်ကြလေ၏။

ကိုတောက်ထွန်းနှင့် ကျောက်တွင်းသမားသည် မြို့တွင်းမှ ဖြတ်သွား၍ ဆင်ဝင်နှင့် တိုက်ခံအိမ်ကြီးတစ်ဆောင် ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ

ကျောက်။ ။"ဟောဒါ အသင်းတိုက်ပဲခင်ဗျ၊ ဦးမိုးကြိုးက ဒီမှာလူကြီးပဲ"

ထွန်း။ ။"ဦးမိုးကြိုးဆိုတာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲ"

ကျောက်။ ။"ဘယ့်နယ် ခင်ဗျား မကြားဖူးဘူးလား"

ထွန်း။ ။"ကြဲကြဲစည်စည်ဗျာ၊ ခုမှရောက်တဲ့လူက ဘယ်မှာကြားဖူးနိုင်ပါမလဲခင်ဗျာ"

ကျောက်။ ။"သူ့နာမည်က နိုင်ငံကျော်နေတဲ့နာမည်ပဲ ခင်ဗျ၊ သတင်းစာတွေထဲမှာ သူ့အကြောင်း ဇာတ်ဇာတပါ နေတာပေါ့"

ထွန်း။ ။"ဘယ်အတွက် ပါရတာလဲ"

ကျောက်။ ။(တီးတိုးအသံနှင့်)"ဟိုအမှု ဒီအမှုအကြောင်းနဲ့ပေါ့ခင်ဗျာ"

ထွန်း။ ။"ဘာအမှုများလဲဗျာ"

ကျောက်။ ။"ဒီနယ်မှာ ဘာအမှုမှမရှိဘူးခင်ဗျ၊ အာဇာနည်အသင်းမှုတစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ဖြစ်လေသမျှ သူတို့လူစုချည်းပဲ"

ထွန်း။ ။"သူတို့လူစုက လူတွေဘာတွေသတ်ဖို့ ဦးမလေးဘူးဆို ဟုတ်ရဲ့လား၊ သတင်းစာတွေထဲမှာတော့ တစ်ခါနှစ်ခါ ဖတ်လိုက်ရဖူးတယ်"

ကျောက်။ ။(ထိတ်လန့်အံ့သြသော မျက်နှာထားနှင့် လမ်းပေါ်တွင် ရပ်တန့်ကာငေးကြည့်လျက်)"တိုးတိုးဆရာရဲ့ တိုးတိုး၊ လမ်းမကြီးလယ်ခေါင်မှာ ဒီလိုအော်ကျယ်အော်ကျယ်စကားပြောရင် ဒီအရပ်မှာ ခင်ဗျားအသက်ရှည်ရှည်နေရပုံ မပေါ်ဘူး၊ ဒီလောက်မဆိုးဘဲနဲ့ တောင် အသက်ငွေ့ငွေ့ကျန်အောင် အရိုက်ခံရတဲ့လူ ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိနေပြီမှတ်သလဲ"

ထွန်း။ ။"ဒီလောက်တောင်ပဲလားဗျာ၊ ကျုပ်တော့ စာတွေ့ပဲရှိတယ်ဗျာ၊ ကိုယ်တွေ့တော့မကြုံဖူးသေးဘူး"

ကျောက်။ ။"ခင်ဗျား ကြားဖူးသလောက်ထက်တော့ လျော့မယ်မထင်ဘူး၊ ပိုရင်သာပိုလိမ့်မယ်"

ထိုသို့ပြောစဉ် ကျောက်တူးသမားသည် "နေ့ပြောနောက်ကြည့်"ဟူသောစကားအရ လူကြားမည်စိုးသည့် လက္ခဏာနှင့် နောက်သို့မကြာခဏ လှည့်ကြည့်လေ၏။

ဒင်းနောက် ထိုသူက ဆက်လက်၍...

ဒါထက် ကျွန်တော် တစ်ခု သတိပေးလိုက်မယ်၊ ဒီအရပ်မှာဖြစ်တဲ့ လူသတ်မှုတွေအကြောင်း ပြောမိလို့ရှိရင် ဦးမိုးကြိုးနာမည်တော့ ဘယ်တော့မှ ထည့်ပြီး မပြောလေနဲ့ဗျနော်၊ ခင်ဗျားက တိုးတိုးကလေးပြောလို့ များ သူမကြားပေဘူး မထင်လိုက်နဲ့၊ ဘယ်သူပြောပြော သူ့နားပေါက်သွားပြီသာမှတ်ပေတော့၊ သူကြားသွားပြီဆိုမှဖြင့်လည်း ဘယ်သူ့မှ ချမ်းသာပေးတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ၊ ကိုင်း ...ကိုင်း ...ဟောဟို့ရှေ့က ဝရန်တာလေးနဲ့ အိမ်ဟာ ဦးပေါ်သစ်အိမ်ပဲခင်ဗျ၊ လူကြီးကတော့ လူရိုးလူကောင်းကြီးပါပဲ"

ထွန်း။ ။"ကျေးဇူးပါပဲမိတ်ဆွေ၊ နောက်တော့ တွေ့သေးတာပေါ့"

ကိုတောက်ထွန်းသည် ထိုသူ၏ပခုံးပေါ်မှ အိပ်ရာလိပ်ကို လှမ်းယူ၍ သားရေသေတ္တာတစ်ဖက်၊ အိပ်ရာလိပ်တစ်ဖက် ပွေ့ချိလျက် ဝင်းကလေးထဲသို့ ဝင်သွားပြီးလျှင်

mgyoe.com

mgyee.com

ဦးပေါ်သစ်အိမ်တံခါးမှ လှမ်းခေါ်လေသည်။

"အို ခင်ဗျ၊ အိမ်ရှင်တို့ ရှိကြပါသလားခင်ဗျာ"

အတန်ငယ်ကြာလတ်သော် မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ဝရန်တာမှ ထွက်ပြူလာ၍ ကိုတောက်ထွန်းအား အံ့သြသော မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်လိုက်ရာ ကိုတောက်ထွန်းကလည်း ဤသို့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဤအရပ်မျိုး၌ တွေ့ရလိမ့်မည်မထင်သဖြင့် အပြန်အလှန် အံ့သြစွာနှင့် ကြည့်နေမိလေ၏။

အကြောင်းကိုဆိုသော် မိန်းကလေးမှာ မော်လမြိုင်သူ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ သန့်ရှင်းမွန်ရည်သော ရုပ်လက္ခဏာရှိသည့်ပြင် ဆင်ပြင်ဝတ်စားပုံမှာ ကောလိပ်ကျောင်းသူ ခပ်ဆန်ဆန်ရှိ၍ အဆင်းအင်္ကျီမှာလည်း အလွန်တရာ ချောမောလှပ ချစ်ခင်ဖွယ်ကောင်းလှသောကြောင့်ပေတည်း။

မမျှော်လင့်သော ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရခြင်းအားဖြင့် အံ့သြသော အခြင်းအရာသည် ကြည်လင်တောက်ပသော မျက်လုံးများကို သာ၍ကြည်လင်တောက်ပစေလျက် လူပျိုအရွယ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိခြင်းအားဖြင့် ရှဲ့ရှက်သော အခြင်းအရာသည် နီမြန်းသောပါးပြင်ကို သာ၍နီမြန်းအောင် သွေးဖြန်းသကဲ့သို့ ရှိနေလေ၏။

မိန်းကလေးသည် ဝရန်တာအတွင်းဘက်ရှိ အပြာပုပ်ရောင်ရှိသော ခန်းဆီးကိုလက်ဖြင့် ဖယ်ရှားလျက် ရုပ်နေစဉ် မှိုင်းညိုညစ်ပုပ်သော အဝတ်ရောင်သည် မိန်းမပျိုး၏ ဖြူစင်ညက်ညောသော အသားအရေကိုသာ၍ ဖြူစင်ညက်ညောစေရကား ခရီးသည်ကိုတောက်ထွန်းမှာ အလွန်ခေါင်လှသော အထက်မြစ်ညာအရပ်တွင် ဤမိန်းမပျိုမျိုး ရှိနိုင်ပါမည်လားဟု မိမိမျက်လုံးများကိုပင် မယုံကြည်နိုင်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေ၏။

အရပ်ဒေသအမျိုးမျိုး နှံ့စပ်အောင် ရောက်လာဖူးခဲ့သော ကိုတောက်ထွန်း၏စိတ်၌ မိမိတွေ့မြင်ခဲ့ဖူးသမျှသော မိန်းကလေးများအနက် အချောဆုံး အလှဆုံးဆည် ဤမိန်းကလေးနှင့် တူလျှင်သာတူရမည် သာလွန်ဖို့ကား မရှိနိုင်ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ကိုတောက်ထွန်းမှာ အလွန်တရာ အံ့သြလှသောကြောင့် စကားပြောရန်မျှ သတိမရဘဲ ငေးမောကာ ကြည့်နေလေရာ မိန်းမပျိုကစတင်၍ စကားပြောသည်တွင် ထိတ်လန့်ဘိသကဲ့သို့ ဗျတ်ခနဲဖြစ်၍ သွားလေ၏။

မိန်းမပျိုး ။(နားထောင်၍ ကောင်းရုံမျှဝဲသောအသံဖြင့်) "ကျွန်မက ခြေသံကြားတော့ အဖေမှတ်လို့။ ဟုတ်လည်းမဟုတ်ဘူး၊ အဖေ့ကိုတွေ့ချင်လို့ပါလားရှင်၊ အဖေမြို့ထဲခဏ သွားပါသေးတယ်၊ ပြန်လာဖို့တော့ အချိန်နီးပါပြီရှင်"

ကိုတောက်ထွန်းမှာ မျက်လုံးရဲသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အလျောက် မိန်းမပျိုအား စိုက်၍ကြည့်နေသေးရာ မိန်းမပျိုမှာ ရှဲ့ရှက်ဟန်အမူအရာနှင့် မျက်လွှာချထားလိုက်ရလေ၏။

ထွန်း။ ။"တွေ့ဖို့ကိစ္စက အရင်မလိုပါဘူးဗျာ၊ ဖြည်းဖြည်းတွေ့နိုင်ပါတယ်၊ ဒါထက် မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဒီအိမ်မှာ ထမင်းလခပေးစားဖို့ လမ်းညွှန်လိုက်လို့ပါပဲ၊ ဟိုတုန်းကတော့ ကျုပ်စိတ်နဲ့ ကိုက်မှကိုက်ပါ့မလားလို့ တွေးတောလာမိတာ အခုတော့ဖြင့် နေမယ့်လူက သဘောကျပြီ လက်ခံမယ့်လူကသာ ဘယ်လိုလဲလို့ မပြောတတ်သေးဘူး"

မိန်းမပျိုး ။(ပြုံးရယ်လျက်)"ဆုံးဖြတ်ချက်ချပုံကလည်း မြန်လှချည်ကလားရှင်"

ထွန်း။ ။"မျက်စိနှစ်လုံးနဲ့ လူမှန်ရင် ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချသလို ဆုံးဖြတ်မှာချည်း ထင်ပါရဲ့ဗျာ"

ထိုစကားသည် မိန်းမပျိုး၏ ချောလှသော ရုပ်လက္ခဏာကို ချီးကျူးသော အဓိပ္ပာယ်ရှိကြောင်း ထင်ရှားသော်လည်း မိန်းမပျိုမှာ ယောကျ်ားတို့၏ ချီးကျူးခြင်းကိုကြားရဖန်များသည့်လက္ခဏာနှင့် အလွန်အမင်း ရှဲ့ရှက်ဟန်မရှိဘဲ ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာထားနှင့် မျက်နှာမလွဲတလွဲ ရှိနေလေ၏။

မိန်းမပျိုး ။"ဒီလိုဆိုရင် အဖေနဲ့တွေ့ဦးမှ ဖြစ်မှာပေါ့၊ တက်ပါရှင် တက်ပါ၊ ကျွန်မက ဦးပေါ်သစ်ရဲ့သမီး မပြုံးကြည်ပါတဲ့၊ အမေဆုံးပြီးတဲ့နောက် ကျွန်မပဲ အိမ်ထောင်ကို ဦးစီးနေရပါတယ်၊ အဖေမလာခင် ဝရန်တာမှာ ထိုင်ပြီး စောင့်သေးတာပေါ့၊ ထိုင်ပါ ထိုင်ပါ ဟောဒီမှာ သူရိယသတင်းစာ ဖတ်ပါဦး၊ ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း အဖေရောက်လာပြီ၊ ကိုင်း ကိုင်း အဖေနဲ့ စကားပြောကြပေဦးတော့"

ထိုစဏ၌ အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိ၍ ခပ်ကုပ်ကုပ်လူကြီးတစ်ယောက်သည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာလေရာ

mgyee.com

 mgyoe.com

ကိုတောက်ထွန်းသည် နှုတ်လျှာသွက်လက်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း မိမိ၏ကိစ္စကို အကျဉ်းရုန်း၍ ပြောပြလေ၏။

ကိုတောက်ထွန်းမှာ ကြေးငွေနှင့်ပတ်သက်၍ လက်ဖွာဟန်ရှိသည့်ပြင် ထိုအိမ်တွင် နေထိုင်ဖို့အကြောင်းကို စိတ်ထဲတွင် ဆုံးဖြတ်ထားဟန်တူရကား ဦးပေါ်သစ်က တောင်းသမျှလခကို ပေးရန်လည်းကောင်း၊ အိမ်စည်းကမ်းဟူသမျှကို လိုက်နာရန်လည်းကောင်း၊ အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်ဖြစ်၍ မကြာမီအတွင်း ဈေးတည့်ကြလေ၏။

ကိုတောက်ထွန်းသည် အိပ်ခန်းတစ်ခန်းနှင့် ထမင်းဖိုးအတွက် တစ်လလေးဆယ်ပေးရန် သဘောတူသည့်အပြင် တစ်လအတွက် ငွေကိုလည်း ချက်ချင်းပင် ထုတ်ပေးလိုက်လေ၏။

သို့ဖြစ်၍ မိမိကိုယ်ကို ရာဇဝတ်မှုအတွက်နှင့် ဝရမ်းပြေးဟူ၍ ဖွင့်ဟဝန်ခံသူ ကိုတောက်ထွန်းသည် ဦးပေါ်သစ်တို့နေအိမ်တွင် လခပေးဧည့်သည်အဖြစ်နှင့် စတင်တည်းခိုနေထိုင်လေတော့သတည်း။

mgyoe.com

mgyoe.com

အခန်း(၂)
ဂိုဏ်းအုပ်ကြီး ဦးမိုးကြိုး

ကိုတောက်ထွန်းမှာ မည်သည့်အရပ်ဒေသမျိုးတွင် နေထိုင်ရသည်ဖြစ်စေ လျင်မြန်စွာ ခြေရာလက်ရာထင်စေတတ်သော လူမျိုးစားဖြစ်၏။

မည်သည့်အလုပ်အကိုင်မျိုးတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်သည်ဖြစ်စေ ပတ်ဝန်းကျင်အရပ်မှ လူများသည် ၎င်းအား အသိအမှတ်မပြုဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်တတ်၏။

သို့ဖြစ်ရကား ကိုတောက်ထွန်းသည် ဦးပေါ်သစ်၏ နေအိမ်သို့ရောက်၍ ရက်သတ္တပတ် တစ်ပတ်မျှ မကျော်လွန်သေးမီ ၎င်းနေအိမ်တွင် အရေးပါအရာရောက်သော လူတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ရောက်လာ၏။

ဦးပေါ်သစ်နေအိမ်တွင် ထမင်းလခပေးစားကြသော လူများမှာ ရုံးစာရေးများ၊ ကုန်တိုက်စာရေးများ၊ မြေတိုင်းစာရေးများ၊ ကြေးကိုင်ဘဏ်စာရေးများ ဖြစ်ကြလေရာ ၎င်းတို့မှာ သာမညစာရေးအတန်းအစား လူများဖြစ်ကြသောကြောင့် ထိုဆယ်ယောက်ခန့်မျှသော လူများအနက်တွင် ကိုတောက်ထွန်းသည် အထင်ရှားဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေလေ၏။

၎င်းတို့မှာ မိမိတို့အလုပ်ကို ဦးခေါင်းငုံ့ကာ လုပ်တတ်ကြသောသူများ ဖြစ်ကြ၍ ကိုတောက်ထွန်းကဲ့သို့ "စပ်စပ်ဟပ်ဟပ်" ချေချေငံငံ မရှိကြချေ။ ညနေခင်းအချိန်များ၌ စာရေးများသည် အိမ်ရှေ့ဝရန်တာတွင် စုရုံးဝိုင်းဖွဲ့ကာ တီးသူက တီး၊ ဆိုသူက ဆို၊ စကားပြောသူက ပြော၊ ရယ်မောပျော်ရွှင်စွာ ထိုင်နေကြစဉ်၊ အတီးအမှုတ် ကိရိယာမျိုးစုံအောင် အတတ်ဆုံးသောသူ၊ တေးသီချင်းအများဆုံးရသောသူ၊ အသံအကောင်းဆုံးသောသူ၊ အဆိုအပိုင်ဆုံးသောသူ၊ ရယ်ရအောင် ပြောနိုင်ဆုံးသောသူ၊ ပုံတိုပတ်စအများဆုံး မှတ်မိသောသူမှာ ကိုတောက်ထွန်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုသူမှာ နဂိုအားဖြင့် လူချစ်လူခင်အပေါ်များဆုံးသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အပြင် မိမိနှင့်ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရသူများအားလည်း ကြည်လင်ရွှင်လန်းအောင် ပြုလုပ်ပေးနိုင်သော သတ္တိထူးနှင့်လည်း ပြည့်စုံပေ၏။

သို့ရာတွင် မီးရထားပေါ်၌ ခရီးသွားစဉ်က ကြုံခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်း ကိုတောက်ထွန်းမှာ တစ်ခါတစ်ရံ ရုတ်တရက်ချက်ချင်း အမျက်ပြင်းထန်စွာထွက်တတ်သော ဝါသနာတစ်ခုရှိရကား၊ ၎င်းနှင့်ပေါင်းသင်းကြရသူများသည် ၎င်းအား မထီလေးစားပြုရန် ဘယ်အခါမျှ စိတ်မကူးဝံ့ကြသည့်ပြင်၊ ထိုသူ အမျက်ထွက်မည်ကို ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်တတ်ကြသည်။

ထူးဆန်းသော ဝါသနာတစ်ခုမှာ ကိုတောက်ထွန်းသည် ရာဇဝတ်ဘက်နှင့် သက်ဆိုင်သော အစိုးရအမှုထမ်းများအပေါ်၌ မထီလေးစား သဘောထားမျိုးကို အခါအခွင့်ကြုံတိုင်း ထင်ရှားအောင် ပြတတ်လေရာ၊ ၎င်းနှင့်အတူနေ စာရေးအချို့ကမူ ထိုအပြုအမူကို နှစ်သက်အားရ ချီးမွမ်းကြ၍ အချို့ကလည်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဟန် ရှိကြလေသည်။

ထိုအိမ်သို့ဆိုက်ရောက်လာသည့် ပထမနေ့မှစ၍ ကိုတောက်ထွန်းသည် အိမ်ရှင် ဦးပေါ်သစ်၏သမီး မပြုံးကြည်အား ချစ်ကြိုက်စုံမက်သည့်အကြောင်းကို ထိန်ချန်ကွယ်ဝှက်ခြင်းမရှိဘဲ ခပ်ပြောင်ပြောင် ခပ်ဘွင်းဘွင်းနှင့်

mgyoe.com

ရဲတင်း ထင်လင်းစွာ ဖော်ပြလေ့ရှိ၏။

ကိုတောက်ထွန်း၏ ဝါသနာမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပိုးပန်းရာ၌ ရှိုးတိုးရှန့်တန့်၊ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဟူ၍ အလျှင်းမရှိဘဲ ရဲဝံ့ပြောင်တင်းလှပေ၏။

ဤသို့ဆိုရာ၌ ကိုတောက်ထွန်းသည် မိန်းကလေး ရုံ့ရှက်သွားမည်ကို ထောက်ထားညှာတာခြင်း မရှိဟု ဆိုလိုခြင်းမဟုတ်။ မိမိက ချစ်ကြိုက်နေသည့် အဖြစ်ကို မည်သူသိသွားသည်ဖြစ်စေ၊ ပူပန်စိုးရိမ်ခြင်းမရှိကြောင်းကိုသာလျှင် ဖော်ပြလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

အချို့သော ယောကျ်ားများမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား သေလုအောင် ချစ်ကြိုက်နေစေကာမူ၊ မိမိ၏အချစ်ကို အခြားသူများ ရိပ်မိမသွားစေရန် အထူးကြိုးစား၍ ဖုံးဖိကွယ်ဝှက်တတ်ကြ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လုံးသည် တစ်ဦးတည်းသော မိန်းကလေးကို ကျိတ်ပိုးပိုးနေ၍ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အသိမပေးဘဲ ဖုံးဖိထားလေရာ၊ ရိပ်မိသော တစ်နေ့တွင်မှ အံ့အားသင့်စွာနှင့် ရန်မူတတ်ကြ၏။

ကိုတောက်ထွန်းမူကား ၎င်းဝါသနာမျိုး အလျှင်းမရှိချေ။ သို့ဖြစ်၍ ကိုတောက်ထွန်းနှင့် တုပြိုင်ကာပိုးပန်းဝံ့သော လူများသည် စောစောကပင် ရန်မူလိုက ရန်မူနိုင်ကြရန် ကြော်ငြာထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

နောင်အခါမှ မသိသောကြောင့် ပြုမိပါသည်ဟူ၍ ဆင်ခြေတက်ရန် နည်းလမ်းမရှိတော့ချေ။

ကိုတောက်ထွန်းမှာ ပိုးပန်းခြင်းအရာ၌ မည်မျှလောက် ရှေ့လောကြီးပါသနည်းဆိုသော် ဦးပေါ်သစ်၏ နေအိမ်သို့ ဆိုက်ရောက်ပြီးသည့် နောက်တစ်နေ့၌ပင် မပြုံးကြည်အား ချစ်ကြိုက်စုံမက်ကြောင်းကို ဖွင့်ဟဖော်ထုတ်ပြောဆိုပြီး ဖြစ်နေလေ၏။

ထို့နေ့မှစ၍ မပြုံးကြည်က မည်မျှငြင်းဆန်သည်ဖြစ်စေ၊ မည်မျှရှောင်ကွင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ကိုတောက်ထွန်းမှာ အနည်းငယ်မျှ စိတ်ပျက်အားလျော့ခြင်းမရှိဘဲ ထပ်ခါတလဲလဲသာလျှင် အခွင့်သာတိုင်း နားပူသံချပ်၊ အထပ်ထပ် ပူဆာလျက်ရှိ၏။

ထိုသို့သောအခါများ၌ ကိုတောက်ထွန်းက မပြုံးကြည်အား...

"ပြောစမ်းပါ မပြုံးကြည်ရဲ့၊ ဘာကြောင့်လဲ၊ ကျုပ်ထက်ဦးတဲ့လူ ရှိနေလို့လား၊ ဒီလိုဆိုရင်တော့ သူ့အသက် ဖက်နဲ့ထုပ်ထားပေတော့၊ ဘယ်သူကဦးသော ဘယ်သူက အရင်ကျသော နားမလည်ဘူး၊ ကျုပ်ကြိုက်တဲ့မိန်းမကို ကျုပ်ရမှ အေးမယ်၊ ဟိုလူဒီလူ ဦးနေတာနဲ့ ကျုပ်က အလျှော့ပေးရမှာတဲ့လား အကွာကြီး၊ ဘယ်တော့မှ ဝါသနာမပါဘူး၊ ငြင်းပါလေ ငြင်းပါ၊ ခေါင်းခါနိုင်လှ ဘယ်နှစ်ရက်၊ ဘယ်နှစ်လ၊ ဘယ်နှစ်နှစ် ခေါင်းခါနိုင်မတဲ့လဲ၊ တစ်နေ့တော့ မင်းခေါင်းညိတ်လာရမှာပေါ့၊ ပိုးပန်းတယ်ဆိုတာ အချိန်တွေအများကြီးပဲကွယ်၊ မသေမချင်း ပိုးနိုင်ကြတာပဲ၊ မင်းလည်း အငယ်ကလေး၊ ငါလည်း အသက်အငယ်ကလေး ရှိကြသေးတာ ဘာအားလျှော့လိမ့်မှာလဲကွယ်"

ဟု အေးအေးဆေးဆေး ပြောချေသေး၏။

ကိုတောက်ထွန်းမှာ နှုတ်လျှာသွက်လက်သည့်ပြင် မိန်းကလေးများ၏ အလိုက်ကို အလွန်သိတတ်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်လေရကား စင်စစ်အားဖြင့် သမီးရှင်များကြောက်လန့်စိုးရိမ်ဖွယ် ကောင်းလှသော ယောကျ်ားတစ်ယောက် ဖြစ်ချေ၏။

ထို့ပြင် သူ၏အမူအရာနှင့် ပြောပုံဆိုပုံမျက်နှာထားပုံမှာလည်း အတွေ့အကြုံများသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ဘက်သားကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ကာ လွှမ်းမိုး သွေးဆောင်သကဲ့သို့ ရှိနေရကား ထိုသို့သော ယောကျ်ားမျိုး၏ ချော့မြှူခြင်းကို မခံမယူမူ၍ တွန်းလှန်ဖယ်ရှားနိုင်သော မိန်းမဟူ၍ ရှားပါးလှပေလိမ့်မည်။

ကိုတောက်ထွန်းသည် မြန်မာပြည်အတွင်းရှိ အမြို့မြို့အရွာရွာတို့ကို မရောက်ဖူးသည် မရှိသလောက်နှံ့စပ်စုံလင်လှသည့်ပြင် မြို့တစ်မြို့နှင့် ပတ်သက်သော ရယ်ရွှင်ဖွယ်ဖြစ်စေ၊ မှတ်သားဖွယ်ဖြစ်စေ၊ ထူးခြားသော အဖြစ်အပျက် တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောနိုင်သည်ချည်းသာလျှင် ဖြစ်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များအကြောင်းကိုပင် ဆီလျော်သောအခါ၌ ညှပ်ထည့်သွတ်သွင်းလေ့ရှိရာ ထိုသို့သောအခါများ၌မူ ကိုတောက်ထွန်းသည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသည့်လက္ခဏာနှင့် ရုတ်တရက် စကားစဖြတ်၍ ထိုင်ရာမှ ထသွားတတ်လေသည်။

များသောအားဖြင့်မူကား ကိုတောက်ထွန်းသည် ပြောမိသောစကားကို ဝိဘက်ဆိုက်သည့်တိုင်အောင် ခြေ

mgyoe.com

mgyoe.com

သိမ်းခေါင်းပိုက် လက်စသတ်၍ ရယ်ရွှင်ဖွယ်ဖြစ်လျှင်လည်း အူတက်မတတ် ရယ်ရလောက်အောင်ဖြစ်စေ၊ လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ရာ ဖြစ်လျှင်လည်း မျက်ရည်ကျလောက်အောင်ဖြစ်စေ၊ ထိတ်လန့်စရာ တုန်လှုပ်ဖွယ် ဖြစ်လျှင်လည်း ကြက်သီးမွေးညင်း ထလောက်အောင်ဖြစ်စေ ပြောဆိုတတ်လေသည်။

အလွန်ခေါင်၍ ချောင်ကျလှသော မိုးကောင်းမြို့၌ နေထိုင်ရသည့် မပြုံးကြည်မှာ ဤမျှလောက် နားထောင်ချင်စဖွယ် အဖြစ်အပျက်များကို မိမိအား ဂရုတစိုက်ပြောပြနေကြောင်း တွေ့ရှိရသည့်အခါ အဘယ်မှာလျှင် စိတ်ပါလက်ပါ နားမထောင်နိုင်ဘဲ နေနိုင်တော့အံ့နည်း။

ကိုတောက်ထွန်းမှာ အင်္ဂလိပ်စာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အလျောက် မကြာမီအတွင်း၌ပင် ဆင်းဂါးစက်ကိုယ်စားလှယ်အလုပ်ကို ရရှိလေ၏။

နေ့ခင်းအချိန်များ၌ ကိုတောက်ထွန်းသည် အလုပ်တိုက်သို့သွား၍ ညနေခင်းနှင့် ညချမ်းအချိန်များတွင် မပြုံးကြည်နှင့် စကားလက်ဆုံ ဝင်နေရသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဦးမိုးကြိုးထံ သွားရောက်မိတ်ဖွဲ့ရန် အချိန်မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ မီးရထားပေါ်တွင် သိကျွမ်းခဲ့ဖူးသော ကိုသီဟသည် ကိုတောက်ထွန်း၏ နေအိမ်သို့ဝင်လာ၍ ထိုအကြောင်းကို သတိပေးစကားပြောကြားလေ၏။

ကိုသီဟမှာ သေးသေးသွယ်သွယ် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်၊ နှာခေါင်းချွန်းချွန်း မေးချွန်းချွန်းနှင့် အသားခပ်လတ်လတ် ပါးစပ်ခပ်ပြဲပြဲရှိသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ကိုသီဟသည် ကိုတောက်ထွန်းကို တွေ့ရခြင်းအားဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။

အိမ်ရှေ့ဝရန်တာတွင် နှစ်ယောက်တည်းထိုင်ကာ ဆေးပြင်းလိပ်ကိုယ်စီ ခဲရင်း သတိပေးစကား ပြောကြားလေ၏။

ဟ။ ။"အံ့ဩပါရဲ့ ကိုတောက်ထွန်းရာ၊ ခုလောက်ကြာလို့တောင် ဦးမိုးကြိုးကို ခင်ဗျားသွားမတွေ့သေးတာသိပ်ချီးမွမ်းဖို့ ကောင်းတာပဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီလောက်နေနိုင်ရတာလဲ မိတ်ဆွေရဲ့"

ထွန်း။ ။"အလုပ်အကိုင် ရှာရတာက တစ်ဖက်၊ ဘာက တစ်ဖက်နဲ့ အားလပ်တယ်လို့ကို မရှိနိုင်ပါဘူးဗျာ"

ဟ။ ။"ဘာကတစ်ဖက်ဆိုတာက ဘာလဲဗျ"

ထိုခဏ၌ မပြုံးကြည်သည် ဧည့်သည်အဖို့ ကွမ်းအစ်နှင့် ဆေးလိပ်ပန်းကန်ပြားများ ယူလာခဲ့၍ စားပွဲကလေးပေါ်တွင် တင်ထားခဲ့ပြီးလျှင် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

ဟ။ ။(ဆက်လက်၍)"ဘာကတစ်ဖက်ဆိုတာ ဒီဟာကြောင့်လား"

ဟု ပြုံးစိစိမျက်နှာထားနှင့်မေးလိုက်ရာ ကိုတောက်ထွန်း၏ မျက်နှာ၌ ဖြစ်ပေါ်လာသော မျက်နှာထားကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လန့်ဖျပ်သလို ဖြစ်သွား၍ ထပြေးချင်လောက်အောင်ကို ဖင်ကြွမိလေ၏။

သို့ရာတွင် ကိုတောက်ထွန်းကို အားနာဟန်နှင့် မျက်နှာချိုသာစွာ ပြင်လိုက်ပြန်ကာ ပြန်၍ထိုင်လေ၏။

သို့သော်လည်း ဖြီးတီးတီးနောက်တောက်တောက် စကားမျိုးမူကား မပြောဝံ့တော့ချေ။

ထွန်း။ ။"တစ်နေ့တော့ သွားတွေ့ရဦးမယ်ဗျာ"

ဟ။ ။"တွေ့ချည်ပါမိတ်ဆွေ၊ မြန်မြန်တွေ့ချည်ပါ၊ ဒီပြင်အလုပ် ဘယ်လောက်ရှုပ်ရှုပ် ခဏတဖြုတ်ဖယ်ထားပြီး သွားတွေ့လိုက်ပါ မိတ်ဆွေ၊ တကယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်လိုသာဖြင့် ရောက်တဲ့နေ့ကတည်းက ချက်ချင်းသွားပြီး အကြောင်းကြားလိုက်မှာပဲဗျ၊ မတော်တဆသူက ခင်ဗျားကို အထင်လွဲသွားရင်၊ ဟာ ကျုပ်တော့မပြောချင်ပါဘူးလေ၊ မြန်မြန်သွားချည်ပါ မိတ်ဆွေနော်"

ထွန်း။ ။(အံ့ဩသောမျက်နှာထားနှင့်)"ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် အလောသုံးဆယ် အရေးကြီးရတာလဲဗျ၊ ကျုပ်ဖြင့် ဒီဂိုဏ်းထဲဝင်ခဲ့တာ နှစ်နှစ်လောက်ရှိတော့မယ်၊ ဒီလောက်တောင် ပြေးပြေးလွှားလွှား မဟားတရား လုပ်ရတယ်လို့ ကြားပဲမကြားဖူးပါဘူး မိတ်ဆွေ"

ဟ။ ။"ဟိုဟာက တွင်းငယ်၊ ဒီဟာက မိုးကောင်းဆရာရဲ့"

ထွန်း။ ။"နို့ပေမယ့် ဟိုမှာလည်း ဂိုဏ်း၊ ဒီမှာလည်း ဂိုဏ်းပဲ မဟုတ်လားဗျာ"

ဟ။ ။"ဟုတ်ပါ့မလား ဆရာကြီးရယ်"

ဟုပြော၍ ကိုသီဟသည် လေးနက်သောအဓိပ္ပာယ်ရှိသည့် မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ကိုတောက်ထွန်းအား စိုက်၍ကြည့်လိုက်၏။

mgyoe.com

mgyoe.com

ထွန်း။ ။"မဟုတ်သေးဘူး၊ တစ်မျိုးစီလို့ ခင်ဗျားက ဆိုချင်သလား"

ဟ။ ။"တော်တော်ကြာတော့ ခင်ဗျားသိပါလိမ့်မယ်ဗျာ၊ ဒါထက် မီးရထားပေါ်မှာ ရာဇဝတ်ဘက်ကလူစုတွေနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ စကားများကြသေးဆို"

ထွန်း။ ။"ခင်ဗျား ဘယ့်နှယ်သိသလဲ"

ဟ။ ။"ပြောင်...ဟိုကဒီက ကြားတာပါဗျာ၊ ဒီအရပ်က ကျင်ကလယ်လောက်မြို့ကလေးမို့လို့ ကောင်းသတင်းဖြစ်ဖြစ်၊ ဆိုးသတင်းဖြစ်ဖြစ် အင်မတန် လူသိလွယ်တယ်ဗျ"

ထွန်း။ ။"ကတောက်ကဆ ဖြစ်ကြဆိုပါတော့ဗျာ၊ သူတို့က ကျုပ်ကို မနှးမနပ်ဂျူးသနပ်ဆိုတာမျိုးလို မှတ်နေမှာစိုးလို့ နည်းနည်း ကြိုလိုက်ရတယ်ဗျ"

ဟ။ ။"ခင်ဗျားတော့ဗျာ ဦးမိုးကြိုးနဲ့တွေ့ရင်တော့ စွပ်ပြီးသား ဧကန်ပဲ"

ထွန်း။ ။"သူကစွဲမှာလား၊ ကျုပ်ကစွဲမှာလား"

ဟ။ ။"သူ ပြောပါတယ်ဗျ"

ထွန်း။ ။"ဒီလူကကော ရာဇဝတ်ဘက်ကနဲ့ မတည့်ဘူးလား"

ထိုအခါ ကိုသီဟသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေ၏။

ဟ။ ။"သွားကြည့်စမ်းပါဗျာ၊ မြန်မြန် သွားကြည့်စမ်းဗျာ၊ ပြောလိုက်ပါပေ့နော်၊ ခင်ဗျားနောက်ကျနေရင်တော့ ဦးမိုးကြိုးက ပုလိပ်နဲ့မတည့်တာထက် ခင်ဗျားနဲ့ပါမတည့်ဘဲဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ ကိုင်း...ကိုင်း...ကျုပ် စကားနားထောင်ပြီး မြန်မြန်သွားတွေ့လိုက်ဗျာ သွားဦးမယ်နော်၊ နောက်များတော့ တွေ့ကြသေးတာပေါ့"

ထိုနေ့ညနေ၌ ကိုတောက်ထွန်းမှာ ဦးမိုးကြိုးထံမသွားဘဲ မနေနိုင်လောက်အောင် ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

ကိုတောက်ထွန်းသည် မပြုံးကြည်ကို ပိုးပန်းရာ၌ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ရှိလွန်းလှရကား အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့နေတတ်သော ဖခင်ဦးပေါ်သစ်ပင်လျှင် ရိပ်မိသလို ဖြစ်သွားလေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ဦးပေါ်သစ်သည် အခြားအိမ်သားများလမ်းလျှောက်ထွက် သွားခိုက်တွင် ကိုတောက်ထွန်းကို ခေါ်၍ ဘွင်းဘွင်းကြိုးပြောတတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း တစ်တစ်ခွခွ မေးမြန်းစစ်ဆေးလေ၏။

သစ်။ ။"ဟေး... မောင်သူငယ်၊ မောင်က ကျုပ်သမီးကို ကြိုက်နေတယ်ဆို ဟုတ်စ"

ထွန်း။ ။"မှန်ပါတယ် ဦးခင်ဗျာ"

သစ်။ ။"ဒါဖြင့် ကျုပ်က စောစောစီးစီး ကြိုတင်ပြီး သတိပေးလိုက်မယ်၊ လက်လျှော့လိုက် မောင်သူငယ်၊ လက်လျှော့လိုက်၊ အလကားပဲ"

ထွန်း။ ။"ဘာကြောင့်ပေလဲ ဦးခင်ဗျာ"

သစ်။ ။"ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အလာကောင်းသော်လည်း အခါနှောင်းဆိုတဲ့စကားလို ဖြစ်နေပကော မောင်သူငယ်ရဲ့"

ထွန်း။ ။"မပြုံးကြည်ကလည်း ဒီလိုတော့ပြောသားပဲ"

သစ်။ ။"ပြောပေမယ့် မောင်က မယုံဘူးဆိုပါတော့ဟုတ်စ၊ ကျုပ်သမီးက ဘယ်တော့မှ လိမ်မပြောတတ်ဘူး၊ သူပြောရင် ယုံပေတော့ မမှားဘူး၊ ဒါထက် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာကော ပြောပြသေးသလား"

ထွန်း။ ။"ကျွန်တော်က မေးတော့မေးတယ်၊ သူက မပြောဘူး"

သစ်။ ။"မိန်းကလေးက မောင်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးသွားမှာစိုးလို့ မပြောရှာဘူး ထင်ပါရဲ့"

ထွန်း။ ။(မျက်လုံးများမှ မီးထွက်ဘိသကဲ့သို့ အရောင်တဖျတ်ဖျတ်တောက်လျက်)"ကျွန်တော်ကလားခင်ဗျာ လန့်ရမှာ"

သစ်။ ။"လန့်မယ်ဆိုလည်း လန့်လောက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပေပဲ မောင်သူငယ်ရဲ့၊ ဟိုဒင်းလေ မောင်ကျောက်ဘီလူးပေါ့"

ထွန်း။ ။"ဘယ်ကကောင်လဲ၊ ဒီ မောင်ကျောက်ဘီလူး ဆိုတာက..."

သစ်။ ။"ဆတ်ဆတ်ကြဆိုလား အာဇာနည်ဆိုလား၊ အဲဒီဂိုဏ်းက လူတစ်ယောက်ဆိုပါလား"

ထွန်း။ ။"အာဇာနည်သော အာဇာနက်သော ဘာကြောင့် သူ့ကို လန့်ရမှာတဲ့တုံး ဦးရဲ့"

သစ်။ ။(ယင်းအကြောင်း ပြောသောသူ ဟူသမျှတို့၏ထုံးစံအတိုင်းလေသံကလေးဖြင့်) "အာဇာနည်ဂိုဏ်းဆိုတာ ဦးအောင်ဇေယျလက်ထက်ကတည်းက ဖွဲ့စည်းထားခဲ့တဲ့ သတ္တိခဲလူစွမ်းကောင်းတွေ ဆိုပါကလား မောင်ရဲ့"

mgyoe.com

mgyoe.com

ထွန်း။ ။"ဦးတို့ လန့်ချင်လန့် ကျွန်တော်တော့ ဘာမှ လန့်စရာမရှိဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီဂိုဏ်းသားပဲ၊ မြွေကို မြွေချင်းကိုက်လို့ အဆိပ်တက်နိုင်တယ်လို့ မရှိဘူး ဦးရဲ့"

သစ်။ ။"ကိုက်လို့ အဆိပ်မတက်နိုင်ပေမယ့် တစ်ကောင်ကိုတစ်ကောင် မျိုနိုင်တယ်မဟုတ်လား မောင်ရယ်"

ထွန်း။ ။"ဟာ ဟာ ဟာ ဦးကပေမယ့် စကားအချေအတင် ပြောတတ်သားပေပဲ၊ သို့သော် တစ်ကောင့်တစ်ကောင် မျိုနိုင်တယ်ဆိုတာက အင်မတန် အင်မတန်ကြီးမှ ဖြစ်နိုင်တာကိုးဦးရဲ့၊ သူက ကျွန်တော့်ထက် ဒီလောက် တန်ခိုးမကြီးနိုင်ပါဘူး ထင်ပါရဲ့ခင်ဗျာ"

သစ်။ ။"ကိုင်းကိုင်းကိုင်း ဘာသောညာသော ပြောမနေနဲ့တော့၊ မောင့်ကို ကျုပ်လက်ခံလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဒီဂိုဏ်းသားမှန်း မသိလို့ အစက လက်ခံမိတာ၊ ဒီလိုမှန်းသိရင် တစ်လတစ်ရာရတော့ ကျုပ်လက်မခံဘူး"

ထွန်း။ ။"ဒီဂိုဏ်းက ဘာပြုလို့လဲဦးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် သိသလောက်တော့ အမျိုးသားအချင်းချင်း ရိုင်းပင်းကူညီဖို့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ဂိုဏ်းပဲဦးရဲ့"

သစ်။ ။"ဒီပြင်အရပ်မှာ ဟုတ်ချင်ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ ဒီအရပ်မှာ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး မောင်"

ထွန်း။ ။"ဒီအရပ်မှာတော့ ဘယ်လိုဂိုဏ်းမျိုး ဖြစ်နေလို့ပါလဲခင်ဗျာ"

သစ်။ ။"ဒီအရပ်မှာတော့ သူတစ်ပါးအသက်ကို ပုရွက်ဆိတ်လောက်မှ အရေးမလုပ်တဲ့ဂိုဏ်း မောင်ရေ"

ကိုတောက်ထွန်းလည်း မယုံကြည်ဟန်နှင့် ရယ်မောသေးသည်။

ထွန်း။ ။"ဦးမှာ ဘာများသက်သေခံရှိလို့ပါလဲ ဦးရဲ့"

သစ်။ ။"ဘာသက်သေခံ လိုသေးသလဲ မောင်ရယ်၊ ဟောတစ်ယောက်၊ ဟောတစ်ယောက် ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် တပျောက်တည်း ပျောက်နေကြပါပြီကော မောင်ရဲ့၊ ဦးသာခင်တို့ အိမ်သားတစ်တွေ၊ ကိုပန်းဆုံတို့ ညီအစ်ကို၊ မောင်မဲတို့သားအဖ၊ မောင်မြတို့ သမီးယောက်ဖ၊ ကိုဘိုးကွန်းတို့ သမီးခင်ပွန်း၊ ဒီဟာတွေ သေရာကြီးတာဟာ ဒင်းတို့ဂိုဏ်းသားတွေရဲ့ လက်ချက်ဆိုတာကလေးကအစ သိကြီးတာကလား မောင်ရဲ့၊ ဘယ်က သက်သေခံပြစရာ လိုဦးမှာလဲ"

ထွန်း။ ။(ကျွန်ုပ်ကြီးသော မျက်နှာထားနှင့်)"ဒီမလေဦး၊ ဦးပြောတဲ့စကားတွေ အင်မတန်လွန်နေပြီ၊ ဒါကြောင့် ပြန်နုတ်ရင်လည်းနုတ်ပါ၊ မနုတ်ရင်လည်း ထင်ရှားလောက်အောင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ သက်သေသာဓက တင်ပြပါ၊ သို့မဟုတ် ကျွန်တော် မခံနိုင်ဘူး၊ ဘယ့်နယ်ခင်ဗျာ ကျွန်တော်က အင်မတန် မွန်မြတ်တဲ့ဂိုဏ်းရယ်လို့ ဝင်ထားပါတယ်၊ ဒီရောက်တော့မှ လူသတ်တဲ့ ဂိုဏ်းဆိုလို့ ကျွန်တော်ဘယ်မှာ ခံနိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒီတော့ ဦးစကားဦးပြန်နုတ်ရင်နုတ်၊ မနုတ်ရင် ဟုတ်မှန်ကြောင်းကို ထင်ရှားအောင် ပြရလိမ့်မယ်ဦးရေ၊ ကျွန်တော် မခံနိုင်ဘူး"

သစ်။ ။"တစ်မြို့လုံး တစ်နယ်လုံး တစ်ပြည်ထောင်လုံးက သိနေတဲ့ဂိုဏ်းကို ကျုပ်က သက်သေပြရဦးမှာလား မောင်ရဲ့၊ သူတို့လုပ်ပုံက ဒီဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ မသင့်မြတ်ရင် သူကိုယ်တိုင်မလုပ်ဘူး၊ ဟိုနယ်က ဂိုဏ်းသားတွေကလာပြီး စီရင်ရတယ်၊ တော်တော်ပိပိပြားပြား စီမံတတ်တဲ့ လူစုမောင်ရေ၊ ဥပမာ ဂိုဏ်းချုပ် မောင်ဖြူနဲ့ လူတစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ရောဆိုပါတော့၊ မောင်ဖြူက ဘာမှ ပြန်မလုပ်တဲ့အပြင် ဟိုလူကို သုတ်သင်မယ့်ညမှာ မောင်ဖြူက မြို့အုပ်အိမ်၊ မြို့သူကြီးအိမ်၊ အဲဒီလို လူကြီးလူကောင်းတွေရဲ့ အိမ်ကို သွားလည်နေလိုက်သေးတယ်၊ ဒီအချိန်အတောအတွင်းမှာ တစ်နယ်က ဂိုဏ်းချုပ်က သူ့တပည့် လူစုလူဝေးနဲ့ မောင်ဖြူရဲ့ ရန်သူကို သုတ်သင်လိုက်ပါရောမောင်ရဲ့၊ မောင်ဖြူကို ဘယ့်နယ်လုပ် ဖမ်းနိုင်မလဲ၊ ဟိုညက မြို့အုပ်အိမ်မှာရှိပါတယ်လို့ မြို့အုပ်ကိုယ်တိုင်က သက်သေခံနိုင်တယ် မဟုတ်လား၊ နောက်ပြီးတော့ ဟိုဂိုဏ်းချုပ်မှာ ရန်သူရှိပြန်တဲ့အခါမှာ မောင်ဖြူတို့ လူစုကသွားပြီး သုတ်သင်ပေးပြန်ရော၊ အချေးဆပ်တဲ့သဘောပေါ့ မောင်ရယ်"

ထွန်း။ ။"သူတို့ ဒီလိုလုပ်တာ အစိုးရက မသိဘူးလား"

သစ်။ ။"အစိုးရဆိုတာမျိုးဟာကလည်း သိတာကတခြား ဥပဒေကတခြားကို မောင်ရဲ့၊ မောင်လည်းသိမှာပေါ့၊ သိတိုင်း လုပ်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ဆိုတော့လည်း ဒီကိစ္စမျိုးမှာ မင်းများဟာ ဆင်းရဲသားအချင်းချင်းလောက် သိတာမဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်"

ထွန်း။ ။"ရှေးကမင်းများတော့ အရပ်ထဲမှာ စနည်းနာရ ဆိုပါလား"

သစ်။ ။"ဟုတ်တာပေါ့၊ ခုလက်ထက်တော့ စနည်း

mgyoe.com

နာတယ်လို့လည်း မရှိဘူး၊ ရှိစေဦးတော့ အရပ်ထဲမှာကြား သိတဲ့ သတင်းအတိုင်း စီရင်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ဆိုပါကလား"

ထွန်း။ ။"ကိုယ်တိုင်ကြားတာဖယ်ထားပြီး သက်သေထွက်ချက်အတိုင်း စီရင်ရတယ် ဦးရဲ့"

သစ်။ ။"ဒါကြောင့်သာ ဒီအကောင်တွေ ဒါလောက်ကြာကြာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေနိုင်တာပေါ့မောင်ရယ်၊ ကျုပ်သာ မင်းဖြစ်ရင် အကုန်လုံး မီးလောင်တိုက်သွင်းကုန်တာ ကြာလှပြီ"

ထွန်း။ ။"ဒါထက် ဒီဂိုဏ်းကိစ္စမှာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် သက်သေခံများ ဦး ပြနိုင်လို့ဟာလား"

သစ်။ ။"သက်သေပြနေဖို့ မလိုပါဘူးမောင်ရယ်၊ ဒီမြို့မှာ မောင်ကြာကြာနေတော့ သိပါလိမ့်မယ်၊ ကိုင်းသိတာမသိတာ အသာထားပြီး အိမ်ပြောင်းဖို့ မောင်ရှာပေတော့၊ မောင့်ကို ကျုပ် လက်သင့်မခံနိုင်ဘူး၊ တစ်ယောက်ကို မလွဲသာလို့ ကိုယ့်သမီးနဲ့ အကြိုက်ခံရတဲ့အထဲမှာ နောက်တစ်ယောက်ထပ်ပြီး အိမ်ပေါ်မှာ လက်သင့်မခံပါရစေနဲ့၊ သည်းညည်းခံပါ့ မောင်မင်းကြီးသား၊ ဒီကနေ့ည ဒီအိမ်မှာ မောင် နောက်ဆုံးအိပ်ခြင်းပဲလို့ သဘောထားလိုက်ပါတော့"

ကိုတောက်ထွန်းမှာ နေအိမ်မှ နှင်ထုတ်ခံရခြင်းထက် မိမိပိုးပန်းနေသော မပြုံးကြည်နှင့် ခွဲခွာနေရမည့် အရေးကို ပိုမို၍ ပူပန်မိလေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ထိုနေ့ည၌ ကိုတောက်ထွန်းသည် မပြုံးကြည်နှင့် နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ရအောင် အခွင့်ရှာ၍ မိမိ၏ဒုက္ခများကို ညည်းညူပြောပြတိုင်တန်းလေ၏။

ထွန်း။ ။"မင့်ဘတော်ကြီးက ကျုပ်ကို အိမ်ပြောင်းနေဖို့ နို့တစ်ပေးထားပြီကော မပြုံးကြည်၊ အိမ်ပြောင်းဖို့က အရေးမကြီးပါဘူး နှမရယ်၊ နှမနဲ့ ကွဲရမယ့်အရေးကသာဆိုးပြီး ဝမ်းထဲမှာ ဗလောင်ဆန်နေတော့တာပဲ၊ တွေ့ရတာကတော့ ခုနစ်ရက်တစ်ပတ်၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ ခုနစ်နှစ်လောက် တွေ့ခဲ့ရသလိုစိတ်ထဲမှာ စွဲလည်းစွဲပါပေတယ် နှမရယ်၊ ဒီအိမ်က ထွက်ရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်အသက်ငွေ့ငွေ့လောက် ပါသွားတော့မယ်ထင်တယ်"

ကြည်။ ။"တော်ပါတော့ ကိုတောက်ထွန်းရယ်၊ ဒီစကားမျိုးတွေ မပြောချင်ပါနဲ့တော့၊ ရှင်ရောက်တာနောက်ကျနေတယ်လို့ ကျွန်မပြောပြီးပြီ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဟိုလူကို ကျွန်မ ခုချက်ချင်း မယူနိုင်သေးစေကာမူ သူ့ပြင်မှတစ်ပါး ဘယ်သူ့မှ မယူပါဘူးလို့ ကတိသစ္စာထားပြီးကြောင်း ကျွန်မပြောဖူးပြီ မဟုတ်လား"

ထွန်း။ ။"ကျုပ်မေးမယ်၊ မင်း မှန်မှန်ပြောမလား"

ကြည်။ ။"မေးပါတော်၊ မှန်မှန်ပြောပါ့မယ်"

ထွန်း။ ။"တကယ်လို့ ကျုပ်ကများ အရင်ရောက်လို့ ရှိတာဖြင့် နှမ သဘောတူနိုင်ဖို့ ရှိပါသလား နှမရယ်"

မပြုံးကြည်သည် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် ဖုံးအုပ်ကာ ရှိုက်လျက် နေလေ၏။ ၎င်းနောက်...

ကြည်။ ။(မျက်ရည်ဝိုင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် မော်ကြည့်လျက်)"ကိုတောက်ထွန်းက အရင်ရောက်တာများဖြင့် ကောင်းလေစွလို့ ကျွန်မ ဆုတောင်းဖူးပါတယ်ရှင်"

ထိုခဏ၌ ရဲရင့်သော ကိုတောက်ထွန်းသည် မပြုံးကြည်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို မိမိ၏လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်လေ၏။

ထွန်း။ ။"စဉ်းစားပါနှမရယ်၊ ကြပ်ကြပ်ကြီး စဉ်းစားပါ၊ နှုတ်ကတိလောက်ကလေး လွန်မိတဲ့အတွက်နဲ့ နှမရော ကျုပ်ရော တစ်သက်လုံး ငရဲပြည် ပို့ထားသလို အဆင်းရဲ ခံကြတော့မလား နှမရယ်၊ အချစ်ဆိုတာ လောကမှာ အရေးကြီးဆုံး ဖြစ်ပါတယ်၊ ကိုယ်မချစ်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နှမယူလို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ နှမရယ်၊ စကားတစ်လုံး ပြန်နုတ်ရလို့ ဘာအတွက်ရှိလဲ၊ မှောက်မှားလို့ ပြောမိခဲ့တဲ့ စကားတစ်လုံးကိုငဲ့ပြီး တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲခံလို့တော်နိုင်ပါ့မလားနှမရယ်"

မပြုံးကြည်သည် ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကို ရုန်းဖယ်ခြင်း မပြုသော်လည်း မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလေ၏။

ထွန်း။ ။(ဆက်လက်၍)"နှမက သဘောတူပါတယ်လို့သာ ကျုပ်ကို ပြောလိုက်စမ်းပါ၊ ကျုပ် ကြဲစည်ပါ့မယ် နှမရယ်"

ကြည်။ ။"ဒီမှာတော့ ကြဲစည်လို့ မဖြစ်ပေဘူး ကိုတောက်ထွန်း"

ထွန်း။ ။"ဒီမှာကို ကျုပ်ဖြစ်အောင် ကြဲစည်မယ်"

ကြည်။ ။"မဖြစ်ပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ ဒီမှာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မကို ခိုးသွားနိုင်ရင်ဖြင့် ဖြစ်နိုင်စရာရှိပါလိမ့်မယ်"

mgyoe.com

mgyoe.com

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကိုတောက်ထွန်းမှာ တွေဝေငေးမှိုင်သော မျက်နှာထားဖြစ်ပေါ်လာပြီးနောက် အတန်ငယ်ကြာအောင် မဝေခွဲနိုင်၊ မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးသည့် လက္ခဏာနှင့် စဉ်းစားနေလေ၏။

သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့်ဟန်နှင့် တင်းမာကြွခိုင်သော မျက်နှာထားမျိုးသည် ကိုတောက်ထွန်း၏ မျက်နှာ၌ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

ထွန်း။ ။"ဒီမှာကိုပဲ ဖြစ်ရမယ် နှမရေ၊ တစ်လောကလုံးက နှမကို ဝိုင်းပြီး ကျူပ်လက်ထဲက နှမကို လုကြစမ်းပစေ၊ ဒီမှာပဲ နှမကို ကျူပ် ရအောင်ယူမယ်နှားလည်လား"

ကြည်။ ။"ဘာကြောင့် နှစ်ယောက်အတူတူ ထွက်မပြေးနိုင်သလဲ ကိုကို"

ထွန်း။ ။"ပြေးလို့မဖြစ်ဘူးကြည်ကြည်၊ ကိုကို ဒီမြို့က ဘယ်မှသွားလို့မဖြစ်သေးဘူး"

ကြည်။ ။"ဘာကြောင့်လဲကိုကို၊ ကြည်ကြည့်ကို ပြောပြစမ်းပါ"

ထွန်း။ ။"သူများကို ကြောက်လို့ ရွံ့လို့ ကိုကို ထွက်ပြေးသွားရတယ်ဆိုရင် ကိုယ့်မျက်နှာကို မှန်ထဲတောင် ဘယ်တော့မှ မကြည့်ဝံ့တော့ပေဘူး ကြည်ကြည်၊ ကိုကို့သဘောက အဲဒီလို သဘောမျိုး၊ တကယ့်တကယ်ဆိုတော့လည်း ဒီမှာ ဘယ်သူ့ကြောက်စရာရှိလို့ဟာလဲ၊ မင်းနဲ့ချင်းနဲ့ အစိုးရနဲ့တိုင်းပြည် မဟုတ်ဘူးလား ကြည်ကြည်ရဲ့၊ ကြည်ကြည်က ကိုကို့ကို စုံမက်တယ်၊ ကိုကိုကလည်း ကြည်ကြည့်ကို စုံမက်တယ်ဆိုရင် ဒီနှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘယ်သူက ဝင်ရှုပ်ဝံ့မှာလဲ ကြည်ကြည်ရဲ့"

ကြည်။ ။"ကိုကိုမသိဘူးနော်၊ ကိုကိုက ဒီရောက်တာ ဘာမှမကြာသေးဘူး၊ ကိုကျောက်ဘီလူးအကြောင်းကို ကိုကို မသိသေးဘူး၊ ဦးမိုးကြိုး အကြောင်းလည်း ကိုကို မသိသေးဘူး၊ သူတို့ဂိုဏ်းသားတွေအကြောင်းလည်း ကိုကို ဘာမှမသိသေးဘူး ကိုကိုရဲ့"

ထွန်း။ ။"သိလည်း မသိဘူး၊ ကြောက်လည်း မကြောက်ဘူး၊ ဘယ်သူမှ ကိုကို မကြောက်ဘူး၊ ကိုကိုကဆိုးပေ့ မိုက်ပေ့ဆိုတဲ့ လူတွေနဲ့ချည်း ပေါင်းသင်းလာခဲ့တာပါ ကြည်ကြည်ရယ်၊ နောက်ဆုံးတစ်နေ့ကျတော့ ကိုကိုက သူတို့ကို ကြောက်ရဖူးတယ် မရှိပါဘူး၊ သူတို့က ကိုကို့ကို ကြောက်ကြရတာချည်းပါပဲ၊ ကြည်ကြည့်အဖေက ပြောသလို ဒီလူစုဟာ ရာဇဝတ်မှု တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကျူးလွန်နေကြပါလျက်နဲ့ တစ်ယောက်မှ ထောင်တန်းမကျတာ ဘာပြုလို့ဟာလဲ ကြည်ကြည်ရယ် ပြောစမ်းပါဦး"

ကြည်။ ။"ထောင်တန်းမကျဆို သူတို့အမှုကို ဘယ်သူကမှ သက်သေမလိုက်ဝံ့ကြဘူး ကိုကိုရဲ့၊ သက်သေလိုက်ဝံ့ရင်လည်း လိုက်တဲ့လူဟာတစ်လကြာအောင် အသက်ရှင်နေရတယ်လို့ မရှိဘူးကိုကိုရဲ့၊ ပြီးတော့လည်း သူတို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက် အမှုဖြစ်ရင် ဂိုဏ်းသားတွေက ဝိုင်းပြီး သက်သေခံကြတာပဲ၊ အမှုဖြစ်ပွားတဲ့အချိန်က တရားခံဟာ ဒီအရပ်မှာ မရှိကြောင်း၊ ဘယ်နေရာ ဘယ်အရပ်မှာ ဘယ်သူဘယ်ဝါနဲ့ စကားပြောနေကြောင်း အားလုံးဝိုင်းပြီး ကျမ်းရွက်ပြောကြတာပဲ၊ ဒီအကြောင်းတွေ ကိုကိုလည်း သတင်းစာထဲမှာ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးမှာပေါ့၊ အင်္ဂလိပ်သတင်းစာတွေရော၊ မြန်မာသတင်းစာတွေရော သူတို့ဂိုဏ်းအကြောင်းကို သူ့ထက်ငါ ရေးနေကြတယ်ဆိုကပဲ ကိုကိုရဲ့"

ထွန်း။ ။"သတင်းစာတွေထဲမှာတော့ ဖတ်တော့ဖတ်ဖူးတာပဲ၊ နို့ပေမယ့် တစ်ဆိတ်ကို တစ်အိတ်လုပ် ရေးနေကြတယ်လို့ ထင်မိတယ် ကြည်ကြည်ရဲ့၊ ဒို့ပြင်တစ်ကြောင်းကလည်း သူတို့လူစုဟာ အနှိပ်စက်ခံရလေတော့ တခြားနည်းနဲ့ ပြန်ချေစရာမရှိလို့ ဒီလိုဇွတ်အကြမ်းကိုင်ရတယ်လို့လည်း တွေးမိတယ် ကြည်ကြည်ရဲ့"

ကြည်။ ။"တော်စမ်းပါ ကိုကိုရယ်၊ ဒီလိုကာကွယ်စကားမျိုး မပြောစမ်းပါနဲ့၊ ဟိုကလည်း ဒီနည်းမျိုးချည်းပဲ ပြောလွန်းလို့ပါ"

ထွန်း။ ။"ဘယ်သူကလဲ ကြည်ကြည်ရဲ့"

ကြည်။ ။"ကိုကျောက်ဘီလူး ပြောပါတယ်"

ထွန်း။ ။"ဟိုငနဲကလည်း ဒီလိုပဲပြောတယ် ဟုတ်စ"

ကြည်။ ။"ဒီလိုပြောလွန်းလို့ သူ့ကို ကြည်က သဘောပြီးရွံ့၊ သဘောမုန်းတာပဲ၊ ကိုကို့ကို မှန်တဲ့အတိုင်း ဖွင့်ပြောတော့မယ်၊ ဟိုလူ့ကို ကြည်ကြည်က ရွံ့လည်းရွံ့၊ ကြောက်လည်းကြောက်၊ မြွေဟောက်လိုပဲ စိတ်ထဲက အောက်မေ့မိတယ်"

ထွန်း။ ။"ဘာကြောင့် ဒီလောက်ကြောက်ရသလဲ ကြည်ကြည်"

ကြည်။ ။"ကြောက်တာကလေ ကြည်ကြည့်အတွက်ထက် ဟောဒီအဖေကြီးအတွက် သဘောပြီး ကြောက်မိတယ်

mgyoe.com

ကိုကို့ရဲ့၊ ကြည်ကြည်က စိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်လို့ရှိရင် အဖေကြီးကို ဇကန် သူတို့ဒုက္ခပေးကြမယ် ကိုကို့ရှိ၊ ဒါကြောင့် ကြည်ကြည်က မြွေမသေတုတ်မကျိုးဆိုတာလို တစ်ပိုင်းတစ်စ ကတိထားပြီး ရက်ရှည်ဆွဲနေတာကို ကိုကိုရဲ့၊ နို့မို့ရင်ဖြင့် သူတို့ဒုက္ခပေးတာ ကြာလှပြီ၊ ဒါထက်ကိုကိုရယ်...အဖေကြီးကိုခေါ်ပြီး ကြည်ကြည်တို့ သားအဖသုံးယောက် ဒီမြို့က ထွက်ပြီး လူဆိုးတွေလက်က လွတ်ရာကျွတ်ရာ ပြေးကြရရင် မကောင်းဘူးလား ကိုကိုရယ်"

ထိုခဏ၌ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဟန်ရှိသော ချက်နှာထားသည် ကိုတောက်ထွန်း၏ မျက်နှာ၌ ရှေးနည်းတူ ဖြစ်ပေါ်လာပြန်၍ ရှေးအတူပင် ကြွံခိုင်တင်းမာသော မျက်နှာထားဖြင့် အဆုံးသတ်ပြန်လေ၏။

ထွန်း။ ။"ကြည်ကြည်ရော၊ ကြည်ကြည့်အဖေရော ဘယ်သူမှ ဘာမှမဖြစ်စေရပါဘူး ကြည်ကြည်ရယ်၊ လူဆိုးတွေဆိုတာမှာတော့ သူတို့ဆိုးတာလောက်တော့ ကိုကိုက ရယ်တာပေါ့လို့တောင် ပြောလိုက်ချင်သေးတယ်၊ နောက်ဆုံးတစ်နေ့မှာ သူတို့ဆိုးတာနဲ့ ကိုကိုဆိုးတာနဲ့ ဘယ်သူကအရေးသာလို့ ဘယ်သူက အရာရောက်တယ်ဆိုတာ ကြည်ကြည်သိလိမ့်မပေါ့ ကြည်ကြည်ရယ်"

ကြည်။ ။"ဒီလိုမပြောစမ်းပါနဲ့ကိုကိုရယ်၊ ကြည်ကြည်ကြောက်လွန်းလို့ပါ၊ ကိုကို့စကား ကြားရတာ အားတော့ ရှိပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကြောက်စရာကြီး ကိုကိုရယ်"

ထွန်း။ ။"ကိုကို့ကို ကြည်ကြည်က ယုံရဲ့လား"

ကြည်။ ။"သိပ်ယုံပြီး သိပ်အားကိုးတာပဲကိုကို"

ထိုအခါ ကိုတောက်ထွန်းသည် ထူးဆန်းသော ရယ်ခြင်းဖြင့် ရယ်မောလေ၏။

ထွန်း။ ။"ဩော်...ကြည်ကြည်.. ကြည်ကြည်၊ တယ်ရိုးရှာတဲ့ သူငယ်မနော်၊ ငါ့အကြောင်း သူ ဘာမှမသိရှာဘူး၊ အလို ဘယ့်နှာလဲ၊ ဘယ်က မောင်လဲ"

ထိုခဏ၌ အိမ်တံခါးသည် ရုတ်တရက်ပွင့်လာ၍ လုလင်ပျိုတစ်ယောက်သည် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အမူအရာမျိုးနှင့် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။ ယခုဝင်လာသော လုလင်ပျိုမှာ ကိုတောက်ထွန်းနှင့် လုံးတူရုပ်တူလောက်ရှိ၍ အသက်မှာမူ ကိုတောက်ထွန်းထက် သုံးလေးနှစ်ခန့် ငယ်ဟန်ရှိ၏။

ထိုသူသည် ရုပ်ရည်သနားကမားနှင့် ပမာမခန့်သော အမူအရာမျိုးရှိရာ တံခါးဝတွင် လက်ပိုက်ကာ တန့်ရပ်ပြီးနောက် မီးတောက်မတတ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ထိုစုံတွဲကို စိုက်ငေးကာ ကြည့်နေလေ၏။

မပြုံးကြည်သည် ရှိုးတိုးရှန့်တန့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေသော အမူအရာနှင့် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် ထလိုက်လေ၏။

သို့ရာတွင် မိန်းမတို့၏ သတိရလွယ်တတ်သော ထုံးစံအတိုင်း လျင်မြန်စွာ မျက်နှာပိုးသတ်၍ ယင်းကပင် စကားစတင်ပြောလေ၏။

ကြည်။ ။"ကိုကျောက်ဘီလူး ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်လာသလဲ၊ ကျွန်မက ဒီလောက်မြန်မြန် ပြန်မလာသေးပေဘူးမှတ်တယ်၊ လာလေရှင် မထိုင်တော့ဘူးလား"

ကိုကျောက်ဘီလူးသည် ရွှေမျက်မှန်ကိုဖြုတ်၍ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ပွတ်တိုက်ပြီးလျှင် တစ်ဖန်ပြန်တပ်၍ လက်ပိုက်ကာရပ်လျက် ကိုတောက်ထွန်းအား စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်နေလေ၏။ ၎င်းနောက်...

လူး။ ။(မေးငေါ့လျက် ခပ်ဆတ်ဆတ်အသံနှင့်) "ဒီလူဟာ ဘယ်သူလဲ"

ကြည်။ ။"ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ထမင်းလခပေးစားတဲ့ လူသစ်ပါပဲ၊ ကိုတောက်ထွန်းတဲ့"

ထိုအခါ လုလင်ပျိုနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိုက်၍ငါးစက္ကန့်မျှ ကြည့်နေကြသေး၏။ ထို့နောက်...

လူး။ ။"မပြုံးကြည်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဘယ်လိုဆိုတာ ခင်ဗျားကို မပြုံးကြည်က ပြောပြမထားနှင့်သေးဘူးလား"

ထွန်း။ ။"ခင်ဗျားနဲ့သူနဲ့ ဘာတော်တယ်လို့ ကျုပ်မသိရသေးပါကလား"

လူး။ ။"ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် သူက မပြောရသေးရင် ကျုပ်က ပြောပြရမှာပေါ့၊ မပြုံးကြည်ဟာ ကျုပ်ရည်းစားဗျ၊ အိမ်ရှေ့မှာ လကသာသာနဲ့ ထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်နေရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်"

ထွန်း။ ။"အကြံပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါရဲ့၊ နို့ပေမယ့် အခုအခိုက်မှာ ကျုပ်လမ်းလျှောက်ချင်စိတ် မရှိသေးဘူး"

လူး။ ။(ထောင်းခနဲ အမျက်ထွက်လာသောမျက်နှာထားနှင့်)"ဟုတ်လား၊ လမ်းလျှောက်ချင်စိတ် မရှိသေးရင် သတ်ချင်ပုတ်ချင်စိတ်များကော ရှိသလား"

ထွန်း။ ။(ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက်ထ၍) "အဆင်သင့်

mgyoe.com

mgyoe.com

လိုက်လေမိတ်ဆွေ၊ အချို့ရှာ သကာနဲ့တွေ့ဆိုတာလို ဖြစ်နေပြီကော၊ ပြောမှပြောတတ်ပလေ ဗျာ၊ လာလေ"

ကြည်။ ။"ရှိကြီးခိုးပါရဲ့ ကိုကို၊ တောင်းပန်ပါရစေကိုကို၊ ကြည်ကြည့်စကားကို နားထောင်ပါကိုကို"

လူး။ ။"အောင်မယ် ကိုကိုတွေ ကြည်ကြည်တွေနဲ့ ပါလား၊ ဒီအခြေတောင် ရောက်နေကြမင့်ကိုး"

ကြည်။ ။"သည်းခံပါကိုကျောက်ဘီလူးရယ်၊ ကျွန်မကိုချစ်ရင် သည်းခံပါရှင်၊ ကျွန်မ ရှိခိုးပြီး တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်"

ထွန်း။ ။(တည်ငြိမ်သောအသံဖြင့်) "ကြည်ကြည် ရှောင်ပေးရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ် ကြည်ကြည်၊ ဒီကမိတ်ဆွေနဲ့ ကျုပ်နဲ့ တစ်ယောက်ချင်း ရှင်းလင်းရရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်၊ ဒါဖြင့်ရင်လည်း ဒီလိုလုပ်ကြစို့လား၊ လကလည်းသာသာ ဘူတာရုံနားမှာ ကွက်လပ်ကြီးကလည်း ကောင်းရဲ့၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့ သွားကြစို့လား"

လူး။ ။"ခင်ဗျားလိုလူစားမျိုးကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် စီစဉ်နေဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဒီမြို့ လာမိတာမှားပြီလို့ နောင်တရစေမယ်၊ ခင်ဗျားကြည့်နေ"

ထွန်း။ ။"ကိစ္စလုပ်လတ်ပြီးစေအပ်၊ အားလပ်မှသာ မဟူရာဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်မိတ်ဆွေ၊ အချိန်ဆွဲနေလို့ ဘာလုပ်မလဲ၊ ပူပူနွေးနွေးကောင်းပါ တယ်ဗျာ၊ လာပါ"

လူး။ ။"ခင်ဗျားကလာဆိုတိုင်း ကျုပ်လာရမှာလား၊ ကျုပ်စီရင်ချင်တဲ့အချိန်ကျမှ စီရင်မှာပေါ့၊ တစ်နေ့တော့ ခင်ဗျားကို စီရင်ရမယ်၊ စိတ်သာချ မစိုးရိမ်နဲ့၊ တွေ့ရစေမယ်၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဘယ်လိုကောင် မှတ်နေသလဲ ကြည့်စမ်း၊ ဟောဒါဘာမှတ်သလဲ"

ဟု ပြောလျက် ကိုကျောက်ဘီလူးသည် အင်္ကျီလက်ကို ပင့်တင်ပြီးလျှင် လက်မောင်းကို လှန်ပြလိုက်လေ၏။

လက်မောင်း၌ကား စကြာနှင့်သင်္ဖဟာန်တူသည့် အမှတ်တံဆိပ်တစ်ခု သံပူနှင့် ကပ်ထားသကဲ့သို့ ရဲရဲနီလျက် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

လူး။ ။(ဆက်လက်၍) "ဒီဟာဘာမှတ်လို့လဲ၊ ခင်ဗျားက..."

ထွန်း။ ။"ဘာမှမမှတ်ဘူး၊ အရေးလည်းမလုပ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်ရဦးမှာလဲ"

လူး။ ။"အခု အရေးမလုပ်ပေမယ့် မကြာခင် အရေးလုပ်ရစေမယ်၊ ခင်ဗျား စောင့်သာနေ သိချင်ရင် ပြုံးကြည်ကိုမေးကြည့်၊ သူ ကောင်းကောင်း သိတယ်"

ဟု ပြော၍ မပြုံးကြည်ဘက်သို့ လှည့်ပြုံးလျှင်

"ပြုံးကြည် နင်တော့လား၊ ငါ့ကို ရှိခိုးပြီး တောင်းပန်ဝန်ချမှ ငါကျေနိုင်မယ် ကြားရဲ့လား၊ ဒူးတုပ်ပြီး ရှိခိုးတောင်းပန်ရမယ်၊ တောင်းပန်ပြီဆိုတော့မှ နင့်ကို ဘယ်လိုအပြစ်မျိုးပေးရမယ်ဆိုတာ ငါစဉ်းစားမယ်၊ ဘယ်သူမပြု မိမိမှုတဲ့ ပြုံးကြည်၊ ကိုယ့်အပြစ်အတွက် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ခါးစည်းပြီး ခံဖို့သာပြင်ထားပေတော့၊ သိကြရော ပေါ့ကွယ်၊ မင်းတို့တော့..."

ဟု ပြောလျက် နှစ်ယောက်လုံးကို မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးကာ စိုက်ကြည့်နေသေး၏။

ထို့နောက်မှ ကိုကျောက်ဘီလူးသည် မတ်တတ်ရပ်နေရာမှ ချာခနဲလှည့်တည့်၍ တံခါးဆီသို့သွားပြီး လျှင် တံခါးကို ကျောင်းခနဲမြည်အောင် ဆောင့်ပိတ်လိုက်ပြီးမှ ဆင်းသွားလေ၏။

ကိုတောက်ထွန်းနှင့် မပြုံးကြည်တို့သည် အတန်ကြာအောင် စိုက်ငေးကာ ကြည့်နေကြပြီးမှ ကိုတောက်ထွန်းက မပြုံးကြည်၏ လက်ကလေးကို ယုယကြင်နာစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလေ၏။

ကြည်။ ။"ကိုကိုက သိပ်ရဲတာပဲကိုကိုရယ်၊ ကြည်ကြည် အားရလိုက်တာ၊ ဒီလိုလူမှ ကြည်ကြည်က သဘောကျတယ်၊ နို့ပေမယ့် ဒီအရပ်မှာတော့ ကိုကို ဘယ်လောက်ရဲပေမယ့် အလကားပဲကိုကို၊ ပြေးမှဖြစ်မယ် ကိုကိုရဲ့၊ ဒီကနေ့ည ပြေးကြပါစို့ ကိုကိုရယ်၊ ကြည်ကြည် တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ ကိုကို မပြေးရင် ကိုကို့အသက်ကို သူ ရန်ရှာပါလိမ့်မယ်၊ သူ့မျက်နှာကြည့်တာနဲ့ ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ကိုကိုက တစ်ယောက်တည်းရယ်၊ သူတို့က အသင်းအပင်းနဲ့ ဝိုင်းလုပ်ကြရင် ကိုကိုခက်ပါလိမ့်မယ် ကိုကို၊ ကြည်ကြည့်စကား နားထောင်ပါ၊ ပြေးကြပါစို့ ကိုကိုရယ်၊ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့"

ကိုတောက်ထွန်းသည် တွတ်တီးတွတ်တာ ပြောနေသော ပါးစပ်ကလေးကို လက်နှစ်ချောင်းဖြင့် ဖြည်းညင်းစွာပိတ်ထား၍ မပြုံးကြည်၏ ပခုံးကိုကိုင်ပြီးလျှင် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်စေလေ၏။

ထွန်း။ ။"တော်ပါကြည်ကြည်ရယ်၊ ကိုကို့အတွက်

mgyoe.com

ဒီလောက်စိုးရိမ်မနေပါနဲ့၊ ကိုကိုလည်း သူတို့ ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ကပဲ၊ ဘာကြောက်စရာရှိသလဲ၊ ကြည်ကြည်တို့အဖေကိုတောင် ညနေက ဒီအကြောင်းပြောပြပြီးပြီ၊ ဒါထက် ကိုကိုလည်း ဒီဂိုဏ်းထဲပါနေတယ်ဆိုလို့ ကြည်ကြည်က ကိုကို့ကိုမုန်းသလား"

ကြည်။ ။"မုန်းရမယ်၊ ဒီကိုယ်နဲ့ ဒီစိတ်နဲ့ မြဲနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ကိုကိုကို ဘယ်တော့မှ မမုန်းနိုင်ဘူး၊ မှတ်ထားလိုက်ပါ၊ သူတို့ဆိုးပေမယ့် ကြည်ကြည့်ကိုကိုတော့ ဘယ်တော့မှမဆိုးဘူး၊ ကြည်ကြည်သိပါတယ်၊ ဒါထက် ကိုကိုရေ၊ ကိုကိုလည်း ဒီဂိုဏ်းသားဖြစ်ရင် ဘာကြောင့် ဦးမိုးကြိုးကို သွားမတွေ့သလဲ ကိုကို၊ မြန်မြန်သွားတွေ့ပါ ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုက ဦးအောင်သွားတိုင်ထားနှင့်ပါ၊ နို့မဟုတ်ရင် သူတို့လူစုက ကိုကို့ကို ဝိုင်းလုပ်ကြလိမ့်မယ် ကိုကို"

ထွန်း။ ။"ကိုကိုလည်း ဒီလိုပဲ စဉ်းစားနေတုန်းပဲ၊ ကိုင်း ဒါဖြင့် ပြောနေကြာရှော့မယ်၊ ချက်ချင်းသွားတိုင်ချေဦးမယ်၊ ဒီကနေ့ ဒီအိမ်မှာ အိပ်ပြီး နက်ဖြန်ကျတော့ အိမ်ပြောင်းနေပါ့မယ်လို့ ကြည်ကြည့်အဖေကို ပြောထားနှင့်ပါနော် ကြည်ကြည်"

ၵင်းနောက်...

ကိုတောက်ထွန်းသည် အဝတ်အစားများ လဲလှယ်၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။

ဦးမိုးကြိုးမှာ ဆတ်ဆတ်ကြဲဂိုဏ်းကြီးတွင် ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်၍ ၎င်း၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှာ ရာဇဝတ်မှုမကင်းလှချေ။

နိုင်ငံခြားအရက်များကို ရန်ကုန်မြို့မှ မှာယူ၍ ချက်အရက်များကို တောထဲ၌ ချက်လုပ်စေပြီးလျှင် ထန်းရေ၊ စိမ်ရေစသည်များကိုလည်း တပည့်တပန်းများအား ထန်းတက်စေခြင်းအားဖြင့် ရရှိနိုင်သည်ဖြစ်ရကား ဦးမိုးကြိုး၏နေအိမ်မှာ ဟိုတယ်ကြီးများထက်ပင် အရက်မျိုးစုံလင်လှ၏။

ယစ်မျိုးဘက်အရာရှိများအားလည်းကောင်း၊ ပုလိပ်အရာရှိများအားလည်းကောင်း သင့်မြတ်အောင်ပေါင်းသင်းထားခြင်းအားဖြင့် ဦးမိုးကြိုးသည် အမိန့်လိုင်စင် ဆွဲရခြင်းမရှိဘဲ အရက်အမျိုးမျိုးတို့ကို ရောင်းချခွင့်ရလေ၏။

အချို့သော ထောင်ကဲများသည် မိုးကောင်းမြို့၏ ဓာတ်မသိကြသဖြင့် လေလံပွဲများတွင် အရက်ဆိုင်အတွက် လေလံဆွဲယူမိကြရာ ပထမအရစ်အတွက် ပေးဆောင်ပြီး သည့်နောက် ဒုတိယအရစ်အတွက် ထမ်းဆောင်နိုင်သော သူဟူ၍ မရှိခဲ့ဖူးချေ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်...

အရက်သောက်သုံးသူများသည် အထင်အရှားရောင်းချသော အရက်ဆိုင်သို့ မဝင်လိုကြဘဲ ဦးမိုးကြိုး၏နေအိမ်သို့ လျှို့ဝှက်စွာ ဝင်သောက်လေ့ရှိကြသောကြောင့် ပေတည်း။

အရက်ဆိုင်ရှင် ထောင်ကဲများက ထိုအကြောင်းကို ယစ်မျိုးအရာရှိကြီးများအား တိုင်တန်းကြပါသော်လည်း ထိုသူတို့သည် ဦးမိုးကြိုးက အစာခွံ့ထားပြီးဖြစ်သောကြောင့် ထိထိရောက်ရောက် အရေးယူကြသည်မရှိချေ။

တစ်ခါတစ်ရံ ယစ်မျိုးဘက်၌ဖြစ်စေ၊ ရာဇဝတ်ဘက်၌ဖြစ်စေ၊ နယ်ဘက်၌ဖြစ်စေ ခေါင်းမာသော အရာရှိတစ်ယောက်တလေ ရောက်လာတတ်၏။

ထိုအရာရှိမျိုးသည် ဦးမိုးကြိုး၏ မကောင်းသတင်းကို ကြားရဖူးသည်ဖြစ်၍ မိုးကောင်းမြို့သို့ ရောက်လာကတည်းက ဤသူအား ဆော်လိုက်အံ့ဟု ကြိုးဝါးတတ်၏။

ဦးမိုးကြိုးသည် စားနေကျကြောင်ပါးဟူသော စကားအတိုင်း ဤသို့သော အရာရှိမျိုးကို တွေ့ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တတ်နိုင်သမျှ မျှော်၍ပေါင်း၏။

မိမိအဖို့ ငွေတစ်ရာခန့်မျှ ကျေးဇူးခံစားရမည့်ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ယင်းအရာရှိအား ငွေနှစ်ရာဖိုး ထုတ်၍ ဝတ်ပြု၏။

ယင်းအရာရှိ၏ ကိစ္စဟူသမျှတွင် ပျာပျာသလဲဆောင်ရွက်ပေး၏။

ဤမျှလောက် ဝတ်ကျေသော လူတစ်ယောက်အား ကြာရှည်စွာ တင်းမာနေရန် ခဲယဉ်းလှရကား အချို့အရာရှိများမှာ ခေါင်းမာသောအဖြစ်မှ ခေါင်းပျော့သောအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားကြရကုန်၏။

ဤမျှလောက် ဝတ်ပြုပါလျက်နှင့် ဆက်လက်၍ ခေါင်းမာချင်သေးသော အရာရှိအနည်းငယ်တို့ကိုမူကား ဦးမိုးကြိုးက တစ်နည်းတစ်ဖုံ စီမံတတ်၏။

ထိုသို့သောအခါ၌ ဦးမိုးကြိုးသည် မိမိကိုယ်တိုင်

mgyoe.com

mgyee.com

အထူးကောင်းမွန်အောင် ပြင်ဆင်နေထိုင်ပြီးလျှင် ယင်းအရာရှိ၏ အပြုအမူများကို အထူးစောင့်ကြပ်၍ကြည့်၏။

ငွေနှင့်ထောင်၍ ဖမ်းနိုင်လျှင်လည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်အား လာဘ်ပေး ခိုင်း၍ သက်သေလုံအောင် စီစဉ်ထား၏။

အလုပ်ဝတ္တရားပျက်ကွက်မှု တွေ့ရလျှင်လည်း အထက်သို့တိုင်တန်း၏။

ထိုမျှနှင့် မရနိုင်သည့်အခါ ဦးမိုးကြိုးသည် ယင်းအရာရှိ၏ အထက်အရာရှိကြီးများထံ တစ်နည်းနည်းနှင့် လမ်းပေါက်အောင် ကြိုးပြီးလျှင် ပူးပူးကပ်ကပ် နှုးနှပ်ကာ ဖြင့် ယင်းအရာရှိအပေါ်၌ အထင်အမြင်သေးစေလောက်အောင် တို့မိုးရို့မိုး ပြုလုပ်လေ့ရှိ၏။

တစ်ခါက နယ်ဘက်အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သော အရေးပိုင်တစ်ယောက်နှင့် အတိုက်အခံဖြစ်ကြရာတွင် ဦးမိုးကြိုးသည် ခရိုင်ဝန်ရုံးတော်မင်းကြီးနှင့် ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီးများသို့တိုင်အောင် (ရုံးမဟုတ်၊ အိမ်သို့) လမ်းရှာ၍ ဝင်ပြီးလျှင် အရေးပိုင်အား ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်းကြံစည်၏။

ယင်းအရေးပိုင်မှာ နယ်ပြောင်းရွှေ့ခြင်း ခံရသည့်ပြင် အထက်လူများ၏ ငြိုငြင်ခြင်းလည်း ခံရ၏။

ယင်းအဖြစ်အပျက်မှာ မြို့သိနယ်သိ အဖြစ်အပျက်ဖြစ်လေရကား ဦးမိုးကြိုးမှာ အရာရှိပိုင်းတွင် "ကြောက်စရာကောင်းသော လူတစ်ယောက်"ဟူ၍ မှတ်တမ်းတင်ခြင်း ခံရလေ၏။

ပါးရေနပ်ရေမရှိသော ပုလိပ်အင်စပက်တော်များ၊ ဌာနာအုပ်များ၊ ယစ်မျိုးအင်စပက်တော်များ အစရှိသည့် အရာရှိငယ်များအား ဦးမိုးကြိုးက "ပညာရှိနှိပ်စက်"လိုက်သော အကြိမ်ပေါင်းမှာ များလှပေပြီ။

ယခုအချိန်အခါ၌မူ အရာရှိကြီးငယ် အချင်းချင်း မျက်စိမှိတ်ကာ လက်ဆင့်ကမ်း အချက်ပေးသွားကြရသော အခြေသို့ရောက်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် ဦးမိုးကြိုးမှာ အစိုးရဘက်က အနှောင့်အယှက်ပေးကြတော့သည် မရှိချေ။

ထိုနေ့ည၌ ဦးမိုးကြိုး၏နေအိမ်မှာ ထုံးစံအတိုင်း သောက်စားသူများဖြင့် စည်ကားလျက်ရှိ၏။

စာရေးစာချိမှစ၍ ငွေဝင်မှန်သော အလုပ်သမားများသည် ဘရန်ဒီ၊ ဝီစကီ၊ ဘီယာစသော နိုင်ငံခြားအရက်များကို ကျောက်စားပွဲကြီးပေါ်တွင်တင်၍ ဝက်အူချောင်း၊ ဘဲကင်၊ ကြက်ပေါင်ကြော် အစရှိသော အမြည်းများနှင့်လည်းကောင်း၊ ကျောက်တွင်းတူးသမား လုပ်သားများက ချက်အရက်များကို ကြက်ရိုးဟင်း၊ ကလီစာဟင်းစသော အမြည်းများနှင့် ခံရည်များပေါ်တွင် ထိုင်လျက်လည်းကောင်း၊ အောက်တန်းစားကူလီများက ထန်းရည်၊ ဆေးရည်စသည်တို့ကို ပဲလှော်ကြော်၊ အမဲခြောက်ဖုတ်စသော အမြည်းများနှင့် ဗျာကြမ်းပေါ်တွင် ဝိုင်းဖွဲ့ကာ ထိုင်ကြလျက်လည်းကောင်း ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ နည်းအားဖြင့် သောက်စား မြူးထူးကာ ရှိနေကြလေသည်။

ဦးမိုးကြိုးကမူ ဤဝိုင်းမှထိုဝိုင်းသို့ ကူးလူးပြောင်းရွှေ့ကာ ရယ်စရာမောစရာများကို မပြတ်အောင် ပြောဆိုရင်း တောအရက်၊ မြို့အရက်မရွေး လူပေးတိုင်း သောက်စားလျက်ရှိ၏။

ထိုသို့သောအခါမျိုး၌ ဦးမိုးကြိုးကို မြင်ရသူများသည် လူရွှင်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကောင်းကောင်းစားရခြင်းနှင့် ဝဝသောက်ရခြင်းမှတစ်ပါး မည်သည့်အရာကိုမျှ အရေးထားမည့်သူမဟုတ်ဟူ၍ အကဲခတ်မိကြပေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင်...

ထိုသူ၏ ကြီးမှားသော ဦးခေါင်းကြီးအတွင်း၌ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် ဉာဏ်ကလက်နှင့် ကောက်သောအကြံကွေးသောအကြံ မဟန်သောစိတ်ကူးများ ပြည့်နှက်လျက်ရှိရကား တစ်ရံဆန် တွေ့ရသူများသည် ဇကန်မုချ အကဲခတ် မှားကြရမည် ဖြစ်လေသည်။

ဦးမိုးကြိုးမှာ လူကြိုးလူကောင်းများ ပြုလေ့မရှိသော နည်းအားဖြင့် စီးပွားရှာလျက်ရှိသော်လည်း မိုးကောင်းမြို့ပေါ်တွင် အကြွယ်ဝဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ ယင်းပိုင်အဆောက်အအုံများသည် မိုးကောင်းမြို့ပေါ်၌ လက်ညှိုးထိုးမလွဲ အောင် ပေါများလှပေ၏။

ဦးမိုးကြိုး နေထိုင်သောအိမ်မှာ တိုက်ခံအိမ်ကြီးဖြစ်ရာ ကိုတောက်ထွန်းသည် အိမ်ရှေ့တံခါးမှဝင်၍ ဆေးလိပ်မီးခိုးများ ထောင်းထောင်းထလျက်ရှိသော အလယ်ခန်းမ ဖြတ်သန်းပြီးလျှင် ဦးမိုးကြိုးရှိရာ အတွင်းခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။

အလယ်ခန်း၌ကား ချက်အရက်သမားများနှင့် ထန်းရည်သမားများ ရှိနေ၍ နိုင်ငံခြားအရက်သောက်

mgyee.com

mgyoe.com

စားနိုင်သူများမှာမူ အတွင်းခန်းတွင် ကျောက်စားပွဲနှင့် ကြိမ်ကုလားထိုင်များဖြင့် ထိုင်ကြရလေ၏။

အခန်းအားလုံးတို့မှာ "စတွန်းကင်း"မီးအိမ်များဖြင့် ထိန်ထိန်လင်းလျက် ရှိ၏။

အတွင်းခန်း၏ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ကြိမ်ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်၌ စည်းစိမ်နှင့် မှီထိုင်လျက် လက်တစ်ဘက်တွင် ဝိစကီဖန်ခွက်နှင့် ပါးစပ်တွင် ဆေးပြင်းလိပ်တုတ်တုတ်ကြီးတစ်လိပ်ကိုခဲလျက် ပိတ်ဖြူလုံချည်၊ ရုပ်အင်္ကျီ လက်ပင့်နှင့် ဝမ်းဗိုက်ရွဲရွဲ၊ ပါးစပ်ပြဲပြဲ၊ အသားမည်းမည်းရှိသောလူကြီးမှာ အခြားသူမဟုတ်နိုင်။ ဦးမိုးကြိုးပင် ဖြစ်ရမည်ဟု ကိုတောက်ထွန်း သိရှိလေ၏။

ထလိုက်သည်ရှိသော် ခြောက်ပေနီးပါးရှိသည့် အရပ်အမောင်းအပြင် အရပ်နှင့်လိုက်အောင် တုတ်ခိုင်ကြမ်းတမ်းခြင်း၊ အမွေးအမှင်ထူထပ်ခြင်းစသော အခြင်းအရာတို့ဖြင့် ရောပြွမ်းလျက်ရှိရကား အတော်အတန် ယောကျ်ားများမှာ ဦးမိုးကြိုး၏မျက်စောင်းထိုးခြင်းကို မတုန်မလှုပ်ဘဲ ခံရပ်နိုင်ဖို့ခဲယဉ်းလှပေသည်။

ထိုသူ၏ မျက်လုံးများမှာ ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်သော သဘောကို ဖော်ပြနေကြသကဲ့သို့ ရှိနေသည့်ပြင် စွေစွေစောင်းစောင်း ရှိနေကြသောကြောင့်လည်း သာ၍ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။

သို့ရာတွင် "ဈေးရောင်းကောင်း"၍ အလိုပြည့်နေသော အခိုက်တွင်မူကား ဦးမိုးကြိုးမှာ အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း လူရွှင်ကြိုးတစ်ယောက်ဟူ၍ မှတ်ထင်ဖွယ်ရာ ရှိနေပေ၏။

သို့ရာတွင်...

သူ၏အလိုနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုမူချက်ကြောင့် အမျက်ထွက်လာသော အခါတွင်မူကား (ငရဲပြည်မှ ငရဲသားကြီးတစ်ယောက်သည်)ဤလူကြီးထက် ကြမ်းကြုတ်နိုင်ပါဦးမည်လောဟု ယုံမှားခြင်းဖြစ်မိလောက်အောင် ရှိနေပေ၏။

ဦးမိုးကြိုးအနီးတွင်မူကား မြို့ပေါ်မှ သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်သော ကာလသားတစ်စုသည် ဖန်ခွက်ကိုယ်စီနှင့် ဝန်းရံကာ ထိုင်နေကြ၍ ဦးမိုးကြိုး၏ စကားရွှန်းများကို ဟက်ဟက်ပက်ပက် နှစ်သက်ရွှင်မြူးစွာ ရယ်မောလျက် ရှိကြ၏။

ကိုတောက်ထွန်းသည် ယင်းအခန်းဝသို့ ရောက်သောအခါ တစ်ခဏမျှ တံ့ရပ်ကာ ဦးမိုးကြိုးအား လှမ်း၍ စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် ယင်း၏ထုံးစံအတိုင်း မထီတရီ ပမာမခန့်လှသည့်အမူအရာနှင့် ခြေလှမ်းမှန်မှန် ခပ်အေးအေး လျှောက်ဝင်လာပြီးလျှင် ဦးမိုးကြိုးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာလေ၏။

ဦးမိုးကြိုးသည် မှီလျက်ထိုင်နေရာမှ တည့်မတ်စွာ ပြင်ထိုင်၍ အံ့ဩသော အမူအရာနှင့် ကိုတောက်ထွန်းအား ငေးကြည့်နေရာ ကိုတောက်ထွန်းကလည်း ရဲတင်းသောမျက်နှာထားနှင့် စိန်းစိန်းပြန်၍ကြည့်လေ၏။

ကြိုး။ ။"ဘယ်နှာလဲ မောင်၊ မောင့်မျက်နှာ ကျုပ်မမြင်ဖူးပါကလား"

ထွန်း။ ။"မမြင်ဖူးဆို ကျွန်တော်က လူသစ်ကိုး ဦးမိုးကြိုးရဲ့"

ကြိုး။ ။(မခံနိုင်သော အမူအရာနှင့်) "အောင်မာ... ဦးမိုးကြိုးတွေ ဘာတွေနဲ့ အာဂလူပါလား"

အသံတစ်သံ။ ။"ဒီအရပ်မှာ သူ့ကိုအားလုံးက ဆရာကြီးလို့ ခေါ်နေကြတယ်၊ ခင်ဗျားမသိဘူးလား"

ထွန်း။ ။(တုန်လှုပ်ဟန်မရှိဘဲ)"မသိလို့ပ လူရယ်၊ ဆရာကြီးဆိုလည်း ဆရာကြီးပ။ ဆရာကြီးကို တွေ့သင့်တယ်ပြောလို့ လာတွေ့တာပါဗဲ"

ကြိုး။ ။"ဒါဖြင့် ခုတွေ့ရပြီ မဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုများ မောင်က ကျုပ်ကို အကဲခတ်မိသလဲ"

ထွန်း။ ။"အကဲခတ်ရမှာ. စောစီးလွန်းလှပါတယ် ဆရာကြီးရယ်၊ သို့သော် ဆရာကြီး ကိုယ်ကြီးသလို စိတ်သဘောထားကြီးမယ်ဆိုရင်တော့ တွေ့ရကျိုးနပ်လိမ့်မယ်ထင်မိတာပဲ"

ကြိုး။ ။"လူကတော့ လျှာသွက်အာသွက်ထဲကပဲပေ့၊ ဒါဖြင့် ကျေနပ်သလောက် ကျေနပ်ပြီဆိုပါတော့၊ ဟုတ်စ"

ထွန်း။ ။"ဒီလိုပဲ ထားလိုက်ကြပါစို့"

ကြိုး။ ။"ကျုပ်ကို သွားတွေ့ဖို့ မှာလိုက်ကြတယ်၊ ဟုတ်ကဲ့လား"

ထွန်း။ ။"မှန်ပါတယ်"

ကြိုး။ ။"ဘယ်သူကများ မှာလိုက်သလဲမောင်ရယ်"

ထွန်း။ ။"မိုးညှင်းက ကိုသီဟက မှာလိုက်ပါတယ် ဆရာကြီး"

ကိုတောက်ထွန်းသည် မိမိရှေ့မှ စားပွဲပေါ်တွင်

mgyoe.com

mgyoe.com

တည်ခင်းထားသော ဝိစကိနှင့် ဆိုဒါဖန်ခွက်ကိုလှမ်းယူ၍ သောက်မည်ပြုရင်း ဖန်ခွက်ကိုင်ထားသော လက်မှ လက်သန်းကလေးကိုလှုပ်၍ ပြလေ၏။ ယင်းအား သေချာစွာ စိုက်ကြည့်နေသော ဦးမိုးကြိုးသည် ထိုအခြင်းအရာကို မြင်လိုက်သည်တွင် အံ့အားသင့်သော အမူအရာနှင့် မျက်လုံးများပြူး၍ သွားပြီးနောက်...

ကြိုး။ ။"ဩော်...ဒီလိုလား၊ သို့သော် ဒီလိုနဲ့တော့ မပြီးနိုင်သေးဘူးဆရာ၊ သေသေချာချာ စစ်ဆေးမေးမြန်းရလိမ့်မယ်"

ထွန်း။ ။"မောင်တောက်ထွန်းပါတဲ့"

ကြိုး။ ။"ဟုတ်တယ် မောင်တောက်ထွန်းရဲ့၊ ဒီအရပ်က ဒို့ပြင်အရပ်နဲ့မတူဘူး၊ ပြောတိုင်းလည်း မယုံနဲ့၊ ယုံတိုင်းလည်း မလိုက်နာလေနဲ့တဲ့၊ သေချာနိုင်မှ တော်ကာကျတယ်မောင်ရေ့၊ လာ...လာ...လာစမ်းပါဦး၊ ဒီအခန်းထဲကို"

ကာလသားများ စုရုံးသောက်စားလျက်ရှိသော အခန်းမကြီး၏ အတွင်းဘက်၌ အရက်သေတ္တာများ သိုလှောင်ထားသည့် အခန်းကလေးတစ်ခန်းရှိရာ ဦးမိုးကြိုးသည် ထိုင်ရာမှထ၍ ယင်းအခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်တွင် ကိုတောက်ထွန်းသည် ယင်း၏နောက်မှ လိုက်ပါသွားလေ၏။

အခန်းကလေးအတွင်း၌ စားပွဲတင်မီးအိမ်တစ်လုံးသည် ထင်းရှူးသေတ္တာ တစ်လုံးပေါ်တွင် ထွန်းညှိလျက်ရှိရာ ဦးမိုးကြိုးသည် သေတ္တာတစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်၍ ကိုတောက်ထွန်းအား အခြားသေတ္တာတစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်ရန် ညွှန်ပြလေ၏။

ဦးမိုးကြိုးသည် ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကိုခဲလျက် မျက်မှောင်ကုတ်ကာ စဉ်းစားစိတ်ကူးနေသော မျက်နှာထားနှင့် ကိုတောက်ထွန်းအား အတန်ကြာအောင် စိုက်ငေး၍ ကြည့်နေသေး၏။

နှစ်မိနစ်ခန့်ကြာသော် ဦးမိုးကြိုးသည် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောသေးဘဲ စိုက်လျက်ပင် ကြည့်နေသေးရာ ကိုတောက်ထွန်းကမူ လက်ကို တစ်ဖက်အကျီအိတ်တွင်နှိုက်လျက် အခြားတစ်ဖက်ဖြင့် မိမိ၏နက်မှောင်သန်စွမ်းသော နှုတ်ခမ်းမွေးကို ဆွဲလိမ်လျက် တည်ငြိမ်စွာထိုင်နေလေ၏။

ယင်းသို့ အကဲခတ်လျက်ရှိရာမှ ဦးမိုးကြိုးသည် မည်သည့်နေရာမှ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်မသိ။

လက်ထဲတွင် ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်တစ်လက် ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

ကြိုး။ ။"ဟေ့လူ၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ ယီးတီးယားတားများတော့ မလုပ်နဲ့နော်၊ အသည်းနှလုံး ဆန်ခါဖြစ်သွားမယ် နားလည်လား၊ လူရွှပ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့အရပ်မှာ ကြာကြာမထားဘူး၊ သိတယ်မဟုတ်လား"

ထွန်း။ ။(တုန်လှုပ်ခြင်းအလျှင်းမရှိဘဲခန့်ညားတည်ငြိမ်သောအမူအရာနှင့်) "ဂိုဏ်းချုပ်တဲ့။ လူတစ်ယောက်က တစ်ဂိုဏ်းတည်းသားတစ်ယောက်ကို ဓည့်ခံပုံက ဒီလိုပဲ ထုံးစံရှိလား ဆရာကြီးရယ်"

ကြိုး။ ။"တစ်ဂိုဏ်းတည်းသားဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ နို့ပေမယ့် ယုံကြည်လောက်အောင် သက်သေခံတင်ပြဖို့ လိုသေးတယ်မောင်ရေ့။ ကျေနပ်အောင် ပြနိုင်ရင်ပြ၊ မပြနိုင်ရင်တော့ ဘုရားတရားကိုသာ အောက်မေ့ပေတော့၊ ဘယ်အရပ်မှာ ဒီဂိုဏ်းထဲ ဝင်ခဲ့သလဲ"

ထွန်း။ ။"တွင်းငယ်နံပါတ် နှစ်ဆယ့်ကိုးပါ"

ကြိုး။ ။"ဘယ်တုန်းကလဲ"

ထွန်း။ ။"၁၉၅၂ ခု၊ တပို့တွဲလဆန်း ၁၂ ရက်နေ့ပါ"

ကြိုး။ ။"ဂိုဏ်းချုပ်နာမည် ဘယ်သူလဲ"

ထွန်း။ ။"ဦးပန်းအုံပါတဲ့"

ကြိုး။ ။"ဒီနယ်က ဘယ်သူ့နယ်လဲ"

ထွန်း။ ။"ဦးချမ်းအေးပါ"

ကြိုး။ ။"အဟမ်း...ဖြေပုံတော့ဖြင့် သွက်လက်ပါပေ့၊ ဒါ့ထက် ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီကိုရောက်လာသလဲ"

ထွန်း။ ။"ဆရာကြီးတို့လိုပေါ့၊ လူငယ်ဆိုတော့ အလုပ် ငယ်ငယ်ပေါ့"

ကြိုး။ ။"ကျက်ထားတဲ့စာလိုပဲ၊ တယ်သွက်လက်ပါပေတယ်"

ထွန်း။ ။"သွက်လက်တာကတော့ ကျွန်တော့်ထုံးစံပါပဲ"

ကြိုး။ ။"နှုတ်သွက်သလို အလုပ်သွက်ပါ့မလား"

ထွန်း။ ။"စမ်းကြည့်တာပေါ့ ဆရာကြီး။ ဟိုအရပ်မှာတော့ နာမည်ရခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ။

ကြိုး။ ။"တစ်နေ့တော့ စမ်းကြည့်ရမှာပေါ့လေ။ ဒါထက် ဒီအရပ်က ဂိုဏ်းအကြောင်းကို ကြားဖူးသလား"

ထွန်း။ ။"ဒီအရပ်က ဂိုဏ်းသားတွေဟာ ယောကျ်ား

mgyoe.com

mgyoe.com

ပီသလှတယ်လို့ ကျွန်တော် ကြားဖူးပါတယ်"

ကြိုး။ ။"တွင်းငယ်က ဘာကြောင့်ထွက်လာသလဲ"

ထွန်း။ ။"ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော်ဖြေအောင် မေးနိုင်ရင် အာဂလူပေါ့"

ဦးမိုးကြိုးမှာ မိမိမေးသမျှကို ဤနည်းအားဖြင့် ဖြေဆိုပုံသူဟူ၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှမတွေ့ဖူးဘဲ ပထမအကြိမ်တွေ့ရခြင်းဖြစ်လေရကား မျက်လုံးများကို ကျယ်စွာဖွင့်၍ ကြည့်ပြီးလျှင် အမျက်ထွက်လိုသော စိတ်ကို ပြုးလိုသော စိတ်က လွှမ်းမိုးသွားလေ၏။

သို့ရာတွင် မလေးစားဘဲ နေမည်စိုးသဖြင့် မျက်နှာပိုးသတ်လျက် စေ့စေ့ကြည့်နေလေ၏။

ကြိုး။ ။"ဘာကြောင့် ဒီမေးခွန်းကို မဖြေနိုင်သလဲ"

ထွန်း။ ။"ဒီမေးခွန်းကို ကျွန်တော် မှန်တဲ့အတိုင်း လည်း မဖြေနိုင်ဘူး၊ ဂိုဏ်းသားအချင်းချင်း လိမ်လို့လည်း မဖြေချင်ဘူး"

ကြိုး။ ။"မှန်တဲ့အတိုင်း ဖြေရရင် လူကြားမကောင်းမှာ စိုးလို့လား"

ထွန်း။ ။"ဒီလိုတွေးချင်ရင်လည်း တွေးနိုင်တာပေါ့ ဆရာကြီးရယ်"

ကြိုး။ ။"ဟေ့လူ၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ ဂိုဏ်းချုပ်တို့ ဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်း အဖြစ်အပျက် အကျိုးအကြောင်းအစုံအလင် မသိရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဂိုဏ်းထဲမသွင်းနိုင်ဘူး၊ ဝတ္တရားအတိုင်း ကျုပ်မေးရခြင်း ဖြစ်တယ်"

ကိုတောက်ထွန်းမှာ အကျပ်ကျသော မျက်နှာထားနှင့် ဦးခေါင်းကိုကုတ်ကာ စဉ်းစားနေလေသည်။

ထိုနောက်မှ အကြံရသည့်လက္ခဏာနှင့် သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းတစ်ခုကို အင်္ကျီအိတ်မှ ထုတ်လေ၏။

ထွန်း။ ။"ဆရာကြီး နှုတ်လုံရဲ့နော်"

ကြိုး။ ။"မောင် မေးစရာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဂိုဏ်းသားနဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ပီပီ စကားပြောစမ်းပါ မောင်တောက်ထွန်းရယ်"

ထွန်း။ ။(အမှားကို ဝန်ခံလိုသော မျက်နှာထားနှင့်) "သည်းခံပါဆရာကြီး၊ အယုံအကြည် နည်းမိတဲ့အတွက် ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဆရာကြီးကို ယုံကြည်ဆိုက်ကြောင်း ကျွန်တော် ဝန်ခံပါပြီ၊ ဟောဒီက သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းကို ဖတ်ကြည့်ပါတော့"

ဦးမိုးကြိုးသည် သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းကို ဖတ်ကြည့်ရာတွင် တွင်းငယ် နီလာကျောက်တွင်းတူးရာအရပ်၌ မောင်ဘသောင်းအမည်ရှိ လူတစ်ယောက် အားစားနှင့်ထိုးသတ်သည့် လူသတ်မှုအကြောင်း ရေးသားချက်များကို တွေ့ရှိ ရလေ၏။

ကြိုး။ ။(စာရွက်ကိုပြန်ပေးရင်း)"ဒီဟာ မောင့်လက်ချက်လား"

ကိုတောက်ထွန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ၏။

ကြိုး။ ။"ဘာ့ကြောင့် စားနဲ့ထိုးသတ်ရတာလဲ"

ထွန်း။ ။"ကျွန်တော်က ဓာတုဗေဒဘက်က နည်းနည်းကျဉ်းကျဉ်း ခေါက်မိလေတော့ နွှတ်စက္ကူကလေး တစ်ခုတလေ လုပ်စမ်းကြည့်ရာ တစ်ခါထက်တစ်ခါ တော်တော်ဟန်ကျလာတော့ စက္ကူကောင်းများနဲ့ တစ်ချပ်တလေ ရောည့်ပြီး သုံးရတယ်ဆရာကြီးရဲ့၊ ကျွန်တော်က စက္ကူလုပ်၊ ဘသောင်းဆိုတဲ့ အကောင်က ချစ်တီးတွေဆီမှာ စွဲအောင်ထုတ်၊ ဒီလိုနဲ့ စားလာခဲ့ကြတာ တော်တော်ကြာသွားပြီဆရာကြီးရဲ့၊ နောက်ဆုံး တစ်နေ့တော့ ဒီအကောင်ဟာ အစိုးရ ထုတ်ထားတဲ့ ဆုငွေကိုမက်မောပြီး ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်မယ်လို့ ကြံစည်တာကိုး ဆရာကြီးရဲ့၊ သူ့လောက်ပါးလို့ ဘာရမလဲ၊ သူက ဖော်မယ်လို့ ကြံကာရှိသေး၊ ကျွန်တော်က သူ့ပါးစပ် မဖွင့်နိုင်အောင် တစ်ခါတည်း ပိတ်လိုက်တာကိုး ဆရာကြီးရဲ့"

ကြိုး။ ။"တော်ပါပေ့မောင်၊ ပြီးတော့ မောင်က ဒီထွက်ပြေးလာခဲ့ရောလား"

ထွန်း။ ။"မှန်ပါတယ်ဆရာကြီး"

ကြိုး။ ။"ဒီပြင်အရပ်မပြေးဘဲနဲ့ ဒီအရပ်ပြေးလာခဲ့တာက ဘာစိတ်ကူးနဲ့လဲ"

ထွန်း။ ။"ဒီအရပ်မှာ ဆတ်ဆတ်ကြဲဂိုဏ်းသားတွေရှိတယ်လို့ သတင်းစာထဲမှာ တွေ့ဖူးလို့ ဆရာကြီးရဲ့"

ဦးမိုးကြိုးလည်း မည်သို့မျှ ပြန်ပြောသေးဘဲ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနေသေး၏။ နောက်ဆုံး၌...

ကြိုး။ ။"မောင်က ငွေစက္ကူလည်းလုပ်တယ်၊ လူကိုလည်း သတ်ခဲ့တယ်၊ ဒါနဲ့တောင် မောင့်ကို ဂိုဏ်းသားတွေက ဝိုင်းကယ်ကြလိမ့်မယ်ထင်ပြီး ဒီအရပ် ပြေးလာခဲ့တယ်၊ ဟုတ်စ"

ထွန်း။ ။"ဒီလိုပဲဆိုကြပါစို့ ဆရာကြီး"

ကြိုး။ ။(ဦးခေါင်းသပ်လျက်)"အင်း...တော်ပါရဲ့... တော်ပါရဲ့၊ နေရာတကျ သုံးတတ်ရင် တော်တော်အသုံးဝင်မယ့် လူနဲ့တူပါရဲ့၊ ဟေ့လူ၊ ဒါထက် ငွေစက္ကူလုပ်

mgyoe.com

mgyee.com

တတ်သေးရဲ့လား"

ကိုတောက်ထွန်းသည် မည်သို့မျှ ပြန်ပြောသေးဘဲ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူတစ်ဆယ်တန် ငါးချပ်ကို ထုတ်ယူ၍ ဦးမိုးကြိုးအား ပြလေ၏။

ထွန်း။ ။"ဆရာကြီးကြည့်စမ်း၊ ဒီစက္ကူတွေ ကောင်းရဲ့လား"

ဦးမိုးကြိုးသည် ငွေစက္ကူများကို တစ်ချပ်စီလှန်လှော၍ သေချာစွာ ကြည့်ရှုလေ၏။

ယင်းနောက် မီးရောင်တွင် ထောင်၍ ကြည့်ရှုသေး၏။

ကြိုး။ ။"ကောင်းပါမောင်၊ ကျုပ်ဆီ လာဝယ်ရင်တော့ လက်ခံပြီး ယူထားလိုက်မှာပဲ"

ထွန်း။ ။"အဲဒါတွေ တစ်ချပ်မှ အစိုးရလုပ်တာ မဟုတ်ဘူးဆရာကြီးရဲ့၊ ကျွန်တော့်လက်ရာချည်းပဲ"

ကြိုး။ ။(မျက်လုံးများဝိုင်းလျက်)"ဟုတ်ပါ့မလားမောင်ရယ်၊ တော်လိုက်တဲ့လူကွယ်၊ ရေစာရောဘာရောအားလုံးတူတာပဲဟေ့၊ ဘာတစ်ခုမှ ဆိုစရာမရှိဘူး၊ စက္ကူတော့ နည်းနည်းကလေး အကြွတ်လိုသလိုတော့ ထင်မိပါရဲ့၊ ဒါလည်း စိတ်ကထင်လို့နဲ့တူပါတယ်၊ ဖွင့်မပြောရင် ကျုပ်သိမှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်သူ့ဆီသွားလဲလဲ ယူကြမှာချည်းပါပဲ၊ နေရာကျလိုက်လေ မောင်ရယ်၊ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းထဲမှာ ဒီလိုလူတစ်ယောက် ရောက်လာတာ သိပ်နေရာကျတာပဲ၊ မောင်ဆိုးတာတော့ ဘာအတွက်ရှိသလဲ၊ ကျုပ်တို့လည်း တစ်ခါတလေ ကိုယ့်ထိတော့ တွယ်ကြရသေးတာမျိုးကပဲ"

ထွန်း။ ။"တွယ်တဲ့ဘက်က အလိုရှိရင်တော့ ကျွန်တော့်နာမည်ကို ထိပ်ဆုံးကပဲ ထားလိုက်ပါ ဆရာကြီးရယ်"

ကြိုး။ ။"ငါ့လူက သတ္တိကောင်းပုံလည်း ရတယ်၊ ခုနင်က ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ချိန်တာ တွန့်တောင်မှမတွန့်ဘူး"

ထွန်း။ ။"ဘာတွန့်ရမှာလဲ ဆရာကြီးရဲ့၊ ထိစရာရှိရင် ကျွန်တော့်ထိမှာမှ မဟုတ်ဘဲကပဲ"

ကြိုး။ ။"မောင့်မထိလို့ ဘယ်သူ့ထိရဦးမှာလဲ"

ထွန်း။ ။"ထိစရာရှိရင် ကျွန်တော့်ကိုမထိဘူး ဆရာကြီးကို ထိမှာဆရာကြီးရဲ့၊ ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို ချိန်ထားပေမယ့် ကျွန်တော်ကလည်း အင်္ကျီအဝတ်ထဲကနေပြီး ဆရာကြီးကို ချိန်ထားတယ်၊ ဆရာကြီးအကဲကို ကျွန်တော်ကြည့်နေတာပဲ၊ ဆရာကြီးက ခလုတ်မဖြုတ်ခင် ကျွန်တော်ဦးအောင် ဖြုတ်ချလိုက်မှာပေါ့"

ဟု၊ပြော၍ ကိုတောက်ထွန်းသည် အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် ဝှက်ထားသော ခြောက်လုံးပြူးကို အပြင်သို့ထုတ်၍ ပြလေ၏။

ဦးမိုးကြိုးသည် တစ်ခဏ၌ စိတ်ဆိုးဟန်လက္ခဏာနှင့် မျက်နှာများ နီမြန်းသွားသော်လည်း နောက်တစ်ခဏ၌ သတိရ၍ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောကာ ကိုတောက်ထွန်း၏ ပခုံးကို ပုတ်လေ၏။

ကြိုး။ ။(အကယ်ကျေနပ်ဟန်ရှိသော အမူအရာနှင့်)"တယ်တော်တဲ့လူဟေ့၊ နေရာတကာ သွက်လည်းသွက်၊ ဘွင်းဘွင်းကြီးလည်း ချတယ်၊ ကျုပ်တို့က ဒီလိုမှကြိုက်တယ်၊ အားကိုးရမယ့်လူတစ်ယောက်နဲ့ တူတယ်ဟေ့၊ ဘာလဲကွ ဟေ့ကောင်၊ စည့်သည်နဲ့စကားပြောနေမှန်းမသိဘူးလား၊ ဘာလာပြီး ရှုပ်တာလဲ"

နောက်ဆုံးပြောလိုက်သော စကားအပိုဒ်မှာ အရက်ရောင်းသော အစေခံ ဖိုးထွေးအား ရည်ရွယ်ပြောဆိုခြင်းဖြစ်လေရာ ဖိုးထွေးသည် တံခါးကိုဖွင့်၍ ဦးခေါင်းကို ပြူကြည့်ပြီးနောက် ဦးမိုးကြိုးက ငေါက်လိုက်သည်နှင့် ပိတ်လိုက်ပြီးမှ တစ်ဖန်ဖွင့်ကြည့်ပြန်လေ၏။

ကြိုး။ ။"ဘာလဲဟဲ့ ဖိုးထွေးရဲ့"

မောင်ထွေး။ ။"စိတ်မရှိပါနဲ့ ဆရာကြီးခင်ဗျား၊ ကိုကျောက်ဘီလူးဝင်လာပြီး ဆရာကြီးကို ခုချက်ချင်းတွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောနေလို့ပါ ဆရာကြီးခင်ဗျာ"

ဖိုးထွေး၏ စကားအဆုံး၌ ကိုကျောက်ဘီလူးသည် စောင့်ဆိုင်းရန် မတတ်နိုင်သောကြောင့် ထက်ကြပ်လိုက်ပါလာသဖြင့် ယင်း၏မျက်နှာသည် ဖိုးထွေး၏ ဦးခေါင်းထက်မှကျော်၍ အခန်းတွင်းသို့ ပြူကြည့်နေ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ ကိုကျောက်ဘီလူးသည် ဖိုးထွေးကို တွန်းဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာ၍ တံခါးကို သေချာစွာ ပိတ်ထားလိုက်လေ၏။

ယင်းနောက် ဦးမိုးကြိုးနှင့် ကိုတောက်ထွန်းတို့၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရပ်လျက်...

လူး။ ။(စားတော့မည့်မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ကိုတောက်ထွန်းအားလှမ်းကြည့်၍)"ခင်ဗျားက ရောက်နေပြီပေါ့လေ၊ ဟုတ်စ တယ်တော်တဲ့လူ၊ ဒါထက်ဆရာကြီး၊ ဒီလူ့အ

mgyee.com

ကြောင်း ပြောပြချင်လို့ ဆရာကြီးနဲ့ တွေ့ချင်ပါတယ်။

ထွန်း။ ။ပြောစရာရှိရင် ကျုပ်ရှေ့မှာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြပါတော့လားဗျာ၊ ဘာ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး လုပ်နေစရာရှိသလဲ"

လူး။ ။"ကိုယ်ပြောချင်တဲ့စကားကို ပြောချင်တဲ့နေရာမှာ ပြောချင်တဲ့နည်းနဲ့ ပြောမှာပေါ့ဗျ၊ ခင်ဗျား ပူစရာ မရှိပါဘူး"

ကြိုး။ ။(သေတ္တာပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ ထ၍)"ဒီလို မလုပ်ကြနဲ့လေ၊ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြမှပေါ့၊ ဒါထက်မောင်ကျောက်ဘီလူးရေ၊ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းသားသစ်တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်မောင်ရဲ့၊ မိတ်ဆွေသစ်တစ်ယောက်ကို ဒီလိုနည်းနဲ့ ဧည့်ခံလို့ တော်ပေရိုးလားလေ၊ ကိုင်း...ကိုင်း၊ ကျုပ်စကားနားထောင်ကြ၊ အနောက်တိုင်းသားများလို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လက်ဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ကြစမ်း"

လူး။ ။(စိတ်မာန်ကြီးစွာနှင့်)
"ဘယ်တော့မှမဆွဲဘူး"

ထွန်း။ ။"သူ့အပေါ်မှာ ကျွန်တော်က ကျေးထားတယ်ထင်လို့ မကျေနိုင်ရင် သူစိတ်ကျေနပ်အောင် သတ်ချင်သတ်ကြစို့လို့ ကျွန်တော်က ပြောပါတယ်ဆရာကြီးရယ်၊ လက်သီးချင်း ထိုးချင်ထိုး၊ ဒီလိုနဲ့မှ မကျေနပ်သေးလို့ လက်နက်နဲ့မှ သတ်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ဓားချင်းကြိုက်ကြိုက်၊ လုံချင်းကြိုက်ကြိုက်၊ သေနတ်ချင်းကြိုက်ကြိုက် ကျွန်တော်က မငြင်းပါဘူးဆရာကြီးရယ်၊ အသင့်ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကိစ္စကလေးကို ဆရာကြီးပဲ ဆုံးဖြတ်ပါတော့၊ ဆုံးဖြတ်သလို ကျွန်တော် နာခံပါ့မယ်"

ကြိုး။ ။"ဘယ်ကရန်စလဲ လူများရဲ့"

ထွန်း။ ။"မိန်းမမှုပါ ဆရာကြီးရယ်၊ သူကြိုက်ရာ သူယူပါစေ၊ မိန်းကလေးသဘောအတိုင်းပေါ့"

လူး။ ။"အောင်မယ် သူကြိုက်ရာ သူ ယူနိုင်တယ်လား၊ ဘယ်ကဥပဒေလဲ သိပါရစေ"

ကြိုး။ ။"ဂိုဏ်းသားအချင်းချင်း ဖြစ်တဲ့အတွက် မိန်းကလေး သဘောကျယူစေဆိုတာ နည်းလမ်းကျပေတယ်"

လူး။ ။"အောင်မယ်၊ ခင်ဗျားက ဒီလိုပဲ ဆုံးဖြတ်သလား၊ ဟုတ်စ"

ကြိုး။ ။(မျက်လုံးပြူးလျက်)"ခင်ဗျားတွေဘာတွေနဲ့လား၊ ဒီကိစ္စမပြောခင် မင်းခင်ဗျားကို မင်းပြန်ရုပ်သိမ်း"

လူး။ ။"ဒီဟာ ဆရာကြီးရဲ့ အဆုံးအဖြတ်လား"

ကြိုး။ ။"မှန်တယ်၊ ကျုပ်အဆုံးအဖြတ်ပဲ၊ မောင်က မကျေနပ်ဘူးလား၊ ဘာပြောချင်သေးသလဲ"

လူး။ ။"တော်ပါပေ့ ဆရာကြီးရယ်၊ ငါးနှစ်ကျော်ကျော် ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ကျိုးနွံစွာ အမှုထမ်းလာခဲ့တဲ့ ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ဘက် မလိုက်ပါဘဲနဲ့ ခုမှတွေ့ကြတဲ့ ဂိုဏ်းသားသစ်ဘက်ကို လိုက်တော့မယ်ပေါ့လေ၊ ဂိုဏ်းချုပ် အလုပ်ဟာ ရာသက်ပန်အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး ဆရာကြီးရဲ့၊ ဒီတစ်ခါ နှစ်စေ့လို့ ဂိုဏ်းချုပ်ရွေးတဲ့အခါကျရင် ဆရာကြီး ဘယ်နှစ်မဲများ ရနိုင်ဦးမှာလဲလို့ ကြည့်စမ်းပါဆရာကြီးရယ်၊ နောက်တစ်ခါ..."

ကိုကျောက်ဘီလူး၏ စကားမဆုံးမီ ဦးမိုးကြိုးသည် လေးလံသော ကိုယ်ကာယကြီးနှင့်မလိုက်အောင် ဖျတ်လတ်စွာ ခုန်တဲ့၍ ကိုကျောက်ဘီလူး၏ လည်ကုပ်ကို စိစိပါအောင်ညှစ်ပြီးလျှင် ထင်းရှူးသေတ္တာများပေါ်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်ရာ ကိုကျောက်ဘီလူးမှာ ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးနှစ်လုံးပေါ်မှ မြောက်ကျော်၍ အခန်းကလေး၏ ထောင့်တွင် ခွေခွေကလေး ပုံလျက်ကျသွားလေ၏။

ထိုမျှနှင့် အားမရသေးဘဲ ဦးမိုးကြိုးသည် ရေရွတ်မြည်တမ်းနေသော ကိုကျောက်ဘီလူးရှိရာသို့ သေတ္တာပေါ်မှ ခုန်လွှားကာ လိုက်သွားဦးမည်ပြုလေရာ ကိုတောက်ထွန်းက...

"သတိထားပါဆရာကြီး၊ လက်လွန်ကုန်ပါလိမ့်မယ်"

ဟု ပြောလျက် လက်မောင်းကို ဆွဲထားလိုက်သည်တွင်မှ တန့်ရပ်နေလေ၏။

ကိုကျောက်ဘီလူးမှာ ခွေးကြီးက အုပ်ထားရာမှ လွတ်လိုက်သဖြင့် ပက်လက်လန် ဖုတ်ဖက်ခါ၍ထလာသော ခွေးကလေးပမာ လဲရာမှထ၍ မောဟိုက်သည့် လက္ခဏာနှင့် ပါးစပ်ကိုဟလျက် ထင်းရှူးသေတ္တာတစ်လုံးပေါ်တွင် အနိုင့်အနိုင် ထိုင်နေလေ၏။

ကြိုး။ ။(ရင်ဘတ်ကြီး မောက်ချည်နိမ့်ချည်လှိုင်းထလျက်)"မင်းက ဇောင်းထနေတာ ကြာလှပြီကွယ့်၊ မောင်ကျောက်ဘီလူး၊ မင်းက ငါ့ကို ခွာရာ တိုင်းတိုင်းနေဟန်တူတယ်၊ မင်းကိုငါဆုံးမချင်တာ ကြာလှပြီ၊ ဒီတစ်ခါ အမြည်းပေးလိုက်ချင်တာပဲ၊ နောက်ကို ဒီထက်ဆိုးပြီဆာမှတ်ပေတော့၊ မင်းက ငါ့ကို ဂိုဏ်းချုပ်အလုပ်က ဖြုတ်ချ

mgyoe.com

mgyoe.com

နိုင်ရင် ဒီနေရာကိုမင်းရလိမ့်မယ်လို့ မှတ်နေတယ်ဟုတ်စ၊ မင်းရတာ မရတာတော့ ဆရာကြီးများ သဘောအတိုင်းပဲ၊ သို့သော် ငါဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်နေခိုက် အတောအတွင်းမှာ ငါ့စကား ငါ့အမိန့်ကို ဘယ်သူတော်လှန်တာမှ ငါသည်းမခံနိုင်ဘူးဟော့၊ နားလည်လား"

လူး။ ။(ဝမ်းဗိုက်ကိုနှိပ်လျက်) "ဆရာကြီးကို ကျွန်တော် တော်လှန်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ဆရာကြီးရယ်"

ကြိုး။ ။(အမျက်ပြေပျောက်ဟန်လက္ခဏာနှင့်) "ကိုင်း ကိုင်း၊ ဒါဖြင့်လာကြ၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရန်ငြိုးမထားကြစို့နဲ့"

ယင်းနောက် ဦးမိုးကြိုးသည် ဝိစကိပုလင်းနှင့် ဆိုဒါများ ယူခဲ့စေ၍ ဖန်ခွက်သုံးခွက်ထဲသို့ ကိုယ်တိုင် လောင်းငဲ့လေ၏။

ထို့နောက်

ကြိုး။ ။"ကိုင်း၊ လာကြ၊ တစ်ယောက် တစ်ယောက် စိတ်ကျေတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ သောက်၊ လာကြ၊ စားလာကြ၊ ပျော်လာကြ၊ ဟို...ဟို...ဟို"

ဦးမိုးကြိုး၏ ရယ်မောသံများမှာ မိုးချုန်းသံတမျှ ဆူညံလှပေ၏။

တစ်ခွက်စီသောက်ပြီးသောအခါ...

ကြိုး။ ။"မောင်ကျောက်ဘီလူး"

လူး။ ။"ဆရာကြီး"

ကြိုး။ ။"မောင်တောက်ထွန်း"

ထွန်း။ ။"ခင်ဗျာ"

ကြိုး။ ။"ကျုပ်စကားကို နားထောင်ကြနော်"

သံပြိုင်။ ။"နားထောင်ပါ့မယ်ဆရာကြီး"

ကြိုး။ ။"မောင်ကျောက်ဘီလူး လက်ထုတ်စမ်း၊ အဲ... ဟုတ်ပြီ၊ မောင်တောက်ထွန်း လက်ထုတ်စမ်း၊ အဲ... ဟုတ်ပြီ၊ ကိုင်ဆွဲလိုက်ကြစမ်း"

ထိုအခါ လူငယ်နှစ်ယောက်တို့သည် ငြင်းဆန်ရန် အလိုမရှိတော့ဘဲ တစ်ယောက်၏လက်ကို တစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ယမ်းခါကြရလေ၏။

ကြိုး။ ။(စိတ်ကျေနပ်သော အမူအရာနှင့် လက်နှစ်ဘက်ကိုပွတ်လျက်)"ဒီလိုမှပေါ့ မောင်တို့ရဲ့၊ ဂိုဏ်းသား အချင်းချင်းဆိုတာ ဒီလိုမှပေါ့၊ ကျုပ်စကားကို နားထောင်ရင် ကျုပ်က ချီးမြှောက်ချင်တယ်၊ နားမထောင်တဲ့ လူကျရင် ခတ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ဆုံးမချင်တယ်၊ မောင်ကျောက်ဘီလူးသိတဲ့အတိုင်းပေါ့၊ မောင်တောက်ထွန်းလည်း မကြာခင် မြင်ရတွေ့ရပါလိမ့်မယ်"

ထွန်း။ ။(မျက်နှာရွှန်းရွှန်းနှင့်)"နားမထောင်တဲ့အထဲ ကျွန်တော်မပါလိုပါဘူးခင်ဗျာ၊ ရန်ငြိုးလည်း မဖွဲ့တတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်သဘောက ပြီးပြီးပျောက်ပျောက်ဆိုတာမျိုးလို ရန်ဖြစ်ဖို့လည်း ဦးမလေးဘူး၊ အမျက်ကိုဖျောက်ဖို့လည်း ဦးမလေးပါဘူး၊ ဟုတ်ဘူးလားဗျ၊ ကိုကျောက်ဘီလူး"

ကိုကျောက်ဘီလူးမှာ ကိုတောက်ထွန်း၏ လိုက်လျောသော အမူအရာကို လက်မခံဘဲ တွန်းလှန်လိုသေးသော်လည်း ဦးမိုးကြိုးက လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သောကြောင့်...

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ"

ဟူ၍ အလိုက်အထိုက် ပြန်ပြောလိုက်ရလေ၏။

သို့ရာတွင် ဝမ်းတွင်း၌မူကား အကျိတ်အခဲ ကျေသေးဟန် လက္ခဏာ မရှိချေ။

ကြိုး။ ။(လူငယ်နှစ်ယောက်၏ ပခုံးကို လက်တစ်ဘက်စီနှင့် ပုတ်လျက်) "ဩော်...မိန်းမ...မိန်းမ၊ ကမ္ဘာတည်ဦးက စပြီး ယနေ့အထိ မိန်းမမှနဲ့ပဲ ရန်ဖြစ်လို့ မပြီးနိုင်ဘူးကွဲ့နော်၊ မြို့ပေါ်မှာ မိန်းမတွေ အနမတဂ္ဂ ပေါများပါလျက်နဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းကိုမှ ဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက် ဝိုင်းကြိုက်နေမိတာ ခက်လှတယ် မောင်တို့ရယ်၊ သက်သက်ငြိုးမွေချင်လို့နဲ့ တူပါရဲ့၊ သို့သော်လည်း ဒီကိစ္စက ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့အလုပ် မဟုတ်ပေဘူးလေ၊ မိန်းကလေးရဲ့ သဘောအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ပေမှပေါ့၊ မိန်းမမှမပါဘဲနဲ့တောင် ဂိုဏ်းချုပ်မှာ အလုပ်များလှပါပြီ၊ ချမ်းသာပေးပါ၊ ကိုင်း...သို့သော် မောင်တောက်ထွန်းကို ဂိုဏ်းသားအဖြစ် သွတ်သွင်းရအောင် အခမ်းအနားကျင်းပဖို့ အရေး ရှိသေးတယ်"

ထွန်း။ ။"ကျွန်တော် ဟိုအရပ်မှာပြီးခဲ့ပြီပဲ ဆရာကြီး"

ကြိုး။ ။"ဟိုအရပ်မှာ ပြီးခဲ့တာနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးလေ၊ သူ့အရပ်နဲ့၊ သူ့ထုံးစံနဲ့ တစ်မျိုးစီ သတ်မှတ်ထားတာကလား မောင်ရဲ့၊ လဆန်းတစ်ရက်နေ့ညမှာ ဂိုဏ်းသားတွေ အစည်းအဝေးရှိတယ်၊ အခန့်သင့်ပဲ၊ ငွေငါးဆယ်ယူခဲ့နော် မောင်တောက်ထွန်း။

mgyoe.com

mgyoe.com

အခန်း(၃)
ဂိုဏ်းသွင်းခြင်း အခမ်းအနား

နောက်တစ်နေ့၌ ကိုတောက်ထွန်းသည် ဦးပေါ်သစ်၏ နေအိမ်မှ မြို့အစွန်အဖျား၌ရှိသော မုဆိုးမကြီးဒေါ်သူဇာ၏နေအိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်လေ၏။

မီးရထားပေါ်၌ သိကျွမ်းခဲ့ဖူးသော ကိုသီဟဆိုသူမှာလည်း ကျောက်စိမ်း အရောင်းအဝယ်နှင့်ပတ်သက်၍ အကြိုအစည်တစ်ခုရှိသည်နှင့် မိုးကောင်းမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရာ အတော်အတန် "လေစပ်"တဲ့သော လူချင်းဖြစ်သည့်အလျောက် မုဆိုးမကြီး၏နေအိမ်၌ပင် ကိုတောက်ထွန်းနှင့်အတူ နေထိုင်လေ၏။

ဒေါ်သူဇာမှာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ တရုတ်လူမျိုး ကျောက်ပွဲစားအလိုင် သေဆုံးသွားပြီးနောက် စာရေးနှင့် စာရေးကတော်များ နှစ်သက်တတ်သည့် အထည်အလိပ်ဆန်းများနှင့် မန္တလေးပိုးထည်များမှာယူ၍ လှ,ဆိုင်းလှည့်လည် ကြွေးပေးခြင်းအားဖြင့် မလောက်တလောက် စားသောက်နေထိုင်ရလေရာ တစ်လသုံးဆယ်ကျပ်စီ ထမင်းလခပေး၍ စားသောလူနှစ်ယောက် လက်ခံရရှိရာတွင် ဝမ်းသာကြည်ဖြူစွာ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးလေ၏။

လူနှစ်ယောက်တို့မှာလည်း အဒေါ်ကြီး၏ ကျယ်သောအိမ်ကြီးတွင် လွတ်လပ်ချောင်ချိစွာ နေထိုင်ကြရသဖြင့် ကျေနပ်လှပေ၏။

ဦးပေါ်သစ်သည် ကိုတောက်ထွန်းကို နှင်ထုတ်လိုက်ရသော်လည်း စင်စစ်အားဖြင့် လူကို မလိုသောကြောင့်မဟုတ်၊ ဂိုဏ်းကိုရှဲ့ကြောက်သောကြောင့် ဖြစ်ရကား မိမိနေအိမ်သို့ ထွက်ဝင်ခွင့်ပြုထား၏။

သို့ဖြစ်၍ ကိုတောက်ထွန်းနှင့် မပြုံးကြည်တို့မှာ အဆက်ပြတ်စဲခြင်းမရှိဘဲ ညတိုင်းလိုပင် တွေ့မြင်ပြောဆိုခွင့် ရကြလေ၏။

စင်စစ်မှာ ယင်းတို့နှစ်ဦးမှာ တစ်ရက်ထက်တစ်ရက် စုံမက်ရင်းနှီးသော အခြေသို့ ရောက်ကြလေ၏။

ကိုတောက်ထွန်းသည် ဒေါ်သူဇာ၏နေအိမ်တွင် လူရှင်းလှသောကြောင့် မိမိ၏ငွေစက္ကူလုပ်သော ကိရိယာများကို အခန်းတစ်ခန်းတွင် ကျနစွာပြင်ထား၍ အကျမ်းဝင်သော ဂိုဏ်းသားများအား ပြသရုံမက မိမိလုပ်ထားသော ငွေစက္ကူများအနက် ငါးကျပ်တန် တစ်ချပ်စီမျှကိုပင် လက်ဆောင်အဖြစ်နှင့် ပေးကမ်းလေ့ရှိ၏။

ယင်း၏ငွေစက္ကူများမှာ အစိုးရထုတ်သော စက္ကူများနှင့်အလျဉ်းပင် ခြားနားခြင်း မရှိရကား ဂိုဏ်းသားများသည် အလွယ်တကူ လဲလှယ်သုံးစွဲနိုင်ကြ၏။

ဤမျှလောက် ကောင်းမွန်သောအတတ်ကို တတ်မြောက်ထား၍ မိမိအလိုရှိတိုင်း ငွေစက္ကူများ ဖြုတ်လုပ်သုံးစွဲ

mgyoe.com

mgyoe.com

နိုင်သော လူတစ်ယောက်သည် အဘယ်ကြောင့် ဆင်းဂါး အပ်ချုပ်ကိုယ်စားလှယ်အလုပ်ကို လက်ခံလုပ်ကိုင်ရလေသနည်းဟု ထိုသူတို့ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေ၏။

ကိုတောက်ထွန်းကမူ အလုပ်အကိုင် ပြုရန်မရှိခဲ့လျှင် ပုလိပ်ဘက်က နှောင့်ယှက်လိမ့်မည်ဟု ပြောပြ၏။

ထိုအချိန်ကာလအတောအတွင်း၌ ကိုတောက်ထွန်းမှာ ပုလိပ်သားတစ်ယောက်၏ နှောင့်ယှက်ခြင်းကို ခံရသော်လည်း ကံဇာတာတက်နေဟန်တူသော သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့် သာ၍နာမည်ကြီးစေဖို့ ဖန်တီးပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေ၏။

ကိုတောက်ထွန်းသည် မပြုံးကြည်၏နေအိမ်မှ ပြန်လာသောညတိုင်း ဦးမိုးကြိုး၏ "ဘား"သို့ဝင်၍ မြို့ပေါ်ရှိ အဖြုန်းသမားကလေးများနှင့်အတူ သောက်စားပျော်ပါးလေ့ရှိရာ ယင်း၏ ရဲတင်းသောအမူအရာ၊ နှုတ်သွက်လျှာသွက် အချက်ကျအောင် ပြောတတ်သော အရည်အချင်းနှင့် လက်ဖွာသောသတ္တိတို့ကြောင့် သွားလေရာ အရပ်တွင် လူချစ်လူခင် ပေါများလျက်ရှိ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဓနဂုဏ်ရောက်၍ မောက်မောက်မာမာ စွာတာတာ ကျယ်ကပ်ကပ် ပြုလုပ်တတ်သော ပွဲစားသားတစ်ယောက်နှင့် အချင်းများကြရာမှ လက်သီးချင်း ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်ကြရာတွင် ကိုတောက်ထွန်းသည် မိမိထက် ဗလကောင်းဟန်ရှိသော ပွဲစားသားနှင့် ယင်း၏ တပည့်ကိုပါ မျက်နှာများ စုတ်ပြဲကြေမွသည့်တိုင်အောင် ထိုးခွဲလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းလူများအနက်တွင် အတော်နာမည်ကြီးသွားလေ၏။

ထိုအခြင်းအရာထက်ပင် ကိုတောက်ထွန်း၏ နာမည်ကို မြှင့်တင်ပေး သကဲ့သို့ဖြစ်သော အခြားအဖြစ်အပျက်တစ်ခု ရှိချေသေး၏။

အလွန်တရာ လူစည်ကားသော ညတစ်ည၌ လူငယ်များသည် ဦးမိုးကြိုး၏ အိမ်အတွင်းခန်းတွင် ထုံးစံအတိုင်း သောက်စားမူးယစ်လျက်ရှိကြစဉ် ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ယောက်သည် ငွေသီးတပ်ကွတ်အင်္ကျီနက်နှင့် ရဲပုဆိုးကို ဝတ်ဆင်လျက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။

ယင်းရာဇဝတ်အုပ်မှာ ထိုနယ်တွင် လူသစ်ဖြစ်သော်လည်း အတော်"ဆိုး"သည်ဟု နာမည်ကြီးသူတစ်ယောက်ဖြစ်ရကား ကာလသားများသည် ထိုသူ ဝင်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နှုတ်ပိတ်ကာ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်နေကြလေ၏။

ဦးမိုးကြိုးမှာမူ ထုံးစံအတိုင်း ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ ဦးခေါင်းဆတ်ကာ နှုတ်ဆက်သော်လည်း အံ့သြသော အမူအရာဟူ၍ကား အလျဉ်းပင် မထင်ရှားချေ။

ရာဇဝတ်အုပ်သည် ကာလသားတစ်ယောက်က ဖယ်ရှားပေးသော ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်၍...

"အေးလိုက်တာ ဦးမိုးကြိုးရယ်၊ အချမ်းပြေဘရန်ဒီတစ်ခွက်လောက် အထည့်ခိုင်းစမ်းလေဗျာ" ကြိုး။ ။(အစေခံ သူငယ်ကလေးအား ခိုင်းစေပြီးနောက်)"ဌာနာအုပ်အသစ် ရောက်တယ်ဆိုတာ မိတ်ဆွေပဲ မှတ်တယ်" အုပ်။ ။"မှန်ပါတယ် ဦးမိုးကြိုး၊ ဒီအရပ်မှာ လူဆိုးတွေ တော်တော်သောင်းကျန်းနေတယ်ဆိုလို့ ရာဇဝတ်အုပ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို အတော်ဆုံးဆိုပြီး ရွေးလွှတ်လိုက်ကြတာပဲခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့တော့ ဦးမိုးကြိုးနဲ့ မြို့ပေါ်က လူကြီးလူကောင်းတွေကို အားကိုးရမှာပဲ၊ အရပ်အကြောင်းကိုတော့ ဦးမိုးကြိုးတို့မှ သိမှာကိုးခင်ဗျ၊ ကျွန်တော့်နာမည်မောင်စိုးညွန့်ပါပဲခင်ဗျာ၊ ဦးကိုတော့ မတွေ့ဖူးပေမယ့် သတင်းတော့ ကြားရဖူးပါတယ်" ကြိုး။ ။"အရပ်က တကယ်ဆိုးပြီဆိုတော့ ပုလိပ်လောက်နဲ့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ပုလိပ်ဆိုတာမျိုးဟာ ရပ်ရွာက ကြည်ညိုလို့ ဝိုင်းဝန်းပြီး သတင်းပေးလာသက်သေခံလာ လုပ်ပေးကြမှ အလုပ်လုပ်လို့ ဖြစ်တာကိုး ရာဇဝတ်အုပ်ရဲ့၊ အရပ်က မကြည်ညိုလို့ ရေရုံပြီးနေကြမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ပုလိပ်တွေ ဘာတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ" အုပ်။ ။(သဘောကောင်းသောအမူအရာနှင့်) "ကျွန်တော်က ဦးမိုးကြိုးနဲ့ စကားစစ်ထိုးရအောင် လာတာမဟုတ်ပါဘူးလေ၊ မြို့ပေါ်မှာ လူကြီးလူကောင်း၊ တစ်ယောက်မို့လို့ သိရကျွမ်းရအောင် ဝင်လာခြင်းဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့မှာတော့ ဦးမိုးကြိုးတို့ သိတဲ့အတိုင်း တတ်နိုင်တာ မတတ်နိုင်တာ အပထားပြီး သူ့လခစားနေတော့ သူ့ဝတ္တရားကျေပွန်အောင် လုပ်ပေးရတာပါပဲခင်ဗျာ"

ရာဇဝတ်အုပ်သည် ဘရန်ဒီတစ်ခွက်ကို တစ်ချက်တည်း မော့ချပြီးနောက် ငွေတစ်ကျပ်ကို ချပေးခဲ့၍

mgyoe.com

ပြန်တော့မည်ဟု ထပြီးလျှင် ပရိသတ်များကို စေ့ငေးအောင်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်တွင် တစ်ခုသောထောင့်၌ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ထိုင်နေသော ကိုတောက်ထွန်းကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ရပ်တန့်နေလေ၏။

အုပ်။ ။(ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လျက်)"အလိုမထင်ဘဲနဲ့ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း တွေ့နေပါပြီကော၊ ဟေ့ကိုယ့်လူ"

ထွန်း။ ။(တိုး၍ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက်)"ဘယ်က မိတ်ဟောင်းလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ပုလိပ်ဘက်က လူတွေနဲ့ ဘယ်တော့များ ကျုပ်က မိတ်ဆွေဖွဲ့ဖူးလို့ ဟာလဲ"

အုပ်။ ။(သွားဖြီးလျက်) "သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်းလို့ ပြောတာပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့နဲ့ မိတ်ဆွေတော်ရလို့ ခင်ဗျားက နာသွားသေးသလား၊ ဒါထက် ခင်ဗျား တွင်းငယ်ဘက်က ကိုတောက်ထွန်း မဟုတ်ဘူးလား"

ထွန်း။ ။(ပမာမခန့်အမူအရာနှင့်)"မဟုတ်ဘူး ဘယ်သူပြောသလဲ၊ တောက်ထွန်း တောက်ထွန်းပေါ့ဗျ၊ ဘာကွယ်ဝှက်နေစရာရှိသလဲ"

အုပ်။ ။"ကျုပ်က ခင်ဗျား ကွယ်ချင်ဝှက်ချင်လိမ့်မလားလို့"

ထွန်း။ ။(လက်သီးလက်မောင်းတန်းလျက်) "ခင်ဗျားက ဘာရိသဲ့သဲ့ ပြောနေတာလဲ၊ လူကို ဘာကောင်မှတ်လို့လဲ"

အုပ်။ ။"ဒါမျိုးတွေ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ ကိုတောက်ထွန်းရယ်၊ ကျုပ်က သပိတ်ကျင်းဂတ်မှာ ဌာနာအုပ်လုပ်လာခဲ့တဲ့အကောင်ပါ။ ကျုပ်က လူဆိုးဆိုရင် မျက်နှာမြင်ချက်ချင်းသိတဲ့ အကောင်ပါဗျ"

ထိုအခါ ကိုတောက်ထွန်းမှာ မျက်နှာပျက်၍ သွားလေ၏။

ထွန်း။ ။"သပိတ်ကျင်းဂတ်က ဌာနာအုပ် ကိုစိုးညွန့်လားဗျာ"

အုပ်။ ။"အစစ်ပေါ့ဗျာ၊ ပုလိပ်ဘက်မှာ တစ်စိုးညွန့်အပြင် နှစ်စိုးညွန့် မရှိပါဘူး၊ ဟို ဓားနဲ့ထိုးသတ်တဲ့အမှုကလေး ကျုပ်အဖို့မမေ့သေးပါဘူးဗျ"

ထွန်း။ ။"ကျုပ်ထိုးတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျုပ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ"

အုပ်။ ။"တရားခံဆိုတာ မလုံတော့မှ ပေါ်ရော့၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဘယ်တော့ဖော်တယ်လို့ ရှိမလဲ၊ ဟိုအကောင် သေသွားတာ ခင်ဗျားအဖို့ ခပ်ကောင်းကောင်းပဲ၊ နို့မို့ရင် ခုလောက်ရှိ ငွေစက္ကူလုပ်မှုနဲ့ ခင်ဗျားထောင်နန်းစံနေရတာ ကြာလှပြီ၊ ကိုင်းလေဗျာ၊ လွန်ပြီးသားအမှုရှိပါစေတော့၊ အချင်းချင်းလို သဘောထားလို့ ခင်ဗျားဖွင့်ပြောရဦးမယ်၊ အဲဒီလူသတ်မှုမှာ ခင်ဗျားကိုစွပ်စွဲစရာသဲလွန်စဘာမှမရဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူကမှ ဘာမှမတတ်နိုင်ပါဘူး၊ တွင်းငယ်ကို ပြန်ချင်သေးလို့ရှိရင် စိတ်ချလက်ချ ပြန်နေနိုင်ပါတယ်ဗျ"

ထွန်း။ ။"ခုနေတဲ့နေရာမှာပဲ ပျော်လှပါပြီဆရာကြီး၊ မပျော်ရင် ခင်ဗျားပြော မနေရပါဘူး၊ ကျုပ် ပြန်ချင် ပြန်မှာပေါ့"

အုပ်။ ။"ကျုပ်က ခင်ဗျား စိတ်အေးလက်အေးနေပါ စေတော့လို့ ကျုပ်သိသမျှ ပြောပါလျက်နဲ့ ကျေးဇူးတင်ဖော်မရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲကိုး"

ထွန်း။ ။(မကြည်သာလှသော အမူအရာနှင့်) "စိတ်ဆန္ဒကောင်းနဲ့ ပြောတာဖြင့် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ"

အုပ်။ ။"ကျုပ်သဘောကတော့ ခင်ဗျား ကောင်းကောင်းမွန်မွန် တည်တည်တန့်တန့် နေထိုင်သမျှ ကာလပတ်လုံး ဘာမှအနှောင့်အယှက် မပေးပါဘူးဗျာ၊ သို့သော်ကောက်ကောက်ကွေးကွေး ပွေပွေလီလီတော့ မလုပ်နဲ့ဆရာရေ့၊ ကိုခနဲနေစေ့မယ်၊ စိုးညွန့်တဲ့၊ ကြားလား၊ ကိုင်း...ကိုင်း သွားသေးပြီဆရာ၊ သွားပါဦးမယ်ဦးမိုးကြီး"

ယင်းနောက် ဌာနာအုပ် ကိုစိုးညွန့်လည်း ထွက်သွားလေရာ ကိုတောက်ထွန်းမှာ "ဟီးရိုး"(ဇာတ်လိုက်)သဖွယ် ဖြစ်နေရစ်လေ၏။

မိုးကောင်းမြို့သူမြို့သားများသည် ဧရာဝတီမြစ်တစ်ဖက်ကမ်း၌ ကိုတောက်ထွန်း၏ ပြုမူခဲ့ပုံအခြင်းအရာများအကြောင်းကို ယခင်ကထက် တီးတိုး စကားပြောခဲ့ကြ၏။

ယင်းအား တိုက်ရိုက်မေးမြန်းသူများအားမူ ကိုတောက်ထွန်းသည် နာမည်မကြီးလိုသောသူတို့ ပြုမူလေ့ရှိသည့်အတိုင်း ပြုံးရယ်ကာဖြင့် ဆင်ဝေ့ရန်ရှောင် ဖြေဆိုခဲ့လေသည်။

သို့ရာတွင် ယခုမှာမူကား အစိုးရအရာရှိတစ်ယောက်၏ပါးစပ်မှဖွင့်ဟထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် နာမည်မကြီးလိုသော်လည်း မနေရတော့ချေ။

သို့ဖြစ်၍ မြို့ပေါ်ရှိ ကာလသားများသည် လူတစ်

mgyoe.com

mgyoe.com

ယောက်လုံးလုံးကို သတ်ခဲ့ဖူးသော သူတစ်ယောက်နှင့် သိကျွမ်းရလျှင် "မနည်း" ဟု ၀တ်ယူကြသည့် အလျောက် သူ့ထက်ငါတိုးဝှေ့၍ ကိုတောက်ထွန်းရှေ့သို့ ချဉ်းကပ်ကြပြီးလျှင် အရက်မှာ၍ တိုက်သူတိုက်၊ စီးကရက်မီးညှိပေးသူကပေး၊ ကြက်ပေါင်ကြော် ကျွေးသူကကျွေး၊ မေးလားမြန်းလား ချီးမွမ်းလားဖြင့် ဆူညံစွာ ရှိနေကြလေ၏။

ကိုတောက်ထွန်းမှာ အတော်အတန် သောက်ကာမျှနှင့် ဣန္ဒြေပျက်လောက်အောင် မူးယစ်တတ်သူတစ်ယောက် မဟုတ်သော်လည်း ထိုညဉ့်အဖို့၌မူ ကာလသားများ တိုက်ကျွေးသာ အရက်များကို အားနာပါးနာ သောက်ရခြင်းအားဖြင့် မျက်စိမဖွင့်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရကား မိမိနှင့်အတူထိုင်နေသော ကိုသီဟက တွဲ၍မခေါ်ခဲ့ပါမူ စားပွဲခုံပေါ်တွင် အိပ်ရမည့်လက္ခဏာရှိပေ၏။

လဆန်းတစ်ရက်နေ့တိုင် ရောက်သောအခါ ကိုတောက်ထွန်းအား အစည်းအဝေးသို့ သွတ်သွင်းကြလေ၏။

ကိုတောက်ထွန်းကမူ ဂိုဏ်းသားဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် ထွေထွေထူးထူး စိမံရန် မလိုတော့ဟု ထင်မှတ်ခဲ့၏။

သို့ရာတွင် မိုးကောင်းဂိုဏ်းသည် အခြားအရပ်မှ ဂိုဏ်းများနှင့် အခမ်းအနားချင်း မတူသည့်ပြင် ထိုအခြင်းအရာအတွက်ပင်လျှင် ယင်းမြို့ဂိုဏ်းသားများက အသားယူလျက် ရှိကြရကား ကိုတောက်ထွန်းမှာ ရှောင်တိမ်းရန် နည်းလမ်းမရှိချေ။

ဂိုဏ်းသားများသည် အသင်းတိုက်တွင် တွေ့ဆုံကြ၍ တခမ်းတနား ပြင်ဆင်ထားသော ခန်းမကြီးထဲတွင် စုရုံးလျက် ရှိကြ၏။

ထိုနေ့ညက ဂိုဏ်းသားပေါင်း နှစ်ဆယ်ခန့်မျှ တက်ရောက်ကြလေ၏။

ယင်းတို့မှာ ထိုမြို့သားများဖြစ်၍ တော်နယ်က ဂိုဏ်းသားများ မပါသေးချေ။

စုစုပေါင်းလိုက်မည်ဆိုသော် ယင်းနယ်တွင် ဂိုဏ်းသားပေါင်းငါးဆယ်ထက်မနည်းရှိပေရာ တစ်နယ်မှ ဂိုဏ်းသားများသည် အခြားနယ်မှ ဂိုဏ်းသားများ၏ အလုပ်ကို ဆောင်ရွက်ပေးလေ့ရှိ၏။

ခန်းမကြီးအတွင်း၌ ဂိုဏ်းသားများသည် ဝမ်းဘဲဥပုံ စားပွဲကြီးတစ်ခုတွင် ဝိုင်းဝန်းကာ ထိုင်နေကြ၏။

စားပွဲကြီး၏တစ်ဘက်ရှိ နံရံအနီး၌ကား စားပွဲငယ်တစ်ခု ရှိသေးရာ ယင်းအပေါ်တွင် ဝီစကီ၊ ဘရန်ဒီ စသော အရက်အမျိုးမျိုးနှင့် ဆိုဒါပုလင်းများ၊ ဖန်ခွက်များ၊ ဝမ်းဘဲပေါင်း၊ ကြက်ကောင်လုံးကြော်၊ ဝက်အူချောင်း၊ ခိုကောင် လုံးကြော်၊ ဆိတ်သားကင်အစရှိသည့် စားသောက်ဖွယ်ရာများဖြင့် လှပစွာ ပြင်ဆင်ထားရှိရကား အချို့ဂိုဏ်းသားများမှာ ပါးစပ်တပြင်ပြင်၊ မျက်စောင်းတထိုးထိုး ဖြစ်နေကြလေ၏။

ဦးမိုးကြိုးမှာ မိုးကြိုးရောင် ပိုးကတ္တီပါကို ရွှေတပ်လျက် ချုပ်ထားသော အင်္ကျီရှည်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ အနီရဲနှင့် အဖြူကွက်တူရက်ထားသော ပိုးပုဆိုးရှည်ကိုလည်းကောင်း၊ မြန်မာစစ်ဗိုလ်များ ဆောင်းလေ့ရှိသည့် သံခမောက်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ အပြည့်အစုံဝတ်ဆင်လျက် စားပွဲကြီး၏ထိပ်တည့်တည့်၌ ထိုင်လျက်ရှိ၏။

ယင်း၏ လက်ဝဲလက်ယာတို့၌ကား အသင်းနှင့် ဆိုင်သော အမှုဆောင် အရာရှိများ ထိုင်လျက်ရှိရာ ယင်းတို့အနက်တွင် ကိုကျောက်ဘီလူးလည်း ပါဝင် လေ၏။

အမှုဆောင်များသည် မိမိတို့၏ ဂုဏ်ထူးအထိမ်းအမှတ်အားဖြင့် ရင်ဘတ်တွင် ငွေတံဆိပ်၊ မိုးကြိုးတံဆိပ်၊ ရွှေတံဆိပ် စသည်ဖြင့် အဆင့်အတန်း အားလျော်စွာ တပ်ဆင်ထားရကား "စတွန်းကင်း" မီးအိမ်ကြီး၏ အလင်းရောင်တွင် တပြောင်ပြောင် တလက်လက် ရှိနေလေ၏။

ရွှေတံဆိပ်နှင့်အမှုဆောင်များသည် ကတ္တီပါအင်္ကျီ အစိမ်းရောင်လက်ရှည်များကိုလည်းကောင်း၊ မိုးကြိုးတံဆိပ်နှင့် အမှုဆောင်များသည် ကတ္တီပါအင်္ကျီလက်စကများနှင့်လည်းကောင်း၊ ငွေတံဆိပ်များနှင့် အမှုဆောင်များသည် ကတ္တီပါအင်္ကျီလက်တိုများနှင့်လည်းကောင်း၊ အသီးသီးဝတ်ဆင်လျက်ရှိရကား စစ်ထဲမှ တကယ့်အရာရှိကြီးများမသာအောင် ခမ်းနားသိုက်မြိုက်လှပေ၏။

အမှုဆောင်များမှာ ကိုကျောက်ဘီလူးမှတစ်ပါး အသက်လေးဆယ်ခန့် အရွယ်၌ ရှိနေသူများဖြစ်ကြရာ သာမညဂိုဏ်းသားများမှာမူ အသက်နှစ်ဆယ်မှ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်ထိ လူငယ်များ ဖြစ်ကြ၏။

အမှုဆောင်များမှာ များသောအားဖြင့် ရက်စက်

mgyoe.com

mgyoe.com

ကြမ်းကြုတ်သော မျက်နှာမျိုး ရှိကြလေရာ လူငယ်များမှာ မူ ဖျတ်လတ်သွက်လက်၍ အတော်အတန် ရုပ်ရည်ရူပ ကာယမွန်ရည်သူများဖြစ်ကြသောကြောင့် လူဆိုးလူမိုက် ကလေးများဟူ၍ မှတ်ထင်ဖွယ်ရာမရှိဘဲ စာရေးစာချီအစ ရှိသည့် အလယ်တန်းစား လူငယ်ကလေးများသဖွယ် ရှိနေကြလေ၏။

သို့ရာတွင် စင်စစ်မှာမူကား ဤသူငယ်များသည် ရန်သူကိုမဆိုထားဘိ၊ မိမိနှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူးသည့် ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို ဖြစ်စေ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုဖြစ်စေ၊ ကလေးသူငယ်တစ်ယောက် ကိုဖြစ်စေ၊ အသင်းက အမိန့်ပေးမည်ဆိုလျှင် ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်ဝှေ့၊ နှက်ဝှေ့၊ သတ်ဖြတ်ဝှေ့သော လူများချည်း ဖြစ်ကြ၏။

လူတစ်ယောက်၏ဦးခေါင်းကို ရိုက်ခွဲရန်မှာ ယင်း လူများအဖို့၌ ငှက်ပျောသီးအခွံနွာသလောက် မခဲယဉ်း ပေရာ လေးငါးယောက်သော ဂိုဏ်းသားတို့မှာ လူကို အကြိမ်ကြိမ်သတ်ခဲ့ဖူးသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ လူတစ်ယောက်ကို ရိုက်သတ်ပြီးနောက် သူ့လက်ချက်နှင့် သေသည်၊ ငါ့လက်ချက်နှင့် သေသည် စသည်ဖြင့် အသားယူကာ လုယက်ပြောဆို လေ့ရှိကြရာ သေရာရသူက ဘယ်ကဲ့သို့ ညည်းတွားသေးသည်၊ ဘယ်ကဲ့သို့ တွန့်လိမ်ကာ ဝေဒနာခံစားရသည်များကို မြိန်ရှက်ဖွယ်တစ်ခုကဲ့သို့ ပြန်ပြောင်း၍ စားမြုံ့ပြန်တတ်ကြသေး၏။

ပထမ၌ဂိုဏ်းသားများသည် အထူးလျှို့ဝှက်စွာ အလုပ်လုပ်ကြသေး၏။

သို့ရာတွင် သက်သေခံဝံ့မည့်သူမရှိကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ မတရားသက်သေများ အလိုရှိသလောက် ငှားရမ်းရရှိနိုင်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ အသင်းဂန္ဓမုံဌေ တောင့်သည့်အတွက်ကြောင့် အကောင်းဆုံးဝတ်လုံများ ငှားရမ်းနိုင်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ယုံကြည်စိတ်ချ၍ လွတ်ခဲ့သော အကြိမ်ပေါင်းမှာလည်း များရလေကား ဂိုဏ်းသားများသည် လျှို့ဝှက်ဖို့ပင် မလိုသလောက် သဘောထားကြ၍ ရံဖန်ရံခါ ရဲတင်းပေါ်ထင်စွာကျူးလွန်တတ်ကြ၏။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့်အတွင်း၌ ယင်းဂိုဏ်းသားများသည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ တရားရုံးများတွင် ပြစ်ချက်ရဖူးသည်မရှိဘဲ ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်မြောက်ကြသည်သာလျှင် ဖြစ်လေသည်။

ဂိုဏ်းသားများ စိုးရိမ်ဖို့ရှိသောလူမှာ ယင်းတို့သုတ်သင်ရှင်းလင်းလိုက် သော လူများပင်ဖြစ်၏။

အကြောင်းကိုဆိုသော် တစ်ခါတစ်ရံ၌ ယင်းကဲ့သို့ သုတ်သင်ခြင်းခံရသောလူသည် အများနှင့်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ အမှတ်မဲ့သုတ်သင်ခြင်းခံရစေကာမူ အသက်ဘေးကို ကာကွယ်ရခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ကြောက်လန့်စွာခုခံရာတွင် ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်တလေမျှ သေကြေပျက်စီးခဲ့ဖူးသောကြောင့်ပေတည်း။

သို့ရာတွင် ထိုသူသည် အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောင်းပြောပြနိုင်ခွင့်မရှိဘဲ အခြားဂိုဏ်းသားများက အစတုံးအောင် ဖျောက်ဖျက်သုတ်သင်နိုင်ကြသည်သာလျှင် ဖြစ်ချေသည်။

ကိုတောက်ထွန်းမှာ မိမိအတွက် အခမ်းအနားပြင်ဆင်ထားကြောင်း သိရှိရသော်လည်း မည်သို့သောနည်းအားဖြင့် "ဇာတ်သွင်း"ကြလိမ့်မည်ဟူ၍ကား မည်သူကမျှ ပြောမထားခဲ့ချေ။

ဂိုဏ်းသားများ အစုံအညီ ရောက်ရှိကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အမှုဆောင်နှစ်ယောက်တို့သည် ကိုတောက်ထွန်း၏လက်မောင်းကို တစ်ယောက်တစ်ဖက်စီ ကိုင်ဆွဲလျက် အပြင်ဘက်၌ရှိသော အခန်းကလေးတစ်ခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြလေ၏။

ယင်းအခန်းငယ်အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ကိုတောက်ထွန်းသည် ပျဉ်ထရံတစ်ချပ်သာခြားလျက်ရှိသော အခန်းကြီးအတွင်း၌ ဂိုဏ်းသားများ၏ စကားသံများ ကြားရ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ မိမိ၏အမည်ကို ကြားရခြင်းအားဖြင့် မိမိ၏"ဇာတ်သွင်းမှု"ကိစ္စအကြောင်းကို ဆွေးနွေးနေကြကြောင်း သိရှိရ၏။

တစ်ခဏမျှ ကြာရှိသောအခါ အကျီလက်ရှည် ရွှေတံဆိပ်နှင့် အမှုဆောင်တစ်ယောက် ဝင်လာ၍...

"ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ထုံးစံအတိုင်း အပြည့်အစုံစီမံ၍ ခေါ်ခဲ့ရမယ်လို့ အမိန့်ရှိလိုက်တယ်"

ဟု ပြောလေ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ အမှုဆောင် သုံးယောက်တို့သည် ကိုတောက်ထွန်း၏ အပေါ်အင်္ကျီနှင့် ရုပ်အင်္ကျီများ

mgyoe.com

mgyoe.com

ကို ချွတ်စေ၍ ကိုယ်တုံးလုံးဖြစ်စေပြီးမှ လက်နှစ်ဖက်ကို ပိုးကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် လက်ပြဲန်ကြိုးတုပ်နှောင်ကြလေ၏။

ယင်းနောက် တစ်ယောက်သောအမှုဆောင်သည် ဦးထုပ်နက်တစ်လုံးကို ကိုတောက်ထွန်း၏ ဦးခေါင်းထက်သို့ ဆောင်းအုပ်ပေးလိုက်ရာ ဦးထုပ်မှာ အလွန် ကြီးမားလှသောကြောင့် ဦးထုပ်ဖျားသည် နှာခေါင်းဖျားသို့ ရောက်၍ မျက်စိ နှစ်လုံးကို လုံခြုံစွာ ဖုံးအုပ်လျက်ရှိ၏။

ထို့နောက် အမှုဆောင်များသည် မျက်စိ မမြင်နိုင်အောင်ရှိနေသော ကိုတောက်ထွန်းကိုတွဲလျက် ခန်းမကြီးသို့ ခေါ်သွားကြပြန်လေ၏။

ကိုတောက်ထွန်းမှာ ဘာကိုမျှ မမြင်နိုင်ဘဲ မှောင်မှောင်မည်းမည်း ရှိနေရကား စိတ်နလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ် ကောင်းလှ၏။

နားထဲ၌မူ ဂိုဏ်းသားများ၏ တီးတိုးစကားသံများကို မပြတ်အောင့် ကြားရလျက်ရှိ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဦးမိုးကြီး၏ နက်ကျယ်စူးရှသော အသံသည် ဦးထုပ်ကို ဖောက်ထွင်း၍ ကိုတောက်ထွန်းနားထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။

"မောင်တောက်ထွန်း"

"ခင်ဗျာ"

"တွင်းငယ်က ဆတ်ဆတ်ကြဲဂိုဏ်းထဲကို မောင်ဝင်ခဲ့ပြီလား"

"မှန်ပါတယ်၊ ဝင်ခဲ့ပြီးပါပြီ"

"နံပါတ်နှစ်ဆယ့်ကိုး၊ ဟုတ်ကဲ့နော်"

"မှန်ပါတယ်"

"တိမ်ဖုံးလို့ လမသာ"

"လမ်းတာက ကွာဝေး"

"စာနဲ့ပေးလို့ လူကြုံမှာ"

"ရောက်လာပေါ့ ရဲတဲ့ဂိုဏ်းသား"

"ကိုင်း...ငါ့လူများ ကျေနပ်ကြပြီလား"

ထိုအခါ ဂိုဏ်းသားများသည် စိတ်ကျေနပ်ကြကြောင်းနှင့် ဝေါခနဲ ဖြေဆိုကြလေ၏။

ယင်းနောက်...

"ကျုပ်တို့ ဂိုဏ်းသား၏ အထိမ်းအမှတ်စကားဝှက်များကို သိရှိတဲ့အတွက် ဂိုဏ်းသားဖြစ်ခဲ့ဖူးကြောင်းကို ယုံကြည်ပါပြီ၊ သို့သော် သူ့ဌာနနဲ့ သူ့ထုံးစံနဲ့ အသီးသီးရှိနေကြတဲ့အတွက် ဒီအရပ်မှာ ဝင့်လိုရင် ဒီဒေသကထုံးစံအတိုင်း ဂိုဏ်းသွင်းရလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့ဒေသကအထူးသဖြင့် သတ္တိကောင်းရှိဖို့လိုတယ်၊ သတ္တိ ကောင်းမကောင်း စမ်းသပ်ရလိမ့်မယ်၊ ခံနိုင်ပါ့မလား"

"ခံနိုင်ပါတယ်"

"ရဲရင့်တဲ့စိတ် ရှိရဲ့လား"

"ရှိပါတယ်၊ စမ်းကြည့်ပါတော့..."

"ကောင်းပြီ၊ ရှေ့ကို ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်စမ်း"

ထိုခဏ၌ ချွန်ထက်သော အရာဝတ္ထုနှစ်ခုသည် ကိုတောက်ထွန်း၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးကို တစ်ဘက်တစ်ချက်စီ ထောက်လျက်ရှိရာ ကိုတောက်ထွန်းသည် ရှေ့သို့ အနည်းငယ်မျှ တိုးလိုက်ပါမူ ချွန်ထက်လှသော အသွားများသည် မိမိ၏ မျက်စိထဲသို့ ဖောက်ထွင်းစူးဝင်သွားတော့မည်ကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရလေ၏။

သို့ရာတွင် ကိုတောက်ထွန်းသည် "ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေ" စိတ်ကိုတင်းကာ မျက်စိကိုစုံမှိတ်၍ ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်လေ၏။

ထိုခဏ၌ ချွန်ထက်သော အရာဝတ္ထုများသည် ခုခံ၍မနေဘဲ ကိုတောက်ထွန်း၏ခြေလှမ်းအတိုင်း နောက်သို့ဆုတ်ခွာရွေ့လျော၍သွားကြလေ၏။

ထိုအခါ ဂိုဏ်းသားများ၏ တီးတိုးချိုးမွမ်းကြသော အသံများက ဝေခနဲ မြည်၍သွားလေ၏။

"သတ္တိကောင်းကြောင်းတော့ ထင်ရှားပြီ၊ သို့သော် အနာခံနိုင်ရဲ့လား"

"သူများနည်းတူတော့ ခံနိုင်ပါတယ်"

ထိုခဏ၌ ကိုတောက်ထွန်းမှာ ယောင်ယမ်း၍ မဟစ်မအော်မိစေရန် အံကြိတ်ကာ မနည်းအောင့်၍ ခံလိုက်ရ၏။

အကြောင်းကား ကိုတောက်ထွန်း၏ လက်ယာဘက်လက်မောင်းမှ အရေပြားကို ဆုတ်ခွာလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ပြင်းပျစ်စွာသော ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရသောကြောင့်ပေတည်း။

ကိုတောက်ထွန်းမှာ မျော့၍ကျန်ရစ်သော်လည်း "အမယ်လေး"၊ "အလိုလေး" စသော အသံမျိုး တစ်ခွန်းမျှ မထွက်ဘဲ အံသွားများကို ကြိတ်ခဲလျက် နေလိုက်ရလေ၏။

mgyoe.com

ထွန်း။ ။"ဒါပဲလား ဆရာကြီးရဲ့၊ ကျွန်တော် ဒီထက်မက ခံနိုင်ပါသေးတယ်၊ စမ်းချင်စမ်းကြည့်ကြပါဦးလား"

ထိုခဏ၌မူကား ဂိုဏ်းသားများသည် တိုးတိုးတိတ်တိတ်မျှမကဘဲ အသံထွက်မိကြသည့်တိုင်အောင် ဆူညံစွာ ဩဘာပေးကြလေကုန်၏။

အကြောင်းမူကား ဂိုဏ်းသားများသည် ဤမျှလောက် ခံနိုင်ရည်ရှိသော လူသစ်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရခဲလှပေသောကြောင့်တည်း။

ယင်းနောက် လူနှစ်ယောက်တို့သည် ကိုတော်ထွန်းကို လက်တစ်ဖက်စီ ကိုင်ဆွဲလျက် ခေါ်ဆောင်သွားကြပြန်ရာ နောက်ဆုံး၌ ရှေ့သို့ဆက်လက် လျှောက်သွားရန် မရှိသည့် ကြမ်းပြင်အစွန်းသို့ ရောက်ကြလေ၏။

ထိုအခါ လူနှစ်ယောက်သည် ကိုတော်ထွန်း၏ လက်ကို လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် "ရှေ့ကိုခုန်လိုက်"ဟု တစ်ယောက်က အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ကိုတော်ထွန်းလည်း မျက်စိကိုမှိတ်လျက် ရှေ့သို့ အားယူကာ ခုန်လိုက် လေ၏။

ကိုတော်ထွန်း၏ ခြေထောက်များသည် ကြမ်းပြင်ကို မတွေ့ဘဲ ဟာလာဟင်းလင်းကိုသာ တွေ့ရပြီးနောက် လူတစ်ယောက်လုံးသည် ရုတ်တရက် အောက်သို့ နိမ့်ကျသွားလေ၏။

များစွာသောသူတို့သည် ဤနေရာမျိုး၌ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကာ ယောင် ယမ်းဟစ်အော်မိရမည် မုချဖြစ်၏။

ကိုတော်ထွန်းမှာမူ နှုတ်ခမ်းနှစ်ဘက်ကိုစေ့လျက် အနည်းငယ်မျှ အသံမထွက်စေဘဲ အောက်တည့်တည့်သို့ နိမ့်ဆင်းလျော်ကျသွားလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ကိုတော်ထွန်း၏ လက်မောင်းများကို လက်များဖြင့် ကိုင်ဖမ်းကြ၍ ယင်း၏ခြေထောက်များသည် မွေ့ရာကဲ့သို့ ညံ့သက်သောအရာဝတ္ထုတစ်ခုပေါ်တွင် ထောက်မိလေ၏။

ထို့နောက် လူနှစ်ယောက်တို့သည် ကိုတော်ထွန်းအား လက်မောင်းဖြင့်ဆွဲကိုင်လျက် လှေကားတစ်ခုပေါ်သို့ တက်လာကြရပြီးနောက် ခန်းမကြီး အတွင်းသို့ ရောက်လာကြလေ၏။

ထိုအခါ အချို့က ကိုတော်ထွန်း၏ ဦးခေါင်းတွင် စွပ်ထားသော ဦးထုပ်ကိုဖြုတ်၍ အချို့က လက်ပြန်ကြိုးကိုဖြေရာ များစွာသော ဂိုဏ်းသားများက ပခုံးကို ပုတ်ကာ ချီးမွမ်းစကား ပြောကြားကြလေ၏။

ကိုတော်ထွန်းမှာမူ မှောင်ထဲမှ အလင်းရောင်ကို ရုတ်တရက်မြင်ရခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် မျက်လုံးများ ပေကလပ်ပေကလပ်နှင့် ပြုံးရယ်ကာ ရပ်နေလေ၏။

ကြိုး။ ။"နောက်ဆုံး စကားတစ်ခွန်း မှာပြီးရင် ပြီးပါပြီ၊ လျှို့ဝှက်ရမယ့်အရာကို မလျှို့ဝှက်ရင် သေရမယ်၊ သစ္စာဖောက်ခဲ့လို့ရှိရင် သေရမယ်၊ နားလည်လား မောင်တောက်ထွန်း"

ထွန်း။ ။"နားလည်ပါတယ်"

ကြိုး။ ။"ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မလဲမချင်း၊ လက်ရှိဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့အမိန့်ကို တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာရမယ်၊ နားလည်လား"

ထွန်း။ ။"နားလည်ပါတယ်"

ကြိုး။ ။"ကိုင်း...ဒါဖြင့် ဒီအချိန်ကစပြီး ဂိုဏ်းသားအဖြစ်သို့ ရောက်စေ"

ယင်းနောက် ဂိုဏ်းသားများသည် သောက်စားရန် ပြင်ဆင်ကြလေ၏။

လူတစ်ယောက်သည် ကိုတော်ထွန်း၏ အင်္ကျီကို ယင်းအားပေးအပ်လေရာ ကိုတော်ထွန်းသည် အင်္ကျီမဝတ်သေးမီ လက်မောင်းကိုကြည့်လိုက်သည်တွင် သံပူဖြင့်ကပ်ထား၍ ရဲရဲနီရှိသည့် ဂိုဏ်းတံဆိပ်ကို မိမိလက်မောင်းသားပေါ်တွင် တွေ့မြင်ရလေ၏။

ထိုအခါ အခြားသော ဂိုဏ်းသားများလည်း မိမိတို့၏လက်မောင်းများကို ပင့်၍ အလားတူ အမှတ်တံဆိပ်ကို ကိုတော်ထွန်းအား ပြကြလေ၏။

ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်။ ။"လူတိုင်းမှာ ဒီတံဆိပ် ရှိတာချည်းပဲဗျ၊ နို့ပေမယ့် ခင်ဗျားလိုခံနိုင်တဲ့ သတ္တိရှိတဲ့လူတော့ ခပ်ရှားရှားပဲ"

စင်စစ်မှာမူကား ကိုတော်ထွန်းမှာ ပူစပ်ပူလောင်ကြီး ဖြစ်နေသေးသည့်အတွက် မနည်းအောင့်၍ ခံနေရ၏။

ဂိုဏ်းသားများသည် အရက်နှင့်စားစရာများကို မြိန်ရှက်စွာ သောက်စားကြပြီးနောက် အသင်းကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ရန် ပြင်ဆင်ကြလေ၏။

ကိုတော်ထွန်းမှာ တွင်းငယ်မှ ဂိုဏ်းကလေး၏ အခမ်းအနားများကိုသာ ကြုံရဖူးသည်ဖြစ်၍ လွန်စွာသေ

mgyoe.com

mgyee.com

ချာစေ့စပ်ဟန်ရှိသော မိုးကောင်းဂိုဏ်း၏ အစီအစဉ်များကို အံ့သြစွာနှင့် ကြည့်ရှုမှတ်သားလျက်ရှိ၏။

ကြိုး။ ။"အစည်းအဝေး "အာဂျင်ဒါ"အရ နံပါတ် (၁) က ဘာလဲဟေ့"

လူး။ ။"မိုးညှင်းဂိုဏ်းက ဦးတုတ်ပေါထံမှ စာကို စဉ်းစားကြဖို့ အလုပ်ရှိပါတယ် ဆရာကြိုး"

ကြိုး။ ။"ဘယ်မှာလဲ၊ ဖတ်စမ်း"

ထိုအခါ ကိုကျောက်ဘီလူးသည် ဖိုင်တွဲမှ စာတစ်စောင်ကို ထုတ်၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖတ်ပြလေ၏။

စာရေးအစီရင်ခံပါသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဦးမိုးကြိုးခင်ဗျား။

ဤနယ်တွင် မြေပိုင်ရှင်ဦးအောင်ဒွန်းအား ဆုံးမဖို့အလုပ်ရှိနေပါသည်။ လွန်ခဲ့သောလအတွင်းက မိုးကောင်းမြို့သား ကျောက်ကုန်သည်တရုတ် ဦးစက်ကိုန်အား ဆုံးမသောကိစ္စတွင် ကျွန်တော်တို့အရပ်မှ ဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက် စေလွှတ်ငှားရမ်းလိုက်ရခြင်းကို လူကြီးမင်း သတိပြုမိပါလိမ့်မယ်။ သို့ဖြစ်၍ ယခင်က သဘောတူချက်ပြုလုပ်ထားသည့်အတိုင်း အတုံ့အလှည့်သဘောနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ကိစ္စတွင်လည်း လူကြီးမင်းက သင့်တော်သော ဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက် စေလွှတ်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။ စေလွှတ်သောအခါ မိုးညှင်းဂိုဏ်းချုပ် ဦးထွန်းအိနေအိမ်သို့ တိုက်ရိုက်စေလွှတ်၍ ယင်းက လုပ်ဆောင်ရန် အလုပ်ကို ညွှန်ပြပါလိမ့်မည်။

မိုးညှင်းဂိုဏ်း၊ ဆတ်ဆတ်ကြီး။

ကြိုး။ ။"မိုးညှင်းဂိုဏ်းက ငါတို့လူတောင်းရင် ငြင်းဖူးတယ်လို့ မရှိပေဘူး၊ အခုသူတို့က တောင်းရာမှာလည်း ငါတို့က ငြင်းလို့မတော်ပေဘူး၊ လွှတ်ဖြစ်အောင် လွှတ်ရလိမ့်မယ်"ဟု ပြော၍ အခန်းပတ်ဝန်းကျင်၌ ထိုင်နေကြသော ဂိုဏ်းသားများကို ကြည့်ပြီးလျှင် "ကိုင်း ဒီကိစ္စအတွက် ဘယ်သူသွားမလဲဟေ့" ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုအခါ ဂိုဏ်းသားလူငယ် လေးငါးယောက်တို့သည် သွားလိုပါသည်ဟု အဓိပ္ပာယ်နှင့် လက်မြှောက်ကြလေရာ ဦးမိုးကြိုးလည်း စိတ်ကျေနပ်ဟန်လက္ခဏာနှင့် ပြုံးလျက်ရှိ၏။

ကြိုး။ ။(မျက်စိစွေသော ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးညွှန်လျက်) "မင်းသွားဟော့၊ မျက်စောင်းဖိုးချိတ်၊ အရင်တစ်မှုတုန်းကလို ပိပိပြားပြား စီမံနိုင်ရင် မင်းတော့ နာမည်ကြီးဦးမယ်၊ နောက်တစ်ယောက်က မင်းပဲ လိုက်ချေကွယ်၊ ခြေလိမ်ဖိုးသန့်"ဟု အသက်နှစ်ဆယ် အရွယ်ခန့်ရှိ လူငယ်တစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလေ၏။

ဂိုဏ်းသားများမှာ မိမိတို့ နာမည်ရင်းအပြင် နာမည်ပြောင်များလည်း ဖြည့်စွက်တပ်မှည့်ထားလေရကား မျက်စောင်းဖိုးချိတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ခြေလိမ်ဖိုးသန့်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ခေါင်းကြီးဘိုးထူးဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကျားကြီးဖိုးသုန်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ စိမ်းစားဖိုးထွားဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာ့ဘဏ်းဘသန်း ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မင်းသားကျောက်ဘီလူးဟူ၍လည်းကောင်း၊ နာမည်ပိုမရသော ဂိုဏ်းသားဟူ၍ ခပ်ရှားရှားဖြစ်နေလေ၏။

ကမ္ဘာ့ဘဏ်းဘသန်းမှာ ကမ္ဘာ့ဘဏ်းထိုင်တတ်သောကြောင့် မဟုတ်။

အလွန်ကြုံလို့လှ၍ ကမ္ဘာ့ဘဏ်းရုပ်နှင့် တူသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

မောင်တောက်ထွန်းမှာလည်း အထူးရဲရင့်သောသတ္တိကို အစွဲပြု၍ ရဲတောက်ထွန်းဟူ၍ နာမည်တွင်ခဲ့လေပြီ။

ခြေတစ်ဖက်ခွင်နေသည့်အတွက်ကြောင့် "ခြေလိမ်ဖိုးသန့်" ဟု နာမည်ရသောလူက "ကျွန်တော့်မှာ သေနတ်မရှိဘူး ဆရာကြိုး"ဟု ပြောသောအခါ...

ကြိုး။ ။(မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လျက်) "ဘယ်သူ့မှာတော့ သေနတ်ရှိသလဲကွယ်၊ ငါတစ်ယောက်နဲ့ မောင်တောက်ထွန်း၊ ကျောက်ဘီလူးတို့ကလွဲလို့ ဘယ်သူ့မှာသေနတ်ရှိသလဲကွယ်၊ သေနတ်ရှိမှ အလုပ်လုပ်လို့ ဖြစ်ရမှာတဲ့လား၊ တကယ်လို့ သေနတ်လိုခဲ့လို့ရှိရင် ဦးထွန်းအိက ရှာပေးမှာပေါ့၊ ဘာလဲ မင်းက လက်မြှောက်ပြီး ဂျီးထူချင်သလား"

သန့်။ ။(နောင်တရသောမျက်နှာထားနှင့်)"ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး ဆရာကြိုးရယ်၊ သေနတ်နဲ့ အလုပ်လုပ်ရမယ့်ကိစ္စမျိုးလားလို့ပါ"

ကြိုး။ ။"လိုရင် လိုတာရအောင်ရှာပေးဖို့ ငါ့တာဝန်၊ မင်းအပူ မဟုတ်ပါဘူး"

သန့်။ ။"တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာကြိုးခင်ဗျာ"

ကြိုး။ ။"အေး... ကောင်းပြီ၊ မင်းတစ်ခါမှ အလုပ်မလုပ်ဖူးသေးဘူး၊ အလေ့အကျင့်ရအောင် မျက်စောင်းဖိုး

mgyee.com

ချိတ်နဲ့တွဲပြီး ငါထည့်ပေးတယ်၊ ဒီ တစ်ခါ ချောမောရင် ရှေ့အဖို့ မင်းကြီးပွားမယ် ကြားလား"

သန့်။ ။"ကောင်းလှပါပြီ ဆရာကြီး"

ချိတ်။ ။"ဒီတစ်ခေါက်မှာ ဆုလာဘ်ရဖို့ မျှော်လင့်စရာ ရှိပါသလား ဆရာကြီး"

ကြိုး။ ။"ဒီတစ်ခေါက်တော့ နာမည်လောက်ပဲဟေ့၊ သို့သော် ချောချောမောမောရှိရင်တော့ ရန်ပုံငွေထဲက လေးငါးခြောက်ဆယ်စီ ငါထုတ်ပေးရမှာပေါ့"

သန့်။ ။"ဒါထက်... ဦးအောင်ဒွန်းမှာ ဘယ်လို အပြစ်များ ရှိလို့ပါလဲ ဆရာကြီး"

ကြိုး။ ။"သူ့မှာ အပြစ် ရှိမရှိ မင်းလိုလူက မေးစရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ဂိုဏ်းနဲ့ သူ့နေရာ စီရင်ချက်ကို မင်းကို မဆိုထားနဲ့၊ ငါကိုယ်တိုင်တောင် စစ်ကြောမေးမြန်းခိုင်ခွင့် မရှိဘူး၊ ငါတို့မှာ အကြောင်းကိစ္စရှိရင် သူဖို့က ဆောင်ရွက်ပေးဖူးသလို ငါတို့က ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ပဲရှိတယ်၊ ဒါထက် စကားစပ်မိလို့ ပြောရဦးမယ်၊ ဟိုပင်ဘက်က ဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက် ဒီအရပ်မှာ ကိစ္စလေးတစ်ခု ဆောင်ရွက်ဖို့ ရှေ့အပတ်လောက် လာကြလိမ့်မယ်"

တစ်ယောက်။ ။"ဘယ်သူလဲ ဆရာကြီး"

ကြိုး။ ။"မမေးချင်ပါနဲ့ကွယ်၊ မသိတာအကောင်းဆုံးပါ၊ မသိတော့ မဖော်နိုင်ဘူး၊ လုံခြုံလှပါတယ်၊ သစ္စာရှိလှပါတယ်ဆိုပေမဲ့ မသိတာ အကောင်းဆုံးပဲကွယ့်၊ ဖော်စရာမရှိတော့ မဖော်နိုင်ဘူး၊ သို့သော် ခုလာမယ့်လူတွေက ခြေရာလက်ရာ မကျန်ရစ်ရအောင် သေသေပပ်ပပ် အလုပ်လုပ်တတ်တဲ့လူတွေပဲ"

လူး။ ။"တစ်ချက်တစ်ချက်လည်း လုပ်ပေးဦးမှ ဆရာကြီးရဲ့၊ အလုပ်မလုပ်ဘဲ ကြာကြာနေရင် သွေးအေးပြီး လူတွေက မရှိသေချင်ကြဘူး၊ တစ်နေ့က ကြည့်ပါလား၊ ကျွန်တော်တို့ဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက်ကို ကျောက်တွင်းသူဌေးက အလုပ်က ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်၊ ကျောင်းမှန်းကန်မှန်းသိအောင် တစ်ခါတစ်ခါ လုပ်ပေးဦးမှ ဆရာကြီးရဲ့"

ထွန်း။ ။(အနီးရှိဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်အား လေသံဖြင့်) "အလုပ်လုပ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်တာလဲဗျ"

ဂိုဏ်းသား။ ။"ရင်ဝကို ဓားမြှောင်နဲ့စိုက်တာ ပြောတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီနယ်က ဂိုဏ်းက တကယ်ဆိုရင် တကယ်လုပ်တဲ့ လူတွေဗျ၊ ခင်ဗျား ဘယ့်နယ်သဘောကျသလဲ"

ထွန်း။ ။(နှစ်သက်အားရဟန်လက္ခဏာနှင့်) "ကျုပ်တော့ သိပ်သဘောကျတာပဲ၊ ဒီလိုနယ်မျိုးမှာမှ သတ္တိရှိတဲ့သူတွေ ကြီးပွားဖို့လမ်း ရှိတာပေါ့ဗျ"

ထိုအခါ ကိုတောက်ထွန်းအနီး၌ ထိုင်လျက်ရှိသော ဂိုဏ်းသားများသည် ဂိုဏ်းသားသစ်၏ စကားကို သဘောကျသဖြင့် ချီးမွမ်းသြဘာပေးလိုက်ကြလေ၏။

ကြိုး။ ။"ဘာလဲဟေ့...ဟိုဘက်က လူစုတွေ"

တစ်ယောက်။ ။"ရဲတောက်ထွန်းက ကျွန်တော်တို့လုပ်ပုံတွေကို သဘောကျလွန်းလို့တဲ့ ဆရာကြီးရဲ့"

ထိုအခါ ကိုတောက်ထွန်းသည် ထိုင်ရာမှ ထလေ၏။

ထွန်း။ ။"ကျွန်တော်တစ်ခုအစီရင်ခံပါရစေ ဆရာကြီးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ လူသစ်တစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း သတ္တိမနည်းပါဘူး ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော့်ကိုထည့်ပြီး စမ်းခိုင်းကြည့်ပါဆရာကြီး"

ထိုအခါဂိုဏ်းသားများသည် ကိုတောက်ထွန်း၏ သွေးကို ချီးမွမ်းကြပြန်လေ၏။

အချို့သော နာမည်ရပြီးလူဟောင်းများကမူ မိမိတို့နှင့် ယှဉ်ပြိုင်မည့်သူတစ်ယောက် ပေါ်လာပြီဟူသော အနေဖြင့် မနာလိုဟန်နှင့် ဖိနှိပ်လိုကြ၏။

မျက်နှာကောက်ကောက်ရှိ၍ "ကောက်ချိတ်လူဒင်" အမည်ရှိသော ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်သည် မနာလိုသော မျက်နှာထားနှင့် ကိုတောက်ထွန်းအား ကြည့်လျက်...

"လူကြီးများအမိန့်ကို နာခံမှပေါ့၊ မိတ်ဆွေ ရှေ့လောကြီးတိုင်း ရှေ့ထွက်ချင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ တော်သင့်တယ်ထင်ရင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကြည့်ခိုင်းမှာပေါ့"

ဟု နှိမ့်လိုသောလေသံနှင့် ပြောလေ၏။

ထွန်း။ ။(ကျွန်ုပ်မပျက်စေဘဲ) "မှန်ပါတယ်လူကြီးမင်း၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဒီအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောခြင်းဖြစ်ပါတယ်၊ လူကြီးများသြဇာကို လွန်ဆန်ဖို့ အကြံမရှိကြောင်းပါ"

ကြိုး။ ။"မောင့်အလှည့်ရောက်ပါလိမ့်မယ် မောင်တောက်ထွန်း၊ ခဏသည်းခံ လိုက်ပါဦး၊ မောင့်ကို လက်သွက်မယ့်လူတစ်ယောက်ပဲလို့ ကျုပ်က အသိအမှတ်ပြုထားပြီးသားပါ၊ အသင်းကအားကိုးရမယ့် လူတစ်ယောက်ပါပေပဲ၊ ဒါထက် ဒီကနေ့ည မောင်အလုပ်လုပ်

mgyoe.com

mgyoe.com

ချင်လို့ရှိရင် မောင်နဲ့တော်တဲ့ အလုပ်ကလေးတစ်ခု ရှိပါတယ်"

ထွန်း။ ။"ကျွန်တော်က သေးသေးမလုပ်နိုင်ဘူး၊ လုပ်မယ်လုပ်ရင် ခပ်ကြီးကြီးအလုပ်မှ လုပ်ချင်ပါတယ် ဆရာကြီး"

ကောက်ချိတ်။ ။"တယ်လျှာရှည်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။

ကြိုး။ ။(မျက်စောင်းထိုးလျက်) "စိတ်အားထက်သန်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို စိတ်အားလျော့အောင် မလုပ်ပါဘိနဲ့လေ၊ ကိုင်း...မောင်တောက်ထွန်း၊ ကျုပ်တို့ အလုပ်ကလေး မြည်းကြည့်တဲ့သဘောနဲ့ ဒီကနေ့ည လာဖြစ်အောင် လာခဲ့နော်၊ ကိုင်း...ကိုင်း၊ ဒီဟာအသာထားပြီး အစည်းအဝေးကိစ္စကို ပြီးစီးအောင် လုပ်ကြဦးစို့"

ဟု ပြော၍ အစည်းအဝေးအာဂျင်ဒါစာရွက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီးနောက်...

"ဂိုဏ်းသား မောင်သက်ပြင်းရဲ့မယားကို ဆွေးပေးဖို့ စဉ်းစားကြရလိမ့်မယ်၊ မောင်သက်ပြင်းဟာ ဒီဂိုဏ်းကြီးရဲ့အလုပ်ကို ဆောင်ရွက်ရာ၌ အသက်ဆုံးရှုံးရခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် ကျန်ရစ်တဲ့မယားကို ဆွေးပေးကြရမယ်၊ သို့မှသာလျှင် အလုပ်လုပ်ရတဲ့လူများ အားရှိကြမယ် မဟုတ်ဘူးလား"

လူများ။ ။"မှန်ပါတယ်ဆရာကြီး"

ကိုသက်ပြင်းဆိုသူမှာ ကပြားရုံပိုင်တစ်ယောက်ကို ဆုံးမရန်ကြိုးစားရာတွင် ရုံပိုင်က သေနတ်နှင့်ပစ်လိုက်သဖြင့် သေဆုံးရကြောင်းနှင့် ကိုတောက်ထွန်းအား အနီးရှိဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်က တီးတိုးပြောပြလေ၏။

ကြိုး။ ။"ကိုင်း... ဘဏ္ဍာထိန်း ကိုတိုက်စိုးက ငွေစာရင်းအခြေအနေကို ရှင်းလင်းပြောပြစမ်းဗျာ"

စိုး။ ။"လက်ကျန်ငွေတော့ တော်တော်တောင့်ပါတယ်ဆရာကြီး၊ ကျောက်တွင်းသူဌေးတွေက အခုတလော မှန်မှန်ကန်ကန် ပေးကြပါတယ်၊ ကျောက်တွင်းသူဌေး ဦးဝက်ကြည်က တစ်လသုံးရာ၊ မာဒမ်ကုမ္ပဏီက တစ်လ ငါးရာ၊ ပွဲစားဆယ်ယောက်က တစ်လငါးဆယ်စီ၊ ကုန်သည်တွေက တစ်လ သုံးဆယ်စီ၊ ကုန်စုံဆိုင်တွေက တစ်လနှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်စီ၊ ဝါလုံကုမ္ပဏီက ငါးရာ ကျပ်မပေးနိုင်ဘူးဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့က နှောင့်ယှက်လိုက်တာ အခုတော့ မှန်မှန်ကြီးပေးနေရှာပါပြီ၊ ပိုးထည်ဆိုင်ကြီးကလည်း နှစ်ခါလောက် မီးလှန့်ပေးလိုက်ရတယ်၊ မတောင်းရဘဲနဲ့ လာပို့ရှာပါတယ်၊ သို့အတွက် အခုလမှာ အဝင်နဲ့ထွက် အဝင်က နှစ်ဆလောက် ပိုမိုတဲ့အတွက် လက်ကျန်ငွေ ငါးထောင်ကျော်ရှိပါတယ် ဆရာကြီး"

ကြိုး။ ။"ကုလားသူဌေး ဘာဘူလားကော"

စိုး။ ။"ဒီသူဌေးကတော့ သူ့ကျောက်တွင်းလိုင်စင်တွေရော၊ စက်ကိရိယာတွေရော အားလုံးရောင်းပြီး ထွက်ပြေးပါတယ်၊ သူက စာရေးပစ်ခဲ့ပါသေးတယ်၊ ဒီအရပ်မှာနေပြီး ကျောက်တွင်းသူဌေးအခေါ်ခံပြီး မိုက်ကြေးပေးနေရမယ့်အစား ရန်ကုန်ပြန်ပြီး တံမြက်လဲကုလားအလုပ်လုပ်စားချေတော့မယ်တဲ့၊ ဒီအကောင်ဟာ အပြန်စောသွားလို့ပေါ့ဆရာကြီး၊ နို့မို့ရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ လူစုနဲ့ တယ်ကြည့်ကောင်းမှာပဲ၊ နို့ပေမယ့် နောက်တော့လာဝံ့မယ် မထင်ပါဘူး"

ထိုအခါ ဂိုဏ်းသားများအနက်တွင် စိတ်နှလုံးကောင်း၍ ရိုးဖြောင့်ဟန်ရှိသည့် ဦးကြာခိုင်အမည်ရှိ လူကြီးတစ်ယောက်သည် တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ထိုင်ရာမှ ထ၍ မေးမြန်းလေ၏။

ထိုလူစုအနက်တွင် ဦးကြာခိုင်ကဲ့သို့ ရိုးသားဟန်ရှိသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ တွေ့ရမည်မဟုတ်ချေ။

ခိုင်။ ။"ကျွန်တော် တစ်ခုမေးပါရစေ ခွင့်ပြုပါ၊ ဘာဘူလားရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်သူက ဝယ်ပါသလဲ။

ဘဏ္ဍာစိုး။ ။ဒေါက်ဂလတ်အင်ဆန်းဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်ကုမ္ပဏီကြီးက ဝယ်လိုက်တယ်"

ခိုင်။ ။"မနှစ်က ကျွန်တော်တို့ မောင်းထုတ်လိုက်တဲ့ လီဝှက်ကုမ္ပဏီရဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်သူဝယ်ပါသလဲ"

စိုး။ ။"ခုနင်က ကုမ္ပဏီကပဲ ဝယ်လိုက်တယ်"

ခိုင်။ ။"လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လတုန်းက ပျက်သွားတဲ့ အော့စမန်ကုမ္ပဏီရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်သူက ဝယ်ယူလိုက်ပါသလဲ"

စိုး။ ။"ခုပြောတဲ့ ကုမ္ပဏီကပဲ ဝယ်ယူလိုက်တယ်"

ကြိုး။ ။"ဘယ်ကဝယ်ဝယ် ကျုပ်တို့နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ ဦးကြာခိုင်၊ အလုပ်တစ်ခုကို ဝယ်ယူတယ်ဆိုပေမဲ့ ဒီနယ်က ထုတ်ယူသွားနိုင်တာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ"

ခိုင်။ ။"မဆိုင်ဘူးဆိုသော်လည်း ဆိုင်တဲ့အချက်ကို ကျွန်တော်မြင်သလောက် အစီရင်ခံပါရစေခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ အခုအလုပ်လုပ်ကြတာက ဘယ်လိုဖြစ်နေ

mgyoe.com

 mgyoe.com

သလဲဆိုတော့ ကုလားကုမ္ပဏီကလေးတွေ၊ တရုတ်ကုမ္ပဏီကလေးတွေကို မောင်းထုတ်ပေးပြီး အင်္ဂလိပ်ကုမ္ပဏီကြီးတွေကို ခေါ်သွင်းပေးရာ ရောက်နေပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က တရုတ်၊ ကုလားများအပေါ်မှာ နှင့်လောက်အောင်မတောင်းဘဲ အလုပ်လုပ်သာလောက်အောင် တောင်းယူသွားကြမယ်ဆိုရင်တော့ သူတို့လည်း ထွက်သွားဖို့မရှိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ကြာကြာစားရဖို့ ရှိပါလိမ့်မယ်၊ အင်္ဂလိပ်ကုမ္ပဏီများက ကျွန်တော်တို့လူစုကြောင့် တစ်ရာတန်ပစ္စည်းကို နှစ်ဆယ်၊ သုံးဆယ်နဲ့ ဝယ်ယူနိုင်တဲ့အတွက်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို လစဉ်ကြေးများ မှန်မှန်ကန်ကန်ပေးဆောင်နေကြတာ မှန်ပါတယ်၊ သို့သော် ကုမ္ပဏီကလေးတွေ အားလုံးပြုတ်ကုန်ပြီး ကျောက်တွင်းအလုပ်ကြီးတစ်ခုလုံး သူတို့လက်ဝယ် ရောက်သွားတဲ့အခါမှာ အခုလိုပဲဆက်လက်ပြီး မိုက်ကြေးပေးကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ပါဘူး၊ ဧကန်မုချ အထက် အစိုးရကြီးများထံ တိုင်တန်းပြီး ကျွန်တော်တို့ ဂိုဏ်းကို ဖြိုဖျက်ဖို့ စီမံပါလိမ့်မယ်၊ အခုမှာတော့ သူတို့လူစု ဈေးပေါပေါနဲ့ရအောင် ကျွန်တော်တို့က လုပ်ပေးနေသလိုဖြစ်နေတဲ့အတွက် သူတို့က မှိန်းခံနေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ သို့မို့ကြောင့် တရုတ်၊ ကုလားများ မနေနိုင်အောင် နှင့်လွန်စွာ တောင်းခံနေခြင်းကို ကျွန်တော် ကန့်ကွက်လိုပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခင်ဗျား"

တစ်ယောက်။ ။"မိုက်ကြေးဆိုတဲ့စကားကို ပြန်ရုပ်သိမ်းပါ၊ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ခ တောင်းယူခြင်းဖြစ်ပါတယ်"

ခိုင်။ ။"ကောင်းပါပြီ၊ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ခလို့ပဲ ခေါ်လိုပါတယ်"

ကြိုး။ ။"မိမိတို့ဂိုဏ်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စကားအသုံးအနှုန်းကို ဆင်ခြင်မှပေါ့ ဦးကြာခိုင်"

ခိုင်။ ။"ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ခင်ဗျား"

ဂိုဏ်းသားများသည် စကားအသုံးအနှုန်းကို ကန့်ကွက်ကြသော်လည်း ဦးကြာခိုင်၏ သတိပေးချက်မှာ အကြောင်းမဲ့စိုးရိမ်တတ်သူတစ်ယောက်၏ စကားမျိုး မဟုတ်ဘဲ အကယ်စင်စစ်ယုတ္တိရှိသော သတိပေးချက်ဖြစ်သည်ဟူ၍ မှတ်ထင်ကြဟန်ရှိ၏။

ယင်းတို့သည် ဦးမိုးကြိုး၏ အစီအမံကောင်းခြင်းအားဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဘေးရန်မရှိဘဲ ငြိမ်းချမ်းလုံခြုံစွာ နေထိုင်ခဲ့ကြရကား ဘေးအန္တရာယ်ပေါ်လာလိမ့်မည်ဟူ၍ စဉ်းစားရန်ပင် သတိမရဘဲ ယခုပထမအကြိမ် သတိပေးခြင်းခံရရာတွင် တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်လျက် အတော်တုန်လှုပ်ကြဟန် ရှိကြ၏။

ဦးကြာခိုင်သည် မိမိ၏စကား ထိရောက်ခြင်းကို တွေ့မြင်သည်နှင့် ဆက်လက်၍ သတိပေးပြန်သည်။

ခိုင်။ ။"တရုတ်၊ ကုလား ကျောက်တွင်းသမားတွေ အားလုံးပြုတ်ပြီး အင်္ဂလိပ်ကုမ္ပဏီကြီးရဲ့လက်ကို ဒီအလုပ် လုံးလုံးရောက်သွားတဲ့နေ့နဲ့ ကျွန်တော်တို့အသင်းကြီး ပျက်စီးမယ့်နေ့ဟာ များများကြီးအချိန်ကွာခြားမယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ပါဘူး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခင်ဗျား"

လူတို့မည်သည်မှာ မည်မျှလောက် ယုတ္တိရှိသော စကားမျိုးဖြစ်စေကာမူ မကြားလိုသောသတင်းမျိုးကို ကြားရသည့်အခါ စိတ်မာန်ထွက်တတ်မြဲ ထုံးစံဖြစ်ရကား အချို့က "မိုးပြိုမှာကြောက်တဲ့ တစ်တိတ္ထိမျိုး" ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အချို့က "ဒီလောက်သတ္တိနည်းရင် ဘာကြောင့်ပါနေသလဲ" ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အချို့ "ဒီလူကြီးပါးစပ်ကထွက်လာမှဖြင့် စိတ်ပူစရာကြီးပဲ" ဟူ၍လည်းကောင်း အသီးသီး ငေါက်ငမ်းပြောဆိုကြလေ၏။

ကြိုး။ ။(မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ထိုင်ရာမှထ၍) "တွေးကြောက်ရင် ကြောက်စရာချည်းပေါ့ ဦးကြာခိုင်၊ သို့ သော် ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းသားတွေ ညီညွတ်နေသမျှကာလပတ်လုံး အစိုးရရဲ့ဥပဒေက မတတ်နိုင်ပါဘူး၊ ဦးကြာခိုင်ရဲ့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရကလည်း ဥပဒေနဲ့ အလုပ်လုပ်တာ၊ ကျုပ်တို့ကလည်း ဥပဒေနဲ့ အလုပ်လုပ်တဲ့ လူတွေကပဲဗျ၊ ဥပဒေနဲ့ဖမ်းရင် ဥပဒေနဲ့လွတ်အောင်ထိန်းမှာပေါ့၊ ကျုပ်တို့ ကိုဖမ်းပြီးတရားစွဲရင် အစိုးရရှေ့နေနဲ့ သူတို့က ခရီးသွားမယ်၊ ကျုပ်တို့ ငှားနိုင်တဲ့ ဝတ်လုံတွေက သူတို့အစိုးရရှေ့နေလောက်တော့ ရယ်တာပေါ့ဗျာ"

ခိုင်။ ။"လွတ်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ အင်္ဂလိပ်ကုမ္ပဏီကြီးတွေက မိုက်ကြေး၊ အဲလေ... ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ခ မပေးဘူးလို့ တင်းခံနေမတဲ့၊ ဘယ့်နယ်လုပ်ပါ့မယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခင်ဗျား"

ကြိုး။ ။"သူတို့နေရာမှာ ခင်ဗျားဝင်ကြည့်လေ၊ သုံးသိန်းတန်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ကျုပ်တို့ကြောင့် တစ်သိန်းနဲ့

mgyoe.com

mgyoe.com

ရရောဆိုပါတော့၊ သုံးသိန်းပေါ်မှာ နှစ်စဉ် အမြတ်သုံးသောင်း ရမနေပါလား၊ ဒီအထဲကျုပ်တို့ကို အေးအေးဆေးဆေး သုံးထောင်ပေးနေမလား၊ သို့မဟုတ် လစဉ် သုံးလေးထောင်ဖိုး အလုပ်အပျက်ခံမလား၊ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်လေ"

ခိုင်။ ။"ငွေမှုတစ်ခုတည်း ကြည့်ရင်တော့ မှန်ပါတယ်၊ သို့သော် သူတို့လူမျိုးက အစိုးရရှိလျက်နဲ့ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ခပေးရတယ်ဆိုတာ အောက်ကျနောက်ကျ ရှိတယ်လို့ သဘောထားတတ်ပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခင်ဗျား"

ကြိုး။ ။"သူတို့လူမျိုးထဲမှာလည်း သူဌေးဘက်က လူတွေက တစ်မျိုးပါဗျ၊ အောက်ကျနောက်ကျတာတွေ နားမလည်ဘဲ ကျပ်၊ ပဲ၊ ပိုင် ကြည့်ပြီး အလုပ်လုပ်ကြတာတွေလည်း ရှိပါတယ်၊ ကိုင်း...ကိုင်း...နောင်ခါလာ နောင်ခါစျေးဆိုတာပေါ့ဗျာ၊ ကြည့်လုပ်ကြရတာပေါ့၊ ဒါထက် အစည်းအဝေးမပြီးခင် ကျုပ်ပြောလိုတဲ့ ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိသေးတယ်၊ သို့သော့် ခဏတဖြုတ်နားပြီး စားလိုက်သောက်လိုက်ကြဦးစို့"

ဂိုဏ်းသားများသည် ကိုတောက်ထွန်းအား ဇာတ်သွင်းပြီးစဉ်က အနည်းငယ်မျှသောက်စား၍ အစည်းအဝေးကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြရာ ယခုတစ်ဖန် ဦးမိုးကြိုးက အချက်ပေးပြန်သဖြင့် အရက်ပုလင်း ဖန်ခွက်နှင့် စားစရာများကို ပြင်ဆင်ကြပြန်လေ၏။

ဂိုဏ်းသားများသည် အလုပ်လုပ်စဉ် ကျကျနန အလုပ်လုပ်၍ ပျော်ပါးနေသည့်အခါတွင်လည်း ကျကျနန ပျော်ပါးကြရကား စားသူက စား၊ သောက်သူက သောက်၊ သီချင်းဆိုသူက ဆို၊ ရယ်သူက ရယ်မောလျက် ဆီးအတားအပိတ် အပင်မရှိ လွတ်လပ်စွာ ပျော်မြူးကြလေ၏။

ကိုတောက်ထွန်းမှာ လူငယ်အချို့၏ တိုက်တွန်းချက်အရ မူးယစ်သော် အင်္ဂလိပ်သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုသီဆိုရင်း အင်္ဂလိပ်ခြေကနှင့် မြန်မာခြေကအမျိုးမျိုးကို ကပြအသုံးတော်ခံရလေရာ ပရိသတ်တို့မှာ လွန်မင်းစွာ နှစ်သက်ရွှင်လန်းခြင်း ဖြစ်ကြလေ၏။

ကိုတောက်ထွန်း၌ ထူးခြားသောအချက်တစ်ခုမှာ ထိုသူသည် သာမန်အားဖြင့် ခန့်ထည်သိုက်မြိုက်ခြင်းကို လိုလားဟန်ရှိသော်လည်း ပရိသတ်က ပွဲတောင်းသောအခါများ၌မူ ဣန္ဒြေကို ချိတ်ထား၍ လူချစ်လူခင် များစေခြင်းငှာ မည်သည့်အမူမျိုးကိုမဆို ပြုလုပ်ရန်အဆင်သင့်ရှိ၏။

သို့ဖြစ်ရကား ဂိုဏ်းသားများသည် ကိုတောက်ထွန်း၏ "ခြေက"ကို ထိုညက ပထမအကြိမ် တွေ့မြင်ရခြင်းအားဖြင့် လူအများ၏အလိုနှင့် လိုက်လျောအောင် ပြုတတ်သော လူတစ်ယောက်ဟူ၍ ရှေးကထက်ချီးမွမ်းထောပနာ ပြုကြလေ၏။

ထိုအချိန်အခါ၌ ဂိုဏ်းသားများသည် မူးယစ်ခြင်းနှင့် စည်းလုံးညီညွတ်ခြင်းတို့၏ သတ္တိကြောင့် အလွန်တရာ သွေးတက်ကြွလျက် မည်သည့်အမှုကိုမဆို ပြုကျင့်ရန် အဆင်သင့်သော စိတ်သဘောမျိုး ရှိနေကြလေ၏။

ထိုအခါ ဦးမိုးကြိုးသည် ထိုင်ရာမှထ၍...

ကြိုး။ ။"ဆတ်ဆတ်ကြဲဂိုဏ်းသား တပည့်များတို့၊ ငါတို့မြို့မှာ လူစွာတစ်ယောက် ရောက်ရှိနေတယ်၊ ဒီလူစွာဟာ ငါတို့ဂိုဏ်းသားများ ပြုသမျှကို အထက်အစိုးရအရာရှိများနဲ့ သတင်းစာတိုက်များကို သတင်းပေးပို့နေကြောင်း တပ်အပ်သေချာ သိရှိရတယ်၊ ဒီလူစွာကို မဆုံးမသမျှ ကာလပတ်လုံး ငါတို့ဂိုဏ်းသားများ အေးချမ်းစွာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ခက်ခဲလိမ့်မယ်"

အသံများ။ ။"ဆုံးမမယ် ဆုံးမမယ်၊ ချက်ချင်းဆုံးမမယ်၊ ဘယ်သူလဲဆရာကြီး"

ကြိုး။ ။"သူရိယသတင်းထောက် ဦးထွန်းခင်တဲ့၊ သေခါနီးအရွယ်ကျမှ အေးအေးချမ်းချမ်းမနေချင်တဲ့ ပင်စင်စားပညာအုပ် လူစွာကြီးစာစ်ယောက်ပဲ၊ သူရိယသတင်းစာထဲမှာ ငါတို့အကြောင်းတွေ ခဏခဏ ပါနေတာ မင်းတို့ ဖတ်မိကြတယ်မဟုတ်လား"

အသံများ။ ။"ဖတ်မိတယ်ဆရာကြီး၊ ဘယ်သူ့လက်ချက်မှန်းမသိလို့ အသာနေခဲ့ရတယ်၊ စောစောကသိရင် ဒီလောက်ကြာကြာတောင် မထားဘူး"

ထိုအခါ ဦးမိုးကြိုးသည် သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းတစ်ရွက်ကို အင်္ကျီအိတ်မှထုတ်၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖတ်ပြလေ၏။

အလွန်သောင်းကျန်းနေသော
လူဆိုးအသင်းကြီး

လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်မှစ၍ မိုးကောင်းမြို့တွင် ကောင်းမွန်စွာ လုပ်ကိုင်စားသောက်

mgyoe.com

mgyoe.com

သည့် လူရိုးလူကောင်းများ သွေးထွက်သံယို၊ ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲဖြစ်ရခြင်း၊ အသတ်အဖြတ်ခံရခြင်း၊ "ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်" ပျောက်ဆုံးရခြင်းမှစ၍ အမျိုးမျိုးသော ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်အခြင်းအရာများ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ကြောင်း။

ထိုအခြင်းအရာများမှာ လူဆိုးအသင်းကြီး၏ လက်ချက်ဖြစ်သည်ဟု လူတိုင်းပင်သိရှိနားလည်ကြသော်လည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ လက်သည်ပေါ်ပေါက်အောင် ထောက်လှမ်းစုံစမ်းခြင်း၊ ပြစ်ချက်ရအောင် တရားစွဲဆိုခြင်းအမှုကို အစိုးရ မပြုမလုပ်နိုင်သေးကြောင်း။

ရံဖန်ရံခါ ပုလိပ်အရာရှိများက မသက်သော တရားခံများကို ဖမ်းဆီးတရားစွဲခဲ့သော်လည်း အခါခပ်သိမ်း တရားရုံးများက လွှတ်ပေးလေ့ရှိကြောင်း။

ယခုအချိန်သို့တိုင်အောင် ပုလိပ်ဘက်က လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းဆီးရမိသည်ဟု တစ်ခါဖူးမျှ မတွေ့ရသေးကြောင်း။

လူဆိုးများသည် တစ်နေ့တခြား "ဇက်ရဲ" လာပြီဖြစ်သောကြောင့် ဥပဒေကိုလည်းကောင်း၊ ပုလိပ်ကိုလည်းကောင်း၊ မထီမဲ့မြင် သဘောထားကြဟန်တူရကား လူရိုးလူကောင်းများမှာ "မင်းမဲ့ တိုင်းပြည်"တွင် နေထိုင်ရခြင်းကဲ့သို့ "ကျိုးလန့်စာစား" သွားလာ နေထိုင်ကြရကြောင်း။

အချို့လူဆိုး ခေါင်းဆောင်များမှာ လူကြီးလူကောင်းများအသွင်ဖြင့် အရာရှိများနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနိုင်ကြသည်ဆိုသောကြောင့် ပုလိပ်တို့က အရေးယူရန် သာ၍ခက်ခဲခြင်း ရှိဟန်တူကြောင်း။

မြို့ပေါ်ရှိ အရာရှိများသည် (တရားဘက်ရော ပုလိပ်ဘက်ပါ) လူဆိုးများ၏ ဩဇာအရိပ်အငွေ့မှ လွတ်ကင်းဟန်လက္ခဏာ မရှိရကား ဤကိစ္စကို မြို့နယ်နှင့်ဆိုင်ရာ အရာရှိများသို့ လွှဲအပ်ကာ မထားမူ၍ ဘုရင်ခံအမှုဂိုဏ်းရှိသော အစိုးရအရာရှိများကိုယ်တိုင် အရေးယူ ထောက်လှမ်းသင့်ပေကြောင်း။

သို့မှသာလျှင် ဖြိုတိသျှအစိုးရမှာ တရားဥပဒေအရ တရားသဖြင့် စီမံအုပ်ချုပ်သည်ဆိုသော ဂုဏ်ပုဒ်ကြီး မည်ဦးမပုပ်ရအောင် စောင့်စည်းထိန်းသိမ်းနိုင်မည်ဖြစ်ပေကြောင်း။

အထက်ပါစာကို ဖတ်ပြပြီးနောက်...

ကြီး။ ။"ကိုင်း ဘယ့်နယ်လုပ်ကြမယ် မောင်တို့"

အသံများ။ ။"သတ်ပစ်မယ်ဆရာကြီး၊ ဒီအကောင်ကြီးကို သတ်ပစ်မယ်"

ဦးကြာခိုင်။ ။"ကျွန်တော် တစ်ခုသတိပေးပါရစေ ဆရာကြီး ခင်ဗျား၊ ဒီမြို့မှာ ကျွန်တော်တို့ ဆုံးမခဲ့တဲ့လူပေါင်းတော်တော်များနေပါပြီ၊ အရင်က ကျွန်တော်တို့ ဆုံးမခဲ့တဲ့လူများဟာက တချို့လည်း လူမျိုးကွဲ၊ တချို့လည်း ဆင်းရဲသားကို မညှာတာတဲ့လူ၊ တချို့လည်း သာပေါင်းညာစား၊ တချို့လည်း အလိုတော်ရိ စသည်ဖြင့် လူမကြည်ညိုတဲ့ ပြစ်ချက်တစ်ခုစီရှိကြတဲ့ လူတွေချည်းဖြစ်ပါတယ်၊ နို့မို့ကြောင့် မြို့ရွာက မခံချင်ကြစေကာမူ သူတို့ရဲ့ပြစ်ချက်ကလေးတွေ ရှိနေတဲ့အတွက် "ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဒီအကောင်သေသွားတာ ခပ်ကောင်းကောင်းပဲ" ဆိုတာမျိုးလို သဘောပိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာ ဒီလောက်တောင်ကြီး စိတ်ဆိုးဖို့ သတိမရကြပါဘူး၊ အခုသူရိယသတင်းထောက် ဦးထွန်းခင်မှာ အရင့်အရင်က လူများနဲ့ အများကြီးကွာခြားပါတယ်၊ မြို့ရေးရွာရေးတိုင်းမှာ သူ ရှေ့ဆုံးကဆောင်ရွက်ပါတယ်၊ ကျောက်တွင်းသူဌေးတွေ၊ ကျောက်တွင်းတူးသမားတွေနဲ့ အရေးမှာ တုန်းကလည်း အလုပ်သမားများဘက်က မြို့ပေါ်မှာ သူကိုယ်တိုင် လိုက်ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့အပြင် တစ်ပြည်လုံးက ကျောက်တွင်းတူးသမားဘက်မှ မေတ္တာထားအောင်ဟာသတင်းစာမှနေပြီး သူကပဲ နှိုးဆော်ပေးပေတယ်၊ ထို့ပြင်မှအပ မြို့ရေး၊ ရွာရေး၊ ရပ်ကွက်ရေး ဟူသမျှမှာလည်း အရာရှိများရဲ့ အငြိုအငြင်ခံပြီး သူသာလျှင် ခေါင်သူကြီးလုပ်ခဲ့ပါတယ်၊ သို့ဖြစ်၍ ဒီလူကြီးကို ကျွန်တော်တို့အသင်းက ဆုံးမလိုက်မယ်လို့ရှိရင် တစ်မြို့လုံးနဲ့ ကျွန်တော်တို့အသင်းနဲ့ တစ်ဖက်တစ်လမ်းစီဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ နစ်နာဖို့ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ထင်မြင်ပါတယ်"

ကြီး။ ။"တစ်မြို့လုံးကကော ကျုပ်တို့နစ်နာအောင် ဘယ်လိုများ တတ်နိုင်သလဲ ဦးစိုးရိမ်ရဲ့၊ ပုလိပ်နဲ့ကပ်ပြီး ရန်ရှာနိုင်မယ် ထင်လို့လား၊ ပုလိပ်တစ်ရာမှာ ငါးဆယ်က ကျုပ်တို့ထမင်းလုတ်နဲ့ မကင်းဘူး၊ ကျန်တဲ့ငါးဆယ်က ကျုပ်တို့ကို လန့်နေတာ၊ ခင်ဗျားလည်းသိသားပဲ၊ တရုံးရုံးဘက်က ကြည့်လိုက်ဦးမလား၊ ကျုပ်တို့က နှိုင်ခဲ့တာချည်းပဲလားဗျ"

mgyoe.com

ခိုင်။ ။"နောက်တစ်ခါ အမှုဖြစ်ပွားလို့ အထူးတရားသူကြီးတစ်ယောက်စေလွှတ်ပြီး အစစ်ဆေးခိုင်းရင် ဘယ်နှယ်လုပ်ပါ့မလဲ"

ကြိုး။ ။"ဒါတွေလျှောက်တွေးမနေပါနဲ့၊ တကယ် အရေးဆိုလို့ တကယ် အလုပ်လုပ်ရရင် တစ်မြို့လုံးကို ကျုပ်တို့ "စီး"နိုင်ပါတယ်၊ ဦးကြာခိုင်ရဲ့၊ အလကားကြွားတဲ့ စကားမဟုတ်ပါဘူး၊ အဟုတ်အသက်စွန့်ပြီး အလုပ်လုပ်တဲ့ လူတစ်ရာလောက်က ဟေးလားဝါးလားနဲ့ ညာနေတဲ့ မြို့သားတစ်ရာလောက်ကို အုပ်ထိန်းဖို့ ဘာမှ မခက်ပါဘူး" ဟု ပြောရာမှ ဦးမိုးကြိုးသည် ရုတ်တရက် မျက်မှောင်ကြုတ်၊ အသံကိုမြှင့်တင်လိုက်ပြီးလျှင် ဆက်လက်၍...

"ဗျို့...ဦးကြာခိုင်၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်စောင့်ကြည့်နေတာ တော်တော်ကြာပြီ၊ ခင်ဗျားဟာ ကိုယ်တိုင်သတ္တိမရှိရုံမကသေးဘဲ သတ္တိရှိနေတဲ့ ဂိုဏ်းသားကလေးတွေကိုတောင် သတ္တိဆုတ်ယုတ်ကုန်အောင်လုပ်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ခင်ဗျားကို ထိုက်သင့်အားလျော်စွာ အရေးယူလိုက်ရင် တော်မလားလို့ ကျုပ် စဉ်းစားနေတယ်"

ထိုစကားကိုကြားသောအခါ ဦးကြာခိုင်မှာ မျက်နှာ၌ သွေးမရှိတော့သကဲ့သို့ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွား၍ ချွေးပေါက်များလည်း နဖူးပြင်တွင် စီးလျက် ထွက်ပေါလာလေ၏။

ဦးကြာခိုင်သည် နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့်လျက်၍ လက်ကိုင်ပဝါနှင့် နဖူးကို သုတ်ရင်း ပြောဆိုသည်မှာ...

ခိုင်။ ။"ဆရာကြိုးမကြိုက်တဲ့စကားကို ကျွန်တော် ပြောမိလို့ရှိရင် စိတ်ဆန္ဒကောင်းနှင့် ပြောမိခြင်းဖြစ်တဲ့အတွက် ရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုပါဆရာကြိုး ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်မှာ အားလုံးသိကြတဲ့အတိုင်း သစ္စာရှိသော ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဒီဂိုဏ်းကြိုးကို ဘေးမထိ ရန်မငြိစေလိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သတိပေးမိခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ယခုလို သတိပေးခြင်းကို မနှစ်သက်လို့ရှိရင် နောက်နောင်အခါ ကျွန်တော်ဆင်ခြင်ပါတော့မယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြိုးခင်ဗျား"

ဦးမိုးကြိုးသည် ဦးကြာခိုင်၏ နှိမ့်ချသောစကားကို ကြားရသောအခါမှ မျက်နှာအနည်းငယ် ကြည်လင်လာလေ၏။

ကြိုး။ ။"ကောင်းပါပြီ ဦးကြာခိုင်၊ ဂိုဏ်းသားအချင်းချင်းကို ဆုံးမတဲ့နေရာမှာ သစ္စာဖောက်ဖျက်မှုမှတစ်ပါး အလျင်တလို ဆုံးဖြတ်လိုတဲ့စိတ် မရှိတဲ့အတွက် ခင်ဗျားကို ဒီတစ်ခါ ချမ်းသာပေးလိုက်မယ်၊ နောက်ကို ဆင်ခြင်ပါ၊ ကိုင်း...ငါ့လူများ၊ ဒီ ထွန်းခင်ကို မဆုံးမဘဲထားရင် နောက်နောင်ကို ဒီထက် ကဲဖို့ရှိတယ်၊ ဆုံးမပြန်ရင်လည်း သူရိယသတင်းထောက်တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့အတွက် သူရိယကလည်း မီးထိုးမယ်၊ အခြားသတင်းစာများကလည်း ဝိုင်းဝန်းပြီး မီးထိုးကြမယ် ဧကန်ပဲ၊ သို့သော် ဒီအတိုင်းလွှတ်ထားလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဆုံးမကြရမယ်၊ ကိုင်း...ဒီကိစ္စကို မောင်ကျောက်ဘီလူးက ကြည့်ကြပ်ပြီး စီမံပေတော့၊ မောင့်ကို ကျုပ်လွှဲလိုက်မယ်"

လူး။ ။(စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့်)"ကောင်းလှပါပြီ ဆရာကြီး"

ကြိုး။ ။"လူ ဘယ်နှစ်ယောက်လိုလိမ့်မလဲ"

လူး။ ။"ခြောက်ယောက်လောက် တော်ပါပြီ ဆရာကြီး၊ ခြေလိမ်ရယ်၊ မျက်စောင်းရယ်၊ ငပွကြီးရယ်၊ ပြိတ္တာရယ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ် တော်ပါပြီ"

ကြိုး။ ။"မောင်တောက်ထွန်းကိုလည်း အလုပ်ပေးဖို့ ကျုပ် ကတိပေးထားတယ်"

လူး။ ။(ရန်ငြိုး ကျေသေးဟန်မရှိသော မျက်နှာထားမျိုးနှင့် လှမ်းကြည့်လျက်)"သူလိုက်ချင်လဲ လိုက်ပေါ့လေ၊ ကိုင်း...ကိုင်း...မြန်မြန်အလုပ်လုပ်ရင် ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်"

ယင်းနောက် အစည်းအဝေးရုပ်သိမ်း၍ ဂိုဏ်းသားများသည် နေအိမ်သို့ ပြန်ကြလေရာ အချို့သောက်လုံးကြီးသော ဂိုဏ်းသားများမှာမူ ဦးမိုးကြိုး၏ နေအိမ်အောက်ထပ်သို့ဆင်း၍ အရက်များမှာယူကာ ဆက်လက်သောက်စားကြသေး၏။

ထိုညအတွက် အလုပ်လုပ်ရန် ပေးအပ်လိုက်သည့် ကိုကျောက်ဘီလူးနှင့် အခြားဂိုဏ်းသားခြောက်ပေါက်တို့မှာမူ မထင်ရှားစေခြင့် ဌာန နှစ်ယောက်တစ်တွဲ၊ သုံးယောက်တစ်တွဲ စသည်ဖြင့် လူစုခွဲကာ လမ်းပေါ်မှ လျှောက်သွား ကြလေ၏။

လဆန်းဆယ်ရက် လမင်းသည် ဆီးနှင်းများအတွင်းမှ ဖောက်ထွင်း၍ အထက်ကောင်းကင်မှဲ့ ထွန်းလင်းလျက်ရှိရာ ချမ်းအေးသောရာသီဖြစ်သော်လည်း ဂိုဏ်းသားများမှာ အရက်ခိုးအရက်ငွေ့တို့ကြောင့် ပူနွေးလုံခြုံ

စွာ ရှိနေကြလေ၏။

နှစ်ထပ်တိုက်တစ်တိုက်သို့ ရောက်ကြသောအခါ ဂိုဏ်းသားများသည် လမ်းနံဘေးရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်သို့ဝင်၍ မှောင်ခိုကာ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြလေ၏။

နှစ်ထပ်တိုက်မှာ ပင်စင်အငြိမ်းစားပညာအုပ် ဦးထွန်းခင်၏ တိုက်ဖြစ်လေရာ ဦးထွန်းခင်သည် စာပုံနှိပ်စက်ကလေးနှစ်လုံး၊ သုံးလုံးတည်ထောင်၍ စာအုပ်ကလေးများ၊ သာမှုနာမှု ဖိတ်စာများ၊ ကြော်ငြာစာများ အစရှိသည့် တိုလီမိုလီ အသေးအဖွဲ ပုံနှိပ်လုပ်ငန်းကလေး ဖွင့်လှစ်လျက်ရှိ၏။

ထိုညဉ့်၌ မိုးညင်းမြို့ မျက်နှာကြီးသားသမီး မင်္ဂလာဆောင်အတွက် ဖိတ်စာများ အရေးတကြီး ရိုက်နှိပ်လျက်ရှိရကား အချို့စာစီသမားများနှင့် စက်သမားများသည် "အိုဗာတိုင်"အလုပ်ဆင်းကြရ၍ ထိုအချိန်တိုင်အောင် ဓာတ်မီးအိမ် တဝင်းဝင်းနှင့် အလုပ်လုပ်လျက်ရှိကြ၏။

တိုက်အတွင်းမှာမူကား ခြေနင်းစက်နှင့် လက်လှည့်စက်ကလေးများ၏ အသံသည် ညဉ့်အချိန်ဖြစ်သောကြောင့် လမ်းပေါ်သို့ ဖောက်ထွက်လာလေ၏။

ကိုကျောက်ဘီလူးသည် သစ်ပင်အောက်တွင် ဂိုဏ်းသားများကို စီမံခန့် ခွဲလျက်ရှိ၏။

လူး။ ။"ဟေး... ကိုတောက်ထွန်း၊ ခင်ဗျားက တံခါးမှာစောင့်ပြီး အခြေအနေကိုကြည့်ပေတော့ နားလည်လား၊ "ခြေလိမ်"လည်း ခင်ဗျားနဲ့အတူ စောင့်နေပေစေ၊ ကျန်တဲ့လူများက ကျုပ်နဲ့အတူ တိုက်ထဲဝင်ခဲ့ကြကြားလား၊ ဘာမှ ကြောက်စရာမရှိပါဘူး ကိုယ့်လူရဲ့၊ တကယ့်အရေးဆိုရင် ကျုပ်တို့လူစုကို ဦးမိုးကြိုးဆိုင်မှာ ရှိပါတယ်လို့ ကျမ်းရွက်ပြီးပြောမယ့် သက်သေတွေ ဆယ်ယောက်ထက်မနည်း ရှိပါတယ်ဗျ"

ထိုအချိန်မှာ ဆယ်နာရီကျော်ပြီဖြစ်၍ လမ်းပေါ်၌ လူအသွားအလာ ပြတ်လပ်လျက်ရှိ၏။

လူစုသည် လမ်းကိုဖြတ်ကျော်၍ တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကြပြီးနောက် ဂိုဏ်းသားသုံးယောက်တို့သည် နောက်ဖေးခန်း၌ရှိသော အလုပ်သမားများထံသို့ ဝင်သွားကြလေ၏။

ကိုကျောက်ဘီလူးနှင့် အခြားတစ်ယောက်သည် လှေကားမှ တိုက်အပေါ်ထပ်သို့ တက်ပြေးကြလေရာ ကိုတောက်ထွန်းနှင့် ခြေလိမ်တို့မှာမူ တံခါးမှ စောင့်နေရစ်ကြလေ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ တိုက်အပေါ်ထပ်မှ လန့်ဖျပ်အော်ဟစ်သံများ၊ ခြေဆောင့်သံများ၊ စားပွဲကုလားထိုင် စသည့်အိမ်ထောင်ပစ္စည်းတို့ လဲကျသံများကို ကြားကြရလေ၏။

ထိုခဏ၌ ဦးခေါင်းဖြူလျက်ရှိသော လူကြီးတစ်ယောက်သည် တိုက်ရှေ့ ဝရန်တာသို့ ပြေးထွက်လာရာ တစ်စုံတစ်ယောက် နောက်မှဆောင့်၍ ဆွဲလိုက်သောကြောင့် လူကြီး၏ မျက်မှန်သည် ကိုတောက်ထွန်း၏ ခြေထောက်အနီးသို့ စဉ်ကျလာလေ၏။

ထို့နောက် ဖုန်းခနဲအသံကြားရ၍ ဒုန်းခနဲ လဲကျသွားပြီးလျှင် အဘိုးကြီးသည် ကြမ်းပေါ်တွင် မှောက်လျက်လဲနေရာ တုတ်ကောက်များနှင့် တဖောက်ဖောက် တဖတ်ဖတ် ရိုက်နှက်သောအသံများနှင့် "အလိုလေး"၊ "အမယ်လေး"၊ "ကယ်တော်မူကြပါဦး" ဟူသော အသံများသည် တိတ်ဆိတ်သော ညဉ့်အချိန်တွင် ဆူညံသွားလေတော့၏။

ဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်သည် လေးငါးဆယ်ချက် ရိုက်နှက်ပြီးနောက် ဆက်လက်၍ မရိုက်တော့ဘဲ တန့်ရပ်နေလေရာ ကိုကျောက်ဘီလူးမှာမူ ကြမ်းပေါ်တွင်တွန့်လိမ်ကွေးကောက်လျက်ရှိသော အဘိုးကြီးအား ဆတ်ခနဆတ်ထားသော မိမိ၏လမ်းလျှောက်တုတ်ဖြင့် ဦးခေါင်း၊ ကျောကုန်း၊ ပေါင်၊ ခြေသလုံးစသည်တို့ကို အနှံ့အပြား မရပ်မနား ရိုက်နှက်နေလေ၏။

ကိုကျောက်ဘီလူးသည် ကျောကုန်းသို့ တစ်ချက်ချပြီးနောက် ဇက်ပိုးသို့ ချဦးမည်ဟု တုတ်ကိုမြှောက်လျက်ရှိစဉ် ကိုတောက်ထွန်းသည် လှေကားမှပြေး တက်လာ၍ ကိုကျောက်ဘီလူးအား ကိုယ်လုံးချင်းတိုက်လိုက်ကာ လွင့်စဉ်သွားစေလေ၏။

ထွန်း။ ။"သေတော့မယ်ဗျ၊ တန့်ပါတော့ဗျ"

လူး။ ။(စားတော့မည်ကဲ့သို့ ပြုံးကြည့်လျက်) "ခင်ဗျားက ဝင်စွက်ရအောင် ဘာကောင်မို့လဲ၊ ဆုတ်... ဆုတ်ဆိုဆုတ်နော်၊ ချလိုက်မယ်"

ထိုအခါ ကိုတောက်ထွန်းသည် ခါးပတ်တွင် ချိတ်ထားသော ခြောက်လုံးပြူးကို ရုတ်တရက်ထုတ်ကာ မျက်နှာကို တည့်တည့်ချိန်ရွယ်လျက်...

mgyoe.com

mgyoe.com

ထွန်း။ ။"ကျုပ်မဆုတ်ဘူး ခင်ဗျားဆုတ်လိုက်၊ ကျုပ်ကို တစ်ချက်ထိရင် ခင်ဗျားမျက်နှာ စုတ်သွားမယ်၊ မြင့်ရဲ့လား"

လူး။ ။(အနည်းငယ်တွန့်သွားလျက်)"ခင်ဗျားက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့အမိန့်ကို တော်လှန်တယ်ပေါ့လေ"

ထွန်း။ ။"ကျုပ်က ဘာတော်လှန်သလဲ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သတ်ဖို့အမိန့်မပေးလိုက်ဘူး၊ ခင်ဗျားလုပ်တာက ဒီမှာ သေတော့မယ်၊ မမြင်ဘူးလား"

တစ်ယောက်။ ။"ဟုတ်သားပဲ ကိုကျော်ဘီလူး၊ အဘိုးကြီး လူးနေရပြီ"

လူး။ ။"အောင်မယ် ဓင်းကဝင်ပြီး..."

"ပုလိပ်တွေလာကုန်ပြီ ပြေးကြဟော့ ပြေးကြ၊ တစ်မြို့လုံး ဝိုင်းလာကုန်ပြီ ဟော့၊ ပြေးကြ"

ဟု တိုက်အောက်မှ ဟစ်အော်သတိပေးသော အသံများကို ကြားကြရလေ၏။

ထိုခဏ၌ စာစီသမားများနှင့် စက်သမားများကို "အုပ်"ထားသော ဂိုဏ်းသားများသည် နောက်ဖေးခန်းတိုက်ရှေ့လမ်းပေါ်သို့ ထွက်လာ၍ ဖရိုဖရဲ ပြေးလွှားကြလေရာ တိုက်ပေါ်မှ ကိုတောက်ထွန်းတို့ လူစုလည်းအောက်ထပ်သို့ ဆင်းပြေးလာ၍ လမ်းပေါ်သို့ ထွက်ပြေးကြလေ၏။

လမ်းဆုံသို့ရောက်ကြသောအခါ ကိုကျော်ဘီလူးနှင့် အချို့ဂိုဏ်းသားများသည် အသင်းတိုက်သို့သွား၍ ဦးမိုးကြိုးထံ အစီရင်ခံကြလေ၏။

ကိုတောက်ထွန်းမှာမူ ကွေ့ကောက်သော လမ်းဖြင့် မိမိ၏ နေအိမ်သို့ ပြန်သွားလေ၏။

■

mgyoe.com

mgyoe.com

အခန်း(၄)
တရားခံ မောင်တောက်ထွန်း

နောက်တစ်နေ့နံနက် အိပ်ရာမှထသောအခါ ကိုတောက်ထွန်းမှာ ယမန်ညဉ့်က "လွန်"ထားသည့်အတွက်ကြောင့် ခေါင်းကြီးကိုက်သည့်ပြင် သံပူကပ်ထားသော လက်မောင်းမှာလည်း ရောင်ဖောလျက်ရှိ၏။

ကိုတောက်ထွန်းမှာ လျှို့ဝှက်သောနည်းလမ်းဖြင့် ငွေစင်ရှိသူတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် ဆင်းဂါးကိုယ်စားလှယ်အလုပ်ကို နာမည်မျှလောက်သာ လုပ်ကိုင်လေ၏။

ထို့နေ့၌ ကိုတောက်ထွန်းသည် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ထံ စာတစ်စောင်ရေး၍ ထမင်းစားသောက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးသည် သူငယ်တစ်ယောက်လာ၍ ပေးသည်ဆိုသော စာတစ်စောင်ကို ကိုတောက်ထွန်းအား ပေးအပ်လေ၏။

ကိုတောက်ထွန်းသည် စာကိုဖွင့်၍ ဖတ်သောအခါ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

မိတ်ဆွေနှင့် တိုင်ပင်လိုပါသည်၊ သို့သော် မိတ်ဆွေ၏နေအိမ်သို့မလာဝံ့ပါ၊ မီးရထားဘူတာရုံတောင်ဘက် အလံတိုင်အနီးရှိ ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှ စောင့်နေပါမည်၊ ယခုချက်ချင်းလာရောက်ပါလျှင် မိတ်ဆွေအတွက် အရေးကြီးသောသတင်းများကြားရပါလိမ့်မည်။

ယင်းစာမှာ ရက်စွဲလည်း မပါ၊ လက်မှတ်လည်း မထိုးချေ။

ကိုတောက်ထွန်းသည် စာကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ဖတ်ရှုရာ မည်သူ့ထံမှ ပေးပို့လိုက်သည်ဟု မတွေးတောနိုင်သဖြင့် အံ့သြစွာနှင့် လှန်လှောကြည့်ရှုနေလေ၏။

ယင်းစာမှာ မိန်းမလက်ရေးနှင့် ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် ယင်း၏တစ်သက်တာတွင် ရံဖန်ရံခါ ကြုံခဲ့ရဖူးသည့် အချစ်ဇာတ်လမ်းဖွင့်ခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်ဟု တွေးတောဖွယ်ရာရှိ၏။

ယခုစာမှာ ယောကျ်ားလက်ရေးဖြစ်သည့်ပြင် စာရေးနေကျလူမျိုး ရေးသားသည့် လက်ရေးမျိုးလည်းဖြစ်၏။

နောက်ဆုံး၌ ကိုတောက်ထွန်းမှာ ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်တတ်ခြင်း နည်းပါးသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အလျောက် မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ချိန်းဆိုသည့်အတိုင်း သွားရောက်ချေအုံ့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

mgyoe.com

mgyoe.com

အလံတိုင်အနီးရှိ ညောင်ပင်ကြီးမှာ ကုန်းမြင့်ကလေးပေါ်တွင် ပေါက်ရောက်လျက်ရှိရကား ယင်းသစ်ပင်အောက် မျှော်ကြည့်သည်ရှိသော် ပတ်ဝန်းကျင်အရပ်လေးမျက်နှာတို့ကို ထင်ရှားစွာ မြင်နိုင်ပေ၏။

ထိုသစ်ပင်အောက်မှရပ်၍ စောင့်ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ထိုနေရာသို့ ချဉ်းကပ်လာသူများကို အဝေးမှပင် မြင်နိုင်ရာ ယင်းနေရာကို ရွေးချယ်ချိန်းချက်သော သူမှာ အမြော်အမြင်ရှိသူတစ်ယောက်ဖြစ်ရမည်ဟူ၍ ကိုတောက်ထွန်း ချီးမွမ်းမိ၏။

ကိုတောက်ထွန်းသည် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ဘောင်းဘီအိတ်တွင် ထည့်၍ လမ်းလျှောက်တုတ်တစ်ချောင်းကိုင်ကာ မီးရထားသံလမ်းတစ်လျှောက် လျှောက်သွားသောအခါ လူတစ်ယောက်သည် စီ,အိုင်,ဗီ ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ခပ်အုပ်အုပ်ဆောင်းလျက် ချုံကလေးတစ်ချုံမှ ညောင်ပင်အောက်သို့ ကူးဝင်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။

အနီးသို့ရောက်သောအခါ ယမန်ညဉ့်က ဂိုဏ်းသားများ၏ ငြိုငြင်ခြင်းခံရသော ဦးကြာခိုင်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၍ ဂိုဏ်းသားများ ထုံးစံအတိုင်း အချက်ပေးကြလေ၏။

ခိုင်။ ။"မှာလိုက်တဲ့အတိုင်း လာပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုတောက်ထွန်း၊ ခင်ဗျားနဲ့ တိုင်ပင်စရာလေးတစ်ခု ရှိလို့ဗျာ"

ထွန်း။ ။"စာရေးရင် ဘာလို့ လက်မှတ်မထိုးရတာလဲ ဦးကြာခိုင်"

ခိုင်။ ။"ဒီခေတ်ကြီးမှာ ယုံရမယ့်လူ ခွဲခြားပြီးသိဖို့ ခဲယဉ်းလွန်းလို့၊ အင်မတန်သတိထားနိုင်မှ တော်ကာကျတယ် ကိုတောက်ထွန်းရေ့"

ထွန်း။ ။"ကိုယ့်ဂိုဏ်းသားအချင်းချင်းတောင် စိတ်မချနိုင်ဘူးလားဗျ"

ခိုင်။ ။"ဂိုဏ်းသားတိုင်း စိတ်မချရဘူး ကိုတောက်ထွန်းရေ့၊ တစ်ခုခက်တာက ဘာလဲဆိုတော့ အချင်းချင်းရယ်လို့ တိုင်ပင်မိပြီလားဆို တိုင်ပင်မိသမျှ စကားဟာ တစ်ခွန်းမကျန် ဦးမိုးကြိုးဆီ ရောက်ကုန်တော့တာပဲဗျ"

ထွန်း။ ။(ကျွန်ုပ်နှင့်)"ကျွန်တော်တစ်ခု သတိပေးလိုက်မယ်ဗျနော်၊ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်က ဇာတ်သွင်းပြီးကာစ ဂိုဏ်းသားအသစ်ပဲ၊ သို့သော် ကျွန်တော့်ကို သစ္စာဖောက်ဖို့များ သွေးဆောင်မယ်လို့တော့ မကြံလေနဲ့ ဦးကြာခိုင်"

ခိုင်။ ။(ဝမ်းနည်းသံနှင့်)"ကျုပ်ကို ဒီလိုလည်း အထင်အမြင်မသေးလိုက်ပါနဲ့ ကိုတောက်ထွန်း၊ သြော်... ခက်တော့တာပဲနော်၊ ကိုယ့်လူအချင်းချင်းတောင်မှ ကိုယ့်အကြံအစည်ကလေး မတိုင်ပင်ဝံ့အောင် ဖြစ်ကုန်ပြီဟာကိုး"

ထိုအခါ ဦးကြာခိုင်အား စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ်လျက်ရှိသော ကိုတောက်ထွန်းသည် တင်းမာသောမျက်နှာထားကို အနည်းငယ်လျော့၍ချပြီးနောက်...

ထွန်း။ ။"ကျွန်တော်ပြောတာက ကျွန်တော့်အတွက် ကျွန်တော်ပြောခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က တိုင်ပင်စရာမရှိလို့ မတိုင်ပင်သော်လည်း ဦးကြာခိုင်က တိုင်ပင်စရာရှိလို့ တိုင်ပင်ချင်ရင် သဘောအတိုင်း ပြုနိုင်ပါတယ်"

ခိုင်။ ။"ပြီးတော့ ဦးမိုးကြိုးကိုပြန်ပြောရောလားဗျ"

ထွန်း။ ။"ဒါတော့ခင်ဗျားမတရားပေဘူး၊ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်ဂိုဏ်းကိုကိုယ် သစ္စာဖောက်မယ် မကြံတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်စိတ်ထားကို ဖွင့်ပြီးပြောခြင်းဖြစ်တယ်၊ သို့သော် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်သဖြင့် တိုးတိုးတိတ်တိတ် တိုင်ပင်တဲ့စကားတစ်ခွန်းကို၊ တခြားလူကို ပြောပြလောက်အောင် နုံချာတဲ့လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားတိုင်ပင်ချင်ရင် တိုင်ပင်နိုင်တယ်၊ ကူညီပါမယ်လို့တော့ ကျွန်တော်ကတိမပေးနိုင်ဘူး၊ သို့သော် နှုတ်လုံတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲလို့တော့ ခင်ဗျား စိတ်ချလိုက်တော့"

ခိုင်။ ။"ကူညီဖို့ကတော့ ဘယ်သူ့ဆီကမှ ကျုပ် မမျှော်လင့်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် အခုပြောမယ့်စကားက ကျုပ်အသက်ကို ခင်ဗျားလက်ထဲ အပ်ထားတာနဲ့ အတူတူပါပဲ၊ သို့သော် ဒီပြင်လူတွေထက် ခင်ဗျားကို ကျုပ်က ဘာကြောင့် ပြောဝံ့သလဲဆိုတော့ ဟိုလူစုတွေက ဝါရင့်ကြီးတွေဖြစ်ပြီး သူတို့စိတ်ဟာ ကျောက်တိုင်ကျောက်ခဲလိုမာနေကုန်ပြီ၊ ခင်ဗျားမှာတော့ နုသေးတဲ့အတွက် သူတို့လိုမရက်စက်သေးဘူးလို့ ကျုပ်တွေးမိလို့ပါ"

ထွန်း။ ။"ကိုင်း...ခင်ဗျား ခင်ဗျားပြောချင်တာက ဘာအကြောင်းပါလဲ"

ခိုင်။ ။"ကျုပ်ပြောမယ့်စကားကို ဒီပြင်လူပြန်ပြောရင် ခင်ဗျားမှာ ဘေးအပေါင်းရန်အပေါင်းဆိ"

mgyoe.com

ထွန်း။ ။"ထိပါစေရဲ့ဗျာ၊ မပြောပါဘူး"

ခိုင်။ ။"တွင်းငယ်မှာတုန်းက ဆတ်ဆတ်ကြိုက်ထဲ ခင်ဗျားဝင်စက နောက်နောင်အခါမှာ ဒုစရိုက်ပြစ်မှုများ ကျူးလွန်ရလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျား တွေးမိရဲ့လား"

ထွန်း။ ။"ဒုစရိုက်ပြစ်မှုလို့ ခင်ဗျားခေါ်သလားဗျာ"

ခိုင်။ ။"ဒုစရိုက်ပြစ်မှုမဟုတ်ရင် သူတို့လုပ်နေကြတာတွေ ဘာအလုပ်တွေလဲဗျာ၊ ဒို့အရင်က အလုပ်တွေဖယ်ထားလိုက်ဦး၊ မနေ့ညက အလုပ်တစ်ခုတည်း ခင်ဗျားကြည့်စမ်းပါဦး၊ ခေါင်းဖြူစွယ်ကျိုးနဲ့ အဘိုးကြီးကို သွေးစိမ်းငေါက်ငေါက် ပန်းထွက်အောင် ဝိုင်းရိုက်ကြတာဟာ ဒုစရိုက်ပြစ်မှုမခေါ်ရင် ဘယ်လိုခေါ်စရာ ရှိသေးသလဲဗျာ"

ထွန်း။ ။"လူတစ်တန်းစားနဲ့ တစ်တန်းစား၊ အချင်းဖြစ်ပွားတဲ့အခါကျတော့ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် မနိုင် နိုင်ရာကိုင်ကြစတမ်းဆိုတဲ့ ဓမ္မတာသဘောလည်း ရှိသေးတာကိုး ဦးကြာခိုင်ရဲ့"

ခိုင်။ ။"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာပဲခေါ်ခေါ်ဗျာ၊ ရွေးဦးစွာ ခင်ဗျားဝင်စက်က ဒီအလုပ်မျိုးများ လုပ်ရမယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်မိရဲ့လားဗျာ"

ထွန်း။ ။"ဒါတော့ခုန်တယ်၊ ကျွန်တော် မထင်မိခဲ့ပေဘူး"

ခိုင်။ ။"ကျုပ်လည်း မိုးညှင်းမှာတုန်းက ဝင်ခဲ့စဉ်က ခင်ဗျားလိုပဲမထင်မိခဲ့ဘူး၊ အမှန်ပြောရရင်ဖြင့် ကျုပ်က အမျိုးသားအချင်းချင်း ရိုင်းဖင်းကူညီရေး၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး၊ ဒီလောက်ပဲ ထင်မိခဲ့ပေတယ်ဗျ၊ နောက်တော့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ မိုးကောင်းမှာ ကျောက်တွင်း ကလေးတစ်တွင်း အစုစပ်လုပ်လိုက်ရာက ဟန်ကျပြီး ကြိုးကြိုးကျယ်ကျယ်လုပ်ချင်လို့ ဒီမြို့ပြောင်းရွှေ့လာမိတာကိုးဗျ၊ ဒီမြို့လည်းရောက်ရော ဟိုအရပ်က အသင်းသားမို့လို့ ဒီအရပ်မှာလည်း ပါဝင်ရပါရော၊ သူတို့အကြောင်းတွေလည်း သိပါလေရော၊ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒီအရပ်ဂိုဏ်းထုံးစံက တစ်ခါဝင်ပြီး မသေမချင်းမထွက်ရဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်မှာ တန်းလန်းတန်းလန်းနဲ့ သူတို့အထဲ ပါနေရတော့တာကိုး ကိုတောက်ထွန်းရဲ့၊ ခက်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တော့ သေမှလွတ်တော့မှာပါပဲ"

ထွန်း။ ။"ခင်ဗျားက လူပျော့ကိုးဗျ"

ခိုင်။ ။"ဒါထက်ပြောရဦးမယ်၊ ကျုပ်မှာလည်း ခင်ဗျားလိုပဲ၊ အလှည့်ကျလို့ တစ်ခါလိုက်သွားရတယ်၊ ဟိုရောက်တော့ သူတို့က အိမ်ထဲဝင်၊ ကျုပ်ကတော့ တံခါးဝကစောင့်၊ တော်တော်ကြာတော့ အဖေကြီးဆုံးမပြီး သူတို့ လူစု ထွက်လာရာမှာ သားကလေးက အိမ်ထဲကနေပြီး "သေပါပြီဗျ၊ ကျွန်တော့် အဖေ သေပါပြီဗျ" ဆိုပြီး ငိုလိုက်တဲ့အသံဟာ ဒီကနေ့ထက်ထိ ကျုပ်နားထဲက မထွက်ပါဘူး ကိုတောက်ထွန်းရယ်"

ထွန်း။ ။"ခင်ဗျား သိပ်စိတ်နုတဲ့လူကိုးဗျ၊ ပစ္စည်းတွေရောင်းပြီး ထွက်ပြေးလေဗျာ"

ခိုင်။ ။"မရဘူး ကိုတောက်ထွန်း၊ ဒီလိုထွက်ပြေးလို့ လိုက်သတ်ခံရတဲ့လူ သုံးယောက်ရှိပြီ၊ ရွှေဘိုမှာတစ်ယောက်၊ ဓနုဖြူမှာတစ်ယောက်၊ မီးရထားပေါ်မှာ တစ်ယောက်"

ထွန်း။ ။"ဒီလိုဖြင့်လဲ အခက်သားပဲကိုး၊ ကိုင်း... ကိုင်း၊ ခင်ဗျားပြောစရာ ရှိတာလည်း ပြောပြီးပြီ၊ ပြန်ကြဦးမှ တော်မယ်ထင်တယ်"

ခိုင်။ ။"တစ်ခုကျုပ်မှာလိုက်စမ်းပါရစေဦး၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့ ဒီမှာတွေ့ရတာကို မြင်တဲ့လူက မြင်ချင်မြင်ထားဦးမယ်၊ ဘာအကြောင်း ပြောကြသလဲလို့ စစ်လားကြောလားလုပ်ရင် တစ်ယောက်တစ်မျိုးဖြစ်နေလို့ ခွကျနေကြဦးမယ်"

ထွန်း။ ။"အောင်မယ်၊ ဟုတ်ပေ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားက သတိရလို့ တော်တော့်တယ်"

ခိုင်။ ။"ကျုပ်က ကျုပ်နဲ့ ကျောက်တွင်းစပ်ဖက်လုပ်မလားလို့ တိုင်ပင်ကြည့်စမ်းတယ် ဆိုပါတော့"

ထွန်း။ ။"ကျွန်တော်က မလုပ်ချင်ဘူးလို့ ငြင်းပယ်လိုက်တယ်ဆိုပါတော့၊ ကိုင်း...ကိုင်း၊ ပြန်လိုက်ကြဦးစို့၊ ရှေ့လျှောက်တော့ ခင်ဗျားအဖို့ အလိုက်အထိုက် ဟန်ကျလာကောင်းပါသေးရဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဆုတောင်းပါတယ်"

ထိုနေ့ညနေ၌ ကိုတောက်ထွန်းသည် ဧည့်ခန်းတွင်ထိုင်ကာ ဆေးတံကိုဖွာရင်း မိမိတို့ဂိုဏ်း၏ စီမံပုံများကို စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက်ရှိနေစဉ် ဦးမိုးကြိုးသည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာလေ၏။

ဂိုဏ်းသားတို့ ထုံးစံအတိုင်း အထိမ်းအမှတ်ပြုပြီး နောက် ဦးမိုးကြိုးသည် ကိုတောက်ထွန်းနှင့် မျက်နှာချင်း

mgyoe.com

mgyoe.com

ဆိုင်ထိုင်ကာ မျက်နှာကို စိန်းစိန်းကြည့်လျက် အကဲခတ်နေရာ ကိုတောက်ထွန်းသည် ခပ်အေးအေးအမူအရာနှင့် မတုန်မလှုပ် ပြန်၍ကြည့်လေ၏။

ကြိုး။ ။"ကျုပ်က သူများအိမ်ကို လည်ပတ်တဲ့ ထုံးစံမရှိဘူး မောင်တောက်ထွန်း၊ ကျုပ်အိမ်ကိုသာ ဂိုဏ်းသားများက လာကြရိုးထုံးစံရှိတယ်၊ သို့သော် မောင်တောက်ထွန်းကို ခြွင်းချက်ထားပြီး ကျုပ်ယခု လာခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်"

ထွန်း။ ။"ယခုလို ဆရာကြိုးလာခဲ့ခြင်းဟာ ကျွန်တော့်ကိုချီးမြှင့်တယ်လို့ ကျွန်တော်ကလည်း သဘောထားပါတယ် ဆရာကြိုး"

ကြိုး။ ။"လက်မောင်းကော ဘယ့်နယ်နေသေးသလဲ"

ထွန်း။ ။"နာတော့နာတာပေါ့ဆရာကြိုး၊ သို့သော် အနာခံလောက်အောင်အဖိုးတန်တယ်လို့ ကျွန်တော်ပိုက်ပါတယ်"

ကြိုး။ ။"အဖိုးတန်ဘိလားမောင်၊ ဘယ့်နယ်ပြောပါလိမ့်၊ ဒါထက် ဒီနေ့မနက် ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ ကိုကြာခိုင်ကို မောင်က ဘာများ ပြောလိုက်သလဲ"

ဦးမိုးကြိုးသည် ယင်းမေးခွန်းကို အလစ်ကောက်၍ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ရကား ယခင်ကတည်းက အဖြေကို စီစဉ်မထားခဲ့ပါလျှင် ခပ်ခက်ခက်ပင် ဖြစ်တန်ရာ၏။

ထွန်း။ ။(အားရပါးရ ရယ်မောလျက်)"ဦးကြာခိုင်က ကျွန်တော့်မှာ ငွေဝင်လမ်းလေးရှိတာကို သူနဲ့အလုပ်ဖက်စပ်လုပ်ရအောင်တဲ့ တိုင်ပင်ရှာတယ်၊ အပင်ပန်းခံလို့ ဆရာကြိုးရယ်၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ အသုံးရှိတဲ့အခါ လေးငါးခြောက်ရွာက် လုပ်လိုက်ရင် ကိစ္စပြီးနေတာပဲ ဆရာကြိုးရဲ့၊ သူမသိတာလည်း ခပ်ကောင်းကောင်းပါပဲ၊ လူကြိုးက စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းရှိပုံ ပေါက်ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ အကြိုက်တော့ သွေးက တယ်နည်းတယ်ခင်ဗျာ"

ကြိုး။ ။"သြော်... ဒီကိစ္စနဲ့ တိုင်ပင်ကြတာလား"

ထွန်း။ ။"မှန်ပါတယ်"

ကြိုး။ ။"မောင်က လက်မခံလိုက်ဘူးပေါ့"

ထွန်း။ ။"ဦးခေါင်းရှုပ်ခံလို့ ခင်ဗျာ၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ"

ကြိုး။ ။"ဒီကိစ္စတိုင်ပင်ကြရင်လည်း အိမ်မှာတိုင်ပင်ရင်အပြီးသားနဲ့၊ တောထဲသွားကြရပါပေသေးမောင်ရယ်"

ထွန်း။ ။"တမင် ချိန်းတွေ့ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာကြိုး၊ ကျွန်တော်က ထုံးစံအတိုင်း လမ်းလျှောက်သွားရင်း ပက်ပင်းတွေ့ကြတာနဲ့ သစ်ပင်ရိပ်အောက် ဝင်ပြီးတိုင်ပင်ကြတာပါ"

ကြိုး။ ။"သို့သော်လည်း ကြာခိုင်နဲ့အတူသွား အတူလာမလုပ်ဘဲ တတ်နိုင်သမျှ ခပ်ကင်းကင်းနေရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်"

ထွန်း။ ။"ဘာကြောင့်လဲ ဆရာကြိုး"

ကြိုး။ ။"ဒီအရပ်မှာ ကျုပ်က ဒီလိုမတော်ဘူး ဒီလိုတော်တယ်လို့ ပြောလိုက်ရင် ဟိုနှယ်ဒီနှယ် မေးလားမြန်းလား လုပ်ရိုးထုံးစံမရှိဘူး မောင်တောက်ထွန်း"

ထွန်း။ ။"ဟိုလူဒီလူထုံးစံကို ကျွန်တော်လိုက်နာချင်မှ လိုက်နာမှာပေါ့ဆရာကြိုး၊ သူများကသူများ၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ပဲ"

ထိုအခါ ဦးမိုးကြိုးသည် ကွမ်းစားမည်ဟု ကွမ်းယာရင်းကိုင်ထားသော ကွမ်းအစ်ဖြင့် ကိုတောက်ထွန်း ဦးခေါင်းသို့ ပစ်ပေါက်လိုက်တော့မည်ကဲ့သို့ မျက်လုံးများ ပြူးလျက် လှမ်းကြည့်နေသေး၏။ သို့ရာတွင် နောက်တစ်ခဏ၌ သတိရသွားသည့်လက္ခဏာနှင့် ဦးမိုးကြိုးသည် အသံကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်လေ၏။

ကြိုး။ ။"ဒီသူငယ် တော်တော်ဆန်းတဲ့သူငယ်ပဲ၊ ကဲလေ...ဘယ်အကြောင်းကြောင့် ကိုကြာခိုင်နဲ့ အတူသွားအတူလာ မလုပ်သင့်ဘူးဆိုတာ သိချင်ရင် ပြောပြရသေးတာပေါ့၊ ဒါထက်...ကိုကြာခိုင်က ဒီဂိုဏ်းအကြောင်းမကောင်းသတင်းများ ပြောမပြဘူးလား"

ထွန်း။ ။"မပြောရုပါကလား ဆရာကြိုး"

ကြိုး။ ။"ကျုပ်အကြောင်းကော"

ထွန်း။ ။"မပြောဘူး ဆရာကြိုး"

ကြိုး။ ။"ဒါဖြင့် မောင့်ကို သူမယုံသေးလို့ မပြောတာဘဲ၊ သူ့စိတ်ထဲကတော့ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းကို သူလုံးလုံးမကြိုက်ဘူး၊ ကျုပ်တို့လည်းသိတယ်၊ သိလို့လည်း သူ့ကို စောင့်ကြည့်လာခဲ့တာပဲ၊ တစ်နေ့တော့ သူ့ကိုဆုံးမရမယ်၊ အခုတောင် ဆုံးမဖို့အချိန် တော်နေပြီလား မဆိုနိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ကာ စိတ်မချရတဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခဲ့လို့ရှိရင် မောင့်ကိုပါ ကျုပ်တို့က စိတ်မချရတဲ့အထဲ ထည့်ရလိမ့်မယ်၊ ကိုင်း...ရှင်းပြီလား"

ထွန်း။ ။"ဒီလူကြိုးနဲ့ မပေါင်းနဲ့လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောနေဖို့မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒီလူကြိုးကို တယ်မလိုလားပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မချနိုင်

ဘူးဆိုတဲ့ စကားမျိုးကိုတော့ ဆရာကြီးမို့သာ ခံလိုက်ရတာပေါ့ခင်ဗျာ၊ ဒီပြင်လူဆိုရင်တော့ တစ်ခါပြင်နှစ်ခါ ထပ်ပြောခံရရိုးလား"

ကြိုး။ ။"ကိုင်း...တော်လောက်ပါပြီ၊ ကျုပ်သတိပေးချင်တာကလေးရှိလို့ လာခဲ့တာ၊ အခုသတိပေးပြီးပါပြီ"

ထွန်း။ ။"ဒါထက်နေပါဦးဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဦးကြာခိုင်နဲ့ တွေ့ကြတဲ့အကြောင်းကို ဆရာကြီး ဘယ်နယ်သိသလဲ"

ကြိုး။ ။(ရယ်မောလျက်)"ဒီမြို့အတွင်း ဖြစ်ပျက်သမျှကို ကျုပ်မကြားတာ မမြင်တာ ကျုပ်မသိတာရယ်လို့ မရှိဘူးမှတ်ထားလိုက် မောင်တောက်ထွန်း၊ ကိုင်း...လေးနာရီလည်း ခွဲသွားပြီ၊ ပြန်ဦးမှတော်မယ်"

ထိုခဏ၌ တံခါးသည် ရုတ်တရက်ပွင့်သွား၍ ပုလိပ်အရာရှိတပ်ဖွဲ့ကြီးနှင့် ပုလိပ်အမှုထမ်းသုံးယောက်တို့သည် အိမ်တွင်းသို့ မဟားတရားဝင်လာကြလေရာ ကိုဟောက်ထွန်းသည် စားပွဲအံဆွဲတွင် ထည့်ထားသော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ဆွဲထုတ်မည်ပြုလေ၏။

သို့ရာတွင် ပုလိပ်အရာရှိ၏ သေနတ်သည် ကိုတောက်ထွန်း၏ ဦးခေါင်းကို ချိန်ထားပြီးဖြစ်သောကြောင့် ကိုတောက်ထွန်းသည် လက်ကိုပြန်၍ ရုပ်သိမ်းထားလိုက်လေ၏။ ဌာနာအုပ် ကိုစိုးညွန့်သည် သေနတ်ကို လက်ထဲတွင် ကစားလျက် ကိုတောက်ထွန်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင်...

ညွန့်။ ။(ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာနှင့်)"ကိုယ့်လူ တစ်နေ့တော့ ကျုပ်တို့လက်ထဲ ရောက်ဦးမှာပဲလို့ ထင်နေတာ၊ ထင်တဲ့အတိုင်း ဟော...အခု ရောက်တော့မယ်၊ လူဆိုးနဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ ကျုပ်ဇင်ရင် လွဲခဲ့ပါရဲ့ဗျာ၊ ကိုင်း...ဆရာရေ၊ အင်္ကျီဝတ်၊ လာ...ကျုပ်တို့နဲ့လိုက်ခဲ့"

ထွန်း။ ။"ခင်ဗျားထင်တာတော့ မှန်ပြီထားလိုက်ပါတော့၊ ကျုပ်ကလည်း ထင်ချက်ကလေး ရှိသေးတာပဲ ကိုစိုးညွန့်ရဲ့၊ ဘာလဲဆိုတော့ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်နေ့နေ့တော့ ခင်ဗျားခုကွာရောက်ရမယ်၊ ဘယ်နယ်ဗျာ ရိုးရိုးမှတ်မှတ် လုပ်ကိုင်စားသောက်ဟဲ့ သူတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ထဲကို ခင်ဗျားတို့က တံခါးမရှိ ဓားမရှိ၊ ဝင်ချင်တိုင်း ဝင် ဟုက်ချင်တိုင်းထွက်တမ်းတဲ့လားဗျာ"

ညွန့်။ ။"ဦးမိုးကြိုးခင်ဗျာ (ဦးမိုးကြိုးမှာ သမာဓိမြို့ဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။)ကျွန်တော်တို့က ဒီလူကို ဖမ်းဆီးခြင်းကိစ္စမှာ မြို့ဝန်မင်းက ကူညီဖို့သာ ရှိပါတယ်၊ နှောင့်ယှက်ဖို့ မသင့်ပါဘူး"

ကြိုး။ ။"ဒီလူဟာ ကျုပ်မိတ်ဆွေပဲ၊ သူ့အတွက် ကျုပ် တာဝန်ခံတယ်"

ညွန့်။ ။"သည်းခံပါ မြို့ဝန်မင်း၊ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ် တာဝန်ခံနေရမယ့်နေ့ ရောက်နေပါဦးမယ်၊ ကိုင်း...ငါ့လူများ၊ လက်နက်များ ရှာကြစမ်း၊ ငါက ဒီကချိန်ထားမယ်"

အမှုထမ်းများသည် စားပွဲအံဆွဲထဲမှ သေနတ်ကို ထုတ်ယူကြလေ၏။

ညွန့်။ ။"ကျုပ်တို့အစိုးရက အံ့သြလောက်တဲ့အစိုးရပေပဲဗျာ၊ ဒီလိုလူမျိုးများ ခြောက်လုံးပြူးလိုင်စင် ထုတ်ပေးတာ အံ့သြပါရဲ့ဗျာ"

ထွန်း။ ။"ခင်ဗျားက ရာထူးကလေးကြောင့် ခြောက်လုံးပြူးကိုင်ရတဲ့ လူဗျ၊ ကျုပ်က သတ္တိကြောင့် ကိုင်ရတဲ့လူ၊ ခင်ဗျားတို့လို အိမ်ကြိုအိမ်ကြားမှာ လူဆိုးရှာဖို့ သတ္တိမျိုးနဲ့ ကိုင်ရတဲ့ခြောက်လုံးပြူးမျိုးမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်ဟာက နားလည်လား၊ တစ်ယောက်ချင်းဆိုရင် ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဒီလိုလွယ်လွယ်ကလေးနဲ့ မိအောင်မဖမ်းနိုင်ပါဘူး ကိုစိုးညွန့်ရဲ့"

ညွန့်။ ။"ခင်ဗျားကို ကျုပ် မငြင်းပါဘူးလေ၊ ကိုယ့်ကိုယ် ခံသာအောင်ကြည့်ပြီး သိဒ္ဓိတင်ကြတာပေါ့"

ထွန်း။ ။"နေပါဦး၊ ကျုပ်ကို ဘာမှုနဲ့ ဖမ်းကြတာတဲ့တုံး"

ညွန့်။ ။"ပင်စင်အငြိမ်းစားပညာအုပ် ဦးထွန်းခင်ကို နာကျင်စေမှုနဲ့ ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုတဲ့ဗျ"

ကြိုး။ ။"သြော်... ဒါလား၊ ဒါဖြင့် စောစောက လွှတ်ပစ်ခဲ့ပါဗျာ၊ ခုကွာရာမနေကြပါနဲ့၊ ဒီလူက ကျုပ်အိမ်မှာ မနေညက ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးအောင် ပိုကာထိုင်ဆွဲနေတယ်ဗျ၊ ကျုပ်တွင်မျှမကဘူး၊ သက်သေ လေးငါးခြောက်ယောက် တင်ပြနိုင်တယ်၊ လွှတ်လိုက်ကြပါဗျာ၊ ခုကွာရာမနေကြပါနဲ့"

ညွန့်။ ။"သက်သေပြနိုင်ရင် ရုံးကျမှ ပြပေတော့ မြို့ဝန်မင်း၊ ကျွန်တော့်မှာတော့ အမိန့်အတိုင်း ဖမ်းဆီးရပါလိမ့်မယ်၊ ကိုင်း...ကိုတောက်ထွန်း၊ ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ်လိုက်ခဲ့ဗျာ၊ ယမ်းတောင့် မဖြုန်းပါရစေနဲ့၊ မြို့စန့်မင်းလည်း သည်းခံပါ"

mgyoe.com

mgyoe.com

ဌာနာအုပ် ကိုစိုးညွန့်မှာ ခပ်အေးအေးပြောတတ်သော်လည်း ဝတ္တရားကို မညှာမတာပြုတတ်သည်ဟု နာမည်ရပြီးဖြစ်သောကြောင့် ကိုတောက်ထွန်းနှင့် ဦးမိုးကြိုးတို့သည် ကန့်ကွက်ခုခံခြင်း မပြုကြတော့ချေ။

ကိုတောက်ထွန်းမှာမူ ပုလိပ်နောက်သို့ မလိုက်မီ ဦးမိုးကြိုးနှင့် တီးတိုးတိုင်ပင်သေး၏။

ကြိုး။ ။"ဟိုဟာ ဘယ့်နယ်လဲ"

ထွန်း။ ။"စိတ်ချရပါတယ်"

ဆိုလိုရင်းကား ငွေစက္ကူလုပ်စက်အကြောင်း မေးမြန်းခြင်းဖြစ်ရာ ကိုတောက်ထွန်းက ကြမ်းအောက်တွင် ဖောက်၍ဝှက်ထားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ချရပါ၏ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်လေ၏။

အမှုထမ်းများသည် ကိုတောက်ထွန်းကို စောင့်ထိန်းလျက်ရှိစဉ် ကိုစိုးညွန့်သည် အိမ်တွင်း၌ အနှံ့အပြားရှာဖွေသေး၏။

သို့ရာတွင် ဘာကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

ယင်းနောက် ပုလိပ်တို့သည် ကိုတောက်ထွန်းကို ဌာနာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြလေ၏။

ဌာနာသို့ရောက်ကြ၍ အချုပ်ခန်းသို့ သွတ်သွင်းလိုက်သောအခါ ကိုတောက်ထွန်းသည် ကိုကျောက်ဘီလူးနှင့် အခြားဂိုဏ်းသားသုံးယောက်တို့ကို အချုပ်ခန်းတွင်း၌ တွေ့ရှိရလေ၏။

အကြောင်းကား ထိုသူများမှာလည်း ကိုတောက်ထွန်းနည်းတူ ဖမ်းဆီးခြင်း ခံထားကြရသောကြောင့်ပေတည်း။

ထိုည၌ ဆိုင်ရာပုလိပ်သည် အချုပ်ခန်းသို့ နောက်ဆုံးအကြိမ် လာရောက်ကြည့်ရှုသောအခါ ဘရန်ဒီနှစ်ပုလင်းနှင့် ကြက်ကြော်တစ်ကောင်အပြင် ဖဲတစ်ထုပ်ကိုလည်း ပေးအပ်သွားလေ၏။

ငွေကို ရေလိုသုံး၍အလုပ်လုပ်သော ဂိုဏ်းသားများမှာ ဤမျှလောက်တိုင်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ကြပေသည်။

ယင်းသို့ဖြစ်ရကား ကိုတောက်ထွန်းနှင့်တကွ ဂိုဏ်းသားများသည် တစ်ည၌လုံးသောက်စား၍ ပိုကာဆွဲနေနိုင်ကြသောကြောင့် အချုပ်ထောင်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား နေအိမ်နှင့် ခြားနားခြင်း မရှိလှချေ။

ထိုအမှုကို ရုံးတွင်စစ်ဆေးသောနေ့၌ ရန်ကုန်မြို့မှ နိုင်ငံကျော် အင်္ဂလိပ်ဝတ်လုံကြီးတစ်ယောက်သည် တရားခံများအတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်၍ တရားလိုဘက်မှမူကား ရုံးအမှုလိုက် အင်စပက်တော်နှင့် အစိုးရရှေ့နေတို့က ဆောင်ရွက်ကြ၏။

သက်သေများက မိမိတို့ အလုပ်လုပ်ရသော မီးရောင်မှာ အလွန်ကြည်လင်တောက်ပသော ဓာတ်မီးရောင်မျိုး မဟုတ်ကြောင်း၊ ထိုမီးရောင်တွင် မြင်လိုက်ရသော တရားခံများမှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ဟု သေသေချာချာ ကြီး ကျမ်းကျိန်ထွက်ဆိုဝံ့လောက်အောင် မထင်ရှားလှကြောင်း၊ ယခုရုံးတွင်တင်ပြထားသော တရားခံများပါဝင်ကြသည်ဟူ၍ကား မိမိတို့စိတ်၌ မှတ်ထင်ကြောင်းနှင့် ထွက်ဆိုကြ၏။

အင်္ဂလိပ်ဝတ်လုံကြီးက ယွေနောက်စစ်ပေါက်၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်သော အခါတွင်မူကား သက်သေများသည် သာ၍ပင် မထင်ရှားယိုးတီးယားတားနှင့် ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်ကုန်ကြလေသေး၏။

အရိုက်ခံရသော ဦးထွန်းခင်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ထိုညက ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ စာဖတ်ရင်း ငိုက်မျဉ်းနေဆဲ ရုတ်တရက်တက်လာကြခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် မိမိအား ပထမတစ်ချက် စတင်ရိုက်နှက်သော သူမှာ နှုတ်ခမ်းမွေးပါရှိသည်ဟူသော အစစ်ခံချက်ထက်ပို၍ထင်ရှားအောင် ထွက်ဆိုခြင်းငှာ မတ္တတ်နိုင်ချေ။

မိမိမှာ သူရိယသတင်းစာသို့ သတင်းများပေးပို့နေသည့်အတွက် ဆတ်ဆတ်ကြဲဂိုဏ်းသားများက မိမိအပေါ်၌ ရန်ငြိုးထားကြ၍ ယင်းတို့မှတစ်ပါး မိမိအား နာကျင်အောင် ပြုလုပ်လိုသောသူ မရှိဟူ၍ကား ထွက်ဆိုသည်မှန်၏။

သို့ရာတွင် တရားခံများ၏ ဝတ်လုံကြီးသည် ဤကဲ့သို့ သိမ်းကျုံးထွက်ဆို သော အစစ်ခံချက်မျိုးကို အလွယ်တကူနှင့် မွေနှောက်ချေမှုန်းပစ်လိုက်၏။

တရားခံများဘက်မှာမူကား သမာဓိမြို့ဝန် ဦးမိုးကြိုးနှင့်တကွ အခြား ဂုဏ်သရေရှိ(စာရေးစာချီများပါဝင်သည့်)သက်သေသုံးယောက်တို့ကိုတင်ပြ၍ ထိုည၌က တရားခံများသည် ဦးမိုးကြိုး၏နေအိမ်တွင် နာရီပြန်တစ်ချက် ကျော်လွန်သည့်တိုင်အောင် (တစ်ချပ်တစ်ပြား)ပိုကာကစားလျက် ရှိကြကြောင်းနှင့် ကျမ်းကိုင်၍ ထွက်ဆိုကြလေ၏။

mgyoe.com

(စာရေးစာချီများမှာ အစိုးရအမှုထမ်းမဟုတ်ဘဲ တိုက်စာရေးများဖြစ်ကြသောကြောင့် ငွေလေးငါးဆယ်စီ ရခဲ့လျှင် ပိုကာဆွဲကြသည်ဟု ထွက်ဆိုကြရန် မခဲယဉ်းလှချေ။)

နောက်ဆုံး၌ တရားသူကြီးသည် "မှားယွင်းမှု"ဟု မှတ်တမ်းတင်၍ တရားခံ အားလုံး၊ကို လွှတ်ပစ်လိုက်ရာ ဌာနာအုပ် ကိုစိုးညွန့်နှင့်တကွ ဆိုင်ရာအရာရှိများမှာ 'မျက်စိမလှ၊ မျက်နှာမလှ'နှင့် ရုံးခွင်မှ ထွက်လာကြရလေ၏။

အခြားသော ဂိုဏ်းသားများသည် လွတ်မြောက်လာသော တရားခံများအား ကောင်းချီးသြဘာပေးကြလေရာ တစ်ယောက်သောမြို့သားကမူ "ခွေးမသား ဂိုဏ်းသားတွေ တစ်နေ့သိစေရမယ်"ဟု လူထုထဲမှ ဟစ်အော်ခြိမ်းခြောက်လိုက်သေး၏။

mgyoe.com

mgyoe.com

အခန်း(၅)
ခက်ဖို့ရယ်ကြုံ

အမှုမှလွတ်ပြီးသည့်နောက် ကိုတောက်ထွန်းမှာ သာ၍ နာမည်ကြီးသွားပြန်၏။

အကြောင်းမူကား ဇာတ်သွင်းခြင်းအခမ်းအနားပြီးဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရုံးသို့ရောက်ရအောင် ဆောင်ရွက်ဖူးသော အသင်းသားဟူ၍ ယင်းဂိုဏ်းကြီး၏ ရာဇဝင်တွင် မကြုံခဲ့ဖူးသေးသောကြောင့်ပေတည်း။

အပြောကောင်း အဆိုကောင်းနှင့် အတတ်မျိုးစုံ၍ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တစ်ယောက်လုံးကိုပင် မဟုတ်လျှင် မခံတတ်ဟူသော သတ္တိရှိကြောင်းနှင့် ကျော်ကြားသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေရကား ကိုတောက်ထွန်းမှာ ဆတ်ဆတ်ကြွဂိုဏ်းကြီး တစ်ခုလုံးတွင် ထိတ်ထိတ်ကြဲတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံရလေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဦးမိုးကြိုးကိုယ်တိုင်ကပင် ဤလူသည် အထူးခက်ခဲနက်နဲသော အလုပ်မျိုးနှင့် သင့်လျော်၍ တစ်နေ့နေ့တွင် အသုံးချရမည်ဟု သတ်မှတ်ထားရလေရာ ဤမျှလောက်သတ္တိကောင်း ပေါများသည့် ဂိုဏ်းကြီးတွင် ထိုမျှလောက် အချိန်ကာလအတွင်း၌ ဤမျှလောက် နာမည်ကြီးသွားခြင်းမှာ ကိုတောက်ထွန်းအဖို့ရာ၌ စင်စစ်ကျေနပ်လောက်ပါပေ၏။

သို့ရာတွင် ကိုကျောက်ဘီလူးအစရှိသည့် အထက်သို့ လှမ်းသောလူငယ်များ၏ မျက်စိ၌မူ ကိုတောက်ထွန်းမှာ လူစွာတစ်ယောက်ဟု မှတ်ထင်ခြင်းခံရ၍ အကျိတ်အခဲ မကျေနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြ၏။

သို့ပါသော်လည်း ထိုသို့သော လူမျိုးသည် ကိုတောက်ထွန်း၏ လက်မြန်သော ဝါသနာကိုသိရှိ၍ ထင်ရှားစွာ ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုမူကြရန် အလိုမရှိကြချေ။

ကိုတောက်ထွန်းမှာ တစ်ဖက်မှ နာမည်တက်လာသော်လည်း အခြားတစ်ဖက်တွင် ဆုတ်ယုတ်ခြင်း ရှိလာခဲ့၏။

မပြုံးကြည်၏ဖခင် ဦးပေါ်သစ်သည် ကိုတောက်ထွန်းနှင့် အလျှင်းဆက်ဆံခြင်းမပြုလိုရုံမျှမက မိမိ၏နေအိမ်သို့ ဝင်ထွက်သွားလာခြင်းကိုပင် အခွင့်မပြုချေ။

မပြုံးကြည်ကိုယ်တိုင်မှာ ကိုတောက်ထွန်းအပေါ် မေတ္တာလျော့ပါ့ခြင်း မရှိသော်လည်း ဤသို့လူတစ်ယောက်နှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခဲ့ပါက ငြိမ်းချမ်းအေးမြစွာ နေထိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို မစဉ်းစားမိဘဲ မနေနိုင်ချေ။

တစ်နေ့သ၌ မပြုံးကြည်သည် ရည်းစားသည် ကိုတောက်ထွန်းအား ယင်း၏ အလေ့အကျင့်များကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲစေဖို့ နောက်ဆုံးအကြိမ် သတိပေးအံ့ဟု အကြံဖြစ်လေ၏။

သို့ရာတွင် မိမိနေအိမ်သို့ ကိုတောက်ထွန်း လာဖို့ကိုမူကား မျှော်လင့်ရန် မရှိချေ။

သို့ဖြစ်၍ မပြုံးကြည်သည် ထုံးစံပင်မဟုတ်သော်လည်း ဈေးသို့သွားမည်ဟု ဥပါယ်တံမျဉ်နှင့် နေအိမ်မှထွက်လာ၍ ကိုတောက်ထွန်း၏နေအိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့

mgyoe.com

လေ၏။

ကိုတောက်ထွန်းမှာ စာတစ်စောင်ကို ရှေ့မှဖြန့်ထားကာ စားပွဲတွင် ထိုင်လျက်ရှိရာ မပြုံးကြည်သည် ကိုတောက်ထွန်း၏ နောက်မှ ခြေသံမကြားအောင် ဖြည်းညင်းစွာ ချဉ်းကပ်၍ မိန်းကလေးတို့၏ သိချင်တတ်သော ဓမ္မတာသဘောအတိုင်း ကိုတောက်ထွန်း၏ ပခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ စာကို ချောင်းကြည့်လိုက်လေ၏။

ယင်းသို့ပြုလုပ်စဉ် မပြုံးကြည်၏ အကျီစသည် ကိုတောက်ထွန်း၏ ပခုံးစွန်းနှင့် ပွတ်လိုက်မိရကား ကိုတောက်ထွန်းသည် လန့်ဖျပ်ကာ ခုန်ထ၍ မပြုံးကြည်၏လည်ပင်းကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖျစ်ညှစ်တော့မည်ပြုရင်း အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် စာကိုဝှက်ထားလိုက်လေ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ ကိုတောက်ထွန်းသည် မပြုံးကြည်ဖြစ်နေကြောင်း သိရှိရသဖြင့် ထိတ်လန့်ကြမ်းကြုတ်သော မျက်နှာထားမှသည် ကြည်ရွှင် အံ့သြသော မျက်နှာထားသို့ တစ်မှုဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲလာလေ၏။

ထွန်း။ ။"သြော်၊ ကြည်ကြည်လား၊ မလာစဖူး လာတဲ့လူကို လည်ပင်းညှစ်သတ်မိတော့မလို့၊ ကံကောင်းလို့ ကြည်ကြည်ရယ်၊ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ ကြည်ကြည်မှန်းမသိလို့ လုပ်မိတာ ကြားလား"

သို့ရာတွင် ကြည်ကြည်မှာ ထိတ်လန့်ခြင်း မပြေပျောက်သေးဘဲကို တောက်ထွန်း၏ မျက်နှာကို စိုက်ငေးကာ ကြည့်နေလေ၏။

ကိုတောက်ထွန်း၏ လန့်ဖျပ်ခြင်းမှာ မထင်သော သူကို ရုတ်တရက် တွေ့ရသောကြောင် လန့်ဖျပ်ခြင်းမျိုးမဟုတ်။

မိမိကျူးလွန်ထားခဲ့သော အပြစ်ကို သူတစ်ပါးသိမည်စိုး၍ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မပြုံးကြည်က ရိပ်မိသိရှိလေ၏။

ကြည်။ ။"ဘာဖြစ်သလဲကိုကို၊ ကျွန်မလာတာနဲ့ ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ဖြစ်ရတာလဲ၊ ကိုကိုကြည့်ပုံကြီးက အပြစ်တစ်ခုခုရှိလို့ မလုံလို့ ကြည့်တာနဲ့ တူလိုက်တာကိုကို"

ထွန်း။ ။"မဟုတ်ပါဘူး ကြည်ကြည်ရယ်၊ ကိုကိုက ဒီပြင်အကြောင်းတွေ စဉ်းစားနေတုန်း ကြည်ကြည်က တိတ်တိတ်ကလေးလာတော့..."

ကြည်။ ။"ဒါကြောင့် မဟုတ်ဘူးကိုကို၊ ကြည်သိပါတယ်၊ ကိုကိုရေးနေတဲ့ စာပြစမ်း၊ ကြည်ကြည် ကြည့်စမ်းမယ်"

ထွန်း။ ။"မကြည့်ချင်ပါနဲ့ ကြည်ကြည်ရယ်"

ထိုအခါ မပြုံးကြည်မှာ သက်ံမကင်းရုံမှ အမှန်ဟုတ်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ကြည်။ ။"ဒီပြင် မိန်းမတစ်ယောက်ဆီ ရေးတဲ့စာပါ၊ ကြည်ကြည်သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်သာ ကိုကို ဒီလောက် ဝှက်တာပေါ့၊ ကိုကို့မယားဆီ ရေးတာလား၊ ကိုကို လူပျိုပါလို့ ဘယ်သူ အတတ်သိနိုင်မလဲ"

ထွန်း။ ။"ကိုကို့မှာ မယားမရှိပါဘူး ကြည်ကြည်၊ လောကကြီးမှာ ကြည်ကြည်ကလွဲလို့ ဘယ်မိန်းမကိုမှ အရေးမစိုက်ပါဘူးလို့ ကိုကိုကျမ်းကျိန်ဝံ့ပါတယ်၊ ပေးချင်တဲ့သစ္စာပေးပါတော့"

ကိုတောက်ထွန်းမှာ ထိုစကားကို ပြောသောအခါတွင် အလွန်တရာ စိတ်အားကြီးလှသည့် မျက်နှာထားမျိုးရှိနေရကား မပြုံးကြည်သည် သူ၏စကားကို မယုံကြည်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်လေ၏။

ကြည်။ ။"ဒါဖြင့် စာကို ဘာကြောင့် မပြတာလဲ ကိုကို"

ထွန်း။ ။"ကိုကိုပြောမယ် ကြည်ကြည်၊ ဒီစာကို ဘယ်သူ့မှ မပြပါဘူးလို့ ကိုကို သစ္စာပြုထားရပါတယ်၊ ကြည်ကြည့်အပေါ်မှာ ကိုကိုသစ္စာစောင့်တဲ့နည်းတူ ထိုသူများအပေါ်မှာလည်း သစ္စာစောင့်ရပါတယ်၊ ဒီကိစ္စဟာ ကိုကိုတို့ဂိုဏ်းနဲ့ဆိုင်တဲ့ကိစ္စဖြစ်လို့မို့ ကြည်ကြည့်ကိုတောင် လျှို့ဝှက်ထားရပါတယ်၊ ကိုကို့ပခုံးကို ကြည်ကြည့်လက်နဲ့ထိလိုက်တော့ စုံထောက်များ ဖြစ်လေရော့သလားလို့ ကိုကိုလန့်မိပါတယ်၊ ဒီလောက်ပြောရင် ကြည်ကြည်နားလည်လောက်ရောပေါ့"

မပြုံးကြည်မှာ ထိုစကားသည် အမှန်ဖြစ်သည်ဟု ကောင်းကောင်းကြီး ယုံကြည်စိတ်ချလေ၏။

ထို့နောက် ကိုတောက်ထွန်းသည် မပြုံးကြည့်လက်ကို ကိုင်ဆွဲ၍ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် မိမိနှင့်အတူ ယှဉ်လျက်ထိုင်စေလေ၏။

ထွန်း။ ။"ထိုင်စမ်းပါဦး ကြည်ကြည်ရယ်၊ တစ်ခါဖြင့် စိတ်ချပြီဟုတ်စ"

ကြည်။ ။"ကိုကိုဟာ လူဆိုးတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းနေသ

mgyoe.com

mgyee.com

မျှကာလပတ်လုံး ဘယ်နယ်လုပ်ပြီး ကြည်ကြည်စိတ်ချ နိုင်ပါ့မလဲကိုကို၊ ဘယ်နေ့မှာ ကိုကို့ကို ဖမ်းကြဦးမလဲလို့ ကြည်ကြည့်စိတ်ထဲမှာ တပူတည်းပူနေရတာပဲကိုကို၊ ဟို တစ်နေ့တုန်းက ကျွန်မတို့အိမ်က လူတစ်ယောက်က လူဆိုးကြီး ကိုတောက်ထွန်းလို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ကျွန်မ ရင်ကို ဓားမြှောင်နဲ့စိုက်လိုက်သလို သိပ်နာတာပဲကိုကိုရဲ့"

ထွန်း။ ။"ပါးစပ်နဲ့ပြောတာနဲ့ ဒီလောက်နာရသလား ကြည်ကြည်"

ကြည်။ ။"ဟုတ်သလိုလိုဖြစ်နေတော့ နာတာပေါ့ ကိုကိုရဲ့"

ထွန်း။ ။"ကြည်ကြည်တို့အားလုံးက ထင်နေကြသလိုလည်း ဆိုးမထင်ပါဘူး ကြည်ကြည်၊ ကိုကိုတို့လူစုဟာ အောက်တန်းစားလူမွဲများရဲ့ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ အခွင့်အရေးများကို ပြန်ရအောင် ကြိုးစားကြခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါတယ်"

ထိုအခါ မပြုံးကြည်သည် ကိုတောက်ထွန်း၏ မျက်နှာကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့်ကိုင်၍ မိမိဘက်သို့ တည့်တည့်လှည့်ထားလိုက်ပြီးနောက်...

ကြည်။ ။"ထွက်လိုက်ပါကိုကိုရယ်၊ ကြည်ကြည့်ကို ချစ်ရင် ဒီဂိုဏ်းထဲက ထွက်လိုက်ပါ၊ ဒီအကြောင်းပြောချင်လို့ ကိုကို့ဆီကို ကျွန်မလာခဲ့ပါတယ်၊ ကြည်ကြည့်ကို ချစ်ရင်၊ ကြည်ကြည့်ကိုသနားရင် ကြည်ကြည့်စကား နားထောင်ပါ၊ ကြည်ကြည်က ဒူးတုပ်ပြီး ကိုကို့ကို တောင်းပန်ပါတယ်"

မပြုံးကြည်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ရုတ်တရက် ဆင်း၍ ကြမ်းပေါ်သို့ ဒူးထောက်ပြီးလျှင် လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် လက်အုပ်ချီလျက် ကိုတောက်ထွန်းအား တောင်းပန်လေ၏။

ကိုတောက်ထွန်းသည် ကြည်ကြည်၏လက်ကို ကိုင်ဆွဲကာ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပြန်၍ထိုင်စေပြီးနောက် မိန်းကလေး စိတ်အေးလောက်အောင် ချော့မော့ပြောဆိုလေ၏။

ထွန်း။ ။"ကြည်ကြည် အခုတောင်းတာဟာ ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ရောက်သလဲလို့ ကြည်ကြည်နားမလည်ဘူးနော်၊ ကြည်ကြည်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ခဲ့လို့ရှိရင် ကိုကို့မှာ သစ္စာဖောက်ရာလည်းရောက်မယ်၊ အပေါင်းအဖော်များကိုလည်း စွန့်ပယ်ရာရောက်မယ်၊ ကိုကို့အဖြစ်အပျက်တွေကို သိရရင် ကြည်ကြည် ဒီလိုတောင်းခံမယ် မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်လို့ ကိုကိုက ကြည်ကြည်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ချင်ပါပြီတဲ့၊ ဂိုဏ်းသားတွေက သဘောတူမတဲ့လား၊ သူတို့အကြောင်းတွေ သိထားတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ဂိုဏ်းသားထဲက အထွက်ခံမတဲ့လား"

ကြည်။ ။"ဒီအကြောင်းတွေအားလုံး ကြည်ကြည် စဉ်းစားပြီးပါပြီကိုကို၊ အဖေ့မှာ ငွေနည်းနည်းပါပါး ရှိပါတယ်၊ သူကလည်း ဒီမြို့မှာ မနေချင်တာ ကြာလှပါပြီ၊ ကြည်ကြည်တို့က သွားကြစို့ဆိုရင် အဖေက ခုချက်ချင်း လိုက်နိုင်ပါတယ်၊ ဒီတော့ ကြည်ကြည်တို့အားလုံး ရန်ကုန်မြို့လို၊ မော်လမြိုင်မြို့လို ထွက်ပြေးကြရင် သူတို့လက်က မလွတ်ပေဘူးလားကိုကို"

ထိုအခါ ကိုတောက်ထွန်းသည် ရယ်မောလေ၏။

ထွန်း။ ။"ဒီဂိုဏ်းက ရန်ကုန်လောက်၊ မော်လမြိုင်လောက်ကို မလိုက်နိုင်ဘူးလို့ ကြည်ကြည်ထင်နေသလား"

ကြည်။ ။"ဒါဖြင့်ရင် ကုလားပြည်ကိုသွားမယ် ကိုကိုရယ်၊ ဘင်္ဂလားတို့၊ ဘုံဘိုင်တို့၊ မဒရပ်တို့ ဘယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့လက်ကလွတ်ရင်ပြီးရော ကိုကိုရယ်"

ထွန်း။ ။"ခုတလောအတွင်းမှာ ထွက်ပြေးဖို့ အကြောင်းပြောတာ ကြည်ကြည်ပါ နှစ်ယောက်ရှိပြီ"

ကြည်။ ။"သြော်...ဟုတ်လား၊ လိုက်ချင်တဲ့လူရှိရင် ခေါ်ခဲ့ပါလားကိုကို၊ လူများရင် သာကောင်းတာပေါ့၊ ဒါထက် ကိုကျောက်ဘီလူးကလည်းကိုကို့ကို ရွံ့လို့သာ၊ ကြည်ကြည့်ကို နည်းနည်းမှ ကျေနပ်ဟန်မတူဘူး၊ သူကြည့်လိုက်ပုံ မျက်နှာထားက သိပ်ကြောက်စရာ ကောင်းတာပဲ"

ထွန်း။ ။"ဟုတ်လား၊ နောက်တစ်ခါ ဒီလိုကြည့်ရင် ပြောစမ်း၊ ဒီအကောင့်ဆုံးမရဦးမယ်၊ ဒါထက်ကြည်ကြည်ရေ၊ ကိုကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဒီမြို့က ထွက်မသွားနိုင်ဘူး၊ ကိုကို့စကားကို နောက်ဆုံးစကားလို့မှတ်ပြီး နောက်ထပ်မပြောပါနဲ့တော့ ကြည်ကြည်၊ သို့သော် ဒီမြို့မှာ မနေချင်လို့ သွားခဲ့လို့ရှိရင် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးတော့ မသွားဘူး၊ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း သွားနိုင်အောင် ကိုကို စီမံမယ်"

ကြည်။ ။"ဘယ်တော့လဲ ကိုကို"

ထွန်း။ ။"ခုချက်ချင်းတော့ မဟုတ်သေးဘူး၊ ခြောက်လမျိုး၊ တစ်နှစ်မျိုးဆိုတဲ့အချိန်ဟာ ဘာကြာလို့လဲ

mgyee.com

ကြည်ကြည်"
ကြည်။ ။(ဝမ်းသာသောမျက်နှာထားနှင့်)"ဒါဖြင့် ခြောက်လကြာရင် သွားမယ်လို့ ကတိထားမှာလားကိုကို"
ထွန်း။ ။"ခုနစ်လ၊ ရှစ်လ၊ အလွန်ဆုံး တစ်နှစ်ထား လိုက်ပါတော့ ကြည်ကြည်ရယ်"

မပြုံးကြည်သည် ထိုမျှထက် ပိုမိုတောင်းခံရန် မမျှော်လင့်နိုင်သဖြင့် ကတိပေးသမျှနှင့်ပင် ကျေနပ်ရလေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ အလျှင်းမျှော်လင့်ရန် မရှိခြင်းထက် တစ်နှစ်ကြာသောအခါတွင် သွားကြမည်ဟု ကတိထားခြင်းသည် တော်ပါသေး၏။

သို့ဖြစ်၍ မပြုံးကြည်မှာ ဖခင်အိမ်သို့ ပြန်သောအခါတွင် ယခင်လာရောက်စဉ်ကထက် စိတ်ကြည်ရွှင်ခြင်း ဖြစ်ရလေ၏။

ကိုတောက်ထွန်းမှာ ထိုဂိုဏ်းကြီး၏ စီမံချက်အားလုံးတို့ကို သိရှိရသည် မဟုတ်။

မိမိနှင့် သက်ဆိုင်သမျှသော ကိစ္စမျှလောက်ကိုသာ သိရှိရလေသည်။

စင်စစ်မှာ မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်း ကျောက်တွင်းနယ်၌ ယင်းဂိုဏ်းသားများသည် အနှံ့အပြား တည်ရှိကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဦးမိုးကြိုး ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် အလုံးစုံ သိရှိနိုင်သည်မဟုတ်ချေ။

တစ်နေ့သ၌ ကိုတောက်ထွန်းနှင့်အတူနေသော ကိုသီဟသည် ဦးမိုးကြိုးထံမှ စာတစ်စောင်ရရှိရာ ယင်းစာတွင် ဟိုပင်မြို့မှ ဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက် လာရောက်မည့်အကြောင်း ပါရှိလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်တို့မှာ ဦးမိုးကြိုး၏ အသင်းတိုက်တွင် လျှို့ဝှက်စွာ နေထိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်ရကား ကိုသီဟနှင့်ကိုတောက်ထွန်းတို့က မိမိတို့နေအိမ်တွင် တည်းခိုနေထိုင်ခွင့် ပြုစေလိုကြောင်းနှင့် ပါရှိလေ၏။

ယင်းနေ့ညနေ၌ လူနှစ်ယောက်တို့သည် သားရေအိတ်ကိုယ်စီနှင့် ဆိုက်ရောက်လာကြလေ၏။

ယင်းတို့နှစ်ယောက်အနက် ကိုသန်းဆိုသူမှာ သိပ်သည်းကျစ်လျစ်သော အမူအရာ၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော မျက်နှာမျိုးရှိ၍ လူငယ်ဖြစ်သူ မောင်လှဘူးမှာ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ နှုတ်လျှာသွက်သွက်၊ မျက်နှာထားရွှင်ရွှင်နှင့် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ကလေးမျှ ရှိသေး၏။

ထိုသူနှစ်ယောက်တို့ကို ကြည့်ရှုအကဲခတ်ရသော် ကျောင်းဆရာနှင့် တပည့်ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ထင်ဖွယ်ရာရှိ၏။

ယင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးသည် အရက်မသောက်၊ ဆေးလိပ်မသောက်၊ သိပ်သည်းသော အနေအထိုင်ရှိသည်ဖြစ်၍ ယင်းတို့၏ ဆိုးသွမ်းသော အတွင်းသဘောကို အကဲခတ်ခြင်းငှာ အလွန်တရာ ခဲယဉ်းလှပေလိမ့်မည်။

စင်စစ်သော်ကား ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် လူ၏အသက်ကို နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်ထက်မနည်း သတ်ဖြတ်ခဲ့သူများ ဖြစ်ကြ၏။

သို့ပါလျက် သုရာမေရက်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ကြသည်မှာ အံ့ဖွယ်ရာပင်။

လူနှစ်ယောက်တို့သည် ကိုတောက်ထွန်းနှင့် စကားပြောကြရာတွင် မိမိတို့ စွမ်းဆောင်ခဲ့သော အမှုများကို တိုင်းကျိုးပြည်ကျိုး ဆောင်ရွက်ခြင်းတမျှ အသားယူ၍ ပြောတတ်ကြ၏။

သို့ရာတွင် ယင်းတို့သည် ယခုလာရောက်သော ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍မူကား အလွန်တရာ နှုတ်ဆိတ်ကြ၏။

ကိုသန်း။ ။"ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်က အရက်မသောက် တတ်တဲ့အတွက် ဒီကိစ္စအဖို့ ရွေးချယ်စေလွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်တယ်၊ သောက်စားမူးယစ်တဲ့လူဟာ နှုတ်မစောင့်စည်းဘူးလို့ အယူရှိပြီး ကျုပ်တို့ကို တမင်ရွေးချယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်တယ်၊ သို့သော် ဆောင်ရွက်ရမယ့်ကိစ္စကို ဖွင့်မပြောလို့ စိတ်မရှိနဲ့ဗျနော်၊ ခင်ဗျားတို့ သိတဲ့အတိုင်း လူကြီးအမိန့်ဆိုတာ နာခံရပါတယ်"
ကိုသီဟ။ ။"ကျုပ်တို့အားလုံး အတူတူချည်းပေါ့ဗျာ။
ကိုသန်း။ ။တူတာတော့ မှန်ပါတယ်၊ သို့သော် ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ကိုယ့်ဝတ္တရား ရှိကြသေးတာကိုးဗျ"
ထွန်း။ ။"ဒီအရပ်မှာ ဆုံးမလိုက်တဲ့လူ လေးငါးခြောက်ယောက်ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကိစ္စက ပွဲစားကိုကျင့်ဂုက်နဲ့များ ဆိုင်သလားဗျ"
ကိုသန်း။ ။"သူမဟုတ်ပါဘူး"
ထွန်း။ ။"ဘာဘူဒတ်စ်များလား"
ကိုသန်း။ ။"သူလည်း မဟုတ်ပါဘူး"
ထွန်း။ ။"သိတော့သိချင်တာပဲဗျာ၊ နို့ပေမယ့် ခင်ဗျား

mgyoe.com

mgyoe.com

တို့ကမပြောတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ"

ကိုသန်းသည် ပြုံးရယ်လျက် ဦးခေါင်းကိုယမ်းလေ၏။ သို့ရာတွင် တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ မပြောချေ။

ကိုတောက်ထွန်းနှင့် ကိုသီဟတို့သည် ဧည့်သည်များက နှုတ်ဆိတ်လေလေ၊ သိချင်သောစိတ် တိုးပွားလာလေလေ ရှိနေကြသဖြင့် ယင်းတို့၏ကိစ္စကို မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို သိရအောင်ထောက်လှမ်းစုံစမ်းမည်ဟု စိတ်ကူးထားကြ၏။

သို့ဖြစ်၍ နောက်တစ်နေ့နံနက် အရုဏ်မတက်မီ လူနှစ်ယောက်တို့သည် လှေကားမှ ဖြည်းညင်းစွာ ဆင်းသွားကြသောအခါ ကိုတောက်ထွန်းသည် ခြေသံကြားလိုက်ရသည်နှင့် ကိုသီဟကိုနှိုး၍ လှေကားမှ ဆင်းလိုက်ကြလေ၏။

ကိုတောက်ထွန်းတို့သည် လမ်းပေါ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ ကိုက်နှစ်ဆယ်ခန့်တွင် တရွေ့ရွေ့သွားနေကြသော လူနှစ်ယောက်ကို လမ်းမီးရောင်တွင် တွေ့မြင်ကြလေ၏။

ထိုအခါ ကိုတောက်ထွန်းတို့သည် ခြေသံမကြားရအောင် ဖြည်းညင်းစွာ ခြေချလျက် ယင်းတို့၏နောက်သို့ လိုက်ကြလေ၏။

ကိုတောက်ထွန်းတို့၏ နေအိမ်မှာ မြို့၏အစွန်အဖျားတွင် တည်ရှိရကား ရွှေ့မှလူနှစ်ယောက်သည် မကြာမီအတွင်းတွင် မြို့မှဖောက်ထွက်သွားသော လမ်းပေါ်သို့ ရောက်သွားကြလေ၏။

ထိုနေရာ၌ လူသုံးယောက် စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်ကို တွေ့ရ၍ ကိုသန်းနှင့်သူ၏အဖော်သည် တစ်ခဏာတာမျှ တိုးတိုးတိုင်ပင်ကြလေ၏။

ထို့နောက် လူငါးယောက်လုံးသည် ဆက်လက်ထွက်သွားကြလေ၏။ ဤမျှလောက် လူအမြောက်အမြားပါဝင်ရခြင်းကို ထောက်သဖြင့် ယင်းတို့၏ကိစ္စမှာ အတော်ပင်အရေးကြီးကြောင်း ထင်ရှား၏။

အတန်ငယ်သွားကြသောအခါ ကျောက်တွင်းများသို့သွားသော လမ်းမြောကလေးများသို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေရာ လူငါးယောက်တို့သည် အင်္ဂလိပ်ကြီးတစ်ခုပိုင် အလုပ်ရုံများသို့ သွားသောလမ်းအတိုင်း လိုက်သွားကြလေ၏။

အချိန်ကား ရောင်နီလာပြီဖြစ်သောကြောင့် ဤနေရာ ထိုနေရာစသည်တို့၌ အလုပ်သမားများသည် နှစ်ယောက်တစ်တွဲ၊ သုံးယောက်တစ်တွဲစသည်ဖြင့် အလုပ်ခွင်သို့ သွားကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ကိုတောက်ထွန်းနှင့် ကိုသီဟတို့သည် ထိုလူငါးယောက်ကို မျက်ခြည်မပြတ်စေဘဲ ဆက်လက်၍ လိုက်သွားကြလေ၏။

ဆီးနှင်းများသည် တစ်မိုးလုံးပိတ်ဖုံးလျက်ရှိသောကြောင့် ကိုတောက်ထွန်းတို့သည် ထိုလူငါးယောက်နှင့် မဝေးကွာစေဘဲ မျက်မှန်းတန်း၍ လိုက်ကြ၏။

ကျောက်တွင်းတစ်တွင်း၏ အဝသို့ရောက်ကြသောအခါ အလုပ်သမားတစ်စုသည် မီးပုံတစ်ခုအနီးတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ကာ မီးလုံလျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေရာ လူငါးယောက်တို့ကမူ တစ်ခုသော သစ်ပင်အောက်မှ အကဲခတ်ဟန်ဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။

ကိုတောက်ထွန်းတို့သည် ကုန်းမြင့်ကလေးတစ်ခုပေါ်သို့တက်၍ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြ၏။

ထိုခဏ၌ အလုပ်သမားများကို အုပ်ချုပ်သောကပြား(ဖိုမင်)သည် တုတ်ကောက်ကလေးတစ်ချောင်းကိုကိုင်လျက် မီးပုံရှိရာသို့ လျှောက်သွားမည်အပြုတွင် သစ်ပင်အောက်မှ လူငါးယောက်ကိုမြင်သည်နှင့် "ဟော... ဘယ်သူလဲ၊ မင်းတို့ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ"ဟု ငေါက်ငမ်း၍ မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မောင်လှဘူးဆိုသော သူငယ်သည် မည်သို့မျှမပြောဘဲ ထိုသူ၏ ရင်ဘတ်ကို ဓားမြှောင်နှင့် တအားထိုးစိုက်လိုက်လေ၏။

အလုပ်သမား သုံးလေးဆယ်တို့မှာ ထိုအခြင်းအရာကို မြင်လိုက်ရသော်လည်း ကြက်သေသေလျက်ငေးကြည့်နေကြ၏။

အလုပ်သမားဆိုင်ရာလူကြီး(ဖိုမင်)မှာ ရင်ဘတ်ကို ဘက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ဖိနှိပ်ရင်း ခါးကုန်း၍သွားရာမှ တဖြည်းဖြည်း လဲကျသွား၏။

ထိုအခါ အလုပ်သမားတစ်ယောက်သည် အခြားသူများထက် ရဲရင့်ဟန်လက္ခဏာနှင့် တူရွင်းတစ်ချောင်းကိုကိုင်ကာ ပြေးလာရာ သစ်ပင်နှင့်ငါးကိုက်ခန့် အကွာတွင် ကိုသန်းဆိုသူသည် ဓားမြှောင်တစ်လက်ကို အသွားမှကိုင်လျက် ပစ်လိုက်လေ၏။

ဓားမြှောင်သည် ချာလပတ်လည်၍ သွားပြီး

mgyoe.com

နောက် အလုပ်သမား၏ ရင်ဝသို့ စိုက်ဝင်သွားလေရာ အလုပ်သမားသည် ဟတ်ထိုးလဲကျသွားလေ၏။

ထိုအခါမှ ကြွင်းကျန်သော အလုပ်သမားတို့သည် လူငါးယောက်ဆီသို့ အစုအဝုပ်ဖြင့် ပြေးလာကြရာ ဒိုင်း၊ ခိုင်း၊ မြည်သောအသံနှစ်ချက်ကို ကိုတောက်ထွန်းတို့ ကြားလိုက်ရ၏။

ယင်းအသံများသည် သေနတ်ဖြစ်သည်၊ စိန်ရောင်ကြည်ဗျောက်အိုး ဖြစ်သည်ဟူ၍ အမှန်မပြောနိုင်သော်လည်း အလုပ်သမားများသည် သေနတ်သံဟု မှတ်ထင်လျက်လက္ခဏာနှင့် ကစဉ့်ကရဲ ထွက်ပြေးကြလေ၏။

သို့ရာတွင် တစ်ယောက်သောသူမျှ ထိမှန်ဟန် လက္ခဏာ မရှိချေ။

ထိုအခါ၌မူကား ယင်းဌာနတစ်ခုလုံး အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်ဖြစ်၍ အလုံးအရင်းဖြင့် ချီတက်ရာဖွေမည်ပြုရာ ထိုသူငါးယောက်တို့မှာ သစ်ပင်အောက်မှ ကွယ်ပျောက်သွားကြလေပြီ။

ကိုတောက်ထွန်းနှင့် ကိုသီဟတို့သည် ကုန်းမြင့်ပေါ်မှဆင်း၍ မြို့ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာကြလေ၏။

ကိုသီဟမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသည့် အမူအရာရှိသော်လည်း ကိုတောက်ထွန်းမှာမူ တစ်စုံတစ်ခုကို စိတ်ကူးနေဟန်နှင့် ဆိတ်ဆိတ်သာလျှင် လျှောက်ခဲ့လေ၏။

ထိုညဉ့်၌ ဦးမိုးကြိုး၏ အသင်းတိုက်တွင် ဂိုဏ်းသားများသည် မူးယစ်သောက်စားပျော်ပါးကြလေ၏။

ဖြစ်ပွားခြင်း၏ အကြောင်းရင်းမှာ အင်္ဂလိပ်ကုမ္ပဏီကြီးတွင် ဖိုမင်သည် မိမိလက်အောက် အလုပ်သမားများ၏ ပျင်းရိပေါ့လျော့သော အပြစ်ကို အထက်လူကြီးသို့ တိုင်တန်းလိုက်၏။

အထက်လူကြီးသည် ထိုအလုပ်သမားများကို အလုပ်မှ ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

ထိုအလုပ်သမားများသည် ဂိုဏ်းသားများဖြစ်ကြသောကြောင့် မိမိတို့အား ပြန်ခေါ်ဖို့ ခြိမ်းခြောက်ကြ၏။

သို့ဖြစ်၍ ဦးမိုးကြိုးသည် မိမိနယ်အတွင်း ကိစ္စဖြစ်သောကြောင့် ကိုယ်တိုင်မဆောင်ရွက်ဘဲ အခြားနယ်မှ ဂိုဏ်းသားများကို မှာယူဆောင်ရွက်စေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုညဉ့်၌ **ဂိုဏ်းသားများသည်** ထုံးစံအတိုင်း ဦးမိုးကြိုးအိမ်တွင် စုရုံး၍ သောက်စားမူးယစ်ကြပြီးနောက် ညဉ့်နက်သဖြင့် မိမိတို့နေအိမ်သို့ အသီးသီး ပြန်ကြလေ၏။

ဦးမိုးကြိုးသည် ကိုတောက်ထွန်းမပြန်မီ သူ့အား ဦးခေါင်းညိတ်ကာ ခေါ်သွား၍ အတွင်းခန်းဘက်ရှိ အခန်းကလေးထဲသို့ ဝင်သွားကြလေ၏။

ကြိုး။ ။"ကိုင်း၊ မောင်တောက်ထွန်းရေ၊ မောင်နဲ့တော်တဲ့ အလုပ်တစ်ခု ပေါ်လာပြီ၊ ဒီအလုပ်ကို မောင်ကိုယ်တိုင်ကြည့်ပြီး စိမံရလိမ့်မယ်"

ထွန်း။ ။(ဝမ်းမြောက်ဟန်မျက်နှာထားနှင့်) "နေရာကျလိုက်လေ ဆရာကြီးရယ်၊ ဘယ်လိုအလုပ်လည်း သိစမ်းပါရစေ"

ကြိုး။ ။"မောင်နဲ့အတူ လူနှစ်ယောက်ခေါ်သွားနိုင်တယ်၊ "ဗိုက်ပူ"နဲ့ "သွားခေါ"တို့ နှစ်ယောက်ခေါ်သွားပေတော့၊ သူတို့ကို ကျုပ်ပြောထားပြီး ပြီ၊ ဒီနယ်မှာ မာမက်အီစွတ်ဆိုတဲ့အကောင် ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး မောင်တို့၊ ကျုပ်တို့စိတ်မချရဘူး၊ ဒီအကောင်ကို သတ်ပစ်မှတော်မယ်"

ထွန်း။ ။"ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပါ့မယ် ဆရာကြီး၊ ဒီလူက ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘယ်မှာနေသလဲ"

ဦးမိုးကြိုးသည် အမြဲတမ်း ကိုက်ခဲ၍ထားသော ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို ပါးစပ်မှ ချွတ်ထားပြီးနောက် စက္ကူတစ်ရွက်ပေါ်တွင် မြေပုံအကြမ်းတစ်ခု ရေးဆွဲလေ၏။

ကြိုး။ ။"ဒီလူက ကုလားသူဌေး အီဘရာဟင်ရဲ့ ညာလက်ရုံးပဲ မောင်ရဲ့၊ တော်တော်လည်း သတ္တိကောင်းတဲ့ ဇဒေဗာဒီကုလားပဲ၊ သူ့ကိုဆုံးမဖို့ နှစ်ခါတောင် ကျုပ်တို့ ကြိုးစားဖူးတယ်၊ တစ်ခါမှ အထမမြောက်တဲ့အပြင် ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်တောင် သူ့လက်ချက်နဲ့ အသက်ဆုံးရှုံးဖူးတယ်၊ ဒီတစ်ခါဖြင့် ဒီအကောင်ကို မောင့်လက် ဝ,ကွက်ပြီး အပ်လိုက်ရမှာပဲ၊ ဟောဒီမြေပုံထဲမှာ ကြည့်စမ်း၊ ဟောဒါက မြို့အနောက်ဘက်ကလမ်းဆုံပဲ၊ တောင်ဘက်ကို တည့်တည့်လိုက်သွားတော့ ဟောဒီနေရာမှာ အိမ်ကလေးတစ်ဆောင် တွေ့လိမ့်မယ်၊ သူ့တစ်အိမ်တည်း ထီးတည်းငုတ်တုတ်ပဲ၊ ဒီကောင်ကို ဆုံးမရင် နေ့ခင်းတော့ မကိုက်ဘူး၊ နှစ်လုံးပြူးလည်းရှိတယ်၊ လက်လည်း တော်တော်ဖြောင့်တယ်၊ သူ့အိမ်မှာ သူတို့ လင်မယားရယ်၊ သားသမီးသုံးယောက်ရယ်၊

mgyoe.com

mgyee.com

တပည့်တစ်ယောက်ရယ် ဒါပဲရှိတယ်၊ ဒီတော့ကာ ညဉ့်အချိန်မှာ ကြဲစည်မယ်ဆိုရင် မောင့်လိုလူအဖို့တော့ ဘာမှခဲယဉ်း စရာမရှိဘူး၊ ဒိုင်းနမိုင်းတစ်ဘူးရယ်၊ မီးခြစ်တစ်ဘူးရယ် ယူသွားရင် သူတို့ တစ်အိမ်သားလုံး ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းကုန်ရောပေါ့"

ထွန်း။ ။"ဒိုင်းနမိုင်းက ဘယ်ကရမလဲ ဆရာကြီး"

ကြိုး။ ။"ကျောက်တွင်းနယ်ပဲ မောင်ရယ်၊ ဒီအတွက်တော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်ရှာပေးပါ့မယ်"

ထွန်း။ ။"ဒီလူက ဘာများစော်ကားဖူးလို့လဲ ဆရာကြီးရဲ့"

ကြိုး။ ။"ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ကို ပစ်သတ်ဖူးတယ်လို့ ကျုပ်ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား"

ထွန်း။ ။"ဘာပြုလို့ ပစ်သတ်တာလဲ ဆရာကြီး"

ကြိုး။ ။"ဘာပြုလို့ပစ်ပစ် မောင်မေးနေစရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်က ညအချိန်မှာ သူ့အိမ်ကိုသွားတယ်၊ သူက သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်တယ်၊ ဒီလောက်ပြောရင် တော်ရောပေါ့၊ ဒီအတွက် မောင်က လက်စားချေရမယ်"

ထွန်း။ ။"သူ့မိန်းမနဲ့ကလေးတွေကော စီရင်တဲ့အထဲပါရောလားဆရာကြီးရယ်"

ကြိုး။ ။"ပါစေရမှာပေါ့ မောင်ရဲ့၊ သူတို့ ခွဲထုတ်နေလို့ ဘယ်ရမလဲ"

ထွန်း။ ။"မိန်းမနဲ့ကလေးတွေက ဘာမှမလုပ်ခဲ့ကြဖူးတော့ ရက်စက်ရာမကျပေဘူးလား ဆရာကြီး"

ကြိုး။ ။"ဟော့...မောင်တောက်ထွန်း၊ မင်းဘယ့်နှာတွေ လျှောက်မေးနေတာလဲ၊ မလုပ်ရဲလို့ နောက်ဆုတ်ချင်လို့ဟာလား"

ထွန်း။ ။"ကြဲကြဲစည်စည် ဆရာကြီးရယ်၊ ဆရာကြီးခိုင်းစေလို့မှ မလုပ်ဝံ့ဘဲ နောက်ဆုတ်ချင်တယ် ထင်ရအောင် ကျွန်တော်ဘာများ ပြောမိလို့လဲ"

ကြိုး။ ။"ကိုင်း...ဒါဖြင့် လုပ်မယ်မဟုတ်လား"

ထွန်း။ ။"လုပ်မှာပေါ့ ဆရာကြီးရဲ့"

ကြိုး။ ။"ဘယ်တော့လဲ"

ထွန်း။ ။"သူ့အိမ်ကို ကျွန်တော်သွားကြည့်ပြီး သေသေချာချာစီမံရအောင် တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်တော့ အချိန်ပေးဦးမှပေါ့ ဆရာကြီး"

ကြိုး။ ။"ကောင်းပြီ၊ သန့်ဘက်ခါ ကိစ္စပြီးအောင် စီမံလိုက်ပေတော့၊ ဒီအကောင်သေရင် တစ်ပြည်အေးသွားတာပဲ"

ကိုတောက်ထွန်းသည် မိမိလုပ်ဆောင်ရမည့် လုပ်ငန်းအကြောင်းကို နက်နဲကြာရှည်စွာ စဉ်းစားစိတ်ကူးနေလေ၏။

မာမက်အီစွတ်နေသော နေအိမ်မှာ မြို့နှင့်ငါးမိုင်ခန့်ဝေး၍ တောင်ကြားကလေးတစ်ခုအနီးတွင် တည်ရှိလေ၏။

ကိုတောက်ထွန်းသည် ထိုညဥ့်ပင် တစ်ယောက်တည်းထွက်သွား၍ အခြေအနေကို ထောက်လှမ်းစုံစမ်းခဲ့ရာ နံနက်အရုဏ်တက်ချိန်တွင်မှ နေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာလေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ ကိုတောက်ထွန်းသည် မိမိနှင့်အတူ လိုက်လာကြမည့် "ဗိုက်ပူ"နှင့် "သွားခေါ"တို့ကို တွေ့ဆုံတိုင်ပင်ရာ ထိုသူငယ်နှစ်ယောက်တို့မှာ အမဲပစ်သွားကြရမည့်အလားကဲ့သို့ ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်စွာ ရှိနေကြလေ၏။

နောက်တစ်ညဥ့် ယင်းတို့သုံးယောက်သည် မြို့ပြင်ရှိ ညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင် တွေ့ဆုံကြ၍ မိမိတို့၏လက်နက်များကို စစ်ဆေးကြလေ၏။

ကိုတောက်ထွန်းမှာ ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်ပါ၍ ထိုသူငယ်နှစ်ယောက်တို့မှာ ဓားရှည်တစ်ချောင်းစီနှင့် ဓားမြှောင်တစ်လက်စီ ပါရှိကြ၏။

ကိုတောက်ထွန်း၏ အိတ်ထဲ၌ကား လက်သန်းပမာဏရှိ ဒိုင်းနမိုင်းဘူးကလေးနှင့် မီးခြစ်ဘူးပါရှိလေ၏။

ထိုသူသုံးဦးတို့သည် တောလမ်းတစ်လျောက် လျှောက်သွားကြ၍ မာမက်အီစွတ်၏နေအိမ်သို့ သန်းခေါင်ကျော်အချိန်တွင် ဆိုက်ရောက်ကြလေ၏။

ထိုညဥ့်မှာ လေတဟူးဟူး တိုက်ခတ်လျက်ရှိ၍ မိုးတိမ်များသည် တစ်ခြမ်းသာ့သာမျှရှိသော လမင်း၏မျက်နှာကို ဖုံးချည်တစ်ခါ၊ ခွာချင့်တစ်လှည့်ဖြင့် လွှင့်စင်ပြေးလွှားနေကြလေ၏။

အီစွတ်သည် ခွေးဆိုးကြီးများ မွေးထားသည်ဆိုသောကြောင့် လူသုံးယောက်သည် သတိကြီးစွာနှင့် ဝပ်တွားချဉ်းကပ်ကြရ၏။

သို့ရာတွင် သစ်ကိုင်းများကို လေတိုက်ခတ်သော အသံမှတစ်ပါး ဘာသံမျှ မကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေ

mgyee.com

လေ၏။

ကိုတောက်ထွန်းသည် အိမ်တံခါးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ နားထောင်လေရာ အိမ်ထဲမှဘာသံမျှမကြားရချေ။

ထို့နောက် ကိုတောက်ထွန်းသည် ဒိုင်းနမိုင်းဘူးကိုဖွင့်၍ တိုင်တစ်တိုင်တွင် မှီထားပြီးနောက် စနက်ကိုဘူးထဲသို့ သွတ်သွင်းလိုက်လေ၏။

ယင်းစနက်မှာ ဆယ်တောင်ခန့်ရှည်လျား၍ ကိုတောက်ထွန်းသည် စနက်ကို မီးဖြင့် ရှို့ပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သုံးယောက်သားတို့သည် ခြေကုန်တင်၍ ပြေးကြလေ၏။

ကိုက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရောက်၍ ချောင်းကလေးတစ်ခုကို တွေ့သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူသုံးယောက်တို့သည် ချောင်းထဲသို့ ဆင်းသက်ကာ ဝပ်တွားနေကြလေ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ မိုးချုန်းသံကဲ့သို့ နက်ကျယ်လှစွာသော အသံကြီးသည် တစ်တောလုံး ပဲ့တင်ထပ်မျှမြည်ဟိန်းလျက် မီးပန်းမီးပွင့်များသည် ကောင်းကင်ယံသို့ တဖွားဖွား တလက်လက် ပျံတက်ကြလေ၏။

ထိုဂိုဏ်း၏ရာဇဝင်တွင် ယခုအလုပ်ထက် သပ်ရပ်စွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့သော အလုပ်ဟူ၍ မရှိဖူးချေ။

သို့ရာတွင် ခဲလေသမျှ သဲရေကျဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ အကြောင်းမူကား မာမက်အီစွတ်သည် မိမိအား ဂိုဏ်းသားများက ရန်ငြိုးဖွဲ့နေကြောင်းကို ရိပ်မိသဖြင့် ယင်းနေ့နံနက်ကပင် သားမယားများနှင့်တစ်ကွ လှည်းတစ်စီးဖြင့် ပြောင်းရွှေ့၍ မိုင်နှစ်ဆယ်ခန့်ဝေးကွာသော ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်ကြသောကြောင့်ပေတည်း။

ထိုမှတစ်ဖန် နီးရာဘူတာရုံသို့သွား၍ မန္တလေးသို့ စုန်ဆင်းသွားကြပြီ ဟူ၍လည်း သတင်းကြားသိရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကိုတောက်ထွန်းတို့လူစု ဖောက်ခွဲလိုက်သော အိမ်မှာ အိမ်သားတစ်ယောက်မျှမရှိသော အိမ်လွတ်သက်သက်မျှသာ ဖြစ်ချေတော့၏။

ထိုသတင်းကို ကြားသိရသောအခါ ကိုတောက်ထွန်းက "ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော့်တာဝန်ထားလိုက်ပါ ဆရာကြီး၊ တတ်နိုင်လို့ ဝတိုးဖျားကပ်နေပါစေ၊ ကျွန်တော် စီရင်ပေးပါ့မယ်"

ဟု ဦးမိုးကြိုးအား ပြောပြလေ၏။

ဂိုဏ်းကြီးအစည်းအဝေး၌ ဂိုဏ်းသားများသည် ကိုတောက်ထွန်းအပေါ်၌ ယုံကြည်စိတ်ချကြောင်း ဆုံးဖြတ်ကြ၍ မာမက်အီစွတ်အမှုမှာ တစ်ခဏတာအဖို့ ပိတ်ထားလိုက်လေ၏။

သို့ရာတွင် မာမက်အီစွတ်မှာ မန္တလေးမြို့ ကုလားတန်းရပ်ကွက်တွင် ဓားမြောင်တန်းလန်းနှင့် သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရကြောင်းနှင့် နောက်တစ်လခန့်မျှတွင် သတင်းစာများ၌ တွေ့မြင်ကြရသောအခါ ကိုတောက်ထွန်း၏ လက်ချက်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ဂိုဏ်းသားများက တွေးတောယူဆနေကြလေ၏။

ဆတ်ဆတ်ကြဲဂိုဏ်းသားများသည် ဤသို့သောနည်းအားဖြင့် ကျောက်တွင်းနယ်တစ်ခုလုံးကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေခဲ့၏။

ကိုတောက်ထွန်း ဆိုက်ရောက်ပြီးသည့်နောက်၌ပင် နယ်ပုလိပ်နှစ်ယောက်ကို ချောင်းမြောင်းသတ်ဖြတ်ခြင်း၊ ကျောက်ကုန်သည်တစ်ယောက်ကို ဖျောက်ဖျက်လိုက်ခြင်း၊ ပွဲစားတစ်ယောက်ကို အစတုံးစီရင်လိုက်ခြင်း အစရှိသည့် သွေးအေးအေးနှင့် ပြုကျင့်ရသော အမှုမျိုးတို့ကို ထပ်ကာထပ်ကာ ပြုကျင့်ကြ၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျောက်တွင်း နယ်သူနယ်သားများမှာ အသက်မွေးဝမ်းစာ ရှာမှီးရာ၌ "ကျီးလန့်စာစား" ဟူသည့် အလားသို့ အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်ဖြင့်သာလျှင် သွားလာနေထိုင်ရှာကြလေ၏။

mgyoe.com

mgyoe.com

အခန်း(၆)
ဘေးအန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်ရခြင်း

ထိုအချိန်အခါသည်ကား ဆတ်ဆတ်ကြဲဂိုဏ်း၏ ရာဇဝင်တွင် အပေါ်ထင်ဆုံးသော အချိန်အခါဖြစ်၍ ထို ဂိုဏ်းကြီး၏ ဩဇာသည် အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်လျက် ရှိ၏။

ကိုတောက်ထွန်းမှာ ဂိုဏ်းသားများ၏ ယုံကြည် အားကိုးခြင်းကို ခံရသဖြင့် ဒုတိယဂိုဏ်းချုပ်အဖြစ်သို့ အထူးတင်မြှောက်ခြင်း ခံရသည့်ပြင် နှောင်နှစ်အတွက် ဂိုဏ်းချုပ်ရွေးချယ်သောအခါတွင် ဦးမိုးကြိုး၏ ရိုက်ရာ ကိုပင် ဆက်ခံရလိမ့်မည်ဟူ၍ တွေးထင်နေကြသူများ ရှိကြ၏။

သို့ဖြစ်၍ ထိုအချိန်အခါတွင် မိုးကောင်းဂိုဏ်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကိုတောက်ထွန်း မသိရှိရသော စီမံချက်ဟူ၍ မရှိချေ။

သို့ရာတွင် ဂိုဏ်းသားများ၏ ယုံကြည်ကိုးစား ခြင်း ခံရလေလေ၊ မြို့သူမြို့သားများက စက်ဆုပ်ရွံရှာကြ လေလေ ရှိနေရကား အချို့ရဲရင့်သော မြို့သားများသည် ကိုတောက်ထွန်းကို လမ်းပေါ်၌ တွေ့မြင်ရသည့်အခါ တံတွေးထွေးခြင်း၊ မေးငေါ့ခြင်း၊ ခြေဆောင့်ခြင်း စသော အမှုတို့ကို ပြုတတ်ကြ၏။

အချို့ သတ္တိကောင်းသော လူငယ်များသည် ဆေးရုံ မှ ဆင်းလာသော ဦးထွန်းခင်အိမ်တွင် တွေ့ဆုံကြ၍ "မဟုတ်မခံ"ဂိုဏ်းအမည်နှင့် အတိုက်အခံ အဖွဲ့တစ်ခု ဖွဲ့စည်းကြကြောင်းနှင့် သတင်းရရှိကြ၏။

သို့ရာတွင် ဦးမိုးကြိုးတို့လူစုကမူကား တုန့်လှုပ် ချောက်ချားခြင်း မရှိကြချေ။

ဆတ်ဆတ်ကြဲဂိုဏ်းသားများမှာ ကြာရှည်လေး မြင့်စွာ အလုပ်လုပ်လာခဲ့ကြသဖြင့် အစုအဆုပ်ဖြင့် လုပ် ထုံးလုပ်နည်းများကို နားလည်ကြသည့်ပြင် သွေးစွန်းပြီး လူများလည်းဖြစ်ကြလေရာ မဟုတ်မခံဂိုဏ်းသားများမှာ စိတ်အားထက်သန်ခြင်းမှတစ်ပါး၊ ထူးခြားသော အရည် အချင်းမရှိချေ။

အစိုးရဘက်လူများက ယင်းတို့ကို အားပေးကြ သည်ကား မှန်၏။

သို့ရာတွင် အစိုးရဘက်လူများသည် "ဘွဲ့ဖြူ လက်နက်"ပြီးသောလူများမဟုတ်ရကား ယင်းတို့၏အား ပေးခြင်းမှာ ကောင်းစွာခရီးရောက်လှမည် မဟုတ်ချေ။

စနေနေ့ညတစ်ညတွင် အသင်းတိုက်၏ အစည်း အဝေးရှိသဖြင့် ကိုတောက်ထွန်းသည် အစည်းအဝေး တက်ရန်အတွက် နေအိမ်မှထွက်မည်အပြုတွင် "ကြောက် ချေးအိုး"ဟူ၍ နာမည်ရထားသော ဂိုဏ်းသားဦးကြာခိုင် သည် အိမ်ပေါ်သို့တက်လာလေ၏။ ဦးကြာခိုင်၏မျက်နှာ ထားမှာ အထူးစိုးရိမ်တုန် လှုပ်နေဟန်လက္ခဏာရှိ၏။

mgyoe.com

ထွန်း။ ။"ခင်ဗျားက ဒုစရိုက်တွေ သုစရိုက်တွေနဲ့ သံသရာရေး တွေးပူတတ်တဲ့လူ၊ ဒါကြောင့် မသိမသာနေလိုက်ရင် ကောင်းတယ်ဗျ၊ မမေးချင်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်သင့်တော်သလို ကြည့်စိမ်သွားမယ်၊ ခင်ဗျား မျက်စိမှိတ်နေလိုက်တော့ ဦးကြာခိုင်"

ခိုင်။ ။(ဦးခေါင်းကိုယမ်းလျက်)"တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကျုပ် ပယောဂကင်းတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျ"

ထွန်း။ ။(ကြောက်မက်ဖွယ်သော ပြုံးရယ်ခြင်းဖြင့်) "ကိုယ့်ကိုကိုယ်ကာကွယ်တယ်ဆိုတာ ဘာမဆိုပြုကောင်းတယ်မဟုတ်လားဗျာ၊ ဒီကိစ္စက ကျွန်တော်တို့သော်လည်းကောင်း၊ သူသော်လည်းကောင်းဆိုတဲ့ ကိစ္စမျိုးကိုးဗျ၊ ကျွန်တော်တို့က မဦးရင် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းအောင် သူ စိမ်သွားမယ်မဟုတ်ဘူးလား၊ စေ့စေ့တွေးတော့ တစ်နေ့နေ့မှာ ခင်ဗျားကို ဂိုဏ်းချုပ်တင်မြှောက်ကြလိမ့်ဦးမယ် ထင်တယ်ဗျို့၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဂိုဏ်းကြီး ချမ်းသာရာရပေတာကိုးဗျ"

ခိုင်။ ။"ချမ်းသာပေးတော်မူပါ ဆရာကြီး"

ယင်းနောက် ဦးကြာခိုင်သည် နေအိမ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။

ဦးကြာခိုင်ဆင်းသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကိုတောက်ထွန်းသည် မိမိကို "ရန်ရှာ"မည့် စာရွက်စာတမ်းဟူသမျှကို သံသေတ္တာများ၊ စားပွဲအံဆွဲများမှ ထုတ်ယူ၍ မီးရှို့ဖျောက်ဖျက်လိုက်သည်။

ကိုတောက်ထွန်း၏ မျက်နှာထားမှာ တစ်သက်တွင်တစ်ခါမျှ ကြုံကြိုက်ရဖူးသည့် ကိစ္စကြီးတစ်ခုကို ဆောင်ရွက်နေသည့်အလားကဲ့သို့ ခက်ထန်တင်းမာခြင်းရှိပေ၏။

ကိုတောက်ထွန်းသည် နေအိမ်မှဆင်းလာ၍ အသင်းတိုက်သို့အသွား လမ်းခရီးတွင် မပြုံးကြည်တို့၏ နေအိမ်သို့ ဝင်လေသည်။

ဦးပေါ်သစ်သည် ကိုတောက်ထွန်းအား မိမိနေအိမ်သို့မလာရန် တားမြစ်ထားသော်လည်း ကိုတောက်ထွန်းက အရေးကြီးသည့်အတွက်ကြောင့် မနာခံဘဲ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားသောအခါတွင် မပြုံးကြည်နှင့် တွေ့ရလေ၏။

သို့ရာတွင် ကိုတောက်ထွန်း၏မျက်နှာမှာ ခါတိုင်းကဲ့သို့ ပြုံးရွှင်ကြည်လင်ခြင်းမရှိချေ။

ကြည်။ ။"ကိုကို ဘာဖြစ်လာသလဲ၊ ဧကန္တ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီ၊ ပြောစမ်း ဘာလဲ၊ ကြည်ကြည့်ကို ပြောစမ်း"

ထွန်း။ ။"တစ်ခုခု ဖြစ်ပေမယ့် သိပ်မဆိုးပါဘူး ကြည်ကြည်၊ ဒီထက်မဆိုးခင် ကိုကိုတို့ ရှောင်နေကြမှတော်မယ်ထင်တယ်"

ကြည်။ ။"ရှောင်နေရမယ်၊ ဘယ်လိုရှောင်ရပုံလဲ ကိုကိုရဲ့"

ထွန်း။ ။"တစ်ခါတုန်းက ကိုကိုတို့ တစ်နေ့နေ့မှာ ထွက်သွားကြဖို့ ပြောဖူးတယ်ဟုတ်လား၊ အခုအချိန် ရောက်လာပြီမှတ်တယ်၊ မကောင်းတဲ့ သတင်းတွေ ကြားနေရတယ် ကြည်ကြည်ရဲ့"

ကြည်။ ။"ပုလိပ်လားကိုကို"

ထွန်း။ ။"ပုလိပ်ထက်ဆိုးတဲ့ ဦးစံရှားတို့ လူစုတဲ့"

ကြည်။ ။"စုံထောက်ကြီးဦးစံရှားဆိုတာလား၊ ကြည်ကြည်ကြားဖူးပါတယ်၊ ဒါဖြင့် ကိုကိုတို့ သိပ်ခက်တော့တာပဲ ကိုကို"

ထွန်း။ ။"ခက်ဆို ဘာပြောဖို့ရှိသလဲ၊ ပြေးမှဖြစ်တော့မှာပေါ့၊ ကြည်ကြည်လိုက်မယ်ဆို"

ကြည်။ ။"လိုက်မှာပေါ့ ကိုကို"

ထွန်း။ ။"ကိုကိုဟာ ဆိုးတဲ့နေရာမှာ တော်တော်ဆိုးတဲ့လူပဲ၊ သို့သော် ကြည်ကြည်ရဲ့ မျက်မွေးတစ်ပင် အကျွတ်မခံရစေဘဲ ကိုကို့အသက်နဲ့လဲမယ်ဆိုတာ ကြည်ကြည်ယုံရဲ့ မဟုတ်လား"

ကြည်။ ။"ယုံတာပေါ့ ကိုကို"

ထွန်း။ ။"ကိုင်း...ဒါဖြင့် ယုံရင် ကိုကိုပြောမယ် နားထောင်စမ်း၊ ဒီမြို့ကဂိုဏ်းတွေ ဧကန္တ တစ်ခုခုဖြစ်ကြတော့မယ်၊ မိတဲ့လူလည်း မိ၊ ပြေးတဲ့လူလည်း ပြေးကြရလိမ့်မယ်၊ တကယ်လို့ ပြေးတဲ့အထဲမှာ ကိုကိုပါရင် ကြည်ကြည် လိုက်ရမယ်နော်"

ကြည်။ ။"ကိုကိုရှိရာအရပ်ကို ရောက်အောင်လာခဲ့မှာပေါ့ ကိုကို"

ထွန်း။ ။"ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခါတည်း အတူတူလိုက်ခဲ့ရမယ်၊ ပုလိပ်တွေက ကိုကို့နောက် တတန်းတန်းလိုက်နေကြမှာမို့ ကိုကိုနဲ့ ကြည်ကြည်နဲ့ တစ်ခါတည်း ကွဲသွားရင် ပြန်တွေ့ကြဖို့ အများကြီးခဲယဉ်းသွားလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့်လိုက်ရင် တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ရမယ်"

mgyoe.com

mgyoe.com

ကြည်။ ။"လိုက်မယ် ကိုကို"

ထွန်း။ ။"ကျေးဇူးပါပဲ ကြည်ကြည်၊ ကိုယ့်ကိုယုံကြည်ပြီး လိုက်ခဲ့တဲ့မိန်းကလေးတစ်ဦးတစ်ယောက် အပေါ်မှာ နောက်နောင်အခါ သစ္စာဖောက်ခဲ့လို့ ရှိရင် မဟာအဝိစိငရဲမှာ မလွတ်တမ်း ခံရပါစေသားဗျာ"

ကြည်။ ။"မကျိန်ပါနဲ့ကိုကို၊ ကြည်ကြည်ယုံပါတယ်"

ထွန်း။ ။"ကိုင်း...ကိုကို တစ်ခုမှာခဲ့မယ်၊ ကြည်ကြည်ကာ ဒီအိမ်ကစောင့်နေ၊ ကိုကိုက တစ်နည်းနည်းနဲ့ အကြောင်းကြားလိုက်မယ်၊ ကိုကို့ဆီက သတင်းကြားကြားချင်း ဘူတာရုံကို ရောက်အောင်သွားပေတော့၊ ကိုကို ရောက်အောင်လာခဲ့မယ်၊ ကြားလား"

ကြည်။ ။"နေ့ညမရွေး ရောက်အောင်လာခဲ့မယ်၊ ကိုကိုသာ စိတ်ချနေ"

ကိုတောက်ထွန်းမှာ အတန်ငယ်စိတ်အေးချမ်းသာစွာနှင့် အသင်းတိုက်သို့ ဆက်လက်ထွက်သွားလေ၏။

အသင်းတိုက် အစည်းအဝေးခန်းမကြီးအတွင်း၌ အသင်းသားများသည် ရောက်ရှိနှင့်ကြပြီဖြစ်၍ ကိုတောက်ထွန်းအား ဝမ်းမြောက်စွာ နှုတ်ခွန်းဆက်သကြလေ၏။

ကြိုး။ ။"မောင်တောက်ထွန်းရောက်လာတာ အချိန်အတော်ပဲ၊ ဟောဒီမှာအခက်အခဲတွေ့နေကြလို့ ဦးနောက်ကောင်းတဲ့လူကို မျှော်နေကြတယ်"

ထွန်း။ ။(နေရာမှထလျက်)"ဥက္ကဋ္ဌခင်ဗျား၊ တစ်ဂိုဏ်းလုံးရဲ့ သွေးရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုပြောပြရန်ရှိသဖြင့် အခြားကိစ္စများကို ခေတ္တဖယ်ရှားထားဖို့ ကျွန်တော် ခွင့်ပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ"

ဂိုဏ်းသားများသည် ကိုတောက်ထွန်း၏ မျက်နှာကို မြင်ရ၍ "သွေးရေး ရှင်ရေး"ဆိုသော စကားကို ကြားရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အလွန်တရာ စိတ်အားကြီးသော အမူအရာနှင့် လည်ပင်းကိုဆန့်တန်းကာ စိုက်ကြည့်နေကြလေ၏။

ကြိုး။ ။"ပြောပါတော့ မောင်တောက်ထွန်း၊ ကျုပ်တို့ နားထောင်နေကြပါတယ်"

ထိုအခါ ကိုတောက်ထွန်းသည် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ယူလေ၏။

ထွန်း။ ။"ကျွန်တော် ပြောရန်ရှိသော သတင်းကသတင်းကောင်းမဟုတ်ဘူး၊ သတင်းဆိုးဖြစ်ပါတယ်၊ သို့သော် လာမယ့်ဘေးကို တင်ကြိုသိရှိရခြင်းက မသိဘဲနဲ့ခံရခြင်းထက် ကောင်းသေးတယ်လို့ ကျွန်တော်ယူဆပါတယ်၊ ကျွန်တော်သိရှိရတဲ့ သတင်းအရမှာ အင်္ဂလိပ်ကုမ္ပဏီကြီးများက စုံထောက်ကြီးဦးစံရှားကို ငှားရမ်းပြီး အဲဒီဦးစံရှားက ဂျမဒါကိုကိုကြီးကို သွန်သင်စေလွှတ်လိုက်တယ်လို့ သိရှိရပါတယ်၊ ဂျမဒါကိုကိုကြီးဟာ ဂိုဏ်းသားတချို့ကို စက်တိုင်တက်စေဖို့၊ တချို့ကို တစ်ကျန်းပို့စေဖို့ သက်သေခံချက်များ ထောက်လှမ်းစုံစမ်းလျက်ရှိတယ်လို့ ကြားသိရပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စကို ဆွေးနွေးရန်အတွက် ကျွန်တော် ခွင့်ပန်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်"

ထိုစကားကို ကြားသိရသောအခါ ဂိုဏ်းသားများသည် အသက်ရှူရှိုက်ဖို့ပင် သတိရဟန်မရှိဘဲ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လျက် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေကြလေ၏။

ကြိုး။ ။"မောင့်စကားအတွက် အကိုးအကား ဘာများ ရှိသလဲ"

ထွန်း။ ။"ကျွန်တော့်အကိုးအကားကတော့ ဟောဒီစာပါပဲ"

ဟုပြော၍ ကိုတောက်ထွန်းသည် ဦးကြာခိုင်ထံမှ ယူထားလိုက်သော စာကို ထုတ်ပြီးနောက် လိုရင်းအချက်များကို ဖတ်ပြလေ၏။ ယင်းနောက် ဆက်လက်၍...

ထွန်း။ ။"မင်းမှာသစ္စာ လူမှာကတိ ဆိုတဲ့အတိုင်း ဒီစာရေးတဲ့လူကို ကတိပေးထားပြီး ဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီစာရခြင်းအကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော် မပြောနိုင်ပါ၊ ဒီစာကိုလည်း ကျွန်တော် မပြနိုင်ပါ၊ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ဂိုဏ်းနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ သတင်းတစ်စုံတစ်ရာ ဒီစာထဲမှာ မပါတဲ့အကြောင်းကို ကျွန်တော် အာမခံပါတယ်"

ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်။ ။"ကျွန်တော် တစ်ခုပြောပါရစေ ဥက္ကဋ္ဌခင်ဗျာ၊ ဂျမဒါကိုကိုကြီးအကြောင်းကို ကျွန်တော်မကြားဖူးသော်လည်း ဦးစံရှားဟာတော့ လူဆိုးများကို စုံထောက်တဲ့အလုပ်မှာ ပထမတန်းလို့ ကျွန်တော် ကြားဖူးပါတယ်၊ သူက လွတ်လိုက်တဲ့လူဆိုရင် ညဲ့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ စိတ်ချသင့်ပါတယ်"

ကြိုး။ ။"ဂျမဒါကိုကိုကြီးဆိုတဲ့လူကို ဘယ်သူမြင်ဖူးသလဲ"

ထွန်း။ ။"ကျွန်တော် မြင်ဖူးပါတယ်"

mgyoe.com

ထိုအခါ ဂိုဏ်းသားများသည် အံ့သြစွာ ငေးကြည့်နေကြလေ၏။

ထွန်း။ ။(ဆက်လက်၍)"ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော်တို့က အကြံဉာဏ်ထုတ်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ် အလုပ်လုပ်ကြမယ် ဆိုရင် ဒီလူဟာ ကျွန်တော်တို့ လက်ခုပ်တွင်း ရောက်လာဖို့ရှိပါတယ်၊ အားလုံးက ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်ကြလို့ ဝိုင်းဝန်းကူညီမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ကြောက်စရာ ဘာမှမရှိပါဘူး"

ကြိုး။ ။"ကျုပ်တို့ကြောက်စရာ ဘာရှိလို့လဲ၊ ကျုပ်တို့အလုပ်တွေ သူဘာသိလို့လဲ"

ထွန်း။ ။"ဂိုဏ်းသားတွေ အားလုံးဟာ ဆရာကြီးလိုချည်း နှုတ်လုံကြမယ်ဆိုရင်တော့ ဘာမှကြောက်စရာမရှိတာ မှန်ပါတယ်၊ သို့သော် သူတို့က ကုမ္ပဏီကြီးတွေလက်ကိုင်ထားပြီး အလုပ်လုပ်တာဖြစ်တော့ ငွေကို ရေလိုသုံးနိုင်ပါတယ်၊ ဒီတော့ ခပ်ပျော့ပျော့ ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ကို ငွေနဲ့ ပစ်ပြီးဝယ်ရင် ပါမသွားပေဘူးလား ဆရာကြီး၊ ဒီလိုဆိုရင် သူတို့သိချင်တာတွေ သိမကုန်ပါလားခင်ဗျာ၊ အခုတောင်မှ သိမကုန်သေးဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်ပါသလဲ၊ သူတို့နဲ့ယှဉ်ပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့ နည်းလမ်းတစ်ခုပဲ ရှိတယ်"

ကိုကျောက်ဘီလူး။။"ဒီဂျမဒါကောင်ကို ဒီမြို့က အရှင်လတ်လတ် လွတ်မသွားနိုင်အောင် လုပ်တဲ့နည်းပဲ မဟုတ်လား"

ထွန်း။ ။(ဦးခေါင်းညိတ်လျက်) "ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် သဘောချင်း ကွဲလွဲတဲ့အချက်တွေ တစ်ပုံပဲ၊ သို့သော် ဒီတစ်ချက်တော့ သဘောချင်း ကိုက်မိတယ်"

လူး။ ။"ဒါဖြင့် ဒီအကောင် အခု ဘယ်မှာလဲဗျ၊ ကျုပ်တို့က သူ့ကို သိနိုင်ဖို့ နည်းလမ်းရှိသလား"

ထွန်း။ ။"ဒီလိုပါခင်ဗျာ၊ ဒီကိစ္စဟာ အင်မတန် နှုတ်လုံမှတော်ကာကျမယ့် ကိစ္စဖြစ်လေတော့ တတ်နိုင်သမျှ လူနည်းနည်းနဲ့ တိုင်ပင်ကြဖို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ ဂိုဏ်းသားတွေအားလုံးကို ကျွန်တော် မယုံကြည်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သို့သော် ဆရာကြီးသိတဲ့အတိုင်း လူသုံးဆယ်ပါးစပ်ကို လုံအောင်ပိတ်ဖို့ထက် လက်ရွေးစင်ငါးယောက်ပါးစပ်ကို ပိတ်ရတာက သာပြီးစိတ်ချရတယ်၊ ဦးစံရှားရဲ့တပည့်ဆိုတော့ ပါးပြီးသားခင်ဗျ၊ ရိပ်ခနဲဆို အလစ်သုတ်ပြေးမယ့်လူပဲ၊ အဲ့ဒါကြောင့် လက်ရွေးစင်လူလေးငါးယောက်ကို ကော်မတီခန့်ပြီး ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ရရင် သာကောင်းမယ်လို့ ကျွန်တော်သဘောရပါတယ်"

ဦးမိုးကြိုးသည် ယင်းအကြံအစည်ကို သဘောတူသဖြင့် ကော်မတီရွေးချယ်ကြလေ၏။

ဦးမိုးကြိုးနှင့် ကိုကျောက်ဘီလူးတို့အပြင် အခြားလူနှစ်ယောက်နှင့် ကိုတောက်ထွန်းပါ စုစုပေါင်း ငါးယောက် ရွေးချယ်ကြ၏။

ထိုညဥ့်၌ ဂိုဏ်းသားများသည် အခါတိုင်းကဲ့သို့ ညဉ့်နက်အောင် သောက်စားမူးယစ်ကာမနေကြဘဲ စိုးရိမ်ခြင်းမကင်းဟန်အမူအရာနှင့် ခပ်စောစောပင် နေအိမ်သို့ အသီးသီးပြန်သွားကြလေကုန်၏။

သို့ဖြစ်၍ ကော်မတီငါးယောက်မျှ ကျန်ရှိသော အခါ ဦးမိုးကြိုးက "ကိုင်း ...မောင်တောက်ထွန်း"ဟု စတင် အချက်ပေးလိုက်၏။

ထွန်း။ ။"ဂျမဒါကိုကိုကြီးကိုသိတယ်လို့ ကျွန်တော် ခုနက ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ဒီလူဟာ ယခုမိုးကောင်းမြို့မှာ ကိုသန်းဖေဆိုတဲ့ အမည်နဲ့ ဈေးနားမှာ တည်းခိုနေပေတယ်"

ကြိုး။ ။"မောင် ဘယ်နှယ်သိသလဲ"

ထွန်း။ ။"ဘာကြောင့်သိသလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ဒီလူနဲ့ ကံအားလျော်စွာ တွေ့ဆုံပြီး စကားပြောဖူးလို့သိပါတယ်၊ သူနဲ့တွေ့စဉ်တုန်းကတော့ ကျွန်တော်က သူ့အကြောင်းကို မရိပ်ခဲ့မိဘူးပေါ့ ခင်ဗျာ၊ သို့သော် ဒီစာရမှတော့ မှ ဧကန္တ ဒီလူပဲလို့ ကျွန်တော် တွေးမိတာကိုးခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် တစ်နေ့က မိုးညင်းသွားလည်တော့ အပြန်မှာ မီးရထားပေါ် ဒီလူနဲ့တွေ့ပါရော၊ သူက သတင်းစာဘက် အလုပ်လုပ်တယ်လို့ပြောတော့ ကျွန်တော်က ဟိုတုန်းက ယုံမိပေတယ်၊ သူက မိုးကောင်းမှာ ဆတ်ဆတ်ကြွဂိုဏ်းရယ်လို့ ကြားဖူးတယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်ကို စုံစမ်းမေးမြန်းလိုက်တာခင်ဗျာ၊ သို့သော် အားလုံးသိကြတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော့်ဆီက စကား သူဘာရမလဲ၊ သူက သတင်းကောင်းကောင်း ရနိုင်ရင် ငွေငါးဆယ်မျိုး၊ တစ်ရာမျိုး မနမြောပါဘူးတဲ့ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်က ထင်ရာမြင်ရာတွေ ရမ်းဖြန်းပြီး ဖိန်းလိုက်တာ သူက ငွေဆယ့်ငါးကျပ် ကျွန်တော်ကို ထုတ်ပေးသွားသေးတယ်၊ နောက်ကို သတင်းကောင်းကောင်း ရနိုင်ရင် သူဆီလာခဲ့ပါတဲ့၊ သုံးလောက် စွဲလောက်အောင် ပေးပါမယ်တဲ့"

mgyoe.com

mgyoe.com

ကြိုး။ ။"မောင်က ဘာတွေပြောလိုက်သလဲ"

ထွန်း။ ။"မဟုတ်တရုတ်တွေ ကြိုဖန်ပြီးပြောလိုက်တာပေါ့ခင်ဗျ"

ကြိုး။ ။"တကယ် သတင်းစာတိုက်က မဟုတ်ကြောင်း မောင်ဘယ့်နယ်သိလဲ"

ထွန်း။ ။"ဒီလိုခင်ဗျ၊ မိုးကောင်းရောက်တော့ ကျွန်တော်ကကြေးနန်းရုံး တစ်နေ့သွားတော့ မင်းဘုရားက ကြေးနန်းရုံးက ထွက်သွားတာ မြင်လိုက်ရတယ်၊ ကျွန်တော်က ကြေးနန်းစာရေးကိုမေးတော့ ဒီလူဟာ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း စကားဝှက်နဲ့ ရန်ကုန်ကို ကြေးနန်းရှည်ကြီးတွေ ရိုက်တယ်တဲ့ ပြောတယ်၊ ကျွန်တော်က သတင်းစာတိုက်ကလူပဲလို့ပြောတော့ စာရေးက ယုံသွားရှာတယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဟိုတုန်းက ဒီလိုပဲမှတ်မိပေတယ်၊ ခုတော့မှ..."

ကြိုး။ ။"ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ၊ မောင်တွေးတာ မှန်ပြီ၊ ဒါထက် အခုဘယ်ပုံလုပ်ကြမယ်"

တစ်ယောက်။ ။"ခုချက်ချင်းသွားပြီး ဆော်ကြရင် မကောင်းပေဘူးလား"

အခြားတစ်ယောက်။ ။"မြန်လေကောင်းလေပဲဗျ"

ထွန်း။ ။"ဆော်တာက ဟုတ်ပါရဲ့၊ သူ့အိမ်ကို သေသေချာချာ မသိရသေးတာက ခက်တယ်ဗျ၊ သို့သော်ကျွန်တော့်မှာ အကြံတစ်ခုရှိတယ်၊ ဒီလိုလုပ်ကြရင် မကောင်းပေဘူးလား"

ထွန်း။ ။"သူ့ကို နှက်ဖြန် ကျွန်တော် တွေ့အောင်ရှာမယ်၊ တွေ့တဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်ဟာ ဒီဂိုဏ်းသားတစ်ဦးပဲလို့ပြောမယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ငွေပေးရင် ဒီဂိုဏ်းနဲ့ဆိုင်ရာ စာရွက်စာတမ်းတွေကို ကျွန်တော်ပေးအပ်မယ်လို့ ပြောမယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် သူ သဘောကျပြီးသားပဲ၊ ဒီတော့မှ ကျွန်တော်က အိမ်ကို လူခြေတိတ် ညဆယ်နာရီလောက် လာဖို့ချိန်းခဲ့မယ်၊ ဘယ့်နယ်လဲ...ဒီအကြံ"

ကြိုး။ ။"ကောင်းတယ်၊ ရှေ့ကော..."

ထွန်း။ ။"သူတစ်ယောက်လုံး ကျွန်တော့်အိမ်ကို လူခြေတိတ်တဲ့ ည၉အချိန်မှာ လာပြီဥစ္စာ၊ ကျွန်တော်တို့ အလုပ် မလွယ်သေးဘူးလား၊ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ ကိုသီဟရယ်၊ ဒါပဲရှိတယ်၊ အဒေါ်ကြီး စောစောအိပ်အောင် ကျွန်တော် စီမံထားလိုက်မယ်၊ ဆရာကြီးတို့ လူစုက ညကိုးနာရီလောက် ရောက်အောင်လာခဲ့ကြပေတော့၊ ဆယ်နာရီမှာ ဟိုလူလာရင် ခင်ဗျာ့လူ အရှင်လတ်လတ် ထွက်သွားနိုင်လို့ရှိရင် ကျွန်တော်တို့ ညံ့သေးတာပေါ့"

ကြိုး။ ။"ဟုတ်ပြီ၊ ဒီအကြံ နေရာကျပြီ၊ ဇောင့်လူလာတော့ မောင်က သူ့သွင်းပြီး တံခါးကို ပိတ်မိအောင် သာ ပိတ်လိုက်ပေတော့၊ သူ့အတွက်တော့ ကျုပ်တို့ တာဝန် ထားလိုက်ပေတော့၊ နက်ဖြန်ည ကိုးနာရီနော်၊ ဟုတ်စ"

ယင်းနောက် လူစုခွဲကြလေ၏။

■

mgyoe.com

mgyoe.com

အခန်း(၇)
ဂျမဒါကိုကိုကြီးကို ထောင်ဖမ်းခြင်း

ကိုတောက်ထွန်း တည်းခိုနေသောအိမ်မှာ မြို့၏ အစွန်အဖျားတွင်တည်ရှိနေသောကြောင့် ကိုတောက်ထွန်းတို့ စီမံကြသော အကြံအစည်အတွက် အလွန်သင့်တော်လှပေ၏။

ဂိုဏ်းသားများ၏အကြံမှာ ဂျမဒါကိုကိုကြီးသည် ဂိုဏ်းသားများ၏ အပြုအမူများကို မည်မျှလောက် သိရှိ၍ ရန်ကုန်သို့ မည်မျှလောက် သတင်းပေးပို့သည်အကြောင်း သိရှိရအောင် စစ်ဆေးညှစ်ထုတ်ရန် ဖြစ်လေသည်။

အကယ်၍ ကိုကိုကြီးက ရန်ကုန်သို့ သတင်းပို့ပြီးဖြစ်နေခဲ့ပါလျှင်လည်း ကိုကိုကြီးအပေါ်၌ အပြစ်ပေးနိုင်ဖို့ ရှိ၏။

ယခုအချိန်အထိမှာ ကိုကိုကြီးသည် အရေးပါအရာရောက်သော သတင်းမျိုးကို ထောက်လှမ်းစုံစမ်းမိဟန် မရှိသေးဟု မျှော်လင့်ကြ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကိုကိုကြီးကို လက်ရဖမ်းမိသောအခါ ထိုအခြေအရာကို စစ်ဆေးမေးမြန်းနိုင်ကြ၏။

ဂိုဏ်းသားများသည် မိမိတို့ သိလိုသော အကြောင်းအရာများကို မပြောလိုသောသူများ၏ နှုတ်မှ အတင်းအဓမ္မရအောင် စစ်ဆေးခဲ့ဖူးလှလေပြီ။

ကိုတောက်ထွန်းသည် ဂျမဒါကိုကိုကြီး၏နေအိမ်ကို ဈေးနားတစ်ဝိုက်တွင် ထောက်လှမ်းစုံစမ်းလျက်ရှိ၏။

ထိုနေ့နံနက်၌ ဌာနာအုပ် ကိုစိုးညွှန့်သည် ကိုတောက်ထွန်းကို အထူးသဖြင့် အရေးယူဟန်လက္ခဏာရှိ၏။

လမ်းပေါ်၌တွေ့ဆုံကြရာတွင် ကိုစိုးညွှန့်က မိတ်ဆက်လိုဟန်နှင့် နှုတ်ခွန်းဆက်သသော်လည်း ကိုတောက်ထွန်းက မထီတရီနှင့် ခပ်ရှောင်ရှောင်လုပ်၍ ထွက်လာခဲ့၏။

ကိုတောက်ထွန်းသည် မွန်းလွဲအချိန်တွင် မိမိ၏ကိစ္စပြီးစီးဟန်နှင့် ပြန်လာခဲ့၍ ဦးမိုးကြိုး၏နေအိမ်သို့ သွားလေ၏။

ကြိုး။ ။"ဘယ့်နယ်လဲ မောင်တောက်ထွန်း"

ထွန်း။ ။"လာမယ်တဲ့ ဆရာကြိုး"

ကြိုး။ ။(လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကိုပွတ်လျက်)"နေရာကျလိုက်လေမောင်ရယ်၊ တကယ့်အရေးမှာ တကယ်အားကိုးရမယ့်လူပါပေပဲ၊ ဒါထက် ကျုပ်တို့အကြောင်းတွေကို သူတော်တော်သိထားပုံရသလား"

ထွန်း။ ။"သူရောက်နေတာ ဆယ်ရက်ကျော် ဆယ့်ငါးရက်လောက်ရှိသွားပြီ ဆရာကြိုးရဲ့၊ ငွေကိုရေလိုသုံးပြီး အလုပ်လုပ်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လေတော့ ဒီလောက်အချိန်ရှိရင် အပုံကြီးသိကုန်လောက်ပြီပေါ့ ဆရာကြိုးရဲ့"

ကြိုး။ ။"ဂိုဏ်းသားတွေထဲကတော့ နှုတ်လုံတဲ့လူ

mgyoe.com

ချည်းပါ မောင်တောက်ထွန်းရယ်၊ အားလုံးစိတ်ချရပါတယ်၊ ဟောဟို ကိုကြာခိုင်တစ်ယောက်ပဲ စိုးရိမ်ရတယ်၊ ကျုပ်တို့အထဲမှာ သစ္စာဖောက်တဲ့လူ ရှိရင်ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပဲ၊ ဒီကနေ့ညနေ လူငယ်နှစ်ယောက်လွှတ်ပြီး ဒီငနဲကြီးကိုရိုက်ပြီး စစ်ရမလားလို့ ကျုပ်စိတ်ကူးနေတယ်၊ မကောင်းဘူးလား"

ထွန်း။ ။"ကျန်တော်တော့ ဒီလူကြီးကို တယ်ပြီးမကြိုက်လှဘူး၊ သို့သော် ကျန်တော်နဲ့ တွေ့ရဖူးသမျှ တီးခေါက်ကြည့်ရာမှာ ဒီလို သစ္စာဖောက်မယ့် လက္ခဏာတော့ မတွေ့ရပါဘူး၊ သို့သော် ဆရာကြီးက စုံစမ်းချင်ရင် သဘောအတိုင်းပါပဲခင်ဗျား"

ကြိုး။ ။"ဒီငနဲကြီးကို ကျုပ်က အကဲခတ်နေတာ တစ်နှစ်လောက်ရှိသွားပြီ၊ ပြောနေကြာရော့၊ စစ်ဆေးခိုင်းလိုက်ဦးမှ တော်မယ်"

ထွန်း။ ။"ဆရာကြီး သဘောအတိုင်းပေါ့၊ သို့သော် နက်ဖြန်လောက်ထိအောင် ဆိုင်းဦးမှ တော်မယ်ထင်တယ်၊ ဒီကနေ့လို ကိစ္စကြီးရှိနေတဲ့ အတောအတွင်းမှာ ပုလိပ်နဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ဖြစ်စေလို့ မတော်သေးပေဘူးမှတ်တယ်"

ကြိုး။ ။"မှန်တယ်၊ မဖြစ်သေးဘူး ဆိုင်းဦးမှ၊ ကိုကိုကြီးပါးစပ်ကလည်း ကျုပ်တို့ သိရအောင် စစ်နိုင်သေးတာပဲ၊ ဒါထက် ကိုကိုကြီးက မသက်ာတဲ့ အရိပ်နိမိတ်များ မြင်ရသလား"

ထွန်း။ ။"ကျန်တော်စိမ်တဲ့နောက် ပိပြားပြီးပါ ဆရာကြီးရယ်၊ ဆရာကြီးလူက မသက်ာဖို့မဆိုထားနဲ့ သူသိချင်တာတွေ သိရပေတော့မယ်လို့ အောက်မေ့ပြီး ပျော်လို့"

ကြိုး။ ။"ကိုင်း... ဒါဖြင့် ဒီကနေ့ည အစီအစဉ်ကို ပြောစမ်းပါဦး"

ထွန်း။ ။"ဒီလိုဆရာကြီးရဲ့၊ ဆရာကြီးတို့လူစုက ကိုးနာရီလောက် လာကြရော၊ ကိုကိုကြီးက ဆယ်နာရီလောက်လာရော၊ သူကတံခါးကို သုံးချက်လောက်ခေါက်ပြီး အချက်ပေးလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ ကျန်တော်က သွားဖွင့်ပေးရမယ်၊ သူ့ကိုအိမ်ထဲသွင်းပြီး ကျန်တော်က တံခါးကိုပိတ်လိုက်ကရော၊ သူလည်း ကျန်တော်တို့လက်ထဲရောက်ကရော၊ ရှင်းစခင်ဗျာ"

ကြိုး။ ။"ရှင်းပေ့မောင်၊ တယ်ရှင်း"

ထွန်း။ ။"သို့သော် နောက်အလုပ်တစ်ခု ရှိသေးတယ် ဆရာကြီးရဲ့၊ ဒီလူက သတ္တိလည်းကောင်းတယ်၊ လက် နက်လည်း ဓကန်မုချပါမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် သတိနဲ့ အလုပ် လုပ်ကြရလိမ့်မယ်၊ တကယ်လို့ ကျန်တော်က အိပ်ခန်းထဲ ခေါ်လာပြီး အိမ်ထဲမှာ လူမရှိဘူးလို့ သူထင်နေတဲ့အထဲမှာ ဆရာကြီးတို့ လေးယောက်ကို ဘွားခနဲ သူမြင်သွားမှဖြင့် ပစ်လားခတ်လားနဲ့ ဆေးရုံရောက်သူရောက်၊ သချိုင်း ရောက်သူရောက်၊ ခွက်ကုန်လိမ့်မယ် ဆရာကြီး"

ကြိုး။ ။"ဒါ မှန်တယ်"

ထွန်း။ ။"ဒီတော့ကာ သေနတ်သံကြားပြီး ပုလိပ်တွေ ပြေးလာလို့ တစ်မြို့လုံး အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်ဆရာကြီးရဲ့"

ကြိုး။ ။"ဒါလည်းမှန်တယ်"

ထွန်း။ ။"ဒါကြောင့် ကျန်တော်က ဒီလိုကြံတယ်၊ ဆရာကြီးတို့လူစုက ခန်းမကြီးထဲက စောင့်နေကြ၊ ကျန်တော်က သူ့ကို တံခါးဖွင့်ပေးပြီး လက်ဝဲဘက်ချောင်ကအခန်းကလေးထဲ သွင်းထားခဲ့ပြီး စာရွက်စာတမ်းတွေယူချေမယ်လို့ ပြောထွက်လာခဲ့မယ်၊ ဒီနောက်မှာ ကျန်တော်က ဆရာကြီးတို့ကို အချက်ပေးပြီး တော်အောင် လျော်အောင် စက္ကူတွေနဲ့ သူ့ဆီပြန်သွားမယ်၊ သူက စာရွက်တွေကို ဖတ်ကြည့်နေတုန်း ဖြုန်းဆိုကျန်တော်က လက်ယာဘက် လက်မောင်းကို ချုပ်ထားမယ်၊ ဒီအတောအတွင်းမှာ ဆရာကြီးတို့လူစုက ပြေးလာကြပြီး ဝိုင်းဝန်းချုပ်နှောင်ကြပေတော့၊ သို့သော် မြန်မြန်ပြေးလာကြ၊ ဆရာကြီးနော် ဒီလူက ကျန်တော့်ထက် ဗလမသေးဘူး၊ ကျန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကြာကြာကြီးပစ်မထားနဲ့ ဆရာကြီးရဲ့"

ကြိုး။ ။"စိတ်ချပါ မောင်ရယ်၊ ဖြုန်းဆို ကျုပ်တို့ ရောက်လာစေမယ်ပေါ့၊ ဒါထက် တယ်သပ်ရပ်တဲ့စိတ်ကူးကလေးပါပေပဲ၊ ကျုပ်ခြေရာ နင်းမယ့်လူတော့ တွေ့ရပေပြီ၊ ရှေ့နှစ်ခါပေါ့မောင်ရယ်"

ထွန်း။ ။"ကျန်တော် ဝါနုပါသေးတယ် ဆရာကြီးခင်ဗျား"

ဟု ပြောသော်လည်း ကိုတောက်ထွန်းသည် ဦးမိုးကြိုး၏ချီးကျူးခြင်းကို နှစ်သက်လိုလားဟန်ရှိ၏။ ယင်းနောက် ကိုတောက်ထွန်းသည် ဦးမိုးကြိုးနှင့် စွဲစွာလာခဲ့လေ၏။

mgyoe.com

နေအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ကိုတောက်ထွန်းသည် မိမိအိမ်အတွက် ကိစ္စကို ပြင်ဆင်လေ၏။

ရှေးဦးစွာအလုပ်မှာ မိမိ၏ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို သေချာစွာ ပွတ်တိုက်၍ ယမ်းတောင့်များကို အပြည့်ထိုးထည့်ထားလေ၏။

ယင်းနောက် ဂျမဒါကိုကိုကြီးအား သွတ်သွင်းထားမည့်အခန်းကို နေရာတကျ ပြင်ဆင်ထားလေ၏။

ထို့ပြင် မိမိနှင့်အတူနေသော ဂိုဏ်းသားကိုသီဟအား အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြ၍ ထိုညဉ့်အတွက် တခြားနေရာသို့ သွားရောက်အိပ်စက်ရန် အကြံပေးလေရာ ကိုသီဟကလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သဘောတူညီ၍ ထွက်သွားလေ၏။

အိမ်ရှင်မကြီးမှာ ညတိုင်း ရှစ်နာရီခွဲလောက်တွင် အိပ်ရာဝင်တတ်သောကြောင့် ယင်းအတွက် အထူးစိမ်ရန် မလိုတော့ချေ။

ထိုညဉ့်၌ မိန်းမကြီးသည် ရှစ်နာရီကျော်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အပေါ်ထပ်သို့တက်၍ အိပ်ရာဝင်လေရာ ကိုတောက်ထွန်းမှာ အောက်ထပ်တွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်လျက် စောင့်နေလေ၏။

ကိုးနာရီထိုးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဂိုဏ်းသားများသည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သုံးမိနစ်၊ လေးမိနစ်စီ ကွာခြားလျက် ဆိုက်ရောက်လာကြလေရာ နောက်ဆုံး၌ ကော်မတီလူကြီး လေးယောက်စလုံး စုံလင်၍ ခန်းမကြီးထဲ တွင်ထိုင်ကြလေ၏။

ကော်မတီလူကြီးများသည် လူကြီးလူကောင်းသဖွယ်သိုက်မြိုက်စွာ ဝတ်ဆင်ထားကြသော်လည်း ယင်းတို့၏ မျက်နှာများကို ကြည့်ရှုအကဲခတ်ရမည်ဆိုသော ဂျမဒါကိုကိုကြီးမှာ ယင်းတို့လက်တွင်းတို့ ရောက်သွားမည်ဆိုပါက သက်သာလှမည် မဟုတ်ချေ။

ကိုတောက်ထွန်းသည် လူကြီးများအား အပျင်းလည်းပြေစေ၊ အလွန်အမင်းလည်း မမူးယစ်စေခြင်းငှာ ဘီယာနှင့် လင်မနစ်ကို ရောစပ်၍ "ရှန်တီ" သဘောနှင့် ဖန်ချိုင့်ကြီးတစ်ခုတွင်ထည့်ကာ စားပွဲပေါ်တွင် တည်ခင်းထားလေ၏။

လူကြီးများသည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသဘောနှင့် "ရှန်တီ"သောက်ရင်း ဂျမဒါကိုကိုကြီးအား မပြောဘဲ မနေနိုင်အောင် စစ်ဆေးနည်းကို ဆွေးနွေးလျက် ရှိကြ၏။

တစ်ယောက်။ ။"ဂျမဒါကောင်က ခေါင်းမာနေခဲ့ရင် ဘယ်နည်းနဲ့ စစ်ဆေးမလဲ ဆရာကြီး"

ကြီး။ ။"နည်းတွေ အပုံရှိသားပဲ၊ ကျုပ်တို့ ရှေးမြန်မာနည်းလည်း အကောင်းသားပဲ"

တစ်ယောက်။ ။"လက်သဲကြားထဲကို အပ်နဲ့ရိုက်ပြီး စစ်တဲ့နည်းလားဆရာကြီး"

ကြီး။ ။"ဒါပေါ့ကွယ်"

လူး။ ။"လက်ကို မီးထဲတည့်တဲ့နည်းကော ဆရာကြီး"

ကြီး။ ။"ဒါလည်းကောင်းပါရဲ့၊ နို့သော် မီးဖို အဆင်သင့် လုပ်ထားရလိမ့်မယ်"

ထွန်း။ ။"ဒါက မခဲယဉ်းပါဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ လေမီးဖို ရှိပါတယ်"

တစ်ယောက်။ ။"ပြီးလွယ်စီးလွယ် လက်လှန်ချိုးတဲ့နည်းကော ဆရာကြီး"

အခြားတစ်ယောက်။ ။"သွားကလေးတွေကို တူကလေးနဲ့ နှက်တဲ့ နည်းလည်း ကောင်းတယ်ဆရာကြီးရဲ့"

အခြားတစ်ယောက်။ ။"ခြေသလုံးကို တုတ်နှစ်ချောင်းနဲ့ ညှပ်ပြီး တစ်ဘက်က လူသုံးယောက်တက်နင်းရင်လည်း ကောင်းသားပဲ"

ကြီး။ ။"ကောင်းတဲ့နည်းချည်းပါပဲ၊ သို့သော် ကိုယ့်လူက စိတ်မသိုးမသန့်လို့ မလာဘဲနေမှာသာ စိုးရိမ်ရတယ်"

ထွန်း။ ။"ဒီအတွက်တော့ စိတ်ချဆရာကြီး၊ ကိုယ့်လူက လာချင်လွန်းလို့ နှန့်နှန့်တက်နေတာပဲ၊ ဟော.. ပြောရင်းဆိုရင်း ခြေသံကြားတယ်၊ နားထောင်ကြစမ်း"

ထိုခဏ၌ လမ်းပေါ်မှ လူတစ်ယောက် လျှောက်လာသောခြေသံကို ကြားကြရလေရာ ဂိုဏ်းသားများသည် ကြေးရုပ်များသဖွယ် မလှုပ်မရှားဘဲ နားစိုက်လျက် ရှိကြလေ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ တံခါးကို သုံးချက်ခေါက်သံကြားရသည်တွင် ဂိုဏ်းသားများသည် ကြည့်ရှုင်သောမျက်နှာထားဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှမ်းကြည့်ကြလေရာ ကိုတောက်ထွန်းသည် သတိပေးသောအမူအရာနှင့် လက်ပြပြီးနောက် ထိုင်ရာမှထသွား၍ အခန်းတံခါးကို ဖြည်းညှင်းစွာ ပိတ်ထားခဲ့လေ၏။

ဂိုဏ်းသားလေးယောက်တို့သည် ဆိတ်ငြိမ်စွာ

mgyoe.com

mgyoe.com

နေထိုင်ကြလျက် အိမ်ရှေ့တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသော ကိုတောက်ထွန်း၏ ခြေသံများကို နားစိုက်ကာ ရေတွက်နေကြလေ၏။

ယင်းတို့သည် အိမ်ရှေ့တံခါးဖွင့်သံ ကြားပြီးနောက် လေသံဖြင့် တီးတိုးတိုင်ပင်ကြသော အသံကိုကြား ရရာမှ သူစိမ်းတစ်ယောက်၏ ခြေသံနှင့် စကားသံများကို ကြားရလေ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ အိမ်ရှေ့တံခါးပိတ်သံနှင့် မင်းတုပ်ချလိုက်သော အသံကိုကြားရခြင်းအားဖြင့် မိမိတို့၏ ရန်သူမှာ လက်တွင်းသို့ ရောက်နေပြီဟူ၍ စိတ်ချလျက် ရှိကြလေ၏။

အချို့မှာ ဦးခေါင်းညိတ်ခြင်း၊ အချို့မှာ ပြုံးရယ်ခြင်း၊ အချို့မှာ လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကိုပွတ်ခြင်း စသည်ဖြင့် စိတ်ကျေနပ်သော အမူအရာများ အသီးသီးပြလျက် ရှိကြလေ၏။

ကိုကျောက်ဘီလူးက ကြိတ်၍ရယ်လိုက်သော အမူအရာမှာ အသံထွက် လုမတတ်ဖြစ်သွားသည့် အတွက်ကြောင့် ဦးမိုးကြိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ လက်သီးကို ထောင်ပြခြင်းအားဖြင့် သတိပေးလိုက်ရသေး၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ အခြားအခန်းမှ စကားပြောသံများသည် မဆုံးနိုင်အောင် ရှည်လျားလှသည်ဟု ဂိုဏ်းသားများစိတ်၌ မှတ်ထင်မိလေရာ အတန်ငယ်ကြာသော အခါမှ တံခါးသည် ရုတ်တရက်ပွင့်လာ၍ ကိုတောက်ထွန်းသည် သတိပေးသော အမူအရာနှင့်လက်ပြလျက် ဝင်လာလေ၏။

ကိုတောက်ထွန်းသည် စားပွဲထိပ်သို့လာ၍ ရပ်ပြီးလျှင် ဂိုဏ်းသားများ၏ မျက်နှာများကို တစ်ယောက်စီ ကြည့်လျက် ရှိ၏။

ကိုတောက်ထွန်း၏ အမူအရာမှာ မသိမသာ ပြောင်းလဲလျက်ရှိလေပြီ။

သူ၏ ကိုယ်ဟန်အမူအရာကို ကြည့်ရှုအကဲခတ်ခြင်းအားဖြင့် အလွန် ကြီးကျယ်သော ကိစ္စကြီးတစ်ခုကို ဆောင်ရွက်ရမည့်ဆဲဆဲ ရှိနေသကဲ့သို့ တွေ့မြင်နိုင်ပေ၏။

ယင်း၏ မျက်နှာမှာလည်း အလွန်တရာ တင်းမာခက်ထန်လှပေ၏။

ယင်း၏ မျက်လုံးများသည် မီးပွင့်နေဘိအလား ကဲ့သို့ အရောင်တလက်လက် ကွန့်မြူးလျက် ရှိ၏။

ဤပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား ယင်းတို့အနက်တွင် စင်စစ် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ထိုက်သူတစ်ယောက်ပါပေတကား ဟု အသိအမှတ်ပြုမိကြ၏။

ဂိုဏ်းသားများသည် **အလွန်တရာ** စိတ်အားထက်သန်လှသော မျက်နှာဖြင့် **ကိုတောက်ထွန်း**အား စိုက်ငေးကာ ကြည့်နေကြရာ **ကိုတောက်ထွန်း**ကမူကား စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောသေးဘဲ **ဂိုဏ်း**သားများကို တစ်ယောက်ပြီးတစ် ယောက် လှမ်းကြည့်လျက်ရှိ၏။

နောက်ဆုံး၌ ဦးမိုးကြိုးသည် စိတ်ကို မချုပ်တည်းနိုင်တော့သည်ဖြစ်၍ စတင်မေးမြန်းလေ၏။

ကြိုး။ ။(လေသံနှင့်)"ဘယ့်နယ်လဲ၊ ဂျမဒါကိုကို ကြီး ရောက်နေပြီလား"

ထွန်း။ ။(လေးနက်သောအသံဖြင့် စကားတစ်ခွန်းစီ စီ၍)"ရောက်နေပါပြီ၊ ဂျမဒါကိုကိုကြီးရောက်နေပါပြီ၊ ကျွန်တော်က ဂျမဒါကိုကိုကြီးပါပဲ"

အထက်ပါစကားကို ကြားရသောအခါ ဂိုဏ်းသားလေးယောက်တို့မှာ မိမိတို့တစ်သက်တာတွင် ဘယ်အခါမှ မကြုံခဲ့ရဖူးသောအံ့သြခြင်းတို့ဖြင့် အကြီးအကျယ် အံ့သြလျက်၊ ကြက်သေသေကာ မျက်လုံးများကိုပြူး၍ ကြောင်တောင်တောင်ကြီး ကြည့်နေရကား မှန်တင်ခုံပေါ်တွင် တင်ထားသော နာရီကလေး၏ တစ်ချက်ချက်မြည်သောအသံပင်လျှင် ထင်ရှားစွာ ပေါ်ထွက်လျက် ရှိ၏။

ထိုမိနစ်ဝက်မျှသော အချိန်အတွင်း အခန်းပြင်မှ အကဲခတ်ရသည်ရှိသော် ယင်းအခန်းအတွင်း၌ တစ်ယောက်မျှ မရှိတန်ရာဟူ၍ မှတ်ထင်ဖွယ် ရှိ၏။

ထိုမျှလောက်အထိ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေကြပေ၏။

ဂိုဏ်းသားလေးယောက်တို့သည် သွေးဆုတ်နေသည့် မျက်နှာများဖြင့် ကိုတောက်ထွန်းဘက်သို့လှည့်၍ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းနှင့် ငေးကြည့်နေကြလေ၏။

ဦးမိုးကြိုးသည် ပထမဦးစွာ သတိရလာသူဖြစ်၍ လှုပ်ရှားတော့မည်ပြုသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပြတင်းပေါက်ဆီမှ အသံများကြား၍ သေနတ်ပြောင်းဝ လေးခုသည် အခန်းတွင်းဆီသို့ တိုးဝင်လာပြီးလျှင် လူလေးယောက်တို့အား တစ်လက်စီ ချိန်ရွယ်လျက်ရှိနေကြလေ၏။

ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဦးမိုးကြိုးသည် ဒဏ်ရာရသောကျားကြီး မြည်ဟိန်း

mgyoe.com

သောအသံမျိုးဖြင့် မြည်အော်လျက် အခြားပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ချမည့်အကြံနှင့် တစ်ဟုန်ထိုးထခုန် ထွက်ပြေးလေရာ ပြတင်းဝ၌ ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်တစ်လက်၏ ပြောင်းဝကိုမြင်သဖြင့် တွန့်ဆုတ်ပြန်လာခဲ့ရလေ၏။

ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်၏နောက်၌ကား ဌာနာအုပ်ကိုစိုးညွန့်၏ မျက်နှာသည် မီးရောင်တွင် ပေါ်ထွက်လျက်ရှိ၏။

ထိုအခါ ကိုတောက်ထွန်း သို့မဟုတ် ကိုကိုကြီးက...

"ငြိမ်ငြိမ်နေစမီးပါ ဆရာကြီးရယ်၊ အမောမခံချင်ပါနဲ့၊ အကျိုးမရှိပါဘူး၊ ဟေး... ဟိုက ကိုကျောက်ဘီလူးကော ခင်ဗျားလက်ကို အကျိအိတ်ထဲ နှိုက်မထားနဲ့၊ အပြင်ထုတ်လိုက်၊ ထုတ်လိုက်ဆို ထုတ်လိုက်နော် ဒါပဲ၊ နားမထောင်ဘူးလား၊ ပစ်လိုက်မယ်၊ အဲ...ဟုတ်ပြီ၊ လူပြည်မှာ နေရသမျှနေလိုက်ပါဦးတော့ဗျာ၊ အပြင်မှာ ပုလိပ်သားနှစ်ဆယ် ဝိုင်းထားတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ခုခံလို့ အလကားပဲ၊ ဗျို့ ကိုစိုးညွန့်၊ ဒီအထဲဝင်ဗျာ၊ ဒီလူတွေကို လက်နက်ရှာပြီး သိမ်းလိုက်စမ်း"

ကိုစိုးညွန့်နှင့် ပုလိပ်သားငါးယောက်တို့သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာကြ၍ ဦးမိုးကြိုးနှင့်ဂိုဏ်းသားများ၏ အိတ်များကို ရှာဖွေပြီးလျှင် ဓားမြှောင်နှင့် သေနတ်တစ်လက်ကို သိမ်းယူလိုက်ကြလေ၏။

ယင်းနောက်...

ထွန်း။ ။"ကိုင်း...မိတ်ဆွေတို့၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျုပ်နဲ့ ရုံးမင်းရှေ့ရောက်မှ တွေ့ကြဖို့ ရှိတော့တယ်၊ ဒီအတောအတွင်း မိတ်ဆွေတို့စိတ်မှာ ဇဝေဇဝေမဖြစ်ရအောင် ကျုပ်က ရှင်းလင်းပြောလိုက်ရဦးမှာပဲ၊ ကျုပ်ဟာ ရန်ကုန်က စုံထောက်ကြီးဦးစံရှားက အကြံဉာဏ်ပေးပြီး စေလွှတ်လိုက်တဲ့ ဂျမဒါကိုကိုကြီးပဲ၊ ကိုတောက်ထွန်းဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ ခင်ဗျားတို့အသင်းထဲဝင်ပြီး ခင်ဗျားတို့ ခိုင်းတာလုပ်၊ ခင်ဗျားတို့အမှုတွေ ပေါ်ပေါက်အောင် စုံစမ်းဖို့ စီမံလိုက်တဲ့ဉာဏ်ဟာ ဦးစံရှားရဲ့ဉာဏ်ပဲ၊ ခြင်္သေ့ရဲ့ဂူထဲဝင်ပြီး ဖမ်းရသလို စွန့်စားရတဲ့ သတ္တိမှာတော့ ကျုပ်သတ္တိပဲ၊ ဘယ်လိုပင်သတ္တိကောင်းသော်လည်း ဦးစံရှားရဲ့ ဦးနှောက်မပါခဲ့လို့ရှိရင် ခင်ဗျားတို့လူစုကို အခုလိုသပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖမ်းဆီးနိုင်မှာမဟုတ်လို့ ဦးစံရှားရဲ့ ဦးနှောက်ကို ကျုပ်ကန်တော့ပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့လည်း ထောင်ကလွတ်တဲ့လူ လွတ်လို့ နောင်အခါများမှာ အခုထက်သပ်သပ်ရပ်ရပ် အလုပ်လုပ်ချင်ကြသေးလို့ရှိရင် ဦးစံရှားဆီမှာ တစ်နှစ်လောက် သွားနည်းခံကြဖို့ ကျုပ်က သွန်သင်လိုက်ပါတယ်၊ ကိုင်း... ဒါပါပဲ မိတ်ဆွေတို့"

ထိုအခါ ဂိုဏ်းသားလေးယောက်တို့သည် အရှင်လတ်လတ် ကိုက်စားလိုသော မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ကိုကိုကြီးအား စူးစိုက်ကြည့်နေကြလေ၏။

ယင်းတို့၏ မျက်နှာများ၌ အနည်းငယ်မျှ နောင်တရသည့် အရိပ်နိမိတ်မျိုး မတွေ့မမြင်ရချေ။

ကိုကိုကြီး။ ။"ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို နေနှင့်ဦးလို့ စိတ်ထဲက ကြိမ်းနေကြတယ်ဟုတ်စ၊ ကျုပ်သိပါတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျားတို့မျက်နှာတွေ မြင်တာနဲ့ ကျုပ်သိပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ တတ်နိုင်ရင် ကိုင်ကြ၊ ကျုပ်မကြောက်ဘူး၊ ခုချိန်လောက်ဆိုရင် ဒီပြင်ပုလိပ်တွေက ဒို့ပြင်ဂိုဏ်းသားတွေကို ဖမ်းကုန်ရော့မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဒီကနေ့ည တပျော်တပါးကြီး ဂတ်တဲ့မှာ အိပ်ကြပေတော့၊ ခင်ဗျားတို့ လူနှစ်ဆယ်ကျော် သုံးဆယ်လောက်အထဲက ကြိုးမိန့်ကျမယ့်လူက များလိမ့်မယ်၊ ကျန်ရစ်တဲ့ လူသုံးလေးယောက်က ကျုပ်အသက်ကို သေကြောင်းကြံပစေ၊ ကျုပ် မကြောက်ပါဘူး"

ကြိုး။ ။"တွင်းငယ်မှာ ဒီဂိုဏ်းထဲဝင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ တကယ်လား၊ လိမ်တာလား"

ကြိုး။ ။"လိမ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်ပါ၊ ခင်ဗျားတို့ ဂိုဏ်းထဲမှာ ဝင်မယ်ကြံရင် ယုတ္တိရှိအောင် တွင်းငယ်ကဂိုဏ်းထဲ ရှေးဦးစွာဝင်ဖို့လို့ ဦးစံရှားက အကြံပေးလေတော့ ဝင်ခဲ့ရပါတယ်၊ သို့သော် လူသတ်မှုတို့၊ ငွေစက္ကူလုပ်တာတို့ကတော့ ခင်ဗျားတို့ယုံကြည်အောင် ဦးစံရှားဆင်ပေးလိုက်တဲ့ဉာဏ်ပဲ၊ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ပေးတဲ့ငွေစက္ကူတွေဟာ ကျုပ်လုပ်တဲ့ ငွေစက္ကူတွေ မှတ်နေကြတယ်၊ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အစိုးရထုတ်တဲ့ငွေစက္ကူပဲ၊ သို့သော် ဒီအပေါက်နဲ့ဝင်မှ ရမယ်ဆိုတာ ဦးစံရှားကရိပ်မိလေတော့ သူ စီစဉ်ပေးလိုက်တဲ့ဆင်လုံးပဲ၊ တော်တော်လည်း ချီးမွမ်းထိုက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဗျ၊ အဝေးကနေ သူစီမံပေးလိုက်သမျှတွေဟာ အားလုံးဟန်ကျနေတာပဲ၊ တစ်ခုမှ ချော်တယ်လို့ ကျုပ် မတွေ့ရဘူး၊ ဆရာ့ဆရာတွေ တင်ထိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါပေဗျာ"

ကြိုး။ ။"တွေ့စမ်းချင်တယ်ကွယ်"

mgyoe.com

mgyee.com

ကြီး။ ။"မထင်နဲ့ဆရာကြီး၊ သူ့တပည့် ကျုပ်လို ပါမွှားတောင် ခင်ဗျားတို့ မရနိုင်ဘဲနဲ့ သူ့ကိုဘာရလိမ့်မလဲ၊ လူပြိန်းတွေအပေါ်မှာ ခင်ဗျားက ဗိုလ်စွဲပေမယ့် ခင်ဗျားလိုလူက ပါးစပ်တောင် မဟ,ရသေးဘူး၊ ခင်ဗျားဝမ်းထဲမှာ အူဘယ်နှစ်ခွေလို့ သူသိပြီးပြီ၊ ဒါထက်... ပြောရဦးမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ခိုင်းတဲ့ အလုပ်တွေကို ခင်ဗျားတို့ ကျေနပ်လောက်အောင် ကျုပ်လုပ်ပေးခဲ့သော်လည်း လက်မတင်ကလေး လွတ်လွတ်သွားတယ် ဟုတ်စ၊ အဲဒါဘာကြောင့် မှတ်သလဲ၊ ကျုပ်က မဆုံးမ,ခင် ကြိုတင်ပြီး ဟိုလူတွေကို သတိပေးလိုက်လို့ဗျ၊ ဒါနဲ့တောင် ခင်ဗျားတို့မရိပ်မိဘူး၊ အီစွတ်အိမ်ကို ဒိုင်းနမိုင်းနဲ့တိုက်တုန်းကလည်း ကျုပ်သတိပေးလိုက်လို့ အီစွတ်တို့အိမ်သားတွေ လွတ်ထွက်သွားကြတယ်ဟုတ်လား၊ ဒို့ပြင်ကိစ္စတွေမှာလည်း ကျုပ်က တတ်နိုင်သမျှကြိုတင်ပြီး တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ သတိပေးထားလေတော့ သိသိကလေး လွတ်လွတ်သွားရှာကြတယ် မဟုတ်လား၊ ပညာအုပ် ဦးထွန်းခင်ကိစ္စနဲ့ အင်္ဂလိပ်ဖိုမင်ကိစ္စတုန်းကတော့ ကျုပ်မသိလိုက်ရလို့ သတိမပေးနိုင်တဲ့အတွက် ခင်ဗျားတို့လက်ချက် ဦးသွားရတယ်၊ နို့မို့သာဖြင့် ကျုပ်သိသမျှ ခင်ဗျားတို့ အကြံအစည်တွေ တစ်ခုမှ မအောင်စေရဘူး မှတ်ထား"

ကြိုး။ ။"သစ္စာဖောက်တဲ့ ခွေးသား"

ကြီး။ ။"ခေါလေ၊ ဘာပဲခေါခေါ ကျုပ်က သည်းခံနိုင်ပါတယ်၊ ကျုပ်က အနိုင်ရတဲ့လူ၊ ခင်ဗျားတို့က ရှုံးရတဲ့လူ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ ဆဲချင်တိုင်းဆဲ၊ ကျုပ် သည်းခံနိုင်ပါတယ်၊ စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ကျုပ်က စစ်မြေပြင်မှာ အသက်စွန့်ပြီး အမှုထမ်းလာခဲ့ရတော့ စစ်ပြီးလို့ ပျင်းပျင်းခြောက်ခြောက် နေရတဲ့အထဲမှာ ဦးစံရှားက ခင်ဗျားတို့လူစုကို ဖမ်းဖို့အကြံကို ကျုပ်ခေါပြောတော့ ကျုပ်က သိပ်ဝမ်းသာပြီး လာခဲ့တာပဲ၊ စွန့်လည်းစွန့်ရတယ်၊ လူကောင်းသူကောင်းတွေကိုလည်း အသက်ဘေးက ကယ်ဆယ်ရတယ်၊ ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို "ခွေးသား"လို့ ခေါပေမယ့် မိုးကောင်းတစ်မြို့လုံးက နက်ဖြန်ခါကျ ကျုပ်ကို "ကျေးဇူးရှင်"လို့ ခေါကြလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားခေါတာကို ကျုပ်တဆိတ်ကလေးမှ မနာဘူး၊ ခေါချင်တာ ခေါသာခေါ၊ အားမနာနဲ့၊ စစ်မြေပြင်မှာ သုံးနှစ်နီးပါး အမှုထမ်းခဲ့တယ်၊ နို့ပေမယ့် ဒီမြို့မှာ အခု ကျုပ်အလုပ် လုပ်ခဲ့ရတဲ့ သုံးလလောက် ပျော်စရာ မကောင်းဘူး၊ ပျော်ပါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ဖြင့် သိပ်ပျော်တာပဲ၊ ကျုပ်အလိုတော့ ဒီကနေ့တောင် ခင်ဗျားတို့လူတစ်စုကို ဖမ်းဖို့မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဦးကြာခိုင် ရထားတဲ့စာတစ်စောင်က သိပ်အရေးကြီးလေတော့ ဒီသတင်းကို ခင်ဗျားသိသွားရင် နောင်ခင်ဗျားတို့ကို အစုလိုက်၊ အအုပ်လိုက် ဖမ်းဆီးဖို့ခက်ခဲမယ့်အရေးကို ကျုပ်မြင်တဲ့အတွက် ဒီကနေ့ပဲ လောလောဆယ် စီမံလိုက်ရတယ်၊ ကျုပ်သဘောအရတော့ ငါးမျှားချိတ်မှာမိထားတဲ့ငါးကို ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ကစားသလို တဖြည်းဖြည်းကစားပြီး လိုချင်တော့မှ ဆောင့်တုပ်ဖမ်းသလို ဖမ်းယူချင်တာကိုးဗျ၊ ကိုင်း...တော်လောက်ပါပြီ။ ဗျိုး ကိုစိုးညွန့်... လုပ်ပေတော့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့လူတွေကို ခေါသွားပေတော့၊ ကျုပ် "လက်ချာ"ကို ငြိုးငွေ့ကုန်ပြီထင်ပါရဲ့"

ကိုသီဟမှာ ကိုကိုကြီးစေခိုင်းသည့်အတိုင်း မပြုံးကြည်ထံသို့ စာတစ်စောင် သွားရောက်ပေးပို့ထားပြီးဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ နောက်တစ်နေ့တွင် မိုးကောင်းဘူတာသို့ မြစ်ကြီးနားမှ မီးရထား ဆိုက်ရောက်လာခါနီးအချိန်၌ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌာန်နှင့် ပြည့်စုံသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် သားရေသေတ္တာကလေးတစ်လုံးနှင့် ရောက်လာသည်ဟု ဖော်ကာပြရုံမျှနှင့်ပင် မပြုံးကြည် ဖြစ်စေရမည်ဟူ၍ တွေးတောနိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

ကိုကိုကြီးနှင့် မပြုံးကြည်တို့သည် မီးရထားနှင့်လိုက်ပါကြ၍ ရန်ကုန်မြို့သို့ဆိုက်ရောက်သည့်နောက် ရက်အနည်းငယ်အတွင်းတွင် ဦးပေါသစ်လည်း ဆိုက်ရောက်လာ၍ ကွန်တင်နှင်တယ်ဟိုတယ်ကြီး၌ လက်ထပ်မင်္ဂလာအခမ်း အနားကို သိုက်မြိုက်တင့်တယ်စွာ ဆောင်ရွက်ကြလေ၏။

ယင်းလက်ထပ်ပွဲ၌ အကြီးအမှူး အဖြစ်နှင့် ဆောင်ရွက်ပေးသူမှာ စုံထောက်ကြီး ဦးစံရှားပင်ဖြစ်ရာ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းများမှာ အချို့မင်္ဂလာဆောင်များကဲ့သို့ အရေအတွက်အားဖြင့် မများလှစေကာမူ အင်္ဂလိပ်ကုမ္ပဏီကြီးများက ချီးမြှင့်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ရန်ကုန်မင်္ဂလာဆောင်များ၏ ရာဇဝင်တွင် အဖိုးအထိုက်တန်ဆုံး လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းများရရှိသော မင်္ဂလာဆောင်ဟူ၍ မှတ်တမ်းတင်ထိုက်ပေ၏။

လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းများအနက် အင်္ဂလန်ပြည်သို့

mgyee.com

ပထမတန်းနှစ်ယောက်အတွက် အသွားအပြန် လက်မှတ်တစ်စောင်၊ ငါးထောင်တန် ချက်လက်မှတ်တစ်ခု၊ အစိုးရက ချီးမြှင့်သည့် ခြောက်လုံးပြူးသေနက်တစ်လက်၊ လယ်မြေဧက ငါးဆယ်အတွက် ဂရန်စာချုပ်စသည်မျှလောက်ကို ဖော်ပြခြင်းအားဖြင့် မည်မျှထိုက်တန်သည်ကို ခန့်မှန်းနိုင်ဖွယ်ရှိပေသည်။

သို့ရာတွင် ကိုကိုကြီးက အထူးသဖြင့် မြတ်နိုးသော လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းမှာမူကား ဦးစံရှားကိုယ်တိုင် လက်ဝတ်တစ်ခု ထွင်းထုပါရှိသည့် လောဟာ(ရွှေငွေနှင့် ကြေးနက်များ ရောစပ်ထားသည့်)စီးကရက်ဘူးပင် ဖြစ်ချေသည်။

ဆတ်ဆတ်ကြဲဂိုဏ်းသားများကို စစ်ဆေးသော အခါ မိုးကောင်းမြို့တွင် မစစ်ဆေးသေးဘဲ စစ်ကိုင်းမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့စေ၏။

အကြောင်းကား မိုးကောင်းနယ်မှာ ယင်းဂိုဏ်းသားများ ထူထပ်ပေါများသော နယ်ပယ်ဖြစ်သည့်အတွက် အနည်းနည်း အနှောင့်အယှက်ပြုကြမည်ကို ရှောင်ကွင်းလိုသောကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။

ယင်းအမှု၌ ဦးမိုးကြိုးသည် တစ်သက်ပတ်လုံး မတရားသောနည်းအားဖြင့် စုဆောင်းလာသော ပစ္စည်းများကို ရေလိုသွန်၍ အသုံးပြုခဲ့၏။

ရန်ကုန်မြို့မှ နိုင်ငံကျော် အင်္ဂလိပ်ဝတ်လုံကြီးနှစ်ယောက်၊ မြန်မာဝတ်လုံကြီးတစ်ယောက်၊ ကုလားဝတ်လုံကြီးတစ်ယောက်ကို ငှားရမ်းခုခံစေခဲ့၏။

သို့ရာတွင် ယင်းတို့၏အပြုအမူများကို ခရေစေ့တွင်းကျ ဂနသေချာစွာ သိရှိပြီးသော ကိုကိုကြီးကိုယ်တိုင်က သက်သေထွက်ဆိုခြင်းဖြစ်ရကား ဝတ်လုံကြီးများက ဝိုင်းညှပ်ကာ မွေနှောက်ထိုးဖောက်၍ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် မေးခွန်းများ ထုတ်ကြပါသော်လည်း အနည်းငယ်မျှ ယိမ်းယိုင်တိမ်းစောင်းစေခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ကြချေ။

ကိုကိုကြီးသည် မုန်းထားခြင်း၊ ဒေါပွခြင်း၊ နှစ်နာစေခြင်းစသော စိတ်ထားများကိုပယ်စွန့်၍ မိမိသိရှိရသမျှကို ပြတ်ပြတ်သားသား လေးလေးနက်နက် တည်ငြိမ်ကြည်လင်သောအသံဖြင့် ထွက်ဆိုလေ၏။

သို့ဖြစ်ရကား ဂိုဏ်းသားအားလုံးတို့မှာ အပြစ်ထင်ရှား၍ အမျိုးမျိုးသော အပြစ်ဒဏ်များ ချမှတ်စီရင်ခြင်း ခံကြရလေ၏။

ဦးမိုးကြိုးမှာ များစွာသောလူသတ်မှုများတွင် ဦးစီးကြိုးကိုင်ဖြစ်သည့်အလျောက် လည်ပင်းကိုကြိုးတပ်၍ မသေမချင်းသတ်စေရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်း ခံရလေရာ ကိုကျောက်ဘီလူးနှင့် အခြားအမှုဆောင်သုံးဦးတို့မှာလည်း အလားတူ စီရင်ချက်မျိုး ချမှတ်ခြင်းခံရလေသည်။

ကြွင်းကျန်သော ဂိုဏ်းသားများအနက် အချို့မှာ ထောင်တစ်သက်၊ အချို့ မှာနှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်၊ အချို့မှာ ဆယ်နှစ်စသည်ဖြင့် အပြစ်ပေးခြင်းခံရလေသည်။

အပေါ်ဆုံးသောအပြစ်ဒဏ်မှာ ထောင်ဒဏ်ငါးနှစ်ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဆတ်ဆတ်ကြဲဂိုဏ်းကြီး တစ်ခါတည်း ပျက်စီးကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ရာ မိုးကောင်းမြို့ပေါ်၌ မီလိုက်ရသူများသည် ယင်းဂိုဏ်းကြီး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို နောက်ပေါက်လူငယ်များအား ယနေ့တိုင် ပြန်ပြောင်းပြောလျက် ရှိကြလေသတည်း။

■

mgyoe.com

mgyoe.com

ရိုက်ချိမင့်တပ်ကြီးတစ်တပ်ကို ကယ်တင်ခဲ့ပုံ

ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးတွင် မက်ဆိုပိုတေးမီးယား စစ်မျက်နှာ၌ ဗြိတိသျှစစ်တပ်သည် တူရကီစစ်တပ်နှင့် တိုက်ခိုက်လျက်ရှိစဉ် ကျွန်တော်မှာ ကာနယ်ဂရေဟမ်၏ အပါးတော်မြို့ အရာရှိကလေးအဖြစ်နှင့် အမှုထမ်းခဲ့ရပါသည်။ ကာနယ်ဂရေဟမ်မှာ စစ်သား ၁၀၀၀ မျှရှိသော ရိုက်ချိမင့်စစ်တပ်ကို အုပ်ချုပ်ရသော စစ်ဗိုလ်ဖြစ်၍ ယင်း၌ အပါးတော်မြို့အဖြစ်နှင့်အမှုထမ်းသော ဂျမဒါအရာရှိကလေး သုံးယောက်ရှိသည့်အနက် ကျွန်တော်အပါအဝင် ဖြစ်ပါသည်။ အခြားနှစ်ယောက်မှာ မူဆလင်လူမျိုး အာမက်နှင့် ဟိန္ဒူလူမျိုး ချက်တာဂျီတို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်မှာ ရိုက်ချိမင့်တစ်တပ်လုံးတွင် ဖျတ်လတ်သွက်လက်ခြင်း၊ ပါးရေနပ်ရေရှိခြင်း၊ သတ္တိကောင်းခြင်း၊ ကြံ့ရည်ဖန်ရည်ရှိခြင်း၊ လက်ဖြောင့်ခြင်းစသော အရည်အချင်းများကြောင့် ကာနယ်ဂရေဟမ်က အထူးတလည် ရွေးချယ်၍ စစ်နှင့်ဆိုင်ရာ တိုလီမိုလီ အလုပ်များစေခိုင်းရန်အတွက် ယင်းအနီးတွင် ခေါ်ယူထားသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၉၁၆ ခုနှစ်လောက်တွင် မက်ဆိုပိုတေးမီးယား စစ်မျက်နှာဘက်၌ ဗြိ တိသျှစစ်တပ် အရေးနိမ့်ဆဲဖြစ်၍ တဆုတ်တည်းဆုတ်ခွာလျက်ရှိစဉ်တွင် ရိုက်ချိမင့်စစ်တပ်များသည် တစ်တပ်နှင့်တစ်တပ် ခရီးအတန်ကွာလှမ်းသော်လည်း အစီအစဉ်နှင့် တညီတညာတည်း ဆုတ်ခွာနိုင်စိမ့်သောငှာ တစ်တပ်က တစ်တပ်သို့ အချက်ပေးရန် လို၏။ အခြားစစ်တပ်များ ဆုတ်ခွာသွား၍ တစ်တပ်တလေ ကျန်နေရစ်ပါမူ ရန်သူများက အလွယ်တကူ သုတ်သင်ဖြိုဖျက်နိုင်မည်ဖြစ်သောကြောင့် ဆုတ်ခွာမည့် အချိန်နာရီကို ရိုက်ချိမင့်တပ်တိုင်းက သိဖို့လို၏။

တစ်နေ့သ၌ ကာနယ်ဂရေဟမ်အုပ်ချုပ်သော ရိုက်ချိမင့်စစ်တပ်သည် ၃ ရက်မြောက်သောနေ့တွင် လက်ရှိစခန်းမှ ဆုတ်ခွာရမည့်အကြောင်းကို စစ်ဗိုလ်ချုပ်ထံမှ ကြားသိပြီးဖြစ်သော်လည်း ယင်းစစ်တပ်နှင့် ၁၀ မိုင်ခန့် ကွာလှမ်း၍ ကာနယ်သွန်မဆင် အုပ်ချုပ်သော ရိုက်ချိမင့်စစ်တပ်ကမူ ဤအကြောင်းကိုမသိချေ။ သို့ဖြစ်၍ ကာနယ်သွန်မဆင်အား ဤအကြောင်းကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် သိအောင် သတင်းပို့ဖို့ လို၏။ သို့မဟုတ်ခဲ့လျှင် စစ်သား ၁၀၀၀ မျှရှိသော ကာနယ်သွန်မဆင်၏ ရိုက်ချိမင့်စစ်တပ်သည် တစ်တပ်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့၍ ရန်သူများ၏ ဝိုင်းညှပ်သတ်ဖြတ်ခြင်း ခံရတော့မည် ဧကန်ဖြစ်လေသည်။

ဂရေဟမ်၏စစ်တပ်နှင့် သွန်မဆင်၏ စစ်တပ်အကြား၌ တောင်ပူစာ တစ်ခုရှိ၍ ယင်းကို ကာနယ်ဂရေဟမ်၏ စစ်တပ်က စိုးပိုင်စဉ်အခါက တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် ထင်းပုံတစ်ပုံ စုပုံထားခဲ့၏။ ယင်းထင်းပုံကို မီးရှို့လိုက်လျှင် ထွက်ခွာဖို့ အချက်ပေးခြင်းဖြစ်သည်ဟု သွန်မဆင် နားလည်ပြီးဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ယခုအခါ၌မူ ယင်းတောင်ပူစာကို ကာနယ်ဂရေဟမ်လက်လွှတ်ရုံသာမက တောင်ပူစာနှင့် ဂရေဟမ်၏ စစ်တပ်အကြားတွင်

mgyoe.com

တူရကီဘက်တော်သား တောပုန်းဓားပြကြီး မူစ်တာဖား တို့လူစုက စောင့်ကြပ်လျက်ရှိ၏။ ဆိုလိုရင်းမှာ တောင်ပူစာထိပ်၌ စုပုံထားသော ထင်းပုံကို အချိန်မီ မီးရှို့ခြင်းအားဖြင့် အချက်မပေးနိုင်ခဲ့လျှင် သွန်မဆင်၏ ရိုက်ခွင်တပ်သည် တပ်မကြီးဆုတ်ခွာရာတွင် ကွဲကွာကျန်ရစ်ခဲ့၍ ရန်သူ လက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းကျရောက်ချေတော့မည်။ သို့ဖြစ်၍ ဂရေဟမ်၏အလုပ်မှာ တူရကီတပ်မကြီးက ထောက်ခံသည့် တောပုန်းဓားပြကြီးမူစ်တာဖား၏ လက်ဝယ်၌ရှိသော တောင်ပူစာထိပ်ရှိ ထင်းပုံကိုမီးရှို့၍ အချက်ပေးရန်ဖြစ်လေသည်။ ဤကိစ္စကား တစ်တပ်လုံး ဆောင်ရွက်လောက်သော ကိစ္စမျိုးလည်းမဟုတ်။ လူလေးငါး ဆယ်လောက်မျှဆိုလျှင်လည်း မူစ်တာဖားက အလွယ်တကူ ဆီးကြို သုတ်သင်နိုင်မည်ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ လူတစ်ဦး တစ်ယောက်တည်းသွား၍ ထင်းပုံကို မီးရှို့ရန် ဖြစ်လေသည်။

ကာနယ်ဂရေဟမ်သည် ဂျမဒါအာမက်ကိုခေါ်၍ တောင်ပူစာထိပ်ရှိ ထင်းပုံကိုမီးရှို့ရန် စေလွှတ်၏။ အာမက်သည် မြင်းတစ်စီးနှင့်ထွက်သွား၍ အချိန်ကုန်သော်လည်း မပေါ်လာချေ။ ဒုတိယနေ့၌ ချက်တာဂျီကို စေလွှတ်ပြန်ရာ မြင်းရောလူပါ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ ထိုနေ့ကား နောက်ဆုံးနေ့ဖြစ်၍ ကာနယ်ဂရေဟမ်သည် ကျန်တော့်ကို စေလွှတ်ပြန်ပါတော့သည်။

ကာနယ်ဂရေဟမ်သည် ကျန်တော့်ကိုခေါ်၍ တောင်ပူစာဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်စေပြီးနောက်–

ဟမ်။ ။"ဟောဟိုမှာ တောင်ပူစာ၊ မြင်လား"

ကျန်။ ။"မြင်တယ် ကာနယ်"

ဟမ်။ ။"တောင်ထိပ်ပေါ်မှာ ဘာမြင်သလဲ"

ကျန်။ ။"ဘာမှမမြင်ရဘူး ကာနယ်"

ဟမ်။ ။"ရော့၊ ဟောဒါနဲ့ကြည့်စမ်း"

ကျန်တော်သည် ဂရေဟမ်ပေးသော မှန်ပြောင်းနှင့် မျှော်ကြည့်ပြီးနောက်–

ကျန်။ ။"ထင်းပုံကြီးမြင်တယ် ကာနယ်"

ဟမ်။ ။"အေး၊ ဒီထင်းပုံကို ဒီကနေ့ည ၁၂ နာရီတိတိ အချိန်မှာ မီးရှို့ပြီး အချက်ပေးရမယ်။ နားလည်လား"

ကျန်။ ။"နားလည်တယ် ကာနယ်"

ဟမ်။ ။"အာမက်သွားတယ်၊ ပြန်မလာဘူး၊ ချက်တာဂျီလည်းသွားတယ်၊ ပေါ်မလာဘူး။ ဒီကနေ့ည မောင်မင်း အလှည့်ပဲ။ မောင်မင်း မအောင်မြင်ရင် ကာနယ်သွန်မဆင်နဲ့ စစ်သားတစ်ထောင် ဆုံးရှုံးရတော့မယ် ကိုကိုကြီး"

ကျန်။ ။"လူသားတတ်နိုင်တဲ့ အလုပ်မျိုးဆိုရင် ကျန်တော် ဖြစ်မြောက်အောင်လုပ်ပါ့မယ် ကာနယ်၊ စိတ်ချပါ"

ဟမ်။ ။"အေး၊ ငါ့လူက အပြောကြီးသလောက်၊ ဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့သတ္တိရှိတယ်လို့ ကျန်ပ်ယုံကြည်ပြီးသားပဲ။ ကြိုးစားလိုက်ပါ ကိုကိုကြီး။ လူတစ်ထောင်အသက်ဟာ မောင်မင်းလက်ထဲမှာ တည်နေပါတယ်"

ကျန်။ ။"အောင်မြင်တာမအောင်မြင်တာကို ကျန်တော် အာမ မခံနိုင်သော်လည်း ကြိုးစားတဲ့ဘက်ကတော့ ကျန်တော် အာမခံရဲပါတယ် ကာနယ်။ ကျန်တော် ဝီရိယပေါ်လို့၊ သတ္တိနည်းလို့ မအောင်မြင်ဘူးရယ်လို့ မဖြစ်စေရပါဘူး။ စိတ်ချပါကာနယ်"

ဟမ်။ ။"မောင်မင်းပြောပုံ ကျန်ပ် တယ်ပြီးအားရတယ်။ ဒီအချက်မှာ မြန်မာ့အစွမ်း ပြလိုက်စမ်းပါကိုကိုကြီး"

အမှန်ဆိုရလျှင် မူစလင်တစ်ယောက်နှင့် ဟိန္ဒူတစ်ယောက် မအောင်မြင်သော ကိစ္စတစ်ခု၌ မြန်မာတစ်ယောက် ဆောင်ရွက်၍ အောင်မြင်သည်ဆိုခြင်းကို လွန်စွာလိုလားသည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျန်တော့်၌ ခိုကပ်လိုသောစိတ် ရှိခဲ့စေဦးတော့ ကာနယ်ဂရေဟမ်က "မြန်မာ့အစွမ်းပြလိုက်စမ်းပါ" ဟူသော စကားတစ်လုံးတည်းနှင့် ခိုချင်ကပ်ချင်သော စိတ်များလွင့်စင်သွားလောက်ပါပေသည်။ ဤလူကြီးကား အလွန်ပါးနပ်သော လူကြီးတစ်ယောက်ပေတကား။

ကျန်တော်၏စခန်းမှ တောင်ပူစာဘက်သို့ လူသွားလမ်းကလေးတစ်ခုရှိပေရာ ယင်းလမ်းကလေးပေါ်တွင် မြင်းစိုင်းသွားမည်ဆိုပါက ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုင်းလုံးက မြင်နိုင်ကြမည်ဖြစ်သောကြောင့် အာမက်နှင့် ချက်တာဂျီတို့သည် မြင်းစီးသွားသည့်အတွက် မဟာအမှားတော်ကြီးဟု ကျန်တော်စဉ်းစားမိပါသည်။ ကျန်တော်၏ အကြံကား တောင်ခြေသို့ ခြေလျင်လျှောက်၍ မှောင်မိုက်ချိန်ကျမှ တောင်ပေါ်သို့တက်ရန် ဖြစ်လေသည်။ နေဝင်ချိန်တွင် တောင်ခြေသို့ရောက်ပါက မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို တောင်ထိပ်သို့ ညသန်းခေါင် ၁၂ နာရီတွင် အချက်

mgyoe.com

mgyoe.com

ပေးရန်အတွက် အချိန်မီရောက်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် တွက်ချက်မိပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုနေ့ညနေ ၃ နာရီထိုး သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည် မိုးခြစ်တစ်လုံး၊ ဓာတ်ဆီပုလင်းငယ်ဈာစ်လုံးနှင့် ဖီးဂလတ်စ်ခေါ် မှန် ပြောင်းငယ်တစ်ခု၊ ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်နှင့် ဓားမြှောင်တစ်လက်မျှသာဆောင်ယူ၍ စခန်းမှ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

စစ်တပ်အစွန်း၌ ချထားသော ကင်းစောင့်များကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြီးသည့် နောက်တွင် ကျွန်တော်သည် အာမက်နှင့် ချက်တာချီတို့ မြင်းနှင့်သွားခဲ့ကြသော လမ်း ကလေးအတိုင်း မလိုက်ဘဲ ချုံကြိုချုံကြားမှဖြတ်၍ တောင်ထိပ်သို့ ရည်မှန်းကာ တက်လာခဲ့သည်။ တစ်နာရီ ခန့်မျှ သတိဝိရိယနှင့်လျှောက်ခဲ့၍ ၂ မိုင်ခရီးဝေး ရောက် သော်လည်း ရန်သူအစအန မတွေ့ရဘဲရှိရာတွင် ထင်သ လောက် မခဲယဉ်းဘဲ အတော်ချောင်သောအလုပ်ဖြစ်သည် ဟု အောက်မေ့မိပါသည်။ ဆက်လက်လျှောက်လာ၍ ၃ နာရီထိုးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်လူများ ရယ်မောသံကို ရှေ့မှကြားလိုက်ရသည်နှင့် ချုံတစ်ခုသို့ပြေး၍ကပ်လိုက် ပါသည်။ အသံကြားရသော နေရာမှာ ကိုက်တစ်ရာခန့် ကွာလှမ်းသည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော် ချုံတစ်ချုံမှတစ်ချုံသို့ အကာအကွယ်ယူလျက် တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတွင် လမ်းကလေးအနီး တဲကြီးတစ်လုံး ပတ် ဝန်းကျင်၌ နွားလှည်း သုံးလေးစီး ဆိုက်ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ လှည်းများအနီးရှိ လူလေးငါးယောက် တို့သည် သစ်သားစည်များကို လှည်းပေါ်သို့ တင်လျက် ရှိကြသည်။ သစ်သားစည်များမှာ အဖုံးမပါသော စည် လွတ်များဖြစ်ခြင်းကိုလည်း ချုံထဲမှ ချောင်းကြည့်၍ ကျွန် တော် မြင်ရသည်။ လူများမှာ ယူနီဖောင်းမဝတ်ဘဲ သာ မန်အဝတ်များ ဝတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် တူရကီ စစ်သားများ မဟုတ်ကြောင်း သိနိုင်သော်လည်း သေနတ် နှင့် ဓားမြှောင်ကိုယ်စီ ပါရှိကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် သာ မန်ရွာသားများ မဟုတ်၊ တောပုန်းကြီး မူစတာဖား၏ နောက်လိုက်များ ဖြစ်တန်ရာသည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။

ကျွန်တော် အနီးဆုံးချုံတစ်ချုံသို့ ချဉ်းကပ်၍ လူ များ၏အပြုအမူကို အကဲခတ်လျက်ရှိစဉ် လှည်းများ အနီး၌ရှိသော လူများသည် သစ်သားစည်တစ်လုံးကို လှည်းတစ်စီးပေါ်သို့ တင်ပြီးနောက် တဲကြီးထဲသို့ စုပြုံဝင် သွားကြသည်ကို မြင်ရသည်။ ဤတွင် ကျွန်တော့်အကြံ ဖြစ်သည်ကား လှည်းများသည် တောင်ပူစာထိပ်ဆီသို့ ဦးလှည့်ကာ ဆိုက်ရပ်ထားခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ထိုဘက် သို့ သွားကြမည်ဟန်တူသည်။ စည်ထဲ၌ ဝင်အောင်း၍ လိုက်သွားရလျှင် "မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို တောင်ထိပ်သို့ ရောက်လိမ့်မည်။" "ဟိုရောက်တော့မှ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေ" "နောင်ခါလာနောင်ခါစေး" ဟူသော စကားအတိုင်း ရောက်မှ သင့်တော်သလို ကြည့်လုပ်မည်ဟု စဉ်းစားမိ သည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ စဉ်းစားခြင်းနှင့် ဆုံးဖြတ်ခြင်း သည် သေနတ်ကို မောင်းဖြုတ်ခြင်းနှင့် ကျည်ဆန်ထွက် ခြင်းကဲ့သို့ အလွန်လျင်မြန်သော ဝါသနာရှိသည်ဖြစ်၍ တဲထဲမှလူများ ပြန်ထွက်မလာမီ ကျွန်တော်မှာ လှည်းပေါ် ၌ ထောင်ထားသောစည်လွတ်ထဲသို့ ဝင်အောင်းပြီး ဖြစ် နေခဲ့လေပြီ။ လူများသည် တဲထဲမှ ပြန်ထွက်လာ၍ ကျွန်တော် ပုန်းအောင်းနေသော စည်လွတ်ကြီးအနီးသို့ အခြားစည်လွတ်တစ်လုံး ကပ်တင်ကြပြီးနောက် လှည်း အားလုံးထွက်လာကြသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ စည်ထဲ တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လိုက်ပါလျက်ရှိလေပြီ။

လမ်းကလည်းအလွန်ကြမ်း၊ စည်ကလည်း အလွန်ကျပ်၊ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း ခက်ခဲစွာ သွားရသော ခရီးကို ကျွန်တော်တစ်သက်လုံး တစ်ခါမျှ မကြုံရဖူးပါ။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် လှည်းသည်ကျင်းများ ခလုတ် များကို ဖြတ်ကျော်ရ၍ ဒိန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲဆောင့်လိုက်သော အခါများတွင် စည်ပေါ်ဒဲ့သို့ ကျွန်တော်၏ဦးခေါင်း ပြူ မထွက်သွားစေခြင်းငှာ စည်၏နံရံကို လက်ဖြင့်ကုမ်တွယ် ထားလိုက်ရသည်များမှာ အညောင်းကြီးညောင်းလျက် ရှိပါတော့သည်။ ဤအတောအတွင်း လှည်းများနံဘေးမှ သေနတ်ကိုယ်စီထမ်းလျက် လိုက်ပါလာသော လူများက တဝါးဝါးတခစ်ခစ် ရယ်လိုက်ကြသည်များမှာလည်း ဆူညံလျက်ရှိပါသည်။ စကားပြောသူက ပြက်လုံးမပြော ပါလျက် အခြောက်တိုက်ရယ်မောကြခြင်းဖြစ်၍ အူရွှင် တကာ့အရွှင်ဆုံးသော လူစုပါပေတကားဟူ၍ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိပါသေးသည်။

တစ်နာရီကျော်မျှ မောင်းနှင်လာပြီးနောက် လှည်း များသည် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်လိုက်သည်တွင် ယင်းတို့ ပြောကြသော စကားလုံးအချို့ကို ကျွန်တော် နားလည်သ ဖြင့် ခေါင်းနပမ်းကြီးသွားပါတော့သည်။

mgyoe.com

"ဘယ်မှာလဲဟေ့"
"လှည်းပေါ်မှာလေ"
"မမြင်ရဘူး"
"စည်ထဲမှာပါတယ်"
"ဘာကောင်လဲဟေ့"
"အင်္ဂလိပ်ကျွန်ကောင်ကွ"
"စစ်သားလားဟေ့"
"စစ်ဗိုလ်ကလေးထင်တယ်"
"ဘယ်စည်လဲဟေ့"
"ဒီမှာလေ ဒီမှာ"

ထိုခဏာ၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက ကျွန်တော်ပုန်းနေသောစည်ကို သေနတ်ဒင်နှင့် ဆောင့်ပြလိုက်ရာ ကျွန်တော်၏ ခါးမှာ နှင့်ခနဲဖြစ်သွားပါတော့သည်။

"ဟေ့ကောင် ထွက်ခဲ့"ဟုပြောသံကြား၍ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ လူတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော့်ကို သေနတ်နှင့်ချိန်ကာ အမိန့်ပေးနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ကွေးနေသော ဒူးကို ဆန့်ရန် မတတ်နိုင်သဖြင့် ရုတ်တရက်မထနိုင်ဘဲရှိရာတွင် လူများသည် လှည်းဦးကိုလှန်ချ၍ စည်များကို မြေပေါ်သို့လိမ့်ချလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ စည်နှင့်အတူလိမ့်စဉ်၊ စည်ကို မှောက်သွန်လိုက်သဖြင့် မြေကြီးပေါ်သို့ အုန်းပင်စိုက်လျက်ထွက်ခဲ့ရပါသည်။ အမှန်ကိုဆိုရလျှင် ထိုခဏာ၌ ကျွန်တော့်မှာ သေရမည့်ဘေးကို ကြောက်ခြင်းထက် ရှက်ခြင်းက ကဲလွန်သောကြောင့် ထိုနေရာတွင် ပွဲချင်းပြီးပစ်သတ်လိုက်ပါစေဟူ၍သာ ဆုတောင်းမိပါတော့သည်။

မြေကြီးပေါ်က ဖုတ်ဖက်ခါ၍ ထသည်ကို အားလုံးဝိုင်းကြည့်၍ရယ်မောနေကြရာ ကျွန်တော်က အံကြိတ်လျက် လူတစ်ယောက်စီ မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်သော အခါမှ မီးကိုရေနှင့်ငြိမ်းသတ်လိုက်သည့်အလား ငြိမ်သွားကြပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဂျမဒါကိုကိုကြီးဟူ၍ ကျော်ကြားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ချေသည်တကား။ ရန်သူများလက်ဝယ်သို့ရောက်၍ ပြုသမျှခံရမည့်အခြေအနေ၌ ရှိနေစေကာမူ တစ်ခဏတာမျှဖြစ်စေ လူတွေကို မျက်လုံးတန်ခိုးဖြင့် ခြောက်လှန့်နိုင်ပါသေးသည်။

လူများသည် ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးကိုမြင်ရ၍ ရယ်မောခြင်းကို ရုတ်တရက် ဘရိတ်အုပ်လိုက်ကြသော်လည်း တစ်ယောက်သောသူသည် မိမိလန့်ဖျပ်မိခြင်းအတွက် ရှက်သည့်လက္ခဏာနှင့် အရှက်ပြေသဘောဖြင့် ကျွန်တော်၏တင်ပါးကို ခြေထောက်ဖြင့် ကျောက်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ခြောက်လုံးပြူးကို ဆတ်ခနဲထုတ်၍ ချိန်ပါသော်လည်း လက်မြန်သူတစ်ယောက်က ကျွန်တော်၏လက်ကို ဆွဲထားလိုက်ပြီးနောက် အားလုံးဝန်းဝိုင်း၍ ကျွန်တော့်ကို ကိုင်ထားကြသည်။ ထို့နောက် အခြားလူများအနက် ပါးမြိုင်းမွေးထူထပ်၍ ခေါင်းဆောင်နှင့်တူသော လူတစ်ယောက်က "သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ရှာကြစမ်း"ဟု အမိန့်ပေးသည်နှင့် ကျန်လူများသည် ကျွန်တော်၏အိတ်များကို နှိုက်စမ်း၍ ဓားမြှောင်၊ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်၊ မီးခြစ်ဘူး၊ မှန်ပြောင်းစသော ပစ္စည်းများကို ထုတ်ယူကြရုံသာမက ကျွန်တော်၏ အပေါ်ဝတ်စစ်အင်္ကျီကြီးကိုပင် ခွာယူကြလေသည်။

ဤတွင် ကျွန်တော့်မှာ ခြောက်ယောက်ခန့်မျှသော ရန်သူများအလယ်တွင် လက်နက်တစ်စုံတရာမပါဘဲ တစ်ကိုယ်တည်းရှိနေသော်လည်း စိတ်အားလျော့မည်ဝေးစွ၊ အခွင့်ကောင်းကိုသာချောင်း၍ အကြံထုတ်လျက်ရှိပါသည်။ ဤမျှလောက်နှင့် စိတ်ပျက်၍လက်လျှော့လိုက်သည်ဆိုလျှင် ကိုကိုကြီးဆိုသော နာမည်ကို ပြောင်းပစ်လိုက်ပါမည်။ ဤသို့သောစိတ်ထားမျိုးကြောင့်လည်းကာ နယ်ဂရေဟမ်၏ ရိုဂျိမင့်စစ်တပ်တွင် ရာထူးအကြီးဆုံးမဟုတ်သော်လည်း သတ္တိအကောင်းဆုံး၊ ကြံရည်ဖန်ရည် ပြည့်စုံဆုံးသော စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် ကျော်ကြားခဲ့ပါသည် မဟုတ်ပါလော။

ရန်သူများ ဝိုင်းရံထားသော်လည်း ကျွန်တော်သည် သိန်းငှက်တို့၏ စူးရှသောမျက်လုံးမျိုးဖြင့် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်၍ ချက်ကောင်းကို ရှာလျက်ရှိပါသည်။ ဤလူစု စခန်းချလျက်ရှိသောနေရာ၏ အခြေအနေမှာ တစ်ဘက်တွင် မတ်စောက်သော တောင်ကမ်းပါးယံကြီးရှိ၍ ထိုနေရာမှ မြေကြီးသည် ဆင်ခြေလျှောနိမ့်ဆင်းသွားပြီးနောက် အောက်ဆုံးတွင် ချုံများထူထပ်သည့် ချိုင့်ကြီး၌ အဆုံးသတ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်၏အနီး၌ကား လှည်းပေါ်မှ ချထားသည့် သစ်သားစည်ကြီးများ ထောင်လျက်ရှိကြသည်။

အကြီးအကဲဖြစ်သော ပါးမြိုင်းမွေးဆရာကြီးသည် ကျွန်တော့်ကို မည်ကဲ့သို့ စီရင်ရလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်နည်းဟု တပည့်များနှင့် တိုင်ပင်လျက် ရှိ

mgyoe.com

mgyae.com

သည်။ ကျွန်တော်သည် ပထမတန်းဖျတ်လတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း စည်တစ်လုံးထဲသို့ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဝင်၍ ကိုယ်ရှိန်ဖြင့်စည်ကိုလဲစေပြီးနောက် နိမ့်ရာဘက်သို့ အားပြုပေးလိုက်ရာ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဆင်ခြေလျှော နိမ့်ဆင်းသွားသော မြေမျက်နှာပြင်ရှိသည့် အလျောက် စည်ကြိုးသည် ခြေသန်သော ဖူးလ်ဘက် ကန်ကုတ်လိုက်သည့် ဘောလုံးကဲ့သို့ တဟုန်ထိုးလိမ့်ဆင်းသွားတော့သည်။ တောပုန်းများသည် အံ့အားသင့်လျက် ကြည့်နေကြရာမှ နောက်ဆုံး၌ ညာသံပေးလျက် ပြေးလိုက်လာကြရာ မြေမျက်နှာပြင်မှာ ၄၅ ဒီဂရီမျှ ဆင်ခြေလျှောဆင်းသွားသည် ဖြစ်သောကြောင့် စည်ကြိုးမှာ ကြာလေအရှိန်ပြင်းလေ၊ လျင်မြန်လေလေ လိမ့်ဆင်းသွားလေတော့သည်။ အချို့နေရာ၌ ကျင်းများ၊ ချိုင့်များ၊ ခလုတ်များနှင့် တိုက်မိ၍ အနည်းငယ်အရှိန်လျော့ဟန် ရှိသော်လည်း မူလကတည်းက အရှိန်ကောင်းခဲ့ပြီးဖြစ်သောကြောင့် ရပ်တန့်ခြင်းမရှိဘဲ ခလုတ်တိုက်မိတိုင်း ကောင်းကင်သို့ မြောက်တက်၍ ကြိမ်သွင်းသော ဒုန်းမြင်းကဲ့သို့ လွှားခနဲမြောက်ခနဲ ခုန်ကြသွားတော့သည်။ စည်ပိုင်းထဲ၌ လိုက်ရသော ကျွန်တော့်မှာ အရိုးများ ကျိုးကြေမတတ် ခံရသော်လည်း ကိုယ်ကာယနာကျင်ခြင်းထက် လူသံများ ဝေးသည်ထက် ဝေးသွားသောအခြေအနေကိုသာ သတိရ၍ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးချင်မတတ် ဝမ်းသာမိပါတော့သည်။

နောက်ဆုံး၌ ဂျိုးဂျိုးဂျုံးဂျုံးအသံများ ကြားရခြင်းနှင့်အတူ စည်ကြိုးသည် ဘရိတ်အုပ်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ အနည်းငယ်အရှိန်လျော့သွားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ချိုင့်ကြိုးထဲ၌ရှိသော ချုံများထဲသို့ တိုးဝင်လျက်ရှိကြောင်း သိရပေရာ ထိုကဲ့သို့ တစ်ချုံပြီးတစ်ချုံ ဆက်ကာဆက်ကာ တိုးဝင်ပြီးနောက် ဒိုင်းခနဲအသံကြားရ၍ သစ်သားများ လွင့်စဉ်ပြီးလျှင် သံခွေများအထဲတွင် တစ်ကိုယ်လုံး ထွေးလုံးရစ်ပတ် ရှိနေပေတော့သည်။ အကြောင်းသော်ကား စည်ကြိုးသည် ချုံတွေကို လိမ့်နင်းပြီးနောက် သစ်ပင်တစ်ပင်နှင့် တိုက်မိ၍ သစ်သားများ ကျွတ်ထွက်ကာ သံခွေများသာ ကျန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် သစ်သား အတိုအစများထဲမှ လူးလဲကာထ၍ သံခွေများ အလယ်တွင်ထိုင်ကာ မူးဝေလှသော ဦးခေါင်းကိုလက်ဖြင့် ဖိနှိပ်ပေးနေစဉ် အထက်ဆီမှ လူသံများ ကြားရပြန်သည်နှင့် ကြာရှည်စွာ အမူးဖြေခွင့်မရဘဲ သံခွေများအကြားမှ ဖြိတ်ထွက်ကာ ချုံများထူထပ်သော တောပိုင်းဆီသို့ အတင်း တိုးဝင်သွားရလေတော့သည်။ ဤနည်းဖြင့် နားထဲတွင် လူသံများမပျောက်မချင်း ချုံထူထပ်သော အပိုင်းဆီသို့ နက်သည်ထက်နက်အောင် တိုးဝင်သွားခဲ့ရာ လူသံများ လုံးဝရပ်စဲသွားသည်တွင်မှ သစ်တစ်ပင်အောက်၌ထိုင်ကာ အမောအပန်းဖြေရပါတော့သည်။ သို့ရှိနေစဉ် လေချွန်သံတစ်ချက်တစ်ချက် ထွက်လာ၍ အံတော်ကွာလှမ်းသောအရပ်မှ သေနတ်သံတစ်ချက်ကိုလည်း ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်အရပ်၌ ရန်သူများရှိနေကြခြင်းကား ထင်ရှားလှပေသည်။

အပန်းပြေသောအခါ ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ တောင်ပူစာထိပ်သို့ တက်ဦးမည့်အကြံနှင့် သစ်ပင်ကြီးများအကြားမှ လျှောက်လာစဉ် မှေးမှိန်သော လူသွားလမ်းကလေးကို မြင်ရပါသည်။ ထိုလမ်းသည် တောင်ပေါ်သို့ တက်သောလမ်း ဖြစ်ဟန်တူသော်လည်း လမ်းအတိုင်းလိုက်ခဲ့သော် ရန်သူနှင့် ပက်ပင်းပါ တွေ့ဆုံမည်စိုးရသောကြောင့် လမ်းပေါ်၌ တည့်တည့်မလျှောက်ဘဲ လမ်းနံဘေးမှ မြှောင်လျက် သတိနှင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။ မကြာမီ "ဟီး ဟီး ဟီး" ဟု ညည်းတွားသောအသံများကို ကြား၍ အသံကြားရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း ကပ်လာစဉ် ယှင်မမဲရိုင်းများ တဝီဝီပျံသော အသံကိုကြားရပြီး အောက်ပါအခြင်းအရာကို တွေ့ရသည်။

သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ ခင်းထားသော သစ်ရွက်ခြောက်များပေါ်တွင် ကျွန်တော်ကဲ့သို့ ဂျမဒါယူနီဖောင်း ဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက် လဲလျက်ရှိရာ ယင်း၏ သွေးစွန်းပေသော အဝတ်များပေါ်တွင် ယင်ကောင်များ တဝီဝီပျံဝဲလျက် ရှိသည်။ ကျွန်တော်ရှိသော နေရာမှ ဦးခေါင်းကိုသာ မြင်ရသည်နှင့် ခြေရင်းဘက်သို့ ရွှေ့ကြည့်လိုက်သည်တွင် ဂျမဒါအာမက်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်တပ်တည်းတွင် အတူတကွ အမှုထမ်း သူချင်းဖြစ်၍ ရင်ထုမနာဖြစ်သည်နှင့် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကာ ဒူးထောက်လိုက်သည်တွင် ချိုင့်ထဲ၌မြုပ်လျက်ရှိသော မျက်လုံး နှစ်လုံးသည် ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိသည့်လက္ခဏာနှင့်–

"ကိုကိုကြီးလား"

"ဟုတ်ပါတယ် အာမက်"

"ထင်းပုံကို မီးရှို့တဲ့အလုပ် ကျုပ်မတတ်နိုင်တော့ဘူး ရဲဘော်"

"ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျုပ်လုပ်မယ်။ ခင်ဗျားဆီမှာ မီးခြစ်ဘူးနဲ့ ဓာတ်ဆီရှိသလား"

"ရှိပါတယ်၊ ရော့ယူ၊ အိတ်ထဲမှာ"

"စိတ်သာချ၊ ကျုပ်လုပ်မယ်"

"ကျုပ်ကိုသေနတ်နဲ့ပစ်ကြတယ်ရဲဘော်၊ ကာနယ်ကို ပြောပြလိုက်ပါနော်။ ကျုပ်က ကြိုးစားပါတယ်၊ သူတို့က လက်ချက်ဦးသွားလို့ပါ"

"နို့ ချက်တာကျိကော ရဲဘော်"

"သူက ကျုပ်ထက်ဆိုးရွားတယ်။ ညဉ့်ဆဲပြီး သတ်လို့ သေရှာပြီ"

"ကျုပ်ကို ဘာများ မှာထားချင်သလဲ"

"ဝါစ်တီရမ်ဆိုတဲ့လူဟာ ကျုပ်တို့ဘက်သားဗျ၊ မှတ်ထားနော်၊ မမေ့နဲ့"

"ကောင်းပါပြီ၊ ပြီးတော့ကော"

"ဒီလူက ကျုပ်တို့ဘက်ကို အကူအညီပေးလိမ့်မယ်၊ မမှားစေနဲ့နော်၊ သတိထား"

"ကောင်းပါပြီ"

"ကိုင်း၊ လုပ်ချေတော့ဗျာ၊ ကျုပ်လည်း စိတ်ချလက်ချ သေနိုင်ပြီ။ ကာနယ်ကို ပြောပြလိုက်ပါဗျာ၊ ဝတ္တရားအတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါတယ်လို့"

"စိတ်ချပါ၊ ပြောလိုက်ပါမယ်"

ထို့နောက် အာမက်သည် ငြိမ်သက်သွားတော့ရာ ရင်ဘတ်ကိုစမ်းကြည့် သည်တွင်မှ အသက်မရှိမှန်းသိရတော့သည်။ ဤလူကား ကျွန်တော့်ကို မှာထား စရာရှိ၍ မသေနိုင်ဘဲ စောင့်နေဟန်တူပေသည်။ မည်သည့်စစ်တပ်တွင်မဆို အာမက်ကဲ့သို့ သစ္စာရှိသူတွေ အမြောက်အမြားရှိကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အာမက်အလောင်းအနီးတွင် ဒူးထောက်လျက်ရှိရာမှ ထလိုက်သောအခါ ကျွန်တော့်နောက်တွင် လူတစ်ယောက် ရောက်နေသည်ကို အံ့သြစွာတွေ့မြင်ရသည်။ ဤလူကား ပန်ချာပီခေါင်းပေါင်းကြီးနှင့် အလွန်ခန့်ညားသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုသူသည် လက်ထဲတွင် ရေအပြည့်ပါသော နို့ဆီဗူးခွံတစ်လုံးကို ကိုင်ဆောင်လာရာ အာမက်၏ အခြေအနေကို မြင်သော အခါမှ "သွားရှာပြီကိုး" ဟု ဝမ်းနည်းစွာ ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကမူ ဤလူကား အာမက်ပြောခဲ့သည့် ဝါစ်တီရမ်ဆိုသူ ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးဆပြီးလေပြီ။

တော်။ ။"ခင်ဗျား ဝါစ်တီရမ် မဟုတ်လား"

သူ။ ။"ဟုတ်ပါတယ်၊ အာမက်ကပြောလို့ သိသလား"

တော်။ ။"ဟုတ်တယ်၊ သူနဲ့ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်ပုံတွေ့ကြသလဲ"

သူ။ ။"သူ့ကို သေနတ်နဲ့ချောင်းပစ်ကြလို့ မှန်သွားတော့ တောထဲဝင်ပြေးရာမှာ ကျုပ်က လိုက်ကြည့်ပြီး သစ်ရွက်ကလေးတွေ ခင်းပေးထားတာပဲ"

တော်။ ။"ခင်ဗျားက ဘယ်သူ့လူလဲ"

သူ။ ။"ကျုပ်ကတောပုန်းကြီး မူစ်တာဖားရဲ့ လက်ထောက်ဆိုပေမယ့် အမှန်ကတော့ အင်္ဂလိပ်လူပဲ"

တော်။ ။"ဘယ်လိုဖြစ်ပုံလဲဗျ"

သူ။ ။"ကျုပ်က သူ့ကိုကျေနိုင်ရိုးလားဗျ၊ ကျုပ်ကို အထင်လွဲပြီး အနိုင်ကျင့်ထားတာ။ ကြည့်စမ်းပါဦးတော့"

ဤနေရာ၌ ဝါစ်တီရမ်သည် ကျောကိုလှန်၍ပြရာ ညှိမည်းသော အရှိုးကြီးများကို ကျွန်တော်မြင်ရသည်။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍

သူ။ ။"ကျုပ်က သူ့လက်အောက် လုပ်နေရပေမယ့် ကျုပ်တပည့်ဆယ်ယောက်ရှိတယ်။ တစ်နေ့တော့ သူ့ကို ကျုပ်တို့ သုတ်သင်ရမယ်။ အကယ်၍ ကျုပ်တို့လူစုက အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်ထဲ ဝင်လာမယ်ဆိုရင် စစ်ဗိုလ်ကြီးကို ခင်ဗျားပြောပေးမလား"

တော်။ ။"စိတ်သာချ၊ ကျုပ်ကူညီမယ်"

ယင်းသို့ပြောခိုက်၌ပင် ဝါစ်တီရမ်သည် မျက်နှာထားတစ်မျိုးပြင်လိုက်၍ သူ၏ကျောဘက်လွယ်ထားသော သေနတ်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ရုတ်တရက်ချိန်ရွယ်ကာ "လက်မြှောက်လိုက်။ သေသွားမယ်၊ မြင်ရဲ့လား" ဟုပြောသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် သူ၏အမူအရာ ပြောင်းလဲခြင်းကို နားမလည်သည့်အလျောက် လက်နှစ်ဘက်ကို မြှောက်လျက်ရှိစဉ် တောပုန်းဓားပြဆယ်ယောက်ခန့် ရောက်လာ၍ ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းထားကြသည်။ ဝါစ်တီရမ်ကမူ တင်းမာသောမျက်နှာထားဖြင့် "ဒီကောင့်ကိုဖမ်းခဲ့ကြ" ဟု အမိန့်ပေးသည်နှင့် တောပုန်းများသည်

mgyoe.com

mgyee.com

ကျွန်တော့်ကို ဆွဲခေါ်သွားကြရာ ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှ မပြောနိုင်ဘဲ လိုက်ပါသွားရပါသည်။ တောပုန်းလေးယောက်ကျမူ အာမက်၏ အလောင်းကို သယ်ယူခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် နေဝင်လုဆဲဖြစ်၍ မှောင်မိုက်စပြုလာပြီဖြစ်ရာ တောပုန်းများသည် တောထဲမှထွက်၍ ဇာတ်ပူစာဘက်သို့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားကြ သည်။ တောင်ထိပ်ကိုက် ၅၀ ခန့်ကွာလှမ်းသည့် ယင်းတို့၏ စခန်းသို့ ဆိုက်ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်သည် တောင်ထိပ်သို့ မော့ကြည့်၍ နောက်ဆုံး နေရောင်ခြည်ထိုးသဖြင့် ထင်းထင်းကြီးရှိနေသော ထင်းပုံကြီးကို မြင်ရသည်။ ဤထင်းပုံကား ကျွန်တော်ရောက်အောင် ကြိုးစားခဲ့သည့် ထင်းပုံဖြစ်သည်ဟု သိသော်လည်း အနီးသို့ရောက်နေပါလျက် ဘာမျှမတတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေသော ကျွန်တော်၏ အဖြစ်ကို စဉ်းစားမိ၍ စိတ်ထဲ၌ပြုံးမိပါသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေသောနေရာတစ်ဝိုက်တွင် မြေမျက်နှာပြင်ကို ညီညာအောင်ညှိထား၍ တဲကလေးနှစ်လုံး သုံးလုံး ရှိနေခြင်းကိုလည်း ကျွန်တော်သတိပြုမိသည်။ တောပုန်းများသည် တဲတစ်လုံးထဲသို့ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်သွင်းသွား၍ ခြေလက်များကို ကြိုးဖြင့်တုပ်ပြီးလျှင် အာမက်အလောင်းနှင့်အတူ တဲထဲ၌ပစ်ထားခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်သည် မြေကြီးပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်လျက် ထင်းပုံကို မီးရှို့ခြင်းအားဖြင့် ကာနယ်သွန်မဆင်၏ ရိုဂျိမင့်စစ်တပ်ကို အချက်ပေးရမည့် အလုပ်ကို လက်မလျှော့သေးဘဲ မည်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ရပါမည်နည်းဟု စိတ်ကူးမိပါသေးသည်။ ဤနေ့သည်ကား နော့က်ဆုံးနေ့ဖြစ်၍ ယနေ့ညသန်းခေါင်အချိန်တွင် သွန်မဆင်ထံသို့ အချက်ပေး၍ အကြောင်းမကြားနိုင်ခဲ့လျှင် တပ်မကြီးတစ်ခုလုံး ဆုတ်ခွာ၍ကာနယ်သွန်မဆင်၏ ရိဂျိမင့်စစ်တပ်တစ်တပ်လုံးမှာ ရန်သူများလက်သို့ ဝကွက်၍အပ်ခဲ့ရခြင်းနှင့် တူပေတော့မည်။ ကျွန်တော့်မှာ ကျော်စောထင်ရှားခြင်းကိုအလိုရှိ၍ စစ်မှုထမ်းဖြစ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဤအလုပ်ကို အထမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ပါက ကျွန်တော်သေသော်လည်း ဂျမဒါကိုကိုကြီးတည်းဟူသော နာမည်မသေဘဲ ဗြိတိသျှစစ်တပ်ရာဇဝင်တွင် မီးရှူးတိုင်ကြီးသဖွယ် အမြဲထာဝစဉ် ထွန်းလင်းတောက်ပြောင်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လိမ့်မည်ဟူ၍လည်း စိတ်ကူးမိပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ တဲကလေးထဲ၌ ကြက်ငှက်သဖွယ် တုပ်နှောင်ထားသဖြင့် မလှုပ်နိုင်မလွန့်နိုင်အောင် ရှိနေခိုက်၌ပင် ကျွန်တော်၏ အသက်အတွက် မပူမပန်ဘဲ မျှော်လင့်သလောက် နာမည်မကျော်ကြားမီ သေသွားရမည့် အရေးအတွက်သာ စိုးရိမ်မိပါတော့သည်။

မကြာမီ ဝါစ်တီရမ်နှင့် တောပုန်းနှစ်ယောက်သည် တဲထဲသို့ဝင်လာ၍ ဝါစ်တီရမ်သည် ထိုလူနှစ်ယောက်ကို အပြင်သို့ထွက်စေပြီးမှ တံခါးကိုပိတ်ထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ ဝါစ်တီရမ်ကို မြင်လိုက်ရကတည်းက ဒေါသထွက်လာ၍

တော်။ ။"ဘာလာလုပ်တာလဲ လူလိမ်ကြီး"

ရမ်။ ။"တိုးတိုးပြောပါ၊ ကျုပ်သေရပါလိမ့်မယ်၊ ဒီလိုပါကိုကိုကြီး၊ ကျုပ်က လိမ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့တွေ ရောက်လာကြလေတော့ ခင်ဗျားကို မဖမ်းဘဲမဖြစ်လို့ ကျုပ်က ဖမ်းခဲ့ရတာပါ။ ကျုပ် မဖမ်းရင် ကျုပ်သေရမယ်ဗျ နားလည်လား။ သို့သော် အခုအခြေအနေ ရောက်လာတာတောင် ကျုပ်က ခင်ဗျားအတွက် ကြိုးစားပေးဦးမယ်၊ လက်မလျှော့သေးဘူး။ ခင်ဗျားယုံပါ"

ကျွန်တော့်မှာ ယုံတစ်ဝက် မယုံတစ်ဝက် ဖြစ်လာ၍

တော်။ ။"ကြည့်ရသေးတာပေါ့ဗျာ"

ရမ်။ ။"အေးလေ၊ ကြည့်သာကြည့်ပါ။ သို့သော် ခင်ဗျားကို အကြံတစ်ခု ပေးချင်တယ်။ မူစ်တာဖားက ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်တယ်တဲ့။ သူ့ကို ကောင်းကောင်းစကားပြောပါဗျနော်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် အလိုက်သင့်သာပြော၊ သိပ်ဆိုးတဲ့ကောင်ကြီးဗျ။ ကိုင်း လာ သွားကြစို့"

စါစ်တီရမ်သည် ကျွန်တော့်ကို ထူပေး၍ တဲပြင်သို့ ထွက်လာကြသောအခါတွင် တပည့်နှစ်ယောက်နှင့်တွေ့၍ ယင်းတို့ရှေ့၌ ကျွန်တော့်အား ခပ်ကြမ်းကြမ်းတွန်းထိုးကိုင်တွယ်ကာ ခေါ်သွားလေသည်။

တစ်နေရာ၌ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ်တွင် တပည့်များခြံရံ၍ ထိုင်လျက်ရှိသော တောပုန်းဓားပြကြီး မူစ်တာဖားရှေ့သို့ ရောက်လာကြသည်။ ကျောက်တုံးကြီး၏အနီးတွင် လက်ဆွဲမှန်အိမ်တစ်လုံးချထား၍ အလုံးအဖန်တောင့်သော တောပုန်းကြီးတစ်ယောက်သည် လွှဲရှည်ကြီးတစ်လက်ကို ကိုင်လျက်ရှိ သည်။

တောပုန်းကြီးမူစ်တာဖားမှာ တူရကီစစ်တပ်နှင့်

ဗြိတိသျှစစ်တပ်တို့ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ကြသော စစ်မြေပြင်တစ်ဝိုက်တွင် ကျက်စား၍ မျက်စိလည်လမ်းမှားသော ဗြိတိသျှစစ်သားများကို တစ်ယောက်ချင်း နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့ရသည်ဖြစ်စေ၊ ငါးယောက် ဆယ်ယောက် စသည်ဖြင့် တွေ့ရသည်ဖြစ်စေ လက်ရဖမ်းဆီးပြီးလျှင် လက်နက်ကိုယူ၍ လူကိုရက်စက်စွာသတ်သည်ဟု သတင်းပြေးလျက်ရှိသောကြောင့် ဗြိတိသျှစစ်သားများသည် တူရကီထက် တောပုန်းမှစ်တာဖားကို ပို၍ကြောက်ခဲ့ကြရသည်။ ထိုသူ၏ အကျင့်ဆိုးတစ်ခုမှာ ဖမ်းမိသော စစ်သား ချက်ချင်းသေအောင်မသတ်ဘဲ ပျဉ်ပြားနှစ်ချပ်တွင်ညှပ်၍ လွန်ခင် တဖြည်းဖြည်းတိုက်ခြင်းအားဖြင့် ပြင်းပြသော ဝေဒနာခံစားခြင်းကို အရသာယူ၍ ကြည့်သည်ဟု နာမည်ကြီးခဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဤသတင်းကို ကြားပြီးဖြစ်သော ကျန်တော့်မှာ လွှဲကြီးကို မြင်ရသောအခါ၌ အသက်ရှူ မှားမိသည်ဟု ဝန်ခံလျှင်ကြောက်တတ်သည်ဟု မစွပ်စွဲကြဖို့ မျှော်လင့်ပါသည်။

ဖား။ ။"ဘယ့်နယ် ဂျမဒါ၊ ခုတစ်လောမှာ ကာနယ် ဂရေဟမ်ရီဂျိမင့်တပ်က ကျုပ်ကို ဖျော်ဖြေမှုခဏခဏပေးနေသကိုး။ တစ်နေ့က ဂျမဒါအာမက်တဲ့၊ မနေ့က ဂျမဒါချက်တာဂျိတဲ့၊ ဟော ဒီကနေ့ ဂျမဒါကိုကိုကြီးဆို ထင်ပါလား၊ ဟုတ်စ"

ကျန်တော်က ဘာမျှမပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေရာ ဝါစ်တီရမ်၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် "ဟုတ်ပါတယ်" ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဖား။ ။(ဆက်လက်၍)"ချက်တာဂျိက ခရစ်ယာန်ဆိုလို့ သူ့ခရစ်တော် သေပုံသေနည်းအတိုင်း လက်ဝါးကပ်တင်ပြီး သတ်လိုက်ရတယ်။ အာမက်ကတော့ ဒဏ်ရာရပြီးဖြစ်နေလို့ ကံကောင်းသွားတယ်။ မောင်မင်းကို ဘယ်ပုံသတ်ရမယ် မဆိုနိုင်သေးဘူး။ အခြေအနေအရ ဆုံးဖြတ်ရမှာပဲ"

ကျန်တော်သည် ဤသတ္တဝါကြီး၏အမူအရာကို နှလုံးနာလှသဖြင့် စကားမပြောလိုသော်လည်း အခြေအနေရဆိုသော စကားလုံး၏အဓိပ္ပာယ်ကို သိလိုသည်နှင့်–

တော်။ ။"အခြေအနေအရဆိုတာက ဘာပြောတာလဲ"

ဖား။ ။"ဟား၊ ဟား၊ ဟား။ ငါ့လူက တယ်လာပါကလား။ အခြေအနေအရဆိုတာက မေးခွန်းကို ကောင်းကောင်းမှန်မှန်ဖြေရင် မောင်မင်း ကြိုက်တဲ့နည်းနဲ့ သတ်ပေးမယ်။ မှန်မှန်မဖြေရင် ကျွန်ုပ်ကြိုက်တဲ့နည်းနဲ့ သတ်ရမယ်။ လွတ်ဖို့တော့ ထုံးစံမရှိဘူး။ သူ့အကြိုက်ကိုယ့်အကြိုက် ဒီနှစ်လမ်းပဲရှိတယ်"

လူသတ္တဝါသည် အလွန်ဆန်းကြယ်၏။ သေရမည့်ဆဲဆဲပင် (သတ္တိကောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါက) အလွန်ဉာဏ်ရွှင်၏။ ထိုခဏ၌ ကျန်တော်၏ ဦးခေါင်းထဲ၌ အကြံတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည်နှင့်–

တော်။ ။"မှန်မှန်ဖြေရင် ကျုပ်ကြိုက်သလို သတ်ပေးမယ်လား"

ဖား။ ။"ဟုတ်တယ်လေ၊ သတ်ပေးမယ်"

တော်။ ။"ကိုရအန်ကျမ်းကို ယုံတယ်ပေါ့"

ဖား။ ။"ယုံတယ်၊ ဘာဖြစ်သလဲ"

တော်။ ။"ကောင်းပြီ၊ ကိုရအန်ကျမ်းကို ကိုင်ပြီးမူဆလင်လို သစ္စာဆိုပါ"

ဖား။ ။"တယ်လာတဲ့ လူပါကလားဟေ့"

တော်။ ။"မှန်မှန်ကြားချင်ရင် သစ္စာဆိုပါ"

ဤတွင် မူစ်တာဖားသည် ကိုရအန်ကျမ်းစာအုပ်ကိုယူခဲ့စေ၍ ကျကျနန သစ္စာဆိုလေသည်။ မူစ်တာဖားမှာ လူဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်မှန်သော်လည်း မူဆလင်များ၏ သစ္စာကတိတည်ခြင်းတည်းဟူသော အခြင်းအရာသည် ကမ္ဘာသို့ သတင်းမွှေးလျက်ရှိသောကြောင့် ထိုကဲ့သို့ သစ္စာပြုခြင်းအတွက် ကျန်တော့်မှာ အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာမိသည်၊ ငါ၏အကြံ အောင်တော့မည်ဟူ၍ပင် ကျန်တော် သဘောပိုက်မိပါသည်။

တော်။ ။"ကိုင်း၊ မေးချင်တာ မေးပါတော့။ မှန်မှန်ဖြေပါ့မယ်"

ဖား။ ။"တပ်မကြီးဆီကို ကြည့်လိုက်စမ်း"

ကျန်တော်သည် မူစ်တာဖားခိုင်းသည့်အတိုင်း တောင်ပူစာအောက်ရှိ လွင်ပြင်ကြီးပေါ်တွင် စခန်းချလျက်ရှိသော ဗြိတိသျှတပ်မကြီးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာတွင် မီးအိမ်များ တလှုပ်လှုပ်တရွရွနှင့် ဤမှထိမှ ပြောင်းရွေ့နေဟန်တူသော အခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ရသည်။ တပ်မကြီး၏ တစ်ဘက်စွန်း၌ ကာနယ်ဂရေဟမ်၏ ရီဂျိမင့်တပ် စခန်းချထားသောနေရာကိုလည်း မြင်ရ၍ ကာနယ်နှင့်တကွ အပေါင်းအဖော်များကို သတိရသဖြင့်

mgyoe.com

mgyoe.com

နောက်ဆုံးသော ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု စဉ်းစားမိရာတွင် မျက်ရည်များ ဝိုင်းလာသော်လည်း အသက်ပွန့်၍ တာဝန်ထမ်းရမည့် ကျွန်တော်၏ မြင့်မြတ်သောအလုပ်ကို သတိရသဖြင့် ရင်ဘတ်ကို ကော့မိပါသေးသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော အလုပ်ကို အပေါင်းအဖော်များအနက် တစ်ယောက်တလေ မြင်စမ်းစေချင်ပါဘိသည်။ ဤအကြောင်းကို နောင်လာနောက်သားများ သိရစ်အောင် စာဖွဲ့မည့် တစ်ဦးတလေ ပေါ်ပေါက်စေချင်ပါဘိသည် စသည်ဖြင့် စဉ်းစားမိပြန်သည်နှင့် ရင်ထဲ၌ အလုံးဆို့သကဲ့သို့ တစ်ဆို့ဆို့ကြီး ဖြစ်ရပါသေးသည်။

တော်။ ။"မြင်ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်သလဲ"

ဖား။ ။"မီးတွေ လူပ်ရှားနေတာ စစ်တပ်ကြီး ဆုတ်ခွာတော့မှာမဟုတ်လား၊ ပြောစမ်း"

ပထမတော့ ငြင်းကွယ်မည်ကြံမိသော်လည်း ဤမျှလောက် ထင်ရှားသော အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ဖုံးကွယ်၍မဖြစ်နိုင်ဟု စဉ်းစားမိသောကြောင့် "ဟုတ်ပါတယ်"ဟု ဖြေဆိုလိုက်သည်။

ဖား။ ။"ဘယ်ဘက်ကိုဆုတ်မှာလဲ။ ဘက္ကဒက် ဘက်ကိုလား"

တော်။ ။"ဟုတ်ပါတယ်"

ဖား။ ။"နို့၊ ဒါဖြင့် ကာနယ်သွန်မဆင်ရဲ့ ရိုဂျိမင့်တပ်တွေ ဘယ့်နယ်လုပ်မလဲ"

တော်။ ။(အတန်ငယ်စဉ်းစားပြီးနောက်)"တပ်မတော်ဆုတ်သွားလို့ သွန်မဆင် ကျန်ရစ်ရင်တော့ သွန်မဆင်ဒုက္ခပေါ့"

ဖား။ ။"သူ့တပ်မှာ လူဘယ်လောက်ရှိသလဲ"

တော်။ ။"တစ်ထောင်လောက်ရှိတယ်"

ဖား။ ။"မျက်နှာဖြူစစ်သား ဘယ်လောက်ပါသလဲ"

တော်။ ။"ကုမ္ပဏီတပ် တစ်တပ်ပါတယ်။ အိန္ဒိယတပ်ခွဲတစ်ခု၊ မြန်မာတပ်စိတ်တစ်ခု၊ စစ်ဘာရီတပ်စိတ်တစ်ခု"

ဤတွင် မူစ်တာဖားသည် မှတ်စုစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်ကြည့်ပြီးနောက်–

ဖား။ ။"မှန်တယ်၊ အားလုံးမှန်တယ်။ မောင်မင်း မှန်မှန်ပြောတယ်"

ယင်းနောက် မူစ်တာဖားသည် တပ်မကြီးနှင့်ပတ်သက်သော အခြင်းအရာများကို ကျွန်တော့်အား ဆက်လက်မေးမြန်းရာ ယင်းတို့ကို ထုတ်ဖော်ပြောပြရန် မသင့်ဟု ကျွန်တော်ထင်သော်လည်း ကာနယ်သွန်မဆင်၏ ရိုဂျိမင့်တပ်ကို ကယ်ဆယ်ဖို့ အကြံအစည်ကြီးရှိသည့်အတွက် ကျွန်တော်သိသမျှ ဖြေဆိုလိုက်ရသည်။

မူစ်တာဖားသည် ကျွန်တော်၏ အဖြေများကို စိတ်ကျေနပ်သောအမူအရာနှင့် နားထောင်ပြီးနောက် မှတ်စုစာအုပ်ကို ပြန်ပိတ်၍–

ဖား။ ။"ကိုင်း၊ မောင်မင်းတာဝန်တော့ ပြီးပါပြီ။ ကျုပ်အလှည့် ကျန်ပါတော့တယ်။ မူဆလင်တစ်ယောက် ပီပီ ကတိတည်စေရမှာပေါ့။ ကိုင်း၊ ဆိုစမ်း။ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း သေချင်သလဲ။ စစ်သားပီပီ ရင်ဘတ်ကို သေနတ်နဲ့ ပစ်တာကြိုက်လား။ ဆိုစမ်း"

တော်။ ။"ရွေးဦးစွာ အချိန်နာရီကို ရွေးချယ်လိုပါတယ်"

ဖား။ ။"ဟေ၊ ဘယ်အချိန်လဲ"

တော်။ ။"ဒီကနေ့ည ၁၂ နာရီတိတိအချိန်မှ ကျွန်တော် သေချင်ပါတယ်"

ဖား။ ။"ကောင်းပြီ၊ ဖြစ်စေရမယ်။ သေနည်းကော"

တော်။ ။"ကျွန်တော့်ကို ဟောဟိုတောင်ထိပ်မှာရှိတဲ့ ထင်းပုံပေါ်မှာတင်ပြီး မီးရှို့သတ်စေချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးဟာ အရိုးကို မီးသင်္ကြုတ်ခြင်းဟာ မြတ်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်"

ဖား။ ။"ဟား ဟား ဟား၊ တယ်လာတဲ့လူပါကလား။ သေတာတောင် မြင့်မြတ်တဲ့နည်းမျိုး ရွေးနိုင်တဲ့လူပေကိုး။ ကိုင်း၊ ရှိစေ။ ထားမိတဲ့ ကတိအတိုင်း ထင်းပုံပေါ်မှာ မီးရှို့သတ်စေဗျား"

ထိုအချိန်မှာ ရှစ်နာရီမျှသာ ရှိသေး၍ ၁၂ နာရီထိုးရန် လေးနာရီလိုသေးသည်ဖြစ်သောကြောင့် မူစ်တာဖားက ကျွန်တော့်အား ယခင်ကထားသည့် တဲကလေးထဲခေါ်သွင်းပြီးလျှင် မသေမီ ဝမ်းဝဝစားပါစေဆို၍ စားစရာများပို့ရန် အမိန့်ပေးလေသည်။

တောပုန်းများသည် ကျွန်တော့်အား တဲကလေးထဲသို့ခေါ်သွားကြ၍ ခြေလက်တို့ကို တုပ်နှောင်ခဲ့ရာ မကြာမီ ဝါစ်တီရမ်သည် ကြက်ပေါင်ကြော်တစ်ခုနှင့် ရေတစ်ချိုင့်တို့ တောင်းယူကာ တဲထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။ ကျွန်တော်က ဤအဖြစ်အပျက်ကိုရေး၍ ဗြိတိသျှစစ်တပ်

mgyoe.com

သို့ တစ်နည်းနည်းဖြင့် ရောက်အောင်ပို့ပေးရန် ဝါစ်တီရမ်အား မှာထားရသည်နှင့် စိတ်ချလက်ချရှိ၍ ကြက်သားအနည်းငယ်ကို စားသောက်နိုင်ပေသည်။

ဆယ်နာရီထိုးလတ်သော် မူစ်တာဖားသည် ဘပည့်တစ်ယောက်နှင့်အတူ တဝဲသို့လာ၍ရပ်သည်။ တပည့် သည် မီးရှူးတစ်ခုကို ကိုင်ဆောင်လာရာ တဲတွင်း၌ကား မှောင်လျက်ရှိသည်။

ဖား။ ။"ဘယ့်နယ်လဲ အကျဉ်းသမား၊ အသင့်ရှိပြီလား"

တော်။ ။"အချိန်လိုပါသေးတယ်။ နှစ်နာရီတောင်လိုပါသေးတယ်"

ဖား။ ။"ကောင်းပြီလေ။ ကတိဆိုတာ ကတိပေါ့။ အချိန်နီးလာတော့ ဝါစ်တီရမ်က သေသေချာချာထုပ်ပြီး ထင်းပုံပေါ်မှာ ပို့ထားနော်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လာကြည့်မယ်"

ယင်းနောက် မူစ်တာဖားထွက်သွား၍ မီးရှူးတိုင်နှင့်လူသည် တဲထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ဤတွင် ဝါစ်တီရမ်သည် ကျွန်တော့်အနီးသို့ချဉ်းကပ်၍–

ရမ်။ ။"ကိုကိုကြီး၊ ဒီလူက ကျုပ်လူပါ။ စိတ်ချရပါတယ်။ ကျုပ်တို့အသက်ကိုစွန့်ပြီး ခင်ဗျားကိုကယ်ဖို့ အစီအစဉ်လုပ်ထားတယ်၊ သို့သော် ခင်ဗျားလွတ်မြောက်ပြီး စစ်တပ်ထဲပြန်ရောက်လို့ ကျုပ်တို့လူစု လာတဲ့အခါကျတော့ ကျုပ်တို့ကိုလက်ခံဖို့ ဗိုလ်ချုပ်ကို ခင်ဗျားတိုက်တွန်းပေးပါမယ်လို့ သစ္စာပြုနိုင်ပါ့မလား"

တော်။ ။"စိတ်ချပါ ဝါစ်တီရမ်။ ကျုပ်ပြောပေးပါ့မယ်။ ကျုပ်ပြောရင် ကာနယ်က လက်ခံပါတယ်၊ ယုံကြည်ပါ"

ရမ်။ ။"ကိုင်း၊ ဒါဖြင့် အချိန်မရှိဘူး။ မြန်မြန်လုပ်မှဖြစ်မယ်"

ယင်းသို့ ပြောပြီးနောက် ဝါစ်တီရမ်နှင့် တပည့်သည် ကျွန်တော့်အနီး၌ရှိသော အာမက်၏အလောင်းကို ကြိုးဖြင့်ချည်တုပ်၍ မျက်နှာကို အဝတ်နှင့် ပိတ်ဖုံးပတ်စည်းကြရာ ကျွန်တော့်မှာ နားမလည်နိုင်သဖြင့် ငေး၍သာ ကြည့်နေရပါသည်။ ထို့နောက်ကျွန်တော့်ကို အာမက်၏အလောင်းနေရာ၌ အိပ်စေ၍ ဝါစ်တီရမ်သည် တဲအပြင်သို့ ထွက်သွားပြီးလျှင် တပည့်လေးယောက်ကို ခေါ်ခဲ့၍ အာမက်အလောင်းကို ထင်းပုံပေါ်သို့တင်ထားရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

တပည့်လေးယောက်တို့သည် အာမက်အလောင်းကို ထင်းပုံပေါ်၌ တင်ထားခဲ့ပြီးနောက် တဲထဲသို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်တွင် ဝါစ်တီရမ်က "အလောင်းကို ခင်ဗျားနေရာမှာထားပြီး ခင်ဗျားကို အလောင်းရဲ့ကိုယ်စား တောင်ထိပ်ပေါ်က ပစ်ချလိမ့်မယ်။ သို့သော် မကြောက်ပါနဲ့။ ကျုပ်လူတွေက ကြည့်လုပ်ပေးကြပါလိမ့်မယ်" ဟု ကျွန်တော်အား ပြောသေးသည်။

ထို့နောက် တပည့်လေးယောက်တို့သည် ကျွန်တော့်ကို ခြေထောက်မှ နှစ်ယောက်၊ ဦးခေါင်းမှနှစ်ယောက် ကိုင်မြှောက်၍ တဲပြင်သို့ထုတ်လာကြရာ ကျွန်တော့်မှာ အံ့ဩလွန်းအားကြီး၍ ဟစ်အော်လိုက်ချင်သလိုလို ဖြစ်မိပါသည်။ တောပုန်းများသည် မီးရှို့ပွဲကြည့်လို၍ ထင်းပုံပတ်ဝန်းကျင်၌ ဝိုင်းနေကြဟန်တူသဖြင့် ကျွန်တော့်အား ဆောင်ကြဉ်းသွားသည်ကို ကြည့်လိုသူပင် မတွေ့ရချေ။

တောင်နှစ်လုံးအကြား၌ရှိသော ချုပ်ကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်ကြသောအခါ ဝါစ်တီရမ်က "ဒီနေရာပဲ။ ဟောဟိုမှာ ဆင်းတဲ့လမ်း၊ မြင်တယ်မဟုတ်လား" ဟု ပြော၍ ကျွန်တော့်ကို ချပေးကြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ခြောက်ယောက်သည် ချုပ်ကြီးလမ်းမှ တောင်အောက်သို့ဆင်းလာကြရာ လပြည့်ကျော် ၃ ရက် လမင်း၏ အလင်းရောင်ကြောင့်သာလျှင် မကျိုးမပဲ့ မပွန်းမစုတ်ဘဲ ဤလောက် ခဲယဉ်းသော ချုပ်ကြီးလမ်းမှဆင်းနိုင်ကြသည်။ အတန်ကြာဆင်းကြ၍ ချုံများထူထပ်သောနေရာသို့ ရောက်လာကြသည်တွင် ကောင်းကင်၌ လက်ခနဲဖြစ်သွား၍ ဝါစ်တီရမ်က "ဟောဟိုမှာ ကြည့်စမ်းဗျို့။ ခင်ဗျားကို မီးရှို့နေကြပြီ"ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဟုတ်ပါပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ရောက်နေသောနေရာမှ တောင်ထိပ်သို့ အကွယ်အကာမရှိဘဲ ဟင်းလင်းကြီးဖြစ်၍ ဖြူးဖြောင့်လျက်ရှိရာ ထိပ်ဖျား၌ရှိသော ထင်းပုံကို မီးစွဲလောင်သဖြင့် ထင်းပုံပေါ်၌တင်ထားသော အာမက်၏မျက်နှာတွင် ပတ်စည်းထားသည့် ပိတ်ဖြူကြီးကို ဖွေးဖွေးကြီး မြင်ရသည်။

ထို့နောက် ၅ မိနစ်ခန့်ကြာသည်တွင် တောင်ဘက်မျက်နှာမှ အလင်းရောင်ကြီးတစ်ခု လျှပ်ခနဲပေါ်လာပြန်ရာ ထိုမျက်နှာမှာ သွန်မဆင်၏စစ်တပ် ချထားသည့်

mgyoe.com

mgyoe.com

ဌာနဖြစ်သည်ဟု သိရသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ ထပ်ဆင့်၍ ဝမ်းသာရပြန်သည်။ အကြောင်းမူကား ကာနယ်သွန်မဆင်၏ စစ်တပ်သည် တောင်ထိပ်မှအချက်ပေးလိုက်သော အလင်းရောင်ကိုမြင်၍ နားလည်ပါသည်ဟုဆိုသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် တံ့ပြန်အချက်ပေးသော မီးရောင်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် သိရသောကြောင့်ပေတည်း။ သို့ဆိုလျှင် သွန်မဆင်၏ စစ်တပ်လည်း တပ်မကြီးနှင့်အတူ ဆုတ်ခွာမည်ဖြစ်၍ ရန်သူတို့ လက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းနိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

ကျွန်တော်နှင့် ဝါစ်တီရမ်တို့လူစုသည် ကာနယ်ဂရေဟမ်၏ ရီဂျိမင့်တပ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ၌ တပ်မကြီးနှင့်အတူတကွ ဆုတ်ခွာရန်အတွက် ပစ္စည်းများ အားလုံး သိမ်းဆည်းကြပြီးလေပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ အပေါင်းအဖော်များက "ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်း"ဆို၍ လက်ဆွဲယမ်းခါကြခြင်းများကို သည်းခံကြဖို့ တောင်းပန်ထား၍ ဝါစ်တီရမ်တို့လူစုကို ကာနယ်ဂရေဟမ်ထံသို့ ခရီးရောက်မဆိုက်ခေါ်သွားကာ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြသည်တွင် ကာနယ်မှအစ မေဂျာ၊ ကပ္ပတိန်၊ လက်ဖတင်နှင့် အဆုံးရှိသော အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်များက "ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်း" လိုက်ကြပုံမှာ လက်မောင်းများ ပြုတ်ထွက်မတတ် ဖြစ်တော့သတည်း။

■

mgyoe.com

mgyoe.com

မာစကတ်မြို့ သိမ်းပိုက်ပုံ

"စွန့်စားတော့ အောက်လူ၊ ဂုဏ်ယူတော့ အထက်လူကြီး"ဆိုသော စကားမှာ အစိုးရဌာနတိုင်းလိုလိုပင် ကြုံတွေ့ရသော အခြင်းအရာတစ်ခုဖြစ်ရာ အသက်ကို စွန့်စားရသော စစ်ဘက်တွင်လည်း ဤနည်းအတူပင် ဖြစ်ပါသည်၊ မက်ဆိုပိုတေးမီးယားစစ်မျက်နှာ၌ မာစကတ်မြို့ကို ရန်သူ့လက်မှ သိမ်းပိုက်ရာတွင် အသက်ကို ဖက်နှင့်ထုပ်၍ စွန့်စားရသူမှာ ကျွန်တော်ဂျမဒါကိုကိုကြီး ဖြစ်၍ ရာဇဝင်တွင် စာတင်ရန်ကား ကာနယ်၊ မေဂျာ စသော ကော်မရှင်အရာရှိကြီးများ၏ နာမည်များသာ တွေ့ ကြရပါသည်။ သို့ရာတွင် ရာဇဝင်ဆရာများက ကျွန်တော်၏အမည်ကို ဖော်ပြရန် သတိမရကြလျှင် ကျွန်တော်က ကိုယ့်ကလောင်ကို ကိုယ်သုံးပြီး တတ်နိုင်သောနည်းဖြင့် ဖော်ပြရပေတော့မည်။

ကျွန်တော်၏ဆရာ ကာနယ်ဂရေဟမ်သည် စစ်ပွဲတွင် ဒဏ်ရာရ၍ ခွင့်ရက်ရှည်ယူကာ အင်္ဂလန်သို့ပြန်သွားစဉ် ကျွန်တော့်အား ယင်း၏ညီဝမ်းကွဲတော်သူ ကာနယ်လင်းဆေး၏ စစ်တပ်သို့ပို့ထားခဲ့ပါသည်။ ကာနယ်ဂရေဟမ်က ကျွန်တော့်အား အချစ်တော်အဖြစ်နှင့် မြှောက်စားသည်ကို ယင်းလက်အောက်ရှိ မေဂျာကူမီးက မကြည့်နိုင်သဖြင့် ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် မျက်မုန်းကျိုးလျက်ရှိရာ ကာနယ်ဂရေဟမ်မရှိခိုက်တွင် ကျွန်တော်တို့၏ စစ်တပ်ကို မေဂျာကူမီးက အုပ်ချုပ်ရမည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်ကို "ညှင်း"လိမ့်မည်ဟု ကာနယ်ဂရေဟမ်က စိုးရိမ်ရှာသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကာနယ်ဂရေဟမ်သည် သစ္စာရှိ၍ သတ္တိကောင်းသော တပည့်တစ်ယောက်အလိုရှိသည်ဟု ပြောဖူးသည့် ယင်း၏ညီ ကာနယ်လင်းဆေး၏ စစ်တပ်သို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောင်းရွှေ့အပ်နှံထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကာနယ်လင်းဆေး၏ ရိုးမြင့်စစ်တပ်သို့ ကျွန်တော်ရောက်သွားလျှင်ပင် ထိုတပ်မှ ဟာဗီလ်ဒါ၊ ဆူဗဒါ၊ ဂျမဒါ စသော ကော်မရှင်အရာရှိမဟုတ်သည့် ဗိုလ်ငယ်များသည် ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ကြားနှင့်ထားကြသည်ဖြစ်၍ ရန်လုပ်ချင်သော မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ကြ၏။ ထိုအခါ၌ ကာနယ်လင်းဆေး၏ စစ်တပ်သည် ရန်သူ့လက်ဝယ်၌ရှိနေသော မာစကတ်မြို့ကို ဝိုင်းထား၍ မြို့ထဲသို့ တစ်နေ့နေ့တွင် ရုတ်တရက် အတင်းဝင်တိုက်သိမ်းပိုက်ရန် အကြံပြုလျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်ရောက်သွား၍ ပထမညဉ့်. ညစာစားလျက်ရှိစဉ် ကျွန်တော့်ကို ဗိုလ်ကလေးများ၏စားပွဲ၌ ကော်မရှင်အရာရှိမဟုဘ်သည့် ဆူဗဒါ၊ ဟာဗီလ်ဒါ၊ ဂျမဒါ အစရှိသည့် ဗိုလ်ငယ်ပေါင်း ၆ ယောက်ခန့် ထိုင်လျက်ရှိကြ၏။ ယင်းတို့အနက်တွင် ဘိုကပြားကလေးများ၊ အိန္ဒိယတိုင်းသားများနှင့် ကရင်တစ်ယောက်ပါရှိရာ ထိုသူတို့သည် ကျွန်တော်၏ သတ္တိကောင်းခြင်းနှင့် အချစ်တော် (ဖေးဗရိတ်) ဖြစ်သည်ဆိုခြင်းကို မနာလိုသည့်လက္ခဏာနှင့် ကျွန်တော့်အား စိန်းစိန်းကြည့်ကြသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း နယ်နယ်လူတစ်ယောက်မဟုတ်ကြောင်းကို ယင်းတို့ သိစေခြင်းငှာ မည်သည့်စစ်ပွဲ၌ တူရကီစစ်သားမည်မျှကို တစ်ယောက်တည်းနှင့် အနိုင်စိုက်ခဲ့ပုံ၊ ကာနယ်ဂရေဟမ်၏ အသက်ကို မည်ကဲ့သို့ကယ်ဆယ်ပုံ စသည်များကို ပြောပြရာ ထိုသူတို့သည် ကျွန်တော်၏စကားကို ယုံကြည်သည့် လက္ခဏာမရှိဘဲ

mgyoe.com

mgyoe.com

ပြုံးစိစိမျက်နှာထားများနှင့် နားထောင်ကြသည့်ပြင် တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် တခစ်ခစ်ရယ်မောကြသေးသည်။ ယင်းသို့ရှိစဉ် ဘိုကပြားလေး တစ်ယောက်က ယင်း၏ အဖော်များအား "ဟေ့ ငါ့လူများ၊ ဒီက ရှေ့လျှောက်တော့ ဘာမှပူစရာမရှိတော့ဘူး။ ဂျမဒါကိုကိုကြီးတစ်ယောက် လုံး ရောက်လာပြီ။ သူ့ အသံကြားရင် တူရကီတွေအား လုံး လန့်ပြီးပြေးကုန်မှာပဲ"ဟု ပြောလိုက်ရာ အခြားလူ များက ဝေါခနဲရယ်မောကြသည်။

ဤတွင် ကျွန်တော့်မှာ မချုပ်တည်းနိုင်သော ဒေါသထွက်လာ၍ ထိုင်ရာမှ ငေါက်ခနဲထပြီး "ဟေ့၊ မင်း တို့က ငါ့ကို လေအိုးတစ်ယောက် မှတ်နေကြသလားကွ။ ကောင်းပြီ ငါ့အကြောင်းကို မင်းတို့ သိစေ့မယ်။ ငါနဲ့ တစ်ယောက်ချင်း ဘယ်သူတိုက်ဝံ့သလဲ၊ ထွက်ခဲ့စမ်း"ဟု မေးလိုက်ရာ အားလုံးကပင် ဝေါခနဲထပ်၍ ရယ်မောကြ ပြန်သည်။

"ဟေ့ကောင်တွေ ဒီလိုရယ်နေလို့ မပြီးဘူးကွ၊ ငါ့ကို လေကြွားတစ်ယောက် ထင်ကြရင် ဟုတ်မဟုတ် စမ်းကြည့်ဖို့ မင်းတို့တာဝန်ရှိတယ်" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘိုကပြား သွန်မဆင်က "မင်းဘယ်သူနဲ့ သတ်ချင်သလဲ" ဟု ပြန်မေး၏။

"မင်းနဲ့ ရှေးဦးစွာ သတ်ချင်တယ်ကွ"

"စိန်လိုက်ကွာ၊ သဘောတူတယ်"

"မင်းနဲ့တင်မပြီးသေးဘူး၊ ငါ့ကို ရယ်တဲ့လူတွေ အားလုံးနဲ့ သတ်ချင်တယ်"

"ငါ့တစ်ယောက်ကိုပဲ နိုင်အောင်သတ်ကြည့်ပါဦး မောင်ရာ"

"မင်းလိုကောင်ကော့ အပျော့ပေါ့ကွ။ ငါက တစ် ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အားလုံးသတ်မယ်၊ မင်းတို့ ခြောက်ယောက်လုံး ထွက်ခဲ့ကြ"

"အပျက်ပျက်နှင့် နာခေါင်းသွေးထွက်"ဆိုသော စကားကဲ့သို့ နောက်တွင် ကျွန်တော်သည် နံနက်ခြောက် နာရီတိတိအချိန်တွင် ဗိုလ်ကလေး ခြောက်ယောက်လုံးနှင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်သတ်ရန် အားလုံးသဘောတူ ချိန်းဆို၍ နေရာနှင့်တကွ သတ်မှတ်ကြသည်။ လက်နက် မှာ ဓားရှည်ကိုယ်စီကိုင်ရန် ဖြစ်လေသည်။ အမှန်ကို ဆိုရလျှင် ကျွန်တော်မှာ စစ်ထဲသို့မလိုက်မီကတည်းက ရှမ်းဆရာ တစ်ယောက်ထံတွင် ဓားသိုင်း၊ တုတ်သိုင်း၊ လုံသိုင်းများ လေ့ကျင့်သင်ကြားခဲ့သည့်ပြင် စစ်ထဲတွင်လည်း ဆက်လက်၍ အလေ့အကျင့် ရရှိထားသည်ဖြစ် သောကြောင့် ထိုလူခြောက်ယောက်ကို လုံး၀"မမူ"ချေ။

အစစအရာရာ စီမံပြီးသဖြင့် ကိုယ့်အိပ်ရာသို့ ကိုယ်သွားကြတော့မည်ပြုဆဲတွင် လက်ဖတင်နှင်အရာရှိ ကလေးတစ်ယောက် ပျာယီးပျာယာ ဝင်လာသည်။

"အသက်စွန့်ပြီးလုပ်ရမယ့် အလုပ်တစ်ခုပေါ်လာ တယ်။ ငါတို့က တာဝန် မပေးချင်ဘူး။ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ် မင်းတို့ထဲက ဘယ်သူ ဇော်လန်တီယာ လုပ်မလဲ"

"ကျွန်တော်လုပ်ပါရစေ"

"ကျွန်တော်လုပ်ပါ့မယ်"

"ကျွန်တော်စွန့်ပါရစေ"

ကျွန်တော်နှင့်တကွ အားလုံးကပင် ထွက်ဆိုကြ သည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်ကား–

"ကျွန်တော်လုပ်ထိုက်ပါတယ်၊ ဒီတပ်မှာ ကျွန် တော်က လူသစ်ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်လိုလူ ဆိုတာ အားလုံးသိသွားအောင် ကျွန်တော့်ကို ရှေးဦးစွာ အလှည့်ပေးသင့်ပါတယ်"

အခြားသောဗိုလ်ကလေးများသည် လက်ဖတင်နှင် ၏ မျက်နှာကို တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေကြရာ လက်ဖ တင်နှင်က "ကောင်းပြီ၊ ဂျမဒါကိုကိုကြီးကို ကျုပ်လက်ခံ တယ်" ဟုပြော၍ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားလေသည်။

မိုးကာတဲတစ်ခုသို့ ရောက်ကြသောအခါ ကာ နယ်လင်းဆေးနှင့် မေဂျာတစ်ယောက်သည် မြေပုံကြီး တစ်ခုကို မှန်အိမ်၏အလင်းရောင်ဖြင့် ဖြန့်ကြည့်လျက်ရှိ ရာ လက်ဖတင်နှင်က

"ဂျမဒါကိုကိုကြီးက စွန့်စားဖို့ သဘောတူပါ တယ်"

ကာနယ်လင်းဆေးသည် အားရသောမျက်နှာ ထားနှင့် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်လျက် "ရော့၊ ဟောဒီ ဆေးပြားကလေးယူထား။ အရေးအကြောင်းရှိရင် ပါးစပ် ထဲထည့်လိုက်။ သုံးစက္ကန့်အတွင်း လောကကြီးကို မင်းဘာမှမသိတော့ဘူး"ဟုပြော၍ ရွေးစေ့ခန့်ရှိသော ညို တိုတိုဆေးပြားကလေးကို ကျွန်တော်၏လက်သို့ ပေးအပ် လေသည်။ သေဖို့အသင့်ပြင်ထားပြီးဖြစ်သော ကျွန်တော် သည်ပင်လျှင် ဆေးပြားကို လှမ်းယူသောအခိုက်တွင် ကျောရိုးထဲ၌ စိမ့်ဆင်းသွားသေးသည်။

mgyoe.com

တော်။ ။"စွန့်စားဖို့ အသင့်ပါပဲကာနယ်။ ကိစ္စကို သာ သိပါရစေတော့"

နယ်။ ။(လက်ဖတင်နင်အား လှမ်းကြည့်လျက်) "ဘယ့်နယ်လဲ၊ ဘယ်ပုံစွန့်စားရမယ်ဆိုတာကို ပြောမပြဘဲနဲ့ အရမ်းခေါ်လာခဲ့သလား။ ဒီလိုဆို ဘယ်မှာတရားပေမလဲ လက်ဖတင်နင်"

တော်။ ။"ကိစ္စမရှိပါဘူးကာနယ်။ များများကြီးစွန့်စားရလေလေ၊ များများကြီး ဂုဏ်ရှိလေလေဖြစ်လို့မို့ ကျန်တော့်အဖို့မှာတော့ ဘေးအန္တရာယ် များများကြီးမှ သဘောကျပါတယ်။ ဘေးအန္တရာယ်မရှိတဲ့ အချောင်အလုပ်မျိုး ဖြစ်နေမှာလောက်ကိုသာ ကျွန်တော် စိုးရိမ်ပါတယ်"

ဤတွင် ကာနယ်နှင့်တကွ အခြားစစ်ဗိုလ်များသည် ကျွန်တော့် စကားကို အားရသောအမူအရာနှင့် ဦးခေါင်းညိတ်ကြသည်။ ဤစစ်တပ်သို့ရောက်ခါစအချိန်တွင် အထက်တန်းစစ်ဗိုလ်များက ကျွန်တော့်အပေါ် ဤကဲ့သို့ အထင်ကြီးခြင်းကို ကျွန်တော်မြင်ရသည်တွင် ဆောင်ရွက်ရမည့်ကိစ္စအတွက် ထိုနေ့ည ကျွန်တော်သေရစေကာမူ ကျွန်တော်၏ နာမည်တစ်လုံး ကျန်ရစ်ရမည်ဟူ၍ အားတက်မိပါသည်။

ထိုအခါ ကာနယ်လင်းဆေးသည် အနီးရှိမေဂျာအား ကျွန်တော်ဆောင်ရွက်ရမည့် အလုပ်ကိစ္စအကြောင်းကို ကျွန်တော့်အား ရှင်းလင်းပြောပြရန် အမိန့်ပေးရာ မေဂျာသည် ကျွန်တော့်ကို တဝဲသို့ခေါ်၍ အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြသည်။

မေ။ ။"ဟောဟိုက မြို့ရိုးကြီးကို မြင်ရလား"

တော်။ ။"မြင်ပါတယ်"

မေ။ ။"အဲဒါ မာစကတ်မြို့ရိုးပဲ"

"ဟိုဘက်မှာ ရန်သူတွေရှိတယ်။ ရန်သူဆိုတာ စစ်သားရော၊ မြို့သူမြို့သားရောပါတယ်။ စစ်ထုံးစံမှာတော့ မြို့ကိုကာကွယ်တဲ့တပ်ကြီး ကျဆုံးရတယ်ဆိုရင် မြို့ကိုပါ တစ်ခါတည်းသိမ်းပိုက်တယ်။ မာစကတ်မြို့အခက်အခဲကတော့ ခံတပ်ကိုဖြိုဖျက်ပြီးလို့တောင် မြို့သူမြို့သားတွေက မြို့ရိုးကြီးအတွင်းက ခုခံကြလေတော့ ရုတ်တရက်မသိမ်းပိုက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်။ မြို့ရိုးကို အမြောက်ပစ်ဖြိုရင် ဖြစ်တော့ဖြစ်တယ်။ သို့သော် မြို့ရိုးကဲ့ အင်မတန်ထူထပ်လေတော့ ယမ်းတောင့်အမြောက်အမြားနဲ့ ဖြုန်းရလိမ့်မယ်။ ဒီမြို့အတွက် အခုအချိန်မှာ အမြောက်ကျည်ဆန်များများကြီး မဖြုန်းနိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်တို့သိထားတဲ့အချက်တစ်ခုဟာက မြို့ရိုးအနီးမှာ ကပ်နေတဲ့ ဗလီကြီးထဲမှာ ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေ အမြောက်အမြား သိုလှောင်ထားသတဲ့။ အဲဒီခဲယမ်းမီးကျောက်တွေထားတဲ့ အခန်းကို ဖောက်ခွဲလို့ရှိရင် မြို့ထဲကို ကျွန်ုပ်တို့ အလွယ်ကလေးပဲ။

တော်။ ။"ဒီအခန်းကိုရောက်အောင် ဘယ်လိုချဉ်းကပ်မလဲ မေဂျာ"

မေ။ ။"ကျွန်ုပ်ပြောပြမယ်။ ဒီမြို့ထဲမှာ ဒူးမောင်းခေါ် ကပြားတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့ကို ကပြားမှန်း မသိကြဘူး။ အမှန်က ကျွန်ုပ်တို့လူပဲ။ သူက ကျွန်ုပ်တို့ဆီကို မကြာမကြာသတင်းပို့တယ်။ ခုနကပြောတဲ့ ယမ်းတိုက်ကို ဖောက်ခွဲပေးမယ်လို့ ကတိပေးတယ်။ သူက မနက်စောစောအချိန်မှာ ဖောက်ခွဲပေးပါ့မယ်လို့ ပြောထားလေတော့ ကျွန်ုပ်တို့စစ်တပ်က စောင့်ကြည့်နေကြတယ်။ သူက အထဲက ဖောက်ခွဲလိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်တို့စစ်တပ်က ချက်ချင်းဝင်ဖို့ စောင့်နေတယ်။ အခု နှစ်ရက်ရှိသွားပြီ။ သူ့ဆီက ဘာမှသတင်းမကြားရဘူး။ ယမ်းတိုက်လည်း မကွဲဘူး။ ဒါကြောင့် ဒူးမောင်းဘာဖြစ်နေသလဲလို့ ကျွန်ုပ်တို့ သိချင်တယ်"

တော်။ ။"ဒူးမောင်းကို ကျွန်တော် သွားတွေ့စေလိုတယ် ဆိုပါတော့"

မေ။ ။"မှန်တယ်။ ဒူးမောင်း ဒဏ်ရာရသလား၊ သေသလား၊ ဘာဖြစ်သလဲသိချင်တယ်။ ဒီအကြောင်းကို မသိရရင် သူ့ကိုစောင့်ကြည့်နေရမလား၊ သို့မဟုတ် အခြားတစ်နည်း စီမံရမလား။ ကျွန်ုပ်တို့ မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ရော့၊ ဟောဒါက မာစကတ်မြို့မြေပုံပဲ၊ ဗလီကြီးတွေ တော်တော်များတယ်။ ဟောဒီဟာက ယမ်းတိုက်ရှိတဲ့ ဗလီပဲ။ ဟောဒါက ဒူးမောင်းနေတဲ့ လမ်းပဲ။ သူ့အိမ်ကလေးက ဖိနပ်ဆိုင်နဲ့ အရက်ဆိုင်ကြားမှာ ရှိတယ်။ လမ်းကတော့ ဟောဒီလမ်းပဲ၊ မြင်ရဲ့မဟုတ်လား"

တော်။ ။"မြင်ပါတယ် မေဂျာ"

မေ။ ။"သူ့အိမ်ကို ရောက်အောင်သွား၊ သူ့ကိုတွေ့အောင်ရှာပြီး သူ့အကြံအတိုင်းဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်မေးဖို့ပဲ။ ရော့၊ ဝတ်တော့၊ ဟောဒါဝတ်သွားပေတော့"

ဤတွင် မေဂျာသည် အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ကျွန်

mgyoe.com

mgyoe.com

တော့်အား ပေးအပ်ရာ ယင်းမှာ မူဆလင်ဟာဒီကြီးများ ဝတ်လေ့ရှိသည့် အင်္ကျီရှည်ကြီးဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။

မေ။ ။"ကိုင်း၊ သွားပေတော့၊ ဆာဂျင်တစ်ယောက် လိုက်ပို့လိမ့်မယ်။ ဒူးမောင်းကိုတွေ့ရင် မနက်လေးနာရီမှာ ထုံးစံအတိုင်း အသင့်စောင့်နေမယ်လို့ ပြောလိုက်ပေတော့"

ယင်းနောက်မေဂျာသည် ဆာဂျင်တစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ ကျွန်တော့်အား မြို့ရိုးသို့ရောက်အောင် လိုက်ပို့ရန် မှာ ထားရာ ကျွန်တော်သည် ယူနီဖောင်းကို ချွတ်၍ ဟာဇီကြီးအဝတ်သို့ ပြောင်းလဲကာ ဆာဂျင်နှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့သည်။

ရန်သူကင်းစောင့်များသည် မြို့ရိုးကြီးပေါ်မှ စောင့်၍၊ မည်းခနဲမြင်လျှင်ပစ် ခတ်တတ်ကြသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်တော်တို့၏ စစ်တပ်နယ်နိမိတ်အတွင်း၌ လျှောက်လာစဉ်ကပင် သတိနှင့်လျှောက်လာကြရ၏။ မြို့ရိုးသို့ ရောက်ကြသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် သင့်တော်သောနေရာကို ရွေးချယ်ရာတွင် မြို့ရိုးနှင့်ကပ်လျက် ပေါက်နေသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်သို့ရောက်ကြ၍ ဆာဂျင်လည်း ရပ်တန့်နေလေ၏။

မေ။ ။"ကိုင်း၊ ဒီနေရာက တက်ပေတော့။ အကောင်းဆုံးနေရာပဲ။ သစ်ပင်ပေါ်ရောက်တော့ သစ်ကိုင်းပေါ်ကနေပြီး ဟောဟိုအိမ်မိုးပေါ် လှမ်းတက်ရင် အလွယ်ကလေးပဲ။ အိမ်ပေါ်ရောက်တဲ့အချိန်ကစပြီး ကိုယ့်ဘဏ်ကိုယ်သာသုံးပေတော့။ ကျွန်ုပ်ရဲ့တာဝန်ကတော့ ဒီနေရာအထိသာလိုက်ပို့နိုင်တယ်။ ကိုင်း၊ သွားပေတော့ ဆရာ"

ဆာဂျင်မှာ မြန်မာတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ရွှေတိဂုံဘုရားကို အာရုံပြုဖို့ သတိပေးလိုက်ရှာသေးသည်။

ကျွန်တော်သည် သစ်ပင်ကိုတွယ်တက်ခဲ့စဉ်က တစ်ခြမ်းပဲ့သော လ ကလေးသည် ကောင်းကင်၌ တိမ်ပုပ်ကင်းစင်သဖြင့် ကြည်လင်စွာ တောက်ပလျက်ရှိ၏။ မြို့ရိုးပေါ်သို့ မိုးနေသော အိမ်ခေါင်ကိုလည်း လရောင်တွင် ထင်ရှားစွာ မြင်ရ၏။ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားသို့ ရောက်လုနီးသောအခါ အိမ်မိုးဘက်သို့ ကိုင်းသွားသော သစ်ကိုင်းကြီးတစ်ကိုင်းကိုမြင်၍ ယင်းမှလျှောက်သွားရလျှင် အိမ်မိုးပေါ်သို့ ရောက်နိုင်လိမ့်မည်ဟူ၍လည်း သိရ၏။ ထိုခဏ၌ ခြေသံများ ရုတ်တရက်ကြားရသည်နှင့် ကျွန်တော်သည် ပင စည်တွင် တွယ်ကပ်၍ လူနှင့် သစ်ပင် တစ်သားတည်းဖြစ်နေအောင် ပုန်းနေလိုက်ရာတွင် လူတစ်ယောက်သည် အိမ်ခေါင်မိုးတစ်လျှောက် လျှောက်၍ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လာနေသည်ကို မြင်ရ၏။ ထိုသူသည် လေးဘက်တွားလျက် လျှောက်လာသည်ဖြစ်၍ ယင်း၏ ကျောဌ ပိုးထားသော သေနတ်သည် ဦးခေါင်းထက်မှ မိုးထွက်နေခြင်းကိုလည်း မြင်ရ၏။ ထိုသူ၏အမူအရာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို မသင်္ကာသည့်အတွက် ကြောင့် သတိနှင့်တွား၍ လာခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိနိုင်၏။ ကျွန်တော် ပုန်းအောင်းနေသော နေရာနှင့် ခြောက်တောင်ခန့်ကွာလှမ်းသည့် အမိုးစွန်းသို့ ရောက်သောအခါ ထိုသူသည် သေနတ်ကိုကျောမှဖြုတ်၍ ဒိုင်းခနဲပစ်လိုက်ရာ ကျွန်တော့်မှာ အကြီးအကျယ် လန့်သွားသဖြင့် သစ်ပင်မှ ပြုတ်ကျမသွားသည့်အတွက် ကံကောင်းပေသေးသည်။

နောက်ခဏ၌ သစ်ပင်အောက်မှ "အလိုလေးဗျ" ဟု လန့်အော်လိုက်သောအသံနှင့် တခစ်ခစ်ရယ်လိုက်သောအသံကိုကြားရသည်တွင်မှ ကျွန်တော့်မှာ အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်တော့သည်။ ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပို့သော ဆာဂျင်သည် သစ်ပင်ထိပ်သို့ရောက်အောင် ကျွန်တော်တက်သည်ကို စောင့်ကြည့်မိရာသည်တွင် မြို့ရိုးမှကင်းစောင့်က မြင်သည်နှင့် ချောင်း၍ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက်၌ပင် သစ်ပင်အောက်မှ ညည်းညူသံများနှင့် မြို့ရိုးထက်မှ အားရရွှင်မြူးသော ရယ်မောသံတို့သည် ကျွန်တော်၏နားထဲသို့ ဆက်လက်တိုးဝင်နေသေး၏။ အတန်ငယ်ကြာသောအခါ မြို့ရိုးပေါ်မှလူသည် သစ်ပင်အောက်၌ရှိသော ဆာဂျင်ကို ကိစ္စတုံးအောင် လတ်စသတ်ပေးလိုသောကြောင့်ပေလော၊ သို့တည်းမဟုတ် ဆာဂျင်၏ အိတ်ထဲ၌ မည်သည့်ပစ္စည်းများ ရှိလေသည်ဟု စုံစမ်းလိုသောကြောင့်ပေလော မပြောတတ်။ ထိုသူသည် မိမိ၏သေနတ်သံကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မရှိဘဲ ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်တွင် သေနတ်ကို ချထား၍ သစ်ကိုင်းသို့ခုန်ဆင်းလိုက်၏။ ကျွန်တော်သည် ခါးထဲမှ ဓားမြှောင်ကိုထုတ်၍ ထိုသူ၏ ရင်ဝသို့ အားကုန်ထိုးနှက်လိုက်သဖြင့် အင့်ခနဲ မြည်သံကြားရသည့်နောက် မြေပေါ်သို့ဖုတ်ခနဲလိမ့်ကျသောအသံကလည်း ဆက်လက်ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။ နောက်ခဏ၌ သစ်ပင်အောက်မှ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်မြည်သံကြားရခြင်းနှင့်အတူ "သေဟ အကောင်၊ သေဟ သေဟ"ဟူ သောအသံများကို

mgyoe.com

လည်း ကြားရသည်နှင့် ဆာဂျင်မှာ ရန်သူကို လက်စားချေခွင့်ရသည်ဟု ကျွန်တော်တွေးတောမိသည်။

ကျွန်တော်သည် သစ်ကိုင်းများအကြားတွင် အတန်ကြာအောင် စောင့်နေ၍ တစ်စုံတရာမျှ လှုပ်လှုပ်ရွရွ မကြားရတော့ဘဲ မာစကတ်မြို့တွင်းရှိ နာရီစင်ကြီးမှ ၁၂ ချက်တီးသော အသံများကို ကြားရသည်နှင့် စိတ်ချရလောက်ပြီဆိုကာ သစ်ကိုင်းပေါ်မှ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ လှမ်းကူးလိုက်၏။ အိမ်မိုးပေါ်၌ ထိုလူ၏သေနတ်ကိုတွေ့ရသောအခါ ယင်းကိုသူ၏အဖော်များတွေ့ရလျှင် သဲလွန်စ ရသွားလိမ့်မည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်နှင့် သေနတ်ကို အောက်သို့ပစ်ချလိုက် သည်။ ထို့နောက် အိမ်ခေါင်မိုးမှ အောက်သို့ဆင်းသက်ရန် နည်းလမ်းများကို စုံစမ်းပါတော့သည်။

ကျွန်တော်၏အကြံမှာ ထိုလူတက်လာသောလမ်းအတိုင်း ဆင်းသက်ရန်ဖြစ်၍ မည်သည့်လမ်းမှ ထိုသူတက်လာသည်ကို စုံစမ်းစဉ် "အာမက်၊ အာမက်"ဟု ခေါ်သံကြားရ၍ အသံကြားရာသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ အိမ်မိုးခေါင်ပေါ်သို့ ပြူထွက်နေသော ဦးခေါင်းတစ်လုံးကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုသူကား အိမ်မိုး၌ဖောက်ထားသည့် ကောင်းကင်ပေါက်မှ ပြူကြည့်ခြင်းဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်တော်စဉ်းစားမိသည်။ မည်သူကမျှ တုံ့ပြန်၍ မထူးဘဲ ရှိသည်တွင် ဦးခေါင်းရှင်သည် တစ်ကိုယ်လုံးထွက်လာ၍ ယင်းနောက်မှ လူသုံးယောက်လည်း ထွက်ပေါ်လာကြသည်။ ကျွန်တော်သည် သေနတ်ကို အောက်သို့ပစ်မချထားခဲ့ပါမူ ထိုလူများသည် သေနတ်ကိုမြင်၍ စုံစမ်းကြသည်တွင် ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချေတော့မည်ဖြစ်သည်။ ယခုမှာကား ထိုလူများသည် သဲလွန်စတစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ဘဲရှိသည်တွင် သူတို့လူအာမက်သည် အိမ်မိုးခေါင်တစ်လျှောက် အခြားဘက်သို့ ထွက်သွားသည်အထင်နှင့် ကျွန်တော့်ကိုကျောခိုင်းလျက် အခြားဘက်သို့ လိုက်သွားကြ၏။ ယင်းတို့ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည် ယင်းတို့ထွက်လာသော ကောင်းကင်ပေါက်သို့သွား၍ လှေကားဖြင့် အောက်သို့ ဆင်းသွားရာ အိမ်ထဲတွင်လူတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရဘဲ တစ်အိမ်လုံးကို ဖောက်ထွက်၍ လမ်းပေါ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ရှေးဦးစွာ ရောက်သောလမ်းမှာ လမ်းကျဉ်းကလေးဖြစ်၍ ယင်းမှတစ်ဖန် လမ်းကျယ်ကြီးပေါ်သို့ရောက်လာသည်တွင် သန်းခေါင်ကျော်ဖြစ်၍ လူအသွားအလာနည်းသော်လည်း လမ်းနံဘေးရှိ မီးပုံများအနီးတွင် အိပ်ပျော်လျက်ရှိသော စစ်သားများနှင့် မြို့စောင့်တပ်သားများကို တွေ့ရသည်။ မြို့ကို ကျွန်တော်တို့ စစ်တပ်က ဝိုင်း၍ ပိတ်ထားကတည်းက ရောဂါဖြစ်၍ သေဆုံးသည့် အလောင်းများမှာ ဤနေရာ ထိုနေရာများတွင် မမြုပ်နိုင်ဘဲ ပစ်ထားရသည်ဖြစ်၍ တစ်မြို့လုံး ပုပ်ဟောင်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်သည် မက္ကာပြန်ဟာဇီများဝတ်သည့် ခေါင်းမြီးခြုံအဝတ်ကြီးနှင့် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားစဉ် တစ်ယောက်သည် ကိစ္စရှိဟန်နှင့် ကျွန်တော်၏လက်မောင်းကို လိုက်ဆွဲရာ ကျွန်တော်က ဘုရားဝတ်ပြုရန် အရေးကြီးဟန်ဖြင့် ဗလီသို့ လက်ညှိုးညွှန်လျက် လျှောက်သွားသည်နှင့် ထိုလူလည်း ငေးကျန်ရစ်သည်။

ကျွန်တော်တွေ့ရမည့် ဒူးမောင်းနေသောလမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ထိုလမ်းမှာ ကျွန်တော်တို့စစ်တပ်ချထားသောနေရာနှင့် အဝေးဆုံးသော မြို့ပိုင်း၌ ရှိသည်ဖြစ်၍ စစ်သားများမရှိဘဲ လူအနည်းငယ်မျှသွားလာနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ သန်းခေါင်ကျော်သော်လည်း စစ်အခြေအနေကြောင့် အိမ်တိုင်း တံခါးမပိတ်သေးဘဲ မီးကလေးတလက်လက် ထွန်းထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ မြေပုံတွင် ဖော်ပြပါရှိသည့် ဖိနပ်ဆိုင်နှင့်အရက်ဆိုင်အကြားရှိနေအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ မီးရောင်မမြင်ရသည့်ပြင် တံခါးလည်း ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်သည် လူသွားလူလာ ပြတ်စဲခိုက်ကိုစောင့်၍ တံခါးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် လက်ဖြင့်တွန်းကြည့်သောအခါ တံခါးမှာ ကလန့်မချသောကြောင့် ပွင့်သွားသည်နှင့် ကျွန်တော်လည်း အရဲစွန့်၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

အိမ်ထဲ၌ မှောင်အတိပြီး၍ တစ်စုံတစ်ရာမမြင်ရဘဲ လက်ဖြင့်စမ်းသပ်ကာ တဖြည်းဖြည်းလျှောက်သွားသည်တွင် စားပွဲတစ်ခု၏ အစွန်းကိုစမ်းမိသည်။ ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်ရပ်တန့်၍ စဉ်းစားသည်ကား ဤအိမ်သည် ဒူးမောင်းနေ သောအိမ်ဖြစ်သည်ဆိုသော်လည်း တစ်ယောက်တည်းနေသည်။ သို့မဟုတ် သူတစ်ပါးအိမ်၌ တည်းခိုနေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု အမှန်မသိရ။ အကယ်၍ သူ တစ်ပါးအိမ်၌ တည်းခိုနေခြင်းဖြစ်ခဲ့လျှင် ကျွန်တော် ရောက်လာခြင်းအတွက်ကြောင့် သူရောကိုယ်

mgyoe.com

mgyee.com

ပါ ဒုက္ခရောက်၍ ကျွန်တော်၏ ကိစ္စကြီးလည်း ပျက်စီးရတော့မည် စသည်ဖြင့် စိတ်ကူးလျက်ရှိစဉ် "အိုး၊ မိုင်ဂျဲဒ်" ဟု အင်္ဂလိပ်လို ညည်းတွားလိုက်သောအသံကို အနီးမှ ကပ်၍ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ကြက်သီးထမတတ် လန့်သွားတော့သည်။ ထိုအသံမှာ ပြင်းပြစွာသောဝေဒနာခံစားခိုက်တွင် ညည်းတွားရေရွတ်သော အသံဆိုးကြီးနှင့် တူသည့်ပြင် ညည်းပြီးနောက် တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။

အလွန်ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သောအခါတွင် လူသည် ကိုယ့်အသံကိုယ် ကြားရခြင်းအားဖြင့် အားတက်တတ်သော သဘာဝရှိသည်ဖြစ်၍ အသံပေးသောသဘောနှင့် "ဘယ်သူလဲ"ဟု ကျွန်တော်က အင်္ဂလိပ်လိုမေးရာတွင် တုံ့ပြန်ဖြေဆိုခြင်းမရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာပင် ရှိနေ၏။ ထို့နောက်တွင်မှ ကျွန်တော်သည် စိတ်ကူးရသည်နှင့် "ဒူးမောင်းလား"ဟု မေးလိုက်ရာ "ဟုတ်ပါတယ်၊ ရေတစ်ခွက်ပေးပါ" ဟု ပြန်ပြော၏။

ကျွန်တော်သည် အသံကြားရာသို့ တိုးသွားသောအခါ နံရံကိုသာတွေ့ရ၍ အံ့သြစွာနှင့်ရပ်တန့်နေစဉ် အထက်အရပ်မှ ညည်းတွားသံကြားပြန်သည်နှင့် လက်ဖြင့်စမ်းလိုက်သည်တွင် ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို စမ်းမိသည်။ ခြေထောက်မှာ တစ်စုံတစ်ခုပေါ်တွင် ရပ်တည်နေခြင်းမဟုတ်။ လေထဲ၌ တွဲရွဲ့ဖြစ်နေ၏။ ဤတွင်မှ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေဟု အောက်မေ့ကာ မီးခြစ်ကိုခြစ်ကြည့်လိုက်ရာ နံရံတွင် တန်းလန်းကြီးဖြစ်နေသော လူကိုမြင်ရ၍ လန့်သွားသေးသည်။ သေသေချာချာ ကြည့်သောအခါမှ နံရံတွင်ကပ်၍ လက်နှင့်ခြေထောက်များတွင် သံမှိကြီးများ စွဲနှက်ထားခြင်းကို မြင်ရသဖြင့် ကိုယ်ချင်းစာသော သဘောနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး တွန့်သွားမိသည်။

ထိုသူသည် ဦးခေါင်းကို တည့်မတ်စွာ မထားနိုင်ဘဲ ဇက်ကျိုးလျက် ကျနေသည်ဖြစ်ရာ နက်ပုပ်သောလျှာသည် ခံတွင်းမှတစ်လစ်ကြီး ထွက်နေတော့သည်။ ယင်းအား ညှင်းဆဲသူများသည် အခံရခက်သည်ထက် ခက်စိမ့်သောငှာ ထိုသူမြင်နိုင်လောက်သောနေရာ၌ စားပွဲပေါ်တွင် ရေဖန်ခွက်တည်ထားကြသေးသည်။ ကျွန်တော်သည် ရေဖန်ခွက်ကိုယူ၍ စားပွဲပေါ်သို့တက်ပြီးလျှင် သူ၏ ပါးစပ်သို့ ရေခွက်ကိုတေ့ကပ်ပေးရာ တစ်ကျိုက်နှစ်ကျိုက် သောက်နိုင်ရှာသည်နှင့် ခွန်အားပြည့်တင်းပုံရလာသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ဖယောင်းတိုင်များတွေ့၍ တစ်တိုင်ကို ထွန်းညှိပြီးနောက်–

တော်။ ။"ခင်ဗျား ဒူးမောင်းမဟုတ်လား"

သူ။ ။"ဟုတ်ပါတယ်"

တော်။ ။"ခင်ဗျားကို တွေ့ရအောင် ကျုပ်ကိုလွှတ်လိုက်တယ်၊ ဘာပြောစရာ ရှိသလဲ"

သူ။ ။"ကျုပ်အကြောကို သိသွားလို့ မြင်တဲ့အတိုင်း စီရင်ခဲ့ကြပြီ။ သို့သော် ကျုပ် သိသလောက် ပြောခဲ့မယ်။ ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေကို ပစ္စည်းခန်းထဲမှာ ထားတယ်။ တရားဟောပလ္လင်ခန်းမှာ စနက်တံရှိလေရဲ့။ ကြိုးနဲ့သွယ်ထားပြီးပြီ။ အသင့်ပဲ။ ကျုပ်ကို သနားရင် ရင်ဘတ်ကို ဓားနဲ့ထိုးသတ်ပေးခဲ့ပါ မိတ်ဆွေ"

ဒူးမောင်းမှာ ဝေဒနာအပြင်းအထန် ခံစားနေရရှာသဖြင့် ချက်ချင်း အသက်ထွက်ရလျှင် ကောင်းလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ယုံကြည်၍ သူ့နေရာ၌ ကျွန်တော် ရှိနေပါလျှင်လည်း ဤနည်းအတူ သေချင်လိမ့်မည်မှန်၏။ သို့ရာတွင် သူ၏ ရင်ဘတ်ကို ဓားနှင့်ထိုးသတ်ပေးဖို့မှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ကျွန်တော် မလုပ်ရက်သောအလုပ်ဖြစ်၍ အခက်တွေ့နေရ၏။ ဤတွင် ကျွန်တော့်၌ပါလာသော ဆေးပြားကလေးကို သတိရ၍ ကျွန်တော့်အဖို့ "နောင်ခါလာ နောင်ခါစျေး"ဟု သဘောထားပြီးလျှင် ဆေးပြားကို ရေခွက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ရေခွက်ကို ကိုင်လျက် ဒူးမောင်း၏ ပါးစပ်သို့ တိုက်ပေးမည်ပြုဆဲတွင် အပြင်မှ လူသံများကြားသည်နှင့် မီးတိုင်ကို မှုတ်ငြိမ်း၍ ဗီရိုတစ်လုံးထဲ ဝင်အောင်းနေလိုက်သည်။ မကြာမီ တူရကီစစ်သားနှစ်ယောက်ဝင်လာ၍ "ဘယ့်နယ်လဲ သူလျှိကောင်၊ မသေသေးဘူးလား"ဟု ပြောလျက် လက်၌ကိုင်လာသော မီးအိမ်ဖြင့် မြှောက်ကြည့်သည်ကို တံခါးအကြားမှ ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရသည်။

တစ်ယောက်သည် စားပွဲပေါ်၌ တည်ထားသော ရေခွက်ကိုယူ၍ ဒူးမောင်းကို ညှင်းဆဲလိုသောစိတ်ကူးဖြင့် ပါးစပ်အနီးသို့ တေ့ပြီးလျှင် ရေကို ကိုယ်တိုင်သောက်ပြလိုက်လေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ဖန်ခွက်သည် ထိုစစ်သား၏ လက်မှ လွတ်ကျ၍ စစ်သားလည်း လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ ကြမ်းပေါ်သို့ ထိုးလဲသွားတော့သည်။ ကျန်သောစစ်သားသည် မီးအိမ်ကိုယူ၍ ကြမ်းပေါ်၌ လူးလိမ့်လျက်ရှိသော မိမိ၏အဖော်ကို

ကြည့်ရာမှ ဒူးမောင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါတွင် မျက်စိမှိတ်လျက် အသက်ထွက်သွားသော အခြင်းအရာကို မြင်သည်နှင့် ရုတ်တရက် တုန်လှုပ်ကာ တစ်ခါတည်း ထွက်ပြေးလေတော့သည်။

စစ်သားသည် မီးအိမ်ကို စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားခဲ့၍ ကျွန်တော်သည် ဗီရိထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပြီးလျှင် ကြမ်းပေါ်မှ အလောင်းနှင့် နံရံ၌ တွဲလောင်းချိတ်ထားသော ဒူးမောင်း၏ အလောင်းတို့ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တုန်လှုပ်လာသည်နှင့် ထိုစစ်သားနည်းတူ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်ပြေးခဲ့မိပါသည်။ စစ်တိုက်ရာတွင် ကျဆုံးသော အလောင်းအမျိုးမျိုးကို မြင်ရဖန်များသော်လည်း အိမ်တစ်လုံးထဲ၌ သန်းခေါင်ကျော်အချိန်တွင် ချက်ချင်း အသက်ထွက်သွားသော အလောင်းနှစ်လောင်းနှင့်နေရခြင်းကို အပြင်းအထန် ကြောက်လာမိသည်။ အိမ်ပြင်သို့ ရောက်လျက်နှင့်ပင် အကြောက်မပြေပျောက်နိုင်ဘဲ လမ်းပေါ်၌ ရပ်တန့်၍ ရှေ့အဖို့ မည်သို့ပြုလုပ်ရမည်ကို စိတ်ကူးလျက်ရှိစဉ် နာရီစင်ကြီးမှ နှစ်ချက်ထိုးသံ ကြားရ၏။ ကျွန်တော်တို့၏ စစ်တပ်သည် မာစကတ်မြို့သို့ နံနက်လေးနာရီ အချိန်တွင် တိုက်ခိုက်လိမ့်မည်ဟု မှာထားလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော့်အဖို့ အလုပ်လုပ်ရန် အချိန်နှစ်နာရီမျှသာ ကျန်တော့သည်ကို သတိရမိသည်။

ဗလီကြီးအတွင်း၌ မီးများထိန်ထိန်လင်းလျက်ရှိရာ လူများသည် ထွက်ချိုင်ချီ သွားလာလျက်ရှိကြ၏။ ကျွန်တော်သည် မယောင်မလည်နှင့် ဗလီတွင်းသို့ ဝင်သွားသောအခါ ဗလီကြီးမှာ ဆေးရုံအဖြစ်နှင့်လည်းကောင်း၊ တည်းခိုရန်ဌာနအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ပစ္စည်းသိုလှောင်သော ဂိုဒေါင်အဖြစ်နှင့်လည်းကောင်း အသုံးပြုထားသည်ဖြစ်သောကြောင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတော့သည်။ တစ်နေရာ၌ လူများရှိ၍ အခြားတစ်နေရာ၌ စားနပ်ရိက္ခာများစုပုံထားသည့်ပြင် အလယ်၌ကား မိန်းမများ၊ ကလေးသူငယ်များနှင့် လူအိုများ စုရုံးလျက်ရှိကြ၏။ ကျွန်တော်သည် လူများ၏အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်၍ သုံးနာရီထိုးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မြို့ပြင်မှ ကျွန်တော်တို့၏ စစ်တပ်က တိုက်ခိုက်လိမ့်မည်ဆိုသော နေရာပိုင်းသို့သွား၏။ ကျွန်တော်ကား ဒူးမောင်းသေရာပြီဟု အစီရင်ခံရုံမျှနှင့် ကျေနပ်သည့်လူတစ်ယောက်မဟုတ်၊ သူဆောင်ရွက်ရမည့်အလုပ်ကို ကျွန်တော်က ဆက်လက်ဆောင်ရွက်လျှင် ဖြစ်နိုင်သည် မဖြစ်နိုင်သည်ကို စုံစမ်းရမှ ကျေနပ်သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဆောင်ရွက်ရာ၌ ကျွန်တော်၏ အသက်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရလျှင်လည်း မြတ်သောသေခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်တော်၏ နာမည်တစ်လုံး ကျန်စေတော့မည်ဟူ၍လည်း သဘောပိုက်မိပါ၏။

ဗလီအဆောက်အအုံမှာ လေးထောင့်စပ်စပ်ဖြစ်၍ အလယ်၌ ဥယျာဉ်ကြီးရှိရာ ဥယျာဉ်ကြီးထဲ၌ လက်နက်စွဲကိုင်သော မြို့စောင့်တပ်နှင့် စစ်သားများ စုရုံးလျက်ရှိ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မြို့ပြင်မှ ရန်သူကတိုက်ခိုက်လျှင် ဤနေရာပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်၌ တိုက်ခိုက်လိမ့်မည်ဟု ယင်းတို့ရိပ်မိပြီး ဖြစ်ပေသောကြောင့်တည်း။ ကျွန်တော်တို့ တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးသည့် စစ်ပွဲဟူသမျှတွင် မာစကတ်မြို့ကို တိုက်ရခြင်းသည် ဂုဏ်မရှိသော တိုက်ပွဲပေတည်း။ အခြားတိုက်ပွဲများမှာ စစ်တပ်ချင်းတိုက်ခိုက်ရခြင်းဖြစ်၍ နိုင်လျှင်လည်း အသားပါလှသည်။ ဤတိုက်ပွဲမူကား မြို့ထဲတွင် စစ်သားအနည်းငယ်မျှနှင့် မြို့သား၊ တောသား၊ အလုပ်သမား၊ စာရေးစာချီမှစ၍ လက်နက်ကိုင်စွဲကာ ခုခံနေကြခြင်းဖြစ်ရကား ကျွန်တော်တို့ ရှုံးရလျှင်သာ ဂုဏ်နိမ့်ကြ၍ နိုင်ရလျှင်မူကား အသားယူလောက်စရာ ဘာမျှမရှိချေ။ မတော်တဆ ယင်းတို့လက်ဝယ်သို့ ကျရောက်သွားပါလျှင်လည်း စစ်ထုံးစံတွေ ဘာတွေ နားမလည်၊ မသေမချင်း ညှင်းဆဲသတ်သည်ဟု သိရှိရသည်။ ထိုအကြောင်းကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်အားဆေးပြားကလေး ပေးအပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ယခုမှာ ယင်းဆေးပြားမရှိတော့၍ မတော်တဆ မိသွားလျှင် ယင်းတို့ပြုသမျှ ခံရုံသာရှိတော့သည်။ ဤအခြင်းအရာကို စဉ်းစားမိခြင်းသည် ကျွန်တော့်အဖို့ စိတ်ရွှင်လန်းခြင်း မဖြစ်သော်လည်း တစ်ကြိမ်သတိရလျှင် တော်တော်နှင့်ဖျောက်ဖျက်မရနိုင်အောင် ရှိတော့သည်။

ဗလီဝင်းထဲသို့ ရောက်ပြီးသည့်နောက် ကျွန်တော်သည် ဟာဇီအဝတ်ကြီးဖြင့် လူအများရှိသောအပိုင်း၌ ရောနှောရန်မခဲယဉ်းသော်လည်း ယမ်းတိုက်ရှိသော အပိုင်းသို့ ဝင်ရန်မှာ မလွယ်ကူချေ။ ယင်းအပိုင်းသို့ ဝင်သူထွက်သူ နည်းပါးသည်နှင့် ကျွန်တော်သည် ဗဟိုချက်ရှိသော ဥယျာဉ်ခြံကြီးထဲတွင် ရပ်တန့်ကာ အကြံထုတ်လျက်ရှိ၏။ ယင်းအပိုင်း၌ ယမ်းတိုက်နှင့်တစ်ကွ တရား ပလွင်ခန်းလည်းရှိ၍ ထိုအခန်းနှစ်ခန်းတို့ကို စနှက်ကြိုး

mgyoe.com

mgyee.com

ဖြင့် ဆက်သွယ်ထားခြင်းကိုလည်း ဒူးမောင်းပြောပြ၍ သိရပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုအပိုင်းသို့ မည်သည့်နည်းဖြင့် ဝင်ရချေမည်နည်း။

အပေါက်ဝ၌ စစ်သားတစ်ယောက်သည် သေနတ်ထမ်းလျက် စကြံလျှောက်နေ၏။ ကျွန်တော်၏ ဦးနှောက်သည် အရေးကြီးလျှင်ကြီးသလို စိတ်ကူးဉာဏ်ဖြစ်ပေါ်တတ်သည့်အတိုင်း ဖျတ်ခနဲ အကြံတစ်ခုရသည်နှင့် ဥယျာဉ် အလယ်၌ရှိသော ရေတွင်းသို့သွား၍ ရေပုံးနှစ်ပုံးထဲသို့ ရေများငင်ထည့်၏။ ထို့နောက် ရေနှစ်ပုံးကို လက်တစ်ဖက်စီဆွဲလျက် အစောင့်အနီးမှ ကပ်၍ဝင်သွားရာ အစောင့်သည် မေးမြန်းခြင်းမပြုဘဲ ကြည့်နေသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ရဲဝံ့စွာ ဝင်သွားလေ၏။

တစ်ဖက်တွင် တရားပလ္လင်ခန်းရှိ၍ အခြားတစ်ဖက်တွင် ယမ်းတိုက်ခန်းရှိရာ ယမ်းတိုက်ခန်းဝ၌ကား စစ်သားနှစ်ယောက်စောင့်လျက်ရှိ၏။ တစ်ယောက်၏ခါးတွင် သော့တစ်ချောင်း မြင်ရသည်။ အကယ်၍ တစ်ယောက်ချင်း ဖြစ်ပါမူ ကျွန်တော်သည် ထိုစစ်သား၏ခါးမှသော့ကို တစ်နည်းနည်းနှင့်ရအောင် လုယူမည်ဖြစ်၏။ တရားပလ္လင်ခန်း၌ တံခါးသည် မစေ့တစေ့ ပိတ်လျက်ရှိရာ ကျွန်တော်သည် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေဟု အော်က မေ့ကာ ရေပုံးနှစ်ပုံးကို အပေါက်ဝတွင် ချထားခဲ့၍ အခန်းထဲသို့ ဝုန်းစားဝင်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်၏စိတ်၌ကား ယင်းအခန်းထဲတွင် လက်နက်ကိုင်စစ်သား လေးငါးဆယ်ယောက် တွေ့ရခြင်းထက် မဆိုးနိုင်ဟုထင်မိရာ အကယ်တွေ့ရသော အခြင်းအရာမှာ ထိတ်လန့်စရာမဟုတ်ဘဲ မျက်နှာပူစရာဖြစ်နေလေတော့သည်။ အခန်း၏တစ်ထောင့်တွင် အိမ်တွင်းပုန်းမိန်းမသုံးလေးယောက်တို့သည် ခေါင်းမြီးခြုံအဝတ်များကို လှစ်ထားရုံသာမက ထောင်ထားသော မှန်တစ်ချပ်ရှေ့တွင် ရှိသည်ကို ဘွားခနဲမြင်လိုက်ရသည်။ မိန်းမများမှာ လူကုံထံပိုင်းမှ ဖြစ်ဟန်တူပေရာ ယင်းတို့သည် ကျွန်တော့်ကိုမြင်ကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အရှက်ကို ကာကွယ်ကြသော်လည်း ဘေးအန္တရာယ် ထူထပ်လှသော ဤအချိန်တွင် ယင်းတို့အား အကူအညီပေးရန် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြသည့် လက္ခဏာနှင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည်ဖြူစွာလက်ခံကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ယင်းတို့၏ အမူအရာကို မြင်လျှင်မြင်ခြင်း မီးစင်ကြည့်က,ရမည်ဟူသော စကားအတိုင်း အလိုက်သင့်အလုပ်လုပ်ဖို့ အကြံဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် ဘေးအန္တရာယ် ကင်းရှင်းသော ဌာနတစ်ခုသို့ လိုက်ပို့မည့်ဟန်မျိုးဖြင့် ကျွန်တော့်နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ကြရန် လက်ယပ်ခေါ်ငင်ရာ အကြီးအကဲနှင့်တူသော မိန်းမက ကျွန်တော့်အား မေးခွန်းများ ထုတ်နေပြန်တော့သည်။ ကျွန်တော်ကမူ ကိစ္စအရေးကြီးလွန်းသောကြောင့် စကားပြောဖို့ပင် အချိန်မရှိလေဟန်ဖြင့် လက်ယပ်ခေါ်လျက် အခန်းဝသို့လျှောက်သွားရာ အခြားမိန်းမများက လိုက်မည်ပြုသော်လည်း အကြီးအကဲနှင့်တူသော မိန်းမက လျှာရှည်နေပြန်သေးသည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်က ကြမ်းကိုခြေထောက်နှင့် ဆောင့်လျက် သည်းမခံတော့သည့် အမူအရာမျိုးဖော်ပြ၍ သူတို့ထိုက်နှင့်သူတို့ကဲ့ ပစ်ထားခဲ့တော့မည့်ဟန်ပန်မျိုး လုပ်ပြလိုက်သည်တွင် မိန်းမအားလုံးသည် ကျွန်တော့်နောက်သို့ ပျာယီးပျာယာ ပြေးလိုက်လာကြလေသည်။ ခေါင်းမြီးခြုံထဲ၌ ရယ်ချင်လိုက်ပုံမှာ ပြောစရာမရှိတော့ပေ။

မိန်းမများသည် ကျွန်တော့်နောက်မှ လိုက်ပါလာကြ၍ ကျွန်တော်သည် ယမ်းတိုက်ခန်းမှ တတ်နိုင်သမျှ ဝေးကွာသောနေရာသို့ ပို့မည်ဟုခေါ်ဆောင်လာစဉ် ကျွန်တော်၏ဝမ်းထဲ၌ "ဗိုးကျိုင်းတုတ်"ဖြစ်နေသည်ဆိုရလောက်အောင် မြူးတူးလျက်ရှိ၏။ အကြောင်းမူကား ဒူးမောင်း၏ စကားအရ ယမ်းတိုက်ခန်းကို ဖောက်ခွဲရမည့် စနက်တံ သည် ပလ္လင်ခန်းထဲတွင်ရှိ၍ ယင်းတို့ကို အခြားနေရာသို့ပို့ပြီးလျှင် ပလ္လင်ခန်းထဲတွင် ကျွန်တော်သဘောရှိ စီမံနိုင်မည် မဟုတ်ပါလော။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်၏ မြူးတူးခြင်းကား စောလွန်းနေလေပြီ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော့်နောက်မှ လိုက်လာကြသော မိန်းမများအနက် အကြီးအကဲသည် ရုတ်တရက် လန့်အော်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်က လှည့်ကြည့်လိုက်ရာတွင် ကျွန်တော်၏ လက်ယာလက်ကို လက်ညှိုးညွှန်လျက်ရှိသည်ကို မြင်ရသောကြောင့်တည်း။

ကျွန်တော်သည် ယင်းညွှန်ပြသောလက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ သွေးများစွန်းပေလျက်ရှိသည်ကို မြင်ရ၏။ စင်စစ်သော်ကား ကျွန်တော်သည် သစ်မင်ထက်၌ စစ်သားကို ဓားနှင့်ထိုးသတ်စဉ်က လက်တွင် သွေးများ စွန်းပေခဲ့ရာ ဟာဇကြိုးတစ်ယောက်၏ လက်

mgyee.com

တွင် သွေးများစွန်းပေခြင်းသည် နည်းလမ်းမဟုတ် ဟူ၍ ထိုမိန်းမက စဉ်းစားမိသည်နှင့် ဤကဲ့သို့ အလန့်တကြား ဟစ်အော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် အခြေမလှတော့သည့်အဖြစ်ကို ရိပ်မိသည်နှင့် ဆက်လက်၍ ဟန်ဆောင်ရန် မကြိုးစားတော့ဘဲ ပလ္လင်ခန်းဆီသို့ သုတ်ခြေတင်ရလေတော့သည်။ ဤတွင် မိန်းမများသည် ကျွန်တော့်နောက်မှ ဝိုင်းပြုလိုက်လာကြ၍ ယမ်းတိုက်စောင့်သော စစ်သားနှစ်ယောက်တို့ သည်လည်း မိန်းမများ၏ ဟစ်အော်သံကို ကြားသည်နှင့်ပြေးလာကြကုန်လေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ပလ္လင်ခန်းသို့ပြေးဝင်၍ တံခါးကို ပိတ်ပြီးလျှင် မင်းတုံး ချထားလိုက်ရာ၊ မိန်းမများ၏ အော်ဟစ်သံနှင့် စစ်သားနှစ်ယောက်တို့၏ တံခါးခေါက်သံများသည် ဗလီတစ်ခုလုံး ပွက်ပွက်ရိုက်လျက်ရှိတော့သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်မူကား ယမ်းတိုက်ကို ဖောက်ခွဲရမည့် စနက်တံရှိသော ဤပလ္လင်ခန်းထဲတွင် တစ်ကိုယ်တည်းရှိနေ၍ လုပ်ချင်ရာကို စိတ်တိုင်းကျလုပ်နိုင်တော့မည်ဆိုကာကြည်နူးလျက်ရှိတော့သည်။ အကယ်၍ စစ်သားများသည် ယမ်းတိုက်ထဲမှ ယမ်းစည်တစ်လုံးကိုယူ၍ ဖောက်ခွဲသော စိတ်ကူးဉာဏ်ရှိပါမူကား ကျွန်တော်၏ အလုပ်ကိစ္စမှာ လက်စသတ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။ ယခုသော် စစ်သားနှစ်ယောက်တို့သည် တံခါးကို သေနတ်ဒင်များဖြင့်ဆောင့်၍ မပွင့်သောအခါ၌ သော့ပေါက်မှသေနတ်ဖြင့် ပစ်သွင်းဖို့မျှလောက်သာ စိတ်ကူးတတ်ကြသည်။ ကျွန်တော်ကမူ ဤသို့ပြုလိမ့်မည်ဟု သိပြီးဖြစ်၍ သော့ပေါက်မှကျည်ဆန်ဝင်နိုင်လောက်သည့် လမ်းကြောင်းကို လွတ်အောင် တိမ်းရှောင်နေခဲ့သည်။

အခန်းအပြင်ဘက်မှ အော်သူကအော်၊ ဟစ်သူကဟစ်၊ သေနတ်ဒင်နှင့် ဆောင့်သူကဆောင့်၊ ပခုံးနှင့် ကိုယ်လုံးရိုက်သူကရိုက်၊ သော့ပေါက်မှ ပစ်သွင်းသူများက ပစ်သွင်းနေကြသဖြင့် ကျွက်ကျွက်ညံလျက်ရှိစဉ် ကျွန်တော်သည် ဦးခေါင်းအေးစွာထား၍ ကြမ်းပေါ်၌ လေးဘက်ထောက်ကာ ဒူးမောင်း စီမံထားသည်ဆိုသည့် စနက်တံကို ရှာဖွေရတော့သည်။ စနက်တံသည် အခြားဘက်၌ မရှိနိုင်၊ ယမ်းတိုက်ရှိသော နံရံဘက်နှင့် ဆက်သွယ်ရမည်ဟု သိသည်နှင့် ထိုဘက်၌သာ ကြိုးစား၍ရှာရပါတော့သည်။ ပလ္လင်၏ရှေ့၌ ပန်းစိုက်ကရားသုံးလုံးရှိရာ အလယ်၌ရှိသော ပန်းစိုက်ကရားကြီးမှာ ကြေးနီဖြင့်ပြုလုပ်ထား၍ အလွန်တရာလေးလံသောကြောင့် ပန်းများ လဲလှယ်သောအခါတွင် ရွှေ့ပြောင်းရန်မလိုဘဲ ပန်းဟောင်းကိုထုတ်ပစ်၍ ပန်းသစ်ထည့်ဖို့သာလိုး၏။ အခြားသော ပန်းစိုက်ကရားများမူကား ကြွေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသဖြင့် ပန်းသစ်လဲလှယ်တိုင်း ကိုင်တွယ်ပွတ်တိုက်ခြင်း ပြုလုပ်နိုင်သည်။

သို့ဆိုလျှင် ရွှေ့ပြောင်းရန်မလိုသော ပန်းစိုက်ကရားကြီးသာလျှင် တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်ရှက်ရန်အတွက် သင့်လျော်သည်ဟု ကျွန်တော်စဉ်းစားမိသည်။ ယင်းစိတ်ကူးအရ ကျွန်တော်သည် ကျည်ဆန်လာမည့် လမ်းကြောင်းမှလည်း လွတ်အောင်တိမ်းရှောင်လျက် ကြေးနီပန်းအိုးကြီးကို ခဲယဉ်းစွာနှင့် တွန်းဖယ်၍ ယင်းတည်ထားသည့် အောက်ခြေသမံတလင်းကို ကြည့်လိုက်သောအခါ အနက်ဝိုင်း ကလေးတစ်ခုတွင် ကွင်းကလေးတပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုအခါ၌မူ ကျွန်တော့်မှာ ယုံမှားခြင်းမရှိတော့ဘဲ ကွင်းကလေးကို လက်ညှိုးဖြင့် ဆွဲဆောင့်ရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲအိပ်လိုက်သည့် နောက်တစ်ခဏ၌ မိုးချုန်းသံကဲ့သို့သော အသံကြီးဖြစ်ပေါ်လာ၍ အင်္ဂတေအစအနများသည် ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်၌ အနှံ့အပြား ကျလာခြင်းနှင့်အတူ မာစကတ်မြို့ပြင်ဘက်မှ ညာသံများပေး၍ တိုက်ခိုက်ကြသော ကျွန်တော်တို့စစ်တပ်၏ ပစ်ခတ်သံများကလည်း ရောနှော၍ ပါလာတော့သည်။ ထို့နောက်တွင်မူကား ကျွန်တော်သည် ဘာကိုမျှ မသိရတော့ချေ။

❖

သတိရလာ၍ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့စစ်တပ်မှ စစ်သားနှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော့်ကိုပွေ့ထား၍ ကျွန်တော်၏ ဦးခေါင်းမှ တဒိန်းဒိန်းမြည်အောင် ကိုက်ခဲလျက်ရှိ၏။ အနိုင်နိုင်ကုန်းထိုင်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျောက်နံရံမှ အင်္ဂတေများကွာကျ၍ ပစ္စည်းများ ဖရိုဖရဲကြဲလျက်ရှိသော်လည်း ပြိုလဲကျခြင်းမရှိချေ။ စင်စစ်မှာ ဗလီဆောက်လုပ်ထားသည့် ကျောက်နံရံသည် အလွန်တရာထူထပ်သည်ဖြစ်၍ ယမ်းတိုက်ပေါက်ကွဲသော်လည်း ပြိုလဲခြင်းမရှိချေ။ သို့ရာတွင် ပေါက်ကွဲသောအရှိန်ကြောင့် ခုခံသော လူများသည် လန့်ဖျပ်တုန်လှုပ်၍ ယောင်ချာချာဖြစ်နေသည်တွင်

mgyoe.com

mgyoe.com

ကျွန်တော်တို့၏ စစ်သားများသည် ပြတင်းပေါက်၊ တံခါးပေါက်များမှ ခုခံခြင်းမရှိဘဲ ဝင်လာနိုင်ကြလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာ၍ တောင်မြောက်လေးပါးကို မျှော်ကြည့်လျက်ရှိစဉ် ကာနယ်လင်းဆေးနှင့် သက်တော်စောင့်များ ဝင်လာကြသည်။ ကျွန်တော်က ကာနယ်လင်းဆေးအား အဖြစ်အပျက်တို့ကို ပြောပြရာတွင် ကာနယ်သည် ကျွန်တော်၏ အစွမ်းကို အားရပါးရ ချီးကျူး၍ စစ်မှတ်တမ်းများတွင် ကျွန်တော်၏အမည်ကို အထူးတလည် အမွမ်းတင်ဖော်ပြပါမည်ဟု ပြောပါပေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်ကမူ ဤကိစ္စတွင် ကျွန်တော်၏အစွမ်းထက် ဒူးမောင်း၏စွန့်စားခြင်းသည်သာ သာလွန်အဖိုးတန်၍၊ ထိုသူ၏ သစ္စာရှိမှုကြောင့် ဤကိစ္စအောင်မြင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟု ပြောပြသဖြင့် ဒူးမောင်း၏နာမည်ကို မှတ်ယူသွားလေသည်။ ထို့နောက်တွင် ကာနယ်လင်းဆေးသည် သူနှင့်အတူလိုက်ခဲ့ရန် ကျွန်တော့်ကိုခေါ်သော်လည်း ကျွန်တော်က အလွန်အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခုရှိသေးသောကြောင့် ခွင့်လွှတ်ပါမည့်အကြောင်း တောင်းပန်၍ မကြာမီပြန်လာခဲ့ပါမည်ဟု ကတိပြုကာ ခွဲခွာလာခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်သည် အရာရှိကလေးများ ဌာနသို့သွား၍ ဟာဖီအဝတ်မှ ဂျမဒါယူနီဖောင်းသို့ ကူးပြောင်းဝတ်ဆင်ပြီးလျှင် လူခြောက်ယောက်နှင့် ချိန်းဆိုထားသည့်နေရာသို့ လျှောက်သွား၏။ ယမန်ညဥ့်က ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက် အခြင်းအရာများကြောင့် ကျွန်တော်၏ဦးခေါင်းသည် ဝေတေတေရှိနေသော်လည်း ဥပါယ်တံမျဉ်နှင့် ဆင်ခြေပေးခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောခြင်းကို မခံနိုင်သောကြောင့် ချိန်းထားသော နေရာသို့ အချိန်မီရောက်အောင်လာခဲ့သည်။

ချိန်းထားသောနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ယမန်ညဥ့်က ရန်ဖြစ်ခဲ့သော အရာရှိငယ်ခြောက်ဦးတို့သည် ကျွန်တော့်ကို စောင့်မျှော်လျက်ရှိကြရာ ကျွန်တော်သည် မလွဲမရှောင်သာသောကိစ္စကြောင့် မိနစ်အနည်းငယ်နောက်ကျသည့်အတွက် ခွင့်လွှတ်ဖို့တောင်းပန်သော အခါ ထိုလူများသည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်၍ ကျွန်တော့်အားလည်း အံ့သြဟန်တူသည့် မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ကြည့်နေကြသည်။

အရာရှိငယ် ခြောက်ယောက်တို့သည် ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် တန်းစီကာ ရပ်လျက်ရှိရာ မျက်နှာနီသော ဗိုလ်ကပြားသွန်မဆင်ကိုလည်းကောင်း၊ ဂင်တိုတိုနှင့် ကရင်စောဖိုးသိန်းကိုလည်းကောင်း၊ ပါးမြိုင်းမွေးကြီးနှင့် ပန်ချာပီ အာကာဆင်ကိုလည်းကောင်း၊ အောက်နှုတ်ခမ်းပြတ်နေသော မူလာဟာရှင်ကိုလည်းကောင်း၊ သွားခေါသော ချက်တာဂျီကိုလည်းကောင်း ကျွန်တော်သည် ယခုတိုင် မျက်စိထဲတွင် ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် မြင်နိုင်ပေသေးသည်။

ကျွန်တော်သည် သူတို့ရှေ့တွင်ရပ်လျက် စားရှည်ကိုဆွဲထုတ်ပြီးနောက်

တော်။ ။"တစ်ခုတော့ ကျုပ်ပြောစရာရှိတယ်ဗျာတို့။ ကာနယ်လင်းဆေးကို ကျုပ်က ကတိပြုခဲ့မိတယ်" ဟု ပြောသောအခါ ဗိုလ်ကပြားသွန်မဆင်က

ဆင်။ ။"ဘယ်လိုများ ကတိပြုခဲ့မိလို့လဲ"

တော်။ ။"မကြာခင် ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်လို့ ကတိပြုခဲ့မိတယ်"

ဆင်။ ။"ဒါဖြင့် ဘယ့်နယ်လုပ်ချင်သလဲ"

တော်။ ။"ခင်ဗျားတို့နဲ့ တစ်ယောက်စီသတ်ပါ့မယ်လို့ ကျုပ်ပြောခဲ့မိတယ် မဟုတ်လား။ ပြောခဲ့မိသော်လည်း ကာနယ်ကို စကားလွန်ထားခဲ့မိတဲ့အတွက် တစ်ယောက်ချင်း သတ်ဖို့ အချိန်မရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့အားလုံးနဲ့ကျုပ် တစ်ချိန်တည်း သတ်မယ်။ လာ ထွက်ခဲ့ကြ"

ယင်းသို့ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျွန်တော်သည် အနီးဆုံးရပ်နေသော ဗိုလ်ကပြားသွန်မဆင်အား စားနှင့်ထိုးတော့မည် ပြုသည်တွင် သွန်မဆင်သည် ယင်း၏စားကိုမထုတ်ဘဲ ကျွန်တော့်ထံ အတင်းပြေးဝင်ကာ "ဟိုးဟိုး၊ ကိုကိုကြီး" ဟု ဆိုလျက် ကျွန်တော်၏လက်ကို ကိုင်ဖမ်း၍ ခါးကိုပွေ့ဖက်လေရကား အခြားသောဗိုလ်ကလေးများလည်း လက်ကိုဆွဲသူကဆွဲ၊ ခါးကိုဖက်သူက ဖက်၊ လည်ပင်းကို ဖက်သူကဖက်ရာမှ ကျွန်တော့်ကို ယင်းတို့ပခုံးပေါ်သို့ တင်မြောက်ကြလေတော့သတည်း။ ဤတွင် တစ်သက်ပတ်လုံး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မျက်ရည်မကျခဲ့ဖူးသည့် ကျွန်တော် ဂျမဒါကိုကိုကြီးမှာ ယင်းတို့၏ ပခုံးထက်မှ လိုက်ပါရင်း မျက်ရည်များ စီးဆင်း၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိပါတော့သတည်း။

■

mgyoe.com

mgyoe.com

ဖွတ်မရ ဓားမ အနိုင်နိုင်

၁၉၁၄ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၄ ရက်နေ့တွင် ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီး စတင်တိုက်ခိုက်၍ တိုက်ခိုက်ခါစ ကာလများတွင် ဗြိတိသျှနှင့် ပြင်သစ်တည်းဟူသော မဟာမိတ်တို့ဘက်မှ အလူးအလဲခံကြရပေရာ အမေရိကန်အစိုးရသည်လည်း ထိုအချိန်၌ မပါဝင် သေးဘဲ ဗြိတိသျှအား ထောက်ပံ့ပေးရုံမျှသာ ပြုလုပ်နိုင်ပေသေးသည်။ ဂျာမန်အစိုးရ၏ ဘက်တော်သားဖြစ်သော တူရကီစစ်တပ်သည် မက်ဆိုပိုတေးမီးယား စစ်မျက်နှာတွင် ဗြိတိသျှစစ်တပ်ကို အကြီးအကျယ် ဖိနှိပ်တွန်းလှန်လျက်ရှိရာ ကျွန်တော် အပါအဝင်ဖြစ်သော ဗြိတိသျှစစ်တပ်ကြီးသည် ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်များ အကူအညီဖြင့် တိုက်ခိုက်လျက်ရှိသော တူရကီစစ်တပ်ကြီးရှေ့တွင် "ခွေးပြေး၊ ဝက်ပြေး"ဆိုရမလောက် ဒလတွန်းဆုတ်ခွာလျက်ရှိတော့သည်။ ထိုစဉ်က ထုတ်ပြန်သော ကြေးနန်းသတင်းများ၌ ဗြိတိသျှစစ်တပ်သည် မက်ဆိုပိုတေးမီးယား စစ်မျက်နှာဘက်၌ "အောင်မြင်စွာ" ဆုတ်ခွာနေကြကြောင်းနှင့် မလွဲသာမကင်းသာသဖြင့် ဖော်ပြပါရှိသော်လည်း အတွင်းသိဖြစ်သော ကျွန်တော်တို့ စစ်သားများကား "အောင်မြင်စွာ"ဟူသော စကားသည် စစ်တပ်ကြီးတစ်တပ်လုံး ရန်သူ့လက်သို့ မရောက်ခဲ့ရုံသေပြေးရှင်ပြေး ဆုတ်ပြေးရခြင်းဖြစ်သည်ဟု နားလည်ကြလေသည်။ ၁၉၁၆ နှစ်ဦးပိုင်း၌ ကျွန်တော်တို့ စစ်တပ်ကြီးဆုတ်ခွာရပုံမှာ ကလေးသူငယ်များ "လိုက်တမ်းပြေးတမ်း" ကစားခြင်းကဲ့သို့ ခြေကုန်သုတ်ရခြင်းဖြစ်၍ နေ့လည်း မနားရ၊ ညလည်း မအိပ်ရ ဖတ်ဖတ်မောမျှ ပြေးကြရသည့် ဆုတ်နည်းမျိုး ဖြစ်လေတော့သည်။

စစ်တိုက်ခြင်းဟူသည်မှာ သူတစ်ပြန် ငါတစ်ပြန် ဆိုသကဲ့သို့ တစ်နေ့တစ်မျိုး အရေးသာချည်နိမ့်ချည် ရှိတတ်မြဲဖြစ်သော်လည်း ထိုနှစ်က ကျွန်တော်တို့ ဆုတ်ခွာရပုံမှာကား စားနပ်ရိက္ခာအတွက် စိမံသောဌာနကြီးတစ်ခုလုံး ရန်သူ့လက်သို့ ဖြုန်းခနဲကျရောက်သွားခြင်းဖြစ်သောကြောင့် လမ်းခရီးတစ်လျှောက်တွင် အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ်နှင့် ဖတ်ဖတ်မောအောင် ပြေးရခြင်းဖြစ်၍ ဆိုးရွားလှပါဘိသည်။ စစ်တပ်ကြီးတွင် ငါးသေတ္တာဘူး၊ အမဲသားဘူး၊ ထောပတ်ဘူးမဆိုထားဘိ၊ ပေါင်မုန့်ဖုတ်သည့် ဂျုံမှုန့်ပင် မကျန်တော့သည်ဖြစ်၍ ပေါင်မုန့်ကလေး တစ်လုံးကို လူလေးယောက် တစ်နေ့လုံးအတွက် ရေနှင့်ကျိုက်၍ ချရသော အဖြစ်မျိုးကို ရောက်ကြရလေတော့သည်။

တစ်နေ့သ၌ ကာနယ်ဂရေဟမ်သည် ကျွန်တော့်ကိုခေါ်၍ စားနပ်ရိက္ခာ အခက်အခဲအကြောင်းကို ညည်းညူပြီးနောက် မြေပုံတစ်ခုကို ထုတ်ပြ၍ ကျွန်တော်တို့ ယခုရောက်ရှိနေသောနေရာ၏ တောင်ဘက်စူးစူး၌ရှိသော လုမွန်မြို့ကလေးတွင် ရန်သူများသိုလှောင်ထားသည့် ဂျုံအမြောက်အမြား ရှိသည်ဟု သိရကြောင်း၊ မြို့ကလေးဖြစ်သောကြောင့် ပုလိပ်အစောင့်အကြပ် အနည်းငယ်မျှသာ ရှိမည်ဖြစ်၍ ယင်းတို့ကို နိုင်လောက်သည့် စစ်သားအရေအတွက်မျှနှင့် ရုတ်တရက်ဝင်စီးပြီး ဂျုံတိုက်

mgyoe.com

mgyoe.com

ကို လုယူရလျှင် ဖြစ်နိုင်ဖို့ရှိကြောင်း၊ ဂျုံများကို ယင်းမြို့မှ တွေ့ကရာယာဉ်များဖြင့် တင်ဆောင်၍ စစ်တပ်ကြီးဆုတ်ခွာသည့် မျက်နှာဘက်သို့ ထောင့်ချိုးဖြတ်ပြီး လိုက်လာခဲ့လျှင် မိနိုင်မည်ဖြစ်၍ တစ်တပ်လုံး ဝဝစားရဖို့ ရှိကြောင်း၊ ဤကိစ္စအောင်မြင်ခဲ့သော် ဒီဗိရှင်တပ်ကြီးတစ်တပ်လုံး ဝမ်းဗိုက်တောင့်တောင့်နှင့် ဆုတ်ခွာရခြင်းဖြစ်နိုင်၍ အကယ်တန္တ မအောင်မြင်ခဲ့လျှင်လည်း တပ်စိတ်ကလေး တစ်ခု ကွဲကျန်ရစ်သော အဓိပ္ပာယ်မျှသာဖြစ်သောကြောင့် စွန့်စားထိုက်သည်ဟု မိမိဆုံးဖြတ်ပြီးကြောင်း ပြောပြလေသည်။ ဆိုလိုရင်းမှာ ကျွန်တော်ဆောင်ရွက်ရမည့်ကိစ္စ အောင်မြင်လျှင် ဒီဗိရှင်တပ်ကြီးတစ်တပ်လုံး ချောမောစွာ ဆုတ်ခွာနိုင်မည်။ မအောင်မြင်လျှင် ကျွန်တော်နှင့်တကွ စစ်သားသုံးလေးဆယ် သေရစ်ရုံရှိမည်။ တပ်ကြီးတစ်တပ်လုံးအရေးတွင် စစ်သားသုံးလေးဆယ်တို့က အသက်ပေး၍ အလုပ်လုပ်ကြရမည်ဆိုခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ဒီဗိရှင်တပ်ကြီးအရေးတွင် တပ်စိတ်ကလေးတစ်ခုသည် ဖွဲဆန်ကွဲမျှလောက်သာ တန်ဖိုးရှိခြင်းကို ကျွန်တော် နားလည်ပြီးဖြစ်၍ မသွေမဖီ စာဝန်ယူပါမည်ဟု ကတိပေးလိုက်ပါတော့သည်။

ကာနယ်ဂရေဟမ်၏ ဌာနမှထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် ဤကိစ္စအတွက် လိုအပ်သော မြင်းစီးစစ်သား ၃၀ မျှကို ဆင့်ယူ၍ သန်းခေါင်ကျော်အချိန်တွင် တပ်မကြီးမှခွဲကာ တောင်စူးစူးသို့ စိုင်းလာခဲ့ကြ၏။ ရန်သူများသည် ကျွန်တော်တို့၏နောက်မှ (အရှေ့ဘက်တွင်)နေ့တစ်ဝက်ခရီးစဉ်ခွာလျက် ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာကြသော်လည်း တောင်ဘက်၌မူ ရန်သူမရှိကြောင်း သိရ၍ စိတ်ချလက်ချဆို့သလို ခရီးနှင်နိုင်ကြပေသည်။ မိုးလင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တောင်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်တွင် အနီးအပါးမှ တဲကလေး တစ်တဲ၊ တစ်မိုင်ခန့်လောက်တွင် ရွာကလေးတစ်ရွာ၊ ထိုရွာ၏ အခြားဘက် ၅ မိုင်ခန့် လောက်တွင် မြို့ကလေးတစ်မြို့စသည်ဖြင့် အစဉ်လိုက် တွေ့မြင်ရလေသည်။

ကျွန်တော်သည် "လမ်းတိုး"ခရီးမျှလောက်သာနှင်၍ တဲကလေးဘက်သို့ လာကြသည်တွင် တူရကီစစ်ဗိုလ်ကလေးတစ်ယောက်သည် တဲကလေးထဲမှ ရုတ်တရက်ဘွားခနဲပေါ်ထွက်လာ၍ တဲပေါက်၌ ချိတ်ထားသော ဖောင်းဝတ်ကြီးတစ်စီးပေါ်သို့ လွှားတက်ပြီးလျှင် အရှေ့ဘက်သို့ ဒုန်းစိုင်းပြေးလေတော့သည်။ စစ်တိုက်ခြင်းအလုပ်၌ ရန်သူတစ်ယောက်ကိုမိအောင်ဖမ်းခြင်းသည် တန်ဖိုးကြီးလှသည် မဟုတ်သော်လည်း ယင်းထဲမှ သတင်းရဖို့မူကား အဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် အရေးကြီးချင်လည်းကြီးတတ်၏။ ကျွန်တော်တို့ ယခုလာကြရသည့် ကိစ္စတွင် သတင်းရမှသည် လွန်စွာအရေးကြီး၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် ထွက်ပြေးသွားသော တူရကီစစ်ဗိုလ်ကိုမြင်လျှင်မြင်ချင်း ဒုန်းစိုင်း၍လိုက်လေရာ ဆာဂျင့်တစ်ယောက်နှင့် အခြားစစ်သားတစ်ယောက်သည်လည်း ကျွန်တော့်နောက်မှ လိုက်လာကြသည်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သဖြင့် မြင်ရလေသည်။

ရန်သူစီးသော ဖောင်းဝတ်သည် အတော်ပြေး၏။ သို့သော် တစ်တပ်လုံးတွင် အကောင်းဆုံးဟူ၍ နာမည်ကြီးလျက်ရှိသော ကျွန်တော်၏ "ဝိဇ္ဇာ"ခေါ် မြင်းနက်ကြီးနှင့်မူကား ပြိုင်ဘက်မဟုတ်ချေ။ ဖောင်းဝတ်သည် တောရှင်း၍ မြက်ခင်းပမာဖြစ်နေသော ကွင်းကြီးပေါ်တွင် လွှားခနဲလွှားခနဲ ပြေးသော်လည်း "ဝိဇ္ဇာ"၏ တစ်ခုန်သည် ဖောင်းဝတ်၏ တစ်ခုန်ထက် တစ်မိုက်ခန့်ပိုသောကြောင့် လေးငါးဆယ်ခုန်မျှ ပြေးမိကြလျှင်ပင် ရန်သူကို ကျွန်တော် မိလိမ့်မည်ဟု စိတ်ချနိုင်လေပြီ။ သို့သော် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာတွင်မူကား ကျွန်တော်၏ လူနှစ်ယောက်သည် ကွာသည်ထက် ကွာလှမ်းနေရစ်ကြလေပြီ။

သုံးဖာလုံခန့် ပြေးမိသောအခါ ဖောင်းဝတ်ပေါ်မှ တူရကီစစ်ဗိုလ်သည် ကျွန်တော်၏မြင်းခွာသံကို ကြားသည့်လက္ခဏာနှင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ပေတစ်ရာခန့်သာ ကွာလှမ်းတော့သည်ကို မြင်သည်နှင့် ခါးမှသေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကာ ကိုယ်တစ်ခြမ်းလှည့်၍ ပစ်လိုက်၏။ သို့သော် ကျွန်တော်က ဦးခေါင်းလျှိုးပေးလိုက်ခြင်းကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ အထူးသဖြင့် ကံကောင်းခြင်းကြောင့်တစ်ကြောင်း ကျည်ဆန်သည် ကျွန်တော်၏နောက်စေ့အထက်က ရှိုခနဲဖြတ်သွားသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်မူကား အရှင်လတ်လတ် ဖမ်းလိုခြင်းဖြစ်သောကြောင့် သေနတ်မသုံးဘဲ အတင်းမီအောင်လိုက်၍ ပခုံးကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်တွင် သူ၏ဒူးနှင့် ကျွန်တော်၏ဒူးသည် ရှေ့နောက်ပူးကပ်လျက် မြင်းနှစ်ကောင်ယှဉ်တွဲကာ ပြေးနေကြသေးသည်။

နောက်တစ်ခဏ၌ တူရကီစစ်ဗိုလ်ကလေးသည်

mgyoe.com

ပါးစပ်ဆီသို့ လက်ရောက်သွား၍ တစ်စုံတစ်ခုကို ထိုးသွင်းလိုက်ရာ ကျွန်တော်က သူ့ကိုယ်ကို ကျွန်တော့်ဘက်သို့ အတင်းဆွဲ၍ လက်တစ်ဘက်ဖြင့် လည်ပင်းကို ညှစ်ထား၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့ကိုယ်သည် ဖောင်းဝတ်ကြီးပေါ်၌ တည်မနေနိုင်တော့ဘဲ ကျွတ်ထွက်လာသည်နှင့် "ဝိဇ္ဇာ"အပေါ်တွင် လူနှစ်ယောက်လုံး၏ ကိုယ်လုံးများ ရောက်ရှိနေရကား မကြာမီအတွင်း ဝိဇ္ဇာလည်း တန့်ရပ်သွားလေတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် နောက်မှလိုက်လာသော ဆာဂျင်သည် မီလာပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့သည် ရန်သူကို မြင်းပေါ်မှ ချပြီးလျှင် ပါးစပ်ထဲမှ မျိုချဖို့ ကြိုးစားနေသော အရာဝတ္ထုကို ညှစ်ထုတ်ဖို့ လုံ့လပြုကြသည်။ နောက်ဆုံး၌ ဆာဂျင်သည် ရန်သူစေ့ထားသော သွားများအကြားသို့ ဓားသွားကိုသွင်း၍ ကလန့်လိုက်ရာ လျှာပေါ်တွင် တင်နေသော စက္ကူလုံးကလေးကို ကျွန်တော်က ဆွဲထုတ်ယူလိုက်ရသည်။

တူရကီစစ်ဗိုလ်ကလေးမှာ (လက်ဖတင်နှင်အရာရှိဖြစ်၍) လူချောကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်က ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း လုပ်ရခြင်းအတွက် ဝမ်းနည်းကြောင်း ပြောပြရာတွင် "စစ်ဆိုတာ ဒီလိုပေါ့ဗျ"ဟု ပြန်ဖြေပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်က နာမည်နှင့်ရာထူးကိုမေး၍ သူ၏ ပါးစပ်ထဲမှ ထုတ်ယူရသော စက္ကူကိုဖြန့်ကာ ယင်းတွင်ရေးထားသော စာလုံးများ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို မေးသည်တွင်–

"ကျုပ်ရည်းစားဆီ ပေးဖို့စာပါ"ဟု ပြန်ဖြေလေသည်။ ကျွန်ဟော့်မှာ တူရကီစကား အနည်းငယ်တတ်ပြီးဖြစ်သော်လည်း စာဖတ်ရန်မတတ်နိုင်မျှ။ ဤစာလုံးများကား အရေးကြီးသော အနက်အဓိပ္ပာယ်ပါရှိကြောင်းမှာ မျိုချဖို့ ကြိုးစားခြင်းကို ထောက်သဖြင့် သိနိုင်၏။ သို့သော် ရန်သူကို နှိပ်စက်သောနည်းဖြင့် မေးရန်မူကား ကျွန်တော့်တွင် အာဏာမရှိသဖြင့် ခက်နေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ထိုအကြောင်းကိုမေးဖို့ လက်လျှော့၍–

တော်။ ။"ကိုင်း ဒါကိုထားပါတော့၊ ဟိုရှေ့က ရွာကဘာရွာတဲ့လဲ"

ကီ။ ။"ဆတ္တားရွာတဲ့"

တော်။ ။"ဟိုဘက်မှာ မြင်ရတဲ့ မြို့ကလေးကတော့ လုမွန်မြို့ဟုတ်လား"

ကီ။ ။"မှန်ပါတယ်"

ဤတွင် ကျွန်တော်သည် ရွာထဲသို့ဝင်၍ ဤစာအကြောင်း စုံစမ်းမည်အကြံနှင့် ရွာဘက်သို့ အားလုံးထွက်လာကြရာ တူရကီစစ်ဗိုလ်ကလေးကိုမူ သူ၏ မြင်းပေါ်၌တင်၍ စစ်သားနှစ်ယောက်ညှပ်ကာ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြလေသည်။

ရွာကလေးမှာ အိမ်ခြေ ၃၀ ခန့်ရှိ၍ ရွာသူရွာသားများသည် ကျွန်တော်တို့ ဝင်လာသည်ကို အိမ်ပေါက်မှထွက်၍ ကြည့်ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့အား လိုလားသော မျက်နှာထား မတွေ့ရသော်လည်း ခုခံလိုသည့် အမူအရာမျိုး မတွေ့ရဘဲ ရွာသားများထုံးစံအတိုင်း ဝင်လာသော စစ်တပ်ကိုကြောက်ရမည်ဟူသော သဘောထားမျိုး ရှိကြပုံရသည်။

ရွာအလယ်၌ အုတ်တိုက်ကြီးတစ်လုံးရှိရာ အခြားစစ်သားများအား အလိုရှိရာအိမ်များသို့ဝင်စေ၍ ကျွန်တော်မူကား အကောင်းဆုံးဖြစ်သည့် ထိုအုတ်တိုက်ကြီးသို့ ဝင်၍ စတဲချလေသည်။ တူရကီစစ်ဗိုလ်ကိုမူ ဆာဂျင်နှစ်ယောက်အား တာဝန်ပေး၍ လုံခြုံစွာစောင့်ရှောက်ရန် မှာထားလိုက်၏။ ရိက္ခာပြတ်လပ်သော စစ်တပ်မှ ထွက်လာကြရသော ကျွန်တော်တို့လူစုမှာ စားသောက်ဖွယ်ရသမျှကို ကိုယ့်အိမ်နှင့်ကိုယ် ခန့်ခွဲစောင်းခံ စားသောက်ရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။ ကျွန်တော့်မှာမူ အုတ်တိုက်ရှင်သားအဖအား စားစရာအတွက် အပူကပ်ရတော့သည်။

အုတ်တိုက်ရှင်မှာ ရွာသူကြီးဖြစ်၍ ယင်း၌ သမီးချောကလေးတစ်ယောက် ရှိ၏။ ဝါသနာအိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သော ကျွန်တော်သည် မိန်းကလေးကို မြင်လိုက်ရကတည်းက သမင်ကိုမြင်သော ကျားကဲ့သို့ ဤကား ငါ၏ အစာတည်းဟု အောက်မေ့လိုက်သည်။ ဤသို့ဆိုရာ၌ အတင်းဗလကြာရ ပြုကျင့်ရန် ကြံစည်ခြင်းကားမဟုတ်။ မိန်းကလေးတွေ့မြင်ရလျှင် မျက်စိမှိတ်မနေနိုင်သော ကျွန်တော်၏ အင်္ဂါရုပ်ကို ကျွန်တော်သိပြီးဖြစ်ရာ "သွားရင်းဟန်လွဲ"ဆိုသလို အချစ်ဇာတ်လမ်းကလေး တည်ထောင်ရန် စိတ်ကူးယဉ်မိခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။

တိုက်ရှင်လူကြီးသည် ကျွန်တော့်ကို မျက်မုန်းကျိုးနေဟန်ရှိသလောက် သမီးကလေး ပူတီနာသည့် ကျွန်တော်၏ အဆက်အကွင်းကျသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နှင့် ခန့်ညား၍ အဆင်ပြေသောမျက်နှာကို မျက်စိ

mgyoe.com

mgyoe.com

ကျနေကြောင်း အကဲခတ်နိုင်လေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ချပါတီနှင့် ပဲဟင်း သရက်ချဉ်များကို ကျွန်တော့်အား တည်ခင်း ကျွေးမွေးစဉ် သူငယ်မ၏ ပြုံးစိစိရှိသော မျက်နှာကလေး ကို ကျွန်တော် ပီတိဖြစ်လျက်ရှိ၏။ မိန်းမနှင့်ပတ်သက် လျှင် ကျွန်တော်က ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းမတက်မီ ကျွန် တော့်ဆီ ခြေနှစ်လှမ်းတိုးလာခြင်းကို တွေ့ကြုံရသည်များ မှာ ဂျမဒါကိုကိုကြီး၏ ကံအကြောင်းတရားဟူ၍ ခေါ်ဆို ရပါတော့မည်။

ကျွန်တော် စားသောက်ခြင်းကို အလိုက်သိစွာ စောင့်ကြည့်ပြီး စားသောက်ခြင်းကိစ္စ ပြီးစီးသည်နှင့်တစ် ပြိုင်နက် ပူတီနာသည် ချိုပြုံးသော မျက်နှာထားနှင့် ကျွန် တော့်အနီးတွင် ရဲဝံ့စွာ ဝင်ထိုင်၍ စကားစပါတော့သည်။

နာ။ ။"ရန်သူတစ်ယောက် ဖမ်းမိလာတယ်ဆို၊ သနားပါတယ် ဗိုလ်ကြီးရယ်"

တော်။ ။"ဗိုလ်ကြီးမလုပ်ပါနဲ့၊ ကိုကိုခေါ်ပါ ကလေး မရယ်"

နာ။ ။"ဟင့်အင်း၊ ရှက်စရာကြီး"

တော်။ ။"မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်နာမည်ကိုက ကိုကိုပါ တဲ့"

နာ။ ။"ဟုတ်လား၊ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာနော် ကိုကို"

တော်။ ။"နာမည်လား၊ လူလား"

နာ။ ။"အို၊ နာမည်ရော၊ လူရော ဆိုပါတော့"

ကျွန်တော်ကား တိုး၍ပိတိစိမ့်လာသည်နှင့် တူရကီ စစ်ဗိုလ်၏ ပါးစပ်ထဲမှ ဖြိယူခဲ့သော စာရွက်ကိုထုတ် လျက်–

တော်။ ။"ကိုကို့ကို တူရကီစာ သင်ပေးနော် ပူတီနာ၊ အို၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဓိပ္ပာယ်ပြောပြစမ်း"

ပူတီနာသည် စာရွက်ကိုကြည့်ပြီးနောက်–

နာ။ ။"ဒီဟာကို အဓိပ္ပာယ်ပြန်ပြရင် ကိုကိုတို့ဖမ်း ခဲ့တဲ့ စစ်ဗိုလ်ကလေးကို လွှတ်ပေးမှာလား"

တော်။ ။"ဘာကြောင့်လဲ ပူတီနာ"

နာ။ ။"အို၊ သနားလို့ပေါ့ ကိုကို။ ကျွန်မ သနား တတ်တယ် ကိုကိုရဲ့"

ကျွန်တော်စဉ်းစားမိသည်ကား ကံအားလျော်စွာ ဖမ်းမိခဲ့သော ရန်သူတစ်ယောက်ကို လွှတ်ပစ်လိုက်ခြင်း အားဖြင့် ဗြိတိသျှအစိုးရအဖို့ အကြောင်းမထူးရုံသာမက ရန်သူတစ်ယောက် တန်းလန်းပါလာသည့်အတွက် ကျွန် တော်တို့ ဆောင်ရွက်ရမည့်အလုပ်တွင် အနှောင့်အယှက် ပင် ဖြစ်ချေဦးမည်။ ဤစာရွက်၌ ပါရှိသောအကြောင်း အခြင်းအရာကို သိရလျှင် ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စအတွက် ကြိုးစွာသောအထောက်အပံ့ဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင် သည်ဟု ဆင်ခြင်မိသည်နှင့် အကျဉ်းသမားကို အုတ် တိုက်ထဲသို့ ခေါ်ခဲ့ရန် စေလွှတ်လိုက်သည်။ တူရကီစစ် ဗိုလ်လေး ရောက်လာသောအခါ–

တော်။ ။"ဟောဒီက ပူတီနာက ခင်ဗျားကို လွှတ်ပစ် ဖို့ ထောင်းပန်နေတယ်၊ ကျုပ်က လွှတ်လိုက်ရင် ၂၄ နာရီ အတွင်းမှာ ဒီရွာအတွင်းက တခြားကို မထွက်ပါဘူးလို့ ပဋိညာဉ် ပေးနိုင်ရဲ့လား"

ကီ။ ။"ပေးပါ့မယ်"

တော်။ ။"ကျုပ်က ခင်ဗျားကို လွှတ်လိုက်တဲ့ကျေးဇူး ကို ထောက်ထားသောအားဖြင့် ခင်ဗျားတို့လက်ထဲ ကျ ရောက်တဲ့ ကျုပ်တို့ဘက်တော်သား တစ်ယောက်အပေါ် မှာ တတ်နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်ပါလေ။ ကိုင်း၊ သွား လေတော့"

စစ်ဗိုလ်ကလေး ထွက်သွားသည့်နောက် ကျွန် တော်သည် ယခင်စာရွက်ပါ စာလုံးများ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ပူတီနာအား မေးနေသည်။ စာရွက်ကို ကြည့်ပြီး နောက်–

နာ။ ။"အဓိပ္ပာယ်က ဒီလိုတဲ့ရှင်။ လူမွန်မြို့မှာ စောင့်ရှောက်မယ့်လူမရှိလို့ ရန်သူတွေ ဝင်လာရင် ဒုက္ခပဲ တဲ့"

ထိုစကားကိုကြားရသောအခါ ကျွန်တော်ဝမ်းမြောက် လိုက်ပုံကား ပြောဖွယ်ရာ မရှိချေ။ လူအနည်းငယ်မျှနှင့် စွန့်စားလာရောက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်၍ မတော်တဆ ကာနယ် ဂရေဟမ် တွေးထင်သလိုမဟုတ်ဘဲ စစ်တပ်နှင့် အဆင် သင့် စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရပါက လက်တစ်ဆုပ်ခန့်မျှ သော ကျွန်တော်တို့ မြင်းတပ်စိတ်လေးမှာ ကျားခံတွင်း သို့ ဝင်မိသော ချေသူငယ်ကဲ့သို့ ပြေးပေါက်မရှိဘဲ ဖြစ်ရ ချေတော့မည်ဟူသော သောကသည် ကျွန်တော်၏ ဦးခေါင်းကို တနွေးနွေးတပူပူ ဖြစ်စေပါ သည်။ ယခုမူ ရန်သူစစ်သား အစောင့်အရှောက်မရှိခြင်းကို အသေအချာ သိရ၍ အချောင်ဝင်ပြီး အချောင်သိမ်းရုံသာ ရှိတော့သည် ဆိုကာ ဝန်ပေါ့သွားတော့သည်။ ဤသို့ဆိုခြင်းဖြင့် ကျွန် တော်သည် ကြောက်စိတ်ရှိသည်ဟု နားမလည်စေလို။

mgyoe.com

လူ ၃၀ က လူ ၃၀-၅၀ မျှကို တိုက်ရန် ဦးမလေးသော်လည်း စစ်သား ၁၀၀-၂၀၀ စောင့်နေမည်ကို တွေးပူမိခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါတော့သည်။

စားသောက်ခြင်းကိစ္စ ပြီးစီးလတ်သော် ကျွန်တော်သည် ပူတီနာနှင့် အချစ်ဇာတ်လမ်း တစ်ခန်းရပ်စေ၍ ဆာဂျင်ကိုခေါ်ပြီးလျှင် ဆက်လက်ချီတက်ဖို့ စီစဉ်ကြလေ၏။ ကျွန်တော့်လူများလည်း ဗိုက်တောင့်အောင် စားခဲ့ကြရခြင်းကြောင့် ခွန်အားပြည့်တင်းစွာနှင့် မြင်းပေါ်သို့ လွှားတက်ပုံမြင်ရခြင်းဖြင့် ကျွန်တော် အားရှိမိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ပူတီနာကို နှုတ်ဆက်၍ ဆတ္တရားရွာကလေးမှ ထွက်လာခဲ့ကြပြီးလျှင် လုမ္ဘနီမြို့ကလေးဘက်သို့ ခပ်မှန်မှန်မြင်းစိုင်းလာကြရာ လူအားလုံးသည် ကျွန်တော့်ထံမှ သတင်းကြားကြပြီးဖြစ်၍ ခပ်ပေါ့ပေါ့စိတ်ထားနှင့် ပျော်ပွဲစား ထွက်ကြရသည့်နယ် တေးသံကလေး ကျူသူများပင် ကျူကြဲသေးသည်။ မကြာမီ လုမ္ဘနီမြို့ကလေးသို့ ချဉ်းကပ်လာကြရာ မြို့သူမြို့သားများသည် အထူးတလည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သည်လက္ခဏာမရှိဘဲ လှည်းယာဉ်၊ မြင်းယာဉ်မှစ၍ လမ်းများပေါ်တွင် အခြေခပျက် သွားလာလျက်ရှိကြသည်။ ဂျုံတိုက်မှာ မြို့လယ်တွင်ရှိကြောင်း သတင်းရပြီးဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့လူစုသည် "လမ်းတိုး"သာသာလောက် နှင်လျက် မြို့ဘက်သို့ ချီတက်သွားကြလေ၏။

မြို့လယ်၌ကား ဂျုံတင်းပေါင်း လေးငါးသောင်းဆံ့လောက်သည့် သွပ်မိုးသွပ်ကာ ကျီကြီးတစ်လုံးရှိရာ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လှည်းများရပ်တန့်ကာ ဂျုံများ တင်ချရန်အတွက် မြေကွက်လပ်ကြီးရှိ၏။ ကျွန်တော်၏အလုပ်မှာကား ကျီကြီးကို ဖွင့်စေ၍ မြင်းယာဉ်များ၊ နွားလှည်းများရှာပြီးလျှင် ဂျုံများကို နိုင်သလောက် သယ်ယူခဲ့ရန် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့လူစုသည် ကွက်လပ်ကြီးထဲသို့ ဆိုက်ရောက်ကြ၍ မြင်းများပေါ်မှ ဆင်းကြပြီးလျှင် ကျွန်တော်နှင့် ဆာဂျင်နှစ်ယောက်သည် ဂျုံသိုလှောင်သော ကျီကြီးသို့ ချဉ်းကပ်ကာ တံခါးကို စုံစမ်းဆဲဒိုင်ပင် "ဒိုင်းဒိုင်းဒိုင်း" မြည်သော သေနတ်သံများသည် ပတ်ဝန်းကျင်အရပ်လေးမျက်နှာတို့မှ ဒလဟော မြည်ထွက်လာပါတော့သည်။ အလှေအကျင့်ရှိပြီးသော စစ်သားတို့၏ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်သည် မည်သည့်အခြေအနေမျိုးတွင် မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရမည်ဟု စဉ်းစားစိတ်ကူးမနေဘဲ မြေကြီးပေါ်သို့ အလျားလိုက် ပစ်လဲလိုက်ပါတော့သည်။ အသံကြားရခြင်းနှင့် လဲအိပ်လိုက်ခြင်းသည် စက္ကန့်၏ အစိတ်အပိုင်းမျှသာ ကွာခြားသော်လည်း ကျွန်တော်၏သံခမောက်တွင် ကျည်တစ်ချက် ရှပ်မှန်၍ လက်ဝဲဘက်လက်မောင်းသားများလည်း တစ်ခြမ်းပါသွားပြီဟု သိလိုက်ရလေပြီ။ ဆာဂျင်နှစ်ယောက်မှာမူကား ၎မြကြီးပေါ်တွင် ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ဖြစ်နေကြခြင်းကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် သေလောက်သော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် ရရှိကြသည်ဟု သိနိုင်လေသည်။

ကွက်လပ်ကြီးသို့ မျော်ကြည့်လိုက်ရာတွင်မူကား အတုံးအရုံးလဲကျသော မြင်းများ၊ လန့်ထိတ်၍ထွက်ပြေးသော မြင်းများ၊ ယောင်ချာချာဖြစ်နေသော စစ်သားများ၊ ဒဏ်ရာရ၍ လဲကျသော စစ်သားများဖြင့် ဖရိုဖရဲ ကစဉ့်ကရဲ ဖြစ်နေကြသည်ကို မြင်ရ၏။ ကျွန်တော်တို့ကား ရန်သူများ ဆင်ထားသော ထောင်ချောက်ထဲသို့ လှလှကြီး တိုးဝင်မိချေပြီတကား။

ကျွန်တော်၏ စိတ်အထင်အားဖြင့် မိနစ်တစ်ဝက်ခန့်မျှ တစ်ဆက်တည်း ဒလစပ်ပစ်ခတ်သံ ကြားရပြီးနောက် အသံများရပ်စဲသွား၍ ၅၀ ခန့်မျှသော တူရကီစစ်သားများသည် သေနတ်ကိုယ်စီနှင့် အရပ်လေးမျက်နှာတို့မှ ပေါ်ထွက်လာကြ၍ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကား အရုံးပေးရခြင်းမှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ချေ။ သို့သော် ကျွန်တော့်အဖို့ကား နှာသီးဖျားမှ ထွက်လေဝင်လေ ရှိသမျှကာလပတ်လုံး လက်လျှော့သူတစ်ယောက် မဟုတ်သည့်အလျောက် နားမျက်စိဖွင့်ကာ အခွင့်ကောင်းကို ချောင်းလျက်ရှိပါသည်။

လေးမျက်နှာမှပေါ်လာသော ရန်သူများအနက် အကြီးအကဲဖြစ်သော တူရကီစစ်ဗိုလ်သည် ကျွန်တော်တို့လူစုအနက်တွင် ကျွန်တော်ပင် အကြီးအကဲ ဖြစ်သည်ဟု ရိပ်မိ၍ ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ရှေ့ရှုလျှောက်လာ၏။ ကျွန်တော်လည်း ပစ်ခတ်သံ ရပ်စဲကတည်းက မြေကြီးပေါ်မှ ထပြီးဖြစ်နေပြီ။ အကြီးအကဲဖြစ်သော တူရကီစစ်ဗိုလ်မှာ ကျွန်တော်တွေ့ဖူးသော တူရကီစစ်ဗိုလ်များအနက်တွင် အထွားကျိုင်းဆုံးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အရပ်ခြောက်ပေထက်မနည်း မြင့်သည့်ပြင် သူ့အရပ်နှင့်လိုက်အောင်

mgyoe.com

pdfbooks.com

တုတ်ခိုင်ကြမ်းတမ်းသော ကိုယ်လုံးကြီးလည်း ရှိ၏။ သူ၏ ကျယ်ပြန့်သောမျက်နှာကြီးတွင် အမွေးအမှင်များလည်း ထူထပ်စွာ ပေါက်နေသည်ဖြစ်၍ မျက်ခုံးမွေး၊ မျက်တောင်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးများဖြင့် ဖုံးအုပ်နေသော သူ၏မျက်နှာကြီးမှာ လူနှင့်မတူဘဲ ဝက်ဝံကြီး၊ သို့မဟုတ် မျောက်ကြီးတစ်ကောင်နှင့် တူလေတော့သည်။ မျက်နှာကြမ်းတမ်းသလောက် မျက်နှာထားလည်း ဆိုးသော ထိုသူသည် ကျန်တော့်ဆီသို့ ရှေ့ရှု၍ လျှောက်လာခိုက်တွင် ကျန်တော်၏ မြင်းဝိဇ္ဇာသည် ဒဏ်ရာတစ်ချက်မှ ထိမှန်ထားဟန်မတူဘဲ ကျန်တော်ရှိရာသို့ ဟီလျက်ပြေးလာသည်တွင် ဖျတ်ခနဲ အကြံတစ်ခု ပေါ်လာ၏။ ကျန်တော့်အဖို့မှာ အကြံပေါ်ပေါက်ခြင်းနှင့် ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် ဤသို့သော အကျဉ်းအကျပ်မျိုးဘွင် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆိုရလောက်အောင် လျင်မြန်ပါ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျန်တော်၏လက်မောင်းကို နှာခေါင်းဖြင့် ပွတ်မည်ပြုနေသော ဝိဇ္ဇာ၏ဇက်ကြိုးကို ဖျတ်ခနဲမိအောင် ကိုင်ဖမ်း၍ ကျောပေါ်သို့ လွှားခနဲ တက်လိုက်ပါတော့သည်။

သို့သော် လူကောင်ကြီးမားသော တူရကီစစ်ဗိုလ်သည် ကြီးသလောက် လက်နှေးသူမဟုတ်သဖြင့် ကျန်တော်၏ ခြေတစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကာ ဆတ်ခနဲ ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်တွင် မြွေမိသောဖားကဲ့သို့ ကားယားကြီး ပါသွားတော့သည်။ သို့သော်လည်း နေရာတကာတွင် လက်မြန်သော ကျန်တော်သည် ကျန်တော့်ကို ဖမ်းမိခြင်းထက် သူ၏လက်ထဲတွင် ဖားကောင်သဖွယ် ယက်ကန်ယက်ကန် ဖြစ်နေသော ကျန်တော့်အခြေအနေကို ဝိုင်းဝန်းရယ်မောကာ မဲ့၍နေကြခြင်းအတွက် ပိုမို၍ဒေါသထွက်သည်နှင့် စစ်ဗိုလ်၏ လည်မျိုကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ဖမ်းကာ ကိုင်ညှစ်ထားပါတော့သည်။ ဤတွင် စစ်ဗိုလ်သည် ကျန်တော်၏ လက်များကိုဖြေဖို့ ကြိုးစားရာမှ လူနှစ်ယောက်လုံး ထွေးလုံးရစ်ပတ်ဖြစ်ကာ မြေကြီးပေါ်သို့ လဲကျသွားပါတော့သည်။ နောက်ခဏ၌ စစ်ဗိုလ်သည် ကျန်တော်၏ ဦးခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ဖမ်းကာ မြေကြီးနှင့်ဆောင့်လိုက်ရာ ကျန်တော့်မှာ မီးပွဲအကြိုးအကျယ် ရွှစားလိုက်ရသလို ထင်လိုက်ရပြီးနောက် မှောင်ကြီးအတိ ကျသွားပါတော့သည်။

❖

သတိရလာ၍ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျန်တော့်အသက် မသေသည့်အတွက် ဝမ်းမသာသည့်ပြင် တစ်ခါတည်း အသက်ထွက်သွားခြင်းကား တော်သေးသည်ဟု ယူဆလောက်အောင် ဆိုးရွားသောအခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ရပါတော့သည်။ ကျန်တော်ကိုယ်တိုင်မှာ တူရကီစစ်ဗိုလ်ကြီးနှင့် ထွေးလုံးသတ်ပုတ်ကြသော နေရာ၌ပင် ရှိနေသေး၍ ကျန်တော်နှင့်အတူလိုက်ပါခဲ့သော စစ်သားသုံးဆယ်တို့အနက် မြေကြီးပေါ်၌ အတုံးအရုံးသေနေသူများ သေနေကြ၍ ကြွင်းကျန်သည့် လေးငါးဆယ်ယောက်မျှသော စစ်သားများမှာလည်း ရန်သူ့လက်ဝယ်သို့ ရောက်နေကြသဖြင့် တူရကီစစ်သားများ ဝိုင်းရံကာ မှိုင်တွေချလျက် ရှိကြပါတော့သည်။ ကာနယ်ဂရေဟမ်က လူစွမ်းကောင်းတစ်ယောက်အနေဖြင့် အားကိုး၍ အထူးတလည် ရွေးချယ်စေလွှတ်ခြင်းခံရသော ကျန်တော် ဂျမဒါကိုကိုကြီးမှာ အားကိုးရာမရောက်ဘဲ ရန်သူလက်ထဲသို့ ရောက်သွား၍ စားနပ်ရိက္ခာများ ရောက်လာလိမ့်နိုးနိုးဖြင့် မှန်ပြောင်းတချိန်ချိန် စောင့်မျှော်နေကြရာသော ကျန်တော်၏ ရဲဘော်များလည်း အားလျော့စိတ်ပျက်ရာကြလိမ့်မည်တကားဟု စဉ်းစားမိသည်နှင့် ယင်းတို့အတွက် မျက်ရည်များ ကျလာပါသေးသည်။

ထိုခဏ၌ ကျန်တော်သည် တရမန်းကြမ်းဖမ်းထားသည့် တူရကီစစ်ဗိုလ်ကောင်ကြီး ရောက်လာ၍ မျက်ရည်များပြည့်သော ကျန်တော်၏ မျက်နှာကို မြင်သည်နှင့် "ဟာ ဟာ ဟာ ဟာ၊ စစ်ဗိုလ်ဆိုပြီး ငိုနေရသလားကွ၊ ကြောက်တတ်ရင် ဘာ့ကြောင့် စစ်ထဲလိုက်ခဲ့သေးသလဲ" ဟု မေးရာ "ကြောက်လို့မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းသတ္တိရှိရင် ငါ့ကိုလွှတ်ပေးပြီး တစ်ယောက်ချင်း ဓားချင်းခုတ်ခုတ်၊ လုံချင်းထိုး ထိုး၊ သေနတ်ချင်းပစ်ပစ် စမ်းကြည့်ပါလား" ဟု ပြန်ပြောလိုက်မိသည်နှင့် ကျန်တော်၏ခါးကို ခြေထောက်နှင့် ဆောင့်ကန်လိုက်ပါသည်။ ကျန်တော်လည်း မျက်လုံးများပြာတက်သွား၍ လဲရာမှထပြီး သူ၏ညို့သကျည်းကို ဖိနပ်ဦးနှင့် ဆောင့်ကန်လိုက်ရာ "အွား ဟား ဟား" ဟုအော်ကာ ခါးကုန်းသွားပြီး ညို့သကျည်းကို နှိပ်နေ၏။ သို့သော် အခြားစစ်သားများပြေးလာ၍ ကျန်တော့်ကို ချုပ်ကိုင်ကြသည်တွင် စစ်ဗိုလ်ကောင်ကြီးသည် ကျန်တော်၏ မျက်နှာကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်သည်နှင့် သွားတစ်ချောင်းကျတ်ထွက်သွား

mgyee.com

၍ တစ်ချောင်းနဲ့ကျန်ရစ်ပါသည်။ သို့နှင့်ပင် ဗိုလ်ကောင်ကြီးက စိတ်ကျေနပ်ဟန်မရှိသေးဘဲ "မင်း နေနှင့်ဦး၊ ကာနယ်ဆီရောက်မှ စိတ်ထင်တိုင်း လုပ်ပြဦးမယ်"ဟု ကြုံးဝါးပါသေးသည်။ ကျန်တော်သည် ရန်သူတူရကီ စစ်သားများအနက်တွင် လူကောင်းများရော လူဆိုးများပါ တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးရာ ဤအကောင်ကြီးကဲ့သို့ ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်သူကို မကြုံရဖူးပါ။

နောက်ဆုံး၌ ရန်သူများသည် ကျန်တော်နှင့်တကွ မသေဘဲကျန်နေသေးသည့် ကျန်တော်၏ လူတစ်ကျိပ်ခန့်တို့ကို မြင်းများပေါ်တွင် တင်၍ခေါ်ဆောင်သွားရာ ကံအားလျော်စွာ ဝိဇ္ဇာမှာ ကျန်တော်စီးသောမြင်း ဖြစ်နေသည်။ ရန်သူများကမူ သူ့မြင်းငါ့မြင်း ရွေးချယ်ပေးသည် မဟုတ်ဘဲ ကျန်သောလူကို ကျန်သော မြင်းများပေါ်တွင် တင်ခေါ်ခြင်းသာဖြစ်၏။ ဝိဇ္ဇာ ကျန်သေးရုံသာမက ဝိဇ္ဇာနှင့်ကျန်တော် တွဲရခြင်းသည် အတိတ်ကောင်းနိမိတ်ကောင်းတစ်ခုဖြစ်၍ ကျန်တော့်အဖို့ မျှော်လင့်ချက်ရှိသေးသည် ဟူသော အယူအဆသည် ထိုစဉ်၌ပင် ကျန်တော်၏ ဦးခေါင်း၌ စွဲကပ်လျက်ရှိပါသည်။ လမ်းခရီး၌ပင် ဗိုလ်ကောင်ကြီးသည် ကျန်တော်၏လူများအား ကတ်တတ်တတ်လုပ်သည်ဆို၍ ကြာပွတ်တစ်ချောင်းနှင့် တရုံးရုံးရိုက်၍ လိုက်လာ၏။ တစ်ခါက ကျန်တော့်အနီးသို့ ကပ်လာပြီး ကျောသို့ကြာပွတ် ရွယ်လိုက်သေး၏။ သို့သော် ကျန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိ၍ ကျန်တော်၏ မျက်လုံးများထဲတွင် ဘာကိုမြင်သွားသည်မဆိုနိုင်။ မြှောက်ထားသော ကြာပွတ်သည် ကျန်တော်၏ ကျောပေါ်သို့ အဟုန်နှင့် မကျလာဘဲ သူ့နံဘေးသို့ တဖြည်းဖြည်းကျလာတော့သည်။ ထိုသို့သော အခြင်းအရာမျိုးကြောင့် ရင်းနှီးသောသူငယ်ချင်းများက ကျန်တော်၏ မျက်လုံးများ၌ ထူးခြားသောသတ္တိ ရှိသည်ဟု ပြောကြခြင်းဖြစ်ဟန်တူပေသည်။

ဆတ္တားရွာကလေးသို့ ရောက်ကြသောအခါ တူရကီဗိုလ်ကောင်ကြီးသည် ယင်းရွာ၌ နေ့စာစားရန် နားနေရာမှ တစ်နေရာမှ အမိန့်တစ်ခုရောက်လာသည့် လက္ခဏာနှင့် ထိုရွာတွင် ညအိပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်ဟု သိရှိရလေသည်။ ရွာသူရွာသားများသည် နံနက်ခင်း၌ ကျန်တော်တို့လူစု ဖြတ်သွားစဉ်က ခိုင်းရာလုပ်မည့် သဘောမျိုး ဖော်ပြသော်လည်း ကျန်တော်တို့ကို ဖမ်းလာသည့် တူရကီစစ်သားများ ရောက်လာသော ယခုအကြိမ်၌မူ ပျော်ရွှင်သော အမူအရာမျိုးဖော်ပြကြသည် ဖြစ်သောကြောင့် တူရကီဘက်တော်သားများဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်ပေသည်။ ပူတီနာမှာမူ ကျန်တော့်ကိုမြင်သောအခါ၌ ကရုဏာသက်ဟန်ရှိ၍ ဗိုလ်ကောင်ကြီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး လျှင် စကားတီးတိုးပြောလေသည်။ သို့သော် ဗိုလ်ကောင်ကြီးက ဦးခေါင်းယမ်းကာ ငြင်းနေ၏။ ပူတီနာကလည်း စိတ်မလျှော့ဘဲ အတင်းကပ်၍ပြောသည်တွင် ဗိုလ်ကောင်ကြီးသည် စိတ်ပျော်လာသည့် လက္ခဏာနှင့် ကျန်တော့်ဘက်သို့လှည့်လျက်–

ဗိုလ်။ ။"ဟောဒီမိန်းကလေးက ပြောနေတယ်၊ သူ့အိမ်မှာ ခင်ဗျားကို တည်းခိုခွင့်ပြုရင် ခင်ဗျားအတွက် တာဝန်ယူပါ့မယ်တဲ့။ သို့သော် ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်က ထွက်မပြေးပါဘူးလို့ ပဋိညာဉ်ပေးရလိမ့်မယ်"

ဤတွင် ကျန်တော်စဉ်းစားမိသည်ကား ပူတီနာသည် စောစောပိုင်းက တူရကီစစ်ဗိုလ်ကလေးအား ကျန်တော် လွတ်ဖူးသောကျေးဇူးကြောင့် ကျန်တော့်အား ကျေးမွေးခြင်းအားဖြင့် ကျေးဇူးဆပ်လိုခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ သို့သော် ကျန်တော့်ကို နှိပ်စက်ကလူ ပြုမူထားသော ဗိုလ်ကောင်ကြီးအား မည်သည့်ပဋိညာဉ်ကိုမျှ မပေးလို။ သူ၏ ကျေးဇူးခံ၊ ကျေးဇူးစားအဖြစ်ကိုလည်း အလိုမရှိဟု စိတ်ထဲ၌ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်နှင့်–

တော်။ ။"ပဋိညာဉ်မပေးနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားကို ဘာတစ်ခုမှ ကျန်တော် ကတိမထားဘူး။ ခင်ဗျား လုပ်ချင်တာလုပ်။ သဘောအတိုင်းပဲ"

ဗိုလ်။ ။(ပူတီနာဘက်သို့ လှည့်လျက်)"ကိုင်း၊ ဘယ့်နယ်ရှိစ"

နာ။ ။"နေပါဦး၊ ကျန်မ ပြောပါရစေဦး။ ဒီမှာလေ ကိုကို။ ကျန်မကိုကော ကတိမထားချင်ဘူးလား ကိုကို"

တော်။ ။"ဒါကတော့ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးပဲ။ မိန်းကလေးကိုတော့ ဘာမဆို ကတိထားပါတယ်"

နာ။ ။"ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ကြစို့။ ကိုကိုက ကျန်မကို ပဋိညာဉ်ပေးပါ။ ကျန်မက သူ့အတွက် တာဝန်ယူပါတယ်။ ဟုတ်ဘူးလား ဗိုလ်ကြီးရယ်"

ဤတွင် ဗိုလ်ကောင်ကြီးသည် ကျန်တော့်ကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်ကာ မုန်းတီးသော အမူအရာ ဖော်ပြသော်လည်း ပူတီနာ၏ ကြင်နာသနားဖွယ်ကောင်း

mgyoe.com

mgvoe.com

သော မျက်လုံးကလေးများ၏ ဒဏ်ကို မခံမရပ်နိုင်သည် ဖြစ်၍ မိန်းကလေးပြောသည့် အစီအစဉ်အတိုင်း ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် ပူတီနာ၏ အုတ်တိုက်အိုသို့ လိုက်ပါသွားကာ လက်မောင်းဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ခြင်းမှစ၍ အပြုအစုခံရပါတော့သည်။ ကျွန်တော်က မေးမြန်းသောအခါ နံနက်ပိုင်းက တူရကီစစ်ဗိုလ်ကလေးအား ကျွန်တော်က လွှတ်ပူးသည့် ကျေးဇူးကို ဗိုလ်ကောင်ကြီးအား ပြောပြခြင်းကြောင့် ပူတီနာအား ဗိုလ်ကောင်ကြီးက ဤမျှလောက် လိုက်လျောခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိရှိရလေသည်။

မကြာမီ ဗိုလ်ကောင်ကြီးရောက်လာ၍ ကျွန်တော့်အား မည်ကဲ့သို့ ချုပ်နှောင်ထားမည့်အကြောင်း စုံစမ်းမေးမြန်းရာ ပူတီနာသည် တိုက်အောက်ဝ၌ရှိသော မြေတိုက်ကိုလိုက်ပြ၍ ညအချိန်တွင် ယင်းမြေတိုက်ထဲသို့ ကျွန်တော့်ကို သွင်းလှောင်ထားမည်ဟု ကတိပြုလိုက်သဖြင့် ကျေနပ်ကာ ပြန်သွားလေသည်။ ပူတီနာက ကျွန်တော့်အား သူကိုယ်တိုင်ဖုတ်သော ချပါတီနှင့် ဒိန်ချဉ်အပြင် မဆလာနှံ့မွေးကြိုင်လှသော ပဲဟင်းကိုလည်း ကျွေးရှာပေသည်။

❖

ထိုညဉ့်၌ ကျွန်တော်သည် မြေတိုက်တွင် ဂျပ်ရက်ခုတင်တစ်လုံးပေါ်၌ အိပ်ရ၍ လက်ဆွဲမှန်အိမ်တစ်လုံးလည်း တစ်ထောင့်တွင် ချိတ်ထား၏။ မြေကြီးနှင့် ဆောင့်ထားခြင်းကြောင့် ဦးခေါင်းဝေတေတေရှိနေ၍ လက်မောင်းမှဒဏ်ရာကလည်း နာကျင်သည့်အပြင် အခြေအနေမှာလည်း မသာယာသဖြင့် မြန်မာပြည်မှ မိခင်ကြီးကို သတိရပြီး သားအဖြစ်ကို မြင်ရလျှင် မည်မျှလောက်ထိရင်ထုမနာဖြစ်ရာမည်ကို မတွေးဝံ့သည်နှင့် စိတ်ကူးကိုဖြတ်၍ ခုတင်မှ ထတော့မည်အပြုတွင် တံခါးဆီမှ ချောက်ခနဲမြည်သံကြားလိုက်ရသည်။ နောက်တစ်ခဏ၌ တံခါးပွင့်၍ လူတစ်ယောက်ဝင်လာရာ အခြားလူမဟုတ်။ နံနက်ခင်းက ကျွန်တော် လွှတ်လိုက်သည့် တူရကီစစ်ဗိုလ်ကလေး ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ရင်ထဲတွင် ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ အကြောင်းမူကား ဝိဇ္ဇာနှင့် တွဲရခြင်းကြောင့် အတိတ်နိမိတ်ကောက်ယူခဲ့သော မျှော်လင့်ချက်သည် ဦးခေါင်းထဲ၌ ဘွားခနဲပေါ်လာသောကြောင့်ပေတည်း။

ထိုလူသည် လက်တစ်ဘက်တွင် အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုင်ဆောင်လာလျက် "ရော့၊ လမ်းမှာစားဖို့ရိက္ခာ၊ စကားပြောဖို့ အချိန်မရဘူး။ အပေါ်မှာ မေဂျာကြီး ရှိနေသေးတယ်။ အားမငယ်နဲ့၊ စောင့်နေနော်။ ကိုင်း၊ ကျုပ်သွားမယ်" ဟုပြောကာ အထုပ်ကို လက်ထဲသို့ထည့်၍ ထွက်သွားလေသည်။ အထုပ်ကို ဖြေကြည့်လိုက်သောအခါ ချပါတီ၊ ပဲဟင်းနှင့် သရက်ချဉ်ပါရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ လမ်းမှာ စားဖို့ ရိက္ခာပေးခြင်းကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော့်ကို လွှတ်ပစ်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိကြောင်း ရိပ်မိ၍ ကျွန်တော့်၏ မျှော်လင့်ချက်သည် ဒီဂရီတက်လာသည်နှင့် ငြိမ်သက်စွာမနေနိုင်ဘဲ မြေတိုက်တွင် စက်ကြွလျှောက်ကာ လူးလာခတ်လျက် ရှိပါတော့သည်။

ထို့နောက် တစ်နာရီခန့်ကြာသော် တံခါးပွင့်လာပြန်၍ ပူတီနာကိုယ်တိုင် ခြေဖျားထောက်ကာ ဝင်လာ၏။

နာ။ ။"ကျွန်မကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော်ကိုကို၊ ဝတ္တရားအတိုင်း လုပ်ရခြင်းဖြစ်ပါတယ်"

တော်။ ။"ဘာကြောင့် စိတ်ဆိုးရမှာလဲ ပူတီနာ"

နာ။ ။"ရှင် ခုတောင် မရိပ်မိဘူးလား"

တော်။ ။"ဟင့်အင်း"

နာ။ ။"ဟိုစာကိုပြပြီး အဓိပ္ပာယ်ပြန်ခိုင်းတုန်းက ကျွန်မ လိမ်ပြောလိုက်တာရှင့်"

တော်။ ။"လူမွန်မြို့မှာ စစ်တပ်အစောင့်အရှောက် မရှိဘူးလို့ ကျွန်မက ဘာသာပြန်ပြောတယ်မဟုတ်လား"

တော်။ ။"ဟုတ်တယ်လေ"

နာ။ ။"အဲဒါ ကျွန်မ လိမ်ပြောတာရှင့်"

တော်။ ။"နို့၊ အမှန်အတိုင်းက ဘယ်လိုတဲ့လဲ"

နာ။ ။"အမှန်အတိုင်းကတော့ လူမွန်မြို့ကို ရန်သူတွေလာရင် လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်။ အသင့်ပြင်ထားတယ်တဲ့ရှင့်"

တော်။ ။"သြော်၊ ဟုတ်လှပြီ။ ကျုပ်တို့လူစုကို မချောက ချောက်ချလိုက်တာပေါ့လေ"

နာ။ ။"ဘယ့်နယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ကျွန်မတို့လူစုဟာက တူရကီသစ္စာခံတွေကိုးရှင့်"

တော်။ ။"ကောင်းပါပေ့ဗျာ"

နာ။ ။"သို့သော် ကျွန်မရည်းစားကို ရှင်က လွှတ်

mgvoe.com

ပစ်တဲ့အတွက် သူနဲ့ ကျွန်မ တိုင်ပင်ပြီး ရှင့်ကို ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ အစီအစဉ်လုပ်ထားပါတယ်။ ကိုင်း၊ စကားမရှည်နဲ့။ ဟောဒီအပေါက်ကထွက်။ အပြင်မှာ အစောင့်မရှိအောင် ကျွန်မတို့ လုပ်ထားတယ်”

တော်။ ။“မဖြစ်ဘူးထင်တယ် ပူတီနာ၊ ကျုပ်က ပဋိညာဉ် ပေးထားရတယ်မဟုတ်လား။ ထွက်မပြေးပါဘူးလို့”

နာ။ ။“ဘယ်သူ့ကို ပဋိညာဉ် ပေးထားတာလဲ။ ကျွန်မကို ပေးထားတဲ့ ပဋိညာဉ်မဟုတ်လား။ ကျွန်မက လွတ်လိုက်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်သေးလဲ”

တော်။ ။“မတော်တဆ သူတို့သိသွားလို့ အရေးယူရင်”

နာ။ ။“မပူပါနဲ့။ ဒီအတွက် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် စီစဉ်ပြီးသားပါ”

တော်။ ။“ဒီလိုဆို ကောင်းပါလေရဲ့ ပူတီနာ”

နာ။ ။“ဒီအိမ်ကထွက်တော့ လက်ဝဲဘက်လမ်းကို လိုက်။ ရွာပေါက်ရောက်တော့ ရှင်လွတ်ပစ်တဲ့ ကျွန်မရည်းစားနဲ့ တွေ့လိမ့်မယ်။ ရှင့်မြင်းရော၊ ဓားရော သူက ပေးလိမ့်မယ်။ ကိုင်း၊ သွားပေတော့ ကိုကို”

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ကို ချောက်ချသလောက် စွန့်စား၍ ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ ကြိုးစားပေးသော ပူတီနာမိန်းမဆန်းကလေး၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်ဝအောင် ကြည့်၍ ချပါတီထုပ်ကို ကောက်ယူကာ မြေတိုက်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း လက်ဝဲဘက်လမ်းသို့လိုက်၍ ရွာပေါက်သို့ ရောက်သောအခါ မြင်းတစ်စီးနှင့် စောင့်နေသော ပူတီနာ၏ ရည်းစားနှင့် တွေ့လေသည်။ ထိုသူသည် မှောင်ရိပ်မှထွက်လာ၍ မြင်းဝိဇ္ဇာနှင့် ကျွန်တော်၏ ဓားကို ပေးအပ်ရင်း “ကိုင်း၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့ ကျေကြရော။ ဒီညအဖို့ ပတ်(စ်)ဝတ်(ခ်)က “လုမ္ဘနီတဲ့။ မှတ်သွားနော်။ ကိုင်း။ သွားပေရော့ဗျား”

ကျွန်တော်သည် ဓားကိုယူ၍ မြင်းပေါ်သို့ လွှားတက်ပြီး “လမ်းတိုး”စီးလာခဲ့ရာ ပတ္တရောင်လှည့်သောကင်းတပ်ကလေးနှင့်တွေ့၍ “လုမ္ဘနီ”ဟူသော ပတ်(စ်)ဝက်(ခ်)ကြောင့် အနှောင့်အယှက်မပေးဘဲ ခရီးဆက်ခွင့်ရခဲ့ပေသည်။ ထိုညမှာ လပြည့်ကျော် ၅ ရက်ဖြစ်၍ ကောင်းကင်၌ တစ်ခြမ်းသာသာကြီးရှိသေးသည့် ဖိုးလမင်းသည် ထိန်ဝင်းလျက်ရှိလေသည်။

ထိုအချိန်၌မူ ကျွန်တော်သည် ဝိဇ္ဇာကို “ဆင်ရဲ”စီးလျက် ခရီးအတန်တွင်အောင် နှင်စပြုလာပြီဖြစ်ရာ ကျွန်တော်၏နောက်မှ မြင်းခွာသံများကြားသည်နှင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာတွင် တစ်မျက်နှာလုံး အမွေးအမှင် ဖုံးနေသည့် ကျွန်တော်၏ ရန်သူတော် တူရကီစစ်ဗိုလ်ကောင်ကြီးကို မြင်ရသည်။ ထိုသူသည် ကျွန်တော့်ကို မိအောင် ဒုန်းစိုင်းလိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍ ကျွန်တော် ရိပ်မိ၏။ အကယ်၍ ကျွန်တော်သည် မေဂျာကောင်ကြီးကို မမီအောင် ထွက်ပြေးလိုပါက ဝိဇ္ဇာ၏ အမြီးကို မမြင်နိုင်အောင် သုတ်ခြေတင်ပြေးနိုင်သည်ဟု သိပါ၏။ သို့သော်လိုက်လာသူ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်သည့်ပြင် ပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း ရန်သူတူရကီစစ်သား မရှိသည့်အဖြစ်သို့ သိသည်နှင့် မေဂျာကောင်ကြီးအလာ၌ ရာဇဝင်ကြွေးဆပ်ဦးမည်ဟူသော အကြံပေါ်လာ၍ ဝိဇ္ဇာကို ဇက်သတ်ကာ စောင့်နေပါတော့သည်။ အနီးသို့ ကပ်လာသောအခါ မေဂျာကောင်ကြီးသည် ကျွန်တော်မှန်းသိသည်နှင့်-

ဂျာ။ ။“ငါထင်တာ ဟုတ်သားပဲ၊ လက်စသတ်တော့ ထမင်းတစ်လုပ်အတွက် အင်္ဂလိပ်ကျွန်လုပ်တဲ့ ဂျမဒါကောင်ကိုး”

တော်။ ။“ခေါ်ချင်တာခေါ်။ နောက်ဆုံးခေါ်ခြင်းပဲ မှတ်ထားလိုက်”

ဂျာ။ ။“စစ်စည်းကမ်းနားမလည်တဲ့ ကျွန်လူမျိုးပီပီ ပဋိညာဉ်ကို ချိုးဖောက်ပြီး ထွက်ပြေးခဲ့တာပေါ့လေ”

တော်။ ။“ဘာပဋိညာဉ်လဲ”

ဂျာ။ ။“ထွက်မပြေးပါဘူးဆို”

တော်။ ။“ဘယ်သူ့ကို ပဋိညာဉ်ပေးလို့လဲ။ ခင်ဗျားကို ပေးသလား”

ဂျာ။ ။“ပူတီနာကို ပေးတယ်မဟုတ်လား”

တော်။ ။“ပေးတဲ့လူဆီမှာ ကျွန်တော့် ဖြေရှင်းဖို့ တာဝန်ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ မဆိုင်ဘူး”

ဂျာ။ ။“ဟာ၊ ဒီလိုနဲ့ ဘာရမလဲ။ ကျုပ်ဆီမှာ ရှင်းရမယ်”

တော်။ ။“ခင်ဗျားသဘောပဲ။ စမ်းကြည့်တာပေါ့။

မေဂျာကောင်သည် ဓားကို ဆွဲထုတ်သည်နှင့် ကျွန်တော်လည်း ဆွဲထုတ်လိုက်ရာ သူသည် ကျွန်တော်၏ ဓားကိုမြင်သည်နှင့်-

ဂျာ။ ။“အောင်မယ်၊ လက်နက်တွေဘာတွေရော

mgyoe.com

mgyoe.com

အပြည့်အစုံပါကလား။ တန်တော့၊ သစ္စာဖောက်လက်ချက်ပဲကိုး။ သိစေ့မယ်ပေါ့ကွာ"

ဤသို့ဆိုခြင်းဖြင့် မေဂျာကောင်သည် ပူတီနာတို့သမီးရည်စားနှစ်ယောက်အား သစ္စာဖောက်များဟူ၍ စွပ်စွဲခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်၏ရင်ထဲ၌သန့်ဌာန်ချမှတ်လိုက်လေပြီ။ အကယ်၍ မေဂျာကောင်သည် ကျွန်တော့်ကိုနှိုင်၍ စစ်တပ်သို့ အရှင်လတ်လတ် ပြန်ရောက်ငြားအံ့၊ ပူတီနာနှင့်ရည်းစားသည်အား ဒုက္ခပေးချေတော့မည် ဧကန်တည်း။ သို့ဖြစ်၍ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက် သာမက ပူတီနာတို့နှစ်ယောက်အတွက်လည်း ဤမေဂျာကောင်ကြီးကို သတ်မှဖြစ်ချေတော့မည်တကား။

မေဂျာကောင်ကြီးသည် ဒေါသကြီးသလောက် ခွန်အားကြီးသူဖြစ်၍ ကျွန်တော့်ထံသို့ တစ်ဟုန်တိုးစိုင်းဝင်ကာ ကျွန်တော်၏ လည်ပင်းကို ခုတ်ပိုင်းလိုက်ရာ ကျွန်တော်က ကိုယ်ကိုကိုင်းညွတ်၍ ဦးခေါင်းငုံ့ပေးလိုက်သဖြင့် နောက်စေ့ပေါ်မှ သူ၏ဓားကြီးဖြတ်သွားသော အသံကြီးမှာ သူငယ်ဘဝ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ဆွမ်းဟင်းခွက်ပို့စဉ်က သိန်းငှက်သုတ်သဖြင့် လေထဲသို့ တောင်ပံထိုး၍ ရွှီခနဲမြည်သော အသံကြီးကို သတိရမိပါတော့သည်။ အကယ်၍ သူမှန်းသည့်အတိုင်း ထိခဲ့ပါမူ ကျွန်တော်၏ဦးခေါင်းသည် ဝိဇ္ဇာ၏ ဦးခေါင်းထက်မှ ဖြတ်ကျော်ပြီး ဆယ်ကိုက်ထက်မနည်း လွင့်စဉ်သွားဖွယ်ရာရှိ၏။ ယခုသော် အားကုန်ခွန်၍ ခုတ်လိုက်သူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ထိတွေ့သင့်သော အရာဝတ္ထုနှင့် မထိတွေ့ရဘဲ ရှိသည်တွင် လက်မောင်းသည် အရှိန်သတ်ပေးမည့် အရာဝတ္ထုမရှိသည်နှင့် အဟုန်ပြင်းစွာ ဆက်လက်ရွေ့လျားသဖြင့် ကိုယ်လုံးကြီးကိုပါ ဆွဲဆောင်သွားပါတော့သည်။

သို့နှင့် ကိုယ်လုံးသည် မြင်းပေါ်မှ လွတ်ထွက်သွားလောက်အောင် နေရာရွှေ့ပြောင်းခြင်း မဟုတ်စေကာမူ မေဂျာကောင်ကြီးသည် မြင်းပေါ်တွင် ဟန်ပျက်၍ ရှေ့သို့ခပ်ငိုက်ငိုက် ဖြစ်သွားတော့သည်။ ကျွန်တော်ကား ဤသို့ပြုလျှင် ဤသို့ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မဆွက ကြိုတင်တွက်ချက်ထားပြီးဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ မေဂျာကောင်ကြီး၏ ကိုယ်လုံးသည် ရှေ့သို့အရှိန်နှင့်ပါသွားခိုက်တွင် ကျွန်တော်၏ ဓားဦးသည် သူမေးစိအောက်လည်မျိုဆီသို့ ကျွန်တော့်၌ ရှိသမျှသော ခွန်အားဖြင့် နှစ်သွင်းလိုက်ရာ မုတ်ဆိတ်မွေးဖုတ်သိုက်ကြီးအတွင်း ဖြတ်သန်းကာ လည်ပင်းထဲသို့ စူးဝင်ပြီး လည်ကုပ်ဘက်မှ တစ်လက်မခန့် ပေါက်ထွက်လာလေတော့သည်။

သူ၏မြင်းသည် အရှိန်နှင့် ပြေးဆဲဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်က ဓားကို ကိုင်ဆုပ်ထားလိုက်ခြင်းသည် မေဂျာကောင်၏ ကိုယ်လုံးကို ဆွဲထားလိုက်သလိုဖြစ်သွား၏။

ဤတွင်ခြေနင်းကွက်၌ ခြေထောက်စွပ်လျက်ရှိနေသော မေဂျာကောင်၏ ကိုယ်လုံးသည်ပင်လျှင် ကျွန်တော့်ကို ဆွဲချလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြန်၍ သူ၏ ကြီးမားသောကိုယ်လုံးကြီးရော၊ ကျွန်တော်၏ ကျစ်လစ်သော ကိုယ်လုံးပါ မြေပေါ်သို့ အတွဲလိုက် ပြုတ်ကျသွားပါတော့သည်။

မြင်းနှစ်ကောင်သည် တကွဲစီဖြစ်သွား၍ လူနှစ်ယောက်မှာ မြေကြီးပေါ်၌ လိမ့်နေကြသော်လည်း မြင်းလိမ္မာဝိဇ္ဇာသည့် သခင်လိမ့်ကျသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဇက်သတ်လိုက်သလို ရပ်နေ၏။ ကျွန်တော်လည်း ကပျာကယာ ထ၍ မေဂျာကောင်၏ အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်သည်တွင် ဓားတန်းလန်းနှင့် ပါးစပ်ကြီးဟပ်ပဲ့ဟပ်ပဲ့ လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ရင်ဘတ်ကို ခြေနှင့်ထောက်ကာ ဓားကိုနုတ်ယူခြင်းနှင့် ဝိဇ္ဇာပေါ်သို့ လွှားတက်ခြင်းဟူသော အလုပ်များသည် ကျွန်တော့်အဖို့ တစ်မိနစ်အတွင်း ပြီးစီးနိုင်သော အလုပ်များဖြစ်လေရကား ကျွန်တော်သည် နောက်တစ်နေ့ညနေတွင်ဖြိတိသျှ တပ်မတော်ကြီးကို မီလာသော အခါ၌ ဂျုံတစ်စေ့မျှ မပါခဲ့စေကာမူ စစ်တပ်အဖို့၌ ဂျမဒါကိုကိုကြီးတည်းဟူသော ဓားမတစ်ချောင်း မဆုံးရှုံးရဘဲ ရှိပါတော့သတည်း။

■

mgyoe.com

.mgyoe.com

ရန်သူရှာ မြာတွေ့

တစ်နေ့သဒ္ဓ ကာနယ်ဂရေဟမ်သည် ကျွန်တော့်ကိုခေါ်၍ စစ်မြေပြင်အုရပ်မှ ဘတ်စရာမြို့သို့ အရေးကြီးသောကိစ္စတစ်ခုနှင့်သွားရန် မှာထားလေသည်။ စစ်မြေပြင်နှင့် ဘတ်စရာမြို့မှာ မိုင်ပေါင်းရှစ်ဆယ်ခန့် ကွာလှမ်း၍ မြင်းတစ်စီးဖြင့်သွားရောက်ရန်ဖြစ်ရာ ကိစ္စမှာ သာမန်ချာပရာစီတစ်ယောက် ဆောင်ရွက်နိုင်သော ကိစ္စမျိုးမဟုတ်ဘဲ လက်ဖတင်နင်ဂျင်နရယ်စစ်ဗိုလ်ချုပ် ဆာဂျွန် ဂရေးနှင့်တွေ့ဆုံ၍ စစ်မြေပြင်သို့ စစ်ကူဖြည့်စွက်တင်ပို့ရန် တောင်းခံရမည့်အရေး ဖြစ်လေသည်။ စင်စစ်မှာ ယင်းကိစ္စမျိုးသည် ကပ္ပတိန်အစရှိသည့် ကော်မရှင်အရာရှိများသာ ဆောင်ရွက်ရမည့်ကိစ္စ ဖြစ်သော်လည်း ကာနယ်ဂရေဟမ်သည် ကျွန်တော်၏ အရည်အချင်းကို သိသည့်အတွက် ထိုကဲ့သို့ စေလွှတ်ခြင်းဖြစ်ဟန် တူ၏။ လမ်းခရီးမှာ ဗြိတိသျှနယ်အတွင်းဖြစ်သော်လည်း ဘေးအန္တရာယ်ထူထပ်၍ မတော်တဆကျဆုံးရလျှင် မျက်နှာဖြူကော်မရှင်အရာရှိတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးရခြင်းထက် ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုးဖြစ်သည့် ဂျမဒါစစ်ဗိုလ်ကလေးတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးရခြင်းသည် သက်သာသေးသည်ဟု ယူဆလေသလောလည်း မပြောတတ်ပေ။ မည်ကဲ့သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်ကမူ အရေးကြီးသောကိစ္စအတွက် ကျွန်တော့်ကို ရွေးချယ်စေလွှတ်လျှင် ဖိုးသွားချင်တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကာနယ်ဂရေဟမ်၏ ဗလက်ရေဗင်း(ကျီးနက်)ခေါ် မြင်းနက်ကြီးကိုစီးလျက် ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်၏ ရင်ဘတ်ထဲတွင် စာတစ်စောင်ပါရှိသော်လည်း စစ်ကူလိုအပ်သည့်အကြောင်းကို နူတ်ဖြင့် ဖြည့်စွက်ပြောပြရန်လည်း လိုသေးသည်ဖြစ်၍ သူရသတ္တိသာမက နူတ်စလျှာစလည်း ကောင်းသော ကျွန်တော့်အား စေလွှတ်သည့်လက္ခဏာလည်း ရှိပေသည်။

တစ်နေ့စောစော၌ ကျွန်တော်သည် ဘလက်ရေဗင်းကိုစီးလျက် စစ်စခန်းမှ ထွက်လာခဲ့ရာ လမ်းခရီးတွင် ရွာကလေးများကို တစ်ရွာပြီးတစ်ရွာ တွေ့ရှိရ၍ အချို့သောရွာများတွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှာပြီးလျှင် ချပါတီနှင့် ကာဖီပူပူဖြင့်သာ ဝမ်းစာအတွက် ကျေနပ်ရသည်။ စစ်ကူရဖို့မှာ အရေးကြီးသော်လည်း ကာနယ်ဂရေဟမ်မှာ ဘလက်ရေဗင်း ပင်ပန်းလွန်းမည်စိုးသည်နှင့် မိုင်ရှစ်ဆယ်ခရီးကို နှစ်နေ့ပိုင်း၍ သွားဖို့ မှာကြားလိုက်၏။ စင်စစ်မှာ ဤမြင်းနက်ကြီးသည် မိုင်ရှစ်ဆယ်ခရီးကို တစ်နေ့တည်းပေါက်အောင် ပြေးနိုင်သော အစွမ်းရှိသည်။

တစ်နေ့ပတ်လုံး ခပ်မှန်မှန်ခရီးသွား၍ ညနေစောင်းအချိန်၌ ရွာတစ်ရွာသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်တွင် နောက်ပါစစ်သားလေးယောက်နှင့်အတူ ခရီးသွားလျက်ရှိသော အိန္ဒိယတိုင်းသား စစ်ဗိုလ်လေးတစ်ယောက်ကို မီလာခဲ့သည်။ ဤရွာကိုကျော်လွန်သောအခါ တောပုန်းဓားပြများရှိတတ်သော တောအုပ်ကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းရမည်တစ်ကြောင်း၊ ကုလားစစ်ဗိုလ်ကလေး၏ မျက်နှာ

mgyoe.com

mgyoe.com

ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ဖော်ရွေသည်ထင်၍ ကျွန်တော် သဘောကျသည် တစ်ကြောင်းကြောင့် ခရီးဆုံခဲ့လျှင် အဖော်ပြုလုပ်ရန် ကျွန်တော်၌ အကြံဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်က စမ်းသပ်သောအနေဖြင့် "ဂွတ်၊ အာဖတားနွန်း"ဟု နှုတ်ဆက်ကာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် မိတ်ဆွေဖွဲ့လိုက်သည်တွင် စစ်ဗိုလ်ကလေးသည် အင်္ဂလိပ်လို တတ်ရုံသာမက ကျွန်တော့်ကို လိုလားသောအမူအရာနှင့် ဖော်ရွေစွာ ပြန်ပြောလေသည်။ ခရီးစဉ်ကို မေးမြန်းသောအခါ ကျွန်တော်သွားရမည့် ခရီးနှင့်ဆုံနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်က ခရီးအတူသွားရန် အကြံပေးသည်တွင် စစ်ဗိုလ်ကလေးသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံလေသည်။

ယင်းတို့ငါးယောက်နှင့် ကျွန်တော် ပူးပေါင်း၍ အတူတကွ ခရီးသွားကြသဖြင့် နောက်တစ်ရွာသို့ရောက်သောအခါ စစ်ဗိုလ်ကလေးသည် "ခမ်အဗ္ဓဒူလာ"ဟူသော အမည်ကို ရွာသားများအား မေးသံကြားရ၏။ "ခမ်အဗ္ဓဒူလာ" ဆိုသည်မှာလည်း ဘရားဆပ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ပြောပြလေ့ရှိသည်။ မည်သည့်ကိစ္စကြောင့် ဤပုဂ္ဂိုလ်အကြောင်းကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းလျက်ရှိပါသနည်းဟု စစ်ဗိုလ်ကလေးအား ကျွန်တော်ကမေးသောအခါ ကုလားစစ်ဗိုလ်ကလေးသည် ပြောလိုဟန်မတူဘဲ "ကိစ္စရှိလို့ပါဗျာ" ဟူ၍သာ ဖြေဆိုလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ခရီးအတူသွားကြစဉ် ကုလားစစ်ဗိုလ်ကလေး၏ ရုပ်လက္ခဏာကို အကဲခတ်၍ သူ၏ကိုယ်ဟန်အမူအရာနှင့် ပြောပုံဆိုပုံကို အကဲခတ်ခြင်းအားဖြင့် အထက်တန်းစား ကုလားလူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ပြောနိုင်၏။ အမည်မှာ လာလ်ချန်ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်အမည်ကိုလည်း သူ့အား ပြောပြလေသည်။ ထိုသူသည် လူကုံထံတစ်ယောက်၏သားဖြစ်၍ စစ်ထဲတွင် ဗော်လန်တီယာအဖြစ်နှင့် အပျော်အမူထမ်းခြင်းဖြစ်ရာ ရာထူးမှာ ကျွန်တော့်ထက် တစ်ဆင့်မြင့်၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်မှာ အသက် ၂၅ နှစ်မျှသာ ရှိသေး၍ လာလ်ချန်မှာလည်း ကျွန်တော်နှင့် သက်တူရွယ်တူဖြစ်သည်ဟု သိရလေသည်။

ကျွန်တော်၏အမည်ကို ပြောပြ၍ မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိရသောအခါ လာလ်ချန်သည် ကျွန်တော့်ကို အထင်ကြီးဟန်မရှိချေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်က စစ်ပွဲ၌ လူပေါင်းတစ်ဒါဇင်မက ကျွန်တော်၏ လက်ချက်ဖြင့် သတ်ခဲ့ပြီးကြောင်း၊ စကားများ၍ ရန်ဖြစ်ရာမှ သဘောတူ ထိုးသတ်ရာတွင် ဂေါရာစစ်သားတစ်ယောက်၊ ကုလားစစ်ဗိုလ်ကလေးတစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့ပြီးကြောင်း ပြောပြလိုက်သောအခါ လာလ်ချန်သည် မျက်ခုံးမွှေးကော့ချီခြင်းနှင့်အတူ ကျွန်တော့်အပေါ်၌ အထင်အမြင် ကြီးမြင့်လာဟန်တူလေသည်။

ထိုအရပ်၌ ရွာကလေးများသည် တစ်ရွာပြီးတစ်ရွာ ဆက်ကာဆက်ကာ တွေ့ရလေရာ တစ်ရွာသို့ရောက်တိုင်း လာလ်ချန်သည် "ခမ်အဗ္ဓဒူလာ"ဆိုသော "ဘရားဆပ်"အကြောင်းကို မေးလေ့ရှိလေသည်။ ထိုသို့မေးသည့်အခါ အချို့က မသိကြောင်း၊ အချို့က မရှိကြောင်းပြော၍ အချို့ကလည်း ရှေ့တွင်ရှိကြောင်း ပြောကြလေသည်။ နေဝင်လုဆဲဆဲအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ပူစာကလေးတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်လာကြ၍ ထိုမှမျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ လက်ယာဘက်တွင် ရွာကလေးတစ်ရွာကိုလည်းကောင်း၊ လက်ဝဲဘက်တွင် သစ်ပင်များအကြားမှ ထိုးထွက်နေသည့် အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင်ကြရ၏။ ထိုခဏ၌ တောသားတစ်ယောက်သည် ကောက်ရိုးလှည်းတစ်စီးကို မောင်းနှင်လာသည်နှင့် လာလ်ချန်က "ဟိုကဟာ ဘာရွာလဲ"ဟု မေးသဖြင့် လှည်းသမားက "ပါတိပူလရွာ ဖြစ်တယ်"ဟု ပြော၏။ ထိုနောက်

ချန်။ ။"ခမ်အဗ္ဓဒူလာဆိုတာ ခင်ဗျားသိသလား"

လူ။ ။"သိတာပေါ့၊ ဘရားဆပ်ကြီးတစ်ယောက်ပဲ"

ချန်။ ။"နို့ သူဘယ်မှာနေသလဲ"

လူ။ ။"ဟိုဘက်က သစ်ပင်တွေထဲမှာမြင်ရတာ သူ့တိုက်ကြီးပေါ့"

လှည်းသမားသည် လက်ဝဲဘက်၌ရှိသော အဆောက်အအုံကြီးကို ကြိမ်တံပြာနှင့် ညွှန်ပြလေသည်။

လာလ်ချန်သည် ထိုစကားကို ကြားရသောအခါတွင် သမင်ကိုမြင်ရသော အမဲလိုက်သမားကဲ့သို့ ကြည်ရွှင်သောမျက်နှာထားဖြစ်ပေါ်လာ၍ အဝေးဘက်ရှိသောတိုက်ကြီးကို စိန်းစိန်းကြည့်လေသည်။ ဤအတောအတွင်း လှည်းသမားက "အားကြီးဆိုးတဲ့လူကြီးပဲ၊ ခမ်အဗ္ဓဒူလာဆိုရင် တစ်နယ်လုံးက ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ရတယ်"ဟု ပြောလေသည်။

mgyoe.com

ချန်။ ။"ဒီလူက ဒီအရပ်သားလားဗျ"

လူ။ ။"မဟုတ်ဘူး။ သဲကန္တာရထဲက လာတဲ့လူပဲ။ မုတ်ဆိတ်နီကြီးနဲ့။ သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်"

ချန်။ ။"ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ်လူပဲ၊ နေရာကျလိုက်လေဗျာ။ လိုက်ရှာလိုက်ရတာ ခုမှတွေ့ပေတော့တယ်။ ကိုင်း။ ဂျမဒါကိုကိုကြီး၊ ကျုပ် တော့ ဒီကနေ့ည ဟိုဘက်ကရွာကလေးမှာ အိပ်တော့မယ်။ ခင်ဗျားကော"

ထိုအချိန်တွင် နေဝင်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်လည်းယင်းတို့နှင့်အတူ ထိုရွာ၌ပင် တည်းခိုရ မနက်လင်းသော အခါမှ ခရီးဆက်ပါတော့မည်ဟု ပြန်ပြောလေသည်။ လာလ်ချန်သည် လှည်းသမားအား ကျေးဇူးတင်စကား ပြော၍ ကျွန်တော်တို့လူစုသည် လက်ယာဘက်၌ရှိသော ပါတီပူလရွာကလေးဆီသို့ သွားကြလေသည်။ ရွာထဲသို့ ရောက်သောအခါ လာလ်ချန်သည် ရွာလူကြီးအိမ်ကိုမေး၍ ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ စစ်သည်တော်များဖြစ်သည့်အတိုင်း ရွာလူကြီးအိမ်၌ ထိုညဉ့်အဖို့ တည်းခိုကြ၏။ ကျွန်တော်၏အကြိမှာ လာလ်ချန်နှင့် ခမ်အဗ္ဒူလာတို့၏ကိစ္စကို သူတို့ဘာသာအလျောက် ရှင်းလင်းကြရန်ထားခဲ့၍ နံနက်လင်းသော အခါတွင် ကျွန်တော်သွားရန်ရှိသော ခရီးကို ဆက်လက်ရန်ဖြစ်လေသည်။

မြင်းများကို ဇောင်းသွင်း၍ ကျွန်တော်တို့လူစုသည် ချပါတီနှင့် အာလူးတည်းဟူသော ညစာကို စားသောက်ကြပြီးနောက် လာလ်ချိန်သည် ကျွန်တော့်အားတီးတိုးစကားပြောလေသည်။ လာလ်ချန်သည် ကျွန်တော့်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ညီအစ်ကိုအရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင်အားကိုးကြောင်း၊ ကျွန်တော့်၌ သူရသတ္တိရှိသည်ဆိုသော အခြင်းအရာကို မျက်နှာမြင်ရုံနှင့် သိနိုင်ကြောင်း၊ ယင်းဆောင်ရွက်ရန်ရှိသောကိစ္စမှာ ဘေးအန္တရာယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်ကဲ့သို့ သတ္တိကောင်းသော လူများ၏အကြိုက် ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်ကြောင်း၊ ဤကိစ္စတွင် ကျွန်တော် ကူညီမည်ဆိုပါက တစ်သက်ပတ်လုံး ကျေးဇူးတင်၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းများနှင့် ပြောဆို လေသည်။ ကျွန်တော်ကမူ အခြားသော အကြောင်းပြချက်များထက် ဘေးအန္တရာယ်ရှိသော အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်သည်ဆိုခြင်းကို ကြားလိုက်ရက တည်းက လာလ်ချန်၏ကိစ္စတွင် ကူညီဆောင်ရွက်လိုသော စိတ်ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေပြီ။ သို့ဖြစ်၍

တော်။ ။"နေစမ်းပါဦး လာလ်ချန်၊ ကျုပ်မှာလည်း စစ်ကိစ္စနဲ့ လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားကိစ္စဟာ ဒီတစ်ညဆောင်ရွက်ပြီး နက်ဖန်ကျတော့ ကျုပ်ခရီးကို ကျုပ်ဆက်လက်ပြီးသွားနိုင်မယ် မဟုတ်လား"

ချန်။ ။"သွားနိုင်တာပေါ့ဗျ"

တော်။ ။"ကိုင်း ဒါဖြင့်ဆိုစမ်း၊ ခင်ဗျားကိစ္စက ဘယ်လိုလဲ"

ချန်။ ။"ဒီလိုဗျ၊ ကျွန်တော့်အဖေဟာ မြေပိုင်ရှင်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်လောက် တုန်းက တိုင်းပြည်မငြိမ်မသက် ဖြစ်ရာမှာ ကျွန်တော်တို့နယ်တစ်ဝိုက်မှာ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်လိုဖြစ်ပြီး လူဆိုးလူမိုက်တွေက တန်ခိုးကြီးခဲ့ဖူးပါတယ်။ တချို့လူဆိုးတွေက တောင်သူလယ်သမားတွေကို မြှောက်ပေးပြီး မြေပိုင်ရှင်တွေကို သတ်တဲ့လူသတ်၊ မောင်းထုတ်တဲ့လူ ထုတ်၊ ထောင်ချတဲ့လူချ၊ အရမ်းလုပ်ကြပါတယ်။ မြေပိုင်ရှင်ကြီးတွေဟာ လုပ်သားတွေအပေါ်မှာ အများအားဖြင့် သနားကရုဏာ ကင်းမဲ့ပြီး ရက်ရက်စက်စက် ပြုမူကြတာတော့ မှန်ပါတယ်။ နို့ပေမယ့် ကျွန်တော့်ဖခင်ကတော့ မြေပိုင်ရှင်ကြီးတွေအနက်မှာ တရားမျှတဆုံး လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ လုပ်သားတွေက ကျွန်တော့်ဖခင်ကို ဖမ်းပြီးစစ်ဆေးကြတဲ့အခါမှာ ခုံသမာဓိလူကြီးသုံးယောက် တင်မြှောက်ကြပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ခမ်အဗ္ဒူလာတစ်ယောက် ပါပါတယ်။ ဖခင်ကို စစ်ဆေးတဲ့အခါမှာ တခြား ခုံသမာဓိလူကြီးနှစ်ယောက်က အပြစ်မရှိဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ကြပါလျက်နဲ့ သြဇာကြီးတဲ့ လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ခမ်အဗ္ဒူလာက အပြစ်ရှိတယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပါတယ်။ နှစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ဖြစ်လို့မို့ များရာကို အတည်ပြု သင့်သော်လည်း ဟိုနှစ်ယောက်က လူကောင်းကြီးတွေ ဖြစ်လေတော့ ခပ်အေးအေးနေကြရာမှာ လူဆိုးကြီး အဗ္ဒူလာက လုပ်ချင်ရာ လုပ်နိုင်တဲ့အခွင့်အရေး ရသွားတယ်။ ခုံသမာဓိလူကြီးနှစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ဖခင်ကို အပြစ်မရှိဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ကြသော်လည်း ခမ်အဗ္ဒူလာက အပြစ်ရှိတယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ဖခင်ကို ခြေထောက်နဲ့ ကန်၊ ကြိုးနဲ့တုပ်၊ ထုရိုက်ကြ၊ သူ့တပည့်တွေနဲ့ လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်ပြီး ရုံးခန်းပြင်ဘက် ထုတ်ဖေးလိုက်တော့ လူထုဆိုတာ သွေးပူနေတုန်းမှာ သတ်ချင်ဖြတ်ချင်တဲ့ ဒေါသစိတ်တွေ ဟုန်းဟုန်းတောက်နေခိုက်မို့

mgyoe.com

mgyoe.com

ခမ်အဗ္ဗဒူလာရဲ့ နောက်လိုက်များ ရှေ့ဆောင်ချက်အရ ကျွန်တော့် ဖခင်ကို အရှင်လတ်လတ်ကြီး ဆွဲဆုတ်လိုက်ကြတာ အလောင်းတောင်မကျန်ရစ်ဘဲ အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာဖြစ်ကုန်တော့တယ်ဗျ။

တော်။ ။"လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်လောက်က အဖြစ်အပျက်ဆိုတော့ ခင်ဗျား ခပ်ငယ်ငယ် ရှိဦးမှာပေါ့"

ချန်။ ။"ဟုတ်တာပေါ့။ ကျွန်တော် ၁၅ နှစ်သားလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော့်အစ်ကိုကတော့ ၁၈ နှစ်သားရှိပြီ။ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ခမ်အဗ္ဗဒူလာအပါမှာ အကျိတ်အခဲ မကျေနိုင်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားစဉ်းစားကြည့်ရင် သိမှာပေါ့။ အဲဒီအတောအတွင်းမှာပဲ မြေပိုင်ရှင် မုဆိုးမတစ်ယောက်ကို လယ်သမားခုံရုံးတင်ပြီး စစ်ဆေးရာမှာ ခမ်အဗ္ဗဒူလာက မုဆိုးမရဲ့ အသက်ကိုကယ်တင်ပြီး မိန်းမကြီးရဲ့ လယ်မြေတွေကိုရလေတော့ အလွန်တရာ သြဇာကောင်းတဲ့ သူဌေးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာတော့တာကိုးဗျ။ ကျွန်တော်တို့ လူလားမြောက်တဲ့အခါမှာ ကျွန်တော့်အစ်ကိုက ခမ်အဗ္ဗဒူလာရဲ့ သတင်းကို နားထောင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဖခင်အတွက် လက်စားချေရအောင်ဆိုပြီး လိုက်သွားလေရဲ့။ နောက်ဆုံးမှာ လက်စားချေခွင့်မရတဲ့အပြင် ကျွန်တော့်အစ်ကိုဟာ ခမ်အဗ္ဗဒူလာရဲ့ လက်ချက်နဲ့သေရတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော် သတင်းရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး လက်စားချေဖို့ကိစ္စကို ကျွန်တော်က ဆက်လက်ပြီး ဆောင်ရွက်ဖို့ အကြံအစည်နဲ့ ဇြတိသျှအစိုးရရဲ့စစ်တပ်ထဲဝင်ပြီး ကျွန်တော် စစ်မှုထမ်းခဲ့တယ်။ ရောက်လေရာအရပ်မှာ ခမ်အဗ္ဗဒူလာအကြောင်းကို ကျွန်တော် စုံစမ်းတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်လောက်ကတော့ ဒီနားတစ်ဝိုက်ဆီမှာ ခမ်အဗ္ဗဒူလာဆိုတဲ့ သူဌေးကြီးတစ်ယောက် ရှိလေရဲ့လို့ သတင်းရတာနဲ့ စစ်ဗိုလ်ကြီးဆီက ရက်သတ္တတစ်ပတ် အခွင့်တောင်းပြီး ဖခင်ရဲ့ငယ်မွေးခြံပေါက်များဖြစ်တဲ့ စစ်သားလေးယောက်နဲ့အတူ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်တယ်"

တော်။ ။"နေပါဦးဗျ၊ ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ"

ချန်။ ။"ကျွန်တော်နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့စေချင်တယ်"

တော်။ ။"ဘယ်ကိုလဲ"

ချန်။ ။"ခမ်အဗ္ဗဒူလာရဲ့ အိမ်ကိုပေါ့"

တော်။ ။"ရှာဟိုဘက်က မြင်ခဲ့ရတဲ့ အိမ်ကြီးဟာလား"

ချန်။ ။"ဟုတ်ပါတယ်"

တော်။ ။"ဘယ်တော့လဲ"

ချန်။ ။"ခုချက်ချင်းပေါ့"

တော်။ ။"ပြီးတော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ"

ချန်။ ။"ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ဟိုရောက်တော့မှ ကြည့်ရမှာပဲ။ ခင်ဗျားပါရင် ကျွန်တော်ကတော့ အားရှိတယ်ဗျာ"

ကျွန်တော့်မှာ လာလ်ချန်၏ အဖြစ်အပျက်ကို ကြားရသည်နှင့် ဤကိစ္စ၌ သူ့ဘက်သားဖြစ်သွားသည့်ပြင် စွန့်စားခြင်းအလုပ်၌ ဦးမလေးသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း

တော်။ ။"ကိုင်း စိန်လိုက်ဗျာ၊ နက်ဖန်ခါတော့မှ ကျုပ် ခရီးဆက်သွားတော့မယ်။ ဒီကနေ့ညအဖို့တော့ ခင်ဗျားလူပဲလို့ မှတ်လိုက်တော့"ဟုဆိုကာ လက်ကမ်းလိုက်သဖြင့် လာလ်ချန်သည် ကျွန်တော်၏လက်ကို အားရပါးရ လှုပ်ယမ်းလေသည်။

မီးထွန်းပြီးကာလအချိန်တွင် ကျွန်တော်နှင့် လာလ်ချန်တို့သည် နောက်ပါစစ်သားများကို ရွာလှူကြီး အိမ်၌ ထားခဲ့၍ လက်နက်အပြည့်အစုံနှင့် ခြေကျင်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ လက်နက်များမှာ ဓားတစ်ချောင်းစီနှင့် ခြောက်လုံးပူးသေနတ်တစ်လက်စီ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ရွာပေါက်မှ ထွက်လာ၍ လှည်းလမ်းတစ်လျှောက် လိုက်လာကြသည်တွင် ခမ်အဗ္ဗဒူလာ၏ တိုက်ရှေ့သို့ရောက်လာကြသည်။ ခမ်အဗ္ဗဒူလာ၏ နေအိမ်မှာ ရဲတိုက်ကြီးသဖွယ်ဆောက်လုပ်ထား၍ ကာလပျက်သော အခါများ၌ သူခိုးဓားပြများ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်သည်ကို အတွင်းမှခုခံတွန်းလှန်ရန်အတွက် ပစ္စင်ရင်တားအစရှိသည့် ခုခံကာကွယ်ရေး ကိရိယာများနှင့်တကွ အပြည့်အစုံရှိလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ရဲတိုက်အပြင်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ တစ်ခုသော ပြတင်းပေါက်မှထွက်နေသော အလင်းရောင်မှတစ်ပါး အဆောက်အအုံတစ်ခုလုံး မည်းမှောင်လျက်ရှိ၏။ ရဲတိုက်ကြီးပတ်ဝန်းကျင်၌ ကြီးမားသော သစ်ပင်ကြီးများကြောင့် မိုက်မှောင်လျက်ရှိ၏။ ဝင်းတံခါးသို့ရောက်ကြသောအခါ လာလ်ချန်သည် တံခါးကိုဓားရိုးဖြင့် ဆောင့်လိုက်သည်တွင် မုတ်ဆိတ်ထူ

mgyoe.com

သော ကုလားတစ်ယောက်သည် လက်တစ်ဖက်တွင် မှန်အိမ်တစ်လုံးဆွဲလျက် အခြားလက်တစ်ဖက်တွင် ခွေးသမင်ကြီးတစ်ကောင်ကို သံကြိုးဖြင့်ထိန်းကာ ဝင်းတံခါးသို့ လျှောက်လာသည်။ လာလ်ချန်က ခမ်အဗ္ဓဒူလာကို တွေ့လိုကြောင်း ပြောရာတွင် ထိုသူက သူဌေးကြီးသည် ညအချိန်တွင် ဧည့်သည်များ လက်ခံလေ့မရှိကြောင်း ပြန်ပြောလေသည်။

ချန်။ ။"ခမ်အဗ္ဓဒူလာကိုတွေ့ဖို့ အဝေးကြီးက ကျွန်တော် လာခဲ့ရတယ်၊ မတွေ့ရရင် မပြန်ဘူးလို့ပြောလိုက်"

လာလ်ချန်မှာ အခန့်သားအမူအရာမျိုးနှင့် ဤသို့ ပြောခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်တော်ပင်လျှင် ယင်းထက်ခန့်ညားအောင် ပြောနိုင်တော့မည်မဟုတ်ဟု စိတ်ထဲ၌ ချီးကျူးမိသည်။ လူကြီးသည် အလွန်ထူပြိန်းသော မျက်ခုံးမွေးများအောက်မှ သေးငယ်သောမျက်လုံးကလေးများနှင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် "ဒီအချိန်မှာ ဆိုရင် သူဌေးကြီး မူးနေပါတယ်။ ဒီဖြင်အချိန်မှာ လာတွေ့ရင် ကောင်းပါလိမ့်မယ်"ဟု ပြော၏။

ဤအတောအတွင်း၌ အလင်းရောင်ရှိသော အခန်းပေါက်ရှေ့တွင် လူသုံးယောက်ရပ်လျက် ကျွန်တော်တို့အား ရပ်ကြည့်နေရာ တစ်ယောက်သော သူ၏လက်တွင်လည်း ခွေးသမင်ကြီးတစ်ကောင်ကို သံကြိုးဖြင့်ထိန်းလျက်ရှိ၏။ လာလ်ချန်ကမူ ထိုအခြင်းအရာများကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ "တော်ပြီ၊ စကားမရှည်နဲ့။ မင်းနဲ့ပြောလို့ မပြီးဘူး။ မင်းဆရာနဲ့တွေ့မှ ဖြစ်မယ်"ဟု ဆိုကာ တံခါးစောင့်က မစ္စတစ္စဖွင့်ထားသော တံခါးအကြားမှ တိုးဝင်သွားလေရာ တံခါးစောင့်လည်း အံ့အားသင့်ကာ ငေးကြည့်နေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ ဝင်းထဲသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

ချန်။ ။"ဘယ်မှာလဲ မင်းတို့သခင်၊ လိုက်ပြစမ်း"ဟု ဆိုကာအဆောက်အအုံဆီသို့ အခန့်သား လျှောက်သွားလေရာ ခွေးသမင်ကို သံကြိုးနှင့်ထိန်းထားသော အစောင့်လည်း ယောင်ချာချာဖြစ်၍ လာလ်ချန်နောက်မှ လိုက်သွားရတော့သည်။

အဆောက်အအုံကြီးသို့ ဝင်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမကြီးတစ်ခုရှိရာ ယင်း၏အခြားဘက်၌ အခန်းတံခါးတစ်ပေါက်ကို မြင်ရ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ခန်းမကြီးတစ်လျှောက် လျှောက်သွား၍ အခန်းငယ်တစ်ခုထဲတွင် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်အမြောက်အမြားနှင့် စားပွဲထိုင်လျက်ရှိသောလူကြီး တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုလူကြီးမှာ အလွန်ထွားကျိုင်းသော ကိုယ်လုံးရှိသည့်ပြင် အမွေးအမှင်ထူလှ၍ မျက်နှာတစ်ခုလုံး အမွေးဖုံးမတတ် ရှိနေလျက် မုတ်ဆိတ်မွေးကြီးမှာလည်း ရင်ဘတ်သို့တိုင်အောင် စုတ်ဖွားကြီး ကျနေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ကြောက်စရာကောင်းသော လူအမျိုးမျိုးကို မြင်ခဲ့ရဖူးသော်လည်း စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များ အလယ်မှ ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သော ထိုလူကြီး၏ အင်္ဂါရုပ်ကဲ့သို့ မျက်နှာထားနှင့်တကွ ကြောက်စရာ ကောင်းသော လူစားမျိုး မမြင်ခဲ့ဖူးချေ။ ကြက်ပေါင်တစ်ခုကို လက်တစ်ဖက်နှင့်ကိုင်၍ ကိုက်စားရာမှ ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်လိုက်သည်တွင် ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း ကိုက်စားချင်သော ဒေါသဟန်မျိုး ထနေသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။ ထိုသူသည် အရက်မူးဟန်တူသော်လည်း ကျွန်တော်တို့၏ ယူနီဖောင်းများကို မသိလောက်အောင် မူးနေသည်မဟုတ်ချေ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သောအခါ၌–

လူကြီး။ ။"အောင်မယ် စစ်ဗိုလ်တွေပါလား၊ ဂျာမန်နဲ့ တူရကီကိုနိုင်အောင်တိုက်မယ့် ဗြိတိသျှဘက်တော်သား စစ်ဗိုလ်ကဇလေးတွေပါလား"ဟု ပြောလိုက်၏။ လာလ်ချန်သည် ထိုသူကြီးပြောသော စကားကို ဂရုစိုက်သည့် လက္ခဏာမရှိဘဲ ထိုသူကြီး၏ နံဘေးသို့သွား၍ရပ်ကာ "ခမ်အဗ္ဓဒူလာ"ဟု ခေါ်လိုက်၏။ ထိုလူကြီးသည် မိမိ၏နာမည်ကို အခေါ်ခံနေကျမဟုတ်ဘဲ "ဘရားဆပ်"ဟူ၍သာ ရွာသူရွာသားများက ခေါ်နေကျဖြစ်သောကြောင့် အလန့်တကြား မော့ကြည့်ရာတွင် လာလ်ချန်က "ခမ်အဗ္ဓဒူလာ"ဟု တစ်ကြိမ်ထပ်၍ ခေါ်လိုက်၏။ ဤတွင် လူကြီးသည် ကုလားထိုင်လက်တင်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ထောက်လျက် ကုန်းထရင်း "မောင်ရင်က ကျုပ်နာမည်ကို အထပ်ထပ်ခေါ်နေရတာ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်လဲ မောင်ရဲ့"ဟု မေးလိုက်သည်။

ချန်။ ။"ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်လိုက်ရှာနေတာ ကြာလှပြီ ခမ်အဗ္ဓဒူလာ"

လာ။ ။"မောင်နဲ့ကျုပ်နဲ့ သားအဖအရွယ်လောက် ကွာခြားပါလျက် ဘယ်လိုကိစ္စနဲ့ လိုက်ရှာနေရပါသလဲ

mgyoe.com

mgyoe.com

မောင်"

ချန်။ ။"လိုက်ရှာဆို ကျွန်တော်က ဘာရှိချန်ရဲ့သား ပဲ ခင်ဗျ"

ဤတွင် ခမ်အဗ္ဘဒူလာသည် တုန်လှုပ်သွားဟန်ရှိသော်လည်း ဟန်လုပ်၍ ရယ်မောလေသည်။

လာ။ ။"လွန်ပြီးသားဟာတွေ လွန်ပါစေတော့ မောင်ရယ်။ အမှတ်မထားကောင်းပါဘူး။ ဟိုအခါတုန်းကတော့ သူသေကိုယ်သေ ဆောင်ရွက်ကြရတဲ့ ခေတ်ကြီးကိုးမောင်ရဲ့။ မောင့်အဖေမသေရင် ကျုပ်သေဖို့ပဲ။ လွန်ပြီးသားတွေကို မေ့ပျောက်ပြီး ကျုပ်ဆီရောက်တဲ့အခါ မိတ်ဆွေလို သဘောထားပြီး စားစားသောက်သောက်ပေါ့ မောင်ရယ်"

ခမ်အဗ္ဘဒူလာသည် ဖိတ်ခေါ်သည့်သဘောနှင့် ကုလားထိုင်များကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလေသည်။

ချန်။ ။"တော်စမ်းပါဗျာ၊ ပရိယာယ်တွေ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့။ ကျုပ်က ခင်ဗျားကျွေးတာ စားမလို့လာတာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားကို သတ်ရအောင်လာတာ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားလို လူယုတ်မာမဟုတ်လို့ ကျုပ်အဖေကို ခင်ဗျား သတ်သလို တစ်ဖက်သတ်မလုပ်ချင်ဘူး။ သူသေကိုယ်သေ သတ်တမ်းမှ ကြိုက်တယ်။ ဘယ်မှာလဲ ခင်ဗျားဓား။ သွားယူချေ၊ သွားလေ"

လာ။ ။"မဟုတ်တာ မောင်ရယ်၊ မောင်တို့လို လူငယ်များကသာ..."

လာလ်ချန်သည် စိတ်ကိုမချုပ်တည်းနိုင်သည့် လက္ခဏာနှင့် ခမ်အဗ္ဘဒူလာ၏ နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့်မုတ်ဆိတ်မွေးများ ဝိုင်းရံလျက်ရှိသော ပါးစပ်ကို လက်ဝါးဖြင့် ပိတ်ရိုက်လိုက်ရာ နှုတ်ခမ်းကွဲ၍ မုတ်ဆိတ်ပေါ်သို့ သွေးများ စွန်းသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်–

လာ။ ။"သေပေတော့ကွ မင်း"

ချန်။ ။"အဲ ဟုတ်ပြီ။ လုပ်စမ်း"

လာ။ ။"ဘယ်မှာလဲဟဲ့ ငါ့ဓား၊ နေ နေ၊ မကြာစေဘူး။ ချက်ချင်းလာခဲ့မယ်"ဟုဆိုကာ အခန်းထဲမှကတိုက်ကရိုက် ထွက်သွားလေသည်။

ခမ်အဗ္ဘဒူလာသည် အခန်းပေါက်တစ်ခုမှ ထွက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အခြားသော အပေါက်တစ်ပေါက်မှ ကုလားမလေးတစ်ယောက် ပြေးဝင်လာရာ ရုပ်ချောသော မိန်းမဆိုလျှင် တစ်ကြိမ်ပြင်နှစ်ကြိမ်မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်သော ကျွန်တော်မှာ ထိုသူငယ်မ၏အဆင်းကြောင့် စိုက်ငေးနေမိပါတော့သည်။

မိန်းကလေးသည် လာလ်ချန်အနီးသို့ ပြေးသွား၍ "ကျွန်မ ချောင်းကြည့်နေတာ၊ ကျွန်မ အားလုံး မြင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်မင်းကြီးသားရယ်။ ဒီသတ္တဝါကြီးကို ဒီလိုဆုံးမလိုက်တာ ကျွန်မသိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ သူနှိပ်စက်တာနဲ့ ကျွန်မမိခင် သေသွားရှာတယ်။ ဟော ဟော၊ လာပြီ လာပြီ" ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မိန်းကလေးသည် လာခဲ့သောအပေါက်မှ ပြန်ပြေးထွက်သွားလေသည်။

နောက်တစ်ခဏ၌ ခမ်အဗ္ဘဒူလာသည် ဓားရှည်ကြီးတစ်ချောင်းကိုင်လျက် ဝင်လာရာ ယင်း၏ နောက်မှ တပည့်တစ်ယောက် လိုက်ပါလာ၏။

လာ။ ။"ကိုင်း လာကြ၊ ဒီအခန်းထဲမှာ စားပွဲခုံတွေ ဘာတွေနဲ့မို့ သတ်လို့ပုတ်လို့ မကောင်းဘူး။ ကျယ်ကျယ် ဝန်းဝန်း သတ်ကြရအောင် ဟိုဘက်ခန်းကို လိုက်ခဲ့"

ကျွန်တော်တို့သည် ခမ်အဗ္ဘဒူလာနှင့်အတူ လိုက်သွားကြ၍ အခြားသောအခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်ကြသော အခါ ယင်းမှာ အတန်ကျယ်ဝန်း၍ နံရံအနီးတွင် ထင်းရှူးသေတ္တာများနှင့် စည်ကြီးများ စုပုံထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ကြွက်လျှောက် တစ်ခုပေါ်၌ကား အလွန်လင်းသော စားပွဲတင်မီးအိမ်တစ်လုံး ထွန်းထားလေသည်။ ကြမ်းပြင်မှာ ကျယ်ပြန့်ညီညာ၍ ဓားချင်းယှဉ်ခုတ်ရန်အတွက် အလွန်သင့်တော်သည်ဟု ကျွန်တော်ခန့်မှန်းမိသည်။ လာလ်ချန်သည် ဓားကိုကိုင်လျက် စိတ်အားထက်သန်သော အမူအရာနှင့် ယင်းအခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေရာ ခမ်အဗ္ဘဒူလာသည် အခန်းဝ၌ရပ်လျက် ကျွန်တော့်အား ဝင်ဖို့ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း လာလ်ချန်နောက်မှ ဝင်လိုက်သွား၏။ အခန်းထဲသို့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဝင်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အခန်းတံခါးသည် ကျောင်းခနဲ ပိတ်သွား၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကား ထောင်ချောက်ထဲတွင် မိနေခဲ့လေပြီ။

ကျွန်တော်တို့သည် ခမ်အဗ္ဘဒူလာ၏ ညစ်ပတ်ယုတ်မာခြင်းကို သိကြရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဒေါသတကြီးဖြင့် အခန်းတံခါးကို ကိုယ်လုံးပစ်၍ ရိုက်ကြ၏။ သို့ရာတွင် တံခါးသည် နဲ့ရုံမျှ နဲ့သည်မရှိ။ ကျောက်ဆောင်ကဲ့သို့ ခိုင်မြဲစွာ တည်နေလေသည်။ ခမ်အဗ္ဘဒူလာ၏ နာမည်ကိုခေါ်၍ ဆဲရေးကြိမ်းမောင်းလိုက်ကြသည်

mgyoe.com

များမှာလည်း ပွက်ပွက်ရိုက်လျက်ရှိတော့သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့၏ ကိုယ်လုံးရိုက်ခြင်း၊ မခံချင်အောင် ဆဲရေးတိုင်းထွာခြင်းများသည် အချည်းနှီးပင် ရှိတော့သည်။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်သည် ဤသို့ပြုခြင်းအားဖြင့် လေကုန်၍ ပင်ပန်းရုံသာရှိမည်ကို စဉ်းစားမိသည်နှင့် လာလ်ချန်အား ရပ်စဲစေပြီးလျှင် အခန်း၏ အခြေအနေကို စုံစမ်းကြလေသည်။

အခန်း၏ နံရံတစ်ဘက်၌ လေဝင်ပေါက်တစ်ခုရှိသော်လည်း အလွန်ကျဉ်းမြောင်းသဖြင့် ဦးခေါင်းလျှိုရုန်ပင် မဖြစ်နိုင်ချေ။ ထိုအပေါက်မှာအတန်မြင့်၍ လာလ်ချန်သည် စည်တစ်ခုပေါ်မှ တက်ကြည့်ရသည်။

တော်။ ။"ဘာတွေမြင်ရသလဲ လာလ်ချန်"

ချန်။ ။"သစ်ပင်တွေကြားထဲမှာ လူသွားလမ်းကလေးတစ်ခုလိုလို မြင်ရတာပဲဗျို့။ အလို ဘာလုပ်ကြမလို့ပါလိမ့်"

ကျွန်တော်သည် စည်ပေါ်သို့တက်၍ အပေါက်မှ ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ သစ်ပင်ကြီးများအကြား၌ မြင့်ရသော လူသွားလမ်းကြောင်းကလေးပေါ်တွင် လူတစ်ယောက် မြင်းစိုင်းသွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ လမ်းကလေးမှာ ဖြူးဖြောင့်သော်လည်း ထိုလူသည် မထင်ရှားသော လရောင်တွင် မကြာမီအတွင်း ဇွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

ချန်။ ။"ဘယ်လိုသဘော ထင်သလဲဗျ"

တော်။ ။"ကျုပ်အထင်တော့ ကျုပ်တို့ကိုသတ်ဖို့ လူတွေကို သွားခေါ်တာ ဖြစ်မှာပဲ။ ကြောင်မရောက်ခင် ကျုပ်တို့ကြွက်နှစ်ကောင်က လှောင်အိမ်ထဲက လွတ်အောင်ကြိုးစားဖို့အလုပ် ရှိတော့တာပဲ လာလ်ချန်"

ကျွန်တော်တို့သည် အခြေအနေကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်ကြသောအခါ အခန်းထဲ၌ မီးအိမ်တစ်လုံးရှိနေသည့်အတွက် တော်ပါသေး၏ဟု အောက်မေ့၏။ မှောင်မိုက်ထဲ၌ဆိုပါလျှင် ကျွန်တော်တို့ ဘာမျှတတ်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ မီးအိမ်၏ အလင်းရောင်ဖြင့် စုံစမ်းကြည့်ရှုကြသောအခါ စည်ကြီးများနှင့် ထင်းရှူးသေတ္တာများမှာ စွန်ပလွန်သီးခြောက်၊ သပျစ်သီးခြောက်၊ ဖယောင်းတိုင်၊ ဝိုင်အရက်ချို အစရှိသည့် စားနပ်ရိက္ခာများ ထည့်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုစားစရာများကို စား၍ အရက်ချိုကိုသောက်နေရလျှင် ရက်ပေါင်းအတန်ကြာအောင် အစာငတ် မသေနိုင်ဟု စဉ်းစားမိသဖြင့် တအားရှိမိသည်။ ကျွန်တော်မှာ အနည်းငယ် ဆာလောင်သဖြင့် စွန်ပလွန်သီးခြောက်များကို မြည်းကြည့်သော်လည်း လာလ်ချန်မှာမူ အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် "ဒီလိုနဲ့ဘာရမလဲကွ၊ မသေသေအောင် သူ့ကိုသတ်မှာပေါ့" စသည်ဖြင့် ရေရွတ်ကြုံးဝါးလျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်ကမူ သူ့ကိုသတ်ဖို့ထက် ကိုယ်လွတ်အောင်ရုန်းဖို့အတွက်က အရေးကြီးသည်ဟု စဉ်းစားမိသည်နှင့် ထိုအကျဉ်းအကျပ်ထဲ၌ပင် ပြုံးမိပါသေးသည်။ သို့ဖြစ်၍

တော်။ ။"သတ်တာတော့ သတ်တာပေါ့ ကိုယ့်လူရယ်။ ခုလက်ငင်းအရေးက ကျုပ်တို့လွတ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ အကြံထုတ်ကြရမယ်ဗျ"

ချန်။ ။"ဟုတ်ပါရဲ့လေ။ ကျွန်တော်က ဖခင်အတွက် လက်စားချေချင်တဲ့ ဇောမွန်နေလို့ ကိုယ့်အတွက်တောင် သတိမရအောင် ဖြစ်နေမိလို့ပါဗျာ။ ကိုင်း၊ ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ။ ခင်ဗျားကပဲ အကြံပေးပါတော့ဗျာ"

တော်။ ။"ကျုပ်တို့ကို အခုလို ပိတ်လှောင်ထားခြင်းက ချစ်လို့ခင်လို့လုပ်တာ မဟုတ်ကြောင်းတော့ သေချာတယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့အဖြစ်ကိုလည်း ဘယ်သူကမှ မသိပေဘူးလို့ ယူဆဟန်တူတယ်။ ဒါထက် ကျုပ်တို့ ဘယ်ကိုသွားမယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျားတပည့်များကို ပြောခဲ့သလား"

ချန်။ ။"ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောခဲ့ဘူး"

တော်။ ။"ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ဒီအခန်းထဲမှာ အစာရေစာငတ်လို့တော့ တော်တော်နဲ့ မသေနိုင်တာ အမှန်ပဲ။ အခုလို စည်ကြီးတွေ ထင်းရှူးသေတ္တာတွေကို အကာအကွယ်ယူပြီး ခုခံရမယ်ဆိုရင် သူတို့လူ လေးငါးယောက်လောက်တော့ ကြောက်ဖို့ မရှိဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ စစ်ကူတောင်းဖို့ မြင်းနဲ့ လွတ်လိုက်ဟန်တူတယ်"

ချန်။ ။"ဒါဖြင့် စစ်ကူမရောက်ခင် ကျွန်တော်တို့လွတ်အောင် ကြံမှတော်မှာပဲ။ ဒီလိုဆိုရင် ဒီသစ်သားတံခါးကြီးကို မီးနဲ့ရှို့လို့ မဖြစ်ပေဘူးလားဗျာ"

တော်။ ။"ဖြစ်တာပေါ့။ ဘယ့်နယ်မဖြစ်ဘဲ နေမလဲ။ ဒါပေမဲ့ အခက်အခဲ တစ်ခုက ဝိုင်အရက်တွေပါ မီးကူးပြီး ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ပါ မီးဖုတ်ပြီးဖြစ်သွားလိမ့်မယ်ဗျ"

ချန်။ ။"ဒါဖြင့် ခင်ဗျား အကြံပေးစမ်းပါအုံးဗျ။ အလို ဒါ ဘာလဲဗျို့"

ကျွန်တော်တို့သည် အုတ်နံရံ၌ရှိသော လေဝင်

mgyoe.com

mgvoe.com

ပေါက်မှ ကြယ်များကို မြင်နိုင်သည်ဖြစ်ရာ ထိုခဏတွင် ကြယ်များကွယ်ပျောက်၍ လက်ကလေးတစ်ဖက် ပေါ်လာပြီးလျှင် လက်ထဲတွင် တောက်ပြောင်သောအရာဝတ္ထုတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည့်ခဏ၌ပင် မိန်းမတစ်ယောက်၏ အသံဖြင့် "မြန်မြန် လုပ်ကြ၊ မြန်မြန်၊ မြန်မြန်" ဟု ပြောသံကြားလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် စည်တစ်လုံးပေါ်သို့ ခုန်တက်၍ လေဝင်ပေါက်မှ မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ မိန်းမသံဖြင့် "တောပုန်းဓားပြတွေကို အခေါ်လွှတ်လိုက်တယ်၊ မြန်မြန်လုပ်ကြ။ အောင်မယ်လေး ကယ်တော်မူပါ" ဟု ပြောသံကြားလိုက်ရသည်။ နောက်တစ်ခဏ၌ တဖုန်းဖုန်းရိုက်နှက်သော အသံများကြား၍ ကယ်ပါယူပါ အော်ဟစ်သော မိန်းမသံများလည်း ပေါ်ထွက်လာပေရာ ကျွန်တော်တို့သည် အကြောင်းခြင်းရာကို ရိပ်မိသော်လည်း မည်သို့မျှမတတ်နိုင်ဘဲ စည်ကြီးပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာကြရသည်၊ သူငယ်မက ကျွန်တော်တို့အား အကူအညီပေးသည်ကို ခမ်အဗ္ဗဒူလာသို၍ မိန်းကလေးအား နှိပ်စက်ကြခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

လာလ်ချန်မှာ တံခါးကို ဓားရိုးနှင့်ဆောင့်ကာ ဟစ်အော်ကြိုးဝါးရုံမှတစ်ပါး ဘာမျှမလုပ်တတ်ဘဲရှိသည်တွင် ကျွန်တော်သည် လေဝင်ပေါက်မှ လက်လှမ်းသွင်း၍ လက်ထဲ၌ ပြောင်ပြောင်လက်လက် မြင်လိုက်ရခြင်းကို သတိရသည်နှင့် အခန်းထဲ၌ ရှာဖွေရာ သော့ကလေးတစ်ချောင်းကို တွေ့ရလေသည်။

ဤတွင် လာလ်ချန်သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် သော့ကိုဆွဲယူ၍ ပြေးသွားလေရာ သော့တံကလေးမှာ ယင်းတံခါးကြီးကိုဖွင့်ရန်အတွက် မည်သို့မျှ အသုံးမချနိုင်သည်နှင့် အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားလေတော့သည်။ ကျွန်တော်မူကား လာလ်ချန်ကဲ့သို့ အလွယ်တကူ စိတ်မပျက်ဘဲ ဤသော့တံကို ပစ်ပေးခြင်းမှာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုရှိရမည်ဟု စဉ်းစားမိသည်နှင့် စုံစမ်းပါတော့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် လာလ်ချန်ကို အားပေးပြီးလျှင် စုပုံထားသော စည်ကြီးများနှင့် ထင်းရှူးသေတ္တာများကို အခြားတစ်နေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းကြ၏။ ယင်းတို့မှာ အလွန်လေးလံသောကြောင့် ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ခွန်အားထုတ်၍ အလုပ်လုပ်ကြရလေသည်။ နောက်ဆုံး၌ ပစ္စည်းများကို အခန်းလယ်သို့ ရွှေ့ပြောင်း၍ အဆင်းလံဆုံးသော စည်ကြီးတစ်လုံးသာ ကျန်တော့၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ကြွင်းကျန်သော ခွန်အားဖြင့် အခန်းထောင့်ရှိ စည်ကြီးကို ညီညာစွာ အသံတိုင် လျက် ပြိုင်တူတွန်းလိုမ့်ကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြမ်းပြင်နှင့်ကပ်လျက် သစ်သားတံခါးကလေးတစ်ခု ပေါ်လာလေသည်။ သော့ခလောက်ကို သော့တံနှင့် တပ်လှည့်၍ တံခါးကလေး ပွင့်သွားရာ ကျွန်တော်တို့သည် မီးအိမ်ကိုယူ၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ယင်းအပေါက်မှ လျှိုထွက်လာကြလေသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ အပြင်ဘက်သို့မရောက်ဘဲ အခြားသော အခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေရာ နံရံတွင် စည်ကလေးများ ညီညာစွာ စီတန်းထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ တစ်ခုသောစည်မှာ ထိပ်မှပွင့်၍ အမှုန့်အနည်းငယ် ဖိတ်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ အမှုန့်ကို နမ်းကြည့်သောအခါ ယမ်းမှုန့်ဖြစ်ကြောင်းသိရ၍ ယင်းအခန်းမှာ ခဲယမ်းမီးကျောက် သိုလှောင်သည့် ယမ်းတိုက်ဖြစ်သည်ဟု သိရ၏။ နံရံတစ်ဖက်တွင် တံခါးတစ်ခု ရှိသော်လည်း သော့ပိတ်ထားသည်တွင် ကျွန်တော်တို့ ရရှိထားသော သော့တံနှင့် မတော်ဘဲ ရှိရုံကား ကျွန်တော်တို့မှာ တစ်ခန်းမှတစ်ခန်း ကူးပြောင်းရုံမျှသာ ရှိ၍ ထူးခြားခြင်းမရှိသည်နှင့် လာလ်ချန်မှာ စိတ်ပျက်သွားပါတော့သည်။

ချန်။ ။"ခက်တာပဲဗျာ၊ သော့လည်း မရှိဘူးဗျို့"

တော်။ ။"ဘာ့ကြောင့် မရှိရမှာလဲဗျ။ သော့တွေ အများကြီး ရှိတယ်"

ချန်။ ။"ဘယ်မှာလဲ"

တော်။ ။"ဟောဟိုမှာ သော့တွေ မမြင်ဘူးလား‌ဗျ"

ကျွန်တော်သည် ယမ်းမှုန့်များ ထည့်ထားသော စည်များကို ညွှန်ပြသည်။

ချန်။ ။"ဘယ့်နယ်ပြောတာလဲဗျာ၊ ဒီတံခါးကို ယမ်းမှုန့်နဲ့ ဖောက်ခွဲမလို့လား"

တော်။ ။"ဟုတ်တာပေါ့"

ချန်။ ။"ဟာ ဒီလိုဆိုရင် ယမ်းမှုန့်စည်တွေအားလုံး ပေါက်ကွဲကုန်မှာပေါ့ဗျ"

တော်။ ။"ဒီတံခါးကို မခွဲပါဘူးဗျ၊ ဟိုကောင်ကြီး ပိတ်ထားတဲ့တံခါးကို ခွဲမှာပါ"

ဆိုလိုရင်းမှာ နောက်ဆုံးတွေ့သော တံခါးကို ဖောက်ခွဲရန်မဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော်တို့ ရှေးဦးစွာဝင်လာ

mgvoe.com

mgyoe.com

သည့် စားနပ်ရိက္ခာထားသော အခန်းတံခါးကို ယမ်းမှုန့်ဖြင့် ဖောက်ခွဲရန် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဖယောင်းတိုင်သေတ္တာတစ်လုံးမှ ဖယောင်းတိုင်များကို သွန်ချလိုက်၍ ယမ်းမှုန့်စည်ထဲမှ ယမ်းမှုန့်များကို သေတ္တာထဲသို့ ထည့်သွင်း၏။ ယင်းနောက် ဆပ်ပြာခဲများကို အပေါ်ယံမှ စုပုံပြီးလျှင် ဖောက်ခွဲလိုသော တံခါးတွင် မှီထား၏။ ထို့နောက် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်မှ လက်နှစ်လုံးခန့် ဖြတ်ယူ၍ ဆပ်ပြာခဲပေါ်၌ စိုက်ထောင်ပြီးလျှင် ဖယောင်းတိုင်အောက်၌ ယမ်းမှုန့် အနည်းငယ်ထား၍ ယမ်းသေတ္တာနှင့် ဆက်သွယ်ထားသည်။ ထို့နောက်၌ ဖယောင်းတိုင်ကို မီးညှိ၍ ယမ်းတိုက်ဘက်သို့ ပြေးဝင်သောတံခါးကို ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဖယောင်းတိုင် လောင်ကျွမ်း၍ ကုန်ဆုံးသည်တွင် အောက်၌ရှိသော ယမ်းမှုန့်မှတစ်ဆင့် ယမ်းသေတ္တာကို ကူးစက်ပေါက်ကွဲရန် ဖြစ်သည်။ ဖယောင်းတိုင်သေတ္တာမှ ယမ်းမှုန့်များ ပေါက်ကွဲသော်လည်း ကျွန်တော်တို့မှာ အခြားအခန်းတွင် ရှိနေသည်ဖြစ်၍ အန္တရာယ်မရှိဟု မျှော်လင့်ကြပေသည်။

တစ်ဖက်သောအခန်း၌ လက်နှစ်သစ်ခန့်ရှိသော ဖယောင်းတိုင်ကို လောင်ကျွမ်းလျက်ရှိစဉ် အခြားဘက်ခန်း၌ စောင့်နေရသည်မှာ စိတ်အေးလက်အေး နေနိုင်သော အလုပ်မဟုတ်ချေ။ မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း ယမ်းသေတ္တာ ပေါက်ကွဲ၍ ကျွန်တော်တို့ရှိနေသော အခန်းသို့ မီးပွားလေးတစ်ခုတလေ လွင့်စင်ကာ ယမ်းစည်ကြိုးများသို့ ကူးစက်ခဲ့ပါမူကား ကျွန်တော်တို့၏ ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းများသည် မိုးတိမ်များသို့တိုင် လွင့်ကာသွားကြပေလိမ့်မည်။ လက်နှစ်သစ်ခန့်မျှရှိသော ဖယောင်းတိုင်တိုကို လောင်နေလိုက်သည်မှာ နှစ်နှစ်ခန့်ကြာသည်ဟု ကျွန်တော်တို့ ထင်မိကြ၏။ ဤအတောအတွင်း၌ ကျွန်တော်တို့ကို သုတ်သင်ရန် အခေါ်လွှတ်လိုက်သော တောပုန်းစားပြများ ရောက်လာကြမည့် မြင်းခွာသံများကိုလည်း နားစွင့်မိသေးသည်။ နောက်ဆုံး၌ ဖယောင်းတိုင်ကုန်အောင်လောင်ပြီးသော်လည်း ယမ်းသေတ္တာမပေါက်ကွဲဘဲ မီးငြိမ်းသွားလေသလားဟု ထင်သည်နှင့် ဆက်သွယ်သော တံခါးပေါက်ဖွင့်ကြည့်ရလျှင် သင့်တော်ပါမည်လောဟု ကျွန်တော်စိတ်ကူး ဆဲ၌ပင် ဗုံးကွဲသံကဲ့သို့ ပြင်းထန်သော အသံကြီးကြား၍ ဆက်သွယ်သော တံခါးပဲသွားပြီးလျှင် သပျစ်သီးခြောက်၊ စွန်ပလွန်သီးခြောက်စသော စားနပ်ရိက္ခာများ လွင့်ပါလာခြင်းနှင့်အတူ မီးခိုးများကလည်း လုံးဝင်လာတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ယမ်းမှုန့်သေတ္တာမှီထားသော တံခါးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ဟင်းလင်းပေါက်ကြီး ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ ယမ်းမှုန့်များသည် တံခါးကိုဖောက်ခွဲရုံသာမက တံခါးမှူးများကိုလည်း ကြေမွစေလေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဟင်းလင်းကြီးဖြစ်သွားသော တံခါးအပေါက်မှ ခန်းမကြီးထဲသို့ ပြေးထွက်လာကြသောအခါ ပုဆိန်ကြီးကိုင်ထားသော တံခါးစောင့်တစ်ယောက်သည် နဖူးတွင် ဒဏ်ရာကြီးနှင့် ပက်လက်လန်လျက်ရှိ၏။ ခွေးသမင်ကြီးတစ်ကောင်မှာလည်း နောက်ခြေချောင်း ပြတ်သွားသဖြင့် ကြမ်းပေါ်၌ ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြစ်နေ၏။ သို့ရာတွင် ဒုတိယခွေးသမင်ကြီးတစ်ကောင်သည် လှာလ်ချန်၏ လည်ပင်းကို ခုန်ကိုက်သည်နှင့် လှာလ်ချန်မှာ နံရံကပ်လျက် ခွေးကြီးနှင့် လုံးထွေးနေရာတွင် လှာလ်ချန်က ခွေးကြီး၏ရင်ဘတ်ကို ဓားမြှောင်ဖြင့် အချက်ပေါင်းများစွာ ထိုးဆွလျက်ရှိ၏။ သို့နှင့်ပင် ခွေးကြီးသည် လှာလ်ချန်၏ လည်မျိုကိုခဲဖို့ကြိုးစားတုန်းပင်ရှိနေရာ ကျွန်တော်က ခွေးကြီး၏ ခေါင်းသို့ သေနတ်နှင့် တေ့ဖြုတ်လိုက်သောအခါမှ ခွေကျသွားလေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ ရပ်နား၍ စဉ်းစားရန် အချိန်မရှိပါချေ။ သေလုမြောပါး အလန့်တကြားအော်ဟစ်လျက်ရှိသော မိန်းမသံများသည် ကျွန်တော်တို့၏ နားထဲသို့ ဝူးဝင်လာခဲ့သည်။ ခန်းမကြီးထဲ၌ လူနှစ်ယောက်ရှိနေသော်လည်း ယင်းတို့သည် သေနတ်တစ်ဖက်၊ ဓားတစ်ဖက်ကိုင်ထားသော ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သည်နှင့် နံရံတွင်ကပ်ကာ ကုပ်လျက် ငေးကြည့်နေကြသည်။ လှာလ်ချန်မှာ ခွေးစွယ်ငြိသွားသဖြင့် လည်ပင်းမှ သွေးများထွက်လျက်ရှိသော်လည်း သတ္တိကောင်းသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အလျောက် ကျွန်တော်၏ရှေ့မှ အသံကြားရာသို့ ပြေးလာသည်နှင့် ကျွန်တော်သည် ယင်း၏ပခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ အောက်ပါအခြင်းအရာကို မြင်လိုက်ရသည်။

ရဲတိုက်သို့ ကျွန်တော်တို့လူစုဝင်စဉ်က ရှေးဦးစွာ ရောက်ခဲ့သော အခန်းကြီးအလယ်၌ ခမ်းအဖွဲသူလှသည် ခြေသုံးကြီးပမာ မှုတ်ဆိတ်နှင့်ဆံပင်တည်းဟူသော အမွေး

mgyoe.com

mgyoe.com

အမှင် တဖွားဖွားနှင့် မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိ၏။ ထိုသူသည် ထွားကျိုင်းသော ကိုယ်ကာယရှိသူဖြစ်၍ လက်ထဲတွင် ဓားကြီးတစ်ချောင်းကိုင်ကာ စားတော့ဝါးတော့ မည်ကဲ့သို့သော မျက်နှာထားဆိုးကြီးနှင့် စူးစိုက်စွာ ကြည့်လျက်ရှိရာ ယင်း၏ရှေ့၌ကား မိန်းမတစ်ယောက်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ကြောက်အားကြီးစွာနှင့် ကုပ်ကုပ်ကလေး ထိုင်လျက်ရှိ၏။ မိန်းမ၏လက်မောင်း၌ ထင်ရှားစွာပေါ်ထွက်နေသော အရိုးကြီးနှင့် ကြမ်းပေါ်၌ ပစ်ချထားသော ကြာပွတ်ကြီးတစ်ချောင်းကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် အဖြစ်သနစ်ကို ရိပ်မိခဲ့လေပြီ။ ကျွန်တော်တို့အား အကူအညီပေးရသလောဆို၍ နှိပ်စက်နေသည့်လက္ခဏာရှိ၏။ ကျွန်တော်တို့ဝင်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထိုလူကြီးသည် ခွေးဟိန်းသကဲ့သို့သော ဒေါသသံကြီးဖြင့် ကျွန်တော်တို့ဆီသို့လာ၍ လက်၌ကိုင်ထားသော ဓားကြီးဖြင့် အဆက်မပြတ်အောင် ထိုးခုတ်လေတော့သည်။

ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း လာလ်ချန်သည် ကျွန်တော်၏ ရှေ့မှရှိနေသည်ဖြစ်၍ ထိုလူကြီး ရန်မူလေသမျှကို လာလ်ချန်တစ်ယောက်တည်း ခံရလေသည်။ လာလ်ချန်မှာလည်း ထိုလူကြီးကဲ့သို့ပင် ဒေါသမာန်ထသော အမူအရာ ရှိသည်ဖြစ်၍ စားတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသော ထိုလူကြီး၏မျက်နှာကို ဝါးတော့မည်ကဲ့သို့သော မျက်နှာဖြင့် ပြန်ကြည့်လေသည်။ ခမ်အဗ္ဗဒူလာက လာလ်ချန်ဆီသို့လျှောက်၍ ယင်းတို့နှစ်ဦး ဆုံမိကြသောနေရာမှ စားပွဲရှည်ကြီးနှင့် နံရံအကြားတွင်ဖြစ်သောကြောင့် အလွန်ကျဉ်းမြောင်းသဖြင့် ကျွန်တော်ကူညီရန် မတတ်နိုင်သည့်ပြင် လာလ်ချန်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ဖခင်အတွက် သူ၏လက်ဖြင့် လက်စားချေရမှု ကျေနပ်မည်ဆိုခြင်းကိုလည်း ကျွန်တော်ရိပ်မိ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက်ချင်းတိုက်ပွဲကို ပွဲကြည့်အနေဖြင့် ကြည့်နေရလေတော့သည်။

ခမ်အဗ္ဗဒူလာ၏ ထိုးပုံခုတ်ပုံများကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ဓားသိုင်းအတတ်တွင် အလွန်ကျင်လည်ကြောင်း ထင်ရှား၏။ လာလ်ချန်၏ တိမ်းပုံရှောင်ပုံနှင့် ခုခံကာကွယ်ပုံမှာလည်း ဤအတတ်တွင် မည့်ကြောင်းသိရ၏။ သို့ရာတွင် ကျဉ်းမြောင်းသည့်နေရာဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့် ခမ်အဗ္ဗဒူလာ၏ ကိုယ်အလေးချိန်ကြီးသည် "စီးပေါက်"ဖြစ်၍ အတင်းဖိတိုက်လေတော့သည်။ လာလ်ချန်မှာ ပခုံးတွင် ဒဏ်ရာနှစ်ချက်ထိသွား၏။ သို့ရာတွင် ကြီးကျယ်သော ဒဏ်ရာများ မဟုတ်ချေ။ လာလ်ချန်သည် ခမ်အဗ္ဗဒူလာက ရင်ဝသို့ချိန်၍ ထိုးလိုက်သော ဓားချက်ကို ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်၍ တိမ်းရှောင်လိုက်သည်တွင် ကြမ်းပေါ်၌ ခြေချော်၍ ဟန်ချက်ပျက်သွား၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ခမ်အဗ္ဗဒူလာသည် ထိုအခြင်းအရာကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ လာလ်ချန်ကို အဆုံးတိုင်စီရင်တော့မည်ဟု ယင်း၏ဓားကြီးကိုမြှောက်လျက် လည်ပင်းကို ခုတ်ပိုင်းလိုက်၏။ ဤတွင် အဆင်သင့်စောင့်ကြည့်နေသော ကျွန်တော်က လာလ်ချန်၏ လည်ပင်းဆီသို့ ကျလာသော ဓားသွားကို ကျွန်တော်၏ဓားဖြင့် ခံပေးလိုက်ရင်း "နေဦးလေဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် ရှိသေးတယ်"ဟု ဝင်ပြောလိုက်ရသည်။

ထိုအခါမှ ခမ်အဗ္ဗဒူလာသည် အံ့အားသင့်လျက် နောက်သို့ဆုတ်ကာ နံရံကိုမှီ၍ မောကြီးပန်းကြီးနှင့် ရှိုက်ကြီးတငင်အသက်ရှူလျက် ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေတော့သည်။ ကျွန်တော်ကမူ အခြားတစ်ယောက်နှင့် သတ်ရ၍ မောဟိုက်နေခြင်းကို အခွင့်ကောင်းမယူလိုသည်နှင့်-

တော်။ ။"အမော်ဖြေပါဦး၊ ခဏစောင့်နေပါ့မယ်"

လာ။ ။"ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့ ရန်ဖြစ်စရာ ဘာရှိလဲ"

တော်။ ။"ဘယ့်နယ်မရှိရမှာလဲ။ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားက အခန်းထဲမှာ ပိတ်လှောင်ထားခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ဒီပြင် ဟာတွေ ဖယ်ထား၊ ဟောဟို မိန်းကလေး လက်မောင်းက အရိုးကို မြင်ကတည်းက ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့ ရန်သူဖြစ်စရာ အကြောင်းက လုံလောက်နေပြီ"

လာ။ ။"ကိုင်း၊ ဒါဖြင့် သဘောပဲဗျာ"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ခမ်အဗ္ဗဒူလာသည် ကျွန်တော့်ထံသို့ ကမန်းကတန်း ပြေးဝင်လာတော့သည်။ ပထမ၌ ကျွန်တော်သည် ခမ်အဗ္ဗဒူလာကို ရန်မူရန် မတတ်နိုင်ဘဲ ကျွန်တော်၏ရင်ဝနှင့် လည်ပင်းဆီသို့ တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် လာလျက်ရှိသော ဓားဦးနှင့် ဦးခေါင်းဆီသို့ ဆင်းလာသော ဓားသွားတို့ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် တိမ်းရှောင်နေရသည်နှင့် အလုပ်များလျက်ရှိတော့သည်။ မကြာဆိုပိုတေးမီးယားပြည်နယ်အတွင်း တောရွာတစ်ခု၌ ဤမျှ

mgyoe.com

mgyoe.com

လောက်ထိ ဓားသိုင်းအတတ်တွင် ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု အိပ်မက်မမက်မိချေ။ သို့သော် သူ၏ ဓားချက်လာသမျှကို ကျွန်တော် ကာကွယ်နိုင်ကြောင်း တွေ့ရသည်တွင် ခမ်အဗ္ဘဒူလာသည် ဓားသိုင်းအတတ်၌ သူ့ထက်သာသည်ကို သိသွားသည်နှင့် မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ခမ်အဗ္ဘဒူလာမှာ အဆုတ်အတက် အကာအကွယ်တို့တွင် စနစ်မကျတော့ဘဲ လစ်ဟင်းလာတော့သည်ဖြစ်ရာ မုတ်ဆိတ်ဖွားကြီး၏ ဗဟိုချက်သို့မှန်း၍ ဓားဦးဖြင့် အားကုန်ထိုးစိုက်ဖိနှိပ်လိုက်သည်တွင် "ဝါး"ဟု အော်မြည်ကာ ပက်လက်လန်ကျသွားလေတော့သည်။

နောက်တစ်ခဏ၌ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ကုပ်ကုပ်ကလေးထိုင်၍ ကြည့်နေသော မိန်းမသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပြေးဆင်းလာ၍ ကျေးဇူးတင်သော အမူအရာနှင့် ကျွန်တော့်ရှေ့၌ ဒူးထောက်ကာ ကျွန်တော်၏ဒူးကို လှုပ်ခါလေသည်။ ပထမ၌ လူတစ်ယောက် အသက်ထွက်ရသည်ကို မိန်းမတန်မဲ့နှင့် ဤမျှလောက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ရချေသလောဟု အထင်သေးမိသော်လည်း မည်မျှလောက်ကြာအောင် နှိပ်စက်ညှင်းပန်းခြင်း ခံခဲ့ရကျာပြီးမသိဟု စဉ်းစားမိသည်တွင်မှ အပြစ်လွှတ်နိုင်ပေတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်၏ နှာခေါင်းထဲ၌ ညှော်နံ့တစ်မျိုး နံသည်ထင်သဖြင့် မနောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် မီးရောင်များ ဝင်းထိန်လျက်ရှိသည်ကို မြင်ရ၏။ ဤတွင်မှ ကျွန်တော်သည် ကြိမ်ပေါ်၌ မောကြီးပန်းကြီးနှင့် လဲလျောင်းနေသော လာလ်ချန်၏ ပခုံးကို ကိုင်လှုပ်၍ "လာလ်ချန် မြန်မြန်ထ၊ မီးတွေလောင်ကုန်ပြီ" ဟု ပြောရတော့သည်။

လာလ်ချန်မှာ ယောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေစဉ် ကျွန်တော်သည် အခန်းဝသို့ပြေး၍ မီးရောင်တောက်ခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကို စုံစမ်းသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ ဖောက်ခွဲလိုက်သော တံခါးရွက်မှာ မီးစွဲလောင်လျက်ရှိသည်ကို မြင်ရ၏။ ထိုနေရာမှ မီးပွားတစ်ခု လေလွင့်၍ ယမ်းတိုက်ထဲသို့ ရောက်သွားချေသော် နံရံ၌ စီထားသော ယမ်းစည်ကြီးများ ပေါက်ကွဲမည့်အဖြစ်ကိုသိမြင်၍ ကျွန်တော်သည် လာလ်ချန်ထံသို့ ပြန်လာပြီးလျှင် ယင်းကို ဆွဲထူရလေသည်။ သို့ပါသော်လည်း လာလ်ချန်သည် ဝိုင်တိုင်တိုင်ရှိနေသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် မိန်းကလေးတို့က လက်တစ်ဖက်စီဆွဲလျက် အဆောက်အအုံအပြင်ဘက်သို့ တရမန်းကြမ်းထွက်သွားကြရ၏။ ခြေလှမ်း ၂၀ ခန့် သွားမိကြသောအခါ ဒိုင်းခနဲပေါက်ကွဲသံကြီး တစ်ချက်ကြား ရ၍ မီးပွားများသည် ကောင်းကင်သို့ လွင့်တက်သွားခြင်းနှင့်အတူ တစ်တောလုံး ဝင်းဝင်းထိန်လျက် ရှိတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် လာလ်ချန်ကို ဆွဲလျက်ပြေးသွားကြရာမှာ နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်ရာတွင် နားထဲ၌ ဒိုင်းခနဲမြည်ဟီးသံကြားရသလိုလိုနှင့် မျက်စိထဲတွင် မီးရှူးမီးပန်းများကို မြင်လိုက်ရသလိုလို ထင်ရပြီးနောက် ရှေ့အဖို့တွင် တစ်စုံတစ်ရာမှ မသိရတော့ချေ။

❖

သတိရလာ၍ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် လာလ်ချန်နှင့် မိန်းကလေးသည် ကျွန်တော်၏ အနီး၌ ပြုစုစောင့်ရှောက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ လာလ်ချန်က ပြောပြသဖြင့် ကျွန်တော်သိရသည်မှာကား ကျွန်တော်၏ ဦးခေါင်းကို သစ်သားစတစ်ခု ထိမှန်၍ မူးလဲသွားကြောင်း၊ လာလ်ချန်က ကျွန်တော့်ကို ပွေ့ထူထားစဉ် မိန်းကလေးသည် ရွာသို့ပြေး၍ လာလ်ချန်၏ တပည့် စစ်သားများကို ခေါ်လာခဲ့ကြောင်း၊ ခမ်အဗ္ဘဒူလာက စေလွှတ်ခေါင်သည့် တောပုန်းဓားပြလေးယောက် ရောက်လာကြ၍ စစ်သားများနှင့် တိုက်ခိုက်ကြရာ စစ်သားတစ်ယောက် ကျဆုံးပြီးနောက် ဓားပြများ ထွက်ပြေးကြကြောင်း၊ ဓားပြနှစ်ယောက်လည်း ကျဆုံးကြောင်း၊ ထိုအချိန်မှ ယခုအချိန်သို့တိုင်အောင် သုံးရက်လုံးလုံး နစ်မျောနေခဲ့ကြောင်း၊ နစ်မျောရာမှ သတိလည်မှ လည်ပါတော့မည်လောဟု စိတ်ပူလျက်ရှိစဉ် ကျွန်တော် သတိရလာသဖြင့် အလွန်တရာ ဝမ်းသာကြကြောင်းများနှင့် ပြောပြကြလေသည်။

❖

ဦးခေါင်းမှဒဏ်ရာ ပျောက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် ဘာစရာမြို့သို့ သွား၍ လက်ဖတင်နှင့်ဂျင်နရယ် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထံမှ စစ်ကူတောင်းခြင်းတည်းဟူသော အစိုးရကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ရပါတော့သည်။

❖

mgyoe.com

mgyoe.com

ပထမကမ္ဘာစစ်ပြီး၍ ကာလကတ္တားမြို့၌ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း လှည့်လည်ကြည့်ရှုလျက်ရှိနေစဉ် မော်တော်ကားတစ်စီးသည် ကျွန်တော့်အနီးသို့ ထိုးဆိုက်၍ ယောကျ်ားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်သည် ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ ကျွန်တော်၏လက်ကို လှုပ်ယမ်းကြသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ထိုသူနှစ်ယောက်ကို နဝေတိမ်တောင်နှင့် ငေးကြည့်နေရာမှ ရုတ်ခိုးစွာ လာလ်ချန်ကို မှတ်မိ၍ ထို့နောက်တွင်မှ မိန်းကလေးကို သတိရမိပါတော့သည်။ ထိုမိန်းကလေးမှာ ပါတီပူရဏ္ဍာမှ ခမ်အဗ္ဗဒူလာ၏ မယားပါသမီးဖြစ်၍ လာလ်ချန်နှင့် လက်ထပ်ပြီးသဖြင့် အကြင်လင်မယား ဖြစ်နေကြခြင်းကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြားသိရပါတော့သတည်း။

■

mgyoe.com

mgyoe.com

ရန်သူများနှင့် အမဲလိုက်ရပုံ

ကျွန်တော်သည် ကျော်ကီအလုပ်နှင့် အသက်မွေးလိုခဲ့ပါလျှင် ယခုအခါ၌ နာမည်ကြီးနေသော ဘရင်ကလေး၊ ဘကျော်ကလေး၊ ထွန်းရင်ကလေး စသည့် ကျော်ကီများကို အလွယ်တကူ စီးနိုင်ပါ၏။ အချို့သော ကျော်ကီများသည် အလွန်ပြေးနေသောမြင်းကို မပြေးစေချင်သော အခါ ဇက်ကိုဆွဲ၍ စီးခြင်းကြောင့် "ဆွဲ"သည်ဆို၍ ရက်အကန့်အသတ်ဖြင့် မြင်းပွဲမှ ထုတ်ပယ်ခြင်းခံကြရ၏။ စင် စစ်သော်ကား မြင်းစီးကောင်းတို့မည်သည်မှာ မြင်းကို မပြေးနိုင်အောင် စီးတတ်၏။ တကယ့်မြင်းကောင်းဆိုလျှင် မြင်း၏ကိုယ်နှင့် လူ၏ကိုယ်သည် တစ်သားတည်း ဆက်လျက် ရှိဘိသကဲ့သို့ စိတ်ချင်းလည်း ဆက်သွယ်လျက်ရှိပြီးလျှင် ကျောပေါ်၌ စီးသောလူက မပြေးစေလိုသော စိတ်ဆန္ဒရှိရုံမျှနှင့် မြင်း၏ ဇက်ကို အတင်းမဆွဲဘဲ ငါးဖာလုံမျှသော တာတွင် ဆယ်ကိုက်ဆယ့်နှစ်ကိုက်မျှ ဆုတ်ယုတ်အောင် စီးတတ်ရလေသည်။

ဇက်ကိုမဆွဲဘဲ စီးသူ၏ ကိုယ်နေကိုယ်ထားကို ပြုပြင်ပေးခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ မြင်းပြေးသောလမ်းကို မဖြောင့်အောင် ပြုပြင်ပေးခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ မြင်းပြေး၍ မကောင်းအောင် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် မိမိ၏ဆန္ဒကို မြင်းသိအောင် လုပ်တတ်ရ၏။ မြင်းပွဲတစ်ပွဲ၌ ဖေးဘရိတ်ဖြစ်၍ နိုင်ဖို့သေချာသော မြင်းတစ်ကောင်ကို ကျွန်တော်က လိမ်၍စီးရမည်ဆိုလျှင် ဇက်ကို အလျင်မဆွဲဘဲ မြင်းအုပ်တွင် နောက်ဆုံးမှလိုက်အောင် စီးနိုင်ပါ၏။ အချို့သော ကျော်ကီများကမူ ဇက်ကိုဆွဲရသဖြင့် မြင်း၏ပါးစပ်ပြဿနာကို ဒိုင်လူကြီးများက မြင်သဖြင့် "ဆွဲ" သည်ဆိုကာ ထုတ်ပယ်ခြင်း ခံခဲ့ရလေသည်။

ဤသို့ရေးသားခြင်းကို အချို့က ယုံကြည်ပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ဤအကြောင်းကို ဉာဏ်ဖြင့်ဆင်ခြင်ပါလျှင် အလွယ်တကူ သိနိုင်မည်ဖြစ်၏။ မြင်းစီးကောင်းသော ကျော်ကီတစ်ယောက်သည် မြင်းစီးမကောင်းသော ကျော်ကီတစ်ယောက်ထက် လျင်မြန်အောင် စီးနိုင်သည့် အကြောင်းကိုမူကား အလွယ်တကူ ယုံကြည်ကြ၏။ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ရသည်မှာ မစီးသောတတ်သူနှင့် စီးတတ်သောသူတို့၌ ခြားနားသောအချက်များရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ စီးတတ်သောသူသည် တကယ်ကျွမ်းကျင်ပါလျက် မိမိကိုယ်ကို မစီးတတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် အလွယ်တကူ လုပ်နိုင်ရမည်ဖြစ်၏။ ဘိုင်စကယ်စီးတတ်သော်လည်း လဲအောင်စီးရမည်ဆိုက ဖြစ်နိုင်သကဲ့သို့ပင်။ ဤကိစ္စမှာ ဉာဏ်သာလျှင်ပဓာနဖြစ်၍ ဉာဏ်ရှိသော ကျော်ကီဆိုလျှင် တတ်သောသူတစ်ယောက်အဖြစ်မှ မတတ်သောသူတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ခေတ္တပြုပြင်ရန် ခဲယဉ်းခြင်း မရှိသင့်ပေ။ မကျွမ်းကျင်သောအဖြစ်မှ ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် ချက်ချင်းလုပ်ရန် ခဲယဉ်းသော်လည်း ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက်က(ဉာဏ်ရှိခဲ့လျှင်) မကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် တစ်ပွဲတလေပြုလုပ်ရန်မှာ ခဲယဉ်းစရာအကြောင်း မရှိပေ။

mgyoe.com

mgyoe.com

သို့ရာတွင် ဉာဏ်ရှိရုံမျှနှင့် မပြီးသောအကြောင်း နှစ်ရပ် ရှိပေသေး၏။ ပထမအချက်မှာ မြင်း၏စိတ်ကို သိတတ်ခြင်းဖြစ်၏။ ဤအချက်မှာ ပါရမီအရင်းခံပါမှ ဖြစ်နိုင်၏။ မည်မျှပင်ဉာဏ်ရှိသော်လည်း ဘဝအဆက်ဆက်မှ မြင်းစီးခြင်း ပါရမီမပါခဲ့လျှင် မြင်းတစ်ကောင်၏ စိတ်ကို သိနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်း၏။ ရန်ကုန်မြို့ မြင်းပွဲများတွင် အကြီးအမှူးဖြစ်ခဲ့ဖူးသော မစ္စတာပါဝဲလ်သည် ကျော်ကီတက်၍မဖြစ်အောင် ခုန်ပေါက်ရန်းကန်လိုက်ဖြင့် ကလန်ကဆန်လုပ်သော မြင်းတစ်ကောင်ကို တစ်ခွန်းတည်း ငေါက်လိုက်ခြင်းဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ငြိမ်သက်အောင် လုပ်နိုင်ကြောင်းကို မြင်းသမားတိုင်း ကြုံရဖူးလေသည်။ ထိုမြင်းသည် မစ္စတာပါဝဲလ်၏ မြင်းမဟုတ်သော်လည်း မည်သည့်မြင်းကား အချောကြိုက်သည်၊ မည်သည့်မြင်းကား အငေါက်ကြိုက်သည် စသည်ဖြင့် မစ္စတာပါဝဲလ် သိ၏။ မြင်းများကလည်း မစ္စတာပါဝဲလ်၏အသံကို သိကြဟန်တူ၏။ ဤအခြင်းအရာမှာ မစ္စတာပါဝဲလ်၏ ထူးကဲသော မြင်းပါရမီမှတစ်ပါး အခြားနည်းအားဖြင့် စဉ်းစားရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။

ဒုတိယအကြောင်းတစ်ရပ်မှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် (Will Power) ဝိလ်ပါဝါခေါ် စိတ်၏ တန်ခိုးထက်သန်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် မြင်းပါရမီပါခဲ့၍ မြင်း၏စိတ်သဘောကို သိခြင်း၊ မိမိ၏စိတ်ကိုလည်း မြင်းအားသိစေခြင်း စသည်ဖြင့် တတ်နိုင်ခဲ့စေကာမူ ဝိလ်ပါဝါခေါ် စိတ်၏ထက်သန်သော တန်ခိုးမရှိခဲ့ပါလျှင်မူ မြင်းသည်ထိုသူ၏ အလိုကိုသိပင်သိငြားသော်လည်း ခက်ထန်သော မြင်းဖြစ်ခဲ့လျှင် ထိုသူ၏အလိုသို့ မလိုက်ဘဲ ကလန်ကဆန်လုပ်တတ်လေသည်။ မစ္စတာပါဝဲလ်မှာ မြင်းပါရမီရှိသည့်ပြင် ဝိလ်ပါဝါတည်းဟူသော စိတ်၏တန်ခိုးလည်း ပြည့်စုံဟန်တူ၏။ မြင်းမည်သည်မှာ ဇက်ကိုသာ နားထောင်တတ်မြဲဖြစ်ပါလျက် မစ္စတာပါဝဲလ်သည် ဇက်ကို အလျှင်းမကိုင်ဘဲ နားထောင်အောင် လုပ်နိုင်သည်ဆိုပါလျှင် ကျောပေါ်၌ ခွစီး၍ ဇက်ကိုကိုင်ထားသော ကျော်ကီသည် အထက်ပါအရည်အချင်းများနှင့် ပြည့်စုံပါက မြင်းကို မိမိအလိုသို့လိုက်စေရန် ဘယ်မျှလောက် တတ်နိုင်ကြောင်းကို အလွယ်တကူ နားလည်နိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

မြင်းစီးခြင်းအကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မိတ်ဆွေများအား စကားစပ်မိသဖြင့် ပြောသေးအခါများတွင် ကျွန်တော့်အား ကျော်ကီလုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းကြ၏။ ငွေရဖို့ တစ်ခုတည်းကိုသာ ကြည့်မည်ဆိုလျှင်လည်း လုပ်သင့်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ သို့ရာတွင် မြန်မာပြည်၌ ကျော်ကီလုပ်ကြသော လူငယ်များမှာ ပညာတတ်များမဟုတ်သည့် သာမန်လူတေများသာ ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်ကဲ့သို့သော လူတစ်ယောက်က ကျော်ကီလုပ်ရန် ခဲယဉ်း၏။ ရေးသားဖော်ပြလတ္တံ့သော အကြောင်းအရာများမှာ စစ်မြေပြင်တွင် ဂျမဒါအရာရှိငယ်အဖြစ်နှင့် အမှုထမ်းစဉ်ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အခြင်းအရာများသာဖြစ်၍ မြင်းစီးခြင်း အတတ်၌ ကျွန်တော်၏ ကျွမ်းကျင်ခြင်းကို ထင်ရှားစေလောက်ပေသည်။

၁၉၁၇ ခုနှစ်၌ ကျွန်တော်အပါအဝင်ဖြစ်သော ရီဂျိမင့်စစ်တပ်သည် ကာနယ်ဂရေဟမ် စီမံအုပ်ချုပ်ခြင်းဖြင့် ချီတက်လျက်ရှိစဉ် ရန်သူတူရကီများသည် လမ်းခရီးတွင် မြေကတုတ်များ၊ ခံတပ်ငယ်များပြုလုပ်၍ ကျွန်တော်တို့ စစ်တပ်ကို အမျိုးမျိုးသောနည်းဖြင့် အနှောင့်အယှက် ပေးကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကာနယ်ဂရေဟမ်သည် တစ်ခုသောတပ်စခန်းတွင် အော်ဒလိတစ်ယောက်ကို စေလွှတ်၍ ကျွန်တော့်အား ခေါ်ခိုင်းလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အရေးကြီးသော ကိစ္စရှိသည်ဟု သိသည်နှင့် လျင်မြန်စွာ လိုက်သွား၍ ကာနယ်ရှိသောမိုးကာတဲအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ကာနယ်ဂရေဟမ်သည် မြေပုံတစ်ခုကို စားပွဲပေါ်သို့ဖြန့်လျက် အရာရှိသုံးယောက်တို့နှင့် တိုင်ပင်ပြောဆိုလျက်ရှိကြ၏။ ကျွန်တော်က ဆလံပေးလိုက်သောအခါ ကာနယ်သည် ကျွန်တော့်ဘက်သို့လှည့်၍ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်–

"ဂျမဒါကိုကိုကြီး၊ မောင်မင်း အကြံအဖန်ကောင်းကြောင်း၊ သတ္တိရှိကြောင်း ကျုပ်တို့ အကြိမ်ကြိမ်တွေ့ခဲ့ရတယ်" ဟု ပြော၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော့်မှာ ယင်းစကားကို ဝန်ခံလျှင်လည်း ရှုးရာရောက်လိမ့်မည်။ ငြင်းပယ်နေလျှင်လည်း မမှန်သောစကားကိုဆိုရာ ရောက်လိမ့်မည်ဟုသိသောကြောင့် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ ရင်ကိုကော့၍ ရပ်ပြီးလျှင် ဆလံပေးလျက်သာ နေလေ၏။

ဟမ်။ ။"မောင်မင်း အလွန်မြင်းစီးကောင်းတယ်လို့ ပြောနေကြတယ်။ ဟုတ်သလား"

mgyoe.com

mgyoe.com

တော်။ ။"မှန်ပါ"

ဟမ်။ ။"ဒီနားလာစမ်း၊ မြေပုံကိုကြည့်စမ်း။ ဟော ဒါက တောင်တန်း၊ ကျုပ်တို့အခုရှိနေတဲ့ နေရာနဲ့ ၂၅ မိုင်လောက် ဝေးတယ်။ ဒီအတွင်းမှာ ရန်သူများက ခံတပ်ကလေးတွေ ဟိုမှာတစ်ခု ဒီမှာတစ်ခု လုပ်ထားတယ်။ ကျုပ်သိချင်တာက ဘယ်နေရာမှာ ခံတပ်ဘယ်နှစ်ခုရှိတယ်၊ ဘယ်ဘက်က ကျုပ်တို့လှည့်ပြီး ချိတက်ရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ဆိုတာတွေကို ကျုပ် သိချင်တယ်"

တော်။ ။"မှန်ပါ"

ဟမ်။ ။"ဒီအကြောင်းတွေကို သေသေချာချာ သိရအောင် လူတစ်ယောက်ကိုယ်တိုင်သွားပြီး စုံစမ်းဖို့လိုတယ်။ လေယာဉ်ပျံရှိရင် အလွယ်တကူဖြစ်နိုင်တာ မှန်တယ်။ သို့သော် ကျုပ်တို့တပ်မှာ ခုချက်ချင်း လေယာဉ်ပျံမရှိတဲ့အတွက် လူတစ်ယောက်က မြင်းနဲ့သွားကြည့်မှဖြစ်မယ်။ မောင်မင်းသွားနိုင်မလား"

တော်။ ။"မှန်ပါ။ နေဝင်လို့ မှောင်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သွားရင်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်"

ဟမ်။ ။"အေးလေ၊ မှောင်မိုက်မှသွားနိုင်မှာပေါ့။ ခုချက်ချင်းသွားရင် မောင်မင်း သေသွားမှာပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း ရှစ်နာရီလောက်မှာ မောင်မင်းသွားရင်ကောင်းတယ်။ သွားတဲ့အခါ ဟောဟိုမြင်းကို မောင်မင်းစီးနိုင်တယ်။ နာမည်က အေရိပလိန်းတဲ့။ ကျုပ်တို့စစ်တပ်မှာ အကောင်းဆုံးမြင်းပဲ၊ အားကြီးပြေးတယ်။ ရန်သူက မောင်မင်းကိုမြင်လို့ မြင်းနဲ့လိုက်ဖမ်းရင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မမိနိုင်ဘူး။ လွတ်အောင်ပြေးနိုင်တယ်၊ စိတ်ချ"

ကာနယ်ဂရေဟမ်သည် မြင်းကို ပွတ်တိုက်လျက်ရှိသော ဆိုက်ကုလားကိုခေါ်လိုက်ရာ ဆိုက်သည် မြင်းကို ဆွဲလျက် အနီးသို့ချဉ်းကပ်လာ၏။ ကျန်တော်မှာ မြင်းဝါသနာအိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း သေချာစွာကြည့်ရှုရာ ယင်းမြင်းကြီးမှာ လေးပေရှစ်လက်မခန့်ရှိ၍ အာရပ်မျိုးအစစ်ဖြစ်သဖြင့် ခွာလေးလုံးတို့မှာ ဖလားကို မှောက်ထားသကဲ့သို့ တိတိဝိုင်းဝိုင်းရှိလျက် ပြူးထွက်သော မျက်လုံးများ၊ အဖျားချွန်သော နားရွက်များ၊ ကျယ်ဝန်းသော ရင်ဘတ်၊ ကြွခိုင်သော နောက်ပိုင်းအပြင် သမင်ကဲ့သို့သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နှင့် ချိတ်ဆက်လျက်ရှိသော လည်တိုင်ရှိသည်ဖြစ်၍ တာပတ်ပြေးသောဒုန်းမြင်းကဲ့သို့ လျင်မြန်ခြင်း သက်သက်မဟုတ်ဘဲ ခွန်အားဗလကောင်းခြင်းနှင့် သက်လုံကောင်းခြင်းစသော အခြင်းအရာများပါ ရောစပ်ပေါင်းစည်းလျက်ရှိသည့် အဆက်အကွင်းဖြစ်ကြောင်းကို တစ်ခဏကြည့်ရုံမျှနှင့်ပင် သိနိုင်ပေ၏။

ဟမ်။ ။"ရန်သူ ခံတပ်တွေ ပြည့်နေတဲ့အကြားက ကျုပ် ရီဂျိမင့်စစ်တပ်တစ်ခုလုံး လွတ်အောင်ရှောင်ကွင်းမသွားနိုင်သော်လည်း မောင်မင်းတစ်ယောက်အဖို့တော့ ဖြစ်နိုင်လောက်ပါတယ်။ အသွား ၂၅ မိုင်၊ လှည့်ပတ်ကြည့်တာ ၁၀ မိုင်ထား၊ စုစုပေါင်း မိုင် ၆၀ လောက် ရှိလိမ့်မယ်။ အဲဒီခရီးကို ဒီမြင်းနဲ့ တစ်ညအတွင်း မိုးမလင်းမီ ပြန်ရောက်နိုင်ဖို့ရှိတယ်။ အကယ်၍ နက်ဖြန်ညနေမှာ မောင်မင်းပြန်မရောက်ခဲ့ရင် ရန်သူဖမ်းသွားပြီလို့ ကျုပ်တို့ယူဆပြီး မောင်မင်းနဲ့ အကျဉ်းသမားချင်း လဲလှယ်ဖို့ ကျုပ်စီစဉ်မယ်။ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့ နားလည်လား"

တော်။ ။"မှန်ပါ"

ဟမ်။ ။"ကိုင်း၊ အေရိပလိန်းအကြောင်းကို သိရအောင် နည်းနည်းပါးပါးစီးကြည့်စမ်း"

ကာနယ်ဂရေဟမ်သည် ဆိုက်ကုလားအား အေရိပလိန်းကို ကုန်းနှီးစေပြီးနောက် ကျွန်တော့်ကိုပေးအပ်လေရာ ကျွန်တော်သည် နင်းကွင်းသို့ ခြေထောက် မလျှို့ဘဲ ကျောကုန်းပေါ်သို့ တစ်ခါတည်းလွှားတက်၍ တပ်စခန်းအတွင်း တစ်ပတ်နှစ်ပတ် စိုင်းကြည့်၏။ ကာနယ်ဂရေဟမ်နှင့် စစ်ဗိုလ်သုံးယောက်တို့သည် ကျွန်တော်မြင်းစိုင်းသည်ကို စောင့်ကြည့်လျက် ရှိကြ၏။ မြင်းကောင်းတို့မည်သည်မှာ သခင်၏စိတ်ကို တစ်ခဏချင်းတွင် နားလည်တတ်သည်ဖြစ်၍ လူနှင့်မြင်းသည် တစ်ဆက်တည်း တစ်ကိုယ်တည်းကဲ့သို့ ဖြစ်ပြီးလျှင် ဇက်ကိုပင် မသုံးဘဲ ကျွန်တော်အလိုရှိတိုင်း ပဲ့ပြင်နိုင်သည်ဖြစ်သောကြောင့် စစ်ဗိုလ်များသည် ကျွန်တော်ရောမြင်းပါ လက်ခုပ်တီးကာ ချီးမွမ်းလျက်ရှိကြပေတော့သည်။

❖

ထိုညဥ်ရှစ်နာရီ ထိုးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည် မြေပုံနှင့် ခါးပိုက်ဆောင်အိမ်မြှောင်ကို လွယ်အိတ်တွင်ထည့်ကာ အေရိပလိန်းကိုစီးလျက် တပ်စခန်းမှထွက်လာခဲ့သည်။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မိုးတိမ်များ ဖုံး

mgyoe.com

mgvoe.com

အုပ်သဖြင့် ကြယ်ရောင်မျှမရှိဘဲ မှောင်နှင့်မည်းမည်းရိုနေရာမှ မိုးတဖွဲဖွဲ ကျလာပေရာ စိတ်အားတက်ကြွဖွယ်ဖြစ်သော ဥတုရာသီမဟုတ်ချေ။ သို့ရာတွင် ကာနယ်ဂရေဟမ်သည် ဂျမဒါအမြောက်အမြားတွင် ကျွန်တော်ထစ်ယောက်တည်းကိုမှ ရွေးချယ်စေလွှတ်ခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်၏ အစွမ်းသတ္တိကို အသိအမှတ်ပြုရာ ရောက်သောကြောင့် စစ်ဖက်တွင် မြန်မာများညံ့သည်ဟု အင်္ဂလိပ်များ ယူဆချက်ကို ပယ်ဖျောက်စေလောက်အောင် လူစွမ်းပြလိုက်မည်ဟူသော ကြုံဝါးချက်ဖြင့် စိတ်မာန်တင်းကာ ထွက်သာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မြင်းကို လမ်းတိုးမျှသာစီး၍ ချောင်းငယ်တစ်ခုကိုဖြတ်ပြီးနောက် မီးလောင်ကျွမ်းသဖြင့် တိုင်ငုတ်တိုမျှသာ ကျန်ရစ်သော တဲငယ်တစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ လက်ယာဘက်သို့ချိုး၍ မြက်ခင်းများဖြင့် ညီညာစွာရှိသော မြေပြင်ကို တွေ့သည်တွင်မှ ခပ်သုတ်သုတ်နှင်လေတော့သည်။ မီးရောင်များကိုမူကား ဘတ်နိုင်သမျှရှောင်ကွင်းခဲ့သည်။

သုံးနာရီကျော်မျှ သွားမိသောအခါ မြင်း၏ရှေ့ခြေများသည်ထက်မည်းလာသော အရာဝတ္ထုကြီးကို မြင်သဖြင့် တောင်တန်းကြီးဖြစ်ကြောင်းသိရ၍ မြေပုံတွင် ညွှန်ထားသည့်အတိုင်း တူရကီခံတပ်၏အဆုံးသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြောင်း သိရလေသည်။ ကာနယ်မှာလိုက်သည့်အတိုင်း အပြန်ခရီးတွင် ကျွန်တော်သည် လမ်းတစ်မျိုးပြန်မည်ဟု လက်ဝဲဘက်သို့ချိုး၍ အနောင့်အယှက် တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ခဲ့ရသည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်စွာ ဆက်လက်စီးနင်းလာခဲ့ရာ ရှေ့တည့်တည့်မှ ဓာတ်မီးရောင်တစ်ခုထိုး၍ လက်ခနဲဖြစ်သွားသော သေနတ်ပြောင်းတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရခြင်းနှင့်အတူ တူရကီဘာသာဖြင့် "ဟိုမှာဘယ်သူလဲ" ဟု မေးလိုက်သောအသံကို ကြားရပေသည်။

ကျွန်တော်သည် ရန်သူစစ်သား၏ ချဲ့လင့်ချ်လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်ကို သိသော်လည်း မည်သို့မျှပြန်မပြောဘဲ လက်ဝဲဘက်သို့ ရုတ်တရက်လှည့်ချိုးပြီးနောက် ဂုန်းမှန်းမသိ၊ ချိုင့်မှန်းမသိ၊ ခလုတ်မှန်းမသိ၊ ကန်သင်းမှန်းမသိ၊ လေအပုန်ဖြင့် မျက်စိမှိတ်ကာ စီးလာခဲ့သည်။ "ဒိုင်း၊ ဒိုင်း၊ ဒိုင်း" ဟူသော သေနတ်သံများ ကြားရ၍ ကျည်ဆန်များသည် နားရွက်အနီးမှ ရှိခနဲ၊ ရှိခနဲ မြည်သွားကြလေတော့သည်။ ကျွန်တော့်အဖို့မှာ ဤအသံမျိုးသည် အထူးအဆန်းမဟုတ်သောကြောင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လောက်အောင် မရှိခဲ့ချေ။ ကျည်ဆန်များသည် ကျွန်တော့်ကို မထိမှန်ဘဲ ပွတ်ကာသီကာ ထွက်သွားကြ၍ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် သေနတ်သံ လုံးဝမကြားသောနေရာသို့ ရောက်လာသဖြင့် ဘေးအန္တရာယ်မှ လွတ်လာခဲ့ကြောင်း သိရလေသည်။

သို့ရာဘွင် ယခင်နေရာကို ချဉ်းကပ်ပါက သေတွင်းသို့ တမင်တိုးဝင်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိသည်နှင့် ခပ်ကွင်းကွင်း ပြန်လာခဲ့သည်။ သေနတ်သံ မကြားရသည့်နောက် ကျွန်တော်လည်း မြင်းကိုအရှိန်သတ်၍ လမ်းတိုးစီးလာခဲ့ရာ အတန်ငယ်သွားမိသောအခါ မြင်းသည် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် ဟပ်ထိုးဟပ်ထိုးဖြစ်သွားပြီးနောက် ခွုးညွတ်ကာ လဲသွားလေတော့သည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်သည် ကျောပေါ်မှ ခုန်ဆင်း၍ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို လက်ဖြင့် အုပ်ကွယ်လျက် မြင်း၏ တစ်ကိုယ်လုံးသို့ အနှံ့အပြားပင် ထိုးကြည့်ရာ ဒွဂရအောက်လက်နှစ်သစ်ခန့်တွင် ကျည်ဆန် ထိမှန်သော ဒဏ်ရာတစ်ချက်ကို ဝမ်းနည်းစွာ တွေ့မြင်ရလေသည်။

ဒဏ်ရာမှာ ယခုမှရရှိသည်မဟုတ်။ မြင်းစိုင်းစဉ်က ထိမှန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သော်လည်း သတ္တိကောင်းသောမြင်းဖြစ်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ လျင်မြန်စွာပြေးနေခိုက်တွင် သွေးပူလျက်ရှိသည်တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ရုတ်တရက် မလဲသေးဘဲ အရှိန်သတ်၍လမ်းတိုးသွားသောအခါမှ မြေသို့လဲကျရခြင်း ဖြစ်သည်။ လူတို့မည်သည် ဒဏ်ရာရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်ခါတည်းပင် ခွေလဲသွား၏။ တောတိရစ္ဆာန်များမူကား သေနတ်ထိမှန်ထားသော်လည်း အလန့်တကြား ပြေးလွှားပြီးမှ လဲလဲသေသေ ဖြစ်ရခြင်းများကို အမဲပစ်ဖူးသူတိုင်း ကြုံဖူးကြပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်သည် ဒဏ်ရာကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်ဆဲမှာပင် အေရိပလိန်းသည် ရှိုက်ကြီးတငင် ရှူရှိုက်လိုက်ပြီးနောက် တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်ကုန်လျက် လေးဘက်လက်တံစင်းကာ အသက်ထွက်ရရှာလေတော့သည်။

ထိုအခါ၌ မိမိစစ်တပ်နှင့် မိုင်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်ဝေးလျက် ရန်သူများအကြား၌ရှိနေသော ကျွန်တော်မှာ အဘယ်မျှလောက် အားငယ်မည်ကို အလွယ်တကူတွေးယူနိုင်ကြပေလိမ့်မည်။ ရန်သူလက်မှ ကြိမ်ဖန်များစွာ လွတ်လာခဲ့ဖူးသည့် ကျွန်တော် ဂျမဒါကိုကိုကြီးပင်လျှင် အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်၍ မြင်းသေကောင်ကို မှီ

mgvoe.com

 mg.yoe.com

ကာ အတန်ကြာအောင် ငေးမိုင်နေခဲ့မိပါသည်။

အချိန်မှာ သန်းခေါင်ကျော်၍ နာရီပြန်နှစ်ချက်ခန့် ရှိပြီဖြစ်ရာ ဝါဆိုလဖြစ်သဖြင့် နေ့တာအရှည်ဆုံးဖြစ်သောကြောင့် လေးနာရီထိုးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လင်းရောင်ခြည်လာတော့မည်ဖြစ်ရကား မိုင်နှစ်ဆယ်ခရီးကို နှစ်နာရီအတွင်း ခြေကျင်သွားရန် အသို့ဖြစ်နိုင်မည်နည်း။

သို့ရာတွင် စင်စစ်သတ္တိကောင်းသော လူတို့မည်သည်မှာ မည်မျှပင်အကျဉ်းအကျပ်သို့ ဆိုက်ရောက်သော်လည်း တာရှည်စွာ စိတ်ပျက်ရိုးထုံးစံမရှိသောကြောင့် ထိုင်ရာမှထ၍ မည်သို့ပြုလုပ်ရမည်ကို အကြံထုတ်ရလေ၏။ ကျွန်တော်၏ ဦးခေါင်း၌ ဖြစ်ပေါ်လာသော အကြံမှာ ထိုခရီးကို မိုးမလင်းမီ ခြေကျင်လျှောက်ရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်းသိသဖြင့် လုံခြုံသောနေရာတစ်ခုကို တွေ့အောင်ရှာ၍ တစ်နေ့လုံးပုန်းနေပြီးလျှင် နက်ဖြန်နေဝင်သောအခါမှ ဆက်လက်၍ တပ်စခန်းသို့ လျှောက်သွားရန်ဖြစ်လေသည်။

ရန်သူများသည် နေ့အချိန်တွင် ဤမြင်းသေကိုမြင်ခဲ့လျှင် ကုန်းနှီးနှင့် ဇက်ကြိုးများကို ကြည့်ကာမျှနှင့် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်မှမြင်းဖြစ်ခြင်းကို သိနိုင်ကြမည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကုန်းနှီးနှင့် တန်ဆာပလာများကိုချွတ်ယူ၍ မြင်းသေကောင်နှင့် အတော်အတန်ဝေးအောင် ဆောင်ယူပြီးမှ ချုံတစ်ချုံအတွင်း ဝှက်ထားခဲ့လေသည်။

ထိုနောက် ကျွန်တော်ပုန်းအောင်းရန်အတွက် နေရာရှာဖွေရာ ယင်းဒေသရှိချုံများမှာ အလွန်သေးငယ်သည့်အပြင် ဆူးများလှသောကြောင့် လျှိုဝင်ရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သိရလေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ထိုမှဤမှ လျှောက်သွား၍ ပုန်းအောင်းရန် နေရာကောင်းရှာလျက်ရှိစဉ် အရှေ့မျက်နှာမှ လင်းရောင်ခြည် ပေါ်ထွက်စပြုသည်တွင် ကျွန်တော်သည် မနီးမဝေး၌ အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့မြင်ရ၏။ ထိုအိမ်ကြီးမှာ စစ်မြေပြင်အတွင်း ရှိသဖြင့် စစ်ဗိုလ်များတည်းခိုကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်။ သို့ရာတွင် "မီးကြိုးငြမ်းခို"ဆိုသော မြန်မာစကားပုံကိုသတိရ၍ ထိုအိမ်နှင့်နီးနိုင်သမျှ နီးလေလေဘေးအန္တရာယ် ဝေးလေလေ ဖြစ်ရမည်ဟုတွေးဆမိ၏။ အကြောင်းကိုဆိုသော် အဂ်ယ်၍ ရန်သူများသည် မြင်းသေကောင်ကိုမြင်သဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုရှာဖွေကြပါမူ စစ်ဗိုလ်ကြီးများနေသော အိမ်အနီးအပါး၌ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ရှာဖွေကြလိမ့်မည်မဟုတ်သောကြောင့်ပေတည်း။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရာတွင် တဲတစ်လုံးတွေ့ရသဖြင့် အနီးသို့ချဉ်းကပ်လေ၏။ တဲအနီးသို့ရောက်၍ တံခါးကို တွန်းကြည့်လိုက်သောအခါတွင် အတွင်း၌ သိုးနှင့်ဆိတ်များ ပြည့်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ပြင် အထပ်ခိုးကလေးတစ်ခုလည်းရှိ၍ လှေကားတစ်ခုလည်း တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်သည် လူအစအနမမြင်သည်နှင့် ယင်းလှေကားမှတက်၍ အပေါ်သို့ရောက်သောအခါ လူတစ်ယောက်မျှပင်မရှိဘဲ ကောက်ရိုးနှင့် မြက်ခြောက်များသာလျှင် အမိုးထိအောင် ပြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် ကောက်ရိုးများအကြား တစ်ခုသောထောင့်သို့ တိုးလျှိုး၍ ဝင်နေပြီးလျှင် ဤနေရာ၌စောင့်နေတော့အံ့ဟု အညောင်းပြေ လှဲလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခရီးပန်းလာခြင်းနှင့် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက်လေ၏။

တစ်ရေးနိုးလာသဖြင့် ထရံပေါက်မှချောင်း၍ အိမ်ကြီးရှိရာသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ အော်ဒါလီများ၊ အစေခံများ စသည်တို့သည် စာရွက်များ၊ စာအုပ်များနှင့် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ချည်ထွက်ချည် လုပ်နေကြသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ကျွန်တော်ထင်သည့်အတိုင်း တူရကီစစ်ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦးတစ်ယောက် တည်းခိုသောအိမ်ကြီး ဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိရလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကောက်ရိုးပေါ်တွင် အလျားမှောက်လျက် လူဝင်လူထွက်ကို ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုလျက် ရှိနေစဉ် တူရကီ စစ်ဗိုလ်ကလေးအမြောက်အမြား မြင်းကိုယ်စီနှင့် ဆိုက်ရောက်လာကြ၍ လူနှစ်ဆယ်ခန့်မျှ စုရုံးမိသောအခါတွင် ခွေးကြီးနှစ်ကောင်ကို ကြိုးဖြင့်ဆွဲလျက် ယင်းအိမ်ကြီးမှတစ်ဖန်ထွက်သွားကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ထိုအခါ၌မူ ကျွန်တော်သည် ယင်းတို့သွားကြသောကိစ္စကို မတွေးနိုင်ခဲ့ပေ။ ကျွန်တော်သည် ထိုသူ တို့ထွက်သွားရာအရပ်သို့ မျှော်ကြည့်လျက်ရှိစဉ် ယင်းတို့သည် ခွေးနှစ်ကောင်ကို ကြိုးမှဖြုတ်၍ လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် ခွေးများ၏နောက်မှ မြင်းများနှင့် ကစုန်ကိုင်း၍ လိုက်သွားကြသဖြင့် တောထဲတွင် ကွယ်ပျောက်သွားကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ခွေးနှစ်ကောင်နှင့် ထွက်သွားကြသော လူများ၏ကိစ္စကို မတွေးတတ်နိုင်ဘဲ ကောက်ရိုး

mgyoe.com

mgvoe.com

ပေါ်တွင် မက်လက်လှန်ကာ စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက်ရှိစဉ် မြင်းခွာသံကြားရသဖြင့် ထရံပေါက်မှ ချောင်းကြည့်သော အခါ နှုတ်ခမ်းမွေးကောင်းသော တူရကီစစ်ဗိုလ်တစ် ယောက်သည် ခပ်သုတ်သုတ်မြင်းစိုင်းလာ၍ အိမ်ပေါက်ဝ သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရဲပတန်ပြီးလျှင် အော်ဒ လီတစ်ယောက်နှင့် စကားအနည်းငယ်ပြောပြီးနောက် အိမ်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်ကာဟစ်ခေါ်လိုက်၏။ ဤတွင် ယူနီဖောင်းအပြည့်အစုံ ဝတ်ထားသော စစ်ဗိုလ်တစ် ယောက်သည် ဝရန်တာသို့ထွက်လာ၍ မြင်းပေါ်ကလူနှင့် စကားအပြန်အလှန် ပြောကြပြီးနောက် မြင်းသမားသည် အိမ်ပေါ်ကလူကို နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားလေသည်။ ကျန်တော့်မှာ ယင်းတို့ပြောသောစကားကို နားမလည် သော်လည်း မြင်းစီးလာသောသူက အိမ်ပေါ်မှလူကို အတူ လိုက်ရန်ခေါ်သဖြင့် အိမ်ပေါ်က စစ်ဗိုလ်က မလိုက်နိုင်ဆို ၍ ဦးခေါင်းယမ်းကာ ငြင်းပယ်လိုက်သည်နှင့် မြင်းသမား ပြန်သွားသည်ဟု တွေးဆမိသည်။

အတန်ကြာသော် အိမ်ပေါ်မှစစ်ဗိုလ်သည် အိမ် နောက်ပြတင်းပေါက်မှ ဦးခေါင်းပြူလျက် အော်ဒလီတစ် ယောက်ကို ဟစ်ခေါ်၍ အမိန့်ပေးလေရာအော်ဒလီသည် ဦးခေါင်းညွတ်ကာ အရိုအသေပြုပြီးနောက် ထွက်သွား လေသည်။

ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ အော်ဒလီသည် မြင်းတစ်ကောင်ကို ဆွဲလျက် အိမ်ပေါက်ဝသို့ ပဲ့လာခဲ့ရာ ကျန်တော်က မြင်းဝါသနာအိုးကစ်ယောက် ဖြစ်သည့် အတိုင်း မြင်းချော၊ မြင်းလှကို မြင်ရလျှင် အားရပါးရ ကြည့်ချင်တတ်သည်နှင့် ယင်းမြင်းကို ငေးစိုက်ကာ ကြည့်နေမိပါသည်။ ထိုမြင်းမှာ သပိတ်ကဲ့သို့မည်း၍ ဖဲကတ္တီပါကဲ့သို့ ဖိတ်ဖိတ်တောက်လျက်ရှိရာ ဖွေးဖွေးဖြူ သော ဘတ်စကင်းဇက်ကြိုးများ တပ်ထားသည်နှင့် အလွန်ထင်းလျက် ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် ကျက်သရေရှိ လှပါပေတော့သည်။ ကျန်တော် စီးလာခဲ့သော အေရိ ပလိန်းသည် အလွန်လှသည်ဟုထင်မိခဲ့ရာ ဤမြင်းနှင့် ယှဉ်လိုက်သော် အေရိပလိန်းမှာ ရထားမြင်းဖြစ်သွားခဲ့ လေပြီ။ မြင်းနက်ကြီးသည် ရွရွထိုးသည့်တိုင်အောင် ပြေးချင်လှပြီး အလွန်ဆတ်သော သန္ဓေရှိသည်ဖြစ်၍ ဆိုက်ကုလားက ဇက်ကိုကိုင်ထားစဉ် တဝီဝီမြည်ဟီး လိုက်၊ ခွာတစ်ဘက်ဖြင့် မြေကြီးကို ပေါက်ကာပေါက်ကာ ခြစ်ဆွလိုက် ရှိလေသည်။

ကျန်တော်သည် မြင်းနက်ကြီးကိုမြင်ရ၍ ယင်း၏ကျောပေါ်၌ စီးရလျှင် သေပျော်ပြီဟု ထင်မိမတတ် သွားရည်ကျနေလျက်ရှိစဉ် ဘဏ်ရှင်သူတစ်ယောက် ဖြစ် သည့်အတိုင်း ရုတ်တရက်အကြံတစ်ခုပေါ်လာတော့ သည်။ ယင်းအကြံအစည်အရ ကျန်တော်သည် လေကား မှဆင်း၍ အိမ်ပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အနီး အပါး၌ ဆိုက်ကုလားမှတစ်ပါး အခြားသူတစ်စုံတစ် ယောက်မျှ မရှိသည့်ပြင် ဆိုက်ကုလားသည်ပင်လျှင် ကျန် တော့်ဘက်သို့ ကျောခိုင်းလျက် ရှိနေလေသည်။

ကျန်တော်သည် တဲဝမှ ဆိုက်ကုလားရှိရာသို့ နှစ်ခုန်သုံးခုန်မျှဖြင့် ရောက်အောင် ခုန်လွှားပြေးသွား၍ အံ့အားသင့်လျက် ငေးကြည့်နေသော ဆိုက်ကုလား၏ လက်မှ ဇက်ကြိုးကိုလုယူပြီးနောက် မြင်းနက်ကြီး၏ ကျောပေါ်သို့ တစ်ဟုန်တည်းလွှားတက်လိုက်တော့သည်။ ဤတွင်မှ ဆိုက်ကုလားသည် အကြောင်းခြင်းရာကို ရိပ်မိ ၍ အသံကုန်အော်ဟစ်လေရာ ကျန်တော်သည် ပြတင်း ပေါက်မှ လှမ်းကြည့်နေသော တူရကီစစ်ဗိုလ်ကိုလည်း ကောင်း၊ ငယ်သံပါအောင် ဟစ်အော်သော ဆိုက်ကုလား ကိုလည်းကောင်း ဂရုမစိုက်ဘဲ ဝင်းပေါက်ဆီသို့ ဦးခေါင်း လှည့်ပေး၍ မြင်း၏နံဘေးသို့ ဖနောင့်ဖြင့် ဆောင့်ကာ လွှတ်ပေးလိုက်သည်တွင် မြင်းနက်ကြီးသည် သေနတ်မှ ထွက်သော ကျည်ဆန်ကဲ့သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ထွက်ပြေးလေ တော့သည်။ ဝင်းပေါက်မှထွက်မိသောအခါ အိမ်ကြီးပေါ် မှ တဒိန်းဒိန်းပစ်သော သေနတ်သံများကြားရသော်လည်း ကျန်တော်သည် လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ နောက်သို့တစ်ချက် လှည့်ကာ လက်ကိုမြှောက်၍ ယမ်းပြပြီးနောက် လျင်မြန် သည်ထက် လျင်မြန်စွာ စိုင်းလာခဲ့သည်။

ပထမ၌ ကျန်တော်သည် မည်သည့်အရပ်သို့ သွားမည်ဟူ၍ ရည်ရွယ်ခြင်း မရှိဘဲ ထိုအိမ်ကြီးမှဝေးလျှင် ပြီးစေတော့ဆိုကာ မြင်းပြေးရာသို့ လိုက်ပါလာခဲ့ရာ မြင်း မှာလည်း ကျန်တော်မျှော်လင့်သည်ထက်ပင် လျင်မြန် သည်နှင့် ချုံများသည် ကျန်တော်၏မျက်စိအောက်တွင် ချာလပတ်လည်ကာ ဖြားခနဲ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

၁၀ မိနစ်ခန့် စိုင်းမိသောအခါ ၅ မိုင်ခန့်ခရီး ပေါက်အောင် သွားခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ထိုအခါတွင်တောင် ကမူကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်လာ၍ မြင်းကို ဇက်သတ်ပြီး

mgvoe.com

လျှင် မည်သည့်အရပ်သို့ သွားရမည်ကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားလေသည်။ ထိုနေရာမှ မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ ရန်သူများ၏ စစ်ခင်းထားပုံ အခြေအနေကို ထင်ရှားစွာ မြင်ရသည်ဖြစ်၍ ညအချိန်က စမ်းတဝါးဝါးကြည့်ရခြင်း ထက်ပင် သာလွန်ကောင်းမွန်လှသည်။ ထိုခဏ၌ ကျွန်တော်သည် ရန်သူ၏အခြေအနေကို ဦးခေါင်းထဲသို့ ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးသလို မှတ်သားခဲ့ပါတော့သည်။

ယင်းသို့ရှိစဉ် မြင်းကြီးသည် ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်တစ်ချက်လန့်၍ နားရွက်စွင့်ကာ နှာမှုတ်ကာဖြင့် မြေကြီးကို ခွာနှင့်ပေါက်လျက်ရှိ၏။ ဤ အခြင်းအရာကို တွေ့ရသဖြင့် မြင်းသည် မည်သည့်အရာကို ကြောက်လန့်နေခြင်း ဖြစ်သနည်းဟု ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျှော်ကြည့်ကာ နားထောင်ပါသော်လည်း ထူးခြားသော အခြင်းအရာတစ်ခုမျှ ကျွန်တော်မတွေ့ရချေ။

ကျွန်တော့်မှာ ရန်သူ၏ စစ်ခင်းပုံအနေအထားကို မှတ်သားခဲ့ပြီးဖြစ်၍ မိမိစခန်းသို့ ပြန်ဖို့သာရှိတော့သည်ဟု ဆင်ခြင်လျက်ရှိစဉ် အဝေးမှလူသံများ အုတ်အုတ်သဲသဲကြား၍ ယူနီဖောင်းမျိုးစုံဝတ်ထားသည့် တူရကီစစ်ဗိုလ်တစ်စုသည် မြင်းများကို ကဆုန်စိုင်းလျက် ပေါ်လာကြလေသည်။

ထိုအခါ၌ကား ကျွန်တော်စီးသော မြင်းနက်ကြီးသည် မျက်လုံးပြူးပြူး မျက်ဆံပြူးပြူး ခုန်ပေါက်ကန်ကျောက်ကာဖြင့် ဆွဲထားသော ဇက်ကိုအတင်းရုန်းလျက်ရှိလေသည်။

တစ်ခဏကြာသော် ယင်းစစ်ဗိုလ်တစ်စုသည် ကျွန်တော်ရှိသောနေရာနှင့် ငါးဖာလုံခန့် ကွာလှမ်းသော နေရာသို့ရောက်လာကြရာ ကျွန်တော်သည် ထိုလူစုနှင့် နီးကပ်လာမည်စိုးသဖြင့် ထွက်ပြေးလိုသော်လည်း ကျွန်တော်ရှိရာသို့ တည့် တည့်လာခြင်းမဟုတ်သောကြောင့် ရုတ်တရက်မပြေးသေးဘဲ ယင်းတို့ရှိရာသို့ မျှော်ကြည့်နေသေး၏။ ရှေ့ဆုံးမှ ခွေးနှစ်ကောင်တို့သည် လူအုပ်နှင့် သုံးဖာလုံခန့် ဝေးသောနေရာတွင် ယုန်သဏ္ဌာန်နှင့်တူသော တိရစ္ဆာန်ကလေးနောက်သို့ ပြေးနေကြသည်ကို မြင်ရ၏။ ယုန်ရော၊ ခွေးများပါ အစွမ်းကုန်ပြေးနေကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်၏မျက်စိထဲတွင် ခြေထောက်နှင့် မြေကြီးထိသည်ကို မမြင်ရဘဲ လေထဲ၌ ကားယားကြီးဝဲနေသကဲ့သို့ မြင်ရပါတော့သည်။

မြင်းပေါ်မှ လူများသည် ညာသံပေးလျက် လိုက်လာကြလေရာ ယင်းတို့၏ ညာသံကို ကြားရသောအခါ ကျွန်တော်၏မြင်းသည် ကန်ကျောက်ခုန်ပေါက်ရာမှ လည်ပင်းကို တွန့်၍ဇက်ကို သွားနှင့်ကိုက်ပြီးလျှင် ထိုလူများရှိရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုး လိုက်ပြေးလေတော့သည်။

အမဲလိုက်နေကျဖြစ်သောမြင်းသည် အမဲလိုက်သော ညာသံကိုကြားရသောအခါ ဆွဲမနိုင်ဆောင့်မရဖြစ်တတ်သည့်အပြင် ဇက်ကိုသွားနှင့်ကိုက်ပြီး ဖြစ်ခြင်းကိုလည်း သိရသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့ဟု အောက်မေ့ကာ မြင်းပြေးရာသို့သာ လိုက်ပါသွားတော့သည်။

ပထမ၌ ကျွန်တော်သည် လူအုပ်နောက်မှ ရှိနေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်၏ မြင်းနက်ကြီးသည် အရှိန်ရ၍ ပြေးမိသောအခါ၌ အခြားသောမြင်းများကို ကျော်တက်သည်နှင့် ရှေ့ဆုံးသို့ရောက်လာပါတော့သည်။ ထိုအခါ၌ကား အမဲလိုက်သမားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း စစ်ကိုလည်းကောင်း၊ တူရကီမဟုတ်သော ကျွန်တော့်ကိုလည်းကောင်း ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ရှေ့ဆုံးမှပြေးနေသော ယုန်နှင့် ခွေးများကို မီလိုဧာတစ်ခုတည်းဖြင့် သူ့ထက်ငါ ရှေ့သို့ရောက်အောင် ညာသံပေးလျက် အတင်းတက်ကြလေတော့သည်။

ကျွန်တော်၏မြင်းမူကား ကျွန်တော်က ဇက်ပုံပေးလိုက်သဖြင့် သူ့သဘောအတိုင်း ပြေးခွင့်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ချွေးသော၊ ချောင်းသော၊ ခလုတ်သော၊ ကန်သင်းသော ပမာဏမထားဘဲ လွှားခနဲလွှားခနဲ ခုန်ကျော်ပြေးခဲ့ရာ ကျွန်တော့်မှာ လေယာဉ်ပျံများကပင် ဤမြင်းလောက်မြန်ပါလေ၏လောဟု စိတ်ထဲက တွေးမိပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် လူစုလူအုပ်ကိုကျော်လွန်၍ မြင်းကောင်းများရှေ့သို့ ရောက်နေသော လူများကိုပင် မီလာရာနောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော့်ရှေ့မှ ကိုက် ၂၀ ခန့်တွင် မြင်းစိုင်းနေကြသော အမဲလိုက်သမားနှစ်ယောက်တို့မှတစ်ပါး အနီးအပါး၌ လူမရှိတော့ချေ။ ထိုအခါ၌ကား ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲ၌ ရန်သူများ ဝန်းရံထားသည့် အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ သူတို့က ဖမ်းလိုလျှင် အလွယ်တကူဖြစ်နိုင်ခြင်းကိုလည်းကောင်း လုံးဝသတိမရဘဲ ရှေ့ကလူနှစ်ယောက်ကို မီလိုသော ဧာတစ်ခုတည်းသာ ရှိလေတော့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် မြင်းကို ပြေးသည့်ထက်ပြေး

mgyoe.com

mgyee.com

အောင် ပြုပြင်ပေးသဖြင့် ဒုတိယလူကို ကျော်တက်၍ ပထမလူ၏ မြင်းဦးသည် ကျန်တော်၏ မြင်းဦးခေါင်းနှင့် တစ်တန်းတည်းဖြစ်အောင် မီလာတော့သည်။

ထိုအခါ ရှေ့ကလူသည် နောက်သို့လှည့်ကြည့်ကာ ကျန်တော် မီလာသည်ကို မြင်သည်နှင့် ခါးကိုကုန်းကာ ယင်း၏မြင်းကို တိုး၍လျင်မြန်အောင် နှင်တော့သည်။ ကျန်တော်ကလည်း ကျန်တော်၏မြင်းကို အားပေးလျက် နှင်ပြန်လေရာ ကျန်တော်၏ မြင်းနက်ကြီး ဦးခေါင်းသည် ရှေ့မြင်း၏အမြီးကို ကျော်လွန်၍ တင်ပါး၊ ယင်းနောက် ဝမ်းဗိုက်၊ ယင်းနောက် ပခုံး၊ ယင်းနောက် လည်ပင်း၊ နောက်ဆုံးတွင် ဦးခေါင်းချင်းညီလျက် ရှိနေတော့၏။

ထိုခဏ၌ ကျန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် မြင်းပွဲတွင် ပန်းဝင်သောကျော်ကီများကဲ့သို့ မိမိမြင်းကို အသီးသီး နှင်လျက်ရှိကြရာ မြင်းနက်ကြီးသည် အခြားမြင်းထက် ကောင်းသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ကျန်တော်သည် ထိုလူထက် မြင်းစီးကောင်းသောကြောင့်လည်းကောင်း တဖြည်းဖြည်း တရွေ့ရွေ့ရှေ့သို့တက်လာသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် အမဲလိုက်သမား အားလုံးတို့ရှေ့သို့ ကျန်တော် တစ်ယောက်တည်း ရောက်လာခဲ့လေသည်။

ထိုအခါ၌ကား ကျန်တော်မှာ အမဲလိုက်သမားချင်း ပြိုင်ရန်အလုပ်မရှိသော်လည်း ရှေ့မှပြေးနေသော ယုန်နှင့်ခွေးများကို မိဖို့အရေး ကျန်ပေသေး၏။ ခွေးများမှာ ကျန်တော့်ရှေ့တွင် တစ်ဖာလုံမျှ ဝေးကွာသေးသော်လည်း ယင်းတို့က ကျန်တော့်ကို မဖြတ်နိုင်ဘဲ ကျန်တော်ကသာလျှင် တစ်ခုန်ထက်တစ်ခုန် နီးကပ်သည်ထက် နီးကပ်လာခဲ့သည်။

ထိုနေရာ၌ကား ချုံများသည် ယခင်ချုံများထက် ကြီးမြင့်၍ ချိုင့်များသည်လည်း ယခင်ချိုင့်များထက် ကျယ်ဝန်းပေသည်။ ကျန်တော်၏စိတ်မှာ ရှေ့မှပြေးနေကြသော ယုန်နှင့်ခွေးများကို မိစေဖို့မှတစ်ပါး ဘာကိုမျှ သတိမရတော့ဘဲ အဆီးအတားတွေ့ရှိသည့်အခါတိုင်း မြင်းကြီး၏နံဘေးကို ခြေဖနောင့်နှင့် ဆောင့်ပေးလိုက်သဖြင့် လွှားခနဲလွှားခနဲ ခုန်နိုင်ပေတော့သည်။ ထိုနေရာများတွင် မြင်းကြီးသည် အဆီးအတားများကို ခြေဖြင့်ခုန်လွှားခြင်းမဟုတ်ဘဲ အတောင်ဖြင့် ပျံကျော်လိုက်သကဲ့သို့ လွှားခနဲလွှားခနဲ လွတ်၍လွတ်၍ သွားလေတော့သည်။

ကျန်တော်က အားပေး၍ အဆီးအတားကြီးတစ်ခုကို ခုန်ကျော်လိုက်သဖြင့် လွတ်သွားသည့်အခါတိုင်း နောက်၌ ကျန်ရစ်သော လူများ၏ ဝေါခနဲဝေါခနဲ သြဘာပေးသံကြားရသည်နှင့် ကျန်တော့်မှာ အလွန်အားတက် ဂုဏ်ရောက်ပြီး မြင်းပေါ်တွင် ခြေစုံရပ်လျက် နောက်သို့လှည့်ကာ "မြန်မာကွ၊ မြန်မာဆိုမှ မြန်မာ" ဟူသော သဘောနှင့် လက်ယမ်း၍ ပြခဲ့သေးသည်။

မြင်းကြီးသည် ကျယ်လွန်းသည်မရွေး၊ မြင့်လွန်းသည်မရွေး၊ ရှေ့၌တွေ့သမျှသော အတားအဆီးများကို ခုန်ကျော်ခဲ့သဖြင့် နောက်ဆုံး၌ ကျန်တော်သည် ခွေးနှစ်ကောင်ကိုပင် ကျော်လွန်၍ ယုန်ကို မီလာတော့သည်။

ဤအချိန်၌ကား ကျန်တော့်မှာ လွန်ခဲ့ပြီးသော အချိန်များကထက်ပင် သွေးရူးသွေးတန်းဆိုရမတတ် စိတ်အားတက်ကြွလျက် ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ မြင်းကြီးကို ခရီးတွင်သည်ထက်တွင်အောင် ခြေဖနောင့်ဖြင့်ဆောင့်ကာ နှင်မောင်းရင်း ဓားကို အိမ်မှချွတ်၍ ယုန်ကိုမီသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မြင်းပေါ်မှ အားကုန်ခုတ်ပိုင်းလိုက်လေသည်။ သို့ရာတွင် အလွန်တရာ မျက်စိလျင်သည့် ယုန်ဖြစ်သောကြောင့် တည့်တည့်ကြီးလာသော ဓားချက်ကို ရှောင်လိုက်သည်နှင့် လက်နှစ်သစ်ခန့် လွတ်ထွက်သွားလေတော့သည်။ ကျန်တော်မူကား ထိုအခြင်းအရာကို မခံချင်သည်နှင့် ယုန်ကို တစ်ဖန်မီအောင်လိုက်၍ လက်ယာဘက်သို့ ခုတ်တော့မည့်ဟန် ပြင်ပြီးမှ ယုန်က အရှောင်လိုက်တွင် လက်ဝဲဘက်သို့ ခုတ်လိုက်ရာ နှစ်ပိုင်းပြတ်၍ မြေပေါ်သို့ လိမ့်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါ နောက်တွင်ကျန်ရစ်သော အမဲလိုက်သမားများသည် ဆူညံစွာ သြဘာပေးလိုက်ပြန်ရာ ကျန်တော်သည်လည်း မြင်းနက်ကြီးကို ဇောက်သတ်၍ နောက်သို့လှည့်ကာ ထိုလူများအား စစ်ထုံးစံအတိုင်း ဓားဖြင့် ဆလံပေးပြီးမှ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်သို့ ဝိုင်းလာခဲ့ပါတော့သည်။ ထိုလူများမူကား ကျန်တော့်အား ချီးမွမ်းလိုသေး၍ပေလော၊ သို့တည်းမဟုတ် တူရကီမဟုတ်ဘဲ ရန်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကို ယခုမှသိကြ၍ပေလော မဆိုနိုင်။ ကျန်တော့်နောက်သို့ လိုက်လာကြသေး၏။ သို့ရာတွင် ကျန်တော်မူကား ထိုလူများနှင့်တွေ့ဆုံရန် အလို့မရှိတော့သည်ဖြစ်၍ မြင်းနက်ကြီးကို ခြေဖနောင့်ဖြင့်ဆောင့်ကာ သတိပေးလျက် ဝိုင်းလာခဲ့ပါတော့သည်။

mgyee.com

mgyoe.com

စစ်တပ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သောအခါ ကာနယ်ဂရေဟမ်သည် ကျွန်တော်နှင့်တကွ နောက်မှလိုက်လာကြသော ရန်သူများကိုမြင်သည်နှင့် စစ်သားများ စေလွှတ်ကြိုဆိုစေရာ နောက်မှလိုက်လာသော တူရကီစစ်ဗိုလ်များလည်း မြင်းများကို လျင်မြန်စွာ ဇောက်သတ်၍ နောက်သို့ပြန်စိုင်းပြေးကြလေတော့သည်။ ကာနယ်ဂရေဟမ်သည် အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို သိရသောအခါ လွန်စွာနှစ်သက်အားရသည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်ရခဲ့သောမြင်းကို ကျွန်တော့်အား ဆုပေးလေရာ ကျွန်တော်က အဖိုးငွေ နှစ်ထောင်နှင့် စစ်တပ်သို့ ရောင်းချလိုက်ပါသတည်း။

■

mgyoe.com

mgyoe.com

တိတ်ဆိတ်သော ညီအစ်ကိုများကိစ္စ၌ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပုံ

ကျွန်တော့်မှာ ကော်မရှင်အရာရှိခေါ် စစ်ဗိုလ်အတန်းအစားမဟုတ်ဘဲ လက်အောက်ခံ လူမျိုးများဖြစ်သည့် ကုလား၊ မြန်မာများအား ခန့်ထားသည့် အောက်တန်းစား စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်မျှသာဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်၏ ရဲစွမ်းသတ္တိကြောင့် ကျွန်တော်၏နာမည်ကို မက်ဆိုပိုတေးမီးယားစစ်မျက်နှာတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဖြစ်သူ လက်ဖတင်နင် ဂျင်နရယ်ဆာဂျွန်ဂရေးကိုယ်တိုင် ကြားသိပြီး ဖြစ်သည်ဟု ဖော်ပြရလျှင်.ကြွားဝါသည်ဟု ထင်ကောင်းထင်ကြပေလိမ့်မည်။ အုပ်ချုပ်သောလူမျိုးဖြစ်သည့် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်များမှာ သတ္တိအတော်အတန်ပြလိုက်လျှင် ဘွဲ့တံဆိပ်ကြီးတွေ ချီးမြှင့်လေ့ရှိသော်လည်း လက်အောက်ခံလူမျိုးအဖို့မူကား မိုးထိအောင် သတ္တိကောင်းစေကာမူ အနုံစားအည့်စားဖြစ်သော ဘွဲ့ကလေးများဖြင့်သာ ချီးမြှင့်ကြလေသည်။ သတ္တိချင်းတူညီ၍ အရေးပါအရာရောက်ပုံချင်း တူညီသောကိစ္စတစ်ခုကို အတူတူဆောင်ရွက်ကြစေကာမူ မျက်နှာဖြူများမှာ ဗွီ၊ စီ၊ ဒီ အက်စ် အိုအစရှိသော ဘွဲ့ကြီးမျိုးရကြ၍ လက်အောက်ခံ မျက်နှာမဲများမူကား အသက်ကိုဆယ်ပြန်အသေခံစေကာမူ ဒီအက်စ်အို စသော ဘွဲ့မျိုးကို အိပ်မက်မျှပင် မမက်ဝံ့ကြချေ။ မြန်မာများအတွက်ဆိုလျှင် ဂျမဒါရာထူးပင်လျှင် ဗြိတိသျှအစိုးရက ကြိုးလှုပ်ထင်ဟန်တူ၏။ ယင်းတို့ထင်သည့်အတိုင်း မြန်မာများကလည်း ရောယောင်ကာ ထင်ကြ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဂျမဒါမောင်မောင်တစ်ယောက် မော်တော်ဘုတ်မှောက်၍ သေဆုံးရခြင်းကို မြန်မာတစ်ပြည်လုံးက ဧရာမသတင်းကြီးတစ်ခုအနေဖြင့် ဟိုးလေးတကျော့ ဖြစ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ စစ်တပ်သည့် စစ်မျက်နှာတစ်နေရာ၌ရှိစဉ် ကျွန်တော် အမှုထမ်းသည့် ရီဂျိမင့်တပ်ကို အုပ်ချုပ်နေသော ကာနယ်ဂရေဟမ်သည် ကျွန်တော့်ကိုခေါ်၍ စကားပြောလေသည်။ ဂျမဒါလေးတစ်ယောက်က ကာနယ်စစ်ဗိုလ်ကြီးထံသို့ မကြာခဏ ဝင်ထွက်နိုင်ခြင်းသည်ပင်လျှင် အခြားသော စစ်ဗိုလ်ကလေးများ၏ မျက်မုန်းကျိုးခြင်း ခံရ၏။ စင်စစ်မှာ ကာနယ်ဂရေဟမ်သည် ကျွန်တော်နှင့် ဘဝဘဝမှ ရေစက်ကြောင့်ပေလော မဆိုနိုင်၊ စိတ်ချယုံကြည်ရသော တပည့်ရင်းတစ်ယောက်လောက်သာမက သားအဖတမျှ ချစ်ခင်ကြင်နာခြင်းလည်း ရှိပေသည်။ အသက်အရွယ်အားဖြင့်လည်း ကာနယ်ဂရေဟမ်သည် ကျွန်တော်နှင့် သားအဖတမျှ ကွာခြားပေသည်။

ကာနယ်ဂရေဟမ်၏ မိုးကာတဲအတွင်းသို့ ကျွန်တော်ဝင်သွားသောအခါ ကာနယ်သည် ဖော်ပြီးသော

mgyoe.com

mgyoe.com

စာတစ်စောင်ကိုခေါက်၍ စာအိတ်ထဲသို့ ထိုးဒွင်းကာ စားပွဲပေါ်သို့ လှမ်းတင်လျက်ရှိ၏။ ကာနယ်က ကျွန်တော့်အား ပြောပြသောစကားများ၏ အဓိပ္ပာယ်အကျဉ်းချုပ်မှာ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လက်ဖတင်နှင့် ဂျင်နရယ်ဆာ ဂျွန်ဂရေးသည် သတ္တိကောင်း၍ နှုတ်လုံသည့်ပြင် တောင်တောင်အိအိ မတွေးတောဘဲ စေခိုင်းသမျှကို မျက်စိမှိတ်၍ ဆောင်ရွက်တတ်သည့် လူတစ်ယောက်ကို အလိုရှိကြောင်း၊ မျက်နှာဖြူစစ်ဗိုလ်ကလေးများအနက်မှ အဆိုပါ အရည်အချင်းများနှင့် ပြည့်စုံသောလူစားမျိုး ရနိုင်သော်လည်း စေခိုင်းလိုသော ကိစ္စမှာ သိမ်မွေ့သောကိစ္စမျိုးဖြစ်သောကြောင့် မျက်နှာဖြူအချင်းချင်း မသိစေလိုကြောင်း၊ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို စစ်ဗိုလ်ချုပ်က ကြားဖူးသဖြင့် ထိုကိစ္စအတွက် ဆောင်ရွက်ရန် သဘောတူနိုင်ပါမည်လောဟု ကာနယ်အား စုံစမ်းမေးမြန်းထားကြောင်း၊ ကျွန်တော်က ဆောင်ရွက်ရန် သဘောတူခဲ့လျှင် စစ်ဗိုလ်ချုပ် ရှိရာသို့ သွားရမည်ဖြစ်ကြောင်း စသည်တို့ ဖြစ်လေသည်။

ဟမ်။ ။"ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးလဲလို့ ကျုပ်မသိဘူး။ သို့သော် အရေးကြီးတာကတော့ ဧကန်ပဲ။ ဖြစ်မြောက်အောင် မောင်မင်းဆောင်ရွက်နိုင်ရင်တော့ ကြီးပွားဖို့ အများကြီး မျှော်လင့်စရာရှိတယ် ကိုကိုကြီး"

တော်။ ။"ကျွန်တော်က ဗုဒ္ဓဘာသာ ကိုးကွယ်သူဖြစ်ပါတယ်။ ကြီးပွားတာ မကြီးပွားတာကတော့ ကမ္မသကာသဘောထားပြီး အထက်လူကြီးများ စေခိုင်းတဲ့ကိစ္စကို ကျွန်တော်အစွမ်းရှိသမျှ ဆောင်ရွက်ဖို့ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိတယ်လို့ သဘောထားပါတယ်"

ဟမ်။ ။"ကောင်းတယ်ကိုကိုကြီး။ အင်မတန်ကောင်းတယ်။ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက သဘောကျတယ်ဆိုရင် မောင်မင်း မကြီးပွားဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး။ ကြိုးစားပါ"

ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲ၌ မည်မျှလောက် ကြိုးစား၍ စစ်ဗိုလ်ချုပ်က မည်မျှလောက် ကျေနပ်စေကာမူ ကျွန်တော့်အဖို့၌ ကော်မရှင်အရာရှိတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါဟု အောက်မေ့မိသော်လည်း ထုတ်ဖော်၍ကား မပြောတော့ပါ။ အလိုရှိရာ ခိုင်းစေပါတော့ဟူ၍သာ ကာနယ်အား ပြောပြလိုက်ပါတော့သည်။ အမှန်ကိုဆိုရလျှင် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ကိစ္စတစ်ခုကို ဆောင်ရွက်ရမည်ဆိုက တည်းက ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းမြူးလျက်ရှိပါတော့သည်။

နောက်ဆုံး၌ ကာနယ်ဂရေဟမ်သည် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရှိနေသော ဌာနကို ကျွန်တော့်အား ညွှန်ကြား၍ စာတစ်စောင်ပေးအပ်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော်သည် မိုးကာတဲမှထွက်လာ၍ ခရီးသွားရန် ပြင်ဆင်ရပါတော့သည်။ ဤကိစ္စအတွက် ကာနယ်သည် ယင်း၏မြင်းတစ်စီးကို စီးသွားရန် ပေးလိုက်၍ ကျွန်တော်သည် စီးနေကျဖြစ်သော ဘလက်ရေဗင်ခေါ် မြင်းနက်ကြီးကိုပင် ရွေးချယ်လေသည်။ မြန်မာပြည်၌ "သဟက်"မွေးများကို မြင်းနက်ဟု ခေါ်ဝေါ်တတ်ကြလေရာ မြန်မာမြင်းများအနက်မှ "ပိတုန်း"ဟုခေါ်သည့် အနက်စစ်စစ် အလွန်ရှား၍ ဘလက် ဂရေဗင်မှာ "ပိတုန်း"ခေါ်သည့် မြင်းနက်အစစ်ဖြစ်၍ စူရတီဖဲအနက်ရောင်ကဲ့သို့ ဖိတ်ဖိတ်တောက်လျက်ရှိသဖြင့် အလွန့်အလွန် လှပပါပေသည်။

စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေသော ဘတ်စရာမြို့သို့ရောက်၍ ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ဌာနဖြစ်သော အိမ်ဝင်းကြီးထဲသို့ ဝင်သွားသောအခါ ခြေမြန်တော်များသည် အိမ်ဝင်းထဲတွင် ရှုပ်ယှက်ခတ်ရှိနေကြ၏။ ကျွန်တော်သည် မြင်းကို အော်ဒလီတစ်ယောက်၏လက်သို့ အပ်ခဲ့၍ ဗိုလ်ချုပ်၏အခန်းသို့ ဝင်သွားသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်သည် ရိုးရိုးမင့်တပ် ဗိုလ်နှစ်ယောက်နှင့် စကားပြောလျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်က ထုံးစံအတိုင်း ဆလံပေး၍ ကာနယ်ဂရေဟမ်၏စာကို ပြလိုက်သောအခါ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမှာ မျက်နှာထားတစ်မျိုးဖြစ်၍ ကျွန်တော်၏ မျက်နှာကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဗိုလ်ချုပ်သည် စစ်ဗိုလ်နှစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်၍ "နောက်မှ ဆက်ပြောကြဦးစို့" ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် စစ်ဗိုလ်နှစ်ယောက်သည် အလိုက်သိစွာနှင့် အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်ရှေ့သို့ ရင်ကိုကော့လျက် "သတိ"ဆိုသောအမူအရာမျိုးနှင့်ရပ်နေစဉ် ဗိုလ်ချုပ်သည် ချထားသောမျက်မှန်ကိုတပ်၍ ကျွန်တော့်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်၏။ ယင်းနောက်

ချုပ်။ ။"ဂျမဒါကိုကိုကြီးလား"

တော်။ ။"မှန်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်"

ချုပ်။ ။"မောင်မင်းက သတ္တိကောင်းသလောက် ခဏခဏ ရန်ဖြစ်ချင်တယ်လို့ ပြောသံကြားရတယ်။ သတ္တိရှိတိုင်း ကိုယ့်အချင်းချင်း ခဏခဏ ရန်ဖြစ်ရတာ

mgyoe.com

မဟုတ်ဘူး"

ကျွန်တော်လည်း မျက်လွှာချလျက် ဆိတ်ဆိတ်သာ နေရသည်။ ကျွန်တော့်ကို လက်ချာပေးချင်၍ ခေါ်ခြင်းမဟုတ်တန်ရာဟုလည်း စဉ်းစားမိသည်။

ချုပ်။ ။"အချင်းချင်းရန်ဖြစ်တာ ဘယ်နှစ်ခါရှိပြီလဲ"

တော်။ ။"သုံးခါလောက်ရှိပါပြီ ဗိုလ်ချုပ်"

(အမှန်မှာ ခြောက်ကြိမ်ရှိပေပြီ)။

ချုပ်။ ။"မောင်မင်းနဲ့ ရန်ဖြစ်တဲ့လူတွေ ဘာဖြစ်သလဲ"

တော်။ ။"ဆေးရုံတက်ရပါတယ်"

ချုပ်။ ။(မျက်နှာနီလာလျက်) "စစ်ဆေးရုံဆိုတာ ရန်သူနဲ့တိုက်လို့ ထိခိုက်တဲ့ဒဏ်ရာကို ကုသဖို့ထားတယ်။ မောင်မင်းက ဆရာဝန်တွေကို အလုပ်များအောင် လုပ်ပေးနေသပေါ့လေ။ နောက်တစ်ကြိမ် ရန်ဖြစ်တယ်လို့ ကြားရင် "ကုတ်မာရှယ်"လုပ်ပြီး တပ်ထဲက မောင်းထုတ်လိုက်မယ်။ နားလည်လား"

ကျွန်တော့်မှာ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်လျက် ဆိတ်ဆိတ်သာနေရသည်။ အမှန်မှာ စစ်ဗိုလ်ချုပ် ဆာဂျန်ဂရေးသည် နှုတ်ခမ်းမွေးမရှိသဖြင့် နှုတ်ခမ်းမွေးကို ပွစိပွစိလုပ်ပြတတ်သော ကာနယ်ဂရေဟမ်ကဲ့သို့ ကြောက်စရာကောင်းလှသော ဥပဓိရုပ်မရှိသော်လည်း ကျွန်တော့်အားစိုက်၍ကြည့်လိုက်သော မျက်လုံးများသည် ကျွန်တော်၏နောက်စေ့သို့ ဖောက်ထွက်သွားသည်ဟု ထင်ရလောက်အောင်ပင် စူးရှခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုကဲ့သို့ တုန်လှုပ်မိခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် ကျွန်တော်၏တုန်လှုပ်ခြင်းကို သဘောကျသည့် လက္ခဏာနှင့် လုံလောက်အောင် ခြောက်လှန့်ပြီးသဖြင့် တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လျှော့ဦးမည်ဆိုသော အမူအရာဖြင့် လေသံကို ပျော့စေလျက်

ချုပ်။ ။"သတ္တိဆိုတာမျိုးဟာ ကိုယ့်အချင်းချင်းအပေါ်မှာ ပြဖို့မဟုတ်ဘူး ကိုကိုကြီး။ ရန်သူ့အပေါ်မှာ ပြရတယ်။ အချင်းချင်း သတ္တိပြလို့ သတ္တိကောင်းတစ်ယောက် မတော်တဆ ဆုံးသွားရင် ကိုယ်ကျိုးမနည်းပါလား"

တော်။ ။"မှန်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်ခင်ဗျား"

ချုပ်။ ။"ကျုပ် အခုခိုင်းချင်တဲ့ကိစ္စက သတ္တိလည်းလိုတယ်၊ နှုတ်လုံဖို့လည်း အရေးကြီးတယ်။ အောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက်ပြီးတဲ့နောက် ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြရဘူး။ နားလဲ့လည်လား"

တော်။ ။"နားလည်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်"

ချုပ်။ ။"ဒုတိယတစ်ချက်က ကျုပ်မှာတဲ့အတိုင်း လုပ်ရမယ်။ မောင်မင်းသဘောအရ ပြောင်းလဲပြင်ဆင်ခြင်း မလုပ်ရဘူး။ အလုပ်ကို လိုချင်တယ်၊ ထင်မြင်ချက်ကို မလိုချင်ဘူး"

ကျွန်တော်က ဦးညွတ်လိုက်သည်။

ချုပ်။ ။"တည့်တည့်ပြောရင် မောင်မင်းရဲ့လက်ရုံးရည်ကို ကျုပ်လိုတယ်၊ နှလုံးရည်ကို အလိုမရှိဘူး။ တိုင်းထွာချင့်ချိန်ဖို့ကိစ္စဟာ မောင်မင်းတာဝန်မဟုတ်၊ ကျုပ်တာဝန်ဖြစ်တယ်။ ရှင်းပလား"

တော်။ ။"ဟုတ်ကဲ့"

ချုပ်။ ။"ဘတ်စရာမြို့အရှေ့ဘက် ဥယျာဉ်ကြီးထဲရောက်ဖူးသလား"

တော်။ ။"ဒီမြို့ရောက်တိုင်း ကျွန်တော်ခဏခဏသွားလည်နေကျ ဥယျာဉ်ပါပဲ"

ချုပ်။ ။"ဥယျာဉ်ထဲမှာ စွန်ပလွန်ညီနောင်ဆိုတာသိသလား"

တော်။ ။"သိပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်"

စွန်ပလွန်ညီနောင်ဆိုသည်မှာ အထူးသဖြင့် ကြီးမြင့်၍ ပေတစ်ရာခန့် ကွာခြားသော စွန်ပလွန်ပင်ကြီးနှစ်ပင် ဖြစ်သောကြောင့် ဥယျာဉ်ထဲသို့ ရောက်ဖူးသူတိုင်း မသိသူမရှိချေ။

ချုပ်။ ။"ကောင်းပြီ၊ စွန်ပလွန်ပင်နှစ်ပင်အကြားက ဖောင်တိန်ရေပန်းမှာ ဒီကနေ့ည ဆယ်နာရီမှာ ကျုပ်ကို လာတွေ့လှည့်"

ကျွန်တော့်မှာ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ယောက်လုံးက ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်သည်ဆို၍ ခေါ်ယူသည်ဆိုက တည်းက လူပြည်တွင် အဲ့သြစရာဟု၍မကျွန်တော့်ဘဲ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ရာထူးတွင် ကျွန်တော်တက်၍ ဆောင်ရွက်ရမည်ဟု ဗိုလ်ချုပ်က အမိန့်ပေးလျှင်လည်း အေးအေးဆေးဆေးပင် ဆောင်ရွက်တော့မည်ဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဗိုလ်ချုပ်က ညဉ့်အချိန်၌ ဥယျာဉ်ထဲတွင် သူနှင့် တစ်ယောက်ချင်းတွေ့ဖို့ ချိန်းဆိုခြင်းကို အဲ့သြစရာမဟုတ်သကဲ့သို့ ဦးခေါင်းညွတ်လိုက်မိပါတော့သည်။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍-

mgyoe.com

mgyoe.com

ချုပ်။ ။"ဖောင်တိန်နားမှာ ကျုပ်နဲ့ဆုံမိတဲ့နောက် ဆက်လက်ပြီး သွားကြမယ်။ သေနတ်မယူခဲ့နဲ့၊ ဓားကို သာ ယူခဲ့။ ကျုပ်က မောင်မင်းကို စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘူး။ မောင်မင်းကလည်း ကျုပ်ကို ဘာမှမပြောနဲ့။ နားလည်လား"

တော်။ ။"နားလည်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်"

ချုပ်။ ။"အဲဒီနေရာက အတူတကွ လျှောက်သွားကြတဲ့အခါ သစ်ပင်အောက်မှာ လူတစ်ယောက်သော်လည်းကောင်း၊ နှစ်ယောက်သော်လည်းကောင်း တွေ့လိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့အတူ လျှောက်သွားကြလို့ သူတို့နဲ့ ချဉ်းကပ်မိတဲ့အခါမှာ ကျုပ်က အချက်ပေးလိုက်ရင် လူနှစ်ယောက်ကို ဓားနဲ့သေအောင်ခုတ် သတ်ပေတော့။ ဘို့တည်းမဟုတ် ကျုပ်က သူတို့နဲ့ စကားပြောလို့ရှိရင် မောင်မင်းက စောင့်ကြည့်နေပါ"

တော်။ ။"ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်ချုပ်"

ချုပ်။ ။"အကယ်၍ ကျုပ်က အချက်ပေးလိုက်လို့ ခုတ်သတ်မယ်ဆိုမှဖြင့် နှစ်ယောက်လုံးကို သေအောင် ခုတ်သတ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်နော်။ တစ်ယောက်မှ မလွတ်စေရဘူး။ သတိထားနော်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ကူညီမယ်"

တော်။ ။"တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်တိုက်ရလို့ ကျွန်တော် မကြောက်ပါဘူး။ ဘို့သော် ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင် ကူမယ့်အစား အဖော်တစ်ယောက်လောက် ကျွန်တော်ခေါ်ခဲ့ရင် သာမကောင်းဘူးလား ဗိုလ်ချုပ်"

ချုပ်။ ။"ကျုပ်အတွက် စိုးရိမ်လို့လား။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျုပ်လည်း ဓားကိုင်တတ်ပါတယ်။ ဘို့သော် ဆင်ခြင်တိုင်းထွာတာတွေ ဘာတွေမလုပ်ရဘူးလို့ ကျုပ်ပြောထားတယ်မဟုတ်လား။ စကားမရှည်နဲ့။ ပြောတဲ့အတိုင်း သာလုပ်။ ဟိုကောင်တွေ လွတ်ထွက်မပြေးဖို့ အရေးကြီးတယ်"

တော်။ ။"စိတ်ချပါ ဗိုလ်ချုပ်ခင်ဗျား"

ချုပ်။ ။"ကောင်းပြီ။ သွားတော့။ ညဆယ်နာရီနော် သတိပြု"

ကျွန်တော်သည် စစ်ဗိုလ်ချုပ်၏ အခန်းမှထွက်လာ၍ အဝရောက်သောအခါတွင် အကြံတစ်ခုရသည်နှင့် နောက်သို့တုံ့ပြန်၍ "ဒီလိုပါဗိုလ်ချုပ်ခင်ဗျား" ဟု စကားစလိုက်မိသည်တွင် ဗိုလ်ချုပ်သည် စားတော့မည်ကဲ့သို့ သော မျက်နှာထားမျိုးဖြင့် ကျွန်တော်အား ပြူးကြည့်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ မဆက်ရဲတော့ဘဲ သုတ်ခြေတင်ခဲ့ရပါတော့သည်။

❖

ထိုညဉ့် ၉ နာရီခွဲသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည် ချမ်းအေးသောရာသီဖြစ်၍ စစ်လောင်းကွတ်ကြီးကို ဝတ်လျက် ဓားရှည်တစ်ချောင်းနှင့် ဥယျာဉ်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ စောစောအချိန်၌ ဥယျာဉ်ကြီးထဲတွင် မြို့သူမြို့သားများ ရှိသော်လည်း ညအချိန်၌မူ လူသူကင်းရှင်း၍ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ လဆန်း ၁၀ ရက်၊ လမင်းသည်လည်း ကောင်းကင်၌ စောင်းစောင်းသာ လျက်ရှိသည်။ စွန်ပလွန်ပင်ကြီးနှစ်ပင်ကို လှမ်းလှမ်းမှပင် မြင်ရ၍ နှစ်ပင်အကြား၌ရှိသော ဖောင်တိန်ရေပန်းဆီသို့ လျှောက်လာသောအခါ စစ်ဗိုလ်ချုပ်မှာ ရောက်နှင့်ပြီဖြစ်၍ ဖောင်တိန်အနီးတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် စကြဲလျှောက်လျက်ရှိ၏။ ဗိုလ်ချုပ်သည်လည်း စစ်လောင်းကွတ်ကြီးကိုဝတ်လျက် လည်ပင်း၌ရှိသော အဝတ်စကို အထက်သို့မြှောက်တင်ကာ ဦးခေါင်းကိုပါ ဖုံးအုပ်ထားလေသည်။

ကျွန်တော်သည်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်၏အမိန့်အတိုင်း စကားမပြောဘဲ ခြေနှစ်ချောင်းကို စုံရပ်လျက် ဆလံပေးလိုက်၏။ ဗိုလ်ချုပ်သည် ကျွန်တော့်ကိုမြင်၍ ဦးခေါင်းညိတ်ကာ ရှေ့မှလျှောက်သွားလေရာ ကျွန်တော်ကလည်း ခြေနှစ်လှမ်းအကွာလောက်မှ လိုက်ပါသွားလေသည်။ ယင်းသို့ လျှောက်သွားကြစဉ် ဗိုလ်ချုပ်သည် စိုးရိမ်သောလက္ခဏာနှင့် လက်ဝဲလက်ယာသို့ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် လှမ်းမျော်ကြည့်၏။ ကျွန်တော်ကလည်း ထိုနည်းတူ မျှော်ကြည့်ရာတွင် သစ်ပင်ရိပ်မှ လရောင်တို့ တစ်လှည့်စီ ပေါ်ထွက်နေသော အကွက်ကြီးများမှတစ်ပါး၊ တစ်စုံတစ်ရာ မမြင်ရချေ။

နှစ်ဖာလုံခန့်မျှ အတူတကွ လျှောက်လာကြသောအခါ သစ်ပင်အုပ် တစ်ခု၏အလယ်တွင် ကွက်လပ်ကြီးဖြစ်နေသဖြင့် လရောင် ထိန်ထိန်ဝင်းလျက်ရှိသည့် သစ်ငုတ်တိုကြီးတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရ၏။ ကျွန်တော်တို့သည်

mgyoe.com

mgyoe.com

သစ်ငုတ်တိုကြီးသို့ တည့်တည့်ကြီး လျှောက်လာ၍ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သစ်ငုတ်၏အခြားဘက်မှ လူနှစ်ယောက် ဘွားခနဲပေါ်လာကြသည်။

ထိုသူနှစ်ယောက်သည်လည်း စစ်လောင်းကွတ်ကြီးများဝတ်ထား၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အရပ်ခြောက်လက်မခန့် ကွာခြားကြသည်။ ယင်းတို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့ ရှိနေရာသို့ လျှောက်လာကြရာတွင် လူပုနှင့် လူရည်ဟူ၍ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲ၌ ချက်ချင်းပင် အမှတ်အသား ပြုမိသည်။ လူရည်သည် ခပ်ပိန်ပိန်ရှိ၍ လူပုသည် ခပ်ဝဝ ရှိသောကြောင့် ယင်းတို့၏ ခြားနားခြင်းသည် သာ၍ထင်ရှား၏။ ကျွန်တော်တို့နှင့် ယင်းတို့အဖွဲ့သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် လျှောက်လာကြ ၍ သုံးကိုက်ခန့် ကွာလှမ်းသည်နှင့် ပြိုင်တူရပ်လိုက်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ လေးဦးသားသည် ငါးစက္ကန့်ခန့် ကြာအောင်မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်ကြည့်နေကြစဉ် ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်၏ တံတောင်အနီးမှ ကပ်လျက် လူရည်ကို အထူးသတိပြု၍ ကြည့်မိသည်။ ခေါင်းမြီးခြုံအောက်၌ မြင်ရသော ယင်းမျက်နှာသည် နှုတ်ခမ်းများ တဆတ်ဆတ် လှုပ်နေသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်မိ၏။ ငါးစက္ကန့်အဆုံး၌ လူရည်သည် ကျွမ်းပစ်တော့မည်ကဲ့သို့ ဒူးများကို ကွေးညွတ်ကာ အားယူလိုက်သည်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဓားကို ဆွဲထုတ်၍ ထိုသူ၏ ရှေ့မှ ကာကွယ်လိုက်သည်။ ထိုအတောအတွင်း လူပုသည် ကျွန်တော့်နံဘေးမှ လှစ်ခနဲဖြတ်သွား၍ ဗိုက်ချုပ်၏ ရင်ဘတ်သို့ ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုးစိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ပက်လက်လန်ကျသွားသော ဗိုလ်ချုပ်ကို မြင်လိုက်ရသော တစ်ခဏ၌ ကိုယ်ကျိုးနည်းချေပြီးဟူသော အာရုံမှတစ်ပါး ဘာကိုမျှ သတိမရတော့ချေ။ မက်ဆိုပိုတေးမီးယား စစ်မျက်နှာတစ်ခုလုံး၏ အကြီးအမှူးဖြစ်သော စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကျဆုံးရသည်ဆိုခြင်းမှာ ကြီးကျယ်သော ဆုံးရှုံးမှုတစ်ခုဖြစ်သည့်အပြင် ကျွန်တော့်ကို အားကိုး၍ လက်ရွေးစင်ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော် ညံ့ဖျင်းရာကျလေပြီ။ အမှန်ကို ဆိုရလျှင် ဆုံးရှုံးနစ်နာခြင်းထက် ကျွန်တော်ညံ့ဖျင်းရာကျခြင်းအတွက် မခံမရပ်နိုင်သော မာနစိတ်သည် ပိုမိုပြင်းထန်ပါ၏။ စိတ်သည် အလွန်ပြင်းထန်သည်ဖြစ်၍ ဤစာကို ရေးသားသောအခါတွင်မှ အသေးစိတ်ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ရာ ထိုခဏ၌မူ လက်ဖျစ်တစ်တွက်အတွင်း၌ နစ်နာခြင်းနှင့် မခံချင်စိတ်သည် တစ်ပြိုင်နက်တည်းကဲ့သို့ ဖြစ်၍ ရင်ထဲ၌ ဒေါသမီးဟုန်းခနဲ တောက်လောင်ပါတော့သည်။ သို့ဖြစ်၍ လူရည်ကို အာရုံစိုက်နေရာမှ လွှတ်ထားခဲ့၍ လူပုကို ရန်မူရန် ပြင်ဆင်ပါတော့သည်။ လူပုကမူ ကျွန်တော့်ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်။ ဗိုလ်ချုပ်ကို သတ်ရန် အတွက် ပီတိသောမနဿဖြစ်လျက် ပက်လက်လန်နေသော ဗိုလ်ချုပ်ကိုအရသာနှင့် စိုက်ကြည့်နေသေးရာ ကျွန်တော်သည် ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဓားရှည်ဦးဖြင့် လူပု၏ရင်ဝသို့ချိန်ကာ လက်မောင်းအားရော၊ ကိုယ်လုံးအားပါအပြေးအလွှား ထိုးနှစ်လိုက်သဖြင့် ဓားရှည်ဦးသည် ကျောဘက်သို့ပင် ဖောက်ထွက်သွားပါတော့သည်။ ဤတွင်လူပုသည် မြေကြီးပေါ်တွင် မတ်တတ်ကြီးထောင်လျက် ဓားတန်းလန်းရှိနေသည်နှင့် ဝမ်းဗိုက်ကို ခြေတစ်ဖက်ဖြင့်ကန်ကာ ဓားကိုဆွဲနုတ်ပြီး လူရည်ဘက်သို့ လှည့်ရပါတော့သည်။

လူရည်သည် လူပု၏လက်ချက်ကြောင့် ပက်လက်လန်သွားသော ဗိုလ်ချုပ်ကို ဝမ်းသာအားရကြည့်နေရာမှ လာလတ္တံ့သောဘေးကိုမြင်သည်နှင့် ကျွန်တော်၏ လည်ပင်းသို့ ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုးစိုက်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်က လည်ပင်းကို စောင်းငဲ့ပေးလိုက်သဖြင့် ဓားမြှောင်ဦးသည် ကျွန်တော်၏ ပခုံးပေါ်သို့ တုတ်နှင့်ရိုက်သလို ဖုတ်ခနဲ ကျလာပါသည်။ ကျွန်တော်သည် လူချင်း ပူးကပ်နေပြီဖြစ်၍ ဓားရှည်နှင့် မခုတ်သာသဖြင့် ဓားဦးဖြင့်ထိုးရန် လက်ကို နောက်သို့ ရုပ်သိမ်းဆဲတွင် လူရည်သည် ကျွန်တော်၏ ပခုံးပေါ်မှ လက်ကို ပြန်ရုပ်၍ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ပြေးပါတော့သည်။

ကျွန်တော့်မှာ သွေးဆူခိုက်ဖြစ်၍ လူရည်နောက်သို့ ထက်ကြပ်လိုက်ချင်သော်လည်း မြေပေါ်၌ ပက်လက်လန်ကျလျက်ရှိသော ဗိုလ်ချုပ်ကို သတိရသည်နှင့် ရင်ဘတ်ကို စမ်းကြည့်၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကား အသက်ကုန်ခဲ့လေပြီ။ ဤတွင်မှ ကျွန်တော်သည် ဒေါသအမွှန်ကြီးမွှန်လျက် ဓားကိုကိုင်ကာ လူရည်နောက်သို့ ပြေးလိုက်ပါတော့သည်။

လူရည်သည် ဉာဏ်ရှိသူဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် အလင်းရောင်နှင့် မှောင်ရိပ်တို့နှင့် ရောစပ်လျက်ရှိသော ဤဥယျာဉ်ကြီးထဲ၌ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်ပြေးပါက

mgyoe.com

 mgyoe.com

ကျွန်တော်မျက်ခြည်ပြတ်သွားဖွယ်ရာ ရှိ၏။ ယခုမူ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် တစ်ဖြောင့်တစ်တန်းတည်း စွတ်၍ပြေးလေရကား ကျွန်တော်သည် သူ့ထက် အပြေးလျင်မြန်သောကြောင့် တစ်ခဏထက် တစ်ခဏချင်းပင် နီးကပ်၍ လာခဲ့ပေပြီ။ မှောင်ရိပ်ထဲသို့ဝင်သွားသောအခါများ၌ ပျောက်ကွယ်သွားသော်လည်း အရိပ်မှ ထွက်သော အခါ လရောင်တွင် တလှပ်လှပ်တရွရွ မြင်ရပါသည်။ ထိုသူသည် တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် နောက်သို့လှည့်ကြည့်၍ ကျွန်တော့်ကို မြင်ရတိုင်း အားသွန်၍ပြေးတော့သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဆယ်ကိုက်ခန့်သာကွာခြားသည့်အခါတွင် မှောင်ရိပ်ထဲသို့ဝင်၍ ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့သည်။

ပထမ၌ ကျွန်တော်သည် မျက်ခြည်ပြတ်သွားသည်ထင်၍ စိတ်ပျက်မိ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မှောင်ရိပ်ထဲသို့ ရောက်လာသော် အဆောက်အအုံငယ်တစ်ခုကို မြင်ရပါသည်။ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သောအခါ ဥယျာဉ်မှူး၏ တူရွင်း၊ ပေါက်ပြား၊ အစရှိသော လက်နက်ကိရိယာများ သိမ်းဆည်းရန်အတွက်တဲကလေးဖြစ်သည်ဟု သိရ၏။ လက္ခဏာမှာ လူရှည်သည် မောလွန်းအားကြီးသဖြင့် မပြေးနိုင်တော့သည်နှင့် တဲထဲသို့ဝင်၍ ပုန်းနေဟန်တူ၏။ ကျွန်တော်သည် တဲပေါက်မှရပ်လျက် အလွန်မောဟိုက်သဖြင့် ဟောဟဲ ဟောဟဲ မြည်အောင် အသက်ရှူနေသောအသံများကို ထောင့်တစ်ထောင့်ဆီမှ ကြားရ၏။ တဲအတွင်း၌ မှောင်သော်လည်း အတန်ငယ်ရပ်ကြည့်သောအခါ အပြင်မှ လရောင်ကြောင့် လူပုံသဏ္ဌာန်ကို ရေးရေးမြင်ရသလို ရှိ၏။ ကျွန်တော်သည် ဓားရှည်ကိုကိုင်လျက် တဲထောင့်သို့သွားသောအခါ လူရှည်သည် အလစ်မိပြီအထင်နှင့် ကျွန်တော့်ကို ဓားမြှောင်ဖြင့် တစ်ဟုန်ထိုးထွက်၍ ထိုးသေး၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်ကား ပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဓားမြှောင်နှင့် ဓားရှည် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရာတွင် လက်လှမ်းချင်းမတူရကား လူရှည်သည် ကြောင်ဝံပိုက်ကဲ့သို့ မိရာကို တွယ်သည့်အနေမျိုးဖြင့် အရမ်းတိုက်ခိုက်ပါသော်လည်း ကျွန်တော်၏ ဓားတစ်ချက်မိသွားသည်နှင့် တိုက်ရင်းခိုက်ရင်းနှင့်ပင် တဖြည်းဖြည်းပျော့ကျသွားလေသည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်သည် ထိုးမိထိုးရာ အရမ်းထိုးနေသော လူရှည်၏ ရင်ဝသို့ ဓားဦးတစ်ချက်ဖြင့် လက်စသိမ်းလိုက်ပါတော့သည်။

ယင်းနောက် ကျွန်တော်သည် တဲမှထွက်လာ၍ သစ်ငုတ်တိုကြီးရှိသော မြေကွက်လပ်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်သောအခါ သစ်တစ်ပင်အောက်၌ ထိုင်ခုံဝိုင်းတစ်ခုကို တွေ့သည်နှင့် ထိုင်မိပါသည်။ ကျွန်တော်၏ စိတ်အတွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်လာသော စိတ်ကူးတို့မှာကား သာယာဖွယ်တစ်ခုမျှမရှိပါ။ ဗိုလ်ချုပ်၏ ရန်သူနှစ်ယောက်ကို သုတ်သင်နိုင်သည်ကား မှန်၏။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်ချုပ်သည်လည်း သေဆုံးခဲ့လေပြီ။ စစ်ဖက်ဆိုင်ရာတို့က ကျွန်တော့်ကို မချီးကျူးမည့်ပြင် ကျွန်တော် ဂျမဒါကိုကိုကြီးသည် ပင်လျှင် ကြံရာပါဖြစ်လာလေသလောဟု မသက်သာစရာများ ရှိနေသေး၏။ ထိုသူနှစ်ယောက်ကို ဗိုလ်ချုပ်က သတ်၍ ကျွန်တော်က ဗိုလ်ချုပ်ကိုသတ်သည်ဆိုလျှင်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။ သို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်အား ကုတ်မာရှယ်လုပ်၍ အရှက်တကွဲစီရင်နိုင်၏။ ထိုနည်းမျိုးဖြင့် သေရခြင်းထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်၍သေရခြင်းသည် ကောင်းသေးသည် မဟုတ်ပါလောဟုစဉ်းစားမိ၏။ ယင်းစိတ်ကူးဝင်လာသည်မှစ၍ ကျွန်တော်သည် သဘောကျသည်ထက်ကျလာ၍ ဤအတိုင်းပင် လုပ်ချေတော့မည်ဟုဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှ ထပြီးလျှင် ဓားဦးပေါ်သို့ တစ်ကိုယ်လုံးပစ်လဲပါတော့မည်အကြံနှင့် ရင်ဝသို့ ဓားဦးတေ့လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် "ဟေ့လူ ဘာလုပ်မလို့လဲ"ဟု ပြောသံကြားလိုက်ရ၏။ ကျွန်တော်သည် ဤအသံကို သိပါသည်ဟူသော စိတ်ကူးနှင့် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ လက်ဖတင်နင် ဂျင်နရယ် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆာဂျန်ဂရေးကိုယ်တိုင် မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိသည်ကို မြင်ရပါသည်။

ပထမ၌ တစ္ဆေခြောက်ခြင်းပေလောဟု ထင်မှတ်၍ လန့်သွားသေး၏။ စောစောပိုင်း၌ ဗိုလ်ချုပ်သည် ဦးခေါင်းပေါ်တွင် "ကိပ်"ကြီးဖုံးထားသော်လည်း ထိုခဏ၌မူ "ကိပ်"ကို လှန်ချထားသဖြင့် မျက်နှာကို ထင်ရှားစွာမြင်နိုင်လေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် လက်နှစ်ဖက်ကိုနောက်သို့ပစ်လျက် ဦးခေါင်းခပ်ငိုက်ငိုက်နှင့် ရပ်လျက်ရှိသည်။ ချုပ်။ ။"တစ်ယောက်ကို မောင်မင်းသတ်တာ ကျုပ်သိတယ်။ ဒီပြင် တစ်ယောက်ကော"

ထိုအခါ၌မူ တစ္ဆေခြောက်ခြင်းမဟုတ်တန်ရာဟု ဇဝေဇဝါယူဆသည်နှင့်–

mgyoe.com

mgyoe.com

တော်။ ။"သူ့ကိုလည်း ကျွန်တော်သတ်လိုက်ပြီးပါပြီ"

ချုပ်။ ။(ရွှင်ပျသောမျက်နှာထားနှင့်)"ဟော၊ ဟုတ်ကဲ့လား။ ဘယ်မှာသတ်လိုက်သလဲ"

တော်။ ။"ဟိုနားက တဲလေးထဲမှာ သူ့အလောင်းရှိပါတယ်"

ချုပ်။ ။"ဒါဖြင့် ဒမ္မဆီညီနောင် ကိစ္စတုံးပြီပေါ့။ ကောင်းပါလေ့ကွာ။ အခုမှ အေးပေတော့တယ်"

ထိုအခါ၌မူ တစ္ဆေမဟုတ်၊ ဗိုလ်ချုပ်အစစ်ဖြစ်ကြောင်းမှာ ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲတွင် သေချာလေပြီ။ သို့ရာတွင် မည်သည့်နည်းဖြင့် လဲရာမှ ထလာနိုင်သည်ဆိုခြင်းကိုမူ မတွေးဆနိုင်သေးချေ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် နဝေတိမ်တောင်အမှုအရာမျိုးဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ကို ကြည့်နေမိရာ ဗိုလ်ချုပ်သည် ထိုအခြင်းအရာကို ရိပ်မိဟန်နှင့် အနည်းငယ်ပြုံးလျက် "လဲသေတာ ကျုပ်မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုကြီး။ လာ လာ ဒီမှာကြည့်လဲ့"

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်နောက်မှ လိုက်သွား၍ ဒမ္မဆီညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်နှင့် ရှေးဦးစွာဆုံမိကြသော သစ်ငုတ်တိုကြီးအနီးသို့ ရောက်လာကြသောအခါ မြေကြီးပေါ်တွင် အလောင်းနှစ်လောင်း ရှိသေး၍ အနီးတွင် လူနှစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဗိုလ်ချုပ်သည် အလောင်းတစ်လောင်း၏ ဦးခေါင်း၌ ဖုံးအုပ်နေသော ကိပ်ကိုလှပ်လိုက်သည်တွင် ဗိုလ်ချုပ်၏မျက်နှာ မဟုတ်သည့်အဖြစ်ကို ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရပါသည်။

ချုပ်။ ။"သစ္စာရှိတဲ့ ဂျင်မီကရော တစ်ယောက် အသက်ဆုံးရရှာပြီ။ မောင်မင်း မြင်တဲ့အတိုင်း ဂျင်မီကရောဟာ ကျုပ်နဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ရော၊ ဟန်ပန်လေသံရော အင်မတန်တူတယ် မဟုတ်လား"

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်သည် ကိုယ်စားအဖြစ်နှင့် လွတ်လိုက်ခြင်းတည်းဟူသော အကြောင်းခြင်းရာကို ရိပ်မိ၍ ဗိုလ်ချုပ်၌ အထိအခိုက်မရှိခြင်းကို သဘောပေါက်သည်နှင့် ထပ်လောင်းဝမ်းမြောက်မိပါတော့သည်။ လူသာမန်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်၏ ပခုံးကို ကိုင်၍လှုပ်လိုက်ချင်၏။ ယခုမှာ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဖြစ်သောကြောင့် အူယားဖားယားနှင့် လက်ကို ကိုင်တော့မည်ကဲ့သို့ ပြုမိသည်တွင် ဗိုလ်ချုပ်သည် ကျွန်တော်၏အကြံအစည်ကို ရိပ်မိဟန် လက္ခဏာမျိုးနှင့် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်၏။ ဤတွင်မှ သခင်လူမျိုးနှင့် ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုးဖြစ်နေသော အခြင်းအရာကို သတိရမိပါတော့သည်။

ချုပ်။ ။"မောင်မင်းမှာ ထိခိုက်သေးသလား"

တော်။ ။"မဖြစ်လောက်ပါ ဗိုလ်ချုပ်ခင်ဗျား။ လက်မောင်းမှာ ဓားမြှောင်တစ်ချက် နည်းနည်းပါးပါး ထိသွားပါတယ်"

ချုပ်။ ။"ညော်၊ ဟုတ်လား၊ ပြစမ်း"

ကျွန်တော်သည် လက်ဝဲဘက်လက်မောင်းကို လှန်ပြ၍ ဓားမြှောင်ခြစ်မိသဖြင့် ၃ လက်မခန့် ပြဿွားသောဒဏ်ရာ ပေါ်ထွက်လာပါသည်။

ချုပ်။ ။"တော်ပါသေးရဲ့ကွယ်၊ မဖြစ်လောက်ပါဘူး။ သို့သော် စစ်ပွဲမှာ ရခဲ့တဲ့ဒဏ်ရာများအနက် စစ်ဗိုလ်ချုပ်တစ်ယောက်အတွက် ထိခိုက်မိခြင်းဖြစ်လို့မို့ ထူးမြတ်တဲ့ အမှတ်အသားအဖြစ်နဲ့ အသားယူစရာရတာပေါ့ ကိုကိုကြီး"

တော်။ ။"ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ သဘောထားပါတယ်"

ချုပ်။ ။"နာမည်ကြီးသလောက် သတ္တိကောင်းတဲ့ကိုကိုကြီးပေပဲ။ မောင်မင်းတို့ တိုက်ခိုက်ကြတာတွေကို ကျုပ်မြင်ပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်တုန့် မောင်မင်းလျှောက်သွားတော့ ဗိုလ်ချုပ်စစ်ဟာလည်း မနီးမဝေးက စောင့်ကြည့်နေပါတယ်"

အလောင်းနှစ်ခုအနီး၌ ရပ်လျက်ရှိသော လူနှစ်ယောက်မှာ စစ်သားများ မဟုတ်၊ ဗိုလ်ချုပ်၏ အိမ်တော်ပါ ငယ်မွေးခြံပေါက် အစေခံများ ဖြစ်လေရာ ဗိုလ်ချုပ်သည် အလောင်းများကို ထိုနှစ်ယောက်နှင့်ထားခဲ့၍–

"ကိုင်း၊ ကျုပ်ကိုလိုက်ပို့စမ်း ကိုကိုကြီး" ဟုဆိုကာ လျှောက်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း နောက်မှ လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်နောက်မှ လိုက်ပါလာစဉ် မက်ဆိုပိုတေးမီးယား စစ်မျက်နှာ၌ အကြီးအမှူးဖြစ်သော စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ယောက်လုံး၏ လူယုံတော်စစ်သားဖြစ်ရခြင်းတည်းဟူသော ကြီးကျယ်ပုံကို စဉ်းစားမိသည်နှင့် ကျွန်တော်၏ ရင်ဘတ်သည် အခါတိုင်းထက် တစ်လက်မခန့်ပို၍ ကော့သွားဟန်တူ၏။ ဗိုလ်ချုပ်သည် ကျွန်တော်၏ စိတ်အကြံကို ရိပ်မိဟန်လက္ခဏာနှင့် နောက်သို့ချာခနဲလှည့်လျက်–

mgyoe.com

 mgyoe.com

ချုပ်။ ။"ကိုကိုကြီး၊ မောင်မင်း ဒီလိုဟန်ကြီးပန်ကြီး လုပ်ရင် စစ်ဗိုလ်တွေ အားလုံးရိပ်မိကုန်မှာပေါ့။ ဒီအကြောင်းကို သံတင်းသန့်သန့်ပေါက် ကြားသွားလို့ရှိရင် မောင်မင်းကို တံဆိပ်မချိုးမြွှင့်တဲ့အပြင် စစ်ဘာရီတပ်ထဲကို ပြောင်းပစ်လိုက်မယ်၊ နားလည်လား"

ဤသည်ကား မျက်နှာဖြူများ၏ သွေးကြီးခြင်း တစ်ရပ်ပေတည်း။ မျက်နှာဖြူလူမျိုးချင်းဖြစ်ခဲ့လျှင် ထိုနေ့ ညကျွန်တော်ဆောင်ရွက်သောကိစ္စအတွက် ယုတ်စွအဆုံး အားဖြင့် လက်ကိုလှုပ်ကာ ချီးကျူးမည်ဖြစ်သော်လည်း လက်အောက်ခံလူမျိုးမျက်နှာမည်းဖြစ်သောကြောင့် ထိုကဲ့သို့ အနှိမ်ခံရသည်ဟု ကျွန်တော် စွပ်စွဲလိုပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်နောက်မှလိုက်သွား၍ ဗိုလ်ချုပ်၏ စစ်ဌာနဖြစ်သော တိုက်အိမ်ကြီးသို့ ရောက်ကြသောအခါ သန်းခေါင်ကျော်ခဲ့လေပြီ။ ဗိုလ်ချုပ်သည် အိမ်ရှေ့လှေကားမှမတက်ဘဲ နောက်ဖေးလှေကားမှ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားရာတွင် ယင်းအထပ်မှာ အလုပ်နှင့်မပတ်သက်ဘဲ ပရိုက်ဗိတ်ဌာန သက်သက်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက်မလိုက်ဝံ့ဘဲ လှေကားရင်း၌ ရပ်နေသေး၏။ ဗိုလ်ချုပ်က ကျွန်တော် ကျန်ရစ်နေသည်ကိုသိ၍ နောက်သို့လှည့်ကာ ဦးခေါင်းညိတ်လိုက်သည်တွင်မှ လိုက်သွားရပါသည်။

ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဗိုလ်ချုပ်သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်သို့ပစ်လှဲ၍ စဉ်းစားစိတ်ကူးသော အမူအရာနှင့် စိုက်မိစိုက်ရာ ငေးလျက်ရှိရာ ကျွန်တော့်ကို လုံးဝသတိရဟန်မတူချေ။ ကျွန်တော်မှာ ကြမ်းပေါ်တွင်ရပ်လျက် စောင့်နေရာမှ ငါးမိနစ်ခန့် ကြာသော်လည်း ကျွန်တော် ရှိနေကြောင်းကို သိသည့်အမူအရာမျိုး မတွေ့ရသဖြင့် ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်လိုက်ရသည်။ ဤတွင်မှ ဗိုလ်ချုပ်သည် ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်လျက်–

ချုပ်။ ။"အား၊ ကိုကိုကြီးပါလား။ ခုနက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းခြင်းရာကို မောင်မင်း သိချင်မှာပေါ့နော်"

တော်။ ။"အရေးမကြီးပါ ဗိုလ်ချုပ်ခင်ဗျာ။ ပြောမပြချင်လည်း ကိစ္စမရှိပါ"

ချုပ်။ ။"ထတ် ထတ် ထတ်၊ အလကားစကားတွေ မပြောပါနဲ့ ကိုကိုကြီး။ ကျုပ်က ပြောမပြရင် မောင်မင်း ဘာသာ စုံစမ်းလိမ့်မယ်ဆိုတာတို့ ကျုပ်သိတယ်။ မောင်မင်း စုံစမ်းတာနဲ့ လူတွေအားလုံးသိသွားပြီး တောင်တောင်အီအီ ထွေးတောကုန်ကြတော့မယ် ဧကန်ပဲ။ ကျုပ်ဖွင့်ပြောလိုက်တာကမှ မောင်မင်း စိတ်ကျေနပ်ပြီး နှုတ်လုံလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် မျှော်လင့်နိုင်သေးတယ်"

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်ထင်သကဲ့သို့ ပြုလုပ်မည်မဟုတ်သော်လည်း ဗိုလ်ချုပ်ကို မငြင်းလိုသည်နှင့် ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်ပါတော့သည်။

ချုပ်။ ။(ထိုင်ရာမှထ၍ စကြံလျှောက်လျက်) "အနည်းငယ် ရှင်းပြလိုက်ရင် မောင်မင်း ကျေနပ်လောက်ပါတယ်။ ဒီလိုကိုကိုကြီး၊ သေဆုံးသူ ဒမွှဆီညီအစ်ကိုနဲ့ ကျုပ်ဟာ တစ်ရပ်တည်းသား သူငယ်ချင်းများဖြစ်တယ်။ တိတ်ဆိတ်သောညီအစ်ကိုများ(ဆိုင်းလင့်တ်ဘရားသား Silent Brothers)ခေါ်တဲ့ အသင်းမှာ ငယ်စဉ်က အတူတူပါဝင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီအသင်းမှာ အင်မတန် ကျပ်တည်းတဲ့ စည်းကမ်းချက်တွေရှိတယ်။ စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်တဲ့လူကို ပြင်းထန်တဲ့ အပြစ်ဒဏ်ပေးရတဲ့ ထုံးစံရှိတယ်။ ငယ်စဉ်အခါတုန်းကတော့ စည်းကမ်းချက်တွေကို ကျုပ် လိုက်နာနိုင်ခဲ့တယ်ပေါ့။ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ဖြစ်လာတဲ့အခါမှာတော့ တချို့စည်းကမ်းတွေကို ကျုပ်လိုက်နာလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်က စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်ရာမှာ လျှို့ဝှက်သောအသင်းများ ထုံးစံအတိုင်း ကျုပ်ကို တစ်နေရာသို့ ချိန်းပြီးခေါ်တယ်။ ချိန်းခေါ်တယ်ဆိုရင် ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ဆိုတာကို ကျုပ် သိတယ်။ ဧကန်မုချ ကျုပ်မှာ အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်မယ်ဆိုတာကို သိတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သစ္စာရှိတဲ့အသင်းသားတစ်ဦးအဖြစ်နဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေလာခဲ့လေတော့ သူတို့လုပ်ပုံလုပ်နည်းတွေကို ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်တယ်"

ဤနေရာတွင် ဗိုလ်ချုပ်သည် စကြံလျှောက်ရာမှရပ်၍ လက်ကိုနောက်ပစ်ကာ စဉ်းစားစိတ်ကူးရာတွင် တင်းမာခက်ထန်သော မျက်နှာထားဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို ကျွန်တော်တွေ့ရသည်။ ထို့နောက်မှဆက်၍–

ချုပ်။ ။"အခုပြောတဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာ မောင်မင်း ကိုယ်တိုင်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကိုကိုကြီး"

တော်။ ။"စစ်တပ်ကို အကြောင်းကြားပြီး ဒမွှဆီညီအစ်ကိုကို တောနင်းရှာရင် တွေ့မှာပေါ့ဗိုလ်ချုပ်ခင်ဗျာ"

ဗိုလ်ချုပ်သည် မကြည်ရွှင်သောပြုံးနည်းဖြင့် ပြုံးကာ ခေါင်းယမ်းလျက်–

mgyoe.com

mgyoe.com

ချုပ်။ ။"သူတို့နှစ်ယောက်ကို အရှင်လတ်လတ် မဖမ်းချင်တဲ့ အကြောင်းအချက်တွေလည်း ရှိတယ်ကိုကိုကြီး။ လက်ရဖမ်းလိုက်ရင် သူတို့ပြောချင်တာတွေ လျှောက်ပြောလို့ ကျုပ်ရဲ့ဂုဏ်သရေကို ထိခိုက်နိုင်တယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်မှာကို ကျုပ်က သေရမှာထက်ကြောက်သေးတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မောင်မင်းကို သေနတ်မဆောင်ခဲ့ဖို့ ကျုပ် အမိန့်ပေးခြင်းဖြစ်တယ်။ ဒမ္မဆီညီအစ်ကိုနဲ့ ကျုပ် နာမည်နဲ့ ရောစပ်ပြီး လူတွေပြောကြတာကို ကျုပ်မခံနိုင်ဘူး။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရဲ့အလောင်းများကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ဖို့လည်း ကျုပ်ရဲ့တပည့်ရင်းများကို အမိန့်ပေးခဲ့ရတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ နည်းပေါင်းစုံကြံဆပြီးတဲ့နောက် အခုနည်းဟာ အကောင်းဆုံးနည်းပဲလို့ ကျုပ်ရွေးချယ်ခြင်း ဖြစ်တယ်။ ဂျင်မီကရောကို ကျုပ်ယောင်ဆောင်ပြီး စေလွှတ်ရာမှာ လူအပိုတစ်ယောက်ထပ်ပါသွားရင် ဒမ္မဆီညီ အစ်ကိုက အတွေ့ခံမယ်မဟုတ်ဘူး။ မောင်မင်းကို ရွေးချယ်ခြင်းဟာလည်း ကျုပ်တို့ အင်္ဂလိပ်စစ်သားတွေထဲမှာ ဓားသိုင်းကောင်းကောင်းတတ်တဲ့လူ မရှိလို့ မဟုတ်ဘူး။ သို့သော် အင်္ဂလိပ်စစ်သားဆိုရင် တစ်ယောက်ကစ တစ်ရာဆိုသလို အင်္ဂလန်တိုင်အောင် တီးတိုးစကားပေါက်ကြားသွားမှာကို စိုးရိမ်ရတယ်။ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ ငယ်မွေးခြံပေါက်ထဲမှာလည်း ဓားသိုင်းကောင်းကောင်းတတ်တဲ့လူ မရှိဘူး။ သို့မို့ကြောင့် နိုင်ငံခြားသား ဓားသိုင်းတတ်တဲ့ မောင်မင်းကို ရွေးချယ်ခြင်းဖြစ်တယ်။ မောင်မင်းသတ္တိနဲ့ ဓားခုတ်ကောင်းခြင်းကို တော့ ကျုပ်တွေ့ရပါပြီ။ သို့သော် နှုတ်လုံတဲ့ဘက်မှာလည်း စိတ်ချရလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်မျှော်လင့်ပါတယ် ကိုကိုကြီး"

တော်။ ။"စိတ်ချတော်မူပါ ဗိုလ်ချုပ်ခင်ဗျား"

ချုပ်။ ။"ကျုပ် အသက်ရှင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူ့မှ မပြောပါဘူးလို့ ကတိထားနိုင်သလား"

တော်။ ။"ကတိထားရုံမကပါဘူး ဗိုလ်ချုပ်ခင်ဗျား။ ဒီနေ့ည ဖြစ်ပျက်သမျှအကြောင်းခြင်းရာကို ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာမထားဘဲ တစ်ခါတည်း မေ့ဖျောက်ပစ်လိုက်ပါတယ် ခင်ဗျား"

ချုပ်။ ။(ပြုံးရယ်လျက်)"မောင်မင်းက မေ့ဖျောက်ပစ်မယ်ဆိုပေမယ့် မမေ့နိုင်အောင် ကိစ္စတစ်ခု မကြာမီပေါ်ပေါက်လာပါလိမ့်မယ်။ ကိုင်း၊ သွားပေတော့"

နောက်များမကြာမီအတွင်း ကျွန်တော်၏ နာမည်မှာ သတ္တိကောင်းတဲ့ဆိပ်ဖြင့် ချီးမြှင့်ခြင်းခံရသူများစာရင်းတွင် ဖော်ပြပါရှိသည်ကို တွေ့ရသည်ဖြစ်၍ မမေ့နိုင်လောက်အောင်ဆိုသော စကားမှာ ဤအခြင်းအရာပင်ဖြစ်သည်ဟု တွေးမိပါတော့သတည်း။

■

mgyoe.com

mgyoe.com

အန်ကယ်သော်လည်း ကံမကယ်

တစ်ခုသော့ စစ်ပွဲ၌ ကျွန်တော့်မှာ ခြေထောက်၌ ဒဏ်ရာရသည်နှင့် စစ်တပ်နှင့်အတူမလိုက်နိုင်တော့ဘဲ ရွာကလေးတစ်ရွာတွင် အခြားလူနာများနှင့်အတူ ကုသခြင်းခံနေခဲ့ရ၏။ အချို့လူများသည် ဆေးရုံ၌ အိပ်ကာစားကာနေရခြင်းကို အေးသည်ဟုအောက်မေ့၍ သဘောကျကောင်းကျမည်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်ကမူ ဒဏ်ရာပျောက်ကင်းသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စစ်တပ်သို့ ရောက်လိုသော ဆန္ဒအားကြီးခဲ့သည်။ ကျွန်တော်အမှုထမ်းသော စစ်တပ်သည် ရွာကလေးနှင့် မိုင်လေးဆယ်ခန့် ကွာလှမ်းသော ဌာနတစ်ခု၌ တူရကီစစ်တပ်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်လျက်ရှိသည်ဟု သတင်းကြားရသော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ ဒဏ်ရာပျောက်ခါစ အခြေအနေတွင် ဤခရီးကို ခြေကျင်လျှောက်ရန် မဖြစ်သဖြင့် တောက်တခေါက်ခေါက်နှင့် ပျံးရိုးစွာ တွန့်လိမ်နေရတော့သည်။ အခြားသော အကြောင်းတစ်ခုမှာလည်း ရွာကလေးနှင့် စစ်မျက်နှာအကြားတွင် တောပုန်းဓားပြများ ရှိနေသည်ဟု ကြားသိရသဖြင့် မြင်းနှင့်ဖြတ်စိုင်းရခြင်းထက် ခြေကျင်လျှောက်ရခြင်းသည် ဘေးအန္တရာယ် ထူပြောလှ၏။ ဆိုလိုရင်းမှာ ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေ ကျွန်တော့်၌ မြင်းတစ်ကောင်ရှိခဲ့လျှင် ဤရွာ၌ အိပ်ကာ စားကာမနေဘဲ စစ်တပ်ရှိရာသို့ စွန့်စားသွားရောက်မည်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မြင်းတစ်ကောင်ဝယ်ရန် ကျွန်တော့်၌ ပိုက်ဆံလည်းမရှိ၊ စစ်ဗိုလ်ကြီးများကလည်း ကျွန်တော့်အဖို့ မြင်းတစ်စီးပို့လိုက်သည်မဟုတ်ချေ။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော်သည် လူနာများထားသော တဲဝ၌ရပ်လျက် စစ်တပ်ကြီးရှိသော အရပ်သို့မျှော်ကြည့်ကာ သွားလိုသောဆန္ဒကြောင့် မစူးမရဲ ဖြစ်လျက်ရှိစဉ် ဆပွားမိုင်းနားခေါ် စစ်ဘာရီတပ်မှ အမှုထမ်းတစ်ယောက်သည် ခွာတစ်ဘက်ဖြူ၍ နာယောင်ကျားသော မြင်းနီကြီးတစ်စီးကို လမ်းပေါ်၌ စိုင်းသွားသဖြင့် လှမ်းခေါ်လိုက်ရာ အမှုထမ်းလည်း မြင်းကို ဇက်သတ်၍ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာ၏။

"ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ"

"စစ်တပ်ကို သွားမလို့ပါ"

"ဘာကိစ္စလဲ"

"စာတစ်စောင်သွားပို့မလို့"

"ပေးပါ၊ ကျုပ်ပို့ပေးပါ့မယ်။ လမ်းမှာ တောပုန်းဓားပြတွေ ရှိတယ်။ မောင်က မတိုက်တတ်ပါဘူး။ သူတို့က ဖမ်းဆီးရင် ဘယ့်နယ်လုပ်မလဲ"

"မလုပ်ပါနဲ့ဆရာကြီး၊ ကိုယ့်ခိုင်းတဲ့အလုပ် ကိုယ်လုပ်မှပေါ့"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကာနယ်ဂရေဟမ်ကို ကျုပ်ပြောပေးပါ့မယ်"

"မရဘူးလေ၊ မလုပ်ပါနဲ့"

"ဒါဖြင့် စီးကရက်တစ်ဘူးလောက် မပါဘူးလား၊ ပေးခဲ့စမ်းပါ"

"ရော့၊ တစ်လိပ်တော့ ပေးနိုင်တယ်"

mgyoe.com

mgyoe.com

ထိုသူသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို လှမ်းပေးမည် ပြုစဉ် ကျွန်တော်၏ မျက်နှာထားကိုမြင်၍ အကြံအစည် ကို ရိပ်မိသည်နှင့် စီးကရက်ကို ပစ်ချ၍ မြင်းစိုင်းသွားလေ၏။ အမှန်မှာ ကျွန်တော်သည် ထိုလူကို မြင်းပေါ်မှ ဆွဲချ၍ သူ၏ မြင်းကို လုယူစီးပြေးရန် အကြံရှိလေသည်။

ကျွန်တော့်မှာ အကြံအစည်မအောင်မြင်သည်နှင့် စိတ်ပျက်ကာ ငေးမှိုင်လျက်ရှိစဉ် ကျွန်တော်နှင့်စကား လက်ဆုံ ဝင်သဖြင့် မကြာခဏ တွေ့ဆုံနေကျဖြစ်သော ရွာသားကြီးတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော့်ထံသို့ ရောက်လာ၏။ ကျွန်တော်က စစ်တပ်သို့ ရောက်လိုသော ဇော ဆန္ဒပြင်းထန်လှကြောင်း ပြောပြသည့်အခါတိုင်း ထိုလူ ကြီးသည် ကြင်နာသောအမူအရာနှင့် နားထောင်လေ့ရှိ၏။ ဤလူကြီးမှာ ရွာသားတစ်ယောက်ဆိုသော်လည်း အတွေ့အကြုံ အလွန်များ၍ လူရည်လည်လှသည်။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၏ စစ်တပ်တွင် ကံထရိုက်လုပ်ဖူး၍ မြတ် စွန်းဖူးသောကြောင့် ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ ကျေးဇူးကြီး ကြောင်းများကိုလည်း ပြောပြဖူးလေသည်။

ထိုလူကြီးက ယင်း၏ လားလှည်းဖြင့် ခရီးထွက် ရန် ရုတ်တရက်ကိစ္စတစ် ခုပေါ်ပေါက်လာသောကြောင့် ကျွန်တော်လိုက်သွားခဲ့လျှင် စစ်တပ်နှင့် ငါးမိုင်မျှသာ ကွာ လှမ်းသော ရွာကလေးသို့ ယင်းနှင့်အတူလှည်းစီး၍ လိုက် နိုင်ခဲ့ကြောင်း ပြောရာတွင် ကျွန်တော့်မှာ လူကြီး၏ လည်ပင်းကိုဖက်၍ နမ်းချင်မတတ် ဝမ်းသာသွားပါတော့ သည်။

ကျွန်တော်သည် ဆရာဝန်အား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ၍ ရွာလူကြီးနှင့်အတူ လိုက်သွားရာတွင် လူကြီး သည်ယင်း၏တပည့်အား လားနှစ်ကောင်တပ်သော လှည်းကိုပြင်စေ၍ လှည်းပေါ်သို့ တက်ကြပြီးလျှင် တအိအိ မောင်းနှင်လာကြလေသည်။

လမ်းခရီး၌ လူကြီးသည် သဘာဝရများကို ကုလားအုပ်များဖြင့် ဖြတ်သန်းသွားလာခဲ့ရသည့် ယင်း၏ ခရီးစဉ်များကို ပြောပြ၍ ကျွန်တော်ကလည်း စစ်ပွဲအမျိုး မျိုး၌ နွဲ့ခဲ့ရသော ကျွန်တော်၏သတ္တိဗျတ္တိအကြောင်းများ ကို အပြန်အလှန် တစ်လှည့်စီပြောပြခြင်းအားဖြင့် အပျင်း ဖြေကြလေသည်။ ဤလူကြီးကား ပထမက ကျွန်တော် ထင်မိသည်ထက် ပို၍ဗဟုသုတစုံခြင်းကိုတွေ့ရပေသည်။ ကျွန်တော်က ရောက်လေရာအရပ်၌ အချစ်ဇာတ်လမ်း ဖွင့်ခဲ့ဖူးသော မိန်းကလေးများအကြောင်းနှင့် တိုက်ခဲ့ဖူး သော ရန်သူများအကြောင်းကို ပြောပြရင်း ကျွန်တော်၏ ဓားကိုထုတ်လျက် တူရကီတစ်ယောက်၏ ဦးခေါင်းကို ခုတ်ခဲ့ရာတွင် ဦးခွံအလွန်မာသောကြောင့် ဓား၌အနည်း ငယ် လိပ်သွားသောနေရာကို ပြသလေသည်။ ထိုအခါ လူကြီးသည် ရွံ့ကြောက်သောအမူအရာနှင့် ကျွန်တော်၏ ဓားကို လှမ်းယူ၍ "ကြောက်လှချည်ရဲ့ဗျ၊ ဒီဓားကြီးကို ကျုပ်ရှေ့မှာ တဝင့်ဝင့်လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့" ဟုပြောကာ ဓား ကိုထိုင်ခုံအောက်သို့ ထိုးထည့်လိုက်လေသည်။

လမ်းသည် လွင်ပြင်မှကျော်လွန်၍ တောင်များထူ ထပ်သောဒေသသို့ ရောက်လာကြသည်တွင် လှည်းလမ်း မှာ အလွန်ကြမ်းတမ်း၍ ကျွန်တော်တို့မှာ ထိုင်ခုံများပေါ် တွင် ခဲယဉ်းစွာထိုင်၍ လိုက်ကြရ၏။ တချို့နေရာ၌ လှည်းလမ်းသည် တောင်ကြီးနှစ်လုံးတို့၏အကြားမှ ဖြတ် သန်း၍ တစ်ဘက်တစ်ချက်၌ရှိသော တောင်ကြီးများ သည် လှည်းပေါ်သို့ မိုးလျက်ပင် ရှိကြ၏။ လှည်းသမား ကမူ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်၍မျှမကြည့်ဘဲ လားနှစ် ကောင်ကို မှန်မှန်ကြီး နှင်လျက်ရှိ၏။ လှည်းဆောင့်ခြင်း ကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ စကားပြောရလွန်း၍ အာသောင်း သောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော့်မှာ အနည်းငယ်ငိုက် မျဉ်းလာ၍ မှေးခနဲဖြစ်သွားရာတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင် လျက် လိုက်ပါလာသော လူကြီး၏ လူပ်ရှားမှုကြောင့် ဖျတ်ခနဲလန့်၍ မျက်လုံးများ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ လူကြီးမှာ ယင်း၌ပါလာသော စူးတစ်ချောင်းကိုထုတ်၍ သားရေခါးပတ်တစ်ခု၌ အပေါက်သစ်တစ်ခုဖောက်ရန် ကြိုးစားလျက်ရှိသည်ကို မြင်သည်နှင့် ကျွန်တော်က ကူညီ၍ ကိုင်တွယ်ပေး၏။ လူကြီး၏ မကျင်လည်မှု ကြောင့် ခါးပတ်သည်ယင်း၏လက်မှ မကြာခဏချော် ထွက်၍ ကြမ်းပေါ်သို့ လွတ်ကျသွားရာ ကျွန်တော်သည် ခါးပတ်ကိုယူ၍ အစွန်းတစ်ဘက်ကို ခြေထောက်ဖြင့်ဖိ လျက် ဦးခေါင်းကိုငုံ့ကာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အခြားအစွန်း တစ်ဘက်ကို ကိုင်ပေး၏။ လူကြီးသည် သားရေခါးပတ် ကို စူးဖြင့် အားပါးတရ ထိုးဖောက်တော့မည်ကဲ့သို့ ဟန် ပြင်ရာမှ ရုတ်တရက် ခုန်ထ၍ ကျွန်တော်၏ လည်ကုပ် ပေါ်သို့ ခွစီးကာ မျက်နှာကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်စမ်းရင်း ကျွန်တော်၏မျက်လုံးထဲသို့ စူးဖြင့် ဆတ်ခနဲ ထိုးသွင်း လိုက်တော့သည်။

mgyoe.com

 mgyoe.com

ကျွန်တော်ကား စစ်ပွဲများစွာတို့တွင် တစ်ယောက်ချင်း တိုက်ခဲ့ရပေါင်းများ၍ သတ္တိကောင်းသည်ဟု နှုတ်ဖြင့်ချီးကျူးခြင်း ခံရရုံမက နာမည်ကောင်း လက်မှတ်များပင် အစောင်ဆောင်ရခဲ့ဖူးသူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကြောက်လန့်သောအခါများ၌ ကြောက်လန့်ပါသည်ဟု ဖွင့်ဟဝန်ခံလျှင် သူရဲဘောနည်းသည်ဟု စွပ်စွဲကြလိမ့်မည် မထင်ပါ။ သူ၏အလုပ်ကို စေတနာကောင်းနှင့် ကူညီမည်ဆို၍ လုပ်ကိုင်ပေးနေစဉ် လည်ကုပ်ပေါ်သို့ ဖြုန်းခနဲရောက်၍ မျက်လုံးမှဝင်းခနဲလက်ခနဲ အကြီးအကျယ်မီးများ ပွင့်ရခြင်းနှင့်အတူ ပြင်းပြစွာသော ဝေဒနာခံစားလိုက်ရသော တစ်ခဏ၌ ဂျမဒါကိုကိုကြီးတည်းဟူသော ကျွန်တော်သည်ပင်လျှင် ရင်ထဲ၌ အကြီးအကျယ် လှုပ်ခုန်၍ "ပြီးပြီဟ"ဟု မှတ်ထင်လိုက်မိပါတော့သည်။ ပထမ၌ စူးသွားသည် မျက်လုံးမှဦးနှောက်ထဲသို့ စူးဝင်၍ ပွဲချင်းပြီးသေရတော့မည်ဟု လန့်တွေး တွေးလိုက်မိသော်လည်း ရုတ်တရက်မသေဘဲ လက်ခြေများကို လှုပ်ရှားနိုင်ကြောင်းသိရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အားတက်ကြွခြင်းနှင့်အတူ ထိုလူ့အပေါ်၌ ပြန်ပြောမပြနိုင်လောက်အောင် ဒေါသအမျက် ဟုန်းဟုန်းထွက်လာ၍ ကျွန်တော်၏ လည်ကုပ်ပေါ်၌ ခွစီးထားသော ပေါင်နှစ်ချောင်းကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ကိုင်ဖမ်းကာ ဖြဲခွာ၍ နောက်သို့ လှန်ချလိုက်ပြီးနောက် ယင်း၏ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ စစ်ဖိနပ်ကြီးနှင့် ခုန်တက်ကာ အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ဆောင့်နင်းလေတော့သည်။ ထိုလူက ခါးထဲမှ ဓားမြောင်ကို ဆွဲထုတ်ပြန်သေး၏။ သို့သော် ကျွန်တော်က လက်ကောက်ဝတ်ကို စစ်ဖိနပ်ကြီးနှင့် ဆောင့်ကန်လိုက်သည်တွင် ဓားမြောင်လွင့်စင်ထွက်သွား၏။ ထိုနောက်တွင်မှ ကျွန်တော်သည် ယင်း၏ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ဒူးနှစ်ဘက်ထောက်၍ လည်ပင်းကို ခုတ်ပိုင်းမည်ဟု ထိုင်ခုံအောက်၌ ထိုးသွင်းထားသော ဓားကိုစမ်းသပ်ဆဲတွင် ဝုန်းခနဲမြည်သောအသံကြီးကြားလိုက်ရ၍ လားလှည်းသည် လမ်းမပေါ်တွင် တိမ်းမှောက်သွားပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် လှည်းထဲမှ ရုန်းထွက်ရန်အတွက် လူးလဲကာ ထမည်ပြုဆဲတွင် ခြေနှစ်ချောင်းဖြင့် ကိုင်ဆွဲကာ လမ်းပေါ်တွင် ရင်ဘတ်နှင့် ဒရွတ်တိုက်ဆွဲငင်သွားသည်ကို သိလိုက်ရပါတော့သည်။ ထိုအတောအတွင်း စကားပြောသံများလည်း ကြားရ၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်တွင် တောပုန်းဓားပြ ၁၀ ယောက်ခန့် တို့၏အလယ်သို့ ရောက်နေခြင်းကို မြင်ရပါတော့သည်။ ထိုအခြင်းအရာကို မြင်ရခြင်းအတွက် ရုတ်တရက် ဝမ်းသာသွားသည်ဟုဆိုလျှင် အံ့သြကြပေမည်။ အမှန်မှာ ကျွန်တော့်၌မျက်စိနှစ်လုံး ရှိသည့်အနက် ဒဏ်ရာမရှိသောမျက်လုံးပေါ်တွင် ကက်ဦးထုပ်က ဖုံးအုပ်လျက်ရှိ၍ ထိုလူများကို ဒဏ်ရာရှိသောမျက်လုံးဖြင့် မြင်ရခြင်းဖြစ်ရကား ကန်းချေပြီဟု မှတ်ထင်ရာမှ မကန်းသေးခြင်းကို သိရ၍ ဝမ်းသာမိခြင်းဖြစ်ပါတော့သည်။ ဓားပြများလက်သို့ ရောက်၍ သတ်ပစ်ခြင်းကားနောက်၊ လက်ငင်းချက်ချင်း မကန်းသေးခြင်းကား ဝမ်းသာစရာကြီး ဖြစ်နေပါတော့သည်။

စင်စစ်သော်ကား စူးသွားသည် သူငယ်အိမ်ကို မထိခိုက်မိဘဲ မျက်လုံးနံဘေးမှချော်၍အတွင်းသို့ အနည်းငယ်ဝင်ရောက်သွားရာတွင် ကျွန်တော်၏ အလန့်တကြားရုန်းကန်မှုကြောင့် ဦးနှောက်သို့မရောက်မီ တန့်ရပ်သွားခြင်းဖြစ်၏။ သို့နှင့်ပင် စူးသွားသည် အကြောတစ်ခုကို ခိုက်မိ၍ စစ်ပွဲများ၌ ကျွန်တော် ရရှိခဲ့သော ဒဏ်ရာပေါင်း ၁၇ ချက်အနက်တွင် ဤဒဏ်ရာသည် ကျွန်တော့်ကို တစ်သက်ပတ်လုံး ဒုက္ခအပေးဆုံး ဖြစ်ပါတော့သည်။ မျက်စိနာရသည်မှာ မကြာခဏ ဖြစ်တော့၏။

တောပုန်းဓားပြများသည် ကျွန်တော့်ကို လှည်းထဲမှဆွဲထုတ်၍ တစ်ယောက်တစ်ချက် ကန်ကျောက်ကြရင်း ခွေးသား၊ ဝက်သား စသည်များဖြင့် ပါးစပ် မရေရွတ်ကြသေးသည်။ ကျွန်တော်ကမူ သတိလစ်မျောဟန်ဆောင်၍ ငြိမ်သက်စွာ နေသော်လည်း ယင်းတို့၏မျက်နှာများကို မျက်စိမဖွင့်တဖွင့်ထား၍ မှတ်သားနေပါတော့သည်။ အကြောင်းမူကား ဤနယ်သာများသည် ရံဖန်ရံခါ စစ်တပ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ပရိယာယ်ဟန်ဆောင်တတ်ကြပေရာ ဤလူစုပါဝင်က မှတ်မိနိုင်စေရန် ဖြစ်ပါသည်။

ဓားပြများသည် လမ်းကွေ့တစ်ခုတွင် ကျောက်တုံးကြီးနှစ်တုံးချထားခြင်းအားဖြင့် လားလှည်းကို မှောက်စေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ ထိုအတောအတွင်း ဓားပြများသည် လှည်းထဲတွင်ကျန်နေသေးသော ကန်ထရိုက်တာကောင်ကိုဆွဲထုတ်၍ ယင်း၏အင်္ဂြိုအင်္ဂနာကို တွေ့မြင်ကြသောအခါ ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် စုံ၍ ဒေါသဖြစ်လာကြပြန်သည်။ စင်စစ်သော်လည်း ကန်

mgyoe.com

mgyoe.com

ထံရိုက်တာကောင်မှာ ယင်းတို့၏လူဖြစ်၍ ကျွန်တော့်ကို ဖြားယောင်းသွေးဆောင် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်အား အစွယ်ချိုးသောအနေဖြင့် မျက်လုံးကို ဖောက်ထားနှင့် ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ကန်ထရိုက်တာကောင်မှာမူ လူများက လှည်းထဲက ဆွဲထုတ်ပေးကြသော်လည်း ယင်း၏ ခြေထောက်များမှာ ကျွန်တော်၏ စစ်ဖိနပ်ဒဏ်ကြောင့် ညက်ညက်ကြွေ၍ မြေကြီးပေါ်တွင် ခြေမထောက်နိုင်ဘဲ ကျောက်တုံး တစ်ခုပေါ်တွင် တင်ထားသည့်အတိုင်း ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေတော့၏။

နောက်ဆုံး၌ ဓားပြများလည်း ကန်ထရိုက်တာကောင်ကို လူနှစ်ယောက် ၏ပခုံးပေါ်တွင် ထမ်းစေလျက် ကျွန်တော့်အားမူ မျက်လုံးမှ ယိုစီးကျသော သွေးများကို မထောက်ထားဘဲ တင်ပါးကို ခြေထောက်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ချက် ကန်ကျောက်ကာ နှင်ပေးလျက် ကြမ်းတမ်းသော တောင်ကြားလမ်းတစ်လျှောက် ခေါ်ဆောင်သွားကြလေသည်။ လူနှစ်ယောက်၏ ပခုံးပေါ်မှ လိုက်ပါသော ကန်ထရိုက်တာကောင်သည် ကျွန်တော်နှင့်ယှဉ်မိသောအခါတိုင်း ကျွန်တော်၏ မျက်နှာပေါ်သို့ တံတွေးဖြင့် တံထွီးထွီး ထွေးသော၏။ မျက်လုံးကို စူးနှင့် ထိုးသော သူ၏အပြစ်ကိုကား မမြင်။ ကျွန်တော်က စစ်ဖိနပ်ဖြင့် ဆောင့်ကန်ခြင်းကိုသာ မကျေမချမ်းနိုင် ဖြစ်နေဟန်တူသည်။

ချောင်းကလေးတစ်ခုကို ဖြတ်ကူး၍ သစ်ပင်များ ထူထပ်သော တောကလေးသို့ ရောက်လာကြသည်တွင် မြင်းဟီသံကြား၍ကြည့်လိုက်သောအခါ ရင်ထဲ၌ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အမြစ်ရင်း၌ အင်္ဂလိပ်ကုန်းနီးတင်ထားသည့် မြင်းတစ်စီးရှိရာ မြင်းမှာ နှာယောင်ကျားနှင့် လက်ယာလက်တစ်ဘက်ဖြူ၍ အနီရောင်ဖြစ်သောကြောင့် စစ်ဘာရီစီးသွားသောမြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်သိနိုင်သည်။ ယင်းစစ်ဘာရီသည် ကျွန်တော်က လုမည်ကို ကြောက်သောကြောင့် ကတိုက်ကရိုက် စိုင်းပြေးရာသော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် တောပုန်းဓားပြများလက်ဝယ်သို့ ရောက်နေရာချေပြီတကား။

ပထမ၌ လူ၏ဒုက္ခကို သတိရသော်လည်း ထို့နောက်၌မူ မြန်မာလူမျိုး အချင်းချင်းဖြစ်၍တိုင်တိုင်ပင်ပင် ဆောင်ရွက်ခွင့် ရပေတော့မည်ဆိုကာ အနည်းငယ် အားတက်မိသည်။

ယင်းသို့ အကြိုဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိစဉ် တောပုန်းဓားပြတစ်ယောက်က အသံပေးလိုက်၍ အခြားအရပ်မှ တုံ့ပြန်သော အသံဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို ကြား၏။ အတန်ငယ်လျှောက်သွားကြသောအခါ တောင်ကမ်းပါးတွင် သစ်ပင်များရှင်းလင်း သုတ်သင်ထားသော ကွက်လပ်တစ်ခုကို မြင်ရ၍ လူလေးငါးယောက်က ဆီးကြို ကြသည်။ နောက်လာသော သူများသည် ပခုံးပေါ်မှ လိုက်ပါလာသော ကန်ထရိုက်ကောင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ အကြောင်းခြင်းအရာများကို မေးမြန်းသဖြင့် သိရှိကြရာတွင် ကျွန်တော့်အား ဓားရှည်ဖြင့် ဝင့်ကာခုတ်မည်ပြု သူကပြု၍ ခြေထောက်နှင့် ကန်ကျောက်သူက ကန်ကျောက်ကြသေးသည်။ ကျွန်တော်မူကား သေရုံပြင်မရှိနိုင်၊ အကယ်၍ သေရလျှင်လည်း မြန်မာသူရဲကောင်းယောကျ်ားတစ်ယောက်ပီပီ သေလိုက်မည်ဟု စိတ်ကို တင်းလျက် ရင်ဘတ်ခပ်ကော့ကော့ ရပ်နေစဉ် လူတစ်ယောက်၏ အမိန့်အရ ကျွန်တော့်ကို အခြားတစ်နေရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။

ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းကလေးတစ်လျှောက် လိုက်သွားကြ၍ တောင်ကမ်းပါးယံ၌ ထွင်းထားသည့် ဂူတစ်ခုသို့ ရောက်ကြသောအခါ နေဝင်စပြုနေ၍ ဂူထဲတွင် မီးရှူးတိုင်နှစ်တိုင်ထွန်းထားသဖြင့် လင်းနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ မီးရှူး တိုင်နှစ်တိုင်အကြား၌ စားပွဲတစ်ခုတွင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် ထိုင်နေသူကား အခြားသူများ၏ ရိုသေကိုင်းရှိုင်းပုံကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ဗိုလ်နှင့်တူပေ၏။

တောပုန်းဓားပြဗိုလ်ဆိုလျှင် နှုတ်ခမ်းမွေးထူထူ၊ မုတ်ဆိတ်ဖွားဖွား တုတ်တုတ်ပြိုပြိုး၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့မိရာ မှားနေချေပြီ။ ဤလူမှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး အသားအရည်နုထွတ်၍ ဆွတ်ဖြူသော အဝတ်များ ဝတ်ထားသည့်အပြင် မကြာခဏ ပြုံးခြင်းဖြင့် ဖွေးဖွေးဖြူလျက် အရောင်လက်သော သွားများကို ဖော်ပြခြင်းကြောင့် ယူနီဗာစိတီမှ ပရော်ဖက်ဆာတစ်ယောက်ပေလောဟူ၍ပင် မှတ်ထင်လောက်ပေ၏။ ထိုသူသည် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် ခဲတံတစ်ချောင်းဖြင့် ယင်း၏ကျယ်ပြန့်သော နဖူးပြင်ကို မကြာခဏခေါက်ကာ စဉ်းစားစိတ်ကူး၍ အကြံပေါ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စာရွက်တစ်ခုပေါ်တွင် ရေးခြစ်ကာ မှတ်တမ်းတင်လေ

သည်။ ထိုလူက ကျွန်တော့်ကို မြင်လျင်မြင်ချင်း "ဂွတ်ဒ် အီးဗနင်း ဂျမဒါကိုကိုကြီး" ဟု အင်္ဂလိပ်လို နှုတ်ဆက်လိုက်၍ လန့်သွားမတတ် အံ့သြမိပါတော့သည်။

ဗိုလ်။ ။(အင်္ဂလိပ်လို နှုတ်ဆက်၍) "ဘာလဲဗျ၊ ကျုပ်က အင်္ဂလိပ်လိုပြောနိုင်လို့ ခင်ဗျားက အံ့သြသွားသလား။ ကျုပ်က ပန်ဂျပ် ယူနီဗာစီတီမှာ အင်တရင်းစာမေးပွဲ အောင်ခဲ့တဲ့ ကောင်ပါ။ စာရေးလုပ်ရတာထက် တောထဲမှာ လွတ်လပ်စွာ ကိုယ့်လူများနဲ့ကိုယ် နေထိုင်ရခြင်းက စိတ်ချမ်းသာတယ်ဆိုပြီး အတွင်းဝန်ရုံး စာရေးကြီးအလုပ်က နုတ်ထွက်ခဲ့တာပဲ။ ကျုပ်က အင်္ဂလိပ်လို လက််စပ်တတ်တယ်။ နေဦး၊ ကျုပ် စီကုံးနေတဲ့ လက််ကို ဖတ်ပြဦးမယ်။ နားထောင်" ဟုဆို၍ ထိုသူသည် တောထဲ၌ မိမိတို့လူများ လွတ်လပ်စွာနေထိုင်၍ ရွာသူရွာသားများအပေါ်မှာ "မိုက်ကြေး"ကောက်ခံရရှိသော ငွေဖြင့် အကောင်းဆုံးစားစရာနှင့် အရက်များ ဝယ်ယူစားသောက်ရခြင်း၏ ဇိမ်ရှိပုံအကြောင်းများကို ရေးစပ်စီကုံးထားသည့် လက််တစ်ပိုဒ်ကိုဖတ်ပြလေသည်။ ထို့နောက်

ဗိုလ်။ ။"ဘယ့်နယ်လဲ၊ ကျုပ် လက််ကလေး သဘာဝမကျလား"

တော်။ ။"ကောင်းပါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ အနေအထိုင်ကို ကျုပ်တောင်မှ သွားရည်ကျလာတယ်"

ဗိုလ်။ ။"ဟာ၊ ဒီလူတော်တယ်ဟေ့၊ နေဦးဗျ၊ ရှေ့ပိုဒ်က ကာရန်ရွေးဖို့ ခက်နေတယ်။ "ပန်ဂျပ်" ဆိုတဲ့ စကားလုံး ကာရန်တည့်အောင် ဘယ်ဒင်းကို ရွေးမလဲ"

တော်။ ။"မံ(မ်) ဆပ်ပေါ့ဗျာ"

ဗိုလ်။ ။"မံ(မ်) ဆပ်ဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်စကားလုံး မဟုတ်ဘူးဗျ"

ဟော်။ ။"မဟုတ်ပေမယ့် အင်္ဂလိပ်တွေ သုံးနေတဲ့ စကားလေးပဲဗျာ"

ထိုခဏ၌ လူနှစ်ယောက်သည် ကံထရိုက်တာကောင်ကို တွဲခေါ်လာ၍ ဗိုလ်ရှေ့၌ ရှိသော စည်ပိုင်းတစ်ခုပေါ်သို့တင်ထားရာ ထိုသူသည် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်၍ တံတွေးတပျစ်ပျစ် ထွေးလျက်ရှိ၏။ ကံထရိုက်တာက ဗိုလ်အား တိုင်ချက်ပေးသောစကားများကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် ထိုသူသည် ဓားပြအသင်းတွင် အရေးပါ အရာရောက်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဘာသာစကား အမျိုးမျိုး တတ်ခြင်းအားဖြင့် ထိုသူသည် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်နှင့် နီးကပ်သော ရွာများသို့ဝင်ကာ သူလျှိုအဖြစ်နှင့် သတင်းပို့သော အလုပ်ကို ဆောင်ရွက်သူဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။ ကန်ထရိုက်တာသည် ကျွန်တော်နားမလည်သော ဘာသာတစ်မျိုးနှင့် တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ညှပ်သွင်းပြောဆိုသေးရာ အလွန်မုန်းတီးသော မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်တော့်အား လှမ်းကြည့်ခြင်းကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ပြောခြင်းဖြစ်သည်ဟုသိရသည်။ နောက်ဆုံး၌ ဗိုလ်သည် ကန်ထရိုက်တာအား မည်သို့မျှ မပြောဘဲ ဦးခေါင်းငဲ့ယုံမျှ ငဲ့လိုက်သည်တွင် ကန်ထရိုက်တာလည်း ပြောမည့်စကားကိုပင် ဆုံးအောင် မပြောတော့ဘဲ အလယ်တွင်ရပ်၍ တစ်ခါတည်း စကားဖြတ်လိုက်တော့သည်။ ထို့နောက် ဗိုလ်သည် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်၍

ဗိုလ်။ ။"ခင်ဗျားနာမည်နဲ့ ရာထူးကိုတော့ ကျုပ်တို့ အစောကြီးကတည်းက သိပြီးသားပဲ။ ရွာကလေးမှာ လူနာဘယ်နှစ်ယောက်ရှိလို့ ဘယ်သူ ရာထူးအကြီးဆုံးဆိုတာ ကျုပ်တို့မှာ စာရင်းရှိတယ်။ ခင်ဗျားက ဂျမဒါတွေထဲမှာ သတ္တိတယ်ကောင်းဆိုပါကလား"

တော်။ ။"ဟုတ်ကဲ့၊ နာမည်ကောင်းလက်မှတ်တွေ ရဖူးပါတယ်"

ဗိုလ်။ ။"ဒီလိုဆို နှမြောစရာကြီးပေါ့လေ။ ကျုပ်တို့ အဖို့မှာတော့ သတ္တိကောင်းတယ်ဆိုတဲ့လူ၊ နာမည်ကြီးတဲ့လူ၊ ရာထူးကြီးတဲ့လူ အဲဒီလို လူတွေကို ဖြုတ်နိုင်မှ ဆုပွေ့များများရတာကိုဗျ"

တော်။ ။"ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်သူက ခိုင်းလို့ ဘယ်သူက ဆုငွေပေးတာလဲ"

ဗိုလ်။ ။"ခင်ဗျားသိလို့တော့ အကြောင်းမထူးပါဘူး။ တူရကီအစိုးရက ဆုပေးတယ်"

တော်။ ။"ကျုပ်အပြင် ဒီမှာ ဘယ်သူတွေများ ရှိသေးသလဲ"

ဗိုလ်။ ။"ရှိတုန်းကတော့ ရှိတယ်။ အခုတော့ မရှိကြဘူး။ နာမည်ခံတွေတော့ စာရင်းထဲမှာရှိတယ်။ ကျုပ်ဖတ်ပြမယ်"

ဗိုလ်သည် စာအုပ်ကိုလှမ်းယူ၍ လှန်လှောကြည့်ပြီးနောက် –

ဗိုလ်။ ။"လက်ဖတင်နင် ဂေါ်ဒွင်နဲ့ စစ်သားလေးယောက်၊ ဆူဗဒါအာမက်၊ ဂျမဒါ နာဆာရွာဒင်၊ ဆပ္ပါးမိုင်း

mgyoe.com

mgyoe.com

နား ထွန်းတင်"

တော်။ ။"ထွန်းတင်ဆိုတာ မြင်းနှီကြီးစီးလာတဲ့လူ မဟုတ်လား"

ဗိုလ်။ ။"ခွာတစ်ဘက်အဖြူနဲ့လေ။ ဟုတ်ပါတယ်"

တော်။ ။"သူဘယ်မှာလဲ"

ဗိုလ်။ ။"သူ့အဖော်များ သွားရာလမ်းအတိုင်း လိုက်သွားလေရဲ့"

တော်။ ။"သွားရာလမ်းဆိုတာ ဘယ်ကိုလဲ"

ဗိုလ်။ ။"မေးမနေပါနဲ့။ တော်တော်ကြာတော့ ခင်ဗျားသိပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားလည်း လိုက်ရမှာပဲ"

ကျွန်တော်သည် ဆိုလိုသောအဓိပ္ပာယ်ကို သိသော်လည်း ကြောက်ရွံ့သော အမူအရာမပြဘဲ စီးကရက်တစ်လိပ်တောင်း၍ သောက်လိုက်သေးသည်။ ဗိုလ်က စီးကရက်ကို လှမ်းပေးစဉ် "သောက် သောက်၊ ဝအောင် သောက်" ဟု ပြုံးစိစိ မျက်နှာနှင့် ပြောသေးသည်။

တော်။ ။"ခင်ဗျားတို့က လူတွေကို ဘယ်လိုလုပ်သတ်သလဲ"

ဗိုလ်။ ။"ဒုက္ခခံမနေရပါဘူး။ မြှုပ်လိုက်တာပါပဲ"

တော်။ ။"မမြှုပ်ခင် ဘယ်လိုလုပ်သလဲ"

ဗိုလ်။ ။"ဘယ်လိုမှ မလုပ်ဘူး။ မြှုပ်လိုက်တာပဲ"

တော်။ ။"ခွေးမသား၊ အရှင်လတ်လတ် မြှုပ်လိုက်တာလားဟ"

ဤတွင် ကျွန်တော်သည် ဒေါသကို မချုပ်တည်းနိုင်သည်နှင့် နဖူးကို ခဲတံနှင့်ခေါက်ကာ စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက်ရှိသော ဗိုလ်၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ပစ်လွဲလျက် သူ၏လည်ပင်းကို ညှစ်သတ်မည်ပြုသော်လည်း အနီးမှ စောင့်ကြည့်နေကြသော ငယ်သားများ၏ လက်မြန်မှုကြောင့် လည်ပင်းသို့ လက်ရောက်ရုံမျှရောက်၍ လွန်စ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်ကြသည်။ သို့နှင့်ပင် ကျွန်တော်သည် လက်မလျှော့သေးဘဲ ငယ်သားနှစ်ယောက်၏ လက်မှ ရုန်းကန်ထွက်၍ ဗိုလ်ပေါ်သို့ ပစ်လွဲသေးရာ အခြားငယ်သားများပြေးလာ၍ လေးငါးယောက်ဝိုင်းကိုင် သောအခါမှ ကိုယ်ထိလက်ရောက် မလုပ်နိုင်တော့ ဘဲ ပါးစပ်ဖြင့် ကြိုးဝါးနေရတော့သည်။ သို့နှင့်ပင် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်၏ အင်အားကြီးမားကြောင်း၊ ယခုချက်ချင်း မတတ်နိုင်သော်လည်း တစ်နေ့နေ့တွင် ယင်းတို့လူယုတ်မာအားလုံးကို လက်ရဖမ်းဆီး၍ လည်ပင်းကို ကြိုးရှည်ရှည်တပ်ပြီး တိုင်မြင့်မြင့်ကြီးမှ ကြိုးဆွဲချ သတ်လိမ့်မည့် အကြောင်းများနှင့် ကြိုးဝါးဇရုတ်နေသေးသည်။ ဇေါသသည် မျက်စိမရှိ။ တတ်နိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်စေ ကြိုးဝါးရခြင်းသည် အရသာတစ်ခုဖြစ်ရာ ဓားပြများက ပါးကိုရိုက်ကြသည့် အထဲမှ ပင် မမောမချင်း ဆဲဆိုနေပါသေးသည်။

ဓားပြဗိုလ်ကမူ သူ့လက်တွင်းသို့ ရောက်ပြီးဖြစ်၍ သူလုပ်ချင်သောအခါတွင် လုပ်ချင်သလို လုပ်နိုင်သည်ဟု သဘောပိုက်ထားသောကြောင့်လေလား မပြောတတ်။ ကျွန်တော်က မည်မျှပင် ကြိုးဝါးခြိမ်းခြောက်စေကာမူ ဒေါသထွက်ဟန်မတူသည့်ပြင် ဖုတ်ဖက်ခါလျက် ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ပြန်ထိုင်ပြီး နောက် နဖူးကို ခဲတံနှင့်ခေါက်ကာ စဉ်းစားစိတ်ကူးနေပြန်တော့သည်။ ကျွန်တော်မူကား ဤဗိုလ်ကို စိတ်ဆိုးအောင်လုပ်ရမှ ကျေနပ်မည့်အနေမျိုး ဖြစ်နေသည်နှင့် "ဟေ့ကောင်၊ လက်ံစပ်တတ်တာနဲ့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိပ်ပြီးအထင်ကြီးမနေနဲ့ကွ၊ မင်းစပ်တဲ့ လက်ံတွေဟာ ခွေးပေးလို့ ဝက်မစားဆိုတဲ့ အပေါစား လက်ံတွေပါကွ။ ငါတို့ ဆီမှာ သူတောင်းစားကတောင် ဒီဟာမျိုး ရေးတတ်တယ်" ဟု ပြောလိုက်ပါတော့သည်။

ဤတွင် ကျွန်တော်ဆဲချင်တိုင်း ဆဲစဉ်က မနာခဲ့သော ဗိုလ်သည် သူ၏ လက်ံအကြောင်းကို ချီးချီးဖဲ့ဖဲ့ ပြောသံကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထိုင်ရာမှ ငေါက်ခနဲထ၍ "ဟေ့ကောင်၊ မင်းတယ်ပြီး စော်ကားပါလား။ ကောင်းပြီ၊ နင် သိစေ့မယ်။ သူတစ်ပါးနဲ့မတူအောင် သေခြင်းဆိုး သေရစေ့မယ်" ဟု ပြောလိုက်သည်တွင်မှ ကျွန်တော်မှာလည်း သူ့အား မခံချင်အောင် ပြောနိုင်ခြင်းအတွက် ကိုယ့်ဟာကိုယ် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်လျက်ရှိသည်။ သေခြင်းဆိုး သေစေ့မည်ဆိုခြင်းမှာ မည်ကဲ့သို့ဆိုခြင်းဖြစ်သည်ဟု နားမလည်။ ကြောက်လည်း မကြောက်ချေ။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်က "သေရတာတော့ ရှိပါစေ ငါ့လူ၊ အဆန်းလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သို့သော်လည်း ငါသေတဲ့အကြောင်းကို မင်းက လက်ံတွေဘာတွေ ရေးလား စပ်လား၊ စီလား၊ ကုံးလားတော့ လုပ်မနေရစ်ပါနဲ့။ ဖြောင့်ဖြောင့်အသက်မထွက်နိုင်ဘဲ နေပါဦးမယ်" ဟု ပြောလိုက်ရကား ဗိုလ်မှာစကားမပြောနိုင်အောင် ဒေါသလုံး ဆို့ဟန်နှင့် လက်ပြရုံမျှပြုနိုင်၍ ငယ်သားများသည် ကျွန်တော့်ကို ဆွဲထုတ်သွားကြလေတော့သည်။

mgyoe.com

 mgyoe.com

ဂူပြင်၌ကား လသာလျက်ရှိရာ တောပုန်းများသည် မီးပုံများအနီးတွင် ချက်ပြုတ်ကြော်လှော် စားသောက်လျက်ရှိကြ၏။ တောပုန်းသုံးယောက်တို့သည် ကျွန်တော့်ကို တစ်နေရာတွင် ချထား၍ အနီး၌ ထိုင်ကာ "ဟူကာ" သောက်လျက်ရှိစဉ် ကျွန်တော်လည်း အခြေအနေကို ပြန်ပြောင်းဆင်ခြင်၏။ ဤလူစုသည် ကျွန်တော့်ကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် သတ်ကြတော့မည်ကားမှန်၏။ သို့ရာတွင် မည်သည့်နည်းဖြင့် သတ်မည်ကိုမူ ကျွန်တော်မသိချေ။ ယခုကဲ့သို့ သေမင်းခံတွင်းဝသို့ သေရချေတော့အံ့ဟု စိတ်အားမလျှော့ဘဲ ယခင်အကြိမ်များ၌ လွတ်မြောက်ခဲ့ဖူးသည့်နည်းတူ ယခုလည်း လွတ်မြောက်ဖို့ရာနည်းလမ်းပေါ် ပေါက်လိမ့်ဦးမည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် "အားမငယ်ပါနဲ့ ကိုကိုကြီးရာ" မင်းလိုကောင် ဒီလိုအညာတြသေနည်းမျိုးနဲ့ မသေနိုင်ပါဘူးကွ"ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေးကာ နားနှင့်မျက်စိများကိုလည်း ကျယ်လှအောင်ဖွင့်ထား၏။

တောပုန်းဓားပြများသည် ကျွန်တော်၏လက်နှင့် ခြေထောက်များကို ကြိုးများဖြင့် တုပ်နှောင်ထားရာ ကျွန်တော်သည် ခြေကျင်းဝင်၌ ချည်တုပ်ထားသော ကြိုးများကို တဖြည်းဖြည်းလျှော့စမ်း၍ ထို့နောက်တွင် လက်ကောက်ဝတ်မှ ကြိုးကိုဖြည်ရင်း မည်သည့်နေရာမှ မည်သို့သော အခွင့်အရေးမျိုး ဖြစ်ပေါ်မည်ကို စောင့်ကြည့်နေ၏။ ဤလူစုလက်တွင်းမှ လွတ်မြောက်ဖို့ ဆိုလျှင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ခြေကျင်မဖြစ်နိုင်။ မြင်းနှင့်ပြေးနိုင်မှ ဖြစ်မည်ဟူသော စိတ်ကူးပေါ်ပေါက်ခြင်းနှင့် အတူ ခြေတစ်ဖက်ဖြူသော မြင်းနီကြီးကိုမြင်ရ၍ အားတက်မိသည်။ မြင်းနှင့်ပြေးပါမှ ဖြစ်နိုင်မည်ဟူသော အကြံအစည် ဖြစ်ပေါ်လာသောအချိန်တွင် မြင်းတစ်စီးကို မြင်ရခြင်းသည် ကောင်းသောနိမိတ်တစ်ခုဟူ၍ ကျွန်တော် ကောက်ယူသောကြောင့် ထိုကဲ့သို့ အားတက်မိခြင်းပေတည်း။ ထိုအချိန်၌ မြင်းနီကြီး သည် ကျွန်တော်နှင့် ကိုက် ၃၀ ခန့်မျှသာ ဝေးကွာ၏။

အခြားသော အခြင်းအရာတစ်ခု ကျွန်တော်တွေ့မြင်ရသည်ကား ကျွန်တော်တို့တက်လာခဲ့သော လမ်းသည် ကျဉ်းမြောင်းကြမ်းတမ်း၍ မြင်းစိုင်းရန် မဖြစ်နိုင်သော်လည်း အခြားဘက်၌မူ တောင်ခြေသို့ ခပ်ပြေပြေဆင်ခြေလျှော ဆင်းသွားသည်ဖြစ်၍ အကယ်တန်းကျွန်တော်၏လက်ထဲ၌ ဓားတစ်စင်းရှိ၍ မြင်းပေါ်သို့ ရောက်ပြီးခဲ့ပါလျှင် တောပုန်း ၅၀ မျှမက ၅၀၀ ပင်ရှိသော်ငြားလည်း လွတ်အောင်ပြေးနိုင်မည်ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ခြေထောက်မှ ကြိုးနှင့် လက်မှ ကြိုးတို့ကို တစ်လှည့်စီဖြည်ရင်း ဤအကြောင်းကို စိတ်ကူးလျက်ရှိစဉ် ဓားပြဗိုလ်သည် ဂူထဲမှထွက်လာ၍ ငယ်သားများအား ဘာပြောလိုက်သည်မသိ၊ ငယ်သားများသည် အလွန်ကျေနပ်အားရသော အမူအရာနှင့် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကြလေသည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်၏လက်ကောက်ဝတ်မှ အနှောင်အဖွဲ့သည် ပြေလုမတတ်ရှိနေသော်လည်း ခြေထောက်မှ ကြိုးမူကား အနည်းငယ်လျှော့ရုံမျှသာ ရှိသေး၏။ ဤနေရာတွင် အနာဟောင်းကလည်းရှိသောကြောင့် ဖွတ်အတင်း ဆောင့်ကန်ရုန်းထွက်ရန်လည်း မဖြစ်နိုင်ချေ။ သို့နှင့် ကျွန်တော်သည် ယင်းတို့ပစ်ချထားသည့်အတိုင်း မြေကြီးပေါ်တွင် ခွေလျက် ငြိမ်ဝပ်စွာ အကဲခတ်နေသည်။

ဤအတောအတွင်း တောပုန်းများသည် လူပ်လူပ်ရွရွနှင့် အလုပ်လုပ်လျက်ရှိရာ ကျွန်တော်သည် ယင်းတို့၏ လုပ်ကိုင်ပုံအဓိပ္ပာယ်ကို ပထမ၌ နားမလည်နိုင်အောင် ရှိတော့သည်။ ငယ်သားတစ်ယောက်သည် ပေါင်လုံးခန့် ပမာဏရှိသော သစ်ပင်ပျို့တစ်ပင်၏ထိပ်သို့တက်၍ ထိပ်ဖျားတွင် ကြိုးချည်ထားခဲ့၏။ ထို့နောက် အခြားသော ငယ်သားများသည် ကြိုးစကို ဆွဲခြင်းဖြင့် သစ်ပင်ကို နှိမ်ကြရာ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားသည် ခါးလယ်ရောက်အောင် ကွေးညွတ်ပါလာသော အခါမှ ကြိုးစကို သစ်ငုတ်တစ်ခု၌ ချည်ထားကြ၏။ ယင်းနောက် အခြားသော သစ်ပင်ပျို့တစ်ပင်ကိုလည်း ဤနည်းအတူ ကြိုးဖြင့်ချည်၍ ကြိုးစကို ပထမ သစ်ပင်ရှိရာဘက်သို့ ဆွဲညွတ်ကြသည်။ သစ်ပင်နှစ်ပင်တို့၏ ထိပ်ဖျားများသည် ထိလုမတတ် ရှိနေ၏။ ထိုအခါ၌မူကား ယင်းတို့၏ အကြံအစည်ကို ရိပ်မိပြီဖြစ်၍ ကျောချမ်းမိပါတော့သည်။

ဓားပြဗိုလ်သည် စီးကရက်ဖွာရင်း ကျွန်တော့်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍

ဗိုလ်။ ။"ဘယ့်နယ်လဲ ဂျမဒါကိုကိုကြီး၊ သတ္တိကောင်းသလောက် ခွန်အားဗလ ကောင်းပါရဲ့လား"တော်။ ။"ခွန်အားကောင်း မကောင်း သိရအောင် ကြိုးတွေကို ခဏဖြည်ပေးစမ်းပါလား"

mgyoe.com

mgyoe.com

ဗိုလ်။ ။"ကြောက်ပါသတဲ့ဗျာ၊ လူနဲ့လူချင်းတော့ ခင်ဗျားကို အားမပြိုင်ဝံ့ပါဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို သစ်ပင်နဲ့ အားပြိုင်စေရမှာပဲ"

တော်။ ။"ခွေးမသားတွေ"

ဗိုလ်။ ။"ဆဲပါလေ၊ အားရအောင်ဆဲပါ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့ သစ်ပင်နှစ်ပင်နဲ့ အားပြိုင်တာကြည့်ရရင် ဆဲရုံ မကလို့ မအေ၊ နှမ ကိုင်တုတ်တောင် ရယ်နိုင်ပါတယ်"

တော်။ ။"ခွေးသား ဝက်မျိုးတွေ"

ဗိုလ်။ ။"ဟား၊ ဟား၊ ဟား ဆဲနိုင်တုန်း ဆဲလိုက်ဦးဗျာ။ တော်တော်ကြာတော့ ဆဲနိုင်သေးလား ကြည့်ရအောင်။ ခင်ဗျား ဘယ်ဘက်ခြေထောက်ကို ဟောဟိုက ကြိုးတစ်စမှာချည်၊ ညာဘက်ခြေထောက်ကို ဟိုဘက်က ကြိုးတစ် စမှာချည်၊ နောက်ပြီးမှာ တစ်ပြိုင်နက်တည်း လွှတ်လိုက်မယ်။ ဒီအခါမှာ ခင်ဗျားက သစ်ပင်ထက် ခွန်အားကောင်းရင် သစ်ပင်တွေဟာ ညွှတ်မြဲအတိုင်း ညွှတ်နေမှာပဲ။ ဒီလိုမဟုတ်လို့ ခင်ဗျားထက် သစ်ပင်တွေက အားကောင်းရင် ဘုရားတသေမလား။ ရှိုင်တန်တသေမလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ပေါင်နှစ်ချောင်း တစ်ဘက်စီ ခွပြီးပြီး ဟိုဘက်တစ်ပင်မှာတစ်ခြမ်း၊ ဒီဘက်အပင်မှာ တစ်ခြမ်း၊ တောစောင့်နတ်ကြီး ဖြစ်ပေဦးတော့ဗျာ။ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား"

ဓားပြဗိုလ်သည် ကျွန်တော့်ကို ညှဉ်းလိုသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သရုပ်ပေါ်အောင်ပြောရင်း ရယ်မောကြလေသည်။

လူသတ္တဝါသည် သေအံ့ဆဲဆဲရှိသော အချိန်၌ နားမျက်စိမှစ၍ အာရုံကြောများ စူးရှသည်ဆိုခြင်းမှာ အမှန်ဖြစ်တော့သည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဤအခြင်းအရာကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ကြုံရဖူး၍ မှန်ကန်ကြောင်း သက်သေခံလိုက်ရ ပါတော့သည်။ ထိုခဏ၌ ထင်းကို လောင်သော မီးခိုးနံ့သည် ကျွန်တော်၏ နှာခေါင်းတွင် ထင်ထင်ရှားရှားအနံ့ရ၍ သစ်ကိုင်းကိုလေတိုးသဖြင့် တချွတ်ချွတ် မြည်သော အသံသည်လည်း နားထဲတွင် ပီပီသသ ကြားရခြင်းနှင့်အတူ ထိုလူစု၏ မျက်နှာများသည်လည်း မျက်စိထဲတွင် အတွန့်အလိပ်မကျန် ထင်ရှား စွာ ပေါ်လာပါတော့သည်။ သို့ဖြစ်၍ အခြားလူများ အသံကြားဟန် မတူသေးမီ ကျွန်တော်၏ နားထဲ၌ မြင်းဖက်မှ ဘုချွင်ချွင်မြည်သော သံကြိုးအသံများသည် ပီပီသသကြီး တိုးဝင်လာကြတော့သည်။ မြင်းများသည် တစ်ကောင်တည်းမဟုတ် အစုအဆုပ်ဖြင့် လာကြခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍လည်း ကျွန်တော်ခွဲခြားနိုင်၏။ သို့ဖြစ်၍ တောပုန်းများသည် ကျွန်တော်၏ ခြေထောက်မှ ကြိုးများကို ဖြည်၍ သစ်ပင်ပျိုအနီးသို့ ခေါ်ဆောင်ကြမည်ပြုဆဲတွင် အသံကြားရသော မြင်းတပ်သည် ကျွန်တော်တို့၏ မြင်းတပ်ဖြစ်ရမည်ဟူသော ယုံကြည်ချက်ဖြင့် "လာကြပါဟော့ ငါ့လူများ" ဟု အသံကုန် ဟစ်အော်လိုက်လေသည်။ တောပုန်းတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်၏ပါးစပ်ကို လက်ဝါးဖြင့် ပိတ်၍ရိုက်သော်လည်း ကျွန်တော်သည် ရပ်စဲခြင်းမရှိဘဲ "လာကြပါဟော့ ငါ့လူများ၊ ဒီဘက်မှာဟော့၊ ဒီမှာ ဒီမှာ ဂျမဒါကိုကိုကြီးဟော့" ဟု ဆင့်ကာဆင့်ကာကုန်း၍ အော်တော့သည်။

မြင်းခွာသံများသည် နီးကပ်လာ၍ သစ်ပင်များ ရှင်းထားသော ကွက်လပ်ကလေး၌ လရောင်တွင်ဘွားခနဲ ပေါ်လာသူမှာကား ကျွန်တော်မျှော်လင့်သည့် အင်္ဂလိပ် မြင်းတပ်မဟုတ်၊ တူရကီမြင်းတပ် စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပေတော့သည်။ ထိုနောက်မှလည်း မြင်းတပ်သား လေးယောက်တို့ ပေါ်လာကြပြန်ရာ စစ်ဗိုလ်သည် ရှေ့သို့ တက်လာ၍ ပြင်ဆင်ထားသော အခြင်းအရာများကို မြင်သောအခါတွင် ရိပ်မိနားလည်သည့် လက္ခဏာနှင့်–

"ဘာလုပ်ကြတာလဲကွဲ့မင်းတို့၊ အော်တာဘယ်သူလဲ" ဟု မေးလိုက်၏။

တောပုန်းဓားပြဗိုလ်မှာ တူရကီစစ်တပ်နှင့် အဆက်အသွယ်ရှိ၍ ဗြိတိသျှကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရာတွင် တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်းဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်အား ရက်စက်စွာသတ်ဖို့ စီမံခြင်း၏ မူမမှန်သောအဖြစ်ကို သိသည်နှင့် ဦးခေါင်းလျှိုလျက် နှုတ်ဆိတ်နေလေသည်။ ဤတွင် စစ်ဗိုလ်က–

"ဟိုဟာ ဗြိတိသျှဘက်က စစ်သားမဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"သူ့ကို ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ"

အဖြေမပေးချေ။ သို့နှင့် တောပုန်းအားလုံးသည် ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေကြစဉ် ကျွန်တော်၏ ခြေထောက်များမှာ ဖြည်ပြီးဖြစ်၍ အနည်းငယ်မျှသာ ကျန်သော လက်ကြိုးအနှောင်အဖွဲ့မှ ဆတ်ခနဲ ရုန်းထွက်ပြီးနောက် မီးပုံအနီး၌ ချထားသော ဓားတစ်လက်ကို ရုတ်တရက်

mgyoe.com

ကောက်ယူ၍ မြင်းနှင်ကြွေးပေါ်သို့ လွှားခနဲ ပြေးတက်ကာ ကြွေးကိုဖြတ်တောက်၍ တူရကီစစ်ဗိုလ်အနီးသို့ ပြေးကပ်လိုက်တော့ သည်။ စစ်ဗိုလ်သည် အံ့သြစွာနှင့် ငေးကြည့်နေစဉ် ကျွန်တော်က "ကျုပ်အဖမ်းခံပါတယ်" ဟု အင်္ဂလိပ်လို ပြောလိုက်သည်ကို နားလည်သောအမူအရာနှင့် "ဘဲရီးဂွတ်" ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

ထိုခဏ၌ ဓားပြဗိုလ်သည် ပြုံးချိုသော မျက်နှာထားနှင့် တူရကီစစ်ဗိုလ်ထံသို့လျှောက်လာ၍ "ဒီလူဟာ ကျွန်တော့်သံပန်းဖြစ်ပါတယ် စစ်ဗိုလ်" ဟု ပြော၏။

"အေးလေ၊ မောင်မင်းသံပန်းဖြစ်ရင် ကျုပ်လက်ကို အပ်လိုက်ပေါ့။ ဗိုလ်ချုပ်က ဆုငွေပေးမှာပေါ့"

"ကျွန်တော် စာရင်းနဲ့တကွ အပ်ပါ့မယ်။ အခုချက်ချင်း မအပ်ပါရစေနဲ့"

"နားမလည်ဘူး၊ ကျုပ် ခေါ်သွားမယ်"

ထိုအခါ ဓားပြဗိုလ်သည် ချိုပြုံးသောမျက်နှာထားနှင့် "ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်းပြောပါရစေ" ဟုဆိုကာ စစ်ဗိုလ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ စကားတီးတိုးပြောမည့်ဟန်ပြုပြီးမှ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကာ မျက်နှာကို သေနတ်နှင့် ပစ်လိုက်သည်။ ကျည်ဆန်သည် ဦးခေါင်းကို ရှပ်၍ ဆံပင်လက်တစ်ဆုပ်ခန့် ပြတ်ပါသွားသော်လည်း ဦးခွံတွင် အရေအနည်းငယ် ပွန်းရုံမှတစ်ပါး ကိစ္စမရှိချေ။ ဓားပြဗိုလ်သည် နောက်တစ်ချက် ပစ်ဦးမည် ပြုသော်လည်း သေနတ်မီးမကူးသည်နှင့် ကျွန်တော်၏ မျက်နှာကို သေနတ်နှင့် ပေါက်လိုက်သေး၏။ ကျွန်တော်က ငုံ့ရှောင်ပြီး ဓားနှင့် ခုတ်ပိုင်းမည်ပြုဆဲတွင် တူရကီစစ်ဗိုလ်သည် သူ၏ရှေ့၌ ယင်းသို့စော်စော်ကားကား ပြုလုပ်ရမည်လောဟု ဒေါသထွက်သည်နှင့် ခါးမှ ခြောက်လုံးပူးကို ဆွဲထုတ်ကာ ဓားပြဗိုလ်၏ ရင်ဘတ်ကို ပစ်လိုက်ရာ ဓားပြဗိုလ်မှာ နောက်ထပ်၍ လက်ံစီကုံးခွင့် မရှိတော့ချေ။

ဤတွင် ဓားပြတစ်သင်းလုံးသည် ဆူညံစွာ ဆဲဆိုရေရွတ်လျက် တူရကီ မြင်းတပ်သားငါးယောက်နှင့် ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ခြေလျင်သမားနှင့် မြင်းတပ်သားဖြစ်သည့်ပြင် ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ခြင်းထက် ဆုတ်ခွာခြင်းတည်းဟူသော နည်းပရိယာယ်ကို အားထားကြရကား အထူးနှိုးကပ်လာသော ဓားပြသုံးလေးယောက်ကိုမျှ ခုတ်ပိုင်းပြီးနောက် ဆင်ခြေလျှောဆင်းလာသော လမ်းအတိုင်း မြင်းစိုင်းလာကြလေတော့သည်။

တောင်ကြားခွင်ရှိသော စမ်းချောင်းကို ကျော်ဖြတ်ပြီးသောအခါတွင်မူ ကျွန်တော်တို့သည် မြင်းကို ဇက်သတ်၍ မည်သူ၌ ဒဏ်ရာအထိအခိုက်ရှိသည်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုကြသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့မှာ ဒဏ်ရာတစ်စုံတစ်ရာ မရှိသည့်အပြင် တောပုန်းဓားပြများ၏ လက်ဝယ်မှ လွတ်မြောက်လာခဲ့ရခြင်းအတွက် အကြီးအကျယ် ဝမ်းမြောက်လျက်ရှိ၏။ သေရမည့်နည်းမှာ အလွန်ဆိုးဝါး၍ အလောင်းကိုမျှ လှလှပပ ပြင်ဆင်ခြင်းမရှိနိုင်သည့်အပြင် "လွမ်းသူ့ပန်းခွေ" ကလေးတစ်ခုတလေမျှ ချထားနိုင်မည် မဟုတ်သောကြောင့် လွတ်မြောက်ခြင်းအတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းမြောက်ခြင်းကို နားလည်နိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

ဒဏ်ရာများစစ်ဆေးရာတွင် လူတစ်ယောက်မျှ ထိခိုက်ခြင်းမရှိသော်လည်း စစ်သားတစ်ယောက်၏ မြင်းခြေထောက်တွင် ကျည်ဆန်ရှပ်၍မှန်သွားသည်နှင့် မြင်းမှာ အနည်းငယ်ခြေထောက်နာနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ဤတွင် တူရကီစစ်ဗိုလ်သည် မြင်းစစ်သားသုံးယောက်တို့အား ကင်းလှည့်ခြင်းအလုပ်တွင် လက်ယာဘက်လမ်းသို့ လိုက်စေ၍ မြင်းခြေထောက်နာသောစစ်သားကိုမူ သူ့နောက်မှ လိုက်ခဲ့ရန် အမိန့်ပေးလေသည်။ ထို့နောက်မှ ကျွန်တော်တို့ဘက်လှည့်လျက် "ကိုင်း ရဲဘော်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အကျဉ်းသမားအဖြစ်နဲ့ ဝန်ခံတယ်မဟုတ်လား" ဟု မေး၍ ကျွန်တော်က ဝန်ခံကြောင်းပြော၏။ "ကိုင်း၊ ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ စစ်တပ်ကို လိုက်ခဲ့ပေတော့" ဟု ပြောလေသည်။ လက္ခဏာမှာ စစ်ဗိုလ်သည် နောက်လိုက် စစ်သားတစ်ယောက်နှင့် ကင်းလှည့်စဉ် တောပုန်းဓားပြများနှင့်တွေ့၍ ကျွန်တော့်ကို ကယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ဟန်တူ၏။ ထိုနယ်တစ်ဝိုက်တွင် ဗြိတိသျှစစ်တပ်နှင့် တူရကီ စစ်တပ်သည် သူ့နယ်ကိုယ့်နယ် သတ်မှတ်ပိုင်းခြားနိုင်သည် မဟုတ်ဘဲ ကင်းလှည့်သမားအချင်းချင်း မကြာခဏပင် တွေ့ဆုံခြင်းများလည်းရှိတတ်သည်ဖြစ်ရာ ထိုအကြောင်းကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် တူရကီကင်းတပ် တွေ့ဆုံမိကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တူရကီစစ်ဗိုလ်သည် အင်္ဂလိပ်စကား အတော်အတန် တတ်သည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်နှင့် စကားတပြောပြောသွားကြစဉ် မြင်းစစ်သားတစ်ယောက်က နောက်မှလိုက်

mgyo.com

mayoe.com

ပါလာခဲ့လေသည်။ တူရကီစစ်ဗိုလ်မှာ ကျွန်တော်နှင့် ရွယ်တူလောက်ပင်ရှိ၍ သူနှင့်စကားပြောကြည့်ခြင်းအား ဖြင့် စိတ်နေသဘောထား မြင့်မြတ်၍ ဗဟုသုတ အတော် စုံလင်သည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်မှာ လက်အောက် ခံ တိုင်းပြည်သားတစ်ယောက်မျှသာဖြစ်၍ ဗြိတိသျှစစ် တပ်တွင် ကော်မရှင်အရာရှိ မဖြစ်နိုင်ဘဲ ဂျမဒါရာထူးမျှ သာရှိသော်လည်း ကျွန်တော်နှင့် ရွယ်တူဖြစ်သော တူရကီ စစ်ဗိုလ်မှာကား ကိုယ့်မင်းကိုယ်ချင်း တိုင်းပြည်သားဖြစ် ၍ ကော်မရှင်အရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန် တော့်ထက် ရာထူးကြီးမြင့်ပေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဤအခြင်းအရာကို ဆင်ခြင်မိသောအခါ လက်အောက်ခံ တိုင်းပြည်သားဖြစ်ရခြင်း၏ အောက်ကျနောက်ကျရှိသော အဖြစ်ကို ဝမ်းနည်းမိပါသေးသည်။ ယခု လက်ထက်ဆို ပါမူကား ကျွန်တော်၏ ကြဲရည်ဖန်ရည်နှင့် သူရသတ္တိ များကြောင့် စစ်ဗိုလ်အစစ် ဖြစ်ရုံသာမက ကာနယ်အဆင့် အတန်းထက် နိမ့်ကျနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

ကျွန်တော်နှင့် တူရကီစစ်ဗိုလ်သည် ရှေ့မှ စကား တပြောပြောနှင့် သွားကြ၍ တစ်ယောက်တည်းသော စစ် သားသည် နောက်မှလိုက်ပါလာရာ သူ၏ မြင်းခြေနာ သောအဖြစ်ကို စစ်ဗိုလ်ကသတိမရဘဲ လမ်းကောင်းသော နေရာများ၌ တစ်လှည့်တစ်ပတ် မြင်းစိုင်းလာကြသည့် တိုင် နောက်မှလိုက်လာသော စစ်သားမှာ အတော် နောက်ကျကာ ကျန်ရစ်၍ မြင်ပင်မမြင်နိုင်တော့ချေ။

ထိုအခါ ကျွန်တော့်၌ စိတ်ကူးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာ သည်ကား ကျွန်တော်သည် အဖမ်းခံခြင်းကို ဝန်ခံသော်လည်း ထွက်မပြေးပါဟူ၍ ကတိပေးခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ ဤ နေရာတွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ချင်းဖြစ်နေသ ဖြင့် လွတ်မြောက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားရသော် အလွန်အခွင့်သာ သည့်အပြင် ကတိပျက်ကွက်သော လူတစ်ယောက်ဟူ၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စွပ်စွဲရန်အကြောင်းလည်း မရှိချေ။

ယင်းအကြံ ဖြစ်ပေါ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန် တော်သည် တူရကီစစ်ဗိုလ်အား တီးခေါက်ကြည့်၏။

တော်။ ။"ရဲဘော်"

ဗိုလ်။ ။"ဘာလဲ"

တော်။ ။"ခုနေအခါမှာ ကျုပ်ထွက်ပြေးရင် ခင်ဗျား ဘာတတ်နိုင်သလဲ"

ဗိုလ်။ ။"ခင်ဗျား ခေါင်းပြတ်သွားမှာပေါ့"

တော်။ ။"ဒါကတော့ ကျုပ်မှာလည်း လက်နက်နဲ့ပဲ။ အပြန်အလှန်လုပ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်လား"

ဗိုလ်။ ။"ဒီလိုဆို စမ်းကြည့်လေ။ ဘယ်သူက သာသလဲသိရအောင်"

စစ်ဗိုလ်သည် ဓားကို ဆွဲထုတ်၍ ကျွန်တော် လည်း ထိုနည်းအတူပြုသည်။

တော်။ ။"ခင်ဗျား စဉ်းစားပါနော်၊ ဓားခုတ်၊ လှံထိုး ဆိုတာ ကျုပ်က အရည်ကျိုသောက်လာခဲ့တဲ့ကောင်။ ခင်ဗျား စိတ်နေသဘောထားကို ကျုပ်သိရသလောက် ကျေနပ်လွန်းလို့ ခင်ဗျားနာသွားအောင် ကျုပ်မလုပ်ချင်ဘူး"

စစ်ဗိုလ်သည် ကျွန်တော်၏ စကားဆုံးအောင် မစောင့်ဘဲ မြင်းနှင့်ပြေးဝင်ကာ ကျွန်တော်၏ ဦးခေါင်းကို ပိုင်းလိုက်ရာ ကျွန်တော်သည် ဓားချက်ကို တိမ်းရှောင်၍ သူ၏ ဦးခေါင်းပေါ်မှ ဦးထုပ်တစ်ပိုင်းကို ဓားနှင့် လွှာချ လိုက်သည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ကျွန်တော်၏ ရင်ဘတ်ကို ချိန်၍ ဓားနှင့်ထိုးပြန်ရာတွင် ဓားသွားချင်း ခံလိုက်ပြီး နောက် သူ၏ဦးထုပ်အခြားဘက်တစ်ခြမ်းကို လွှာချလိုက် သည်။

တော်။ ။"ကိုင်း၊ မြင်ပြီမဟုတ်လား။ ကျုပ်လုပ်ရင် ခင်ဗျားသေပြီ။ ကိုယ့်ကို မလုပ်ချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့် ခင်ဗျားလုပ်ချင်သလဲ"

ဗိုလ်။ ။"နားမလည်ဘူး၊ ခင်ဗျား ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ရ မယ်"

တော်။ ။"ဒီလိုခေါ်တမ်းဖြင့် ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျား ကို လိုက်ဖို့လို့ ခေါ်နိုင်တာပေါ့"

ဗိုလ်။ ။"နားမလည်ဘူး၊ မလိုက်ဘူးလား"

ယင်းသို့ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် စစ်ဗိုလ်သည် ကျွန်တော့် ထံသို့ အတင်းပြေးဝင်ကာ လည်ပင်းကို ခုတ်ပိုင်းလေရာ ဦးခေါင်းကို ငုံ့ပေးလိုက်သည်နှင့် ဓားသွားသည် ကျွန် တော်၏ နောက်စေ့အနီးမှ ဝှီးခနဲမြည်သွားတော့သည်။ သို့ဆိုလျှင် မဖြစ်နိုင်တော့။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို နာအောင်မလုပ်ချင်။ သူကလည်း မလျှော့သေးဘဲ ဖြစ် နေရကား ကျွန်တော့်မှာ အခြားနည်းလမ်းမရှိတော့သည် နှင့် ထွက်ပြေးရတော့သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏မြင်းသည် ကျွန်တော်၏မြင်းထက်လျင်မြန်လေရကား မကြာမီ မီလာ၍ ကျွန်တော့်ကိုခုတ်ပိုင်းရန် ကြိုးစားပြန်တော့သည်။

mayoe.com

တော်။ ။"ဟိုး ဆရာ၊ နေဦး"
ဗိုလ်။ ။"ဘာလဲ"
တော်။ ။"ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့ ကံစမ်းမလား"
ဗိုလ်။ ။"ဘယ်လိုကံစမ်းမှာလဲ"
တော်။ ။"ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့ အနှစ်ာပစ်မယ်။ အပွင့်ကြိုးကြိုး ပစ်နိုင်တဲ့လူက အနိုင်ယူကြစို့။ ဘယ့်နယ်လဲ"
ဗိုလ်။ ။"ကျုပ် နားမလည်ဘူး၊ ရှင်းပြပါဦး"

စစ်တပ်ထဲ၌ရှိသည့် ကျွန်တော်တို့ ကော်မရှင်အရာရှိမဟုတ်သော ဂျမဒါ၊ ဟာဗိလ်ဒါစသော ဗိုလ်ကလေးများသည် "ပိုက်ကျူး" ဖဲကစားလေ့ရှိသည်။ ဖဲများကို လေးချပ်စီထပ်ပြီးနောက် လူတစ်ယောက်လျှင် နှစ်ချပ်စီကောက်ယူရပေရာ လေးယောက်ရှိသည့်အနက်တွင် မည်သူက ရှေးဦးမှာ ကောက်ယူရမည်ကို ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန်အတွက် ယင်းအနှစ်ာကို အသုံးပြုရသည်။ ကျွန်တော်သည် တောရွာကလေး၌ရှိသည့် လူနာအချင်းချင်း အပျင်းပြေ "ပိုက်ကျူး" ဖဲကစားကြရာ ထိုနေ့က ကံအားလျော်စွာ ကျွန်တော်၏ဘောင်းဘီအိတ်ထဲတွင် အနှစ်ာသုံးလုံး ပါလာခဲ့လေသည်။ ဤသို့ပါလာခြင်းမှာလည်း ကျွန်တော်က အနှစ်ာပစ်မည်လုပ်စဉ် ဆရာဝန် ဝင်လာသောကြောင့် ဖဲချပ်တွေကို ဝှက်သူကဝှက်၍ ကျွန်တော်က အနှစ်ာသုံးလုံးကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

တော်။ ။"အနှစ်ာပစ်တယ်ဆိုတာ ဟောဒီမှာ အနှစ်ာသုံးလုံးရှိတယ်။ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ပစ်ရမယ်။ အပွင့်ကြိုးကြိုးပစ်နိုင်တဲ့လူက အနိုင်ရတာပေါ့"
ဗိုလ်။ ။"အနိုင်ရတော့ ဘယ့်နယ်လဲ"
တော်။ ။"ခင်ဗျားကနိုင်ရင် ခင်ဗျားနောက်ကို ကျုပ်လိုက်ရမယ်။ ကျုပ်ကနိုင်ရင် ကျုပ်နောက်ကို ခင်ဗျားလိုက်ခဲ့ရမယ်"
ဗိုလ်။ ။"ဟာ၊ ဒီလို ဘယ့်နယ်ဖြစ်နိုင်မလဲ။ ကျုပ်က ဘာ့ကြောင့်လိုက်ရမှာလဲ"
တော်။ ။"ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်မယ်။ ခင်ဗျားက နိုင်ရင် ကျုပ်က လိုက်မယ်။ ကျုပ်ကနိုင်ရင် ကျုပ်ကို အနှောင့်အယှက်မပေးရဘူး။ ကျုပ် သွားလိုရာ သွားခွင့်ပြုရမယ့်"
ဗိုလ်။ ။(အနှည်းငယ်စဉ်းစားပြီးနောက်)"ကောင်းပြီ။ သို့သော် တစ်ခါတည်းမလုပ်နဲ့။ သုံးခါစီပစ်ကြမယ်။ သုံးကြိမ်ပစ်တဲ့အနက် နှစ်ကြိမ်နိုင်တဲ့ လူက အနိုင်ယူရမယ်။ ဘယ့်နယ်လဲ"
တော်။ ။"စိန်လိုက်ဗျာ"

ဤတွင် ကျွန်တော်တို့သည် မြင်းပေါ်မှဆင်းကြ၍ လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည် ခင်းပြီးလျှင် တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ အနှစ်ာပစ်ကြလေ၏။ ရှေးဦးစွာ စစ်ဗိုလ်က ပစ်လိုက်ရာ အနှစ်ာသုံးလုံးအနက် နှစ်၊ သုံး၊ လေးဖြစ်နေ၍ ကိုးပွင့် ရလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်က ပစ်လိုက်ရာ ငါး၊ နှစ်၊ တစ်ဖြစ်နေသဖြင့် ရှစ်ပွင့်သာ ရှိသောကြောင့် ပထမပွဲတွင် ကျွန်တော်ရှုံးလေ၏။ ဒုတိယပွဲတွင် ကျွန်တော်က ရှေးဦးစွာပစ်၍ သုံး၊ နှစ်၊ တစ်ကျသောကြောင့် ခြောက်မျှသာရှိနေရကား ကျွန်တော့်မှာ မျက်နှာ၌ သွေးမရှိတော့သလို ဖွေးခနဲ ဖြူသွားသည် ထင်လိုက်ရ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အများဆုံး ခြောက်၊ ခြောက်၊ ခြောက်၊ တစ်ဆယ့်ရှစ်ဖြစ်နိုင်သည်တွင် ခြောက်ပွင့်တည်းသာ ရသောကြောင့် ရှုံးဖို့လမ်းများနေလေပြီ။ ဤတစ်လက်တွင် ကျွန်တော်ရှုံးလျှင်လည်း တတိယအကြိမ်ပစ်ရန်ပင်မလို။ သုံးကြိမ်အနက် နှစ်ကြိမ်ရှုံးခြင်းဖြစ်ရာ တစ်ခါတည်းရှုံးပြီး သူ့နောက်သို့ လိုက်သွားရန်သာ ရှိပေသောကြောင့်ပေတည်း။ တူရကီစစ်ဗိုလ်လည်း ဤအကြောင်းကို နားလည်သည်နှင့် ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာထားနှင့် အနှစ်ာများကို ဦးထုပ်ထဲသို့ထည့်ပြီး ကောင်းစွာပင် မခလောက်ဘဲ တော်ရိလျော်ရိ ပစ်လိုက်ရာ နှစ်၊ နှစ်၊ တစ် ငါးပွင့်မျှသာရှိ၍ ကျွန်တော်က နိုင်လေတော့သည်။

ဤတွင် တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီနိုင်၍ တတိယအကြိမ် (ချွတ်လှား)တက်ကြရလေတော့သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် တူရကီစစ်ဗိုလ်က ရှေးဦးစွာပစ်ရန် အလှည့်ကျသည်နှင့် အနှစ်ာများကို ဦးထုပ်ထဲသို့ထည့်ကာ ဟရိတသေ ခလောက်ပြီးနောက် လက်ကိုင်ပဝါပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်ရာ ခြောက်၊ ခြောက်၊ ငါး တစ်ဆယ့် ခုနှစ်ပွင့်ရရှိ၍ ထခုန်လေတော့သည်။ ကျွန်တော်ကား မျက်နှာတွင် ဒုတိယအကြိမ် သွေးဆုတ်သွားရပြန်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် အနှစ်ာသုံးလုံးကို ဦးထုပ်ထဲသို့ ကောက်ထည့်စဉ် လက်ချောင်းကလေးများ တုန်လျက်ရှိပါတော့သည်။ မတုန်ဘဲ နေမည်လော။ ဆယ့်ခုနှစ်ပွင့်ကိုရှုံးရန် ဆယ့်ခုနစ်လမ်း ရှိ၍ နိုင်ဖို့မှာမူ ဆယ့်ရှစ်ပွင့် တစ်လမ်းဘည်းသာ ရှိပေသကိုး။

mgyoe.com

mgyoe.com

ကျွန်တော်သည် နတ်သိကြားဆို၍ အယုံအကြည် မရှိခဲ့သော်လည်း ထိုအခါ၌မူ "ရေနစ်သောသူသည် ကောက်ရိုးမျှင်ကိုဆွဲသေးသည်" ဆိုသော အဂံလိပ် စကားပုံအတိုင်း ဦးထုပ်ကို ဦးခေါင်းထက်သို့မြှောက်လျက် "ရှင်သိကြားနှင့်နတ်များဒေဝါ ကူညီဝိုင်းလို့ မိုင်းမတော်မူကြပါ" ဟု တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုကာဖြင့် အန်စာများကို လက်ကိုင်ပဝါပေါ်သို့ လိမ့်ချ၍ ကြည့်သောအခါ နှလုံးသားသည် ရင်ဘတ်ကို ဒိုင်းခနဲ ဝင်ဆောင့်လေတော့၏။ အကြောင်းမူကား အန်စာသုံးလုံးအနက် နှစ်လုံးသည် တစ်လုံးပေါ်တွင် တစ်လုံးထပ်ဆင့်လျက် တည်နေ၍၊ မြင်ရသောအန်စာနှစ်လုံး၏ မျက်နှာများတွင်လည်း ခြောက် ခြောက် ဖြစ်နေသောကြောင့်ပေတည်း။ ထိုအခါ အခြားအန်စာအောက်သို့ ရောက်နေသဖြင့် မျက်နှာကို မမြင်ရသေးသော အန်စာတစ်လုံး ကျန်ရှိသေးရာ ကျွန်တော်သည် တုန်ယင်သော လက်ချောင်းများဖြင့် အပေါ်ယံ၌ တင်နေသော အန်စာကိုဖယ်ရှားလိုက်စဉ်တွင် တူရကီစစ်ဗိုလ်မှာ မြင်လိုလှသောဇောဖြင့် မြေကြီးပေါ်တွင် လေးဘက်ထောက်လျက် ကြည့်နေတော့သည်။ အောက်၌ပေါ်လာသော အန်စာမျက်နှာတွင် အစက်ကလေးခြောက်ခုကို မြင်လိုက်ရရုံနှင့် ကျွန်တော်သည် ဝမ်းသာအားရနှင့် ထခုန်မည်လုပ်ဆဲတွင်–

"ဟော့လူတွေ ဘာလုပ်ကြတာလဲ"

ဟူသော အသံကို ကြားသည်နှင့် ကျွန်တော်နှင့် တူရကီစစ်ဗိုလ်တို့ အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်ရာတွင် တူရကီစစ်ဗိုလ်ကြီး လေးငါးယောက် မြင်းကိုယ်စီနှင့် ရောက်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေတော့၏။ ယင်းတို့အနက် ရှေ့ဆုံးမှ နှုတ်ခမ်းမွေးကောင်းကောင်းနှင့် အသက် ၅၀ ခန့်ရှိသောပုဂ္ဂိုလ်မှာ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် တူသည်ဟု ကျွန်တော်အကဲခတ်မိစဉ် ကျွန်တော့်အနီးမှ စစ်ဗိုလ်၏ ဒူးတုန်ခြင်းကို မြင်သဖြင့် ဟုတ်မှန်ကြောင်း သိရလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်က မေး၍ စစ်ဗိုလ်က ကျွန်တော်တို့၏ အဖြစ်အပျက်ကို ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ပြောပြရာတွင် ဗိုလ်ချုပ်သည် အလွန်ခက်ထန် တင်းမာသော မျက်နှာထား ဖြစ်ပေါ်လာ၍ "ကင်းလှည့်ရင်း ကြွေအန်ကစားတဲ့ လူပဲကွာ၊ ကောင်းပြီ၊ လာ လိုက်ခဲ့ကြ" ဟု ဆိုကာ လှည့်သွားလေသည်။ ကျွန်တော့်မှာလည်း ခြောက်သုံးလုံးကျ၍ အနိုင်ရပါလျက် လွတ်လပ်ခွင့်တောင်းရန်ပင် မဝံ့ဘဲ တူရကီ စစ်ဗိုလ်များနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားရပါတော့သတည်း။

■

mgyoe.com

mgyoe.com

ထောင်မှ ထွက်ပြေးခြင်း

ကျွန်တော်သည် ကြွေအန်ကစားခြင်း၌ အနိုင်ရ ပါလျက် တူရကီစစ်ဗိုလ်နှင့် ကံအားလျော်စွာ ပက်ပင်းပါတွေ့သဖြင့် လက်ရဖမ်းဆီး၍ အခြားသော စစ်သုံ့ပန်းများနှင့်အတူ ကွန်စတင်တီနိုပိုလ်မြို့တော်အနီး၌ရှိသော စစ်ထောင်ကြီးသို့ ပို့ဆောင်ကာ အချုပ်အနှောင်ခံရပါသည်။ စစ်ဟူသည်မှာ တစ်ဘက်က မည်မျှပင် အရေးသာနေစေကာမူ မတော်တဆအဖမ်းခံခဲ့ရသောစစ်သုံ့ပန်းဟူသည်မှာ နှစ်ဘက်စလုံး၌ပင် ရှိစမြဲဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ကို လက်ရဖမ်းမိသော အချိန်အခါကမူ မဟာမိတ်တို့ဘက်မှ အရေးနိမ့်၍ ဂျာမနီနှင့် တူရကီတို့ဘက်မှ အရေးသာလျက် ရှိသောကြောင့် မဟာမိတ်တို့လက်တွင်း၌ ရှိသော သုံ့ပန်းများထက် ရန်သူများဘက်၌ သုံ့ပန်းများက ပိုမိုများပြားလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

ကွန်စတင်တီနိုပိုလ် စစ်ထောင်သို့ ကျွန်တော်နှင့်အတူ တင်ပို့သော သုံ့ပန်းပေါင်း ၁၀၀ ကျော်ခန့်ရှိ၍ ယင်းတို့အနက်တွင် ပန်ချာပီစစ်သားများ၊ ဂေါ်ရခါးစစ်သားများ၊ ဗြိတိသျှဂေါ်ရာ အနည်းငယ်တို့ ပါဝင်၍ မြန်မာဆိုလျှင် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ရှိနေ၏။ သို့ရာတွင် စစ်ထောင်သို့ ရောက်ကြသောအခါ၌မူကား သုံ့ပန်းသုံးထောင်ထက်မနည်း တွေ့ရ၍ မြန်မာလူမျိုးလေးငါးယောက်ပါရှိလေသည်။ ဗြိတိသျှသုံ့ပန်းများအနက် ကော်မရှင်အရာရှိခေါ် စစ်ဗိုလ်များမှာ ထွက်မပြေးပါဟု ကတိပေးခဲ့လျှင် မြို့ထဲ၌ နေထိုင်ခွင့် ရှိကြလေသည်။ ကျွန်တော်ကဲ့သို့သော ဂျမဒါ၊ ဆူဗဒါ စသည့်အောက်တန်း စစ်ဗိုလ်များမူကား အဆိုပါ စစ်ထောင်အတွင်း၌ ချုပ်နှောင်ထား၏။ အချို့သော ဗြိတိသျှစစ်ဗိုလ်များမှာ မြို့တော်ကြီးထဲ၌ တခမ်းတနား နေထိုင်ကြစဉ် ယင်းမြို့သူများနှင့် ချစ်ကြိုက်၍ စစ်ပြီးသောအခါ၌ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ကြခြင်းများပင် ကြားရဖူးလေသည်။

စစ်ထောင်ကြီးမှာ ကျောက်များဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော အဆောက်အအုံကြီးဖြစ်၍ ကျောက်တံတိုင်း နှစ်ထပ်ကာရံထား၏။ စစ်ထောင်ကြီးအတွင်း၌ အခန်းကြီး၊ အခန်းကလေးနှစ်မျိုးရှိလေရာ သာမန်စစ်သားများမှာ အခန်းကျယ်ကြီး၌ သုံးလေးဆယ်မျှ ရောနှော နေထိုင်ကြရ၏။ ကျွန်တော်ကဲ့သို့သော အောက်တန်းစား စစ်ဗိုလ်ကလေးများမှာမူ အခန်းကလေးများတွင် နှစ်ယောက်တစ်တွဲ နေထိုင်ကြရလေသည်။ ကျွန်တော့်တွင် အခက်အခဲကြုံတွေ့သောအခါများ၌ စိတ်နှလုံးကို ဒုန်းဒုန်းချ၍ လက်လျှော့တတ်သောဝါသနာ မရှိသောကြောင့် ယင်းစစ်ထောင်သို့ ရောက်သည့်နေ့မှစ၍ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်း နည်းလမ်းများကို အစဉ်မပြတ် စိတ်ကူးထုတ်လျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် အလွန်တောင့်တင်းခိုင်ခဲ့သော ကျောက်တိုက်ကြီးအတွင်း ကျောက်တံတိုင်းနှစ်ထပ်ကာရံ၍ နေ့ညဉ့်မပြတ် လက်

mgyoe.com

mgyoe.com

နက်ကိုင်စစ်သားများ စောင့်ကြပ်လျက်ရှိသည် ဖြစ်သော ကြောင့် လွတ်မြောက်ရန်အရေးမှာ သေးကွေးသော ကိစ္စ မဟုတ်ချေ။

သို့ရာတွင် ဂျမဒါကိုကိုကြီးသည် ဂျမဒါကိုကို ကြီးသာဖြစ်၍ မည်မျှလောက် ခဲယဉ်းသောကိစ္စပင်ဖြစ်စေ ကာမူ လွတ်မြောက်ရန် အကြိမထုတ်ဘဲ လည်စင်း၍ ခံလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။ အခန်းငယ်ကလေးအတွင်း၌ ကျန်တော်နှင့် အတူနေရသော အကျဉ်းသမားမှာ ပန်ချာပီလူမျိုး နာတာဆင်းအမည်ရှိ ဂျမဒါအရာရှိဖြစ်လေရာ အကျဉ်းထောင်သို့ ရောက်ပြီးနောက် နှစ်ရက်၊ သုံးရက် လောက်ရှိလျှင်ပင် ကျန်တော်သည် ထိုသူကို တီးခေါက်စုံစမ်းလေတော့သည်။ နာတာဆင်းမှာ မွန်တေတေ လူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ထိုသူနှင့် အဖော်ညှိရသည်မှာ မလွယ်ကူလှချေ။ ထွက်ပြေးဖို့ တိုင်ပင်သောအခါတွင် နာတာဆင်းသည် ပထမ၌ ပစ်ပစ်ခါခါ ငြင်းပယ်၏။ စစ်သုံ့ပန်းဆိုသည်မှာ အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရသော ရာဇဝတ်ကောင်မဟုတ်။ သုံ့ပန်းချင်းလဲလှယ်သောတစ်နေ့၌ ဧကန်မုချ လွတ်ရမည်။ အကယ်၍ ထွက်ပြေးရန်ကြိုးစားခဲ့ပါမူ သေနတ်နှင့်ပစ်၍သော်လည်းကောင်း ဖမ်းနိုင်သည်။ မတော်တဆမိသွားပါလျှင်လည်း မြေတိုက်ထဲတွင် အမှောင်ချ၍ လှောင်ထားနိုင်သည်ဖြစ်၍ အလုပ်မလုပ်ဘဲ ထမင်းနပ်မှန်စားနေသောအဖြစ်မှ လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားရန် အလိုမရှိပြီဟု နာတာဆင်းက ပြော၏။ နာဟာဆင်းအလိုမတူခဲ့လျှင် ကျန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဆောင်ရွက်ရန် မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ကျန်တော်သည် ထိုသူအား နေ့ရောညဉ့်ပါ ကပ်၍နှုးရလေတော့သည်။ နာတာဆင်းသည် အတန်တန် ငြင်းပယ်ရာမှ တစ်နေ့တွင် ကျန်တော်မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့အလိုအလျောက် ဝမ်းသာအားရ သဘောတူသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာမိပါသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ကျန်တော်တို့သည် လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အလုပ်လုပ်ကြလေတော့သည်။

ကျန်တော်သည် နံရံကိုလည်းကောင်း၊ ကြမ်းကိုလည်းကောင်း၊ ခေါင်မိုးကိုလည်းကောင်း တီးခေါက်စုံစမ်းရာ အလွန်တရာ ခိုင်မာတောင့်တင်းသည်ကို တွေ့ရ၏။ တံခါးမှာ သံပန်းတံခါးဖြစ်၍ အပြင်မှ အစောင့်အကြပ်များက ချောင်းကြည့်နိုင်ရန်အတွက် ခြောက်လက်မခန့် ပတ်လည်ကျယ်ဝန်းသည့် အပေါက်ငယ်တစ်ခု ရှိ၏။ စားစရာပေးသွင်းသော အချိန်မှတစ်ပါး အစောင့်အကြပ်များသည် အခန်းတွင်းသို့ မဝင်ဘဲ ယင်းအပေါက်ငယ်မှပင် ချောင်းကြည့်လေ့ရှိ၏။ အခန်းတွင်း၌ကား သံခုတင်နှစ်ခုနှင့် ထိုင်ခုံနှစ်ခုမှတစ်ပါး အခြားအိမ်ထောင်သုံးပစ္စည်း မရှိချေ။ နံရံတစ်ဖက်၌ကား ရေအိုးလုံးခန့် ကျယ်ဝန်းသော ပြတင်းပေါက် ဝိုင်းတစ်ခုရှိရာ အလယ်တွင် သံတိုင်တစ်ချောင်း စိုက်ထား၏။ ပြတင်းပေါက်သည်ပင်လျှင် လူတစ်ယောက်မထွက်သာအောင် အလွန်ကျဉ်းမြောင်းရသည့်အထဲတွင် အလယ်၌ သံတိုင်ရှိသေးသဖြင့် ထွက်ပေါက်အဖြစ်နှင့် မျှော်လင့်ရန် ခဲယဉ်းလှသည်။ သို့ရာတွင် အပေါက်လုံးဝမရှိဘဲ နပင်းပိတ်ဖြစ်နေသော အခြားသော နံရံများထက် အပေါက်ငယ်ရှိသော နံရံသည် မျှော်လင့်ဖွယ်ရှိသည်ဟု ကျန်တော်စဉ်းစားမိ၏။ ထို့ပြင်လည်း တစ်ဘက်တစ်ချက်၌ရှိသော အခြားနံရံများမှာ အခြားသော အကျဉ်းခန်းများနှင့် ခြားထားခြင်းများသာ ဖြစ်သောကြောင့် အကယ်၍ဖောက်ထွင်းကျော်ထွက်သွားနိုင်စေကာမူ အကျဉ်းထောင်တစ်ခန်းမှ အခြားတစ်ခန်းသို့ ရောက်သွားရုံသာ ရှိမည်ဖြစ်သဖြင့် အကြောင်းထူးလှမည် မဟုတ်ချေ။

သို့ဖြစ်၍ ကျန်တော်သည် ဤထောင်မှထွက်လိုခဲ့လျှင် သံတိုင်စိုက်ထားသော ပြတင်းပေါက်ဝိုင်းမှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်းမရှိပြီဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်၏။ ယင်းအပေါက်ဝိုင်းမှ ထွက်နိုင်သည့်နောက် ဆယ့်နှစ်ပေခန့်မြင့်သော အုတ်တံတိုင်းနှစ်ထပ်ရှိသေးသည် မှန်သော်လည်း နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးဆို၍ အပေါက်ဝိုင်းမှ လွတ်မြောက်ရန်အတွက်ကိုသာ ရှေးဦးစွာ ကြိုးပမ်းလေတော့သည်။ ကျန်တော်သည် သံခုတင်မှ တစ်မိုက်ခန့်ရှိသော သံနှန်းစတစ်ခုကို ရှေးဦးစွာ ဖြတ်ယူ၏။ ဤအလုပ်သည်ပင်လျှင် သုံးရက်ခန့်ကြိရလေသည်။ ယင်းသံနှန်းစကို ရရှိသောအခါ ပြတင်းပေါက်ဝိုင်းတွင် သံတိုင်၏ အထက်ပိုင်းနှင့် အောက်ပိုင်း၌ရှိသော အဂံတေများကို ခြစ်ကော်၍ထုတ်၏။ နာတာဆင်းမှာ စိတ်ပါလက်ပါ အလုပ်မလုပ်သောကြောင့် ကျန်တော်သာလျှင် နေ့ရောညဉ့်ပါ ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ရသဖြင့် လက်ဖဝါးများ ပေါက်ပြဲကုန်လေပြီ။ ခြေသံကြားသောအခါများတွင် ထိုင်ခုံပေါ်၌ ငြိမ်ဝပ်စွာထိုင်၍ စားစရာပို့သော အချိန်များတွင်လည်း အဂံတေမှုန့်များကို ကောက်ရိုးမွှေ့ရာအောက်

mgyoe.com

 mgyoe.com

သို့ ထိုးသွင်းကာ ဝှက်ထားရ၏။ ဤသို့ဖြင့် ရက်ပေါင်း အတန်ကြာ အလုပ်လုပ်သောအခါ တစ်ညသန်း သံတိုင်သည် တနဲ့နဲ့ လွှပ်ရာမှ တစ်ချက်ဆောင့်ဆွဲလိုက်သော အခါတွင် လက်ထဲသို့ ပါလာတော့သည်။

သံတိုင်ပြုတ်သော်လည်း ရေအိုးလုံးခန့်ရှိသော အပေါက်ဝိုင်းမှ မည်ကဲ့သို့ ထွက်နိုင်မည်နည်းဟု မေးဖွယ်ရာရှိ၏။ စင်စစ်မှာ ဤသံတိုင်ကို ရခြင်းသည် ကျွန်တော့် အဖို့ အသုံးနှစ်မျိုးဝင်၏။ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကိရိယာတန်ဆာလည်းဖြစ်၍ ခုခံရန်အတွက်လက်နက်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ လွတ်မြောက်ရေးဟူသည်မှာ ပြတင်းပေါက်ကို ချဲ့ရန်ဖြစ်၍ ခုခံရေးဟူသည်မှာ ဤအပေါက်မှ ထွက်ပြီးနောက် မတော်တဆ မိသွားခဲ့လျှင် သေသည့် အထိ ခုခံရန်ဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်ဝိုင်းအောက်၌ရှိသော ကျောက်တုံးကို ရွေးဦးစွာ ကလော်၍ ထုတ်ရန် ကြိုးစားရလေတော့သည်။ ဤအလုပ်မှာ လွယ်ကူသည် မဟုတ်ချေ။ ဖရဲသီးလုံးခန့် ရှိသော ကျောက်တုံး၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ကျောက်သဖွယ် ခိုင်မာသော အင်္ကတေများ တွယ်ကပ်လျက်ရှိရာ ကျွန်တော်သည် သံတိုင်တစ်ဖက်တွင် ပါရှိသော အချွန်ဖြင့် အင်္ကတေကို တူးခြစ်ရသည်။ နေ့ခင်းအချိန်၌ ခြေရာလက်ရာ မပျက်အောင် ပြုလုပ်ထား၍ ညအချိန်များတွင် အထူးကြိုးစားကာ လုပ်ကိုင်ရ၏။ ရက်သတ္တ သုံးပတ်ခန့်ကြာသောအခါ တစ်ညသန်း ကျွန်တော်သည် ကျောက်တုံးကို ဆွဲနုတ်နိုင်သဖြင့် လူတစ်ကိုယ်ဆံ့သော အပေါက်တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။

ယင်းအပေါက်မှ လျှိုးထွက်သည့်အခါ အပြင်ဘက်၌ရှိသော ဝင်းကြီးထဲ သို့ ရောက်နိုင်တော့မည်ကား သေချာ၏။ သို့ရာတွင် ဝင်းကြီးထဲမှတစ်ဖန် တံတိုင်းနှစ်ထပ်အပြင်သို့ ကျော်ထွက်နိုင်ရန်ကိစ္စလည်း ရှိဦးမည်ဖြစ်၏။ ဤအတွက်ကိုလည်း ကြိုတင်စိတ်ကူးပြီး ဖြစ်လေသည်။ စင်စစ်မှာ စစ်ထောင်ထဲ၌ အကြဉာဏ်ထုတ်ရခြင်းသည် ကျွန်တော့်အဖို့ အခက်အခဲတစ်ခု ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်းသမားများအား စားစရာလောက်သာ ပေး၍ ဉာဏ်ရွှင်စေတတ်သည့် ရမ်အရက်မျိုး မပေးသောကြောင့်ပေတည်း။ ဗြိတိသျှစစ်တပ်၌ အမှုထမ်းစဉ်ကမူ ကျွန်တော်သည် "ရမ်"နှစ်ခွက်မျှ သောက်ပြီးသည့်နောက် စစ်ပွဲရှိယာယီနှင့်ပတ်သက်၍ အကြံထုတ်လိုက်သည့်အခါများတွင် ရန်သူ တူရကီနှင့် ဂျာမန်များကို နေ့ချင်းညချင်း ချေမှုန်းနိုင်လောက်သည့် စိတ်ကူးဉာဏ်သည် ကျွန်တော်၏ဦးနှောက်ထဲ၌ အညှန့်အညောက် ပေါက်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ကျွန်တော့်အား ဂျဒါရာထူး၌ မထားဘဲ လက်ဖတင်နင်ဂျင်နရယ်၊ သို့မဟုတ် ဂျင်နရယ်စစ်ဗိုလ်ချုပ်ရာထူး၌ ခန့်ထားပါမူ ကျွန်တော်သည် ထိုအချိန်များ၌ ဦးနှောက်ထဲမှ ပေါ်ပေါက်သည့် စိတ်ကူးဉာဏ် အညှန့်အညောက်များဖြင့် ကမ္ဘာစစ်အခြေအနေကို တစ်လနှစ်လအတွင်း ပြောင်းလဲနိုင်မည် ဧကန်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ တစ်သက်တာ၌ ကံဆိုးသော အချက်သည်ကား ကျွန်တော်၏ ရဲစွမ်းသတ္တိလောက်ကို သာ လူသိကြ၍ အညှန့်အညောက်ပေါက်တတ်သော ကျွန်တော်၏ စိတ်ကူးဉာဏ်အကြောင်းကို ကမ္ဘာက မသိကြခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုအချိန်၌မူ ကျွန်တော်သည် "ရမ်"တည်းဟူသော ရေဆွန်းမှ မရှိဘဲ ဉာဏ်ညှန့်ပေါက်အောင် ညှစ်ထုတ်ရပါတော့သည်။

အတွင်းဘက်၌ရှိသော ကျောက်တံတိုင်းမှာ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဆယ့်နှစ်ပေခန့်မြင့်၍ ထိပ်တွင် သံချွန်များ စိုက်ထောင်ထား၏။ အပြင်တံတိုင်းမှာမူ အတွင်းတံတိုင်းမှ တံခါးဖွင့်ထားသောအခါများ၌သာ မြင်ရသော်လည်း ဤအတိုင်းမြင့်၍ ထိုနည်းတူ သံချွန်များ စိုက်ထောင်ထားသည်ဟု သိရ၏။ တံတိုင်းနှစ်ခု၏ အကြား၌ ပေနှစ်ဆယ်ခန့်ကွာခြား၍ တံခါးပေါက်များ၌ စနဒရီများ စောင့်လျက်ရှိလေသည်။ ကျွန်တော်၏ စိတ်ကူးမှာ ပန်ချာပီနာတာဆင်းသည် အရပ်ခြောက်ပေခန့် မြင့်သည်ဖြစ်၍ ယင်း၏ ပခုံးထက်မှ သံချွန်များကို လှမ်းဆွဲနိုင်ခဲ့လျှင် ကျွန်တော့်အဖို့ တံတိုင်းပေါ်သို့ ရောက်ရန် ခဲယဉ်းမည်မဟုတ်ချေ။

သို့ရာတွင် တံတိုင်းပေါ်သို့ ကျွန်တော်ရောက်ပြီးနောက် နာတာဆင်းအတွက် မည်သို့ပြုချေမည်နည်း။ အရပ်ခြောက်ပေမြင့်၍ အရပ်နှင့်လိုက်အောင် ကိုယ်လုံးကြီးသော နာတာဆင်းကို တံတိုင်းပေါ်သို့ ရောက်အောင် ဆွဲတင်နိုင်ပါမည်လော။ နာတာဆင်းမှာ ချစ်ခင်ကြင်နာဖွယ်ကောင်းသူတစ်ယောက်မဟုတ်။ မှုန်တေတေ လူစားမျိုးဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်၏ဝါသနာမှာ တံတိုင်းပေါ်သို့ ရောက်ပြီးသည့်နောက် နာတာဆင်း၏ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကူညီရန် မတတ်နိုင်လျှင် ကျွန်တော်တစ်

mgyoe.com

mgyoe.com

ယောက်တည်း ကိုယ်လွတ်ရုန်းလိမ့်မည်မဟုတ်။ တံတိုင်းပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာမည်သာ ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် နာတာဆင်းမှာမူ ဤကိစ္စအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်သည့် လက္ခဏာမရှိသဖြင့် သူမှာလည်း စိတ်ကူးပြီး ရှိသည်ဟု ပင် ဇာတ်တော် မျှော်လင့်မိပါသည်။

အရေးကြီးသော အခြားကိစ္စတစ်ခုမှာ ကျန်တော်တို့၏ ပြတင်းပေါက်အောက်၌ ညတိုင်း စန်ဒရီစောင့် လျက်ရှိရာ မည်သည့်စန်ဒရီအလှည့်တွင် ထွက်ပြေးသင့် သည်ဟု ရွေးချယ်ရန်ဖြစ်၏။ စန်ဒရီများမှာ ပျင်းရိငြီးငွေ့ ခြင်းမရှိစေခြင်းငှာ နှစ်နာရီတိုင်း လူလဲလှယ်ပေးသည် ဟူ၍လည်း ကျန်တော်သိရ၏။ ကျန်တော်သည် ပြတင်း ပေါက်အောက်၌ စောင့်သော စန်ဒရီများကို ညတိုင်း အကဲခတ်လေ့ရှိသောကြောင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ် ယောက် မတူခြင်းကို သိရ၏။ အချို့သော စန်ဒရီများမှာ အလွန်ဖျတ်လတ်နိုးကြား၍ လူကိုမဆိုထားနှင့် ကြွက် တစ်ကောင် ဝင်လျှင်ပင် ယင်းဝင်းကြီးကို ထိုသူမမြင် အောင် ဖြတ်ကူးရန် ခဲယဉ်းပေလိမ့်မည်။ အချို့မှာလည်း သေနတ်ကို ထောက်ကာ နံရံကိုမှီလျက် စိတ်ချလက်ချ အိပ်လေ့ရှိ၏။ စန်ဒရီများအနက် ဝဝတုတ်တုတ်နှင့် ဝမ်း ဗိုက်ပူသော စန်ဒရီတစ်ယောက်မူကား နှစ်နာရီမျှသော အလှည့်အတွင်း နံရံကိုမှီကာ တခေါခေါနှင့် အိပ်မောကျ တတ်သောကြောင့် ကျန်တော်က ယင်း၏ ခြေရင်းသို့ အင်္ဂတေအစအနများ ပစ်ချစမ်းခြင်းကိုပင် ထိုသူမနိုးချေ။ ကျန်ထော်၏ ကံကောင်းခြင်းတစ်ချက်မှာကား ထွက်ပြေး ရန် ရက်သတ်မှတ်ထားသည့် ညဉ့်ဆယ်နာရီနှင့် နာရီပြန် နှစ်ချက်အတွင်း၌ ဗိုက်ပူသော စန်ဒရီ၏ အလှည့်ကျခြင်း ပင်ဖြစ်လေသည်။

ကျန်တော်လည်း ပြတင်းပေါက်မှ ကျောက်တုံး ကို ထုတ်ကော်နိုင်သော်လည်း အချိန်မသင့်သေးသဖြင့် "သန်းခေါင်တိုင်အောင် စောင့်နေရပေရာ ကျန်တော်၏ တစ်သက်တာ၌ ထိုညဉ့်တစ်ဝက်ကဲ့သို့သော ညတာရှည် ခြင်းကို တစ်ခါမျှ မကြုံဖူးချေ။ ကျန်တော်၏အဖော် နာ တာဆင်းမှာမူ ကျန်တော်ကဲ့သို့ ဖျပ်ဖျပ်လူး အမူအရာ မျိုးမရှိဘဲ သူ၏ခုတင်စွန်း၌ထိုင်ကာလက်သဲကိုကိုက်ရင်း ကျန်တော့်အား တစ်ချက်တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လျက် စိတ်ကူးတွေးတောနေလေတော့သည်။

တော်။ ။(သူ၏ပခုံးကိုကိုင်လျက်) "ကြိတ်လိုက်ကွ သူငယ်ချင်း၊ တစ်လအတွင်း ကိုယ့်ဌာနီ ပြန်ရောက်တော့ မယ်ဗျ"

ဆင်း။ ။"ဒါက ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ထောင်ထဲက ထွက် ပြီး ခင်ဗျား ဘယ်ဘက်ပြေးမှာလဲ"

တော်။ ။"ဘယ်ဘက်ပြေးရမှာလဲ သူငယ်ချင်း၊ ကမ်း ခြေဘက်ကို ပြေးမှာပေါ့။

ဆင်း။ ။"ကမ်းခြေမရောက်ဘဲနဲ့ မြေတိုက်ထဲရောက် သွားပါဦးမယ် ခင်ဗျာ"

တော်။ ။"စစ်သားဆိုတာမျိုးဟာ ကမ္ဘသကာလုပ်ရ တဲ့အခါမှာ အကောင်းဘက်ကို တွက်မှပေါ့ဗျ။ လူညံ့များ သာ အဆိုးဘက်လှည့်ပြီး တွက်လေ့ရှိတယ်"

နာတာဆင်းသည် သူ့အား လူညံ့ဆိုခြင်းအတွက် မျက်နှာပျက်သွား၏။ မှန်တေတေလူတစ်ယောက်အဖို့မှာ ဤကဲ့သို့ သွေးဆူခြင်းသည် ဖျတ်လတ်သွက်လတ်ခြင်း ကို ဖြစ်စေသည်ဟု ကျန်တော်ယူဆသည်နှင့် သဘောကျ မိ၏။ နာတာဆင်းကမူ ကျန်တော်၏ ဦးခေါင်းကို ရေချိုင့်ဖြင့် ရိုက်ခွဲတော့မည်ကဲ့သို့ လှမ်းကိုင်လိုက်ပြီးမှ လက်ကိုရုတ်သိမ်း၍ လက်သီးကိုကိုင်းကာ ကျန်တော့် အား မျက်စောင်းထိုး ကြည့်လေသည်။

ကျန်တော်တို့ထွက်ပြေးမည့်ညဉ့်၌ လေတဟူးဟူး တိုက်ခတ်လျက်ရှိရာမှ ညဉ့်နက်လေလေ ပြင်းထန်လေ လေရှိပြီးလျှင် ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးမှာလည်း အုံ့မှိုင်း လျက်ရှိ၏။ ပြတင်းပေါက်မှ မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကောင်းကင်ပြင်၌ ကြယ်တစ်လုံးမျှ မမြင်ရဘဲ တိမ်ပုပ် များ ပြေးလွှားလျက်ရှိသည်ဟူ၍သာလျှင် ခန့်မှန်းနိုင်၏။ ယင်းနောက် မိုးပေါက်များကျလာ၍ မိုးရောလေပါ နံရံကို ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်သဖြင့် တရှိုးရှိုး၊ တဝိုးဝိုးမည်သော အသံများကြောင့် ကျန်တော်တို့မှာ စန်ဒရီများ လမ်း လျှောက်သည့် ခြေသံကို မကြားနိုင်ချေ။ သူတို့ကို ငါက မကြားနိုင်လျှင် ငါတို့ကိုလည်း သူတို့ ကြားနိုင်မည် မဟုတ်ဟု ကျန်တော်စဉ်းစား၏။ အဆောက်အအုံ အတွင်း၌စောင့်သော ထောင်မှူးသည် ကျန်တော်တို့၏ အခန်းအတွင်းသို့ သံတံခါးပေါက်မှာ နောက်ဆုံးအကြိမ် ချောင်းကြည့်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျန်တော်သည် ထွက်ပြေးရန်အတွက် ပြင်ဆင်လေသည်။

ကျန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်မှ သံတိုင်ကိုဖြုတ် ၍ ကျောက်တုံးကို ထုတ်ဖော်လိုက်သဖြင့် အပေါက်ကျယ်

mgyoe.com

mgyoe.com

လာရာတွင် နာတာဆင်းအား ရှေ့မှထွက်ရန် ပြော၏။ နာတာဆင်းကမူ "ခင်ဗျားရှေ့ကထွက်ပါ" ဟုဆိုကာ ငြင်းပယ်၏။ ဤတွင် ကျွန်တော်သည် သံတိုင်ကိုကောက်ယူ၍ ပြတင်းပေါက်သို့ ဦးခေါင်းလျှိုကာ အပြင်သို့ထွက်ရန် ကြိုးစားလေသည်။ ကျောက်တုံးတစ်တုံး ထုတ်နုတ်ထားသဖြင့် အတော်အတန် ကျယ်ဝန်းစေကာမူ ပေါင်ချိန် ၁၆၀ ကျော်သော ကျွန်တော့်ကိုယ်လုံးဖြင့် တိုးလျှိုးရန်မှာ လွယ်ကူသောကိစ္စ မဟုတ်သောကြောင့် ကိုယ်ကျဉ်းကာ တဖြည်းဖြည်း တွန့်လိမ်လျက် ထွက်ရလေသည်။ ဦးခေါင်း၊ ပခုံးနှင့်တကွ ကျွန်တော်၏ကိုယ်တစ်ပိုင်းသည် အပြင်သို့ ရောက်၍ အောက်ပိုင်းသာလျှင် အခန်းထဲ၌ ကျန်နေစဉ် ကျွန်တော်၏ ခြေနှစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ ကိုင်ဖမ်းလျက် "လာကြပါ၊ လာကြပါ၊ လူတစ်ယောက် ထွက်ပြေးနေပါပြီ" ဟု နာတာဆင်းက ဟစ်အော်လိုက်တော့သည်။

ကျွန်တော်၏ ဦးနှောက်သည် အခါခပ်သိမ်းလျင်မြန်စွာ စဉ်းစားတတ်သည်ဆိုစေကာမူ အရေးကြုံသော အခါများတွင် သာ၍ လျင်မြန်စွာ စဉ်းစားတတ်ပေသည်။ နာတာဆင်း၏ အပြုအမူကို ကျွန်တော်သိရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ၏ဉာဏ်ကိုလည်း ကျွန်တော် ရိပ်မိလေပြီ။ သူ၏စိတ်ကူးမှာကား ဤအပေါက်မှ ထွက်ပြေးလျှင် လွတ်ချင်မှလွတ်မည်။ မတော်တဆလူသိ၍ပစ်လိုက်လျှင် သေလည်းသေနိုင်၏။ ဖမ်းမိလျှင်လည်း မြေတိုက်ထဲတွင် မှောင်ချ၍ လှောင်ထားမည်ဖြစ်၏။ အကျဉ်းသမားတစ်ယောက် ထွက်ပြေးခြင်းကို အချိန်မီ တိုင်တန်းခဲ့လျှင် ထိုကဲ့သို့ တိုင်ချက်ပေးသူအား လွတ်မြောက်ခွင့်ပေးမည်ဟု တူရကီအစိုးရက ကြေညာပြီးဖြစ်သဖြင့် လွယ်လွယ်နှင့် သေချာပေါက် လွတ်မြောက်သော နည်းလမ်းကို လိုက်တော့မည်ဟု နာတာဆင်းစိတ်ကူးခြင်းကို ကျွန်တော် တစ်ခါတည်း ရိပ်မိလေတော့သည်။

နာတာဆင်းသည် ကျွန်တော့်အကြောင်းကို မသိသေးချေ။ သူလွတ်မြောက်ဖို့မှာ ကျွန်တော် လွတ်မြောက်ဖို့ အရေးထက် ဝေးသည်ဆိုခြင်းကို သူ မရိပ်မိသေးချေ။ ကျွန်တော်၏ခြေထောက်ကို ကိုင်ဆွဲလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည် ကိုယ်ကို လိမ်တွန့်ကာ အတွင်းဘက်သို့ ပြန်ဝင်လိုက်ပြီး နာတာဆင်း၏ အင်္ကျီလည်ကုပ်ကို လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ကိုင်ဖမ်းပြီးလျှင် သံတုတ်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို နှစ်ချက်ဆင့်ရိုက်လိုက်ရာ ခဲမှန်သောခွေးကဲ့သို့ ဂိန်ခနဲ မြည်ပြီးမှ ကြမ်းပေါ်သို့ ထိုးလဲသွားတော့သည်။ ထို့နောက်တွင်မူကား ကျွန်တော့်မှာ ထွက်ပြေးရန် မကြံဝံ့တော့ဘဲ ခုတင်ပေါ်၌ထိုင်ကာ အစောင့်အကြပ်များ ပြေးလာကြမည်ကို စောင့်နေလေတော့သည်။

တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်၊ သုံးမိနစ် ကြာသော်လည်း စန်ဒရီများ၏ ပြေးလာသော ခြေသံများကို မကြားရဘဲ ကြမ်းပေါ်မှ နာတာဆင်း အသက်ရှူသံကိုသာ ကြားပါသည်။ စင်စစ်သော်ကား မိုးရောလေပါ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်ရွာသွန်းသောအသံများကြောင့် နာတာဆင်း၏ အော်သံကို အစောင့်အကြပ်များနှင့် စန်ဒရီများ ကြားဟန် မတူချေ။ နှစ်မိနစ်ခန့် ဆက်လက်ထိုင်စောင့်၍ တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်ရှားသောအသံများမကြားရဘဲရှိသည်တွင် ကျွန်တော့်မှာ အားတက်လာ၍ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ပါတော့သည်။

ဤကိစ္စတွင် မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို နာတာဆင်းကို သေအောင်သတ်မှဖြစ်မည်ဟု ရှေးဦးစွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ နာတာဆင်းမှာ မူးလဲခြင်းမျှသာဖြစ်ရာ ကျွန်တော်ထွက်ပြေးသည့်နောက် သတိရ၍ အော်လိုက်လျှင် အစောင့်အကြပ်များပြေးလာ၍ အဖြစ်အပျက်ကို သိကြပါက ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်လာကြ တော့မည် ဧကန်ဖြစ်၏။ သို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်၏ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် မျှော်လင့်ချက် ရှိတော့မည် မဟုတ်ချေ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် နာတာဆင်း၏ ဦးခေါင်းကို မှောင်မိုက်ထဲတွင် စမ်းသပ်၍ သံချောင်းကြီးဖြင့် သေအောင်ရိုက်ခွဲတော့မည်ဟု ရုယ်လိုက်ပြီးမှ လူတစ်ယောက်ကို သွေးအေးအေးနှင့် ရိုက်သတ်ရန် ခဲယဉ်းသဖြင့် မြောက်ထားသောလက်သည် အောက်သို့ဆင်းမလာဘဲ ရှိတော့သည်။ စစ်ပွဲများ၌ ကျွန်တော်သည် ရန်သူများကို ဘဲနက်ဖြင့် ထိုးသတ်ခဲ့ပေါင်း များလှချေပြီ။

နာတာဆင်းမှာ လူယုတ်မာတစ်ယောက် ဖြစ်စေကာမူ သွေးအေးအေးနှင့် ရိုက်သတ်ရန် မဖြစ်နိုင်ဘဲ ရှိ၏။ ခုခံနိုင်သော အခြေအနေရှိပါလျှင်လည်း တော်ပါသေး၏။ ကြမ်းပေါ်၌ မူးလဲနေသောလူကို ရိုက်သတ်ရန်မှာကား နှလုံးနာသလို ဖြစ်သွားမိပါတော့သည်။ ထားလည်း မထားဝံ့၊ သတ်လည်းမသတ်ရက် ရှိနေဆဲတွင် ကျွန်တော့် ဦးနှောက်၌ စိတ်ကူးဉာဏ် အညွှန့်အညောက်စာစ်ခု ပေါ်

mgyoe.com

mgyar.com

ပေါက်လာပါတော့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် ခေါင်းအုံးမှ မို့နှင့် အဝတ်စများကို သူ၏ပါးစပ်သို့ ဆို့သွင်း၍ စောင်များဆုတ်ဖြဲကာ လက်ပြန်ကြိုးချည်ပြီးနောက် ခုတင်တိုင်တွင် ချည်တုပ်ထားလိုက်၏။ သို့ရာတွင် အခြားအခက်အခဲတစ်ခု ပေါ်လာပြန်သည်ကား တံတိုင်းကို ကျော်တက်သောအခါ၌ နာတာဆင်းကို အသုံးချရန် အကြံပြုထားရာ ထိုသူမပါခဲ့လျှင် ဘယ်ကဲ့သို့ ကျော်တက်ရချေမည်နည်း။ ကျွန်တော်ဂျဒါကိုကို ကြီး၏ ဦးနှောက်သည် ဉာဏ်အညွှန့်အညောက် ပေါက်တတ်မြဲဖြစ်သည့်အတိုင်း ခုတင်ပေါ်၌ထိုင်ကာ တစ်မိနစ်မျှ မစဉ်းစားရသေးမီ စိတ်ကူးတစ်ခု ပေါ်လာပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ အိပ်ရာလွှမ်းနှင့် နာတာဆင်း၏ အိပ်ရာလွှမ်းတို့ကို လက်လေးသစ်ခန့်မျှစီ အလျားလိုက် ဆုတ်ဖြိုးနောက် ကြိုးတစ်ချောင်းဖြစ်အောင် ကျစ်ပါတော့သည်။ ယင်းနောက် ကြိုးတစ်စကို ဖြုတ်ယူထားသော သံချောင်း၏ အလယ်၌ ချည်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်သည် ယင်းကိရိယာများကို ဆောင်ယူလျက် ပြတင်းပေါက်မှလျှိုဆင်း၍ ဝင်းကြီးထဲသို့ ရောက်သောအခါ မိုးရောလေပါအပြင်းအထန် ရွာသွန်းဆဲဖြစ်၍ မှောင်လိုက်ပုံမှာ ကျွန်တော်၏ လက်ကိုမျှ ကျွန်တော်မမြင်ရချေ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က စန်ဒရီတစ်ယောက်ယောက်ကို ဝင်၍မတိုက်သမျှ ကာလပတ်လုံး စန်ဒရီများသည် ကျွန်တော့်ကို မမြင်နိုင်သည်မှာ သေချာ၏။ ကျွန်တော်သည် ကျောက်တံတိုင်းကြီးရှိရာသို့ သတိနှင့် လျှောက်လာ၍ တံတိုင်းကို လက်နှင့် စမ်းမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်ဖက်သောကြိုးစကို လက်တွင် ကိုင်ထား၍ သံချောင်းကို တံတိုင်းပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်၏။ ကံကောင်းထောက်မသည်ဖြစ်၍ တစ်ချက်ပစ်ကာမျှနှင့်ပင် သံချောင်းသည် တံတိုင်းထိပ်၌ရှိသော သံဆွန်များတွင် ကန့်လန့်ချိတ်လျက်ရှိရာ ကျွန်တော်သည် ကြိုးစမှ ကိုင်ဆွဲ၍ တံတိုင်းပေါ်သို့ တက်လေတော့သည်။ အပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ကြိုးစကို ဆွဲတင်၍ သံတုတ်ကို အခြားတစ်ဘက်သို့ ပစ်ချပြီးလျှင် ခုန်ချလိုက်၏။ ယင်းနောက် ဒုတိယတံတိုင်းကိုလည်း ဤနည်းအတူ တက်၍အပေါ်သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ပြောင်လင်းသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို မြင်ရ၏။ ဒုတိယတံတိုင်းမှာ ပထမတံတိုင်းထက် အနည်းငယ် နိမ့်ပေသည်။

ကျွန်တော်သည် လက်ခနဲ ဝင်းခနဲဖြစ်သွားသော အရာဝတ္ထုကို သေချာစွာ ကြည့်မိသောအခါ သေနတ်ကို ထမ်းကာ တံတိုင်းကိုမှီလျက် ရပ်နေသော စန်ဒရီ တစ်ယောက်၏ သေနတ်ဖျားမှ ဘဲနက်ဖြစ်ခြင်းကို တွေ့ရပါသည်။ စန်ဒရီမှာ မိုးလေများကြောင့် ချမ်းအေးခြင်းမှ သက်သာစေရန် တေးချင်းတစ်ပုဒ်ကို တီးတိုးညည်းဆိုလျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်သည် စန်ဒရီ၏ ဦးခေါင်းကို သံတုတ်နှင့် ရိုက်ခွဲရလျှင် မီ မမီ မှန်းဆလျက်ရှိစဉ် သေက်ရောက်ဟန်မတူသော စန်ဒရီသည် တံတိုင်းကိုမှီလျက် ရပ်နေရာမှ ရုတ်တရက်ခွာသွား၍ ထုံးစံအတိုင်း ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် စကြဲလျှောက်လေတော့သည်။ စန်ဒရီဝေးသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည် အခြားဘက်သို့ လျှောဆင်း၍ ကြိုးတန်းလန်းထားခဲ့ပြီးလျှင် တံတိုင်းကို ကျော်ခိုင်းလျက် ထွက်ပြေးခဲ့ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်ပြေးလိုက်ပုံက ဖဝါးနှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းဖြစ်၍ ခွေးလိုက်သော တောယုန်သည် ကျွန်တော့်ထက်ပို၍ ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်မည် မထင်ချေ။ ကျွန်တော်သည် လေဆန်ပြေးလျက်ရှိသောကြောင့် မျက်နှာသို့ ရိုက်ခတ်သော မိုးပေါက်များသည် ကျွန်ော်ပြေးသောအဟုန်နှင့် လေဟုန်နှစ်ခု ပေါင်းလျက်ရှိသောကြောင့် ကျွန်တော့်မျက်နှာမှာ ကျောက်စရစ်ခဲများ မှန်သကဲ့သို့ နာကျင်လှပါသည်။ ကျင်းများ၊ ချိုင့်များ၊ ခလုတ်ကန်သင်းများနှင့် ချုပုတ်ကလေးများကို တိုက်မိသည့်အခါတိုင်း ကျွမ်းပြန်၍လဲသွားသော်လည်း ကျွန်တော်သည် နာကျင်ခြင်းကို ဂရုမစိုက်ဘဲ လဲရာမှချက်ချင်းထ၍ ဆက်လက်ပြေးသွားပါတော့သည်။ ထိုကဲ့သို့ လဲကျသဖြင့် တောင်မှန်းမြောက်မှန်း မသိရသောအခါများတွင် ကျွန်တော်သည် လေတိုက်ပုံကို စုံစမ်း၍ လေကို တည့်တည့်ကြီးဆန်ကာ ပြေးခဲ့ပါသည်။ ပွန်းပဲ့သော ဒဏ်ရာများ၊ ဆူးခြစ်သော ဒဏ်ရာများဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ကျိန်းစပ်လျက်ရှိသော်လည်း ကျွန်တော်သည် ဘာကိုမျှပမာဏမထားဘဲ ပြေးရင်း ဆက်ကာဆက်ကာ ပြေးလျက် ရှိပါတော့သည်။

ယင်းသို့ပြေးခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော် အရှုံးပြေးခြင်း မဟုတ်ချေ။ ထောင်ထဲ၌ရှိစဉ် မည်သည့်ဘက်မှ

mgyar.com

တိုက်ခတ်သောလေဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် စုံစမ်းခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ နာတာဆင်းအားလည်း လွတ်မြောက်ခဲ့လျှင် ကမ်းခြေဘက်သို့ ပြေးမည်ဟု ပြောခဲ့ဖူး၏။ လေသည် ကမ်းခြေဘက်သို့ တိုက်လျက်ရှိသည် ဟူ၍လည်း ကျွန်တော်သိခဲ့၏။ နာတာဆင်း သတိရ၍ ထောင်အရာရှိများကို သတင်းပေးသည့်အခါ ကမ်းခြေဘက်သို့ ပြေးသွားလိမ့်မည်ဟု သတင်းပေးမည် ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ လေကို ဆန့်ပြေးခဲ့လျှင် နာတာဆင်းပေးသော သတင်းနှင့် ပြောင်းပြန်ဖြစ်စေခြင်းငှာ ကျွန်တော်သည် လေစုန်ကို မလိုက်ဘဲ လေဆန်တည့်တည့် ပြေးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

အတန်ကြာ ပြေးခဲ့မိသောအခါ ရှေ့တည့်တည့်မှ မီးရောင်နှစ်ပွင့်ကိုမြင်ရ၍ ရပ်တန့်စဉ်းစားမိ၏။ ကျွန်တော့်ကိုယ်၌ စစ်ယူနီဖောင်းဝတ်လျက်ရှိရာ မည်သူကပင် တွေ့သည်ဖြစ်စေ၊ စစ်သံ့ပန်းဖြစ်သည်ကို သိနိုင်မည်ဖြစ်သောကြောင့် ဤအဝတ်ချွတ်လဲဖို့ လို၏။ မြင်ရသော မီးနှစ်ပွင့်သည် အိမ်တစ်ဆောင်ဆောင်မှ ဖြစ်ခဲ့လျှင် အလစ်ကိုချောင်း၍ အဝတ်တစ်စုံရအောင် တစ်နည်းနည်းဖြင့် သုတ်ပြေးမည်ဟု အကြံဖြစ်၏။ ဤတွင်မှ မီးရောင်လင်းရာသို့ ဆက်လက်လာခဲ့၍ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သောအခါ မီးရောင်မှာ အဆောက်အအုံတစ်ခုမှ မဟုတ်ဘဲ လမ်းနံဘေး၌ ဆိုက်ရပ်ထားသော မြင်းရထားတစ်စီးမှ မှန်အိမ်နှစ်လုံး၏ အလင်းရောင်ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ ကျွန်တော်သည် ချုံတစ်ခုနောက်မှ ချောင်းကြည့်သောအခါ မြင်းနှစ်ကောင်တပ်သော မြင်းရထား၏ ရှေ့မှ သူငယ်လေးတစ်ယောက်ရပ်လျက် ရထားဘီးတစ်ခုသည် ဝင်ရိုးမှ ကျွတ်ထွက်၍ လမ်းနံဘေး၌ လဲနေသည်ကို မြင်ရ၏။ ထိုခဏ၌ ဘီးသုံးခုပေါ်တွင် တည်နေသော မြင်းရထား ပြတင်းတံခါးပွင့်လာ၍ မိန်းမတစ်ယောက်၏ မျက်နှာ ပြူထွက်လာပြီးလျှင် "နင့်သခင် မလာသေးဘူးလား၊ ဒုက္ခပါပဲဟယ်" ဟု ညည်းတွားသံကြားလိုက်ရ၏။ ကျွန်တော့်မှာ တူရကီဘာသာစကား လေးငါးဆယ်လုံးနားလည်ခြင်းကို အခြေခံပြု၍ ထောင်ထဲ၌ရှိစဉ် စကားသင်သော စာတစ်အုပ်ဖြင့် လေ့ကျင့်ထားသောကြောင့် ထမင်းစားရေသောက် ပြောတတ်ပါသည်။ ယင်းဘာသာစကားကို လေ့ကျင့်ခဲ့ရခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာလည်း ကျွန်တော့်၏ လွတ်မြောက်ရေးတွင် အသုံးဝင်ကောင်းဝင်လိမ့်မည်ဟူသော စိတ်ကူးဖြင့် လေ့ကျင့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အခြေအနေကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် အဖြစ်အပျက်ကို အကဲခတ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ ဖြစ်ပျက်ဟန်ကား လင်မယားနှစ်ယောက် ခရီးသွားစဉ် ရထားဘီး ကျွတ်ထွက်၍ သူငယ်ကို အစောင့်ထားခဲ့ပြီး လင်သည် ကိုယ်တိုင် အကူအညီရှာရန် ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုမိန်းမ၏ စကားကို နားလည်သော်လည်း ပြောနိုင်လောက်အောင် စကားမတတ်သေးချေ။ သို့သော် တူရကီပြည်၌ အထက်တန်းစားယောကျ်ား၊ မိန်းမများသည် အင်္ဂလိပ်စာတတ်သည်ဟု ကြားရဖူး၏။ စင်စစ်မှာ မည်သည့်တိုင်းပြည်မှ အထက်တန်းစားဖြစ်စေ၊ ဤခေတ်တွင် အင်္ဂလိပ်စာ တတ်ကျွမ်းကြသည်သာ များလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ဘေးအန္တရာယ် မရှိနိုင်သေးသည့်အဖြစ်ကို ရိပ်စားမိသည်နှင့် မြင်းရထားအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကာ ထိုမိန်းမအား အင်္ဂလိပ်စကား တတ်လိုတတ်ငြားစမ်းသပ်ကြည့်လိုက်သည်။

တော်။ ။(အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်) "ကျွန်တော်အကူအညီ ပေးနိုင်ပါသလား ခင်ဗျာ"

မိန်းမ။ ။"အာလာ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်" ဟု တူရကီဘာသာဖြင့် လွတ်ခနဲ လန့်အော်လိုက်ပြီးနောက် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် "ရှင်ဘယ်သူလဲ" ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုမိန်းမမှာ လှပကျော့ရှင်းသည့် မျက်နှာမျိုးရှိသည်ကို မီးရောင်တွင် မြင်ရသဖြင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ ကြင်နာသော စိတ်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေပြီ။ အမှန်ကို ဆိုရလျှင် ကျွန်တော်သည် အင်္ဂလိပ်မ ဖြစ်စေ၊ ကုလားမ ဖြစ်စေ၊ မြန်မာမ ဖြစ်စေ၊ တူရကီမ ဖြစ်စေ ရုပ်ချောသော မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်ဆိုလျှင် လူမျိုးမရွေး၊ အချိန်မရွေး၊ နေရာမရွေး အသက်ပေး၍ ဆောင်ရွက်ချင်သော စိတ်ဓာတ်လည်း ရှိပါသည်။

တော်။ ။"ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာ မမေးပါနဲ့။ အကူအညီလိုရင် ပေးပြီး ဆောင်ရွက်ဖို့ အသင့်ရှိပါတယ်" ဟု ဆိုကာ ဥရောပတိုက်သားများ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်က ဦးညွတ်လိုက်ပါသည်။

မိန်းမ။ ။"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ရထားဘီးကျွတ်ထွက်လို့ ကျွန်မယောကျ်ားဟာ-ဟိုရှေ့က ရွာကလေးကို

mgyoe.com

mgyoe.com

သွားပါတယ်။ သူ ပြန်မလာမီ ကျွန်မကို အကာအကွယ်ပေးရင် ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်"

ကျွန်တော်က "စိတ်သာချ"ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မြင်းရထားနံဘေးသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်သည်တွင် ထိုမိန်းမ၏ နံဘေးဌ ပုံထားသော ယောကျ်ားလောင်းကွက် အကျီကို မြင်လိုက်ရ၏။ ဤပစ္စည်းသည်ကား ကျွန်တော့်အဖို့ ချက်ချင်းလက်ငင်း အရေးတကြီး အသုံးဝင်သော ဝတ္ထု ဖြစ်သည်ဟု အကြံဖြစ်၍ တော်။ ။"အင်္ကျီဟာ ခင်ဗျားယောကျ်ားရဲ့လောင်းကွတ်ကြီးမှတ်တယ်။ ရိုင်းရာတော့ ကျတာပဲ၊ သို့သော်လည်း မတတ်နိုင်ပါဘူး။ ယူရတော့မှာပဲ။ နောက်တော့မှ ပြန်ပို့ပါ့မယ်" ဟု ဆိုကာ လောင်းကွတ်ကြီးကို ဆွဲယူလိုက်ရသည်။ ထိုအခါ မိန်းမသည် အံ့သြသောအမူအရာနှင့် "ရှင် ဘယ့်နယ်လုပ် လိုက်တာလဲ" ဟု ပြောသော်လည်း ကျွန်တော်က "သည်းခံပါခင်ဗျာ၊ ကျွန် တော်သူခိုး၊ ဓားပြ မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်တော့မှ ပြန်ပို့လိုက်ပါ့မယ်" ဟု ပြောကာ လောင်းကွတ်ကြီးကို ဝတ်စမ်းလိုက်သည်။ အမျိုးကောင်းအင်္ကျီဖြစ်၍ အလွန်နွေးသည့်ပြင် ကျွန်တော့်၏ ကိုယ်နှင့်တိုင်း၍ ချုပ်ထားသကဲ့သို့ အံကိုက်လျက်ရှိသည်တွင် ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အရိုပ်ကြည့်၍ လူပျိုလှည့်ချင်သော စိတ်များ ဝင်လာတော့သည်။ သို့ဖြစ်၍ မြင်းရထားတံခါးကို ဆွဖွင့်ကာ ရထားပေါ်သို့ တက်ထိုင်ဦးမည် ပြုဆဲတွင် အဝေးမှ မီးအိမ်တစ်လက်လက်နှင့် လူသံများကြားသဖြင့် အခြေမလှသည်ကို သိသောကြောင့် လှပသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို "တစ်ဖူနာ" ခံ၍ ခွဲခွာခဲ့ရပါတော့သည်။ အဝေးမှ ဟစ်ခေါ်ခြင်း၊ မြင်းရထား ရှေ့မှ သူငယ်တစ်ယောက်က ပြန်ထူးခြင်း၊ ရထားပေါ်မှ မိန်းမက "ရှင် ဘယ့်နယ်လူလဲ သူခိုးလား၊ ဓားပြလား၊ ဘာလား၊ ညာလား" စသည်နှင့် ဟစ်အော်ကြိမ်းမောင်းသည့် အသံများကြားမှ ကျွန်တော်သည် လောင်းကွတ်ကြီးကိုဝတ်ကာ ခပ်သုတ်သုတ် နှင်ခဲ့ရပြန်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော့်အဖို့ လမ်းညွှန်ချက်ကား လေပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် မျက်နှာကို လေတည့်တည့်ကြီး တိုက်ခတ်စေရန် ပဲ့ပြင်ပေးခြင်းအားဖြင့် လေဆန်ဘက်သို့လိုက်ကာ ပြေးလာခဲ့ရာတွင် လမ်းမကြီးအတိုင်း မဟုတ်ဘဲ ချုံကြို၊ ချုံကြား၊ တောကြိုတောကြားမှ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။ မောဟိုက်လှရုံမက မောပန်းသည့်တိုင်အောင် ပြေးလာခဲ့၍ အလွန်အမင်း မောဟိုက်သောအခါ၌ ငါးမိနစ်ခန့်ရပ်ကာ အမောဖြေပြီးမှ လေကြောင်းကို သတိပြုလျက် ဆက်လက် ထွက်ပြေးခဲ့ပြန်၏။ ထိုစဉ်အခါက ကျွန်တော်မှာ အသက် ၃၀ မပြည့်သေးသည့်ပြင် အမောအပန်းခံနိုင်အောင် လေ့ကျင့်ထားသည်လည်း ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ကြိမ်တည်းသာ ရပ်နား၍ လေးနာရီလုံးလုံး ပြေးခဲ့ရာတွင် မိုင်နှစ်ဆယ်ကျော် ခရီးပေါက်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိပါသည်။ အရာဏ်တက်သောအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ကုန်းမြင့်ကလေးတစ်ခုထိပ်၌ရှိသော ချုံကြီးတစ်ခုထဲသို့ လျှို၍ တစ်နေ့လုံးနားနေရန်အကြံနှင့် လှဲအိပ်လိုက်ပါတော့သည်။ လေတဟူးဟူး မိုးတဖွဲဖွဲ ရွာနေသော်လည်း လောင်းကွတ်အင်္ကျီကြီး၏ လုံနွေးခြင်းကြောင့် မကြာမီ အိပ်ပျော်သွားပါတော့သည်။

အိပ်ရာမှ နိုးလာ၍ ချုံထဲမှ ချောင်းမြောင်းကာ အရပ်လေးမျက်နှာသို့ ကြည့်လိုက်ရာတွင် ကျွန်တော်၏ ခြေရင်းဘက်၌ အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရ၏။ အဆောက်အအုံထိပ်၌ တင်ထားသည့် လခြမ်းနှင့် ကြယ်အလံနှင့်တကွ အဆောက်အအုံကို ကျွန်တော်မြင်ဖူးပါသည်ဟု တွေးထင်မိ၏။ ထို့နောက် တစ်ဖန် စေ့စပ်စွာ ကြည့်ပြန်၍ တံတိုင်းနှစ်ထပ်ကာရံထားခြင်းနှင့်တကွ အခြားသော အခြင်းအရာများကို တွေ့မြင်ရသည်တွင် ကျွန်တော်မှာ အံ့သြဝမ်းနည်းသဖြင့် ပက်လက်လန်သွားပါတော့သည်။ အကြောင်းမူကား ယင်းအဆောက်အအုံမှာ ကျွန်တော် ထွက်ပြေးလာခဲ့သည့် စစ်ထောင်ကြီးဖြစ်သည်ကို သိရှာသောကြောင့်ပေတည်း။

တစ်ညလုံး အပင်ပန်းခံ၍ ပြေးလာခဲ့ရလေသမျှ အချည်းနှီး ဖြစ်ခဲ့ချေပြီတကား။ အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ရသည်ကို ပြန်လှန်စဉ်းစားသည့်အခါ ချက်ချင်းရိပ်မိသဖြင့် နဖူးကိုလက်ဝါးနှင့် ရိုက်မိပါသေးသည်။ ဖြစ်ရပုံမှာကား ကျွန်တော်သည် ဒင်္ကျီကိုလှ၍ မှောင်မိုက်ထဲတွင် ထွက်ပြေးသောအခါ၌ မျက်နှာသို့ လေရိုက်ခြင်းကို သတိပြုကာ လေဆန်ဘက်သို့ ပြေးခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် မောလွန်းမက မောလာသဖြင့် ဆက်လက်ပြေးရန် မတတ်နိုင်သည်နှင့် ဆယ်မိနစ်ခန့် အနားယူ၍ နောက် တစ်ကြိမ်ဆက်လက်ပြေးသွားသောအခါတွင် လာခဲ့သော လမ်းအတိုင်း ပြန်ပြေးခဲ့ဟန်တူ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆို

mgyoe.com

mgyoe.com

သော် ကျွန်တော် နားနေခိုက်တွင် ရုတ်တရက် လေကြောင်း ပြောင်းလဲသည်ကို မသိလိုက်သောကြောင့်ပေတည်း။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်မှာ အသွားဆယ်မိုင်ခန့် အပြန်ဆယ်မိုင်ခန့် ပြေးပြီးနောက် ခုံရင်းသို့ တစ်ဖန်ပြန်ရောက်လျက် ရှိပါတော့သည်။ ပထမ၌ လွန်စွာစိတ်ပျက်သော်လည်း မောကြီးပန်းကြီး၊ အလဲလဲ အကွဲကွဲ၊ အပွန်းပွန်း အပဲ့ပဲ့ ပြေးခဲ့ရခြင်းများမှာ တစ်ခုသောလမ်းကြောင်း အတိုင်း အသွားအပြန် ပြေးခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်ကို စဉ်းစားမိသောအခါ ငိုအားထက်ရယ် အားသန်ဆိုသော စကားကဲ့သို့ ဗိုက်ကိုနှိပ်ကာ အားရပါးရ ရယ်မိပါသေးသည်။ နောက်ဆုံး၌ အူထဲမှ နာလာသည်နှင့် မရယ်ချင်စေခြင်းငှာ မြေကြီးပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်လျက် ရှေ့အဖို့ မည်သို့ ပြုရမည်ကို စိတ်ကူးရပါတော့သည်။

ကျွန်တော်၏ အတွေ့အကြုံများမှ ကောက်နုတ်ချက် ထုတ်ယူထားသည့် သင်ခန်းစာတစ်ရပ်မှာ တစ်ခုသော်အဖြစ်အပျက်ကို အဆုံးသို့ မရောက်သေးမီ ဆိုးရွားလှချေသည်ဟု မဆုံးဖြတ်သေးရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ အဖြစ်အပျက်ဟူသမျှသည် နာရီတိုင်း၊ မိနစ်တိုင်း ပြောင်းလဲလျက်ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် ယခုဆိုးသည်ဟု ထင်ရသော အခြင်းအရာတစ်ခုသည်ပင်လျှင် နောက်တစ်နာရီတွင် အကောင်းဖြစ်ချင် ဖြစ်တတ်ပေသေးသည်။ ကျွန်တော် လမ်းမှားခြင်းမှာလည်း ကျွန်တော်ကောင်းစေဖို့ ဖြစ်ခဲ့ဟန်တူ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော့်ကို လိုက်လံရှာဖွေသော လူများသည် ထိုမိန်းမထံမှ လောင်းကွတ် လုယူခဲ့သောနေရာမှ ရှေ့သို့ဆက်လက် ရှာဖွေကြတော့မည်ဖြစ်၍ စစ်ထောင်အနီးသို့ ကျွန်တော်ပြန်ရောက်လိမ့်မည်ဟူ၍ မည်သူကမျှ စိတ်ကူးထည့်ကြမည် မဟုတ်သောကြောင့်ပေတည်း။ သို့ဖြစ်၍ ထောင်အရာရှိများသည် ကျွန်တော့်နောက်သို့ လိုက်လံကြစဉ် ကျွန်တော့်မှာ စစ်ထောင်အနီး တောင်ကုန်းကလေး အထက်၌ရှိသော ဤချုံထဲတွင် လုံခြုံစွာ ရှိနေခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ကျွန်တော်သည် ချုံထဲတွင်အိပ်၍ ထောင်အရာရှိများ ပြာလောင်ခတ်လျက် ရှိသည်ကို ပြုံးရယ်ကာ ချောင်းကြည့်နေမိပါတော့သည်။ ထွက်ပြေးဖို့ သေချာသော နေ့မှစ၍ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အတွက် ပို့လာသော စားစရာများကို အားလုံးမစားဘဲ ကြာရှည်ခံမည့် မုန့်ခြောက်များကို စုဆောင်းထားခဲ့၏။ ယခုအချိန်တွင် ကျွန်တော်၏ ယူနီဖောင်းအိတ်နှစ်ဘက်၌ မုန့်ခြောက်အပြည့်ပါရှိသည်ဖြစ်၍ အဆာပြေစားသောက်ပါသည်။ ကျွန်တော် လုယူခဲ့သော လောင်းကွတ်အင်္ကျီမှ အိတ်များကို နှိုက်ကြည့်သောအခါ ခရီးရှည်သွားရန်အတွက် ရေဘူးတစ်ခု၊ စီးကရက်တစ်ဘူး၊ မီးခြစ်တစ်လုံးနှင့် စာအိတ်တစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ ရေဘူးမှာ ကျွန်တော့်အတွက် နတ်ဖန်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။ စီးကရက်ကိုမူ မီးခိုးတလူလူထွက်မည်စိုးသည်နှင့် အောင့်အီးနေရ၏။ စာအိတ်မှာမူကား တူရကီအစိုးရတံဆိပ်ခတ်နှိပ်ထား၍ ကျွန်တော်နေခဲ့သော စစ်ထောင်ကို အုပ်ချုပ်ရသည့် ဂါဝါနာအရာရှိသို့ အင်္ဂလိပ်လို လိပ်တပ် ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

စစ်ထောင်ကြီးမှ ဂါဝါနာအရာရှိမှာ ကျွန်တော်တို့ စစ်သုံ့ပန်းများအပေါ်တွင် ကြင်နာသနားတတ်၍သဘောကောင်းသော လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်သည် ယင်းထံသို့ပို့ရန်ဖြစ်သော ဤစာအိတ်ကို ယခုကဲ့သို့ သိမ်းယူထားရခြင်းအတွက် ဝမ်းနည်းမိပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ယင်းစာအိတ်ကို ကျောက်ခဲတစ်လုံးဖြင့် ဖိကာ မြင်နိုင်လောက်သောနေရာ၌ ချထားခဲ့ဖို့ စိတ်ကူးသေး၏။ သို့ရာတွင် ဤသို့ပြုပါက ကျွန်တော့်ကို ရှာဖွေရာ၌ သဲလွန်စရမည်စိုးသည်နှင့် စာအိတ်ကို ရင်ဘတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်ကာ သိမ်းထားလိုက်ရပါသည်။

ချုံထဲတွင် တစ်နေ့လုံးအောင်းနေ၍ မှောင်မိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ပါသည်။ ယမန်ညဥ့်က တစ်မိုးလုံးမှောင်၍ ကြယ်တစ်လုံးမျှ မထွက်သောကြောင့် လေကိုအားကိုး၍ ခရီးစဉ်ဆွဲမိရာ ယခုညဥ့်တွင်မူကား ဥတုရာသီသာယာ၍ ကြယ်တွေအပြည့်ထွက်နေသောကြောင့် ကျွန်တော်သည် ခုနစ်စဉ်ကြယ်၏ အမြီးတည့်တည့်သို့ မျက်နှာမူကာ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ တစ်ည‌လုံး ခရီးပြင်းသွား၍ မိုးလင်းချိန်၌ မိုင် ၂၀ ထက်မနည်းရောက်လာသောအခါ မြစ်ကမ်းပေါ်၌ရှိသော မြို့တစ်မြို့ကို မြင်ရပါသည်။ ကျွန်တော်၏ အကြံမှာကား အဝတ်တစ်စုံရအောင် ရှောင်ဦးစွာရှာ၍ ကျွန်တော်၏ ယူနီဖောင်းအဝတ်ကို ချွတ်လဲရန်ဖြစ်၏။ အပေါ်ယံမှ လောင်းကွတ်ဝတ်ထားသော်လည်း ဇွတိသျှယူနီဖောင်းကို မြင်ရသူတိုင်း စစ်သုံ့ပန်းဖြစ်သည်ဟု သိနိုင်မည်ဖြစ်

mgyoe.com

၍ ကျွန်တော့်အဖို့မှာ အဝတ်ချွတ်လဲဖို့အရေးကြီး၏။ တူရကီပြည်၌ အိန္ဒိယတိုင်းသား အမြောက်အမြား ရှိသည့်ပြင် ကျွန်တော်၏မျက်နှာမှာ ကုလားဆင်ဖြစ်သောကြောင့် အဝတ်လဲလိုက်ရလျှင် လုံခြုံလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် အားကိုးမိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မြို့ဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက် လမ်းလျှောက်လာခဲ့၍ မြို့အစွန်အဖျားသို့ ရောက်သော အခါ သပ်ရပ်စွာဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်ကလေးတစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။ အနီးအပါး၌ အခြားသော အိမ်မရှိ၊ ဥယျာဉ်ကလေး ခြံရံကာ သီးသန့်တည်ရှိသော အိမ်ကလေးဖြစ်ပါသည်။ ဝင်းထရံအနီးရှိ ချုံကလေးအတွင်းမှ အိမ်ကလေးဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ လူအစအန မမြင်ရဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေလေ၏။ ကျွန်တော်၏ အကြံကား အိမ်ထဲသို့ဝင်၍ လိုအပ်သောအဝတ်နှင့် စားစရာရနိုင်သမျှကို လုၡသော်လည်းကောင်း၊ လစ်၍ သော်လည်းကောင်း တစ်နည်းနည်းဖြင့် ရအောင်ယူရန် ဖြစ်လေသည်။ မီးဖိုချောင်ဘက်၌ အမဲဟင်းလျာများရှိကောင်းပါ၏ဟု တွေးမိရုံနှင့်ပင် သွားရည်ကျလာ၍ မျိုချရပါသေးသည်။

ချုံထဲမှ ချောင်းကြည့်နေစဉ် ခါးတွင် ရေချိုးအဝတ်စုံကိုဝတ်၍ အခြားအဝတ်များကို လက်ဖြင့်ပွေ့ကာ ထွက်လာသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်ရ၏။ ထိုသူမှာ မြစ်ဆိပ်သို့ ရေချိုးဆင်းဟန်တူ၍ ထိုသူ၏ အလုံးအရပ်မှာ ကျွန်တော်နှင့် ရွယ်တူလောက်ဖြစ်သည်နှင့် ယင်း၏ အဝတ်ကို လုယူရလျှင် နေရာကျလိမ့် မည်ဟု ကျွန်တော် စိတ်ကူးမိသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့မှာ စိတ်ကူးပေါ်ခြင်းနှင့် ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် မရှေးမနှောင်းဖြစ်တတ်သော ထုံးစံရှိသည့်အလျောက် ကျွန်တော်သည် ချုံထဲမှထွက်၍ ထိုသူနောက်သို့ ပြေးလိုက်၏။ ထိုသူသည် ကျွန်တော်ချဉ်းကပ်သည်ကို အံ့သြစွာနှင့် စောင့်ကြည့်နေရာ ကျွန်တော်က ပွေ့ထားသောအဝတ်များကို ကျွန်တော့်အားပေးဖို့ တောင်း၏။ ထိုသူသည် မပီကလာ ပီကလာနှင့်ပြောသော ကျွန်တော်၏တူရကီစကားကို နားလည်သည့် လက္ခဏာနှင့် ရယ်မောလေသည်။ ယင်းနောက် ထိုသူက "ဘာကြောင့်ပေးရမည်နည်း"ဟု မေးရာ ကျွန်တော်က လိုချင်သောကြောင့် ပေးရမည်ဟု ပြန်ပြော၏။ ထိုသူက "လိုချင်ရင် ရအောင်ယူလေ ဂျော့"ဟု ရယ်မောကာ ပြန်ပြောသည်တွင် ကျွန်တော်သည် သူ၏အဝတ်ထုပ်ကို လုရန် ပြင်ဆင်လေတော့သည်။

ကျွန်တော်က လောင်းကွတ်အကျီကြီးကို ချွတ်ချထားစဉ် ထိုသူကလည်း ပွေ့ထားသော အဝတ်များကို ချထား၍ ဘယ်လက်သီးကိုရှေ့သို့ဆန့်တန်းကာ လက်ဝှေ့ဟန်ခင်းလေသည်။ လုံးတူရုပ်တူဖြစ်၍ မြန်မာ့လက်ဝှေ့ အလေ့အကျင့်ရှိခြင်းကို အားကိုးလျက် ကျွန်တော်သည် ထိုသူ၏ရင်ဝသို့ ချိန်မှန်းကာ ဒူးပစ်၍ ဝင်လိုက်သည်။ ထိုသူသည် ကျွန်တော်၏ ရဲတင်းခြင်းအတွက် အံ့သြသော မျက်နှာထားနှင့်ကြည့်နေပြီးနောက် ခြေတစ်လှမ်းမျှ နံဘေးသို့တိမ်းရှောင်ကာ ကျွန်တော်၏ ဒူးကို ညာလက်သီးတစ်ချက်သွင်းလိုက်၍ ကျွန်တော်၏ ပါးချိုင့်၌လည်း ပူခနဲဖြစ်သွားပြီးလျှင် ဧဒွက်နန်းတက်စဉ်က မီးပွဲကို စိတ်ထဲ၌ပေါ်လာ၍ နောက်ထပ်ဘာမျှမသိရတော့ချေ။

သတိရသဖြင့် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော့်မှာ အိမ်တစ်လုံးအတွင်း ကင်ပ်ကော့ပေါ်သို့ ရောက်နေ၍ ကျွန်တော့်အနီးတွင် ယခင်လူနှင့် မျက်နှာဖြူတစ်ယောက် စကားပြောနေကြသည်ကို ကြားရပါသည်။ ယင်းတို့နှစ်ယောက်သည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် မပီတပီ ပြောကြခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်အလုံးစုံ နားလည်သည်။ မျက်နှာဖြူသည် ကျွန်တော်နှင့်ထိုးသတ်သော တူရကီအား တွေ့ကရာသူနှင့်ထိုးသတ်လျှင် ချန်ပီယံဖြစ်ဖို့ မမျှော်လင့်နိုင်ကြောင်း၊ ရက်ပေါင်း ၃၀ ကျော့ကျင့်၍ ပြီးခါနီးတွင်မှ တွေ့ရာလူတစ်ယောက်နှင့် ထိုးသတ်သဖြင့် လက်သီးဖူးရောင်၍ ချန်ပီယံလုပွဲပျက်ရလျှင် ခဲလေသမျှ သဲရေကျဖြစ်တော့မည်ဟု ရေရွတ်ကာ ထိုသူ၏ လက်သီးတစ်ဖက်ကို ကြပ်စည်းနေလေသည်။ စင်စစ်သော်ကား မျက်နှာဖြူသည် ဂျာမန်လူမျိုး ထရိန်နာ တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ချန်ပီယံဗိုလ်လုပွဲအတွက် လေ့ကျင့်လျက်ရှိသော တူရကီလက်ဝှေ့ချန်ပီယံအား ဤဌာနတွင် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လူနှစ်ယောက်တို့သည် ကျွန်တော် သတိရလာသည်ကို မြင်သောအခါ ကျွန်တော့်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာကြသည်တွင် ယင်းတို့ အင်္ဂလိပ်စကားပြောတတ်သည်ကို သိသည်နှင့် ကျွန်တော်က အင်္ဂလိပ်လို ဆိုးကြိုးနွှတ်ဆက်လိုက်၏။ ဤတွင် လက်ဝှေ့သမားသည် ကြပ်

mgyoe.com

mgyoe.com

မစည်း သောလက်ဖြင့် ကျွန်တော့်အား နှုတ်ဆက်ကာ ကျွန်တော်၏သတ္တိကို ချီးကျူး၏။ ဂျာမန်ထရိန်နာက လည်း ကျွန်တော် နောက်ကောက်ကျရခြင်းသည် ကမ္ဘာတွင် ကျော်ကြားလျက်ရှိသော တူရကီချန်ပီယံ အီစတန် ဘူကမားလ်၏ လက်သီးချက်ကြောင့်ဖြစ်၍ သေသည် အထိ ဂုဏ်ယူနိုင်ဖို့ရှိကြောင်း ပြောပြ၏။ ကျွန်တော်က လည်း အီစတန်ဘူးကမားလ် ဒဏ်ရာရသည်မှာ ဗြိတိသျှ စစ်တပ်တွင် နာမည်အကြီးဆုံးဖြစ်သော ဂျဒါကိုကိုကြီး၏ ဒူးချက်ဖြစ်သည်ကို မသေမချင်း ဂုဏ်ယူနိုင်ပါသည် ဟု ပြန်ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း မလျော်သဖြင့်သာ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်ရပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ကင့်ပ်ကော့ပေါ်မှထ၍ ကျွန်တော်၏ ခရီးစဉ်ကို ဆက်လက်သွားပါရစေတော့ဟု နှုတ်ဆက်ပြောဆိုသည်တွင် တူရကီလက်ဝှေ့သမားက ကျွန်တော့်အား စစ်ထောင်မှ ထွက်ပြေးလာသော စစ်သုံ့ပန်းတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိသည်နှင့် ဆိုင်ရာသို့ အကြောင်းကြားလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောလေသည်။ ကျွန်တော်က အသနားခံသော်လည်း လက်ဝှေ့သမား သည် ဦးခေါင်းယမ်းလျက်သာ ငြင်းပယ်နေလေ၏။ နောက်ဆုံး တွင် ကြံရာမရသည်နှင့် ကျွန်တော်သည် အခန်းထောင့်၌ ထောင်ထားသော အိန္ဒိယယန်းကလပ် ခေါ် ကျန်းမာရေးကိရိယာနှစ်ခုကိုဆွဲယူ၍ "ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းရင် ချန်ပီယံဗိုလ်လုပွဲ မသတ်နိုင်အောင် ရိုက်ခွဲမယ်" ဟု ဆိုကာ ရိုက်တော့မည်ပြု၏။ လက်ဝှေ့သမားလည်း ကြပ်စည်းမထားသော လက်သီးတစ်ဖက်နှင့် လက်ဝှေ့ ဟန်ခင်းပြန်လေရာ ဂျာမန်ထရိန်နာသည် သတ်ပုတ်အံ့ဆဲဆဲရှိနေကြသော အခြင်းအရာကို မြင်သည်နှင့် သူ့လူ၏ခါးကို စိစိပါအောင် ဖက်ထား၍ ကျွန်တော့်အား "ပြေးပြေး၊ မြန်မြန်ပြေး" ဟု မောင်းထုတ်တော့သည်။ ထရိန်နာ သိမြင်သည်ကား ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သတ်ပုတ်ကြလျှင် သူ့လူအတွက် လက်ဝှေ့ပွဲ ပျက်ချေတော့မည်ဆိုသောအရေးပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် လောင်းကွတ်ကြီးကို ကပျာကယာပင် ဆွဲဝတ်၍ အိမ်ပြင် ပြေးထွက်လာစဉ် မြင်းခွာသံများကြားရ၍ တူရကီစစ်သား လေးငါးယောက်နှင့် စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက် ရောက်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ ရှေ့ဆုံးက စစ်ဗိုလ်သည် ပြုံးစိစိမျက်နှာထားနှင့် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်လျက် "ဂျဒါကိုကိုကြီး၊ ကျန်းမာပါစ" ဟု ပြောလိုက်သည်တွင် ကျွန်တော့်မှာ ဟိုက်ခနဲဖြစ်သွား၍ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ရှိပါတော့သည်။ သို့ရာတွင် အံ့သြခြင်း၊ စိတ်ပျက်ခြင်းတို့ ပြေပျောက်သော အခါ၌ ကျွန်တော်သည် အဆွဲမခံချင်သော ဝါသနာအတိုင်း ရင်ဘတ်ထဲမှစာကို ဆွဲထုတ်လျက် "ဂါဝါနာအရာရှိအတွက် စာတစ်စောင်ပါလာလို့ ကျွန်တော်ပြန် လာပါသည်" ဟုဆိုကာ ထိုစာကို ပေးအပ်လိုက်၏။ စစ်ဗိုလ်သည် စာကိုလှမ်းယူ၍ လိပ်စာကို ဖတ်ကြည့်သောအခါ "စစ်ရုံးက ကျွန်တော့်ဆီပို့လိုက်တဲ့စာပဲ" ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် စာအိတ်ကို ဖောက်ကြည့်လေသည်။ စာကိုဖတ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုသူသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော၍ "လက်စသတ်တော့ နှစ်ညနဲ့ တစ်နေ့လုံး စိတ်ပူခဲ့သမျှတွေ အလကားဖြစ်တော့တာကိုး" ဟု ညည်းတွားသေးသည်။ ကျွန်တော့်မှာမူ အထက်တန်းစားစစ်ဗိုလ် မဟုတ်သဖြင့် မေးလားမြန်းလား မလုပ်ဘဲ သူ့အားငေးကြည့်နေရသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ စစ်ဗိုလ် ကြီးက-

"ခင်ဗျားထွက်ပြေးရတာလဲအလကား၊ ကျွန်တော်တို့ လိုက်ရှာရတာလဲ အလကား၊ ဟောဒီမှာ အမိန့်စာ ရောက်လာတယ်။ စစ်သုံ့ပန်းချင်း လဲလှယ်တဲ့ စာရင်းပို့လိုက်တဲ့အခါမှာ ဂျဒါကိုကိုကြီးရဲ့ နာမည်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် တခြားသုံ့ပန်းတွေနဲ့အတူခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပို့ပေးမယ်၊ လိုက်ခဲ့ပေတော့" ဟု ပြောလိုက်သော အခါ အကြောင်းခြင်းရာကို သိလို၍ လိုက်လာသော ဂျာမန်ထရိန်နာနှင့် တူရကီလက်ဝှေ့သမား၊ စစ်သား လေးငါးယောက်နှင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဝိုင်း၍ရယ်မောကြပါတော့သတည်း။

■

mgyoe.com

mgyoe.com

သူရဲကောင်းတံဆိပ်ရပုံ

ကျွန်တော်တို့၏စစ်တပ်သည် မက်ဆိုပိုတေးမီးယား စစ်မျက်နှာတစ်နေရာ၌ စခန်းချလျက်ရှိစဉ် စစ်ဗိုလ်ချုပ် မေဂျာဂျင်နရယ် မက္ကဒေါနယ်က ခေါသည်ဟု အော်ဒလီတစ်ယောက် လာပြောသည်နှင့် လိုက်သွားသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်၏တဲဝတွင် ဒူဘိုင်းသား ဂျမဒါအလီခန်ဆိုသူနှင့် ဆုံမိကြသည်။ အိန္ဒိယဗိုလ်ချုပ် ခေါသည်ဆို၍ ရောက်လာခြင်းဖြစ်ရာ ဗိုလ်ချုပ်၏ မိုးကာတဲအပြင်စခန်းတွင် စောင့်လျက်ရှိသော မေဂျာကူးပါးသည် ကျွန်ုပ်တို့ ဂျမဒါနှစ်ယောက်ကို ဗိုလ်ချုပ်ရှိသော အတွင်းခန်းသို့ ခေါသွားလေသည်။

အတွင်းခန်းတွင် ဗိုလ်ချုပ် ဂျင်နရယ်မက္ကဒေါနယ်သည် ကာနယ်တစ် ယောက်နှင့်အတူ စားပွဲပေါ်တွင် ဖြန့်တင်ထားသော စစ်မြေပုံကြီးတစ်ခုကို မတ်တတ်ရပ်ကာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိကြရာ ကျွန်ုပ်တို့ဝင်သွား၍ မေဂျာကူးပါးက ပြောပြလိုက်သောအခါ၌ ဗိုလ်ချုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ ဂျမဒါနှစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်လျက် "မောင်မင်းတို့နှစ်ယောက် သူရဲကောင်းတံဆိပ်ရပြီးပြီလား" ဟုမေးသဖြင့် မရသေးကြောင်း ပြန်ဖြေကြသည်။

ချုပ်။ ။"ကောင်းပြီ၊ မောင်မင်းတို့ တံဆိပ်ရဖို့ ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာပြီ။ ဟောဒီမြေပုံမှာကြည့်ကြစမ်း၊ ဟောဒါက ကျွန်ုပ်တို့ ယခုစခန်းချတဲ့ နေရာပဲ၊ ဒီက မြောက်ကို သွားလျှင် ဟောဒီ မာလိခန်းဆိုတဲ့ ရွာကို ရောက်မယ်။ ဒီရွာကနေပြီး .အနောက်ဘက်ထွက်လမ်းတစ်လမ်း၊ အရှေ့ဘက်ထွက်တဲ့ လမ်းတစ်လမ်း ရှိတယ်။ ဒီနှစ်လမ်းစလုံးဟာ ဟိုမြောက်က ဒေလီယန်ဆိုတဲ့မြို့ကို ရောက်တာချည်းပဲ။ အဲဒီဒေလီယန်မြို့မှာ ကျွန်ုပ်မဟာမိတ် အာဖဂန်စစ်တပ်ကြီး ရှိလေရဲ့။ ဗိုလ်ချုပ်အမည်က မေဂျာဂျင်နရယ်နူးရ်အာမက်တဲ့။ ကျွန်ုပ်က မောင်တို့နှစ်ယောက်ကို စာတစ်စောင်ရေးပေးလိုက်မယ်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ တူရကီ စစ်တပ်တွေ ရှိလေရဲ့။ သို့သော် မောင်မင်းတို့က ရောက်အောင်သွားပြီး နူးရ်အာမက်လက်ထဲကို ဟောဒီစာ ရောက်အောင်ထည့်ခဲ့ရမယ်။ နားလည်ကြလား"

"နားလည်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်"

"ကောင်းပြီ၊ ဟောဒီ မာလိခန်းရွာအထိ အတူတူသွားနိုင်တယ်၊ ဟိုရောက်တော့ ကိုကိုကြီးက အရှေ့ဘက်လမ်းလိုက်၊ အလီခန်က အနောက်ဘက် လမ်းကိုလိုက်။ တစ်ယောက်မရောက်လျှင် တစ်ယောက်ရောက်ပေါ့ကွယ်၊ ဟုတ်လား..."

"ရော့...ဟောဒါက ကိုကိုကြီး၊ ဟောဒါက အလီခန်၊ ကိုင်း သွားကြပေတော့...."

မက္ကဒေါနယ်သည် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်အား စာတစ်စောင်စီပေး၍ လွှတ်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် ဗိုလ်ချုပ်ကို ဆလံပေး၍ မိုးကာတဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြမည်ပြုစဉ်...

mgyoe.com

mgyoe.com

ခန်။ ။"အကယ်၍ သွားမည့်လမ်းတည့်တည့်ကြီးမှာ ရန်သူတွေရှိနေလျှင် ကျွန်တော်တို့ ရှောင်ကွင်းပြီး သွားနိုင်ခွင့်ရှိသလား ဗိုလ်ချုပ်"

"မရှောင်ကွင်းရဘူး။ လမ်းအတိုင်း လိုက်ကြရမယ်"

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် မိုးကာတဲမှ ထွက်လာကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့စစ်တပ်၌ အရေးကိစ္စရှိသည့်အခါ အသုံးပြုရန် မြင်းလေးစီးရှိရာ ကျွန်ုပ်သည် မြင်းအားလုံး၏ "သန္ဓေ"နှင့် အစွမ်းသတ္တိကို သိပြီးဖြစ်၍ အမြန်ဆုံးဖြစ်သော ဖလိုင်းဝင်း(လေပျံ)ခေါ်မြင်းကို ရွေးယူခဲ့သည်။ ဤမြင်းမှာ လေးပေငါးလက်မရှိသည့် မန်ကျည်းစေ့မွေး၊ ဒူးမည်းဖြစ်၍ ခရီးတွင်သလောက် အမောအပန်းခံနိုင်သော မြင်းတစ်စီးဖြစ်လေသည်။

အလီခန်၏မြင်းမှာ ကျယ်ပြန့်သော ကျောပြင်ကြီးနှင့် တုတ်ခိုင်သော ခြေချောင်းများရှိသည်ဖြစ်၍ ဖလိုင်းဝင်းထက် ၂ လက်မခန့် မြင့်သော်လည်း အကြိတ်အနယ် နှံကြမည်ဆိုလျှင် ၅ မိုင်တွင် တစ်မိုင်ဖြတ်ထားနိုင်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် ပြုံးမိသေးသည်။ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်ပြုံးသောအဓိပ္ပာယ်ကို ရိပ်မိဟန်တူ၍ တုံ့ပြန်ပြောဆိုမည်ပြုပြီးမှ တစ်နည်းတစ်ဖုံ ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင် ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သွားရမည့်ခရီးမှာ (မြေပုံအမြင်အားဖြင့်) မိုင် ၃၀ ထက်မနည်း ကွာလှမ်းသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် မြင်းကိုယ်စီနှင့် တပ်စခန်းမှ ထွက်လာကြသောအခါ၌ နေအတော် စောင်းခဲ့လေပြီ။ ကျွန်ုပ်အဖော် အလီခန်မှာ နှုတ်နည်းသောလူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ မေးနိုင်မှပြောသူဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်ကား စကားတပြောပြောနှင့် ရောက်မှန်းမသိရောက်အောင် ခရီးသွားလိုသူဖြစ်၏။ ဤတွင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် အစပ်မတည့်သော အဖော်နှစ်ယောက်ဖြစ်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်က ရှေ့မှခပ်သုတ်သုတ် နှင်သွားရာ "နေဦးလေဗျာ" "နေပါဦးလေဗျ"ဟူ၍ မကြာခဏ ကျွန်ုပ်ကိုခေါ်ယူတားဆီးလေသည်။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် မာလ်ခန်ရွာရောက်အောင် အတူသွားပါတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်၍ ဒူးချင်းယှဉ်လျက် မြင်းစီးလာကြစဉ်...

ခန်။ ။"ကျွန်ုပ်တို့ သွားရမည့်ကိစ္စကို စဉ်းစားတာပေါ့ဗျာ"

ကျွန်ုပ်။ ။"ဘာစဉ်းစားစရာရှိလဲဗျ၊ အရေးဆိုသွားပေါ့..."

ခန်။ ။"ဟုတ်ပါ့မလားဗျ..."

ခန်။ ။"နို့ဗျာ...လမ်းကရွာတွေမှာ ရန်သူတူရကီစစ်တပ်တွေ ရှိနေလျှင် ဘယ့်နယ်လုပ်မလဲ"

ကျွန်ုပ်။ ။"ဘယ့်နယ်မှမလုပ်ဘူး၊ အတင်းတိုးသွားမှာပဲ"

ခန်။ ။"အများနဲ့တစ်ယောက်နဲ့ဆို ခင်ဗျားသေမှာပေါ့"

ကျွန်ုပ်။ ။"သေလည်း စောစောအိပ်ရတာပေါ့"

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် မာလ်ခန်ရွာသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြပြီဖြစ်ရာ ရွာသူရွာသားများသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို ထွက်၍ကြည့်ကြ၏။ အမှန်မှာ ရွာသားများအနက်တွင် မိန်းမပျိုကလေးများ ပါသည်ဖြစ်၍ ၎င်းတို့သည် မြင်းချောကို လူချောစီး၍ တရွရွတဆတ်ဆတ်ဖြစ်နေသော ဖလိုင်းဝင်းနှင့် ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်ကြခြင်းဖြစ်ပါလျက် မြင်းဘုတ်ထိုင်းကို လူဘုတ်ထိုင်းစီးသည့် အလီခန်ကမူ သူ့ကိုကြည့်သည်အထင်နှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးသပ်လိုက်ရသည်များမှာ လက်ညောင်းစရာ ကောင်းတော့သည်။

ရွာကို ဖြတ်ကျော်၍ လမ်းဆုံအနီးသို့ ရောက်ကြသောအခါ–

ကျွန်ုပ်။ ။"ကိုယ့်လူက နှုတ်ခမ်းမွေးသပ်လိုက်ရတာ လက်မညောင်းဘူးလား"

ခန်။ ။"နှုတ်ခမ်းမွေးသပ်ဆို ဒီတစ်ဝိုက်မှာ ဒီရွာဟာ နာမည်ကြီးပေါ့ဗျ"

ကျွန်ုပ်။ ။"ဘာနာမည်ကြီးတာလဲ"

ခန်။ ။"အပျိုချောတာလေ...ခင်ဗျား မမြင်ခဲ့ဘူးလား... ကြည့်လိုက်ကြတာ မျက်လုံးတောင် ပေါက်ထွက်မတတ်ပဲ"

ကျွန်ုပ်။ ။"ဘယ်သူ့ကိုကြည့်ကြတာလဲ ခင်ဗျားကိုလား၊ ကျွန်ုပ်ကိုလား"

ခန်။ ။"ဒီအရပ်ကမိန်းကလေးတွေက ပါးမြိုင်းမွေးမရှိတဲ့ ခင်ဗျားလိုလူကို ကြည့်ဖို့မပြောနဲ့ လူရှိတယ်တောင် မထင်ဘူး"

ကျွန်ုပ်သည် ဒေါသတကြီးနှင့် ရုန်ဖြစ်ဦးမည့်

mgyoe.com

mgyoe.com

အကြံနှင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် အလီခန်သည်မြင်းကို ခြေဆောင့်လျက် အနောက်ဘက်လမ်းချိုးသို့ ဝိုင်းသွားသည်နှင့် ကျန်ပ်လည်း အရှေ့ဘက်လမ်းချိုးသို့ လိုက်လာခဲ့ရပါတော့သည်။ အလီခန်သည် အထင်ပါစကားကို ငါးမိခန့် စောစောပြောခဲ့လျှင် စစ်ကိစ္စကို နောက်ထား၍ ကျန်ပ်နှင့်ရှေးဦးစွာ သင်္ကာရှင်းရပေဦးမည်။ ကျန်ပ်တစ်ယောက်တည်း မြင်းစီးလာခဲ့၍ နေဝင်ရီသရော်အချိန်တွင် တောင်ပူစာတစ်ခုအနီး စမ်းချောင်းကလေးသို့ ရောက်လာသည်တွင် ကျန်ပ်သည် မြင်းကို ရေတိုက်၍ ခေတ္တအမောဖြေရင်း ပေါင်မုန့်၌ အမဲသားညှပ်ထားသည့် "ဆင်းဒွတ်ချ်" သုံးလေးခုကို ရေနှင့်ကျိုက်ချရ၏။ ထို့နောက် မှောင်မိုက်လာ၍ သွားရမည့်လမ်းသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သော် တောတစ်ဝိုက်တွင် စစ်တပ်ကြီးစခန်းချထားသည့် လက္ခဏာနှင့် ဖိုထားသောမီးပုံများ၏ အလင်းရောင်တဝင်းဝင်းရှိသည်ကို မြင်ရသည်။ စစ်တပ်ဟူသည်မှာ ရန်သူစစ်တပ်ဖြစ်ရမည်ဟု ကျန်ပ်က တွက်မိသော်လည်း ရှောင်ကွင်း၍ မသွားရ၊ တောက်လျှောက်ဖြတ်သွားရမည်ဟု ဗိုလ်ချုပ်ပြောလိုက်သောစကားကို သတိရ၍ ရင်ဘတ်ထဲ၌ ထိုးထည့်ထားသော စာကလေးကို စမ်းသပ်ကြည့်မိသေး၏။

ကျန်ပ်သည် မြင်းပေါ်သို့ပြန်တက်၍ တောခရီးတစ်လျှောက် ခပ်သုတ်သုတ်နှင်လာခဲ့သည်တွင် ခါး၌ထိုးထားသော ခြောက်လုံးပူးနှင့် မားလွယ်တို့ကို မကြာခဏ စမ်းကြည့်မိ၏။ ဆွတ်ခနဲမြည်သံကြားတိုင်း လက်နက်ကို သတိရ၏။ ဤသည်ကား စစ်သားကောင်းတစ်ယောက်၏ ဂုဏ်အင်္ဂါပေတည်း။ တဲကုပ်ကလေး သုံးလေးလုံးအနီး ချောင်းတစ်ခုခု၌ ရေခပ်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ရှေ့တွင် ရန်သူရှိသည်ဟု ကျန်ပ်အား သတိပေးရှာ၏။ သနားကမားရှိ၍ စစ်ဗိုလ်ပီပီ ခန့်ညားသော ကျန်ပ်၏ ရုပ်လက္ခဏာကြောင့် ကျန်ပ်အတွက် ပူပန်သောကရောက်ပုံရ၏။ သို့ရာတွင် ကျန်ပ်သည် မိန်းကလေး စိတ်အေးအောင် ပြောနေဖို့အချိန်မရတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်၏ အမိန့်အတိုင်း ရှေ့သို့ဇွတ်တိုးရပါတော့သည်။

၁၀ မိနစ်ခန့်မြင်းစိုင်းလာခဲ့သော် ရွာတစ်ရွာ၏ တံခါးဝသို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ရာ တူရကီမြင်းစစ်သားသုံးယောက်တို့သည် မြင်းများကို ချိတ်ထား၍ မီးပုံတစ်ခုအနီးတွင် စစ်သားများထုံးစံအတိုင်း စကားဖျင်းပြောလျက် ရယ်မောနေကြသည်။ ကျန်ပ်ကိုမြင်သောအခါ တူရကီစစ်သားများသည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက်ထပြေးလာပြီး လက်ရဖမ်းဖို့ ကြိုးစားကြရာ တစ်ယောက်ကို မြင်းနှင့်တိုက်၍ အခြားတစ်ယောက်ကို မားနှင့်ခုတ်ပိုင်းချ၏။ သို့ရာတွင် ပထမလူကို ဝင်တိုက်ရသည်နှင့် မြင်းခြေချော်သွား၍ ကျန်ပ်၏ ခြေချက်သည် ချိန်သားမရဘဲ လွဲချော်သွားခဲ့သည်။ ဤအတောအတွင်း၌ အနီးအပါးတစ်ဝိုက်ရှိ တူရကီစစ်သားများလည်း ဝိုင်းအုံပြေးလာကြရာ ကျန်ပ်သည် မည်သူ့ကိုမျှဂရုမစိုက်ဘဲ ရွာလယ်လမ်းမကြီးအတိုင်း ကဆုန်စိုင်းလာခဲ့သည်။ ထိုခဏ၌ "ဒိုင်း... ဒိုင်း" မြည်သော သေနတ်သံနှစ်ချက် ကြားလိုက်၍ ရှိခနဲမြည်သော ကျည်ဆန်များလည်း နားရွက်နားမှ ပွတ်သီသွားကြသည်။ သို့ရာတွင် ကျန်ပ်ကိုလည်းကောင်း၊ မြင်းကိုလည်းကောင်း မထိမှန်ချေ။ နောက်တစ်ခဏ၌ စစ်သားတစ်ယောက်သည် လမ်းကွေ့မှ ချောင်းနေ၍ ကျန်ပ်၏မြင်းဇက်ကြိုးကို တစ်ဟုန်ထိုး ခုန်ဆွဲလိုက်၏။ သို့သော် ကျန်ပ်က လက်မောင်းကို ခုတ်ချလိုက်သည်နှင့် ဝူးဝူးဝါးဝါးအော်ကာ ကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကျန်ပ်သည် မြင်းပေါ်၌ ပြားပြားဝပ်လျက် အတင်းနှင်တော့သည်တွင် ဖလိုင်းဝင်းသည် ခွေးများလိုက်သော ယုန်ကလေးကဲ့သို့ မြေကြီးပေါ်တွင် ခြေလေးဘက်တစ်ပြိုင်နက်တည်းကားလျက် ပြားပြားဝပ်နေသည် ထင်ရအောင်ပြေးရာလေရကား ဤစာပိုဒ်ကိုဖတ်ရှုရသလောက်မျှ မကြာမီ လူရောမြင်းပါ ရွာပြင်သို့ ရောက်ခဲ့ကြလေပြီ။

သို့ရာတွင် ကျန်ပ်သည် မြင်းကိုအနည်းငယ်မျှ အရှိန်မသတ်ဘဲ ၁၀ မိနစ် ခန့် ခြေကုန်နှင်ပြီးသည့်နောက်မှ ဇက်သတ်၍ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်သေး၏။ သို့သော် မြင်းခွာသံလုံးဝမကြားရသည်နှင့် ကျန်ပ်နောက်မှ ရန်သူများ လိုက်လာခြင်းမရှိဟု သိရပေသည်။ တစ်နာရီခန့် ဆက်လက်နှင်ခဲ့ပြန်သော် ချောင်းတစ်ခုသို့ ရောက်လာ၍ မြင်းကိုရေတိုက်ခြင်း၊ ချွေးများကို သပ်ချခြင်း စသည်ဖြင့် အမောပြေအောင် လုပ်ပေးပြီးမှ သကြားခဲကလေးနှစ်လုံး ဆုပေးလိုက်သည်။ ကျန်ပ်၏ ဝါသနာကား မြင်းနှင့်ခရီးသွားရတိုင်း လူအတွက်သာမဟုတ် မြင်းအတွက်လည်း ယုတ်စွအဆုံး အမောပြေစရာ အချို့ခဲကလေး အနည်းငယ်ဆောင်ယူလာတတ်လေရာ သကြားခဲကလေးနှစ်လုံးမှာ ပြောပလောက်သော အာဟာရ

mgyoe.com

mgyoe.com

မဟုတ်သော်လည်း မြင်းပေါ်သို့ ပြန်တက်၍ ခရီးဆက်ကြသည်တွင် ခြေလှမ်းပုံနှင့် ရွှေလာပုံကိုကြည့် ခြင်းအားဖြင့် မြင်းမှာအတော်လန်းဆတ်လာသည်ဟု သိရပေသည်။

ထိုညဥ့်မှာ လဆန်း ၁၀ ရက်ဖြစ်နေ၍ လမင်းသည် ကောင်းကင်၌ အတော်ကြီးနေသည့်အလျောက် တောလမ်းတစ်လျှောက်မှာလည်း ထိန်ဝင်းလျက် ရှိ၏။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်၌ စစ်သားများ စခန်းချနေဟန်တူ၍ ခပ်မှုးမှုးနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းသီဆိုသော တေးသံများကြားရသော်လည်း လမ်းနှင့် တော့်ကပ်နေသည် မဟုတ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်ကလည်းကောင်း၊ သူတို့ကလည်းကောင်း မမြင်ကြရချေ။ သို့သော် တစ်နေရာသို့ရောက်၍ မြေကမူကြီးတစ်ခုကို ကျော်လွန်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မီးပုံအနီးတွင် မီးလှုံနေကြသော တူရကီစစ်သား လေးငါးယောက်တို့နှင့် ပက်ပင်းပါတွေ့ဆုံမိလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် (ကျွန်ုပ်ကိုယ် ကျွန်ုပ် ချီးကျူးသည်ဆို၍ မယုံမကြည်မရှိလေနှင့်)အလွန်တော်သော စစ်သားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အလျောက် အရေးကိစ္စကြုံသည့် အခါတိုင်း အလွန်လျင်မြန်စွာ စိတ်ကူးနိုင်၏။ ၎င်းတို့အနီးတွင် မြင်းများရှိနေသည်ကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် ဤလူစုကား ကျွန်ုပ်ကို လိုက်ဖမ်းတော့မည်ဟု ကျွန်ုပ်သိ၏။ သို့ဆိုလျှင် ရှေ့သို့တက်မည်လော၊ နောက်သို့ဆုတ်ပြေးမည်လော၊ မည်သည့်ဘက်သို့ ပြေးကြတော့မည့်အတူတူ ကျွန်ုပ်သည် နောက်သို့လှည့်မပြေးခင် ရှေ့သို့တိုးမည်ဟု တစ်ခဏခြင်းအတွင်း ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်အဖို့မှာ ဆုံးဖြတ်ခြင်းနှင့် ဆုံးဖြတ်သည့်အတိုင်း လုပ်ခြင်းသည် "ဒိုးဒေါက်"ကိစ္စမျှသာ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် ဖလိုင်းဝင်း၏ နံဘေးကို ခြေဖနောင့်နှင့်ဆောင့်လျက် ဇက်ကြိုးကိုတွန်းကာ ကိုယ်လုံးကွေ့ပေးလိုက်ရာတွင် ဖလိုင်းဝင်းဆိုသည့်အတိုင်း နားထဲသို့ လေများ တဝှီးဝှီးတိုးဝင်သည့်တိုင်အောင် ပြေးလေတော့သည်။ "ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း" မြည်သော သေနတ်သံသုံးချက်ကြားရ၍ ကုန်းနှီးတွင် တောက်ခနဲမြည်သွားပြီး ဖလိုင်းဝင်း၏ ကိုယ်လုံးလည်း ယိုင်သွားသည် ထင်လိုက်ရ၏။ သို့သော် အပြေးမပျက်သည့်ပြင် တိုး၍ လျင်မြန်သေးသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။ များမကြာမီ နောက်မှ မြင်းခွာသံများ ကြားရ၍ မြင်းသုံးစီး လိုက်လာသည်ဟုသိရ၏။ မြင်းခွာသံများ ကြားရသည့်အခါ နှစ်စီးမှ ငါးစီးအထိ မှန်ကန်အောင် ပြောနိုင်ခြင်းမှာလည်း ကျွန်ုပ်၏ ထူးခြားချက်တစ်ခုဖြစ်သည်။

ထိန်ထိန်လင်းနေသော လရောင်တွင် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်ထင်သည့်အတိုင်း မြင်းသုံးစီးလိုက်လာကြသည့်အနက် တစ်စီးမှာ စစ်ဗိုလ်ကလေးစီး၍ ရှေ့ဆုံးမှရောက်နေပြီး ကျန်နှစ်စီးမှာ အနည်းငယ်ကွာ ကျန်ရစ်သည်။ ဖလိုင်းဝင်း လတ်ဆတ်စွာ ရှိပါလျှင် မြင်းသုံးစီးသာမက မြင်းတပ်တစ်တပ်လုံး လိုက်သော်လည်း မှုစရာမဟုတ်ချေ။ ယခုမှာ တစ်နေ့လုံး ခရီးပန်းလာခဲ့၍ အသည်းကောင်းလှသောမြင်းဖြစ်၍သာ ပြေးနိုင်ရှာသည်။ သို့နှင့်ပင် ရှေ့ဆုံးမှ စစ်ဗိုလ်ကလေးစီးသော မြင်းတစ်စီးတည်းသာ တဖြည်းဖြည်းမီလာ၍ ကျန်နှစ်စီးမူကား ကြာလေဝေးလေ ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။

ဤနည်းအတိုင်း တစ်မိုင်ကျော်ကျော် ပြေးခဲ့ကြ၍ နောက်မြင်းနှစ်စီးသည် ဝေးသည်ထက်ဝေးကျန်ရစ်ခဲ့သည်တွင် ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ကူးတစ်ခုရလာ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဖလိုင်းဝင်းကို မသိမသာ ဇက်ထိန်းပေးသဖြင့် သေနတ်တစ်ပစ်အတွင်း သို့ချဉ်းကပ်လာရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် စစ်ဗိုလ်ကလေး၏အကြောကိုသိလို၍ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အမှန်မှာ ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်အား သေနတ်ပစ်ဖို့သာရှိ၏။ ဤကဲ့သို့မပြုဘဲ ဓားဝင့်ကာဆက်လက်စိုင်းလာခြင်းကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် သူ၏မြင်းကုန်းနှီးမှ သေနတ်ဖြုတ်ထား၍ မပါလာကြောင်း ကျွန်ုပ် ရိပ်မိလေပြီ။ သို့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်ပြုသမျှ သူခံရချေတော့မည်ဟု သိရလေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် ဖလိုင်းဝင်းကို ဇက်ထိန်းပေးသည်ထက် ထိန်းပေးလိုက်စဉ် စစ်ဗိုလ်ကလေး၏ မြင်းနှာခေါင်းဖျားသည် ဖလိုင်းဝင်း၏ အမြီးနှင့် တစ်လံကျော်ကျော်မျှသာ ဝေးကွာတော့သည်။ သူကမူ "ဆာရင်းဒါး" (လက်နက်ချ)ဟူ၍ ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်ရင်း ဓားကိုလည်း ယမ်းပြ၏။ ပထမ၌ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ မျက်နှာသို့ တည့်တည့်ကြီးချိန်၍ ခလုတ်ဖြုတ်တော့မည်လုပ်ပြီးမှ တစ်ဖက်သတ်အနေ ပစ်သတ်ရာကျတော့မည်ဆို၍ ပြောင်းဝကို အောက်သို့နှိမ့်ပြီးလျှင် မြင်းပခုံးကို ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။ မြင်းရောလူပါ ဒလိမ့်ခေါက်

mgyoe.com

mgyoe.com

ကွေးကျရခြင်းသည် မသက်သာလှသော်လည်း ဤမျှ ထက်သက်သာအောင် ကျွန်ုပ် မတတ်နိုင်တော့ချေ။ ဖုံတွေ ထောင်းခနဲ ထသွားသည်ကိုသာ မြင်ရပြီးနောက် ကျွန်ုပ် သည် လှည့် ၍မကြည့်တော့ဘဲ ဖလိုင်းဝင်းကိုသာ နှင်ရပါတော့သည်။

အတန်ကြာလတ်သော် နောက်မှလိုက်လာသော မြင်းခွာသံများမှာ ကြားမြဲတိုင်းကြား၍ ဤလူနှစ်ယောက်သည် သူတို့၏ စစ်ဗိုလ်ကလေးကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး ကျွန်ုပ်နောက်သို့ လိုက်နေသေးကြောင်း သိရ၏။ ဤတွင် ကျွန်ုပ်မှာ ဖလိုင်းဝင်းကို အနားပေးလိုသော်လည်း မဖြစ်တော့ဘဲ နှင်မြဲတိုင်း ဆက်လက်နှင်ရပြန် ပါတော့သည်။

နှစ်မိုင်ခန့် ဆက်လက်ပြေးမိလတ်သော် ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့၌ လမ်းပေါ်တွင် ရန်သူမြင်းတပ်ကြီး ပိတ်ဆီးနေသည်ကိုမြင်ရပြန်သည်။ နောက်၌ကား ရန်သူနှစ်ယောက်၊ ရှေ့၌ကား ရန်သူတစ်တပ်လုံးရှိနေရာ မည်ကဲ့သို့ ပြုရချေမည်နည်း။ ထိုခဏ၌ အကြံအစည်တစ်ခု ပေါ်လာသည်မှာကား ရန်သူနှစ်ယောက်၏လက်သို့ အရှုံးပေးအပ်နှံရခြင်းထက် တပ်ကြီးတစ်တပ်လုံးသို့ အပ်နှံလိုက်ရခြင်းသည် ကျွန်ုပ်အဖို့ ဂုဏ်ရှိမည်ဟု စဉ်းစားမိသည်။ ဤတွင် ကျွန်ုပ်သည် အနည်းငယ်မျှ ဆိုင်းတွနောင့်နေးခြင်းမရှိဘဲ ရှေ့သို့ဆက်လက်၍ နှင်လာခဲ့သည်။

အနီးသို့ချဉ်းကပ်သောအခါ၌ "ဂေါ့ဒမ်ဘလယ်ဒီဖူး" စသော ဂေါရာဃံများ ကြား၍ အသေအချာကြည့်လိုက်ရာတွင် ဖြူလီစီယာဂေါရာစစ်တပ်ကြီး ဖြစ်နေခြင်းကို အံ့သြဝမ်းမြောက်စွာ တွေ့မြင်ရသည်။ သို့သော် ရန်သူလိုက်၍ ပြေးခဲ့ရခြင်း မဟုတ်လေဟန်ဖြင့် "ကျွန်ုပ်နောက်တွင် သုံ့ပန်းနှစ်ယောက် ဖမ်းခေါ်လာခဲ့ပါတယ်" ဟု စစ်ဗိုလ်အား ဖိန်းစမ်းပါသေး၏။ သို့သော် တူရကီနှစ်ယောက်တို့မှာ ကျွန်ုပ်ထက် မျက်စိစူးသူများဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မသိရသေးမီကပင် လှည့်ပြန်ပြေးကြကုန်လေ၏။

ဖြူလီစီယာစစ်တပ်ထဲတွင် မြန်မာပြည်၌ ကျွန်ုပ်နှင့် လက်တွေ့ထိုးသတ်ခဲ့ဖူးသည့် ဆာဂျင်ဘွတ်ချားဆိုသူ တစ်ဦး ပါရှိ၏။ မျက်နှာဖြူများသည် ဤခေတ်တွင် နယ်ချဲ့သမားဆို၍ နာမည်ပျက်ကြသော်လည်း စင်စစ်အားဖြင့် နယ်ချဲ့အလုပ်သည် ဓနရှင်ကုမ္ပဏီသူဌေးကြီးများ၏ အလုပ်မျှသာဖြစ်၏။ အောက်တန်းစားနှင့် လူလတ်တန်းစားမူကား ချစ်ဖွယ်ကောင်းသည့် ထူးခြားချက်များ ရှိကြပါပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည်မြန်မာပြည်လက်တွေ့ပွဲတွင် ဆာဂျင်ဘွတ်ချားကို အလဲထိုးခဲ့ဖူးသော်လည်း ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်အပေါ် ရန်ငြိုးမထားရုံသာမက သူက နိုင်ဖူး၍ ကျွန်ုပ်ရှုံးခဲ့ဖူးသည်ထင်ရလောက်အောင် ကျွန်ုပ်ကို တမ်းတမ်းတတ ခင်မင်လျက်ရှိ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်က အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလိုက်သည်တွင် ဘွတ်ချားသည် ကျွန်ုပ်အတွက် စစ်ဗိုလ်ကြီးတာဝန်ယူ၍ ဧည့်ခံကျွေးမွေးပါပေသည်။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်က ဒေရီယန်မြို့တွင် စခန်းချလျက်ရှိသော အာဖဂန်စစ်ဗိုလ်ချုပ်လက်သို့ စာတစ်စောင်ပေးဖို့ ပါလာကြောင်း ပြောပြသောအခါ

ချား။ ။"ခင်ဗျားသွားရမည့် လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ တူရကီတွေရှိတယ်"

ကျွန်ုပ်။ ။"ရှိချင်ရှိ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်သွားရမှာပဲ"

ချား။ ။"သို့သော် ရှေ့မှာရှိတဲ့ မာလိကောက်ရွာအထိ တော့ ကျုပ်တို့နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့နိုင်တယ်။ ကျုပ်တို့စစ်ဗိုလ်က အဲဒီကို သွားမလို့"

ကျွန်ုပ်။ ။"ဒီလိုဆို ကောင်းတာပေါ့"

ကျွန်ုပ်သည် ဖြူစီလီယာဂေါရာ စစ်တပ်ကလေးနှင့်အတူ လိုက်သွား၍ မာလ်ကောက်ရွာအနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိကြလျှင်ပင် ထင်းခွေသမားတစ်ယောက်နှင့် တွေ့၍ မာလိကောက်ရွာသို့ တူရကီစစ်သားများ ဝင်သွားထားကြောင်း၊ သို့သော် ၎င်းတို့စစ်တပ်မှာ စစ်သားသုံးလေးဆယ်ထက် ပိုလိမ့်မည်မထင်ကြောင်း ပြောလေသည်။ ဖြူစီလီယာစစ်တပ်မှာ အဝေးကြီးမှရောက်လာခြင်းဖြစ်၍ မာလ်ကောက်ရွာကို စီးထားသောတူရကီများသည် မိမိတို့အနီးအပါးတွင် ရန်သူရှိနိုင်မည်မဟုတ်ဟု တစ်ထစ်ချယုံကြည်ထားသည့်လက္ခဏာနှင့် ကင်းစောင့် အနှံ့အပြားချထားခြင်းမပြုဘဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့နေလိုက်ကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဖြူစီလီယာ စစ်တပ်က တံခါးစောင့်နှစ်ယောက်ကို ရုတ်တရက်ဝင်အုပ်လိုက်ရာတွင် ရွာအတွင်းမှ တူရကီစစ်သားများ မနိုးကြားဘဲ ရွာထဲသို့ ခပ်ချောင်ချောင် ဝင်နိုင်ကြသည်။

မာလ်ကောက်ရွာအတွင်း၌ အကောင်းဆုံးအဆောက်အအုံမှာ ရွာသူကြီးနေသော အုတ်တိုက်ကြီးဖြစ်ရာ တူရကီစစ်ဗိုလ်မှာ ၎င်းအုတ်တိုက်တွင်ရှိသည်ဟု သတင်းအရ ဖြူစီလီယာစစ်သားများသည် အုတ်တိုက်ကို

ဝိုင်း၍ လက်နက်ချခိုင်းခြင်းဖြင့် တူရကီဘက်မှ စစ်သားခြောက်ယောက်၊ ဖြူစီလီယာဘက်မှ စစ်သားတစ်ယောက် ကျဆုံးရုံမျှဖြင့် အတိုက်အခိုက်ပြီးဆုံးကာ မာလကောက်ရွာကို အုပ်စီးနိုင်ကြလေသည်။

ကျန်ပ်ကား ဤရွာတွင် တစ်ညနား၍ နံနက်လင်းကာနီးမှ ခရီးဆက်မည်အကြံနှင့် ဆာဂျင်ဘွတ်ချား၏ ဖိတ်မန္တကပြုချက်အရ ၎င်းအုတ်တိုက်ကြီးတွင် စားစရာရှိသမျှ မွေနှောက်ရာဖွေကာ စားပွဲထိုင်ရန် ပြင်ဆင်ကြလေသည်။ ဖလိုင်းဝင်းအတွက်မူ မြက်ခြောက်နှင့် ရေတစ်ပုံးရွာ၍ မြင်းဇောင်းတွင် နေရာချထားခဲ့လေပြီ။

ကျန်ပ်နှင့် ဆာဂျင်ဘွတ်ချားသည် ဖြူစီလီယာစစ်တပ်နှင့် အတူပါလာသော ပေါင်မုန့်ခြောက်နှင့် ငါးသေတ္တာမျှလောက်နှင့် မကျေနပ်နိုင်ကြဘဲ သူကြီးအိမ်ဆိုလျှင် စားစရာသောက်စရာ ရှိရဦးမည်ဆိုကာ အနှံ့အပြားလိုက်လံ ရှာဖွေကြရာမှ မြေတိုက်ကိုသတိရ၍ ဆင်းသက်ရှာဖွေကြသည်။ ဘွတ်ချားသည် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်တောင်း၍ ကျန်ပ်နှင့်အတူ မြေတိုက်ထဲ၌ ရှာဖွေကြရာတွင် စွန်ပလွန်သီးခြောက်၊ သကြားစသော စားစရာများအပြင် ချက်အရက် စဉ့်အိုးတစ်လုံးကိုလည်း တွေ့ကြသည်။

"ကော်တာပဲကွ" ဟု အောက်မေ့၍ စွန်ပလွန်သီးခြောက်ကိုဝါးရင်း အရက်ခပ်ယူရန် သံဘူးလွတ်တစ်ခုကို ရှာလျက်ရှိစဉ် အပေါ်ထပ်မှ သေနတ်သံအမြောက်အမြားနှင့်တကွ အော်သံတစ်သံ၊ အမိန့်ပေးသံများ ကြားရသည်။ တစ်ချက်တလေ ပီသစွာပေါ်ထွက်လာသောအသံကို ကြားရခြင်းအားဖြင့် အင်္ဂလိပ်လည်းမဟုတ်၊ တူရကီလည်းမဟုတ်၊ ဂျာမန်အသံဖြစ်သည်ဟု ကျန်ပ် တွေးမိသည်။

ဘွတ်ချားမူကား အသံကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ၏တာဝန်ဖြစ်သည်ဆို၍ မြေတိုက်ပေါ်သို့ တက်ပြေး၍ ကျန်ပ်မူကား ဖြူစီလီယာတပ်သား မဟုတ်သောကြောင့် တာဝန်ဟူ၍မရှိ၊ ကိုယ့်ဟာကို အလွတ်ရန်းဖို့သာ အလုပ်ရှိသူဖြစ်၍ ဘွတ်ချားသည် မြေတိုက်ပေါ်သို့ တက်ပြေးစဉ် ဖယောင်းတိုင်ကို ပစ်ချခဲ့သဖြင့် ကျန်ပ်မှာ မှောင်ကြီးထဲတွင် ရှိနေရစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျန်ပ်၏ ပထမဦးဆုံးအလုပ်မှာ ဖယောင်းတိုင်ကိုတွေ့အောင် ရှာရန်ဖြစ်၏။ အိတ်ထဲ၌ မီးခြစ်ဆံ လေးငါးချောင်းပါသော မီးခြစ်ဘူးတစ်လုံးရှိ၍ တစ်ဆံပြီးတစ်ဆံခြစ်ကာ ရှာပါသော်လည်း ဖယောင်းတိုင်ကို မတွေ့ရချေ။ နောက်ဆုံးတွင် မီးခြစ်ဆံတစ်ဆံတည်းသာ ကျန်တော့သည်နှင့် မခြစ်တော့ဘဲ မှောင်ထဲတွင် လက်ဖြင့် စမ်းသပ်ရသည်။ ဖယောင်းတိုင်တို့မှာ စည်တစ်လုံး၏ အဟိုက်အောက်တွင် ညပ်နေသည်ကိုစမ်းမိကာ လက်ဖြင့်စမ်းရှာသောကြောင့် တွေ့ရသည်။ မီးခြစ်ဆိုလျှင် မျက်စိလျှံဦးမည်ဟု စဉ်းစားမိသေးသည်။

တစ်ဆံတည်းကျန်သော မီးခြစ်ဖြင့် ဖယောင်းတိုင်ကို ထွန်းညှိလိုက်သောအခါ တစ်ဖက်သောနံရံ၌ တံခါးတစ်ခု တွေ့ရသည်။ တွန်းကြည့်ရာ၌ကား လုံးဝမရွေ့ချေ။ အားကုန်ညှစ်၍ တွန်းသည့်အခါ အနည်းငယ်ရွေ့သည်ကို တွေ့ရ၏။ ဤအတောအတွင်း၌ မြေတိုက်အထက်မှ ကြားရသောအသံများသည် ကြောက် မက်ဖွယ်ရာ ကျယ်လောင်လာ၍ မြေတိုက်ထဲသို့ ၎င်းတို့ ဆင်းမလာမီ ပုန်းအောင်းဖို့ နေရာရှာရန် အရေးကြီးသည်ထက်ကြီးလာလေပြီ။ နောက်ဆုံး၌ ကျန်ပ်သည် စည်ကြီးတစ်လုံးကို ခြေဖြင့်ကန်လျက် တံခါးကို ကျောနှင့်တွန်းပြီး အားကုန်ညှစ် လိုက်ရာတွင်မှ ဖြုန်းခနဲ ပွင့်သွား၏။

သို့ရာတွင် ကျန်ပ်မှာ အခြားဘက်သို့ ဖြည်းညှင်းစွာ ရောက်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ကျောနှင့်ကျသွားသည်ဖြစ်၍ ဖယောင်းတိုင်ငြိမ်းသွားပြီး မှောင်ကြီးထဲ၌ ကျန်ရစ်လေတော့သည်။ သို့သော် လူးလဲ၍ထပြီးနောက် အထက်ကကြမ်းကြား တစ်ခုမှ တိုးဝင်လာသော အလင်းရောင်ဖြင့် အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါ နံရံတစ်လျှောက်၌ အစီအရီ ထောင်ထားသည့်စည်ကြီးများကို တွေ့ရသည်တွင် မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ကျန်ပ်ပုန်းအောင်းရန် အတွက် အကောင်းဆုံးနေရာတစ်ခုဟူ၍ သဘောကျမိသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျန်ပ်ဝင်လာခဲ့သော တံခါးကို ပြန်ပိတ်မည်ပြုဆဲတွင် ထူးဆန်းသော အခြင်းအရာတစ်ခုကို ကြုံတွေ့ရလေသည်။

ယခင်ဖော်ပြခဲ့သည့်အလင်းရောင်ထဲမှဖြတ်၍ လူတစ်ယောက် ပုန်းလျှိုးသည့်အမူအရာနှင့် ကုန်းကုန်း... ကုန်းကုန်းသွားလျက် နံရံအနီး၌ရှိသော စည်ကြီး တစ်လုံးထဲသို့ ဝင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ၎င်း၏ အဝတ်အစားမှာ တူရကီစစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်၏ ယူနီဖောင်းဖြစ်သည်ဟူ၍ နောက်တစ်ခဏတွင် ကျန်ပ် စဉ်းစားမိသည်။ ထိုသူသည် ကျန်ပ်ဝင်လာသည်ကိုသိ၍ ကြောက်သော

mgyoe.com

mgyi.com

ကြောင့် ပုန်းအောင်းခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍လည်း ချက်ချင်းပင် ရိပ်မိသည်။ ဤတွင် ကျန်ပ်သည် တတ်သရွေ့မှတ်သရွေ့ တူရကီစကားဖြင့် ခက်ထန်တင်းမာသော လေသံမျိုးဖြစ်စေလျက်...

နပ်။ ။"ဟေ့လူ မောင်မင်း ပုန်းလို့ဘာရမလဲ၊ လာခဲ့၊ လာခဲ့ ခုချက်ချင်းထွက်ခဲ့"

ထိုသူသည် ရုတ်တရက်ထွက်မလာဘဲ ပုန်းနေသေး၏။

နပ်။ ။"ထွက် မထွက်ဘူးလား၊ ပစ်သတ်လိုက်ရမလား"

လူ။ ။(ဦးခေါင်းပြူလျက်)"ကျုပ်ကို ကတိပေးမလား"

နပ်။ ။"ဘာကတိလဲ"

လူ။ ။"မသတ်ပါဘူးလို့ ကတိထားပါ။ နို့မို့ရင် ကျန်ပ်က ခံတိုက်မှာပဲ"

နပ်။ ။"ကောင်းပြီ၊ ကတိပေးတယ်။ လက်နက်ချလိုက်ပါ"

ထိုသူသည် ၎င်း၏ဓားကောက်ကြီးကို ပစ်ပေးလိုက်သည်။

နပ်။ ။"ခင်ဗျား ဒီအထဲ ဘယ်နယ်ရောက်နေသလဲ"

လူ။ ။"စားစရာများ ရှိသလားလို့ ဆင်းရှာတုန်း ခင်ဗျားတို့လူစု ရောက်လာလို့ ပုန်းနေရပါတယ်"

ဤလူကား ဖြူစီလီယာစစ်တပ် ရောက်လာခြင်းကိုသဘသိ၍ ဂျာမန်စစ်တပ်က တစ်ဖန်ပြန်သိမ်းခြင်းကိုကား မသိချေ။

ထို့နောက် ကျန်ပ်က ၎င်း၏ရာထူးကို မေးမြန်းရာ ဗြိတိသျှစစ်တပ်တွင် ကပွတိန်ရာထူးနှင့် ညီမျှသော အဆင့်အတန်းရှိသည်ဟု သိရသည်။

ဤအတောအတွင်း ကျန်ပ်၏ ဦးနှောက်သည် လျင်မြန်စွာ အလုပ်လုပ်လျက်ရှိသည်။ အခြေအနေကို အမှန်အတိုင်း သူသိရလျှင် ကျန်ပ်က သူ့ကို ဖမ်းရန်မဟုတ်။ သူကသာ ကျန်ပ်ကို ဖမ်းချေမည်ဟူသော စိတ်ကူးမှအစပြု၍ ဆက်လက်ပြီး အကြိတ်စခုသည် လျှပ်ပစ်သကဲ့သို့ ကျန်ပ်၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် လက်ခနဲ ပေါ်လာတော့သည်။ ဤတွင်...

ကျန်ပ်။ ။"ခင်ဗျားတော့ ဒုက္ခပဲဗျို့"

လူ။ ။"အလိုလေး ဘာကြောင့်လဲဗျ"

ကျန်ပ်။ ။"ကျန်ပ်တို့ စစ်တပ်က စစ်သားတွေက ခင်ဗျားတို့ တူရကီဆိုရင် သိပ်မုန်းတာပဲ။ မြင်မြင်ချင်း ဆွဲဆုတ်ရမလားချည်းပဲ။ စစ်ဗိုလ်က ဟန့်နိုင်တားနိုင်လွန်းလို့သာ၊ သူတို့သဘောအတိုင်းဆိုရင် သုံ့ပန်းတစ်ယောက်မှ ထားမှာမဟုတ်ဘူး"

လူ။ ။"အမယ်လေး ဟုတ်ကဲ့လားဗျ"

ကျန်ပ်။ ။"ဟုတ်တာပေါ့၊ ခင်ဗျားကို ဒီအတိုင်းခေါ်သွားရင် ကျုပ်က ဘာမှ မပြောခင် ဘဲ့နက်နဲ့ ထိုးသူကထိုး၊ သေနတ်နဲ့ ပစ်သူကပစ် လုပ်ကြတော့မှာပဲ"

လူ။ ။"ဒီလိုဆို ခက်ချေလားဗျ"

ကျန်ပ်။ ။(ဦးခေါင်းကုပ်ကာ စဉ်းစားနေဟန်နှင့်)"သို့သော် ဒီလိုလုပ်ကြစို့လား၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ အဝတ်ချင်း လဲလှယ်ဝတ်ထားရင် သက်သာမလား မဆိုနိုင်ဘူး။

လူ။ ။"ဒီလိုဆို ခင်ဗျားကို ဝိုင်းပြီးမလုပ်ကြပေဘူးလဲ့ားဗျ"

ကျန်ပ်။ ။"ကျုပ်ကိုတော့ လူတိုင်းကသိနေလို့ တော်သေးတယ်။ ယူနီဖောင်းကိုမြင်လို့ ဘဲ့နက်နဲ့ပြေးလာပေမယ့် ဟော့ကောင်၊ ငါပါကွဆိုလိုက်ရင် တန့်သွားနိုင်တယ်။ ခင်ဗျားဆိုတော့ လက်လွန်ပြီးမှ ကျုပ်က တားရတော့ ခင်ဗျားဗိုက်ပေါက်တာက အရင်ဖြစ်လိမ့်မယ်"

လူ။ ။"ကောင်းပါပြီဗျ၊ ဒီလိုဆိုလည်း လဲဝတ်ကြတာပေါ့"

ကျန်ပ်နှင့် တူရကီစစ်ဗိုလ်တို့သည် ယူနီဖောင်းချင်း လဲလှယ်ဝတ်ကြသည်။ မက္ကဒေါနယ်စာကိုမူ မေ့လိမ့်မည်မဟုတ်။ အိတ်ချင်းပြောင်းထည့်ရသည်။

ကျန်ပ်။ ။"ခင်ဗျားကို မယုံကြည်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ဝတ္တရားအတိုင်းတော့ လုပ်ဦးမှဖြစ်မယ်" ဟုပြော၍ ကျန်ပ်သည် ထိုလူအား မြေတိုက်ထဲတွင်တွေ့သော ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် စည်ကြိုးတစ်လုံးတွင် ပူးကပ်ချည်တုပ်ထားခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် ကျန်ပ်သည် ကျန်ပ်တွန်း၍ ဖွင့်သော့တံခါးကို ပိတ်ထားခဲ့၍ မြေတိုက်ပေါ် တက်လာခဲ့သည်။

အုတ်တိုက်ထဲ၌ကား ဂျာမန်စစ်သားများ ရှုပ်ယှက်ခတ် ရှိနေသည့်အထဲတွင် တူရကီစစ်ဗိုလ်များလည်း ပြောက်ကျားပါရှိသည်။ ကျန်ပ်မှာ မတော်၍ မိသွားလျှင် သူလျှိဆို၍ ချက်ချင်းပစ်သတ်ခြင်းခံရမည်ဟု သိသော်

mgyoe.com

လည်း အပွဲပွဲနွဲ့နွဲ့သော ဂျမဒါကိုကိုကြီး ဖြစ်သည့်အ လျောက် လူအုပ်ကြီးတွင် ခါးထောက်ကာ အေးအေး ဆေးဆေး ဖြတ်လာခဲ့သည်။ ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက် က လက်မောင်းကို ဆွဲလှည့်ကာ ဝမ်းသာအားရစကား ပြောသော်လည်း ကျွန်ုပ်က "ကင်းမရဒ်"(ရဲဘော်)ဟု တစ်ခွန်းတည်းပြော၍ တိုက်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ တူရကီစစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်က ဝမ်းသာအားရပြေးလာ၍ စကားပြောမည်လုပ်ပြန်ရာ ကျွန်ုပ်က ကိစ္စအရေးကြီးဟန် နှင့် မြင်းတွေကို လက်ညှိုးညွှန်လျက် စကားပြောဖို့ အချိန် မရှိလေဟန်ဆောင်ခဲ့ရသည်။ တိုက်ရှေ့ရှိ မြင်းဧောင်းထဲမှ ဖလိုင်းဝင်းကိုဆွဲထုတ်၍လွှားတက်မည်ပြုရာတွင် တူရကီ စစ်သားတစ်ယောက်က တစ်စုံတရာ အော်ဟစ်ပြောသည် နှင့် နားထိုင်းဟန်လုပ်၍ နားကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက် ရသည်။ အရေးထဲတွင် ဖလိုင်းဝင်းသည် ကျွန်ုပ်ကိုမြင်၍ ဝမ်းသာသော အထိမ်းအမှတ်နှင့် ဟီသေးရာ လူတွေဝိုင်း ကြည့်ကြသဖြင့် ကျောရိုးထဲမှ စိမ့်တက်သွားပါတော့ သည်။

ရွာဦးမှ ထွက်လာသောအခါ တူရကီစစ်ဗိုလ်တစ် ယောက်သည် ရွာဘက်သို့ မြင်းစိုင်းလာသည်ကို ခပ်လှမ်း လှမ်းတွင် မြင်ရ၏။ ရွာပေါက်တွင်လည်း ဂျာမန်စစ်သား သုံးလေးယောက်ရှိကြ၍ ကျွန်ုပ်ကို မသက်သည့်လက္ခ ဏာနှင့် ရပ်ခိုင်းမည်လုပ်ကြ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်က ရွာဘက်သို့ မြင်းစိုင်းလာသော တူရကီစစ်ဗိုလ်သို့ လက် ညှိုးညွှန်ပြလိုက်သည်။ အရေးကြီးသောကိစ္စနှင့် စကား ပြောစရာရှိသည်အထင်နှင့် ကျွန်ုပ်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ကြ သည်။ ကျွန်ုပ်ကို ရင်ဆိုင်၍ လာနေသော တူရကီစစ်ဗိုလ် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိသောအခါ ဤသူသည် ကျွန်ုပ်အား မည်သည့်အချက်တွင် မသက်စရာတွေ့သည်မသိ၊ ၎င်း ၏မြင်းကို အရှိန် သတ်၍ ဓားကိုဆွဲထုတ်ပြီး ကျွန်ုပ်ကို ခုတ်ပိုင်းပါတော့သည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကား ဓားဖြင့်ခံ ထိုး ထိုးလိုက်သည်နှင့် တူရကီစစ်ဗိုလ်မှာ ရင်ဝတွင် ဓား ဒဏ်ရာနှင့် မြင်းပေါ်မှ ထိုးကျသွားလေတော့သည်။

ဤတွင် ရွာပေါက်မှရပ်ကြည့်နေကြသော ဂျာမန် စစ်သားများသည် အုတ်အော်သောင်းနင်းဖြစ်သွား၍ ခြေကျင်ပြေးသူကပြေးလာပြီး မြင်းရှာကြသူကရှာကြလေ ရာ ကျွန်ုပ်ကမူ ဓားကိုမြှောက်ကာ ဆဲလံပေးပြီး ဖလိုင်း ဝင်းကို ခရီးပြင်းနင်းခဲ့ရပါတော့သည်။ ဂျာမန်များသည် တူရကီစစ်ဗိုလ်တစ်ယောက် ကျဆုံးခြင်းကို အရေးကြီး သည်မထင်သောကြောင့်ပေလော၊ သို့တည်းမဟုတ် ဤ ထက်အရေးကြီးသောကိစ္စရှိသေး၍ပေလော မဆိုနိုင်။ ကျွန်ုပ်က တလှည့်ကြည့်ကြည့်နှင့် မြင်းစိုင်းသွားရပါ သော်လည်း တစ်ကောင်တစ်မြီးမျှမပေါ်လာကြတော့ချေ။

ထိုနေရာမှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် ရန်သူမတွေ့ရတော့ ဘဲ ဒေရီယန်မြို့သို့ ချောမောစွာ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် မြို့တံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါ၌ ကံကောင်း ၍သာ ဦးခေါင်းနှင့်ကိုယ် အိုးစားမကွဲသည့်အဖြစ်အပျက် တစ်ခု ကြုံရပါသေးသည်။ မြို့တံခါးအနီး၌ ဗြိတိသျှ မဟာမိတ်ဖြစ်သော အာဖဂန်မြင်းစစ်သည်တော် သုံးလေး ယောက်တို့သည် မြင်းကိုယ်စီနှင့် ပတ်တရောင် လှည့်နေ ကြရာ ကျွန်ုပ်သည် မဟာမိတ်၏ စစ်သားအချင်းချင်းဆို ၍ ဝမ်းသာအားရနှင့် ဓားကိုမြှောက်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက် သည်။ မြင်းစစ်သားများသည် အံ့ဩသော မျက်နှာထား များနှင့် ကျွန်ုပ်အား ကြည့်နေကြရာမှ စစ်သားတစ် ယောက်သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ မြင်းစိုင်းလာပြီးလျှင် အမှတ် မထင်ငေးကြည့်နေသော ကျွန်ုပ်အား ဓားရှည်နှင့် ခုတ် ပိုင်းလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ဗျာတ်လတ်လျင်မြန်သူဖြစ်၍ မြင်းလည်ဆံမွေးထဲသို့ နှာခေါင်းရောက်သွားအောင် ငုံ့ ပေးလိုက်သဖြင့် နောက်စေ့ပေါ်မှ ရှိုးခနဲ ဝဲသွားသော ဓား သံကို ကြားလိုက်ရပါသေးသည်။ စစ်သားသည် နောက် တစ်ကြိမ် ခုတ်ပိုင်းဦးမည်ဟု လှည့်လာသည်တွင် ကျွန်ုပ် ၏ ယူနီဖောင်းကြောင့် အထင်လွဲနေခြင်းဖြစ်မည်ဟု ရိပ်မိ ပါတော့သည်။ အာဖဂန်စစ်သားသည် ကျွန်ုပ်ဝတ်ထား သည့် တူရကီယူနီဖောင်းကြောင့် ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်ရာ အာဖဂန်စစ်ဗိုလ်ချုပ် နူးရ်အာမက်ရှေ့သို့ရောက် ကာမှ ရှင်းလင်းပြောပြရပါတော့သည်။ အာဖဂန်စစ်ဗိုလ် သည် ကျွန်ုပ်ပေးသောစာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ အံ့ဩသောမျက်နှာထားဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို ကျွန်ုပ်ထင် မိသည်။ အနီး၌ရှိသော စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်က...

"ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းလား"

"ဒီပြင်တစ်ယောက်ကိုလည်း ဒီစာမျိုးနဲ့အတူ လွှတ်ပါသေးတယ်"

"သူ မရောက်လာဘူး"

"ဘယ်ရောက်နိုင်မှာလဲ သူ့မြင်းက ခြေထောက် ကြီးတွေ ခုတင်တိုင်လိုပဲ"

mgyoe.com

mgyoe.com

"ဒါကြောင့်ချည်း ဟုတ်မထင်ပေါင်ဗျာ"

ဤသို့ပြောပြီးနောက် အာဖဂန်ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ၎င်း၏စစ်ဗိုလ်သည် ပြုံးစိစိမျက်နှာထားနှင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ မြန်မာလူမျိုးဖြစ်၍ အာဖဂန်ပြည်သားများ၏ မျက်နှာကို အကဲမခတ်တတ်၊ လူတစ်မျိုးလျှင် မျက်နှာထားတစ်မျိုးစီရှိ၍ အလွန်ရှုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ဗိုလ်ချုပ်၏ မိုးကာတဲမှ ထွက်လာခဲ့၍ အော်ဒလီတစ်ယောက် ခေါ်သွားသည့် နောက်သို့ လိုက်သွားပြီးလျှင် စားစရာများကို ဗိုက်တင်းအောင်စား၍ အမောအပန်း ဖြေရပါတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် စာကို ပေးအပ်ခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသောကြောင့် ရန်သူကင်းရှင်းသည့်လမ်းအတိုင်း ကျွန်ုပ်ရွေးချင်သလိုရွေး၍ ရှောင်ချင်သလို ရှောင်ကွင်းလာခဲ့ရာ ညမတိုင်မီ ဗိုလ်ချုပ်မကွေ့ခေါ်နယ်ရှိသော စခန်းသို့ ပြန် ရောက်လာခဲ့သည်။ မြင်းကို ဆိုက်ကုလားလက်သို့ အပ်ခဲ့၍ ကျွန်ုပ်သည် ဗိုလ်ချုပ်၏ ချီးကျူးစကားကြားလိုလှပြီဖြစ်သောကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်၏ မိုးကာတဲသို့ ပျာယီးပျာယာသွားသည်တွင် မေဂျာကူးပါးနှင့် ထိုနေ့က ကာနယ်တို့လည်း ရှိနေကြသည်။

ကျွန်ုပ် ဝင်သွားသောခဏ၌ ဗိုလ်ချုပ်သည် ကာနယ်နှင့် စကားပြောရင်း ကာဖီသောက်လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သောအခါ၌ ကာဖီပန်းကန် လွတ်ကျလုမတတ် ဆတ်ခနဲဖြစ်အောင် အံ့သြသွားသည်။

ချုပ်။ ။(စိတ်ဆိုးသော မျက်နှာထားနှင့်) "ဟေ့လူ... မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ"

ကျွန်ုပ်။ ။"အာဖဂန်စစ်ဗိုလ်ချုပ် နူးရ်အာမက်လက်ထဲ စာပေးပြီးလို့ အစီရင်ခံဖို့ ဝင်လာပါတယ်ဗိုလ်ချုပ်ခင်ဗျား"

ချုပ်။ ။"ဝုပ်(တ)" ဆို၍ ငေါက်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ ကျောင်းသားဖြစ်ခဲ့လျှင် သေးဖျန်းဖျန်းပါကောင်းပါ လိမ့်မည်ထင်သည်။ ဤမျှအထိ ကြောက်သွားပါ၏။ မထင်မှတ်ဘဲနှင့် ငေါက်ခြင်းခံရ၍ လန့်သွားခြင်းလည်း ပါပါလိမ့်မည်။ တကယ်ကြောက်တတ်သူမဟုတ်ခြင်းကိုကား စာဖတ်သူတို့ သိလောက်ပါပြီ။

ချုပ်။ ။"နို့၊ အလီခန်ကော"

ကျွန်ုပ်။ ။"ကျွန်တော် မသိပါ"

ဤတွင် ကာနယ်က ဖမ်းသွားသည်ဟု သတင်းကြားကြောင်း ဝင်ပြောပါသည်။

ချုပ်။ ။"ဘယ်သူက ဖမ်းသလဲ"

နယ်။ ။"တူရကီ ဖမ်းပါသည်"

ချုပ်။ ။"တူရကီ ဘယ်နှစ်ယောက် ဖမ်းသလဲ"

နယ်။ ။"တူရကီစစ်သားတစ်ယောက်တည်းက ဖမ်းတယ်ကြားပါတယ်"

ချုပ်။ ။"မခုခံဘူးပေါ့"

နယ်။ ။"မခုခံဘူး ဆိုပါသည်"

ချုပ်။ ။အလီခန် စာတတ်တယ်၊ ဒီကောင်ဟာ ဘာမှ နားမလည်ဘူး၊ အလီခန်ကို တံဆိပ်ပေးရမယ်၊ သွားတော့ မောင်မင်း"

ကျွန်ုပ်မှာ အလွန်စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းစွာနှင့် ထွက်လာမည်ပြုသည်တွင် ဗိုလ်ချုပ်က ပြန်ခေါ်လိုက်သည်။

ချုပ်။ ။"ဟေ့ လာခဲ့ဦး"

ကျွန်ုပ် လှည့်ကာ ပြန်လာ၍ ရပ်နေသည်။

ချုပ်။ ။"မောင်မင်း တော်တော်ထိုင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ မြန်မာများ ပါးတယ်ဆို၊ မောင်မင်းတစ်ယောက်တော့ ထူလှချည်တကား၊ ဒီလောက် အရေးကြီးတဲ့စာကို ရန်သူတွေနေတဲ့လမ်းအတိုင်း ဇွတ်ဖြတ်သွားရမယ် ဆိုကတည်းက အဖမ်းခံစေချင်လို့ဆိုတာ မောင်မင်း ရိပ်မိဖို့ကောင်းတယ်။ စာထဲမှာ မဟုတ်မဟုတ်တာတွေ ရေးပြီး သူတို့တစ်တွေ လမ်းချော်ကုန်အောင် လွှဲပေးလိုက်တာကို မောင်မင်းမရိပ်မိဘဲကွာ။ သွား၊ သွား၊ သွား ကျွန်ုပ်ပြောတာ ဆိုတာတွေကို ဇွေမယူနဲ့။ သူရဲကောင်းတံဆိပ် ဒီကောင့်အတွက်ပါ စာရင်းထည့်လိုက်ကာနယ်"။

■

mgyoe.com

mgyoe.com

စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို ကယ်ဆယ်ပုံ

၁၉၁၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ် ၄ ရက်နေ့တွင် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး စတင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ နောက်တစ်နှစ်ကျော် နှစ်နှစ်ခန့်မျှသောအချိန်မှာ ဗြိတိသျှနှင့်တကွ မဟာမိတ်တို့ဘက်မှ တစ်ရှုံးတည်းရှုံး၊ တစ်ဆုတ်တည်း ဆုတ်ခွာနေရသော အချိန်ဖြစ်လေရာ ၁၉၁၅ ခုနှစ် ကုန်ဆုံးကာနီး၌ မက်ဆိုပိုတေးမီးယားစစ်မျက်နှာတွင် တူရကီများနှင့် တိုက်ခိုက်ရသည့် နာလန္ဒာစစ်ပွဲမှာလည်း ဗြိတိသျှတို့အဖို့ အနစ်နာဆုံးသော စစ်ပွဲဖြစ်လေသည်။ ၎င်းစစ်ပွဲမှာ ဗြိတိသျှစစ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လက်ဖတင်နင်ဂျင်နရယ် ဆာဝီလျံဂွိုက်ဟတ်ကိုယ်တိုင် ရန်သူများလက်တွင်းသို့ ကျရောက်တော့မည့်ဆဲဆဲရှိရာမှ ကမ္ဘာအမြင်အားဖြင့် အနည်ဘာ အညတရခေါ်ဆိုလောက်သည့် ကျန်ပ်ဂျမဒါကိုကိုကြီး၏ ဦးနှောက်နှင့် သူရသတ္တိကြောင့် လက်မတင်ကလေး လွတ်မြောက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဗြိတိသျှစစ်ရာဇဝင် မှတ်တမ်းများ၌ လက်အောက်ခံ မျက်နှာမည်းအနုတ်စုတ်ဂုတ်စုတ် တိုလီမိုလီအရာရှိငယ် တစ်ယောက်၏အမည်ကို ဖော်ပြမည်မဟုတ်သော်လည်း ကျန်ပ်သည် ထိတ်ထိတ်ကြဲကော်မရှင်အရာရှိကြီးတွေ မကြိုနိုင်၍ လက်မှိုင်ချရသော ဤကိစ္စ၌ ဘယ်ကဲ့သို့ စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်များကို အပိုအလိုမရှိ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ အရင်းအတိုင်း ထုတ်ဖော်ရေးသားလိုက်ရပေဦးမည်။

၁၉၁၅ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၂၄ ရက်နေ့ညနေမှာ ခရစ္စမတ်အိမ် ဖြစ်သည့်အလျောက် ကျန်ပ်တို့စစ်သားများသည် သူတစ်ပါးကိုလည်း ရန်မူဖို့ စိတ်ကူးမထည့်သည့်နည်းတူ မိမိတို့အားလည်း ရန်သူတူရကီစစ်တပ်က ရန်မူလိမ့်မည် မထင်သည့်လက္ခဏာနှင့် လွတ်လပ်စွာသောက်စားပျော်ပါးခဲ့ကြသည်။ များစွာသော စစ်သားအဖို့မှာ ၎င်းပျော်ပွဲသည် နောက်ဆုံးသော ပျော်ပွဲဖြစ်တော့၏။ သို့သော် ထိုအခြင်းအရာကို မည်သူမှ မစဉ်းစားမိကြသည်မှာ ကြက်သည်အိမ်၌ မွေးမြူထား၍ ညနေဈေးမီအောင် ထုတ်သယ်မည့် ကြက်များနှင့် တူဘိသည်ဟု စိတ်ကူးရမိပါတော့သည်။

သို့သော် ကျန်ပ်အဖို့မူကား ထူးခြားသော အရိပ်နိမိတ်တစ်ခု ကြုံရပါ၏။ ဘေးအန္တရာယ်အကြီးအကျယ်တွေ့ရတော့မည့်ဆဲဆဲရှိသည့်အခါတိုင်း မိခင်ကြီး၏ မျက်နှာသည် ကျန်ပ်၏မျက်စိထဲတွင် ကွက်ခနဲ ပေါ်လာတတ်၏။ သန်းခေါင်ကျော်သည့်တိုင်အောင် သောက်စားမူးယစ်ကြ၍ အိပ်ရာသို့ ဝင်တော့မည့်ဆဲဆဲတွင် ကျန်ပ်မိခင်က "သတိထားကွယ် ငါ့သားကလေး" ဟု ပြောလိုက်သောအသံကို နားထဲတွင် ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရပါတော့သည်။

ဤတွင် ကျန်ပ်မူကား အရာရာတိုင်း၌ သတိရှိစေတော့သည်။ သို့ရာတွင် ဤသို့ဆိုခြင်းဖြင့် စွန့်စားခြင်းအရာဌာနတွင် တစ်ရွေးသားမျှ လျော့ပေါ့သည် မဟုတ်ချေ။ ဒီဇင်ဘာလ ၂၅ ရက် ခရစ္စမတ်နေ့နံနက်စောစောတွင် ကင်းထောက်များ အပြေးအလွှားရောက်လာကြ၍

mgyoe.com

mgone.com

တူရကီစစ်တပ်ကြီး ချီတက်လာကြောင်း သတင်းပို့ကြသည်တွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ စစ်တပ်ကြီးမှာ ရုတ်တရက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာ၏။ ဤသို့သော နေ့ကြီးရက်ကြီးတွင် တိုက်ခိုက်လိမ့်မည်ဟု မထင်သည်နှင့် စစ်သားများသည် ညဉ့်နက်အောင် သောက်စားပျော်ပါးကြပြီးနောက် ချမ်းချမ်းစီးစီးနှင့် မီးပုံများအနီးတွင် ကွေးလျက်အိပ်ပျော်နေကြရာမှ ဤတပ်စိတ် ထိုတပ်စိတ်တို့မှ ဘျူဂဲလ်မှုတ်၍ အချက်ပေးနှိုးဆော်သည်နှင့် သုတ်သီးသုတ်ပျာလှူးလဲထကာ လက်နက်များ ကောက်ယူပြင်ဆင်ကြခြင်းကြောင့် တစ်တပ်လုံး အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ရှိနေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ကာနယ်ဂရေဟမ်နှင့် ကပ်လျက်စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆာဝီလျှံ ဝိုက်ဟတ်ရှိနေသော ကုန်းမြင့်သို့ လိုက်ပါသွားရလေရာ ဗိုလ်ချုပ်အနီး၌ သက်တော်စောင့်များနှင့် ကိုယ်ရံတော်အရာရှိများ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် တောင်ဘက်မျက်နှာသို့ မှန်ပြောင်းနှင့် မျှော်ကြည့်စဉ် အခြားသော စစ်ဗိုလ်များလည်း ဗိုလ်ချုပ်ကြည့်ရာသို့ မှန်ပြောင်းများနှင့် လှမ်းကြည့်၍ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ထင်မြင်ချက်ပေးလျက်ရှိကြ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ မှန်ပြောင်းကိုင်ဆောင်ရသော အဆင့်အတန်းမဟုတ်သည်နှင့် မျက်စိအားကိုးဖြင့် မျှော်ကြည့်စဉ် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ ချီတက်လာသည့် နှစ်မိုင်ကျော်သုံးမိုင်ခန့် ရှည်သော စစ်မျက်နှာတန်းကြီးကို အဝေးတွင် ရေးရေးမြင်ရသည်။ ဝါရင့်ပြီးဖြစ်သော စစ်သူကြီးတစ်ယောက်၏ မျက်စိ၌ ရန်သူစစ်တပ်ကြီးတွင် ခြေကျင်တပ်၊ မြင်းတပ်၊ အမြောက်တပ် စသည်ဖြင့် အပြည့်အစုံပါရှိခြင်းကိုလည်း မြင်နိုင်ပေသည်။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ စစ်တပ်မှာ စုစုပေါင်း စစ်သားဦးရေ တစ်သောင်းခန့်ရှိသည်ဖြစ်ရာ ရန်သူစစ်တပ်ကြီးမှာ အနည်းဆုံး နှစ်သောင်းခန့် ရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်ခန့်မှန်းမိသည်။ စစ်ဗိုလ်များသည်လည်း ကျွန်ုပ်နည်းတူ ခန့်မှန်းကြသည်လက္ခဏာနှင့် မိမိတို့ထက် အရေအတွက် နှစ်ဆမြောက်မြားသော ရန်သူစစ်တပ်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရမည့်အရေးကြောင့် စိုးရိမ်မကင်းသော မျက်နှာထားများ ဖော်ပြလျက်ရှိကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်က ကိုယ်ရံတော်များထံမှ ထင်မြင်ယူဆချက်တောင်းရာ တစ်သောင်းငါးထောင်မှ နှစ်သောင်းအထိ အမျိုးမျိုး ထင်မြင်ချက်ပေးကြလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်က အရေအတွက်ပို မောက်ခြင်းကို မကြောက်သော်လည်း၊ ရက်သတ္တတစ်ပတ်ကျော်မျှ ခရီးပြင်းချီတက်ခဲ့ကြသော စစ်သားဖြစ်၍ ခရီးပန်းခြင်းကြောင့် စိုးရိမ်ဟန်တူသည်။ အမှန်မှာ ဗြိတိသျှစစ်တပ်သည် စေလွှတ်သော စစ်သားငါးထောင်တပ်နှင့်ပေါင်းဆုံပြီးသည့်အခါမှ ရန်သူကို တိုက်ခိုက်ရန် အစီအစဉ်ရှိရာ ထိုကဲ့သို့ မပူးပေါင်းရသေးမီ ရန်သူအားကို ကြောင့်ကြစိုးရိမ်ပုံရသည်။ သို့သော် ဆုတ်ခွာရန်လည်း မဖြစ်နိုင်။ ရန်သူကို ရင်ဆိုင်ရတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်သွားသည့်နောက် ၁၅ မိနစ်ခန့်ကြာသည်တွင် ရန်သူစစ်တပ်ဘက်မှ အမြောက်တစ်ချက် ပစ်စမ်းလိုက်ရာ အမြောက်ဆန်သည် ကျွန်ုပ်တို့ စစ်တပ်ရှေ့၌ မိုင်တစ်ဝက်ခန့် ပေါက်ကွဲ၍ မီးခိုးများ လုံးတက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ပြောင်လှောင်သော သဘောဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ စစ်သားများက ညာသံပေးလိုက်ကြသည်။ ဒုတိယတစ်ချက်မှကား ကျွန်ုပ်၏ စစ်တပ် အလယ်တည့်တည့်၌ ပေါက်ကွဲလေရာ ထိုအခါမှ စ၍ ဤဘက်ဟိုဘက်မှ အပြန်အလှန် အမြောက်ဆန်များ ပစ်ခတ်ခြင်းကြောင့် တစ်တောလုံး ဆူညံလျက် ရှိတော့သည်။ ယင်းသို့ရှိစဉ် ဗိုလ်ချုပ်သည် မှန်ပြောင်းတယမ်းယမ်းနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အရပ်တို့ကို မျှော်ကြည့်နေရာမှ "ဟိုဟာဘာလဲ ကာနယ်ဂရေဟမ်" ဟု မေးလိုက်သည်နှင့် ကာနယ်ဂရေဟမ်ကလည်း မိမိ၏ မှန်ပြောင်းကို အနောက်ဘက်သို့ ခပ်ယွန်းယွန်း ထိုးချိန်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းနည်းအတူ ထိုမျက်နှာသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်တွင် အောက်ပါအခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ရှိနေသော ကုန်းမြင့်မှသည် သစ်ပင်များ အတော်အတန်ထူထပ်သည့်တောကလေးတစ်ခု လျှောဆင်းသွားရာ တောဓ၏အဆုံး၌ ကွက်လပ်ကြီးတစ်ခုရှိ၍ ကွက်လပ်အဆုံးတွင် ပထမတောထူထပ်သော သစ်တောတစ်ခုရှိ၏။ အဆိုပါတောနှစ်ခုအကြား၌ရှိသော ကွက်လပ်ကြီးပေါ်တွင် မိုးကောင်းကင်မှ တိမ်ရိပ်ကျသကဲ့သို့ အနက်ကွက်ကြီးတစ်ခုသည် တရွေ့ရွေ့လှုပ်ရှားနေသည်ကို မြင်ရသည်။

ချုပ်။ ။"တရွေ့ရွေ့လှုပ်နေတာ ဘာလဲ ဂရေဟမ်"

ဟမ်။ ။(မှန်ပြောင်းနှင့်ကြည့်လျက်)"တိမ်ရိပ်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဟာ.. စစ်တပ်ကြီးပဲ ဗိုလ်ချုပ်"

mgone.com

mgyoe.com

ချုပ်။ ။"ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်ုပ်မျှော်လင့်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေပြီ"

ဟမ်။ ။"နောက်ထပ်ဖိုလိုက်တဲ့ စစ်ကူတပ်ကြီးလား ဗိုလ်ချုပ်"

ချုပ်။ ။"အစစ်ပဲ၊ မကျာကျင်နရယ်တောင်ဆင်ရဲ့ စစ်တပ်ဖြစ်ရမယ်"

ဟမ်။ ။"ဒီလိုဆို ကျွန်တော်တို့ ဟန်တာပေါ့ ဗိုလ်ချုပ်"

ကျွန်ုပ်တို့သည် မကျာကျင်နရယ် ဦးစီးအုပ်ချုပ်သည့် စစ်ကူတပ်ကြီးကို နေ့ချင်းညချင်း မျှော်လင့်လျက် ရှိကြရာ ရန်သူတူရကီစစ်တပ်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုက် ခိုက်ရမည့်ဆဲဆဲတွင် ဆိုက်ရောက်လာခြင်းဖြစ်၍ ယခင်က ခွန်အားမညီမျှသဖြင့် စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်ခဲ့ကြသော စစ်ဗိုလ်ကြီးများသည် ရုတ်ချည်းရွှင်ပြုံးလာကြ၍ တူရကီစစ်တပ်ကို ချေမှုန်းလိုက်မည်ဟု ကြုံးဝါးလျက်ရှိကြလေသည်။ ထို့နောက် ဗိုလ်ချုပ်သည် အနီးရှိ စစ်ဗိုလ်များကို လှမ်းကြည့်၍ ကာနယ်ဂရေဟမ်အား...

ချုပ်။ ။"မကျာကျင်နရယ်တောင်ဆင်ဆီကို လူတစ်ယောက် လွှတ်ပြောချင်တယ် ကာနယ်၊ ဟိုသူငယ်ဟာ ကာနယ်ပြောဖူးတဲ့ ဂျမဒါကိုကိုကြီး မဟုတ်လား"

ဟမ်။ ။"ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်"

ချုပ်။ ။"လာခဲ့စမ်း ကိုကိုကြီး၊ မောင်မင်းမြင်း တော်တော်ကောင်းရဲ့လား"

ဤတွင် ကာနယ်ဂရေဟမ်က ရသမျှလခကို မြင်းကျွေးပြီးမွေးထားသူဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မြင်းမှာ စစ်တပ်တွင် အကောင်းဆုံးတစ်ကောင် ဖြစ်ပါသည်ဟု ပြောပြလေသည်။

ချုပ်။ ။"ကောင်းပြီ ဟောဟိုက ချီတက်လာတဲ့ စစ်ကူတပ်ကို မြင်တယ် မဟုတ်လား"

ကျွန်ုပ်။ ။"မြင်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်"

ချုပ်။ ။"မကျာကျင်နရယ်တောင်ဆင် အုပ်ချုပ်ပြီး ချီတက်လာတယ်၊ မကျာကျင်နရယ်တောင်ဆင်ကို ပြောချေ။ တူရကီစစ်တပ်ရဲ့ လက်ဝဲဘက်အစွန်းကို လှည့်တိုက်ပါလို့။ ကျွန်ုပ်တို့က ရှေ့တည့်တည့် တိုက်မယ်လို့ နားလည်လား"

ကျွန်ုပ်။ ။"နားလည်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်"

ချုပ်။ ။"ကိုင်း ပြန်ပြောစမ်း"

ဤလူကြီး၏ဝါသနာမှာ တစ်စုံတစ်ခု စေခိုင်းလျှင် အမှားအယွင်းမရှိစေခြင်းငှာ စေခိုင်းသူအား ၎င်း၏ စကားလုံးအတိုင်း ပြန်ပြောစေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း သူ၏အတိုင်း စကားလုံးတိကျစွာ ပြန်ပြောရသည်။

ချုပ်။ ။"ကောင်းပြီ၊ အမြန်ဆုံးရောက်အောင် မြင်းစိုင်းလိုက်စမ်း"

ကျွန်ုပ်လည်း ဤမျှလောက် အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခုအတွက် စေခိုင်းခြင်းခံရသောကြောင့် ဝမ်းမြောက်စွာ ဆလံပေးပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ပထမ၌ ကျွန်ုပ်သည် လက်ဝဲအစွန်း၌ရှိသောမြင်းတပ်ကို မထိမဲ့မြင်ပြု၍ နီးကပ်စွာ ဖြတ်သွားပြီး အလျင်အမြန်ကိစ္စပြီးအောင် ဆောင်ရွက်ဖို့ စိတ်ကူးမိ၏။ သို့သော် မတော်တဆ ကျွန်ုပ်ဒဏ်ရာရချေသော် စေခိုင်းသောကိစ္စမပြီးဆုံးဘဲ ဗိုလ်ချုပ်၏ အစီအစဉ်တစ်ခုလုံး ပျက်ပြားချေတော့မည်ဟု ဉာတိရသည်နှင့် ရန်သူမြင်းတပ်ကြီးကို အဝေးမှ ကွင်းရှောင်ကာ မကျာကျင်နရယ်တောင်ဆင်၏ စစ်ကူတပ်ဆီသို့ လေအဟုန်ဖြင့် တရမန်းကြမ်း မြင်းစိုင်းသွားပါတော့သည်။ ထိုအချိန်၌ နှစ်ဘက်သော စစ်တပ်မှ ပစ်ခတ်ကြသော မော်တာအမြောက်သံများသည် ခြိမ့်ခြိမ့်သဲ နားကွဲမတတ် ဆူညံစွာ ရှိပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်မြင်းစိုင်းလျက်ရှိသော လမ်းခရီးမှာ အောက်တွင်သစ်ပင်များ ချုံပင်များ၊ ပေါင်းပင်များဖြင့်လည်းကောင်း၊ အထက်တွင် သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များဖြင့်လည်းကောင်း ထူထပ်စွာရှိနေသည်ဖြစ်၍ အတော်အတန် မြင်းစီးသမားဆိုပါလျှင် "လမ်းတိုး"သာသာထက် လျင်မြန်အောင် ခရီးသွားဖို့ တွန့်ဆုတ်ခြင်း ဖြစ်ရပေမည်။ ကျွန်ုပ်မူကား လူနှင့်မြင်းမည်သည် စိတ်ရောကိုယ်ပါ တစ်သားတည်းရှိနေမတတ်၊ တစ်ယောက်၏ ဓာတ်ကိုတစ်ယောက် သိကြသဖြင့် ကုပ်ကြိုးမတင်းရဘဲ ကိုယ်ဟန်နဲ့ လိုက်ကာဖြင့် ရှောင်သင့်သော အရာကိုရှောင်၊ ကွင်းသင့်သောအရာကိုကွင်း၊ ခုန်သင့်သောအရာကို ခုန်သွား၍ လွှားခနဲ စိုင်းလာခဲ့သည်။ အတန်ကြာအောင် စိုင်းမိသော အခါ အမြောက်သံများသည် ကျွန်ုပ်နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့၍ ကျွန်ုပ်ရှေ့၌ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိတော့သည်။ သို့သော် အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် ပထမတောအုပ်ကို ကျော်လွှန်ခဲ့သေးသည် မဟုတ်ချေ။

ဆက်လက်၍ နှင်သွားပြန်သော် ဗြိတိသျှစစ်ကူ

mgyoe.com

mgyi.com

တပ်ကြီး၏ ရှေ့ပိုင်းစစ်သားများနှင့် ကျန်ပ်တို့ တွေ့ဆုံမိကြလေပြီ။ သို့သော် လူချင်းကား တွေ့ဆုံမိ သည်မဟုတ်၊ ကျန်ပ်၏ လက်ဝဲလက်ယာတို့မှ တပ်စိတ်ကလေးများ ချိတက်သွား ကြသောအသံများ ကြားရသည့်ပြင် စစ်တပ်ကြီးတစ်တပ် ချိတက်သောအခါ၌ ကြားရတတ်သည့် သိမ့်သိမ့်သဲသဲ အသံကြီးကိုလည်း ကျန်ပ်ကြားရသည်။ ငါကား စစ်ကူတပ်ကြီးထဲသို့ ရောက်လာချေပြီတကားဟု သိလိုက်ရသည်။ မည်သည့်နေရာတွင် မေကျာ်ကျင်နရယ် တောင်ဆင်ပါသော ကိုယ်ရံတော်အရာရှိအဖွဲ့နှင့် ဘွားခနဲ တိုးဝင်မိချေမည်လောဟု ကျန်ပ် စဉ်းစားမိသေးသည်။

ဆက်လက်၍ မြင်းစိုင်းလတ်သော် တောဏ်အ ဆုံးသို့ ရောက်လာ၍ သစ်သားအိမ်တစ်ဆောင်ကို မြင်သည်နှင့် အနီးသို့ချဉ်းကပ်ကာ ရပ်တန့်ပြီး အခြေအနေကို အကဲခတ်နေ၏။ ကျန်ပ်၏ရှေ့၌ကား ဗိုလ်ချုပ်တို့နှင့် အတူ ကုန်းမြင့်ပေါ်မှ မျှော်ကြည့်စဉ်အခါက မြင်ခဲ့ရသည့် ကွက်လပ်ကြီးရှိနေ၍ ကွက်လပ်၏ အခြားဘက်၌ ယခင် ဖော်ပြခဲ့သည့် ဒုတိယတောကြီးကိုလည်း မြင်ရ၏။ ကွက်လပ်ကြီးဟူသည်မှာ မြေပြင်ရိုးရိုးမဟုတ်ဘဲ ချောက်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေပေရာ ၎င်းချောက်ကြီးကို ဆင်းကြတက်ကြရသည့်အတွက်ကြောင့် ကျန်ပ်တို့ မြင်ခဲ့သော စစ်တပ်ကြီးသည် တောအုပ်သို့ရောက်အောင် ဤမျှလောက် အချိန်ကြန့်ကြာစွာ လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျန်ပ်သည် အိမ်ရှေ့မှရပ်လျက် ချောက်ကြီးကို ဖြတ်ကျော်လျက်ရှိသော စစ်တပ်ကြီးကို မျှော်ကြည့်နေစဉ် ၎င်းတို့ဝတ်ထားသည့် ယူနီဖောင်းများမှာ ဗြိတိသျှယူနီဖောင်း ဟုတ်ပါလေ၏လောဟု ယုံမှားသံသယစိတ် ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုခဏ၌ အမြောက်တပ်ကြီးတစ်တပ်သည် ချောက်ကိုဖြတ်ကျော်၍ မြင်းများသည် အမြောက်ကြီးတစ်ခုကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ရုန်းတင်လျက်ရှိရာ မြင်းများကို ဆွဲတင်သော အမြောက်တပ်သား၏ ယူနီဖောင်းသည် ဗြိတိသျှယူနီဖောင်း ဟုတ်ပါလေစဟု စဉ်းစားမိသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ကျန်ပ်လက်ဝဲ လက်ယာတို့၌ ချိတက်နေကြသော စစ်သားများကို လှမ်းကြည့်ပြန်၍ သို့လောသို့လော ဖြစ်နေစဉ်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူက ကျန်ပ်၏ပေါင်ကို လက်နှင့်တို့လိုက်သဖြင့် ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

သူ။ ။"ဟေ့လူ အရူးလား၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ"

ကျန်ပ်။ ။"ဗြိတိသျှစစ်ကူ တပ်မချုပ်ကို တွေ့ချင်လို့ ရှာနေတာဗျ"

သူ။ ။"ဂိုးတူဟဲလ် ဘယ်က ဗြိတိသျှလဲ၊ ဒီဟာ ဂျာမန်စစ်ကူတပ်။ ပြေး ပြေး၊ မြန်မြန်ပြေး"

ကျန်ပ်။ ။"ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဗိုလ်ချုပ်က..."

သူ။ ။"ခင်ဗျားဗိုလ်ချုပ် မှားပြီ။ ခံကြပေတော့။ ဒီဟာက ဂျာမန်တပ်အစစ်ဗျ။ ပြေးလေ၊ ဘာလုပ်နေလဲ၊ မြင်သွားလိမ့်မယ်"

ကျန်ပ်။ ။"တောထဲမှာ အသံတွေကြားခဲ့တာ ဂျာမန်စစ်သားတွေလား"

သူ။ ။"အစစ်ပေါ့ ဒီလမ်းက တက်သွားကြတာပဲ"

ကျန်ပ်။ ။"ဗြိတိသျှစစ်တပ် ရောက်မယ်လို့ ပြောပါတယ်"

သူ။ ။"ဒါဖြင့် နောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ဟန်တူတယ်၊ ဂျာမန်စစ်တပ်က အရင်ရောက်နေပြီ"

ကျန်ပ်။ ။"ဒီလိုဆို ဂျာမန်စစ်တပ်ကို ကျော်နိုင်လျှင် ဗြိတိသျှစစ်ကူတပ်နဲ့ တွေ့မှာပေါ့"

သူ။ ။"ဘယ့်နယ်လုပ်ပြီး ကျော်နိုင်မလဲ"

ကျန်ပ်။ ။"နောက်ပြန်ဆုတ်လို့လည်း လွယ်ကူမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျုပ်ကိုပေးလိုက်တဲ့အမိန့်က ဗြိတိသျှစစ်ကူတပ် ဗိုလ်ချုပ်ကို တွေ့ရအောင် ရှာရမှာ"

သူ။ ။"ကိုင်း...ဒါဖြင့် ကျုပ်ပြမယ်၊ လာလိုက်ခဲ့"

ကျန်ပ်ကို ခေါ်သွားသောသူမှာ ဗြိတိသျှကို ကြည်ညိုသော မုဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ သိုး၊ နွား အမြောက်အမြားမွေးမြူခြင်းဖြင့် ဤဒေသတွင် ဝမ်းစာထိန်းကျောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ ထိုသူသည် ကျန်ပ်၏ မြင်းကို ချုံတစ်ချုံထဲတွင် ဝှက်ထားပြီးနောက် ကျန်ပ်အား မီးဖိုချောင်ထဲသို့ခေါ်သွားရာ ၎င်း၏ မယားသည် မီးဖိုချောင်တွင် ချာပါတီများ ကင်လျက်ရှိသည်။

မိန်းမ။ ။(ကျန်ပ်ကို မနှစ်မြို့သော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်လျက်) "ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘယ်ကလူ ခေါ်လာတာလဲ၊ ဒုက္ခဖြစ်ကုန်မယ်"

လင်။ ။"ဗြိတိသျှစစ်သားပါကွဲ့၊ ငါတို့ဘက်သားပါ"

မိန်း။ ။"မလိုချင်ဘူး၊ ဂျာမန်တွေ တက်လာပြီ။ အားလုံးသတ်ပစ်လိမ့်မယ်"

ဤတွင် ကျန်ပ်က ဗြိတိသျှစစ်တပ်ကြီးသည်

mgyi.com

mgyoe.com

ဂျာမန်စစ်တပ်ထက် သုံးဆမက မြောက်မြားစွာ မကြာမီ စစ်သားအားလုံးချေမှုန်းမည့်အကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်ကို ကယ်ဆယ်လျှင် ကျေးဇူးဆပ်မည်။ မကယ်လျှင် ဗြိတိသျှဗိုလ်ချုပ်က လက်တုံ့ပြန်လိမ့်မည့်အကြောင်းများနှင့် မျက်နှာချိုသွေးချည်တစ်ခါ၊ မျက်လုံးပြူးခြောက်ချည် တစ်လှည့်ဖြင့် ပြောသည်တွင်မှ မိန်းမဆိုလျှင် နှစ်ခွန်းပြောရဖူးသည်မရှိသော ကျွန်ုပ်ဂျမဒါကိုကိုကြီး၏ စကားကိုနားဝင်၍ ကြည်ဖြူလွန်းအားကြီးသောကြောင့် လင်ဖြစ်သူက ပင် မျက်မှောင်ကြုတ်လာသည်နှင့် ပါးစပ်ကို ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရပါသေးသည်။ နောက်ဆုံး၌ လင်မယားနှစ်ယောက်တို့သည် ကျွန်ုပ်ကို ဝှက်ထားရန် စီစဉ်ကြသည်။

ဤအဆောက်အအုံမှာ အိမ်ခေါ်ရသော်လည်း စင်စစ်အားဖြင့် တဲကြီးမျှသာဖြစ်၍ နွားကျွေးသော ကောက်ရိုးများကို အထပ်ခိုးပေါ်တွင် တင်ထား၏။ အထပ်ခိုးပေါ်သို့မူကားကြိုးလှေကားဖြင့်တက်ရ၍ အသုံးမရှိသောအခါ၌ လှေကားကို နံရံတွင် ဆွဲချိတ်ထားသည်။ လင်မယားနှစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်အား ကြိုးလှေကားဖြင့်တက်စေ၍ လှေကားကို ဖယ်ထားလိုက်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အထပ်ခိုးပေါ်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ တစ်ဘက်တွင် ကောက်ရိုးများနှင့် အခြားတစ်ဘက်တွင် တိုလီမိုလီပစ္စည်းများ မြင်ရ၏။ အမိုးမှာ သက်ငယ်ဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်အရပ်များသို့ချောင်းမျှော်ကြည့်နိုင်သည့်ပြင် ဖရိုဖရဲကျနေသော ကြမ်းများအကြားမှ အောက်သို့လည်း ချောင်း၍ကြည့်နိုင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အိမ်တွင်းသို့သာမက အိမ်သို့ချဉ်းကပ်လာကြသူများကိုပါ ကျွန်ုပ် မြင်နိုင်သည်။

ကောက်ရိုးပုံကိုမှီလျက် ကျွန်ုပ်စိတ်ကူးထုတ်ရာတွင် နောက်ဆုံးချမှတ်သော ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ဂျာမန်စစ်တပ်ကြီးကျော်လွန်သွားသည့်တိုင်အောင် ဤနေရာမှ စောင့်၍ ၎င်းတို့ကုန်ဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆက်လက်ခရီးသွားပြီး ဗိုလ်ချုပ်အမိန့်ကို မေဂျာဂျင်နရယ် တောင်ဆင်အား ပြောကြားရန်ဖြစ်လေသည်။ ဂျာမန်များကား စည်းကမ်းသေဝပ်သူများဖြစ်ကြပါပေသည်။ ဤအိမ်အနီးမှ ကပ်၍ချီတက်သွားကြစဉ် တစ်ဦးတစ်ယောက်သော စစ်သားကမျှ အိမ်ထဲသို့ဝင်၍ ရေတစ်ခွက် တောင်းသောင်းခြင်း၊ ဆေးလိပ်မီးညှိခြင်းစသည်ဖြင့် ပြုလုပ်သည်ကို မကျေ့ရချေ၊ ၎င်းတို့ချီတက်သွားကြသည့် ဒေသမှမူ တိုက်ခိုက်ကြသော အသံကြီးသည် ရေတံခွန်ကြီး ၁၀ ခုတစ်ပြိုင်တည်းကျဆင်းခြင်းဖြစ်သကဲ့သို့ ရုပ်စဲခြင်းမရှိဘဲ တဝေါဝေါတသောသောဖြင့် ဒလဟောမြည်ဟိန်းလျက် ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သက်ငယ်အကြားမှ ချောင်းကြည့်၍ စစ်သားများ တဖြည်းဖြည်း နည်းပါးသွားသည်ကို မြင်ရသဖြင့် စစ်တပ်ကြီးကုန်လုနီးပြီဟု မှန်းဆကာ ခရီးဆက်ရတော့မည်ဟု မျှော်လင့်ဆဲတွင် မီးဖိုချောင်ဆီမှ အိမ်ရှင်မ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ မီးဖိုထဲ၌ကား မတော်တဆ ထိခိုက်ခြင်းကြောင့် ရုတ်တရက် ခရီးမဆက်နိုင်သေးသော စစ်သားသုံးလေးယောက်တို့အား စစ်ဆရာဝန်တစ်ယောက်က ကြပ်မတ်ကုသလျက်ရှိ၏။ နာကျင်သူများအနက် တစ်ယောက်မှာ ဦးခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာရရှိ၍ ကြမ်းပေါ်တွင် ကောင်းစွာမအိပ်နိုင်သောကြောင့် ဆရာဝန်က ထိုလူအတွက် အထပ်ခိုးပေါ် ကောက်ရိုးအနည်းငယ် တက်ယူပေးမည်ပြုသည်တွင် အိမ်ရှင်က မတက်ပါနှင့်ဟု တားဆီးနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိရသည်။ ဆရာဝန်က နံရံ၌ ချိတ်ထားသော ကြိုးလှေကားကို ဖြုတ်မည်ပြုစဉ် အိမ်ရှင်မကား ကျွန်ုပ်အတွက် ကျက်စိကျက်စီဖြစ်နေ၏။ အိမ်ရှင်မကား ကျွန်ုပ်အတွက် တားဆီးနေခြင်းဖြစ်ပေမည်။ သစ္စာရှိပေစွတကား။ သို့သော် ယောကျ်ားနှင့်မိန်းမဖြစ်၍ ဇွတ်တက်လျှင် တက်နိုင်မည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်အဖို့ အသည်းထိတ်စရာ ဖြစ်နေလေပြီ။ လင်ယောကျ်ားကား ဘယ်သို့ရောက်နေသည် မပြောတတ်ချေ။

ကျွန်ုပ်သည် ကြမ်းပေါ်မှချောင်းကြည့်နေစဉ် မိန်းမသည် ဆရာဝန်၏ လက်ကို အတင်းဆွဲထားသည်နှင့် ဆရာဝန်သည်လည်း အားနာပါးနာဖြင့် ဇွတ်မရန်းကန်လိုဘဲ ဖြစ်နေ၏။ သို့ရာတွင် ခြေထောက်၌ ခလုတ်တိုက်မိသော ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပြီးသည့် စစ်သားတစ်ယောက်သည် မိန်းမ၏လက်ကို အတင်းထ၍ ဆွဲထားလိုက်သည်နှင့် ဆရာဝန်သည် အလွယ်တကူပင် လွတ်လာ၍ နံရံ၌ ချိတ်ထားသော ကြိုးလှေကားကို ဖြုတ်ချကာ အထပ်ခိုးပေါ်သို့ တက်လာတော့သည်။ ခက်ချေစွတကား။ ထပ်ခိုးမှာ ကျယ်ဝန်းလှသည်မဟုတ်သောကြောင့် လူတစ်ယောက်လုံခြုံအောင် ပုန်းအောင်းရန် နေရာမရှိချေ။ ကောက်ရိုးပုံရှိ၍ ပုန်းအောင်းနိုင်သော်

mgyi.com

သည်း ကောက်ရိုးယူသောအခါတွင် ဧကန်မုချ မြင်ချေတော့မည်။ ဟယ်...တတ်နိုင်ပါဘူး၊ "ကြောက်လွဲ၊ ရဲမင်းဖြစ်" ဆိုသော စကားအတိုင်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ လုပ်နိုင်မှ တော်ချေမကိုးဟု ဆုံးဖြတ်ကာ တစ်ချက်ရှိန်း နည်းလမ်းကို သုံးရတော့သည်။ ဂျာမန်ဆရာဝန်သည် (လူငယ်မျှသာဖြစ်သည်) ကြိုးလေ့ကားမှ တက်လာစဉ် ကျွန်ုပ်သည် ကောက်ရိုးပုံ၌ ဝပ်နေ၍အနီးသို့ ရောက်လာသည်တွင်မှ မားကိုင်လျက် ဘွားခနဲခုန်ထလိုက်ရကား သူ့ခမျာမှာ ကြက်သေသေလျက် ငေးကြည့်နေရှာတော့သည်။ ထိုသူ၌ လက်နက်ဆို၍ ဆေးထိုးအပ်မှတစ်ပါး တစ်စုံတစ်ရာမျှ မပါချေ။ ထိုနောက်မှ ကျွန်ုပ်၏ယူနီဖောင်းကို မြင်၍–

"ဩတိသျှစစ်တပ်ကလား" ဟု အင်္ဂလိပ်လို မေးသည်။

"ဟုတ်တယ်၊ တိုးတိုးပြောပါ၊ ကျယ်ကျယ်ပြောဟောဒါကြည့်၊ သတ်လိုက်မယ်"

"ကျွန်ုပ် လက်နက်ကိုင် စစ်သားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာဝန်ပါ"

"ကျွန်ုပ်ကို ရန်မမူလျှင် ဘယ့်နယ်မှမလုပ်ပါဘူး၊ စိတ်ချပါ"

"ခင်ဗျား သူလျှိုလား"

"သူလျှိုဖြစ်ရင် ယူနီဖောင်းဝတ်ပါ့မလား"

"နို့ ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"ဘာပဲလုပ်လုပ် ကျွန်ုပ်ကို အန္တရာယ်မပြုရင် ဘယ့်နယ်မှမလုပ်ပါဘူး"

"ဘာလုပ်စေချင်သလဲ"

"ကျွန်ုပ်ဒီမှာရှိကြောင်းကို ဘယ်သူ့မှ မပြောပါဘူးလို့ သစ္စာပြုပါ"

ဆရာဝန်ကလေးသည် အတန်ငယ်စဉ်းစားနေပြီးနောက်–

"ကောင်းပါပြီ၊ သစ္စာပြုပါတယ်"

"ကိုင်း ဒါဖြင့် ခင်ဗျားလိုချင်တဲ့ ကောက်ရိုးယူသွားပေတော့"

ဆရာဝန်သည် ကောက်ရိုးတစ်ပွေ့ကိုဆွဲယူ၍ ကျွန်ုပ်ကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ လေ့ကားမှဆင်းသွားသည်ကို မြင်ရသဖြင့် သစ္စာတည်သောလူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်အကဲဖြတ်လိုက်သည်။ ဤအတိုင်းလည်း မှန်ပါပေသည်။ အောက်သို့ရောက်သောအခါ အိမ်ရှင်မသည် ဆရာဝန်၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သေး၏။ သို့ရာတွင် ဆရာဝန်မူကား လုံးဝဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ လူနာ၏ဦးခေါင်းအောက်တွင် ကောက်ရိုးခင်းပေးခြင်းမှစ၍ မိမိ၏အလုပ်ဝတ္တရားကိုသာ ဆောင်ရွက်နေသဖြင့် စိတ်ချရမည့် လူတစ်ယောက်ပေတည်းဟု ကျွန်ုပ် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဤအတောအတွင်း ကျွန်ုပ်သည် သက်ငယ်အကြားမှ အပြင်သို့ မကြာ ခဏာချောင်းကြည့်ရာ ပထမ၌ စစ်သားများ နည်းပါးသွားခြင်းကြောင့် ကုန်တော့မည်ထင်မိရာ တစ်ဖန်များသည်ထက် မြောက်မြားစွာ ချီလာကြပြန်သည်ကို မြင်ရသဖြင့် "အာမီကိုး" တပ်က တပ်မက တစ်တပ်ပြီးတစ်တပ် ချီတက်လာကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ သို့ဆိုလျှင် လက်ဖတင်နှင့်ဂျင်နရယ်ဆာဝီလျံ ဝိုက်ဟတ်၏စစ်တပ်မှာ လူဦးရေသုံးလေးဆမက မြောက်မြားသော စစ်တပ်ကြီးဖြင့် ဖိညှပ်တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရ၍ ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းမျှ ရှုံးနိမ့်ရချေတော့မည်တကားဟု စဉ်းစားမိ၍ ရင်လေးမိပါသည်။ သို့သော် စစ်တပ်ကြီးပြုတ်ပြုတ် ပြုန်းရခြင်းကား နောက်၊ လက်ငင်းချက်ချင်း ကျွန်ုပ်အဖို့ မည်သို့ပြုရချေမည်နည်း။

ရောက်သွားသော ဂျာမန်စစ်သားများသည် ဆာဝီလျံ၏ စစ်တပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြပြီဖြစ်၍ ပစ်ကြခတ်ကြသော အမြောက်သံများနှင့် ညာသံပေးကြသော ကြွေးကြော်သံများသည် ကျွန်ုပ်လာခဲ့သောအရပ်ဆီမှ ကျက်ကျက်ညံလျက်ရှိလေပြီ။ ဤတွင် အောက်မှလူပ်လူပ်ရွရွ အသံများကြားသည်နှင့် အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်ကြီးနှစ်ယောက်သည် အိမ်ထဲတွင် စတည်းချနေကြသည့် လက္ခဏာနှင့် မြေပုံကြီးတစ်လိပ်ကို ရှေ့၌ဖြန့်ကာ စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ကြည့်နေကြသည်ကို မြင်ရသည်။ ၎င်းတို့ပြောသောစကားများကို ကျွန်ုပ် နားမလည်သော်လည်း ဝိုက်ဟတ်ဆိုသောနာမည်၊ ရော်မဲလ်ဆိုသော နာမည်များကို မကြာခဏာပြောသံကြားရ၏။ ဝိုက်ဟတ်ဆိုသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ဖြစ်၍ ရော်မဲလ်ဟူသောအမည်မှာ ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်ချုပ်၏ နာမည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ကြားရဖူးသည်။ နာလန္ဒာမူကား ယခုတိုက်ခိုက်လျက်ရှိသော စစ်ပွဲ၏အမည်ဟူ၍ ကျွန်ုပ်ခန့်မှန်းနိုင်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နာလန္ဒာရွာနှင့် နီးကပ်စွာ တည်ရှိပေသောကြောင့်တည်း။

mgyi.com

mgyqe.com

ကျွန်ုပ်သည် ကြမ်းပေါက်မှ ချောင်း၍ ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်ကြီးနှစ်ယောက်တို့ တိုင်ပင်ကြခြင်းကို ကြည့်လျက်ရှိစဉ် အိမ်ရှေ့မှမြင်းတစ်စီးဆိုက်ရောက်သဲ့ ကြားရ၍ စစ်ဗိုလ်ကလေးတစ်ယောက်ဝင်လာသည်ကို မြင်ရသည်။ ထိုသူ၏ယူနီဖောင်းကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် တူရကီလက်ဖတင်နှင်စစ်ဗိုလ်ကလေးဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ စစ်ဗိုလ်ကလေးသည် အကြီးအကဲဖြစ်သော ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်အား စာတစ်စောင်ပေး၍ ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်ကြီးက ဖတ်ပြီးသောအခါ မေးခွန်းများ ထုတ်လျက်ရှိသည်။ တူရကီဗိုလ်ကလေးနှင့် ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်ကြီးတို့သည် အင်္ဂလိပ်လိုပင် စကားပြောကြသည်ဖြစ်၍ ၎င်းတို့ပြောစကားများကို ကျွန်ုပ်အားလုံး နားလည်ပါသည်။ အဓိပ္ပာယ်အကျဉ်းချုပ်မှာကား တူရကီစစ်တပ်ကြီးသည် ဗြိတိသျှစစ်တပ်ကြီးကို နာလန်မထူနိုင်အောင် ချေမှုန်းပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခုမှာ ဗြိတိသျှစစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဖြစ်သော လက်ဖတင်နှင် ဂျင်နရယ်ဆာဝီလျံဂိုက်ဟတ်ကို လက်ရဖမ်းဆီးရန်ဖြစ်ကြောင်း၊ နာလန္ဒာစစ်ပွဲတွင် ဗြိတိသျှတို့ ရှုံးပြီးနောက် ဗြိတိသျှစစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထွက်ပြေးခဲ့လျှင် ဘတ်စရာမြို့သို့ ပြေးမည်ဖြစ်၍ ဂျာမန်စစ်တပ်က ဆီးကြိုဖမ်းဆီးလျှင် လွယ်ကူမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဗြိတိသျှစစ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို ဖမ်းဆီးရန်အတွက် အစီအစဉ်များ ကြိုတင်စီမံထားပါက တူရကီစစ်ဗိုလ်ချုပ်က ဂျာမန်စစ် ဗိုလ်ချုပ်သို့ မှာထားလိုက်ပါကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောကြဆိုကြသည်ကို ကျွန်ုပ်ကြားလိုက်ရပေသည်။

ခက်ချေပြီ။ ကျွန်ုပ်မှာ ရန်သူများအလယ်သို့ ရောက်နေရုံသာမက ကျွန်ုပ်တို့ ဗြိတိသျှစစ်တပ်ကြီး ရှုံးလုဆဲဆဲရှိနေ၍ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို လက်ရဖမ်းဆီးဖို့ စီမံလျက်ရှိကြလေပြီ။ ဤတွင် စစ်တပ်ကြီးရှုံးရခြင်းအတွက် ကျွန်ုပ် တစ်စုံတစ်ရာမတတ်နိုင်ခဲ့လျှင် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကို ဖမ်းဆီးကြမည့်ကိစ္စ၌ ကျွန်ုပ်ဘယ်ကဲ့သို့ ကာကွယ်နိုင်ပါမည်နည်း။ ပြေးခြင်းပြေးရလျှင် ဘတ်စရာမြို့ဘက်သို့ မပြေးဘဲ အခြားဘက်သို့ ပြေးစေရန် ကျွန်ုပ်က ဘယ်ကဲ့သို့ ကြိုတင်သတိပေးနိုင်ပါမည်နည်း။ ဂျမဒါဗိုလ်စုတ်ကလေးတစ်ယောက်က စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ယောက်လွတ်မြောက်မှု၌ တစ်နေရာရာမှ တစ်နည်းတစ်ဖုံ ကူညီနိုင်သည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်အတွက် ရာထူးတက်ခြင်းထက် မြန်မာလူမျိုး၏ရာဇဝင် တောက်ပြောင်စေ တော့ဟူ၍လည်း စိတ်ကူးမိပါသည်။

ထို့နောက် ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်ချုပ်နှင့် တူရကီစစ်ဗိုလ်ကလေးတို့ ဆက်လက်စီမံကြသည်မှာ တူရကီစစ်ဗိုလ်ကလေးသည် "နယ်ကျွမ်း" သူဖြစ်၍ ဗြိတိသျှစစ်ဗိုလ်ချုပ်ကို ဖမ်းဆီးသောကိစ္စတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤကိစ္စအတွက် ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်နှင့် မြင်းတပ်စစ်သား ၁၀ ယောက် ရွေးချယ်ပြီးလျှင် တူရကီစစ်ဗိုလ်ကလေးနှင့် ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်တို့ တိုင့်တိုင်ပင်ပင် ဆောင်ရွက်ကြရမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် စစ်ဗိုလ်ချုပ်က အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်ချုပ်သည် အော်ဒလီတစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ အမိန့်ပေးလိုက်ရာ မကြာမီ ဂျာမန်ကပွတိန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ကိုခေါ်လာခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်က ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်အား တူရကီစစ်ဗိုလ်ကလေးနှင့် မိတ်ဆက်ပေး၍ ကိစ္စကိုပြောပြရာ နောက်ဆုံးတွင် စစ်ဗိုလ်နှစ်ယောက်သည် ဗိုလ်ချုပ်အား ဆလံပေး၍ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်သွားကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်မိုးသက်ငယ်အကြားမှ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ တူရကီစစ်ဗိုလ်ကလေးသည် ရှေ့လက်ဖြူသော မြင်းညိုကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်သည် ဖောင်းဝတ်စိမ်းရောင်မြင်းကြီးကိုလည်းကောင်း အသီးသီးစီး၍ ထွက်သွားကြသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုအချိန်မှာ ညနေ ၃ နာရီခွဲရှိလေပြီ။

ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်ကြီးနှစ်ယောက်တို့သည် မြေပုံကို ၅ မိနစ်ခန့် ဆက်လက်ကြည့်ကြပြီးနောက် တစ်ယောက်ကမြေပုံကိုခေါက်ပြီး အိတ်ထဲသို့ ထိုးသွင်း၍ နှစ်ယောက်လုံး ထွက်သွားကြရာ မီးဖိုထဲမှ ဆရာဝန်နှင့် လူနာ ၃ ယောက်တို့မှတစ်ပါး အိမ်ထဲတွင် လူမရှိတော့ချေ။ ထိုအခါတွင် ဗြိတိသျှစစ်ဗိုလ်ချုပ်အား လက်ရဖမ်းဆီးကြမည့်အကြံအစည်ကို တစ်နည်းနည်းနှင့် ပျက်အောင်ဖျက်ပြီး နာမည်ကြီးအောင် လုပ်လိုသောစိတ်ဆန္ဒသည် ကျွန်ုပ်ရင်ထဲတွင်ပြင်းထန်လျက် ရှိလေပြီ။

မီးဖိုချောင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ လူနာတစ်ယောက်သည် ကောက်ရိုးကိုခေါင်းအုံး၍ အိပ်ပျော်လျက်သော်လည်းကောင်း၊ ဒုတိယလူနာမှာ စစ်ဗိုလ်ဖြစ်၍ လောင်းကွတ်ကြီးကို ချွတ်ကာ ဆေးတံသောက်လျက်

mgyqe.com

mgyone.com

လည်းကောင်း၊ တတိယလူနာမှာ ဆရာဝန်၏ ပြင်ဆင်ကျပ်စည်းပေးခြင်းကို ငြိမ်သက်စွာခံနေလျက်လည်းကောင်း ရှိနေကြသည်။ ဤတွင် ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းထဲ၌ အကြံတစ်ခု ဖျတ်ခနဲပေါ်လာ၏။ ဂျမဒါကိုကိုကြီးတည်းဟူသော ကျွန်ုပ်အဖို့မှာ မည်မျှလောက် အေးအန္တရာယ်ထူထပ်သောအကြံဖြစ်စေကာမူ ဦးခေါင်းထဲ၌ ပေါ်လာခြင်းနှင့် ၎င်းအတိုင်း ဆောင်ရွက်ခြင်းတို့သည် မရှေးမနှောင်း ရှိရသည်ချည်း ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ဓားကို ကိုင်လျက် ကြိုးလှေကားမှ ဆင်းပြီးလျှင် မီးဖိုချောင်သို့ ဖျတ်ခနဲ ဝင်သွား၏။

နိုးနေသော လူနာနှစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏ ယူနီဖောင်းကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးလျက်ရှိကြရာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်တည်း သာလျှင် မတုန်မလှုပ် ကြည့်နေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။"ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ လှုပ်ရင် ခုတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်မယ်။ မလှုပ်ရင် ဘယ့်နယ်မှ မလုပ်ဘူး"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် စစ်ဗိုလ် ချုတ်ထားသော လောင်းကွတ်အင်္ကျီကြိုးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ယူနီဖောင်းတစ်ခုလုံးကို လုံခြုံအောင် ဖုံးအုပ်စေသည့် လောင်းကွတ်အင်္ကျီကြိုးကို ထပ်ဝတ်လိုက်ရာ ပိုင်ရှင်စစ်ဗိုလ်က အိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို တောင်းနေသည်နှင့် ငွေစီးကရက်ဘူးတစ်ခု၊ အရက်ဘူးတစ်ခုနှင့် လေးထောင့်သေတ္တာကလေးတစ်လုံးကို သူ၏အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ နှိုက်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

စစ်ဗိုလ်သည် ကျေးဇူးတင်သော အမူအရာနှင့် ပစ္စည်းများကို လှမ်းယူ၍ လေးထောင့်သေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်စဉ် ကျွန်ုပ်လန့်သွား၏။ သို့သော် နောက်ကျခဲ့လေပြီ။

စစ်ဗိုလ်သည် သေတ္တာထဲမှ ပစ္စတိုသေနတ်ကလေးကို ထုတ်၍ ကျွန်ုပ်၏ ရင်ဝကို ချိန်ထားလေပြီ။

"ဓားကိုချလိုက်ပါ"

ကျွန်ုပ်လည်း ပေကပ်ကပ်လုပ်နေ၏။ စွန့်စွန့်စားစားလုပ်ခဲ့ရ၍ အောင်မြင်လုဆဲဆဲရှိသည်တွင်မှ သူ့လက်တွင်းသို့ ရောက်ရမည်ဆို လျှင် နစ်နာလွန်းအားကြီးလှသည်။

"ဓားကိုချလိုက်၊ မချဘူးလား၊ ပစ်လိုက်မယ်နော်"

စစ်ဗိုလ်သည် အံကြိတ်လျက် ခလုတ်ကိုဖြုတ်တော့မည်ဟန်ပြင်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်က မှောက်လဲလိုက်ရလျှင် တော်မည်လောဟု စိတ်ကူးဆဲ၌ပင် စစ်ဗိုလ်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကောက်ရိုးများအောက်၌ မြုပ်သွား၍ ခြေကားယားလက်ကားယားဖြင့် ရုန်းကန်ဖယ်ရှားနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

အကြောင်းမူကား အိမ်ရှင်မသည် ကောက်ရိုးတစ်ပွေ့ကို အထပ်ခိုးပေါ်မှ စစ်ဗိုလ်၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ တည့်တည့်ကြီးပစ်ချလိုက်သောကြောင့်ပေတည်း။

ပြောချင်ရာပြောကြစေ၊ စစ်သားချင်းတူသော်လည်း ပါးသိုင်းမွေး စိမ်းစိမ်းနှင့် သနားကမားရှိသော စစ်သားသည် အကျဉ်းအကျပ်တွင် ဣတ္ထိယ မိန်းမသားများ၏ သနားကြင်နာခြင်းခံရ၍ ကူညီစောင့်မခြင်း ခံရတတ်သည်ကား အမှန်ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် အခွင့်အခါကောင်းပေါ်သည့် အချိန်၌ ဘယ်သို့ဘယ်ညာ ဘယ့်နယ်ပါလိမ့်ဟု တွေးတောနေတတ်သူ မဟုတ်။ ခြေကားယားလက်ကားယား ဖြစ်နေသော ဣာမန်စစ်ဗိုလ်ဦးခေါင်းထက်သို့ ကောက်ရိုးများတစ်ပွေ့ပြီးတစ်ပွေ့ ကျလာစဉ်အတွင်း အိမ်နောက်ဖေးသို့ ပြေး၍ ချုံထဲ၌ဝှက်ထားသော ကျွန်ုပ်၏မြင်းကို ဆွဲထုတ်ကာ လွှားတက်ပြီး တစ်ချက်လွတ် စိုင်းပြေးရပါတော့သည်။

❖

ကျွန်ုပ်သည် ကွက်လပ်ကြီးအလယ်၌ရှိသော လှိုကြီးကိုဖြတ်ကျော်၍ ဒုတိယတောအုပ်ထဲသို့ ဝင်သွားသောအခါ နာလန္ဒာစစ်ပွဲဘက်သို့ ချီတက်လျက်ရှိသော ဣာမန်စစ်သားများရှိသော်လည်း အကြင်းအကျန်မျှသာဖြစ်၍ တောင်တစ်ယောက် မြောက်တစ်ယောက် ကျိုးတိုးကျဲတဲမျှသာ ရှိတော့သည်နှင့် ကွင်းရှောင်ကာ မြင်းစိုင်းသွားနိုင်လေသည်။

ဣာမန်စစ်သားများသည် နေဝင်လုဆဲဆဲရှိသော ဤအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ကြရသော်လည်း ဣာမန်စစ်ဗိုလ်များဝတ်သော လောင်းကွတ်အင်္ကျီကြိုးသည် ကျွန်ုပ်ယူနီဖောင်းကို လုံခြုံစွာ ဖုံးအုပ်ထားသည်ဖြစ်၍ ဣာမန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ဟူ၍ပင် မှတ်ထင်ကြဟန်တူ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဣာမန်စစ်တပ်ကြီးထဲသို့ ဇြတိ

mgyone.com

mgyoe.com

သျှစစ်သားတစ်ယောက် ရောက်နေရန်မှာ မဖြစ်နိုင်သော အလုပ်ဖြစ်၍ တစ်ယောက်တလေ ဇဝေဇဝေဖြစ်ဟန် တူသော်လည်း မဟုတ်တန်ရာဟု အမှတ်မဲ့နေလိုက်ကြဟန် တူလေသည်။

သို့သော် တစ်နေရာ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဂျာမန်တပ်စိတ်ကလေးနှင့် အပြတ်လိုက်ရင်ဆိုင်တိုးမိ၍ မရှောင်ကွင်းနိုင်ဘဲရှိနေရာ ကျွန်ုပ်၏ပါးစပ်မှ "ဂျင်နရယ်ရော်မဲလ်၊ ဂျင်နရယ်ရော်မဲလ်" ဟု မပြတ်အောင် တရစပ်ရွတ်ဆိုရင်း မြင်းစိုင်းပြေးသည်နှင့် အချို့သော စစ်သားများက ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်ကြီး ဂျင်နရယ်ရော်မဲလ်ရှိသော နောက်ပိုင်းဆီသို့ ညွှန်ကြားလိုက်ကြလေသည်။

ဂျင်နရယ်ရော်မဲလ်ဟူသောအမည်မှာ ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်ကြီးများပြောသံကို အထပ်ခိုးပေါ်မှ ကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဤသည်ကား စစ်သားများအဖို့ အလွန်အသုံးဝင်ည့် ကျွန်ုပ်၏ တခံဏုပ္ပတ္တိဉာဏ်စွမ်းပေတည်း။

ဂျာမန်စစ်တပ်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီးသည့်နောက် ကျွန်ုပ်သည် စစ်ဗိုလ်ချုပ် ဆာဝီလျံရွိုက်ဟတ်အား ရန်သူများက လက်ရဖမ်းဆီးရန် စီမံထားသောအကြံကို ပျက်အောင်ဖျက်ဖို့အတွက် လုံ့လပြုရပါတော့သည်။

ထိုအချိန်၌ ဗြိတိသျှစစ်တပ်ကြီး ရှုံးလောက်ပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သည် လက်ယာဘက်သို့ကွင်း၍ ဘတ်စရာဘက်သို့သွားသော လမ်းဆီသို့ရောက်အောင် တရမန်းကြမ်းစိုင်းလာ၏။ ကျွန်ုပ်၏အကြံကား ဘတ်စရာမြို့ဘက်သို့ ထွက်ပြေးမည့် ဗြိတိသျှစစ်ဗိုလ်ချုပ် ဆာဝီလျံရွိုက်ဟတ်အား ထိုလမ်းအတိုင်းမပြေးဘဲ ဆန့်ကျင်ဘက်မျက်နှာသို့ ထွက်ပြေးပါရန် သတိပေးဖို့ ဖြစ်လေသည်။

အကယ်၍ ထိုလမ်းအတိုင်း ပြေးခဲ့သော် အထပ်ခိုးပေါ်မှ ကျွန်ုပ်ကြားခဲ့ရသည့်အတိုင်း ရန်သူများစီစဉ်ထားသည့် ထောင်ချောက်ထဲသို့ တိုးဝင်ရာတော့မည်ဖြစ်ပေသောကြောင့်တည်း။

လက်ယာဘက်သို့ကွင်း၍ ခရီးပြင်းနှင်လာခဲ့စဉ် ဗြိတိသျှစစ်တပ်ကြီး ရှုံးသည်ဆိုခြင်းမှာ သေချာလေပြီ။ ရှေ့ကပြေးသူကပြေး၍ နောက်ကလိုက်သူများက လိုက်ကြသဖြင့် တသောသောတဝေါဝေါ မြည်သောအသံများသည် တစ်တောလုံးဟိန်းလျက် ရှိတော့သည်။

လူသတ္တဝါသည် ရဲစရာရှိလျှင် ရဲချင်တတ်၍ ကြောက်စရာရှိလျှင် မိုးမမြင်လေမမြင် ကြောက်ချင်တတ်၏။ တစ်ဘက်က အရေးသာသည်ဟု သိရ၍ ညိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်ဆိုလျှင်ပင် စစ်သားတိုင်းသည် နောက်ပြန်လှည့်ဖို့သာ ဆန္ဒပြင်းထန်၍ ဖြည်းဖြည်းသာသာလည်း မဆုတ်လို။ ဒလဟော နင်းကန်ပြေးလိုက်ချင်တတ်၏။ တစ်နေရာတွင် ဖဝါးနှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းနေအောင်ပြေးနေကြသော ကျွန်ုပ်တို့၏ စစ်သားတစ်စုနှင့်တွေ့၍ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ရှိသောနေရာကိုစုံစမ်းရာ သတ္တိနာလန်ထလာသော စစ်သားတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်၏လောင်းကွတ်ကြီးကို မြင်သည်နှင့် ဂျာမန်စစ်သားထင်၍ ခုတ်ပိုင်းမည်ပြုသေး၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ ယူနီဖောင်းကို လှစ်ပြ၍ ဗိုလ်ချုပ်ရှိလောက်သော နေရာသို့ စိုင်းလာခဲ့ရ၏။ သန်းခေါင်ကျော်အချိန်တွင်မှ ဗိုလ်ချုပ်နှင့်ကိုယ်ရံတော် စစ်ဗိုလ်ကလေး လေးငါးယောက်တို့ကို လမ်းပေါ်တွင် မိလာခဲ့ပါတော့သည်။

❖

ဗိုလ်ချုပ်သည် ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သောအခါ ကျွန်ုပ်အား ခိုင်းစေလိုက်သော ကိစ္စကိုသတိရ၍ မေးသေး၏။ ကျွန်ုပ်က မေဂျာဂျင်နရယ်တောင်ဆင်၏ စစ်ကူတပ်ကြီးကို မတွေ့ရဘဲ ဂျာမန်စစ်တပ်ကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိ၍ ခက်ခဲစွာ ကိုယ်လွတ်ရုန်းထွက်လာကြောင်း ပြောပြသည်တွင် ကိုယ်ရံတော်အရာရှိများက "ဝဲလ်ဒန်း" (တော်ပါပေသည်) ဟု ချီးမွမ်းကြ၏။ ဗိုလ်ချုပ်မူကား စစ်ရှုံးသည့်အတွက်ကြောင့် စိတ်ထိခိုက်သည့်လက္ခဏာနှင့် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောချေ။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က ဘတ်စရာသို့သွားသည့် ဤလမ်းအတိုင်း လိုက်ကြပါမူ ဗိုလ်ချုပ်ကို လွတ်ရဖမ်းဖို့ အစီအစဉ်လုပ်ထားကြောင်း သိခဲ့ရသည်ဟု ပြောပြသော်လည်း "ထတ်တရီ" ဟု မထေမဲ့မြင် ပြန်ပြော၍ ဤလမ်းအတိုင်း ဆက်လက်နင်လာကြသည်။

နံနက်လင်း၍ ကုန်းမြင့်တစ်ခုပေါ်သို့ ကျော်တက်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မြင်းစီးသမား ၁၀ ယောက်ခန့်တို့သည် ကျွန်ုပ်ဆီသို့ ရင်ဆိုင်ဝိုင်းလိုက်ကြသည်ကို မြင်ရ၏။ ကိုယ်ရံတော်များက ဘတ်စရာမြို့မှ ဗိုလ်ချုပ်ကြိုရန် စေလွှတ်လိုက်သော လူများဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးကြ၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ ရှေ့ဆုံးမှ စိုင်းလာသည့် ရွှေလက်နှစ်

mgyoe.com

ဘက်ဖြူသော မြင်းညိုကြီးကိုမြင်ရ၍ တူရကီစစ်ဗိုလ်ကို သတိရပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကိုဖမ်းဆီးရန်လာသော လူများဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သတိပေးပါသေးသည်။

ဤတွင် ကိုယ်ရံတော်တစ်ယောက်က "ဒီလူဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ရန်သူတွေ နောက်မှာနေရစ်ပြီ၊ ရှေ့မှာ ဘတ်စရာမြို့ရှိတာ မသိဘူးလား" ဟု ကျွန်ုပ်အား ပေါက်သေး၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကိုဖမ်းမည့်လူများသည် လက်မလွတ်နိုင်စေခြင်းငှာ လိုလိုမယ်မယ် ရှေ့မှပန်း၍ ဆီးကြိုနေကြခြင်းကို မသိရာကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ငေါက်ငန်းကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဤအချိန်သည် ကျွန်ုပ်နာမည်ကြီးစေဖို့ အခွင့်ကောင်းပေါ်လာသောအချိန် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲတွင် ဘွားခနဲပေါ်လာ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဗိုလ်ချုပ်ဆောင်းထားသော လက်ဖတင်နှင် ဂျင်နရယ်ဦးထုပ်နှင့် ယူနီဖောင်းကို တောင်းယူဝတ်ဆင်ရာ ပါးနပ်သောဗိုလ်ချုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ အကြံအစည်ကိုရိပ်မိ၍ အလွယ်တကူ ချွတ်ပေးသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ဗိုလ်ချုပ် လက်ဖတင်နင်ဂျင်နရယ်ဆာဝီလျံဝိုက်ဟတ်မှာ စစ်ပွဲတစ်ခုတွင် လက်ယာပခုံး၌ ကျည်ဆံထိမှန်ဖူးသောဒဏ်ရာကြောင့် မြင်းစီးသောအခါ၌ လက်ဝဲဘက်သို့ ခပ်ငိုက်ငိုက်စောင်းစောင်း ထိုင်တတ်ကြောင်းကို စစ်တပ်တစ်တပ်လုံးသာမက ရန်သူများပင် သိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း (သူ့ကွယ်ရာတွင်) ပခုံးစောင်း ဂျင်နရယ်ဟု စစ်သားများက နာမည်ပေးထားကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဗိုလ်ချုပ်၏ ယူနီဖောင်းအင်္ကျီနှင့် ဦးထုပ်ယူဝတ်ပြီးနောက် ပခုံးကို ခပ်ငိုက်ငိုက်စောင်းလျက် လမ်းမကြီးမှ ဖဲ့ဆင်း၍ တောအုပ်ဆီသို့ မြင်းစိုင်းပြေးခဲ့သည်။

ရှေ့သို့မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ လမ်းမကြီးပေါ်မှ တည့်တည့်ကြီး စိုင်းလာကြသော မြင်းစီးသမားအုပ်ကြီးသည် လမ်းနံဘေးသို့ ဖဲ့ဆင်း၍ညာသံပေးကာ ကျွန်ုပ်နောက်သို့ ဝိုင်းပြုလိုက်ကြသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏အကြံအောင်ပြီဟု ဝမ်းမြောက်မိသည်။

ထိုအခါ၌မူ ကျွန်ုပ်သည် ဓားကိုမြှောက်၍ ဝမ်းမြောက်စွာကြွေးကြော်လိုသော ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာသေး၏။ သို့သော် လက်ဖတင်နင်ဂျင်နရယ်စစ်ဗိုလ်ချုပ် ဟန်ဆောင်နေခိုက်တွင် ဂျမဒါဗိုလ်ကလေးတစ်ယောက် အမှုအရာမျိုး မဖော်ပြသင့်ဟု သတိရသည်နှင့် ချုပ်တည်းထားလိုက်ရပါတော့သည်။

ဤအတောအတွင်း၌ ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ကိုယ်ရံတော်များသည် ဘတ်စရာမြို့ဘက်သို့ မြင်းစိုင်းပြေးကြခြင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ် ဝမ်းမြောက်စွာ မြင်လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် လမ်းမကြီးနှင့် မြှောင်၍မပြေးဘဲ "ထောင့်မှန်"ထောင်တက်၍ တောအုပ်ဘက်သို့ တည့်တည့်ကြီး တန်းပြေး၏။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်ကို ဖမ်းမိစေကာမူ ဗိုလ်ချုပ်တို့လူစုနှင့် တတ်နိုင်သမျှ ခရီးကွာလှမ်းစေရန် ဖြစ်လေသည်။

အတန်ငယ်ပြေးမိသောအခါ ကျွန်ုပ်နောက်မှ လိုက်လာသောသူများ၏ အခြေအနေကို သိလိုလှ၍ လှည့်ကြည့်ချင်လှပြီ။ သို့သော် တည့်တည့်လှည့်ကြည့်ပါက ကျွန်ုပ်မျက်နှာကိုမြင်ကြ၍ ဗိုလ်ချုပ်မဟုတ်ကြောင်း သိသွားမည် စိုးသည်နှင့် ပခုံးအောက်လက်မောင်းအကြားမှ ချောင်းကြည့်ရသည်။ ထိုအခါတွင် လက်နှစ်ဘက်ဖြူသော မြင်းညိုကြီးသည် ရှေ့ဆုံးမှတက်လာ၍ အခြားမြင်းများသည် နှစ်ကောင်တစ်တွဲ၊ သုံးကောင်တစ်တွဲဖြင့် အဆင့်ဆင့် ပြတ်ကျန်ကြလေပြီ။

ဤလူများသည်လည်း ကျွန်ုပ်ကိုမီလာကြပါမူ ၎င်းတို့၏ အမှားအတွက် ရုက်ရုက်နှင့်ဒေါပွပြီး ကျွန်ုပ်ကို မိရာနေရာတွင် ခုတ်သတ်ကြတော့မည် ဧကန္တပေတည်း။

ကျွန်ုပ်မြင်းကား ကာနယ်ဂရေဟမ်ပြောဖူးသည့် အတိုင်း တစ်တပ်လုံးတွင် အမြန်ဆုံးပြေးနိုင်သော မြင်းတစ်ကောင်ဖြစ်၏။ သို့သော် ခရီးပန်းနေလေပြီ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်နောက်သို့လိုက်ဖမ်းကြသော မြင်းများသည်လည်း တစ်ညဉ့်ပတ်လုံး ရှေ့မှပန်း၍ ဝိုင်းထားကြရသောကြောင့် အနည်းဆုံး ကျွန်ုပ်၏မြင်းတမျှ ခရီးပန်းထားကြခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အဖို့ မျှော်လင့်ချက်ရှိပေသည်။

ဤသို့ဖြင့် တလှည့်ကြည့်ကြည့်နှင့် စိုင်းလာ၍ ချောင်းတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ ရှေ့သုံးမိုင်ခန့်တွင် တံတားတစ်ခုကို မြင်ရ၏။ ကျွန်ုပ်၏မြင်းကား ရေကူးသန်သော မြင်းဖြစ်၍ ချောင်းကို ကူးဖြတ်လျှင် နောက်မှ လိုက်လာသော မြင်းအချို့ကို ဖြတ်ထားခဲ့နိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်၏။

mgyo.com

mgyoe.com

ကျွန်ုပ်အဖို့ကား အကြွေရခြင်းနှင့် လုပ်ခြင်းသည် "ဒိုးဒေါက်"ဖြစ်သည့်အတိုင်း မြင်းကို ချောင်းသို့ဆင်းစေ၏။ ချောင်းမှာ ကမ်းစပ်တွင် တိမ်သော်လည်း အလယ်တွင်နက်၍ ၅ ကိုက်ခန့်မျှ ရေကူးရ၏။

ကမ်းတစ်ဘက်သို့ ကျွန်ုပ်ရောက်သောအခါမူ မြင်းအုပ်ကြီးရောက်လာရာ အချို့မြင်းများသည် ဧရနက်တွင် လှည့်ပြန်ကြ၍ လက်ဖျူကြီးနှင့် အခြားသော မြင်းနှစ်ကောင်သာလျှင် ကမ်းတစ်ဘက်သို့ ရောက်လာကြသည်။

ဤတွင် ရေကူးဖို့ငြင်းဆန်သော မြင်းများသည် တံတားဆီသို့ ခိုင်းသွားကြရာ ကျွန်ုပ်သည် တံတားဘက်သို့ မပြေးဘဲ ဆန့်ကျင်ဘက်ပြေးခြင်းအားဖြင့် လူလေးငါးယောက်ကို ဖြတ်ထားနိုင်ခဲ့၏။ သို့သော် ရေကူးသန်သော မြင်းသုံးလေးစီးမူကား ကျွန်ုပ်နောက်မှ ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်လာကြသည်။

ဆက်လက်ပြေးပြန်သော် ကိုယ်လုံးခပ်သေးသေး ရှိသော စစ်သားတစ်ယောက်သည် ထွားကျိုင်းသော မြင်းနက်ကြီးကိုစီးလျက် ရှေ့သို့ တဖြည်းဖြည်း တက်လာပြီး ကျွန်ုပ်ကို မီလုမတတ်ဖြစ်၏။

သူ၏ကိုယ်အလေးချိန် ပေါ့သည့်အတွက်ကြောင့် အခြားလူများကို ဖြတ်ထားနိုင်ဟန်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏မြင်းကိုလွတ်အောင် မပြေးနိုင်တော့ဘဲ တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်၍လာတော့၏။ လက်မောင်းအကြားမှ ချောင်းကြည့်လိုက်ရာတွင် သူ၏မျက်နှာကို ကောင်းစွာမြင်နိုင်ရုံသာမက သူ၏မြင်းကြီး အသက်ရှူသော အသံကိုပင် ကျွန်ုပ် ကြားနိုင်လေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့မြင်းစိုင်းနေကြသော နေရာမှာ ကျောက်စရစ်ကုန်းဖြစ်၍ ကျောက်ခဲများကို မြင်းခွာဖြင့် ခတ်သောအသံသည် တဂျုံးဂျုံးတဂျမ်းဂျမ်း ဆူညံလျက်ရှိ၏။ မြင်းစီးသမားလည်း နီးကပ်လာသည်ထက် နီးကပ်လာရာ ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်စွန်းတစ်ဘက်သို့ ကွေ့လိုက်သည်တွင် ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်ကိုမမြင်ဘဲ ကျောက်စွန်းကွယ်လျက်ရှိ၏။ ထိုနေရာတွင်မူ ကျွန်ုပ်သည် မြင်းကို ဖင်ထိုင်သွားသည်တိုင်အောင် ရုတ်တရက်ဇောသတ်၍ နံဘေးသို့လှည့်ကာ စောင့်နေ၏။ မြင်းစီးသမားလည်း အစဉ်လိုက်စိုင်းလာ၍ ကျောက်အစွန်းကို ကျော်ကာမှ ကျွန်ုပ်ကို ဘွားခနဲမြင်လေရကား အချိန်မီ ဇောက်ကို သတ်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

ဤနေရာ၌ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်ကို တည့်တည့်ကြီး ဝင်၍ဆောင့်ကာ မြင်းလုံးချင်း ရိုက်လိုက်ပါမူကား ကျွန်ုပ်သော်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏မြင်းသော်လည်းကောင်း တစ်ခုခုဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ကို မိတော့မည်မလွဲချေ။

သို့ရာတွင် ထိုလူသည် မြင်းလုံးချင်း ဝင်ဆောင့်မည့်အစား ကျွန်ုပ်၏ လက်ယာဘက်မှကပ်လျက် ရှောင်ကွင်းပြေးရာ ဓားကိုင်ပြီး အသင့်စောင့်နေသော ကျွန်ုပ်က ခြေနင်းကွက်ကို အားပြုလျက် သူ၏နံဘေးသို့ အားကုန်ထိုးနှစ်လိုက်လေသည်။

ထိုလူသည် အင့်ခနဲမြည်လျက် ဆက်လက်စိုင်းသွားသေး၏။ သို့ရာတွင် မြင်းဆယ်ခုန်မျှပင် မခုန်ရသေးမီ တစ်ဘက်သို့စောင်း၍ မြင်းပေါ်မှ ထိုးကျသွားတော့သည်။ ကျွန်ုပ်ရောက်သွားသောအခါ ပါးစပ်ကြီးဟလျက် အသက်ငင်နေသည်ကို မြင်ခဲ့ရလေသည်။

နောက်မှလိုက်လာသော လူများသည် ကျောက်စွန်းကွေ့ကိုကျော်လွန်၍ သူတို့၏ လူတစ်ယောက် သေကျန်ရစ်သည်ကိုမြင်ရသောအခါ ကြိမ်းမောင်းသံများဖြင့် ဆူညံလျက် ကျွန်ုပ်နောက်သို့ လိုက်လာကြပြန်သည်။

ဆက်လက်ပြေးပြန်သောအခါ လမ်းနှစ်ခွကိုတွေ့၍ ကျယ်ဝန်းသော လက်ယာလမ်းအတိုင်း လိုက်ပြေးသည်တွင် ဝင်းကြီးတစ်ဝင်းထဲ ပိတ်လှောင်မိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

လာခဲ့သောလမ်းမှတစ်ပါး ထွက်ရန်အပေါက် မရှိဘဲ လာလမ်းမှာလည်း ရန်သူများ လိုက်လာကြလေပြီ။ "သေပေတော့ဟဲ့ ငကိုကြီး" ဟုအောက်မေ့မိသည်။

ဝင်းကြီးအတွင်း လှည့်ပတ်ပြေးလွှားနေစဉ် သိုး၊ ဆိတ်၊ ဝက်များ သိုလှောင်မွေးမြူသော ဝင်းကြီးဖြစ်သည်ဟု သိရ၏။ ရန်သူသုံးယောက်တို့လည်း ရောက်လာကြ၍ လက်နှစ်ဖက်ဖြူသော မြင်းကြီးလည်း ပါလာခဲ့သည်။

တစ်နေရာ၌ အုတ်နံရံသည် အခြားနေရာများထက် နိမ့်၍ နံရံအနီးတွင် ဝက်ခြံတစ်ခုရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဤနေရာမှ နံရံကို ခုန်ကျော်ထွက်မည်အကြံနှင့် ရှေးဦးစွာ ဝက်ခြံထဲသို့ ခုန်ဝင်လိုက်ရာ ဝက်တစ်ကောင်ကို နင်းမိ၍ မြင်းကြီး ဒူးထောက်သွားမြဲ ကျွန်ုပ်ကား အုတ်နံရံပေါ်သို့ အရှိန်နှင့် ပါသွားတော့၏။

ကျွန်ုပ်မြင်းနှင့် ကျွန်ုပ်သည် အုတ်နံရံတစ်ဖက်စီ၌

mgyoe.com

mgyoe.com

ရှိနေကြ၍ ကျွန်ုပ်လက်ထဲ၌ကား ဇက်ကြိုးရှိနေပါ၏။ ကျွန်ုပ်၏မြင်းကား အကြိမ်ကြိမ်ဖော်ပြခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်း တစ်တပ်လုံးက ချီးမွမ်းရသည့် မြင်းလိမ္မာပေတည်း။

ကောင်းဘွိုင်တွန်မစ္စ၏မြင်းသည် ကျွန်ုပ်မြင်းထက် သာလိမ့်မည် မထင်ပေ။ မြင်းသည် သခင်၏ အခက်အခဲကို နားလည်ဟန်နှင့် အုတ်နံရံတစ်ဖက်မှ နားရွက်တစွင့်စွင့်နှင့် ကြည့်နေရာ ကျွန်ုပ်က ဇက်ကို အနည်းငယ်တုပ်ပေးပြီး လက် ဖျောက်တီးလိုက်သည်နှင့် အုတ်နံရံကို လွှားခနဲခုန်ထွက်လာပေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်ပြီးနောက် အကြိုကြိုးတစ်ခု ပေါ်လာ၏။ ရန်သူများသည် ဝက်ခြံအနီးသို့ ရောက်လာကြပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်နောက်သို့ လိုက်လို့ခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်ခုန်ထွက်ခဲ့သော အုတ်နံရံတစ်နေရာ တည်း၌သာ ခုန်ထွက်နိုင်မည်ဖြစ်၏။ ဤနေရာ၌ တစ်ကြိမ်တည်း နှစ်ယောက်ပြူး ခုန်ထွက်ရန်လည်း မဖြစ်နိုင်ချေ။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်က အပြင်မှစောင့်နေခဲ့လျှင် တစ်ယောက်ချင်း ခုန်ထွက်လာသော ရန်သူများကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခုတ်ပိုင်းချပါက ငှက်ပျောပင်ကို ခုတ်ပိုင်းရသကဲ့သို့ လွယ်ကူပေလိမ့်မည်။ ဤသို့သော အကြံဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဓားကိုဓားအိမ်မှ ဆွဲထုတ်မည်ပြုရာ ဓားရိုးကိုမစမ်းမီဘဲ ဓားအိမ်တွင် ခပ်ချောင်ချောင်ဖြစ်နေသည်နှင့် ဝက်ပေါ်၌ ကျွန်ုပ်၏မြင်း ဒူးထောက်၍ ဟပ်ထိုး ဖြစ်သွားသောအချိန်တွင် ဓားအိမ်ကျွတ်ထွက်ကာ ကျကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။

ထိုအချိန်တွင် ရန်သူများသည် ဝက်ခြံသို့ရောက်လာကြရာ ကျွန်ုပ်ခုန်ထွက်သည့်အတိုင်း ခုန်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လျက်ရှိကြပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ဓားမရသည့်အတွက်ကြောင့် အခွင့်ကောင်းတစ်ခုကို စွန့်လွှတ်၍ ထွက်ပြေးခဲ့ရပါတော့သည်။

အတန်ငယ်စိုင်းလာ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ရန်သူသုံးယောက် လိုက်လာကြသည်ကို လက်မောင်းအကြားမှ မြင်ရ၏။ ဆက်လက်၍ သုံးမိနစ်ခန့် ပြေးပြန်သည်တွင် ကျွန်ုပ်၏မြင်းသည် ကျောက်ခဲတစ်လုံးကိုနင်းမိ၍ ခြေထောက်နဲ့သွားပြီး မပြေးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

"ငါကား ရန်သူတွေ မီလာ၍ အသတ်ခံရချေတော့မည်"ဟု စိတ်ထဲ၌ နွေးခနဲဖြစ်သွားလေပြီ။

မြင်းသည် ခြေတစ်ဘက်နာ၍ ထောက်နဲ့ ထောက်နဲ့ ပြေးနေရသည့်အတွင်း ပြေးရသောလမ်းမှာလည်း ကုန်းအတက်ကြီးဖြစ်၍ သူ့ခမျာမှာ ခရုပမာ နွေးကွေးလှသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိလေပြီ။ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ရန်သူများသည် ဆယ်ကိုက်ထက် ဝေးတော့သည်မဟုတ်ချေ။

နောက်ဆုံးသော ခွန်အားဖြင့် ကုန်းမြင့်ကိုတက်၍ ထိပ်သို့ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မြင်းစီးစစ်သား ၁၀ ယောက်တို့နှင့် ဘွားခနဲ ဝင်တိုးမိကြသည်။

ငင်းတို့ကား နာလန္ဒာစစ်ပွဲမှ ရှုံး၍ပြေးလာကြသော ကျွန်ုပ်တို့ ဗြိတိသျှစစ်တပ်မှ မြင်းစီးစစ်သားများတည်း။

ထိုသူတို့သည် ကျွန်ုပ်၏ ယူနီဖောင်းနှင့် ဦးထုပ်ကိုမြင်ကြ၍ အံ့အားသင့်လျက်ရှိစဉ် နောက်မှလိုက်လာသော ရန်သူသုံးယောက်ကိုလည်း ကုန်းထိပ်ကို ကျော်တက်ပြီးနောက် အရှိန်မသတ်နိုင်ဘဲ စစ်သားထုအလယ်သို့ ပက်ပင်းပင် တိုးဝင်မိကြလေသည်။

ဤတွင် စစ်ရှုံးနေသူ ဆယ်ယောက်နှင့် အကြိမအောင်၍ စိတ်ဆိုးနေသော ရန်သူသုံးယောက်တို့ အကြိတ်အနယ် ထိုးခုတ်တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။

ကျွန်ုပ်မှကား လက်နက်မရှိ၍ ပွဲကြည့်မျှသာ ဖြစ်နေတော့သည်။ ပွဲကောင်းတစ်ခုဖြစ်သော်လည်း တိုတောင်းလှ၏။ ကမ္ဘာက မျှော်လင့်သည့် ဂျိုးလူစီနှင့် ဂျာမန်လူမျိုး ရှီလ်မင်တို့ ထိုးသတ်ရာတွင် တစ်ချီတည်းနှင့် ရှီလ်မင် နောက်ကောက်ကျသော လက်ဝှေ့ပွဲနှင့် နှိုင်းယှဉ်ရပေတော့မည်။

ဤပွဲတွင် ဗြိတိသျှစစ်သားတစ်ယောက်ကျ၍ ရန်သူစစ်သားသုံးယောက်လုံး ကျဆုံးရာ တစ်ယောက်မှာ လက်နှစ်ဖက်ဖြူသော မြင်းညိုကြီးကိုစီးသည့် တူရကီစစ်ဗိုလ်ကလေးပင် ဖြစ်ပါသတည်း။

■

mgyoe.com

mgyoe.com

ဂျမဒါကိုကိုကြီး

လွန်ခဲ့သော စစ်ကြီးအတွင်း၌ ရန်သူ၏လက်ချက်ဖြင့် ဒုက္ခဝေဒနာ ခံစားနေရသူ အမျိုးမျိုးရှိကြသည့် အနက် ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေ ဆူဘဒါမောင်မောင်၏ အဖြစ်အပျက်မှာ ဒဏ်ရာရသူတို့၏ စာရင်းတွင် အထူးဆန်းဆုံးတစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလောက်ပါပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မောင်မောင်၏ ဒဏ်ရာရပုံအဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်ုပ်ကြုံတွေ့ရသည့်အတိုင်း ရေးသားဖော်ပြသည်ဖြစ်ရာ ထူးဆန်းသည် မထူးဆန်းသည်ကို ဖတ်ရှုသူတို့ကိုယ်တိုင် ချင့်ချိန်ဆုံးဖြတ်နိုင်ကြပေသည်။

တစ်ညသန်းတူးမြောင်းကြီးသဖွယ် တူးဖော်ထားသော ချိုင့်ကြီးအတွင်း ဘီယာပုလင်းလွတ်ပေါ်တွင် စိုက်ထူထားသည့် ဖယောင်းတိုင်မှ အလင်းရောင်သည် ပေါင်မုန့်တစ်ချပ် နှစ်ချပ်၊ ငါးသေတ္တာတစ်ကောင် နှစ်ကောင်၊ သတ္တုခွက်တစ်လုံး နှစ်လုံးစသော ဝတ္ထုပစ္စည်းများကို မထင်မရှား မြင်သာလောက်ရုံမျှ ထွန်းတောက်လျက်ရှိစဉ် လူနှစ်ယောက်တို့သည် ထောင့်နှစ်ထောင့် ၌စုပုံထားသော ကောက်ရိုးများပေါ်တွင် စီးကရက်ကိုယ်စီနှင့် ခွေလျောင်းလျက်ရှိကြ၏။ မနီးမဝေးရှိ တူးမြောင်းတစ်ခုမှ ပါးစပ်မှတ် ဘဂျာသံများ ရယ်မောသံများသည် လေသင့်သည့် အခါတိုင်း ထိုလူနှစ်ယောက်တို့၏ တူးမြောင်းတွင်းသို့ စွပ်၍စွပ်၍ ဝင်လာလေ၏။ ရံဖန်ရံခါ ကျွန်ုပ်တို့ စစ်တပ်ဘက်မှ ပစ်ကြဲလိုက်သော ဗုံးအမြောက်သံများသည် ဘဂျာသံနှင့် တေးသံကို လွှမ်းမိုးအုပ်၍ ကောင်းကင်အလုံးထစ်ချုန်း မြည်ဟိန်းလျက်ရှိရာ ရံဖန်ရံခါ၌လည်း ရန်သူ့ဘက်မှ ပစ်ကြဲလိုက်သော ဗုံးသည် ဦးခေါင်းထက်၌ "ရွှီ" ခနဲ မြည်ဝဲလျက် "မကောင်းသူထိပ်"ဟူသော သဘောမျိုးနှင့် ရောက်ချင်ရာရောက်၍ ကျချင်ရာကျသွားလေ၏။ တူးမြောင်းထက်မှ ဦးခေါင်းပြူလျက် ရန်သူဘက်သို့ မျှော်ကြည့်သည်ရှိသော် စစ်မျက်နှာတစ်လျောက်၌ မီးစိမ်းရောင်များသည် တသီတတန်းကြီးငုပ်ချည် ပေါ်ချည်မှိန်ချည် လင်းချည်ရှိသည့်အဖြစ်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ တူးမြောင်း၏ ထောင့်နှစ်ထောင့်တွင် ကောက်ရိုးပုံပေါ်၌ စီးကရက်ကိုယ်စီနှင့် စိတ်ကူးယဉ်လျက်ရှိနေသူ နှစ်ယောက်တို့မှာကား ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေ ဆူဘဒါမောင်မောင်တို့ ဖြစ်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် မြန်မာပြည်၌ ခွဲခွာထားခဲ့ကြသော မိဘဆွေမျိုးမှစ၍ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများအကြောင်း စိတ်ကူးလျက်ရှိကြစဉ် လက်ဖတ်နှင့်

mgyoe.com

mgyo e . com

အရာရှိသည် တူးမြောင်းတံခါးဝ၌ ရုတ်တရက် ပေါ်လာ၍ "ဟေ့ ငါ့လူများ နာရီရှိလျှင် နာရီတိုက်ထားလိုက်ကြ မောင်တို့ အခု ဓနာရီတိတိရှိနေပြီ"

"ဘာအရေးများလဲဗျ"

"နက်ဖြန်မနက် ၆နာရီခွဲတိတိမှာ ဘယ်တယ်လျံနံပါတ် ၃ က စစ်သားများချီတက်တိုက်ခိုက်ကြဖို့ ဗဟိုဌာနက အမိန့်ရောက်လာတယ်"

"ဘာသံမကြား ညာသံမကြားနဲ့ ချက်ခြင်းကြီး ပါလားဗျ"

"သူတို့စိတ်ထဲမှာ ကြိစည်ထားတာတော့ တစ်ရက် နှစ်ရက်ရှိပြီထင်ပါရဲ့၊ မင်းတို့ငါတို့တော့ အခုမှ သိကြရတယ်။ စစ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲကွယ့်။ ဒါထက် ၆ နာရီခွဲ ဟေ့နော် သတိပြုကြ"

"ကောင်းပါပြီဗျာ"

မောင်မောင်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် လက်ဖတင်နင် အရာရှိ၏နာရီဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ လက်ပတ်နာရီများကို အချိန်တိုက်ကြပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အရာရှိလည်း ထွက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်းနေရာ၌ စခန်းချနေခဲ့ကြသည်မှာ တနင်္ဂနွေနှစ်ပတ်ခန့်ရှိသော်လည်း အဝေးမှလှမ်း၍ ပစ်ကြကြသောဗုံးများမှတစ်ပါး တစ်စုံတစ်ရာထိထိရောက်ရောက် ဆောင်ရွက်ကြရခြင်းမရှိဘဲ အိပ်ကာ စားကာနှင့် အချိန်ကုန်ခဲ့ကြရာ နေသားတကျရှိနေသော တူးမြောင်းစခန်းကို စွန့်ခွာ၍ ရန်သူ့နယ်မြေသို့ ချီတက်ရမည်ဟူသော သတင်းကို ရုတ်တရက်ကြားရခြင်းသည် စိတ်၏ ငြိမ်သက်ခြင်းကို မဖြစ်စေတတ်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖိုလ်ိုက်သောရင်ရှိလျက် ချီတက်ရဦးမည့် အရေးကို မှိုင်ငေးတွေးတောနေကြစဉ်။

မောင်။ ။"သူတို့ဘက်က အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့သုံးဦးမလား မဆိုနိုင်ဘူး"

ကျွန်ုပ်။ ။"ဂျာမန်တွေသုံးပေမဲ့ တူရကီစစ်တပ်က သုံးဖို့ ရှိသေးမထင်ပေါင်ဗျာ"

မောင်။ ။"ချီတက်မယ့် တက်တော့လည်း ချက်ချင်းကြီးဗျာ တကယ်ဆိုတော့"

ကျွန်ုပ်။ ။"ကိုမောင်မောင်ကလည်း အဆန်းလုပ်လို့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့တစ်တွေကြိုတင်သိရတယ်လို့ ဘယ်တုန်းက ကြားဖူးလို့လဲ၊ ခင်ဗျားလည်းသိသားနဲ့"

မောင်။ ။"ကိုကိုကြီး"

ကျွန်ုပ်။ ။"ဗျာ"

မောင်။ ။"အတိတ်နိမိတ်ဆို တာ ခင်ဗျားယုံသလား"

ကျွန်ုပ်။ ။"အမှန်ပြောရမှာဖြင့် ကျုပ်တော့မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်ဘဲဗျ၊ ခင်ဗျားကော"

မောင်။ ။"ကျုပ်ပြောမယ်၊ နားထောင်၊ နေ့လယ်က မှေးခနဲ ဆို အိပ်ပျော်သွားတော့ အိပ်မက်တစ်ခု မက်တယ်ဗျ"

ကျွန်ုပ်။ ။"ဘယ်လိုများမက်သလဲဗျ"

မောင်။ ။"ထူးဆန်းလိုက်တဲ့ အိပ်မက်ဗျာ။ ရန်သူ့ဘက်က ပစ်လိုက်တဲ့ ဗုံးတစ်လုံးဟာ ကျုပ်လည်ပင်းကိုမှန်ပြီး ကျုပ် ခေါင်းကြီး ပြတ်ကျသွားတယ်ဗျ"

ကျွန်ုပ်။ ။"ကြဲကြဲစည်စည်ဗျာ တောက်တီးတောက်တဲ့"

မောင်။ ။"ဒါတွင်မပြီးသေးဘူး၊ ကျုပ်ဟာ ဦးခေါင်းပြတ်ကျသွားပေမယ့် မသေတဲ့အပြင် ကျုပ်ဦးခေါင်းကြီး ကျုပ်ပွေ့ပြီး ရန်သူတွေနောက် လိုက်လိုက်တာတဲ့ဗျာ ရန်သူတွေကလည်း ဘဲမှ မပြောနဲ့တော့ ကျုပ်ကို မြင်ခါရှိသေး တစ်တပ်လုံးပြေးလိုက်ကြတာတဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကလိုက်သူတို့ကပြေး၊ နောက်ဆုံးကျုပ်ခေါင်းကြီး လက်ထဲကလွတ်ကျလို့ ဗုန်းဆို မြည်တော့မှ ကျုပ်လန့်နိုးလာတယ်"

ကျွန်ုပ်။ ။"ခင်ဗျားအိပ်မက် ကောင်းသားဘဲဗျာ ကိုယ်က နိုင်တာကပဲ"

မောင်။ ။"ကိုယ်ကနိုင်ပေမဲ့ ခေါင်းကရှုံးတာက ဂွကျတယ်ဗျ။ ဒါထက် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အိပ်မက်တော့ ဒါလောက်ကြီး အယုံအကြည်မရှိပါဘူး၊ သို့သော် ဒီတစ်ခါတော့ နည်းနည်းစိတ်လေးတယ်ဗျာ"

ကျွန်ုပ်။ ။"ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပါဒ်ရောက်တဲ့။ ဒီအိပ်မက်ကို ဂရုမစိုက်ပါနဲ့ဗျာ အလကားဟာမျိုးပါ"

မောင်။ ။"ဒါထက် ကျုပ်မှာ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ခဲ့လို့ရှိရင် ကျုပ်မယားနဲ့ ကျုပ်သားကလေးကို ဂရုစိုက်ရစ်ပါဗျာနော်"

ကျွန်ုပ်။ ။"မဟုတ်တာ ကိုမောင်မောင်ကလဲ သွေးလေခြောက်ခြားလို့မက်တိုင်း နိမိတ်ကောက်ရတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျ"

ကျွန်ုပ်မှာ မိတ်ဆွေဝတ္တရားအတိုင်း အားပေးရှင်ခြားသော်လည်း ဓာတ်ကူးလာသောကြောင့် လားမသိ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် စိတ်လေးခဲ့၏။ သို့ပါသော်လည်း ကို မောင်မောင်မှာ အာရုံပြောင်းစေခြင်းငှာ ရယ်မောဖွယ်

mgyoe.com

ရာ ပုံတိုပက်စများကို သန်းခေါင်နီးပါးတိုင်အောင် ပြောပြရ၏။ သို့ရာတွင် ကိုမောင်မောင်သည် ကျွန်ုပ်၏ကြိုးစားခြင်းကို ရိပ်မိ၍ ကျေးဇူးတင်ဟန်ရှိသော်လည်း ထိုညအဖို့၌ အလွန်တရာကျွန်ုပ်ကြိုးလှ၏။ သန်းခေါင်တန်လတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် အိပ်ယာသို့ အသီးသီးဝင်လာခဲ့ကြသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ပုခုံးကို လက်နှင့် လှုပ်နှိုးသည်ကို သိရ၍ အိပ်ယာမှ လူးလဲထပြီးလျှင် နာရီကို ကြည့်လိုက်ရာ ၆ နာရီတိတိရှိလေသည်။ ၎င်းနောက် အဝတ်အစားများ အသင့်လဲလှယ်ပြီးရှိနေသော ကိုမောင်မောင်အားလှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ၎င်းမှာ တစ်ညဉ့်လုံး အိပ်ပျော်ဟန်မရှိကြောင်းတွေ့ရ၏။

"အိပ်ပျော်ရဲ့လား ကိုမောင်မောင်"

"အိပ်တောင် မအိပ်ဘူး"

"နို့ ဘာလုပ်နေတာလဲ ခင်ဗျား"

"စာဖတ်နေတယ်"

"တစ်ညလုံး"

"ဟုတ်တယ်"

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်မက်ကို သတိရ၍ ဥပါဒါန် မစွဲလန်းဖို့ ပြောဦးမည် ကိုမောင်မောင်က "တော်ပါတော့ ဆရာကြီး ကျုပ် နေရာတကာတိုင်း အယူသည်းတဲ့လူတစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး၊ သို့သော် ကျုပ်ပြောတာတော့ မမေ့နဲ့နော်"

ကျွန်ုပ်သည် အဝိုမှာထားခြင်းဖြစ်လိမ့်မည် ထင်မှတ်ထားကြောင်းပြောတော့မည်ပြုပြီးမှ ကိုမောင်မောင်မျက်နှာထားကို မြင်သဖြင့် "ကောင်းပါပြီဗျာ စိတ်ချပါ" ဟုပြောလိုက်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လေမီးဖိုဖြင့် ကိုမောင်မောင်ပြင်ဆင်ထားသော ကာဖီနှင့် ဘီစကွတ်မုန့်များကို ဗိုက်ပြည့်အောင် စား၍ လက်နက်နှင့်တကွ အဝတ်အစားများပါလဲလှယ်ဝတ်ဆင်ပြီးနောက်တူးမြောင်းပေါ်သို့ တက်လာကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ကား စစ်သားများသည် တောင်တစ်စု မြောက်တစ်စု စုဝေးစောင့်ဆိုင်းကာ ရှိနေကြလေပြီ။ ကျွန်ုပ်တွေ့မြင် ရသောလူအားလုံးတို့မှာ အနည်းနှင့်အများ တုန်လှုပ်သော အမူအယာများရှိနေကြရာ ကိုမောင်မောင်တစ်ဦးတည်းသာလျှင် တည်ငြိမ်ခြင်းရဟန်လက္ခဏာရှိသည်။

၆ နာရီခွဲသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ၃ နံပါတ် ဘက်တယ်လျံသည် စစ်တပ်နှစ်ခုကြားရှိ ဘုံဘိုင်မြေကို ဖြတ်ကျော်၍ ရန်သူစစ်တပ်ဆီသို့ မျက်နှာမူကာ အပြေးအလွှား ချီတက်ကြလေ၏။ ထိုသို့သောအခြင်းအရာမျိုးမှာ ရှုပ်ယှက်ခက်လျက် ဗလုံးဗထွေးပြုလုပ်ကြရသော အခြင်းအရာမျိုးဖြစ်သောကြောင့် သူတစ်ပါးတို့၏ အပြုအမူကို မဆိုထားဘိ မိမိကိုယ်တိုင် မည်သည့်နေရာ၌ မည်ကဲ့သို့ပြုလုပ်ခဲ့သည်ဟူ၍မျှပင် ပြန်၍မပြောနိုင်အောင် ရှုပ်ထွေးလှ၏။ "ဘုံဘိုင်မြေ"တစ်လျှောက်ပြေးလွှားချီတက်စဉ် ကျွန်ုပ်၏နံဘေးမှ လူတစ်ယောက်ဟပ်ထိုး လဲသွား၍ ၎င်း၏ခြေထောက်နှင့် ကျွန်ုပ်ခြေထောက်ငြိမိပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ပါ လဲတော့မလိုဖြစ်သွားသော အခြင်းအရာတစ်ခုကိုမူကား ကျွန်ုပ်မှတ်မိ၏။ ထိုသူမှာ မထနိုင်တော့ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်မူကား ဆက်လက်ပြေးလွှားခဲ့၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ကျွန်ုပ်တို့တပ်ငယ်သည် ရန်သူ့တူးမြောင်းတွင်းသို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့၍ ရန်သူများနှင့် ထွေးလားလုံးလား သတ်ပုတ်တိုက်ခိုက်ကြလေကုန်ပြီ။ လှံစွပ်နှင့် လှံသည်လည်းကောင်း၊ ဓားလွှတ်နှင့် ဓားမြောင်သည်လည်းကောင်း၊ မြင်း၊ သေနတ်နှင့် ခြောက်လုံးပြူသည်လည်းကောင်း သူ တစ်ပြန် ငါတစ်လှည့်ဖြင့် တစ်နည်းစီ တစ်ဖုံစီ မိမိတို့ ကျွမ်းကျင်ရာ လက်နက်များနှင့် တော့တော့ဆိုင်ဆိုင် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ကြရ၏။ ထိုဘက်သားနှင့် ဤဘက်သားတို့သည် မိမိတို့ မျက်မှန်းတန်းမိရာ တစ်ယောက်စီ တစ်ယောက်စီ အသီးသီးရွေးချယ်၍ ပုံတော်သလို အဆင်သင့်သလို တိုက်ခိုက်ကြ၏။ ရန်သူတစ်ယောက်ကိုနိုင်နင်းပြီးနောက် အခြားတစ်ယောက်ရှာဖို့မှာလည်း မခက်ခဲလှချေ။ တစ်ခါတစ်ရံ ရန်သူသစ်ကို မရှာတော့ဘဲ အရေးနိမ့်ဟန်ရှိသော မိမိဘက်သားတစ်ယောက်ကို ကူညီရ၏။ ထိုနေ့က ကျွန်ုပ်သည် တူရကီစစ်သား သုံးယောက်ထက် မနည်း စီရင်ခဲ့ရ၏။

ဤတိုက်ခိုက်နည်းမျိုး၏ ထုံးစံမှာ ချီတက်တိုက်ခိုက်သောဘက်က ရှုံးခဲ့လျှင် မိမိတို့ တူးမြောင်းဆီသို့ အမြန်ပြန်ပြေးရ၏။ နိုင်ခဲ့လျှင်လည်း ရန်သူ၏ တူးမြောင်းကို သိမ်းပိုက်ရ၏။ ထိုနေ့၌မူကား နာရီဝက်ခန့် အတွင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်က အနိုင်ရသဖြင့် မသေမပျောက်ဘဲ ကြွင်းကျန်သော ရန်သူစစ်သားများသည် နောက်တန်း၌ရှိသော ၎င်းတို့၏ အခြားတူးမြောင်း တစ်ခု

mgyan e . com

ဆီသို့ ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရန်သူ့တူးမြောင်းတစ်ခုကို လက်ရ သိမ်းပိုက်လိုက်ပြီး ဖြစ်ရကား ကျဆုံးသော အလောင်းများကို မြှုပ်နှံခြင်း၊ သဲအိတ်များကို တူးမြောင်း တစ်ဖက်မှ တစ်ဖက်သို့ ရွှေ့ပြောင်းခြင်းအားဖြင့် တူးမြောင်းကို အမြီးပြန် ခေါင်းပြန်လှန်ခြင်း စသည်ဖြင့် အလုပ်များလျက် ရှိကြ၏။ (အမြီးပြန် ခေါင်းပြန်လှန်ခြင်းဆိုသည်မှာ ၎င်းတူးမြောင်းသည် ရန်သူလက်တွင် ရှိသူက အရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာထားခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်တို့ လက်ဝယ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ အနောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူစေခြင်းငှာ မြေကတုတ်လုပ်ထားသော သဲအိတ်များကို တူးမြောင်းတစ်ဖက်မှတစ်ဖက်သို့ ရွှေ့ပြောင်းစုပုံထားကြရလေသည်။)

ကျွန်ုပ်သည် အခြားစစ်သားများနှင့်အတူ သဲအိတ်များ သယ်ယူရွှေ့ပြောင်းခြင်းအလုပ်၌ကူညီ လုပ်ကိုင်လျက်ရှိကြစဉ် ဆူဘဒါမောင်မောင် သေပြီဟူသော သတင်းကို "တစ်ယောက်တစ်ပါးစပ်" ပြောသံကြားရလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အတူအိပ်ဖော် စားဖက်ဖြစ်သောကြောင့် ထိုသတင်းကြားသောအခါတွင် မည်မျှလောက်တုန်လှုပ်သည်ကို ထုတ်ဖော် ရေးသားရန် မလိုချေ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ တူးမြောင်းမှ ၆ နာရီခွဲ အချိန်တွင် ထွက်လာကြသည်မှစ၍ မောင်မောင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ကြိမ်မျှတွေ့ဆုံခွင့် မရသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ထိုသတင်းကို အံ့အားသင့်စွာနှင့် ကြားသိရ၏။ အနီးရှိစစ်သားတစ်ယောက်ကို ထောက်လှမ်းစုံစမ်းရာတွင် မောင်မောင်မှာ ဦခေါင်းတွင် ဗုံးထိမှန်ကြောင်း ပြောပြ၏။

ကျွန်ုပ်သည်ထိုသတင်းမျှနှင့် အားမရနိုင်သောကြောင့် အလုပ်လုပ်ရာမှ မယောင်မလည် ထွက်လာပြီး လျှင် ဆရာဝန်ကို ရှာဖွေမေးမြန်းပြန်၏။

ဝန်။ ။"သေတော့ မသေသေးပါဘူး၊ သို့သော် ရှင်ဖို့နဲ့ သေဖို့ သေဖို့က များနေတယ်"

ကျွန်ုပ်။ ။"ဘယ်ပုံဖြစ်တာလဲ ဒေါက်တာ"

ဝန်။ ။"သူ့ခေါင်းပေါ်တည့်တည့် ဗုံးကျကွဲတယ် ကိုကိုကြီးရဲ့။ ဒီပြင်သူဆိုရင် သေတာကြာလှပြီ။ ဒီလူက အသက်ပြင်းတဲ့လူမို့လား မသိဘူး။ ဦးနှောက်တွေထွက်တာတောင် လူးလိမ့်ပြီး ခံနေတုန် ရှိသေးတယ်"

ကျွန်ုပ်။ ။"ဖြစ်ပုံပြောစမ်းပါဦး ဒေါက်တာ"

ဝန်။ ။ကျုပ်တို့ဘက်က နိုင်တော့ ဘုံဆိုင်မြေပေါ်မှာ အတုံးအရုံးလဲနေတဲ့ ကျုပ်တို့ဘက်က စစ်သားတွေ ဗုံးထိသေမှာစိုးလေတော့ မောင်မောင်ကတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ထမ်းထမ်းပြီး တူးမြောင်းထဲသယ်ယူလာတယ်ဗျ။ သုံးယောက်လည်း သယ်ပြီးရော ရန်သူ့ဘက်က ပစ်လိုက်တဲ့ ဗုံးတစ်လုံးက သူ့ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်ကြီး ကျပြီး သူရော သူထမ်းသယ်လာတဲ့ စစ်သားရော တလိမ့်ခေါက်ကွေး လိမ့်သွားပါလေရောဗျာ"

ကျွန်ုပ်။ ။"ဖြစ်ရလေ ဒေါက်တာ နို့မျော်လင့်ဖို့ ရှိသေးရဲ့လား"

ဝန်။ ။"လူအစွမ်းတော့ မတတ်နိုင်ဘူးထင်တယ်၊ ဘုရားသခင် ကူညီမှပဲ ချမ်းသာဖို့ ရှိတော့တာပဲ"

ကျွန်ုပ်။ ။"ခင်ဗျားပြောသလို ဒီလောက် စွန့်စားတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ဘုရားသခင်က ကူညီကောင်းပါရဲ့ ဒေါက်တာ"

စစ်မြေပြင်အရပ်၌ လူ၏အသက်ဘေးအန္တရာယ်နှင့် ပတ်သက်၍ထူးဆန်းသော အခြင်းအရာများ မကြာခဏဖြစ်ပွားတတ်လေ့၏။ အရေးမကြီးလှသော ဒဏ်ရာကလေးနှင့် သေသူများလည်း ပေါများလှ၏။ လွန်ခဲ့သော မေလက ကျွန်ုပ်သည်တို့ မြှုပ်ထားသော မြေမြှုပ်ဗုံးတစ်ခု ပေါက်ကွဲရာ တူရကီစစ်သားတစ်ယောက်သည် ကိုက်တစ်ရာကျော် ကွာဝေးသော ခရီးကိုကျော်၍ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် တစ်စုံတစ်ရာမျှမရဘဲ လွင့်စဉ်ပါလာဖူး၏။ ၎င်းစစ်သားသည် ဖုတ်ဖက်ခါ၍ ထပြီးနောက် "စစ်တိုက်ပျင်းတာနဲ့ အရုံးပေးချင်နေတာ ကြာလှပြီ အခုမှ အဆင်သင့်ဘဲ" ဟုပြောလျက် မိမိကိုယ်ကို အပ်နှံလိုက်လေ၏။

ဆူဘဒါမောင်မောင်မှာ ဆရာဝန်များ အကုအသကောင်းလှသောကြောင့် အသက်မူကား မသေချေ။ သို့ရာတွင် သေရခြင်းထက် ဆိုးရွားသော အဖြစ်မျိုးလည်း လောကၓ၌ ရှိတတ်ကြောင်းကို ဖော်ပြလတ္တံ့သော အဖြစ်အပျက်များက ထင်ရှားစေလတ္တံ့။

ဆရာဝန်ကြီးသည် မောင်မောင်၏ ဦးခေါင်းမှ ဦးနှောက် လေးရွေးသားခန့်မျှ ထုတ်ပစ်ကုသခြင်းအားဖြင့် မောင်မောင်မှာ အသက်ချမ်းသာရာရ၏။ သို့ရာတွင် လူ့ခန္ဓာကိုယ်၌ ဦးနှောက်သည် အရေးကြီးဆုံးသော အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဖြစ်သောကြောင့် လေးရွေးဟူသည်မှာ အချိန်အားဖြင့် မများလှသော်လည်း ထိုမျှလောက် ထုတ်

mgyan.com

ပယ်ပစ်လိုက်ရခြင်းအတွက် တစ်စုံတစ်ရာမျှမဖြစ်နိုင်ဟူ၍ မမျှော်လင့်ထိုက်ပေ။

မောင်မောင်သည် ရောဂါသက်သာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆရာဝန်ကြီး၏ ထောက်ခံချက်အရခွင့်တစ်နှစ်ပေးလိုက်၍ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ခဲ့သေး၏။ ကျန်ုပ်မှာ မူစစ်မြေပြင်၌ ဆက်လက်အမှုထမ်းနေရစ်ရသောကြောင့် မောင်မောင်၏အကြောင်းကို တစ်စုံတစ်ရာမျှ သတင်းမကြားရတော့ချေ။

ၾကာနောက် ၃ လခန့်ကြာလတ်သော် ကျန်ုပ်မှာ လက်ဝဲဘက်ပေါင်တွင်ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ် ရရှိသောကြောင့် ဆေးရုံတက်နေရ၏။ ဆေးရုံမှဆင်းလတ်သော် စစ်ဗိုလ်ကြီးက ခွင့် ၆ လပေးလိုက်သဖြင့် ကျန်ုပ်သည် မြန်မာပြည်သို့ အလည်အပတ်ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ကျန်ုပ်မွေးဖွားရာ ဇာတိဖြစ်သော မော်လမြိုင်မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်၍ တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်ခန့် ကြာရှိလေလျှင် ဟင်္သာတမြို့၌ရှိနေသော ဆူဘဒါမောင်မောင်၏ ဇနီးထံမှ စာတစ်စောင်ရရှိ၏။ ၎င်းစာမှာ ကျန်ုပ်အားလပ်ခဲ့ပါလျှင် ဟင်္သာတမြို့သို့ အမြန်လိုက်လာရန် မှာထားလိုက်သော စာဖြစ်လေသည်။ သူငယ်ချင်းမောင်မောင်အတွက် စိုးရိမ်မကင်းဖွယ်ရာ ဖြစ်ပေါ်လာပြန်ကြောင်းနှင့်လည်း ၎င်းစာ၌ ဖော်ပြပါရှိ၏။

ဤနေရာ၌ကျန်ုပ်သူ ငယ်ချင်းမောင်မောင်၏ ဗီဇအကြောင်းကို အနည်းငယ်ဖော်ပြရန်လိုပေသည်။ မောင်မောင်မှာ များစွာသော အခြားသူတို့ကဲ့သို့ တစ်စုံတစ်ရာမျှော်လင့်ချက်ရှိသောကြောင့် စစ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ချေ။ ပစ္စည်းအင်အားခိုင်လုံတောင့်တင်းသော မိဘတို့၏ တစ်ယောက်တည်းသောသားဖြစ်သည့်အလျောက် တစ်သက်တာ၌ နေမှုထိုင်မှု စားမှုသောက်မှုအတွက် တစ်စုံတစ်ရာပူပန်ကြောင့်ကြဖို့မရှိသည်လည်း မှန်၏။ စစ်မှုပြန်လျှင် မြို့အုပ် စစ်ကဲ စသော ရာထူးမျိုးကို မမျှော်လင့်သည်လည်းမှန်၏။ ရုပ်ရည်ချောမောလှပ၍ ဓနခိုင်လုံသော ဟင်္သာတမြို့သူတစ်ယောက်နှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပြီးနောက် သားကလေးတစ်ယောက်ဖွား၍ ချစ်ခင်ကြင်နာစွာ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြရာတွင် စစ်ကြီးဖြစ်၍ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက စစ်သားစုသည်ဟုကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စွန့်စားခြင်းအလုပ်ကို နဂိုဝါသနာ အလျောက်နှစ်သက်တတ်သော မောင်မောင်သည် ချက်ချင်းပင် လျှောက်လွှာ တင်သွင်းခဲ့၏။ ကျန်ုပ်နှင့်အတူ မော်လမြိုင်ကျောင်း၌နေစဉ် မောင်မောင်သည် နပိုလီယန်၊ ဝယ်လင်တန်၊ နယ်လဆင် စသော စစ်ဗိုလ်ကြီးများ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိများ ရေကြောင်းစစ်ပွဲကြီးများ၊ ကုန်းကြောင်းစစ်ပွဲများ စသည်တို့အကြောင်းကို ရာဇဝင်များ၌လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုစာအုပ်များ၌လည်းကောင်း မနေမနားဖတ်ရှုခဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ "စစ်မဖြစ်တာ ရိုင်းတယ် သူငယ်ချင်းရယ် ငါ့သဘောသာဖြင့် ဒီကနေ့စစ်ဖြစ်လို့ လူလိုလျှင် နက်ဖြန်ခါ ငါ စစ်ထဲဝင်ပြီးသားပဲ" ဟု ကျန်ုပ်အား သူငယ်ချင်း ဘာဝပြောတတ်လှ၏။ သို့ဖြစ်၍ လူလိုသည်ဟုကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်မောင်သည် မိဘဆွေမျိုးများမယားနှင့် ယောကျ္ဍမများ၏ တောင်းပန်တားဆီးခြင်းကို နားမဝင်ဘဲ နာမည်တင်သွင်းလိုက်၏။ ဆိုင်ရာအရာရှိသည် မောင်မောင့်အရည်အချင်းနှင့် လူလုံးလူဖန်ကို သဘောကျလှရကား ဆူဘဒါရာထူးဖြင့် ချီးမြှင့်ခန့်ထားလိုက်၏။

ကျန်ုပ်သည် မောင်မောင်၏ ဇနီးမသန်းခင်ထံမှ စာကို ရရှိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူငယ်ချင်းနှင့်လည်းတွေ့လိုသောဇော ထက်သန်ပြီး ဖြစ်သောကြောင့် မိရာရထားနှင့် ဟင်္သာတမြို့သို့လိုက် ပါသွားလေ၏။

ဟင်္သာတမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်သောအခါ မောင်မောင်တို့လင်မယားသည် ကျန်ုပ်၏ကြေးနန်းကို ရရှိထားပြီဖြစ်သောကြောင့် သဘော်ဆိပ်မှ ကြိုဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးတို့သည် ဝမ်းသာအားရရှိလှသော အမှုအရာနှင့် ကျွန်တော်၏ ပစ္စည်းများကို ၎င်းတို့၏ ကားပေါ်သို့ တင်ကြပြီးနောက် နေအိမ်သို့ မောင်းနှင်သွားကြလေ၏။

မောင်မောင်တို့လင်မယားမှာ အတော်အတန် လူသူထူထပ်သော ရပ်ကွက်ရှိယောကျ္ဍမကြီးများ၏ နေအိမ်မှ ခွဲခွာ၍ လူရှင်းသော ရပ်ကွက်တစ်ခုတွင် ကျယ်ဝင်းသော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင် ငှားရမ်းနေထိုင်လျက်ရှိကြ၏။ မသန်းခင်၏စာအတွက်ကြောင့် ကျန်ုပ်သည် မောင်မောင့်အမှုအယာကို စောင်းပါးရိပ်ခြည်အကဲခတ်သော်လည်း တစ်စုံ တစ်ရာမျှ ထူးထူးခြားခြားမတွေ့ဘဲ ရှေးကအတိုင်းအားရ ပါးရစကားပြော၍ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောတတ်ခြင်းကိုတွေ့ရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျန်ုပ်၏ စိတ်၌ တစ်စုံတစ်ရာမျှ စိုးရိမ်ဖွယ်ရာမရှိဘဲလျက်နှင့် ကျန်ုပ် လာစေလို

mgyoe.com

mgyi.com

သည့်အတွက် တစ်မျိုးတစ်မည် လှည့်ပတ်ရေးသားခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်ဟု အကဲခတ်မိ၏။

နံနက်စာစားသောက်ပြီးသဖြင့် မောင်မောင်သည် ဆရာဝန် မှာထားချက်အရ တစ်ရေးတစ်မော အိပ်ရာသို့ ဝင်သောအခါ ကျန်ပ်သည် မသန်းခင်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း တိုင်ပင်ဖို့ အခွင့်ရလေ၏။

ကျန်ပ်။ ။"ခုပုံတော့ အကောင်းသားပါတကား မသန်းခင် ဘာမှထူးထူးခြားခြားမတွေ့ရတဲ့အပြင် ဟိုးငယ်ငယ် တုန်းကအမူအရာတွေတောင် ပြန်ပေါ်ပြီး စိုစိုပျိုပျိုဖြစ်နေပါသေးကလားဗျ"

ခင်။ ။"ဒီလိုရှင့် အရင်က နှစ်ခါ သုံးခါဖြစ်ပြီး ပျောက်သွားလို့ ကျွန်မက ရှင်းရှင်းပျောက်ပြီလို့ စိတ်အေးနေတုန်း တစ်နေ့က လင်မယားနှစ်ယောက်ညစာစားအပြီး ဒီအခန်းမှာ ထိုင်နေကြတုန်း သူ့မျက်လုံးက ကလယ်ကလယ် ဖြစ်လာတယ်။ ဖြစ်ပြီးဘာပြောသလဲဆိုတော့ ဟော့ မသန်းခင် မရဏအနိုပ်သည်ဆိုတာ မင်းကြားဖူးရဲ့လား တဲ့ မေးပါရောရှင့်။ သူဖောက်လာပြီဆိုမှဖြင့် ဒီမရဏအနိုပ်သည်ဆိုတဲ့ အလုံးကို ခဏခဏမေးတတ်တယ် ကိုကိုကြီးရဲ့။ ဘယ်လို အမိပ္ပာယ်မှန်းလည်း ကျွန်မမသိဘူး။ ကျွန်မမှာတော့ မရဏဆိုတဲ့စကားရယ် သူ့မျက်လုံးက စားတော့မလို ဝါးတော့မလိုဖြစ်လာပြီး ကျွန်မကို ကြည့်တာရယ် သိပ်ကြောက်တာပဲ။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲမေးတော့ မင်းကို တစ်နေ့မှ လက်ထပ်သင်ပေးရဦးမယ်တဲ့ ပြောပါရောရှင်။ ဒီလိုပြောလေ ကျွန်မက သိပ်ကြောက်လေပဲ။ တစ်နေ့ကတော့ ဒီလိုနေလို့မဖြစ်ဘူး မိဘများနဲ့ တိုင်ပင်လို့လည်း နေရာမကျဘူးလို့ သဘောရပြီး ရှင့်ဆီကျွန်မ တိတ်တိတ်စာရေး ထည့်လိုက်တာပါဘဲရှင်"

ကျန်ပ်။ ။"ဆရာဝန်ကို ပြောမပြဘူးလား"

ခင်။ ။"ကိုမောင်မောင်မှာ ခက်တာတစ်ခုက ဆရာဝန်အကြောင်း စကားဆက်ပြောလို့ကို မရဘူးရှင့်။ ဆရာဝန်လို့ပြောလိုက်တာရှိသေး သူက ငါဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငါ ဘာဖြစ်လို့ဆရာဝန် ခေါ်ရမှာလဲဆိုပြီး ဒေါသတကြီးနဲ့ မာန်လားမဲလား လုပ်ပါလေရောရှင့်။ ဒီတိုင်း နေအကောင်းသား ဆရာဝန်အသံကြားလိုက်လျှင် တစ်ခါတည်း တစ်မျိုးဖြစ် သွားပါလေရော့ရှင်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မက ရှင့်ခေါ်ပြီး တိုင်ပင်ရခြင်းဖြစ်ပါတယ်"

ကျန်ပ်။ ။"ဒါအကုန်ဘဲလား"

ခင်။ ။"အင်းတစ်ခုရှိသေးတယ်ရှင်။ တမြန်နေ့ညက ကျွန်မတို့လင်မယား အိပ်ယာဝင်ကြတော့ ၁၀ နာရီလောက်ရှိပြီ။ ကျွန်မလည်း အိပ်ယာမှာ လှဲလှဲချင်းဆိုသလို အိပ်ပျော်သွားတယ် ဒါနဲ့"

ကျန်ပ်။ ။"နေပါဦး မီးငြိမ်းအိပ်ကြသလား"

ခင်။ ။"ဟုတ်ကဲ့ မီးငြိမ်းထားတယ်ရှင့်။ ဒါနဲ့ သန်းခေါင်ကျော်လောက်မှာ ကျွန်မဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး ဗျာတ်ခနဲ လန့်နိုးတယ်၊ နိုးလို့ ကိုမောင်မောင် စမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်မနံဘေးမှာ မရှိတော့ဘူးရှင့်။ ဒီလိုဆိုရင်ပဲ၊ ကျွန်မစိတ် ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ဘုရားဘုရားနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ပြီး နားစွင့်နေမိတယ်။ တခဏလောက်ကြာတော့ ခုတင်နံဘေးက ခြေသံလိုလိုကြားတော့ စိုက်နားထောင်နေတုန်း ဟား ဟား ဟား ဟားနဲ့ တိုးတိုးကလေး ရယ်သံကြားရတယ်ရှင့်။ ကျွန်မဆိုတဲ့ဘဲတော့ ခေါင်းနပန်းကြီးကို ကြီးသွားတာပဲ၊ ဒါနဲ့ကျွန်မက မလှုပ်ဘဲ အသာကလေး ငြိမ်နေတော့ မရဏအနိုပ်သည် သင်ပေးရကောင်းမလား၊ နေပါစေဦးလေ။ နောက်များမှ သင်ပေးပါတော့မယ်လို့ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ကျွန်မနံဘေးကို မောင်မောင် ဝင်အိပ်ပါလေရောရှင် ကျွန်မဖြင့် ပြောရင်းဆိုရင်းတောင် ကြက်သီးထပါရဲ့ရှင်"

ကျန်ပ်။ ။"ထမယ်ဆိုလည်းထ လောက်စရာပေပ မသန်းခင်။ ကိုမောင်မောင်ရောဂါက တော်တော်ကြောက်စရာရောဂါဗျ"

ခင်။ ။"ဟုတ်ကဲ့လား၊ ကျွန်မလည်း တွေးမိပါရဲ့။ သို့ပေမဲ့ ကိုယ့်လင်ဆိုတော့ မကြောက်နိုင်တော့ဘူး ကိုကိုကြီးရဲ့"

ကျန်ပ်။ ။"ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တာမမှားဘူးထင်တယ် နှစ်ယောက်ဆိုတော့ တိုင်တိုင်ပင်ပင်ပေါ့ ဟုတ်စ"

ခင်။ ။"အမှန်ပြောရမှာဖြင့် ဖေဖေတို့ မေမေတို့ကလည်း သူတို့စကား နားမထောင်ဘဲ စစ်ထဲလိုက်သွားခြင်းဖြစ်လေတော့ ဂရုစိုက်သင့်သလောက် မစိုက်ချင်ကြဘူးရှင့်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မမှာ မောင်ဘွားလည်းမရှိလေတော့ ရှင့်ကိုပဲ အားထားပြီး မှာယူရခြင်းဖြစ်ပါတယ်"

ထိုခဏ၌ မောင်မောင်နိုးလာသဖြင့် ကျွန်ပ်တို့ စကားပြတ်သွားလေသည်။

ထိုညဥ့်၌ ညစာထမင်း စားသောက်ပြီးလတ်သော် မောင်မောင်သည် အလွန်အထူး အူရွှင်လှသော

mgyi.com

mgyoe.com

အမူအရာနှင့် ရယ်မောဖွယ်ရာ ပုံတိုပတ်စများကို ကရားရေသွန်ပြောဆိုလျက်ရှိသည်။ မသန်းခင်မှာမူ မောင်မောင်၏ အူရွှင်သော အမူအယာကို ရောဂါဖောက်မည့် အရိပ်နိမိတ်ဟူ၍ ယူဆဟန်လက္ခဏာနှင့် ကျွန်ုပ်အား မကြာခဏလှမ်း၍ ကြည့်၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ရိပ်မိကြောင်း သိသာခြင်းငှာ ဦးခေါင်းညိတ်၍ပြ၏။

ထိုညဦး ၁၀ နာရီထိုးလတ်သော် စည့်ခန်းတွင် ထိုင်လျက်ရှိကြရာမှ မောင်မောင်က "မသန်းခင် အိပ်ချေတော့ဟေ့၊ ငါတို့သူငယ်ချင်းချင်း တွေ့ဆုံမိတဲ့အခါ စစ်ထဲက အကြောင်းတွေပြောချင်တယ်။ မင်းတို့မိန်းမတွေ နားမလည်တော့ပျင်းနေမှာပဲ အိပ်ချေတော့"ဟု ပြောလေ၏။ မသန်းခင်သည် လင်ကိုစိုးရိမ်သောကြောင့် ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းလုပ်နေရာ မောင်မောင်က "အိပ်ချေဆို အိပ်ချေတော့လေ၊ ဘာလုပ်နေသေးသလဲ"ဟု ခတ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်သောကြောင့် ထသွားရှာလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုခဏ၌ ဥပါယ်တဲမျဉ်နှင့် အခန်းပြင်သို့ ထွက်လိုက်သွား၍ မသန်းခင်အား "ဒီကနေ့ည ကိုမောင်မောင်သိပ်ဖောက် လိမ့်မယ်ထင်တယ် မသန်းခင်။ အခန်းကို မင်းတုပ်ချအိပ်။ သူကိုတော့ သင့်တော်သလို ကျွန်တော် ကြည့်ပြီးနေရာ ချထားလိုက်မယ်"ဟုတီးတိုးမှာထားပြီးမှ မောင်မောင်အနီးသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

မောင်မောင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် နာရီပြန် ၂ ချက်ထိုးသည့်တိုင်အောင်စည့်ခန်းတွင်အတူထိုင်လျက် စစ်မြေပြင်မှ အကြောင်းအရာများကို စစ်သားပီပီ ပြန်ပြောင်းပြောဆိုလျက်ရှိကြ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ ကိုယ်တိုင်ပြောခြင်းထက် မောင်မောင်၏အမူအရာများကို အကဲခတ်ရုံးငှာပြောသမျှကိုသာ နားထောင်လျက်ရှိ၏။ မောင်မောင်မှာ ရံဖန်ရံခါ မျက်လုံးများ ကလယ်ကလယ်ဖြစ်လာ၍ ဝက်ရူးပြန်တော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ပွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်က သတိနှင့် ကြည့်နေရ၏။ မောင်မောင်သည် ထိုအချိန်၌ အထူးထွေပြားလျက်ရှိကြောင်းမှာမူ ယုံမှားဖွယ်ရာမရှိချေ။ နာရီပြန် ၂ ချက်ထိုးလတ်သော်–

မောင်။ ။"ကိုယ့်လူ ဒါထက် မရဏအနိုပ်သည်ဆိုတာကြားဖူးရဲ့လား။ ဟိုးအညာက ရွှေလီချောင်းထဲ ရောက်သွားတုန်းက ရှမ်းကြီးဆီက ငွေနှစ်ဆယ်ပေးပြီး ကျူပ်သင်ခဲ့ရတဲ့အတတ်ဟု။ ဟိုနေ့က တူးမြောင်းတူးကြတော့ တူရကီစစ်သား ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ မဆိုနိုင်ဘူး မရဏအနိုပ်သည် ကျူပ်ပြပေးလိုက်တယ်။ ကျူပ်က ဒါမျိုးကြိုက်တယ်ဗျာ ဒီမှာနေရတာ ပျင်းခြောက်ခြောက်နဲ့ အလကား ဟိုမှာတော့ ပစ်လိုက်ဟဲ့ ခတ်လိုက်ဟဲ့ သတ်လိုက်ဟဲ့ ဗျတ် လိုက်ဟဲ့ ထိုးလိုက်ဟဲ့ ကြိတ်လိုက်ဟဲ့ ဆော်လိုက်ဟဲ့ နှံလိုက်ဟဲ့" ဟု စားပွဲကို လက်သီးနှင့် ထုကာထုကာ အားရပါးရပြောပြလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ "ခက်လှချည်လား ကရိ"ဟု စိတ်ထဲက အောက်မေ့မိ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ "တစ်ရုပ်လုံးအိပ်ကုန်ပြီဗျ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ ဆရာကြီးရဲ့"

မောင်။ ။"အိပ်ကုန်ဘာဖြစ်သလဲဗျ၊ ကိုယ့် ပါးစပ်နဲ့ကိုယ်ပြောတာ ဘယ်သူ့ကြောက်နေရဦးမှာလဲ။ ဒါထက် မရဏအနိုပ်သည် အကြောင်းပြောပြရဦးမယ်။ ဒီလိုဗျ ကိုကိုကြီးရဲ့။ ရန်သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် လုံးကြတော့ သူ့လည်ပင်းကို ညာဘက်လက်နဲ့ ဟောဒီလို ဖမ်း၊ ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ သူ့ဇက်ပိုးကို ဟောဒီလိုကိုင်၊ ကိုင်ဆို မိမိရရစီစပါအောင် ကိုင်ရတယ်။ ကိုင်ပြီး ညာဘက်လက်မနဲ့ လက်ချောင်းများက သူ့လည်ချောင်းကို တစ်ဖက်တစ်ချက် စီစပါအောင် ဟောဒီလို ညှစ်ရတယ်။ နေရာမလွဲစေနဲ့နော် လက်မက ဟောဒီသွေးကြောကို နှိပ်၊ လက်ချောင်းတွေက နားရွက်အောက်နားက ဟောဒီအကြောကို နာနာပါအောင် နှိပ်နှိပ်နှိပ်နှိပ်၊ နှိပ်တော့ ဘယ်လို ဖြစ်လာသလဲ ခင်ဗျားလူ မျက်လုံးတွေပြူး၊ လျှာကြီးထွက်လာပြီး လက်ထဲမှာ တစ် ခါတည်း ခွေပျော့ကျ သွားပါရောဗျာ"

ဟုပြောရင်း မောင်မောင်သည် ကျွန်ုပ်၏လည်ပင်းကို ဥပမာတင်၍ ပြသမည်ပြု၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်က တွန်းဖယ်လိုက်သောကြောင့် သူ၏လည်ပင်းကိုသာ သူနှိပ်၍ ပြရတော့၏။

မောင်။ ။"ကိုင်း ကိုယ့်လူ အိပ်ချင်ပြီထင်တယ်"

ကျွန်ုပ်။ ။"စကားပြောလို့တော့ ကောင်းပါရဲ့ နှစ်ချက်တော့ထိုးပြီးပြီကောလေ"

မောင်။ ။"ဟုတ်လား ဒီလောက်ဒီလောက်ညဉ့်နက်မှန်းတောင်မသိဘူး။ ကိုင်း ဒါဖြင့် အိပ်ပေတော့၊ ဟောဟိုမှာ ခင်ဗျားအခန်းပဲ"

ကျွန်ုပ်။ ။"ခင်ဗျားကော"

မောင်။ ။"ကျူပ်တော့ ကျူပ်အခန်းကျူပ်ဝင်အိပ်မှာပေါ့"

ကျွန်ုပ်။ ။"သူငယ်ချင်းတွေ့တဲ့အခါ အတူတူ အိပ်ကြစို့လေ"

mgyoe.com

pagoe.com

မောင်။ ။"ကောင်းသားပဲ၊ နို့ပေမဲ့၊ ခင်ဗျားအခန်းမှာ
ခုတင်တစ်လုံးတည်း ရှိတယ်ဗျ"
ကျွန်ုပ်။ ။"ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျား ခုတင်နဲ့အိပ်၊
ကျုပ်က ကျုပ်ခေါက်ခုတင်နဲ့ အိပ်မယ် "
မောင်။။"ဟုတ်ရိုးလားဗျာ ခင်ဗျားက ခရီးပမ်းလာတဲ့သူ
နေရာတကျအိပ်မှပေါ့ ကျုပ်ကို ခေါက်ခုတင်ပေး"
ကျွန်ုပ်။ ။"သဘောပေါ့ဗျာ"

ၿငိုးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ခေါက်ခုတင်ကို ဆွဲခန်းထဲ၌ ဖြန့်ခင်းကြပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်က သစ်သား ခုတင်၊ မောင်မောင်က ခေါက်ခုတင်နှင့် အိပ်ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာမူ အိပ်ယာသို့ဝင်ရသော်လည်း အိပ်ပျော်အောင် မအိပ်ဝံ့ချေ။ မရဏာအနှိပ်သည်ကို တွေးမိတိုင်း ကြက်သီး ထလျက်ရှိရာ မောင်မောင်၏ မျက်လုံးများကို ကြည့်ရခြင်း မှာလည်း စိတ်အေးဖွယ်ရာမရှိပေ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ခုတင်ပေါ်တွင် ကွေးနေရသော်လည်း နားတစွင့်စွင့် ရှိနေရ၏။ မျက်လုံးမှာမူ မောင်မောင်က မီးခွက်ကို ငြိမ်းထားလိုက်သောကြောင့် အသုံးမဝင်တော့ချေ။

အိပ်ယာသို့ ဝင်ကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်နှင့် ငါးတောင်ခန့်အကွာတွင်အိပ်သော မောင်မောင်က နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် "ကိုကိုကြီး အိပ်ပြီလားဗျ" ဟုမေး၏။

ကျွန်ုပ်က "မအိပ်သေးပါဘူးဗျာ" ပြန်ပြော၏။ နောက်နာရီဝက်ခန့်ကြာပြန်သော် "ကိုကိုကြီး အိပ်ပြီလားဗျ" ဟုမေးပြန်ရာ "မအိပ်သေးပေါင်ဗျာ"ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။ တတိယအကြိမ် မေးမြန်း၍ မအိပ်သေးကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်သောအခါ မောင်မောင်က "အိပ်ခဲရန်ကောဗျာ"ဟု ပြော၏။ သို့ဖြစ်၍ စတုတ္ထအကြိမ် မေးမြန်းသောအခါတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဘာမျှမပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။ ထိုအခါ ခေါက်ကုတင်မှ ကျိုးကျိုးကျွိကျွိ မြည်သောအသံကို ကြားသည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ခုတင်မှ ဖြည်းညှင်းစွာ ဆင်း၍ နံဘေးတွင် ဝပ်နေလိုက်သည်။ ထိုခဏ၌ ဖြည်းညှင်းစွာ လှမ်းလာသဖြင့် တရုပ်ရုပ်မြည်သော ခြေလှမ်းကို မှောင်ထဲ၌ ကြားရလေရာ ခြေသံသည် ကျွန်ုပ်၏ ခုတင်အနီးသို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ခုတင်ရှိ ရာသို့ရောက်၍ ခေါင်းအုံးများကို လက်ဖြင့်ဖြည်းညှင်းစွာ စမ်းသပ်သံများကို ကျွန်ုပ်သည် ဝပ်လျက်နေရာမှ ကြားရ၏။ ခေါင်းအုံးပေါ်၌ ဘာမျှမတွေ့ရသောအခါ "ဟာ ဟာ ဟာ တယ်ပါးတဲ့သူပဲ၊ ဘယ်ဆီများရောင်နေသလဲ မဆိုနိုင်ဘူး"ဟု တီးတိုးရယ်မောကာပြောလျက် အခန်းပြင်သို့ တဖြည်းဖြည်း ထွက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မောင်မောင်၏ နောက်မှ လျှို့ဝှက်စွာ လိုက်ပါသွားလေရာ မောင်မောင်သည် အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ၌ "ကိုကိုကြီးကို မပြရရင် မသန်းခင်ကို ပြလေမှပဲ"ဟု တီးတိုးပြောသံကြားရ၏။ ၿငိုးနောက် ခြေသံသည် မသန်းခင်ရှိရာသို့ ဖြည်းညှင်းစွာ နင်းသွားရာ ကျွန်ုပ်လည်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားလေ၏။ မသန်းခင်၏ အခန်းသို့ရောက်သောအခါ တံခါးကို တွန်း၍ စမ်း၏။ သို့သော်လည်း မင်းတုန်းချထားကြောင်း တွေ့ရ၏။ ထိုအခါ မောင်မောင်သည် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် မိမိ၏အကြံကို ဖျက်ဆီးနေကြသည့်အတွက် ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်ပါန်လက္ခဏာနှင့် တံခါးကို အတင်းတွန်းလေ၏။ သို့သော်လည်း မပွင့်ချေ။ နောက်တခဏနှင့် မောင်မောင်သည် နောက်သို့ဆုတ်ကာ အရှိန်ယူ၍ တံခါးကို တစ်ကိုယ်လုံး ပစ်ဆောင့်သည်တွင် မခိုင်ခန့်သောမင်းတုန်း ဖြစ်သောကြောင့် တံခါးပွင့်သွားလေ၏။ အခန်းအတွင်း၌ကား မသန်းခင်သည် အလန့်တကြား နိုးလာ၍ မှန်အိမ်လက်ဖြင့်ဆွဲကာထလာသည့်အဖြစ်ကို တံခါးပေါက်မှ ကျွန်ုပ်ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်၏။ နောက်တစ်ခဏ ၌ ကျွန်ုပ်သည် မောင့်မောင့်အပေါ်သို့ တစ်ကိုယ်လုံး ပစ်လဲကာ နှစ်ယောက်သား ထွေးဂြ လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မောင်မောင့်ထက် ခွန်အားဗလကြီးသောကြောင့် အလွယ်တကူ နိုင်လိမ့်မည်ထင်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် သူရူးတို့မည်သည်မှာ အားပို၍ ထွက်လာတတ်ရကား ပထမတစ်မိနစ်ခန့်တွင် မောင်မောင်သည် ကျွန်ုပ်ကိုပင် လွှင့်စင်အောင် တွန်းပစ်နိုင်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်က ကပ်ကာကပ်ကာ ကျောဝင်ဖက်ထား၍ ၎င်း၏ လက်များကို စီစီပါအောင် ချုပ်ထားလေရကား နောက်ဆုံး၌ မောင်မောင်သည် ကျွန်ုပ်၏လက်ထဲတွင် ကလေးသဖွယ် ပျော့၍ကျသွား၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကြမ်းပေါ်၌ ပက်လက်လန်လျက်ရှိသော မောင်မောင်၏ပခုံးများကို ဖိနှိပ်ထားမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်မောင်သည်ရူးသွပ်ခြင်း ပျောက်၍ လူကောင်းပကတိ ဖြစ်လာပြန်လေ၏။

နံနက်လင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်တို့

 mgyoe.com

သည် ဆရာဝန်ကိုခေါ်၍ အကျိုးအကြောင်းပြောပြရာ ဆရာဝန်သည် ကျွန်ုပ်၏ပြုမူပုံကို လက်ဖျားခါလျက် ချီးမွမ်း၏။ အကယ်၍ မောင်မောင်၏အကြံ အထမြောက်ခဲ့ပါမူ ထိုညဦး အနည်းဆုံး လူတစ်ယောက်သည် မရဏအနိုပ်သည်အကြောင်းကို လက်တွေ့ ခံစားသိရှိရတော့မည် မလွဲဖြစ်ချေ၏။

မောင်မောင်၏ ရူးသွပ်ပုံမှာ လူသတ်ချင်စိတ်ဝင်နေသည့် အဆိုးဆုံးသောရူးသွပ်ခြင်းမျိုးဖြစ်ရကား နေအိမ်၌ထားရန် မသင့်လျော်ကြောင်းနှင့် ဆရာဝန်ကအကြံပေးသည့်အတိုင်း အရူးထောင်သို့ ပို့ကြရ၏။

မောင်မောင်၏ရောဂါမှာ ဦးနှောက် အပိုင်းအဆထွက်သွားသောကြောင့် အင်္ဂါချွတ်ယွင်းသည့်အတွက် ဖြစ်ပေါ်ရသော ရောဂါဖြစ်လေရကား ကုသဖို့အလွန်ခဲယဉ်းသည်ဟု ဆရာဝန်များက ပြောကြ၏။ မောင်မောင်မှာ အရူးထောင်မှ လွတ်မြောက်သည်မရှိဘဲ ထောင်ထဲ၌ပင် ဘဝဆုံးရှုံးခြင်းကို ထောက်သဖြင့် ဆရာဝန်များ၏ ထွက်ဆိုချက်ဟုတ်မှန်မည်ဟု ယူဆဖွယ် ရှိပေသတည်း။

mgyoe.com

mgyoe.com

လိုဏ်ခေါင်းနံပါတ် ၃၁

မြစ်ကြီးနားမြို့
၁၉၃၆ ခုနှစ်ဘာလ (၁၅)ရက်

စာရေးအစီရင်ခံပါသည်
ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းခင်ဗျား–

ကျွန်တော်မှာ ခြေသလုံးတွင် လေဝင်လျက် မွေးဖွားခဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း မလည်ပတ်ရလျှင် ခြေသလုံး ကိုက်တတ်လှသော ဝါသနာအလျောက် တိဘက်တစ်ခွင် ပြုပြုစင်အောင် လှည့်လည်ပြီးနောက် ပြန်လာခဲ့ရပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော့်၏ အဖြစ်အပျက်များကို ဆက်လက်ရေးသားရန် ဆရာက တိုက်တွန်းသော အခါ များမှာမော်လမြိုင်မြို့နေ ကျွန်တော်၏ဆွေမျိုးများက ကျွန်တော့်ထံပေးပို့သောကြောင့် ရရှိပါသည်။ ဆရာတိုက်တွန်းသည့်အတိုင်း ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကိုလည်း ရေးသားပေးပို့လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကျောင်းသားလူငယ်များ၏ သူရဿတ္တိကို နှိုးဆော်ရန်နှင့် ခေတ်ကာလအလျောက် စစ်မြေပြင်၌ တိုက်ခိုက်ကြပုံများကို ပူးတွဲပါ အကြောင်းအရာများနှင့် နောင်ပေးပို့လတ္တံ့သော အခြင်းအရာများမှာ

ကျွန်တော်သည် လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်အကြာက ပဲခူးဘူတာ ပျော်ပွဲစားရုံတွင် မော်လမြိုင်သား စစ်မှုထမ်း ဂျမဒါကိုကိုကြီးနှင့် တွေ့ဆုံမိကြသဖြင့် လွန်ခဲ့သော စစ်ကြီးအတွင်း မက်ဆိုပိုတေးမီးယားစစ်မြေပြင်အရပ်၌ ၎င်းကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကို ဝတ္ထုသွားအနေဖြင့် သူရိယမဂ္ဂဇင်းသို့ ရေးသားပေးပို့ခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်ရာ ၎င်းဝတ္ထုများတွင် ပါရှိသောအခြင်းအရာများမှာ လူငယ်များ၏ ရဲရင့်စွန့်စားခြင်းဆိုင်ရာစိတ်ဓာတ်ကို တိုးမြှင့်မြှောက်ပင့်စေတတ်သည့်အလျောက် ကျောင်းသားလူငယ်များက ကြိုက်နှစ်သက်ကြောင်းနှင့် ထောက်ခံချက်များအပြင် ဆက်လက်ရေးသားဖို့ကိုလည်း တောင်းပန်တိုက်တွန်းကြပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်မှာ ဂျမဒါကိုကိုကြီးနှင့် အဆက်ပြတ်သွားခဲ့သောကြောင့် ၎င်း၏နေရပ်ကိုပင် မသိရှိဘဲ ဖြစ်နေခဲ့သဖြင့် ရှေးနည်းအတိုင်း ဆက်လက်ရေးသားပေးပို့ရန် အကြောင်းကြားရန်ပင် မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေခဲ့ရာ လွန်ခဲ့သော လအတွင်းတွင်မှ အောက်ပါစာနှင့်တကွ ၎င်း၏အဖြစ်အပျက်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရရှိခဲ့ပေ၏။

mgyoe.com

mgyoe.com

လည်း ၎င်းရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း အမြန်နလုံးသွင်း၍ ရေးသားမည်ဖြစ် ပါကြောင်း ဓားနှင့်သေနတ်ကိုသာလျှင် ကိုင်တွယ်လေ့ကျင့် ,လာခဲ့ရသူတစ်ယောက်ဖြစ်သော ကြောင့် ကလောင်အတတ်၌ မကျွမ်းကျင်ပါသဖြင့် စကားချောမောရန် တာဝန်ကို ဆရာအား လုံးဝလွဲအပ် လိုက်ရပါကြောင်း –

ကိုကိုကြီး

(အောက်ပါအဖြစ်အပျက်များမှာ ဂျမဒါကိုကိုကြီး၏ ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်များဟူ၍ ဆိုထားရာ မော်လမြိုင်သားတို့မည်သည်မှာ အကြွားအရာ၌ ဝိဇ္ဇာရိုရသူများဖြစ်သောကြောင့် ယုံထိုက်မယုံထိုက်ကိုမူ ဖတ်ရှုသူတို့ ကိုယ်တိုင် စဉ်ခြင် ဆုံးဖြတ်ရန် ဖြစ်ပေကြောင်း)

❖

ဥမင်လိုဏ်ခေါင်း နံပါတ်(၃၁)

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ စစ်တပ်သည် ရန်သူတူရကီစစ်တပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ယှဉ်ပြိုင်၍ တပ်စခန်းချလျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မြေကြီးတွင် ရှည်လျားသော တူးမြောင်းကြီးများတူး၍ မြောင်းကြီး၏ နှုတ်ခမ်းတွင် သဲအိတ်များကို သုံးအိတ်လေးအိတ် ထပ်တိုင်အောင် စုပုံစီတန်းကာ ထားကြရ၏။ သဲအိတ်များမှာ ရန်သူ၏ဘက်မှပစ်ခတ်သော သေနတ်ကျည်ဆံများ၏ ဆေးရန်မှ ကာကွယ်ရန်ဖြစ်ရာ သဲအိတ်များနောက်မှ စစ်သားများသည် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ကိုယ်စီကိုယ်ငှကိုင်ကာ ရန်သူဘက်မှ ဦးခေါင်းပြူသမျှကို ပစ်ခတ်ဖို့ ချောင်းနေကြရ၏။ တူးမြောင်းရှည်ကြီးအတွင်း၌ကား ကျွန်ုပ်တို့၏ စားအင်သောက်ခွက်များနှင့်တကွ အိပ်ယာနေရာများပါ အပြည့်အစုံ ရှိကြ၏။ တူရကီစစ်တပ်သည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ မျက်နှာမူလျက် ကျွန်ုပ်တို့နည်းတူ တူးမြောင်းများ အတွင်း၌ စခန်းချလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်တို့၏ ရှေ့ဆုံး တူးမြောင်းနှင့် ရန်သူဘက်မှ ရှေ့ဆုံးတူးမြောင်းများမှာ ကိုက် ၃၀ ကျော် ၄၀ ခန့်မျှသာလျှင် ကွာခြားလျက်ရှိ၏။ တူးမြောင်းနှစ်ခုကြား၌ရှိသော ၎င်းမြေကွက်ကို ပိုင်ရှင်မရှိသော မြေကွက်ဟူ၍ ခေါ်တွင်လေရာ ညအခါများ၌ နှစ်ဖက်သော စစ်သားတို့မှ စွန့်စားခြင်းကို ကြိုက်နှစ်သက်သော စစ်သားများသည် နှစ်ယောက်တစ်တွဲ သုံးယောက်တစ်တွဲ စီသည်ဖြင့် အလှူးမှောက်ကာ တွားသွားလျက် တစ်ဖက်၌ရှိသော ရန်သူကို တတ်နိုင်သမျှ အနှောင့်အယှက်ပေးလျက်ရှိ၏။ စွန့်စားသူအချင်းချင်း တွေ့ဆုံမိကြသောအခါ၌ လက်နိုပ်ဓာတ်မီးများ တလက်လက်၊ သေနတ်သံတထိန်းထိန်းအပြင် ပြေးသံလွှားသံများ၊ အော်သံဟစ်သံများနှင့် ဆူဆူညံညံဖြစ်သွားပြီးနောက် ညဉ့်သည် ရှေးနည်းအတိုင်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ရှိနေပြန်လေ၏။ ဝေးလံသောအရပ်၌မူကား အမြောက်ကြီးများ ပစ်ဖောက်သည့်အတွက်ကြောင့် အမြောက်ဝမှ ထွက်သော မီးတောက်မီးလျှံများသည် လျှပ်ပစ်သကဲ့သို့ ဝင်းခနဲလက်ခနဲ ရဲခနဲရှိနေကြ၍ မိုးချုန်းသံကဲ့သို့ မြည်ဟိန်းသော အသံများသည်လည်း လေညာမှ လွင့်ပါ၍ လာကြကုန်၏။ ထိုအချင်းအရာကို တွေ့မြင်ရခြင်းအားဖြင့် စစ်မြေပြင်၏ တစ်ဖက်သော စစ်မျက်နှာ၌ အကြီးအကျယ် တိုက်ခိုက် နေကြကြောင်း သိရှိရသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ ရှိနေရာအရပ်၌မူ အထက်အရာရှိများက အမိန့်မပေးသေးသောကြောင့် တူးမြောင်းအတွင်းမှ ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်သော အလုပ်ကိုသာလျှင် နေ့ရောညဉ့်ပါ အလှည့်ကျ ဆောင်ရွက်ကြရ၏။

တစ်နေ့သော ညနေခင်းအချိန်၌ ကျွန်ုပ်နှင့် အရာရှိငယ်အချို့တို့သည် မြေကတုတ်အတွက် သဲအိတ်များ စုပုံခြင်းအလုပ်ကို စီမံလျက်ရှိကြသည်။ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်း တူးခြင်းဆိုင်ရာဘက်မှ စစ်သားတစ်ယောက် ရောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်တို့ထံ လာရောက်လည်ပတ်လျက်ရှိသော ကုလားစစ်ဘရိ အရာရှိ ဝူလပ်ဆင်ကို ဆလံပေးကာ စာတစ်စောင်ပေးလေ၏။ ဝူလပ်ဆင်ဆိုသည်မှာ ဆပွားမိုင်းနားစစ်တပ်မှ အရာရှိကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်နှင့်အလွန်တရာ ချစ်ကျွမ်းဝင်သည့်အလျောက် အားလပ်သော အချိန်များတွင် တစ်ယောက်ထံသို့တစ်ယောက် သွားရောက်လည်ပတ်လေ့ရှိကြလေ၏။

ဝူလပ်ဆင်သည် စာကိုဖတ်ပြီးနောက် ဥမင်လိုဏ်ခေါင်း နံပါတ် ၃၁ အခက်အခဲတစ်ခု တွေ့ကြုံနေရသောကြောင့် သွားရောက်စုံစမ်းကြည့်ရှုရန် ၎င်း၏ အထက်အရာရှိက အမိန့်ပေးသောစာဖြစ်ကြောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်အား ပြောပြပြီးလျှင် ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းများအကြောင်းသိလိုလျှင် ၎င်းနှင့်အတူ လိုက်ပါကြည့်ရှုရန် ကျွန်ုပ်အား ခေါ်ဆင်လေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ စစ်တပ်နှင့်ဆိုင်ရာ ဗဟုသုတဟူသမျှကို ဆည်းပူးလိုသောဝါသနာ ရှိသည့်အတိုင်း အထက်အရာရှိထံမှ ခေတ္တခွာအတွက် အခွင့်

mgyoe.com

novel.com

တောင်းခံပြီးနောက် အတူလိုက်ပါသွားလေ၏။

ဤနေရာ၌ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းများအကြောင်း ကို အနည်းငယ်ဖော်ပြရန်လိုပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့စစ်တပ်ဖက်မှ လည်းကောင်း ရန်သူစစ်တပ်ဖက်မှလည်းကောင်း မြေကြီးအောက်တွင် ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းများတူးဖော်၍ တစ်ဖက်ကိုတစ်ဖက် တတ်နိုင်သမျှ အနှောင့်အယှက်ပြုကြခြင်းမှာ စခန်းချထားသော စစ်တပ်တို့၏ ဓမ္မတာဖြစ်ချေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ဆောက်လုပ်ကြသော ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းများမှာ နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိ၏။ ပထမအမျိုးမှာ ရန်မူရန်အတွက်ဖြစ်၍ ဒုတိယအမျိုးမှာ ခုခံကာကွယ်ရန်ဖြစ်သည်။ ရန်မူရန်အတွက် ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းနှင့် ခုခံကာကွယ်ရန်အတွက် ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းတို့မှာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ၁၀ ကိုက် ၁၅ ကိုက် စသည်ဖြင့် ကွာခြား၍ ရန်သူရှိရာသို့ ဦးတိုက်ကာ မြေအောက်မှ ဖောက်ထွင်းသွားရလေသည်။ ရန်မူရန်အတွက် ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းများမှာ ရန်သူ၏ စစ်တပ်ဆီသို့ တတ်နိုင်သမျှ နီးကပ်ချည်းကပ်အောင်ဖြစ်စေ ရန်သူစစ်တပ်၏ အောက်တည့်တည့်သို့ရောက်အောင်ဖြစ်စေ တိတ်တစ်ဆိတ်ဖောက်သွားပြီးနောက် သင့်တော်လောက်ပြီဟု ခန့်မှန်းမိသောအခါတွင် လိုဏ်ခေါင်း၏အဆုံး၌ ဒိုင်းနမိုက်နှင့်တကွ သံတိုမယ်နစသည်တို့ကို မြောက်မြားစွာစုပုံပြီးလျှင် စနက်တံဖြင့် မီးရှို့ရလေသည်။ ထိုအခါ ပြင်းထန်လှစွာသော အသံဖြင့် ပေါက်ကွဲ၍ အပေါ်ယံမြေပြင်၌မရှိသော ရန်သူစစ်သားတို့မှာ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ အတုံးအတစ်တစ် ဖြစ်ပြီးလျှင် သေချင်းမလှသေကြရလေသည်။

ဤနည်းမှာ နှစ်ဖက်စလုံးက အသုံးပြုသော နည်းဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့စစ်သားများမှာ တူးမြောင်းထဲ၌ ရှိနေကြလျှင် မြေပြင်မှ ရန်သူကိုသာမက မြေအောက်မှ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းများကိုလည်း ကြောက်ကြရလေပေရကား စစ်သားများ၏ ဘေးအန္တရာယ်ထူထပ်သော အဖြစ်ကို တွေးတောဆင်ခြင်နိုင်ရန် မခက်ခဲလှပေ။

တစ်ဖက်စစ်တပ်မှ တူးထား သော ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းနှင့် အခြားစစ်တပ်မှ တူးလာသော ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းများသည် မြေအောက်တွင် (လက်ယှက်) သဖွယ် တစ်ခုနှင့် တစ်ခု ယှဉ်ကပ်ခါ ရှိနေကြရာ တစ်ခါတစ်ရံ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းချင်း တွေ့ဆုံမိကြသဖြင့် မိုးကိုမမြင်ရသည့် မြေအောက်စစ်ပွဲကလေးများကို တိုက်ခိုက်ကြရလေသည်။

ဒုတိယအမျိုးဖြစ်သည့် ခုခံကာကွယ်ရေးအ တွက် ဖောက်လုပ်သော ဥမင်လိုဏ်များမှာမူ ရန်သူ့စစ်တပ်အောက်သို့ ရောက်စေရန် ရည်ရွယ်ချက် မရှိချေ။ ၎င်းတို့မှာ ရန်သူ့ဘက်မှ ဖောက်လာသော ဥမင်လိုဏ်များကို စောင့်၍ ဖျက်စီးရန်မျှသာဖြစ်လေသည်။ ရန်သူ့ဖက်မှ တူးသံဆွသံများကို ၎င်းဥမင်လိုဏ်ခေါင်းများအတွင်း၌ စောင့်ကြပ်နားထောင်နေသူတို့ ကြားရသော အခါတွင် အထက်သို့ မပေါက်ကွဲစေဘဲ နံဘေးသို့ပေါက်ကွဲစေတတ်သော ဒိုင်းနမိုက်မျိုးကိုထည့်၍ စနက်တံဖြင့် မီးရှို့ရလေသည်။ ထိုအခါ ရန်သူ့ဥမင်လိုဏ်သည် ကိုက်ပေါင်းများစွာ ပြိုပျက်၍ ရက်ပေါင်းများစွာ တူးဆွလာခဲ့ရသော်လုပ်ငန်းသည် အချည်းနှီး ဖြစ်သွားလေတော့သည်။ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းများမှာ နှစ်ဖက်စလုံး၌ အမြောက်အမြားရှိနေသောကြောင့် အရာရှိများ အလွယ်တကူ ခွဲခြားသိရှိနိုင်စေခြင်းငှာ နံပါတ်များဖြင့် မှည့်ခေါ်ထားကြ လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်နှင့် ဝူလပ်ဆင်တို့ လိုက်သွားကြသော ဥမင်လိုဏ်မှာ ၃၁ ဖြစ် သည်။

ဝူလပ်ဆင်မှာအသက် ၃၀ ကျော်ခန့်ရှိ၍ အရပ်အမောင်း ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ခွန်အားဗလကြီးမားသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူသည် ခွန်အားကြီးသလောက် သတ္တိကောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ၎င်း၏စွမ်းရည်သတ္တိမှာ ဖော်ပြလတ္တံ့သောအဖြစ်အပျက်အားဖြင့် ထင်ရှားမည်ဖြစ်သောကြောင့် အထူးဖော်ထုတ်ရေးသားရန် မလိုပေ။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဝူလပ်ဆင်တို့သည် နံပါတ် ၃၁ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်း၏အဝသို့ ရောက်လာကြသောအခါ မြေပြင်မှ တွင်းအောက်သို့ ရောက်စေရန် ကြိုးများတပ်ဆင်ထားသော ခြင်းတောင်းများနှင့် တစ်ယောက်စီ ဆင်းသက်ရလေ၏။ အောက်သို့ရောက်ကြသောအ ါ ရန်သူ့စစ်တပ်ဖက်သို့ သွယ်ဖောက်ထားသော ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းကို တွေ့ရ၍ ဝူလပ်ဆင်က ရှေ့မှ ကျွန်ုပ်က နောက်မှ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းတစ်လျောက် လျှောက်သွားကြလေ၏။ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းမှာ မှောင်နှင့်မည်းမည်း ရှိနေသော်လည်း လမ်းမှားနိုင်ဖွယ်ရာမရှိသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် နံဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ရှိသော နံရံ

mgyaw.com

mgyoe.com

ကို လက်ဖြင့် စမ်းသပ်ကာ ဖြည်းညှင်းစွာ လျှောက်ကြရလေ၏။

၁၀ ကိုက်ခန့် သွားမိကြသောအခါ မီးရောင်တစ်ခုကို တွေ့မြင်ကြရပြီးနောက် မကြာမီအတွင်း မှန်အိမ်တစ်လုံးနှင့် စောင့်နေသော စစ်သားအလုပ်သမားနှစ်ယောက် ရှိရာသို့ ရောက်ကြလေ၏။

ဆင်။ ။"ဘယ့်နယ့်လဲဟေ့ ဘာသံကြားရလဲ"

စစ်သား။ ။"ဘာသံမှမကြားတာ ၄ နာရီလောက်ရှိပြီဆပ်။ သူတို့ဘက်ကဖော်ကခွဲဖို့ ပြင်နေတယ်လို့ထင်တယ်"

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဝူလပ်ဆင်အား အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်ရာ နံရံတစ်ဖက်မှ ရန်သူ၏ လိုဏ်ခေါင်းတူးသံများကို ကြားကြရကြောင်း၊ ယခုကဲ့သို့ ငြိမ်သက်နေခြင်းမှာ ရန်သူများသည် ၎င်းတို့ဘက်မှ ခိုင်းနှိုက်နှင့် ဖောက်ခွဲရန် ပြင်ဆင်နေကြခြင်းဖြစ်နိုင်ကြောင်းနှင့် ဝူလပ်ဆင်က ကျွန်ုပ်အား ပြန်ပြောသဖြင့် သိရှိ ရ၏။

ဆင်။ ။"မင်းတို့ဆရာကော "

စစ်သား။ ။အတွင်းဖက်မှာ ဆပ် "

ဆင်။ ။"ကိုင်းလာဗျာ ကိုကိုကြီး ရှေ့သွားကြည့်ရအောင် "

ကျွန်ုပ်မှာ ဘေးအန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို ရိပ်မိသဖြင့် စိတ်ခပ်လေးလေးရှိနေသော်လည်း ကုလားများအထဲ၌ မြန်မာတစ်ယောက်က ကြောက်လွေးမပြလိုသောကြောင့် ဖွတ်မှိတ်ကာ လိုက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ယခုလျှောက်ဝင်လျက်ရှိသော နံပါတ် ၃၁ လိုဏ်ခေါင်းများမှာ လိုဏ်ခေါင်းနှစ်မျိုးအနက် ရန်မူရန်အတွက် ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းမျိုးဖြစ်သောကြောင့် ရန်သူစစ်တပ်ဆီသို့ တတ်နိုင်သမျှ နီးကပ်အောင် ဖောက်လုပ်ရမည့် လိုဏ်ခေါင်းမျိုးဖြစ်လေသည်။ ဤလိုဏ်ခေါင်းမျိုးအတွင်း၌ ကြုံတွေ့ရတတ်သော ဘေးအန္တရာယ်မှာ ရန်သူဘက်လိုဏ်ခေါင်းအတွင်း ခိုင်းနှိုက်နှင့် ဖောက်ခွဲဖြိုဖျက်တတ်သည့် ဘေးအန္တရာယ်ပင်ဖြစ်ပေ၏။

၁၀ ကိုက်ခရီးမျှ ဆက်လက်လျှောက်သွားမိကြပြန်သောအခါ ရှေးနည်းအတူ မှန်အိမ်တစ်လုံးနှင့် နားထောင်လျက်ရှိကြသော စစ်သားနှစ်ယောက်ကို တွေ့ကြပြန်လေ၏။ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းမှာ အချို့သောနေရာများ၌ နံဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ ၂/ကိုက် ၃ ကိုက် တိုင်အောင်တိုးဝင်သွားသော လိုဏ်ခေါင်း လက်တက်က လေးများရှိရာ ၎င်းတို့မှာ ရန်သူဘက်မှ တူးဖောက်လာသော ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းများရှိနေကာ ကြားနိုင်ရန် နားထောင်ဖို့အတွက် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်သွားသောအခါ စစ်သားနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်သည် လိုဏ်ခေါင်းလက်တက်တစ်ခုထဲတွင် နားထောင်လျက်ရှိသည်။

ဆင်။ ။"ဘာကြားရသလဲ ဟေ့"

စစ်သား။ ။"မကြားတာ အတော်ကြာသွားပြီး ဆပ် စောစော တုန်းကတော့ ကြားရသလိုဘဲ "

ဆင်။ ။"ဖယ်စမ်း ငါနားထောင်စမ်းမယ် မင်းတို့နှစ်ယောက် သွားကြတော့၊ ငါနားထောင်ပြီးမှ ဘယ်လိုလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ အမိန့်ပေးမယ်"

စစ်သားနှစ်ယောက်တို့သည် ဝမ်းမြောက်ဟန်ရှိသော အမူအရာနှင့် ထွက်သွားကြလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ မီးအိမ်နှင့် မနီးမဝေးတွင်ရပ်လျက် ဝူလပ်ဆင်သည် လက်တက်လိုဏ်ခေါင်းကလေးထဲသို့ဝင်၍ နားကို နံရံနှင့် ကပ်ထားပြီးလျှင် ၂ မိနစ်ကျော် ၃ မိနစ်ခန့် ငြိမ်သက်စွာနားထောင်လျက်ရှိပေသည်။ နောက်ဆုံး၌ ဝူလပ်ဆင်သည် စိတ်ကျေနပ်ဟန်ရှိသော အမူအယာနှင့်နားနှင့် နံရံခွာလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အုံးခနဲဆိုသော အသံကြီးကို ကြားရပြီးလျှင် မြေကြီးမှာလည်း သိမ့်သိမ့်တုန်မျှ သွားလေ သည်။

နောက်တစ်ခဏ၌ ဝူလပ်ဆင်မှာ အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် တွန်းပစ်လိုက်မိသကဲ့သို့ ဒယောသောပါး ဆိုက်ရောက်လာလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်း၏ပြင်းထန်သော ကိုယ်အရှိန်ကို မခံမရပ်နိုင်သဖြင့် မြေပေါ်သို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကျမ်းပြန်ကျသွားလေ၏။ ထိုအခါ၌ကား စစ်သားများထားခဲ့သော မီးအိမ်မှာ ငြိမ်းသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် လိုဏ်ခေါင်းတစ်ခုလုံး မှောင်အတိကျလျက်ရှိနေပေ၏။ လူးလဲကာ ထပြီးနောက်

"ဘာဖြစ်တာလဲ ဝူလပ်ဆင်"

"ကျုပ်တော့ဖြင့်မသိဘူး၊ ဘုရားသခင်မှ သိမှာပဲ၊ ခင်ဗျားမှာ မီးခြစ်ပါသလား"

"လေးငါးဆံလောက် ကျန်သေးထင်တယ်"

"ပေးစမ်းဗျာ"

ဝူလပ်ဆင်သည် မီးခြစ်ကို လှမ်းယူ၍ တစ်ဆံ

mgyoe.com

mgyo e . com

ကို ခြစ်လိုက်ရာ အလွန်မှောင်မိုက်သောအရပ်၌ မီးခြစ်တစ်ဆစ်၏အလင်းရောင်သည် မည်မျှလောက်အရာမရောက်ကြောင်းကို ကြံဖူးမှသိကြပေမည်။ မီးခြစ်နှစ်ဆစ်ခန့် ကုန်အောင်ခြစ်ပြီးနောက် ကျန်ပ်နှင့် ဂူလပ်ဆင်တို့သည် လိုဏ်ခေါင်း၏အဝသို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားကြလေ၏။ ၁၀ လှမ်းခန့်မျှ မသွားရသေးမီ ရှေ့က သွားသော ဂူလပ်ဆင်သည် ရုတ်တရက်ရပ်တန့်၍ မီးခြစ်တစ်ဆစ်ကို ခြစ်လေ၏။

"ဘာဖြစ်တာလဲ ဂူလပ်ဆင်"

"အဲဒါမှ ခက်တာဘဲဗျာ လိုဏ်ခေါင်းပြိုကျလို့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် လမ်းပိတ်နေပြီ ကိုကိုကြီး"

"ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား မီးခြစ်စမ်းပါဦးဗျာ"

ထိုအခါ ဂူလပ်ဆင်သည် မီးခြစ်တစ်ဆစ် ထပ်မံ၍ ခြစ်ပြန်ရာ လိုဏ်ခေါင်းမှာ မြေကြီးများ ပိတ်ဆို့နေသောကြောင့် လူကိုမဆိုထားဘိ ကြွက်တစ်ကောင်မျှပင် ထွက် ရန်လမ်းမရှိသည့် အဖြစ်ကို တွေ့မြင်ကြလေ၏။

"ကိုင်း... တစ်ခါ ဘယ်နယ်လုပ်ပါ့မယ်"

"ဘယ်နယ်မှ လုပ်စရာမလိုဘူး ဒီအတိုင်း စောင့်နေကြရုံရှိတာပဲ၊ သို့သော် ကျုပ်တို့ဒီမှာရှိတဲ့အကြောင်းကို ဟိုလူတွေ သိသွားတယ်။ ဒီတော့ သူတို့က အပြင်က ဖော်ထုတ်ယူကြကောင်းပါရဲ့ဗျာ"

"ယူရင်ယူ မယူရင်တော့ ကျုပ်တို့အသေဘဲ"

"သေတာလောက်တော့ အရေးမကြီးပါဘူးဗျာ။ ပွဲထဲက ပြောသလို စောစောတောင် အိပ်ရသေးရဲ့။ သို့ပေမဲ့ ရုတ်တရက်မသေဘဲ ရေအငတ်ငတ် အစာအငတ်ငတ်နဲ့ ကြာရှည်ပြီး ဒုက္ခခံနေရမှာ ကျုပ်က ကြောက်တာပါပဲ"

"ဒါတော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဆရာ၊ ကျုပ်မှာ ခြောက်လုံးပြူးပါတယ်၊ တကယ့်တကယ်ဆိုတော့ အကြာကြီး ဝေဒနာခံမနေဘူး၊ မျက်စိမှိတ်ပြီး မောင်းတစ်ချက်ကုတ်လိုက်ရင် ကိစ္စချောနိုင်တာဘဲ"

"မလွဲသာရင် ဒီနည်းအားကိုးရမှာပဲဗျာ၊ ကိုင်းခုမှတော့ ဟိုရှာဒီရှာ လုပ်နေလို့အပိုပဲ ဆရာကြီး။ မီးခြစ်လေးမကုန်သေးခင် ဆေးလိပ်ကလေး ဝအောင်သောက်ထားလိုက်ကြဦးစို့"

သေရမည့်ဘေး အဝေးမှ ဆင်ခြင်သည့်အခါ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည် မှန်သော်လည်း သတ္တိကောင်းသူများအဖို့မှာမူကား နိုးကပ်လေလေ ကြောက်ဖို့ သတိမရလေလေဖြစ်ပေ၏။ ကျန်ပ်နှင့် ဂူလပ်ဆင်တို့မှာ တုန်လှုပ်သော အခြင်းအရာကို တစ်ယောက်မှ ပြသည်မရှိဘဲ ခပ်အေးအေး အရေးမလုပ်လေဟန် လေသံခပ်တင်းတင်း၊ စိတ်ထားခပ်ပြင်းပြင်း ရှိနေကြလေရကား တစ်ယောက်၏အမူအယာသည် တစ်ယောက်ကို အားပေးသကဲ့သို့ ရှိနေလေ၏။ အကယ်၍ တစ်ယောက်က ကြောက်စိတ်ပြခဲ့ပါမူ ဒုတိယလူမှာလည်း တုန်လှုပ်ရမည်မှာမလွဲဖြစ်ချေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျန်ပ်တို့နှစ်ယောက် အသီးသီး ဆေးလိပ်သောက်လျက်ရှိစဉ် ကြောက်ရွံ့သောစကားမျိုးကို လေသံမျှ မလပ်စေဘဲ ဂူလပ်ဆင်ကမူ ရွှန်းပြက်ပြက် စကားမျိုးကိုပင် ပြောဆိုနိုင်သေးသဖြင့် ကျန်ပ်က အတုခိုးရပေသေး၏။

ကျန်ပ်တို့နှစ်ယောက်သည် ဟိုတယ်၌ စားပွဲထိုင်နေကြသည့်အလားကဲ့သို့ ရယ်မောဖွယ် စကားများညှပ်၍ ပြောနေကြစဉ် လိုဏ်ဝဘက်မှ မဟုတ်ဘဲ အတွင်းဘက်ဆီမှ လက်ခနဲ လင်းသွားသော မီးရောင်တစ်ခုကို မြင်ရသဖြင့် ဂူလပ်ဆင်က "ရှူး"ခနဲလုပ်၍ တိတ်တိတ်နေဖို့ အချက်ပေးလိုက်၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ မီးရောင်သည် ကျန်ပ်တို့ရှိရာသို့ တိုးလာသည်ကိုမြင်သဖြင့် နှစ်ယောက်လုံးသည် လိုဏ်ခေါင်းရှိရာသို့ ဝမ်းလျားထိုး ဝင်လိုက်ကြလေ၏။ ကျန်ပ်တို့သည် လက်တက်အတွင်းမှ ဦးခေါင်းမပြူတပြူလုပ်၍ လိုဏ်ခေါင်းမကြီးသို့ ကြည့်နေစဉ် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်ခု၏အလင်းရောင်သည် လိုဏ်ခေါင်းတစ်လျောက် တိုးဝင်လာသည်ကို မြင်ရ၏။ မီးရောင်လာရာအရပ်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ၌မူကား ၎င်းမီးရောင်သည် နံရံ၌ရှိသော အပေါက်ငယ်တစ်ခုအတွင်းမှ ဖောက်ထွက်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်ရလေ၏။ နောက်ခဏ၌ကား မီးရောင်ကွယ်ပျောက်သွားပြီးလျှင် မြေကြီးတူးဆွသော အသံများ ကြားရလေ၏။

ကျန်ပ်။ ။ "ခင်ဗျားဘယ်နယ် ထင်သလဲ"

ဆင်။ ။ "ရန်သူဘက်က ဒိုင်းနမိုက်နဲ့ခွဲလို့ လိုဏ်ခေါင်းချင်း ဆက်အသွားမှာ လူဝင်သာအောင် အပေါက်ငယ်ကို ခွဲနေတဲ့ လက္ခဏာပဲ"

ကျန်ပ်။ ။ "ချဲ့ပြီးရင် သူတို့ဝင်လာမှာပေါ့"

ဆင်။ ။ "ဒါတော့ ဧကန်ပဲ။ သို့သော် တစ်ယောက် နှစ်ယောက် ဝင်လာမလား အများကြီးလာမလား မပြော

တတ်သေးဘူး"

ကျွန်ုပ်။ ။"ဒီတော့ ဘယ်နယ်လဲ"

ဆင်။ ။"တစ်ယောက်တလေဝင်လာလို့ရှိရင် တိုးတိုးတိတ် ကိစ္စပြီးအောင်ကျုပ်စီရင်မယ်၊ အများကြီး ဝင်လာလို့ရှိရင် အဖမ်းတော့ မခံကြနဲ့ ကျုပ်တို့ မသေခင် သူတို့ကို တတ်နိုင်သမျှ များများသတ်ဖို့ စီမံကြစို့"

"စိန်လိုက်ဗျာ"

ထို့နောက် လိုဏ်ခေါင်းမကြီးတစ်လျှောက် မီးရောင်တိုးဝင်လာခြင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့မြင်ရပြန်လေရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် လက်တက်အတွင်းမှ ကုတ်၍ ကြည့်နေကြစဉ် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်ခုသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ လိုဏ်ခေါင်းမကြီးတစ်လျှောက် တရွေ့ရွေ့လာလျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ဆင်။ ။"တစ်ယောက်တည်းနဲ့တူတယ် ကိုကိုကြီး၊ ကျုပ်စီရင်လိုက်မယ် ခင်ဗျားအသံဘေနေ"

ကျွန်ုပ်။ ။"ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ စီရင်ပါလားဗျ"

ဆင်။ ။"မဖြစ်ဘူးဆရာ၊ သေနတ်သံကြားရင် သူတို့ ဘက်ကလူတွေ ပြုံလာကုန်လိမ့်မယ် တစ်ယောက်တစ်ယောက်ချင်းဆိုရင် မပူပါနဲ့ ကျုပ်နိုင်ပါတယ်"

လိုဏ်ခေါင်းလက်တက် အတွင်း၌ဂူလပ်ဆင် ကရွေ့မှ၊ ကျွန်ုပ်က ၎င်း၏နောက်မှ စောင့်ဆိုင်းနေကြစဉ် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးသည် နီးသည်ထက်နီးလာ၍ လူတစ်ယောက် အသက်ပြင်းပြင်းရှူရှိုက်သံများကိုပင် ကျွန်ုပ်ကြားရ၏။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးသည်၊ လက်တက်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် ဝုန်းခနဲ အသံကို ကြားလိုက်ရ၍ ရုတ်တရက် မီးငြိမ်းသွားပြီးလျှင် လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေကြသော အသံများကို ကြားရလေ၏။ ထို့နောက် "အစ်အစ် အင်းအင်း" မြည်သံများ မြေကြီးကို ခြေနှင့်ကန်ကျောက်သော အသံများ၊ အုပ်ခနဲ မြည်သံများ၊ "ဂူးဂူးဂဲဂဲ" မြည်သံများကို မှောင်မိုက်ထဲ၌ ကြားရပြီးနောက် "အုံး"ခနဲမြေပေါ်သို့ ပစ်လဲသံတစ်ချက် ကိုကြားရပြီးလျှင် တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က "ဂူလပ်ဆင် ဘယ်နယ်လဲ" ဟုတိုးတိုး မေးလိုက်ရာ မောဟိုက်သော အသံဖြင့် "ကိစ္စပြီးပြီ"ဟုပြန်ပြော သံကို ကြားရ၏။

"သေပြီလား"

"စင်းစင်းပဲ"

"တော်တဲ့လူပဲ"

"ချီးမွမ်းမနေစမ်းနဲ့ဗျာ၊ သူ့ခြေထောက်ကို တွေ့အောင်စမ်းပြီး လက်တက်ထဲ ဆွဲသွင်းထားလိုက်ဗျာ"

"ဘာကြောင့်လဲ"

"တော်တော်ကြာ နောက်တစ်ယောက်လာဦး မယ် ဒီအလောင်းတွေရင် ကျွန်ုပ်တို့ပုန်းလို့ မလုံဘဲနေ မယ်"

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ရန်သူ့အလောင်း၏ ခြေထောက်ကို တွေ့အောင်လက်နှင့်စမ်းသပ်၍ လက်တက်လိုဏ်ခေါင်းအတွင်းသို့ ဆွဲသွင်းထားလိုက်ရလေ၏။ ဂူလပ်ဆင်ကမူ ရန်သူ့လက်မှ လွတ်ကျသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ကောက်ယူ၍ ကျွန်ုပ်အား လမ်းပြပေးလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် ဂူလပ်ဆင်၏လက်မှ ဓာတ်မီးကိုလှမ်းယူ၍ အလောင်း၏နံဘေး၌ သွေးများယိုစီးထွက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ဂူလပ်ဆင်မှာ လက်၌ကိုင်ထားသော မောင်းချဓားကြီးမှ သွေးများကို အလောင်း၏ အဝတ်ဖြင့် သုတ်သင်၍ ဓားကို မောင်းချပြီးနောက် အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။

ဆင်။ ။"တစ်ယောက်ရန်သူတော့ချောပြီ နောင်ရေးပဲလိုတော့တယ်။ ခင်ဗျား ဘယ်နယ်ကြံမလဲ"

ကျွန်ုပ်။ ။"နောက်ထပ်ပြီးဒါမျိုး တစ်ယောက်ရရင်တော် လေရဲ့ဗျာ"

ဆင်။ ။"ဘာလုပ်ဖို့လဲ"

ကျွန်ုပ်။ ။"သူတို့အဝတ်ကို ကျုပ်တို့ လဲဝတ်ပြီး လိုဏ်ခေါင်းက လျှောက်လိုက်သွားရင် သူတို့ဘက် ရောက်မှာပေါ့ဗျ"

ဆင်။ ။(ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ဆွဲလှုပ်လျက်) "တော်တယ်ဗျို့ ခင်ဗျားအကြံ၊ တော်တော်ကြာ မှောင်မှာနဲ့ဆိုတော့ သူတို့လူစုထဲ ထွေးလား လုံးလား ရောနှောနေလိုက်ရင် ဟန်ချင်ဟန်မယ်။ နို့... ပြီးတော့မှ ချက်ကောင်း ရှာပြီး အလစ်ထွက်ပြေးခဲ့ ဒီလိုမဟုတ်လား ခင်ဗျားအကြံ"

ကျွန်ုပ်။ ။"အစစ်ဘဲ"

ဆင်။ ။"သို့သော် စစ်ဥပဒေကို ခင်ဗျားသိတယ်မဟုတ်လား"

ကျွန်ုပ်။ ။"သိပါတယ်ဗျာ နို့ပေမဲ့ သေတစ်လမ်း ရှင်တစ်လမ်းပေါ့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ"

စစ်ဥပဒေမှာ စစ်သားတစ်ယောက်သည် မိမိတို့စစ်တပ်ယူနီဖောင်းအဝတ်နှင့် ဖမ်းဆီးမိခဲ့လျှင် အကျဉ်း

mgyoe.com

boo[illegible]e . com

သမားမျှသာဖြစ်၍ နောင်စစ်သားခြင်း လဲလှယ်သည့် အခါတွင် လွတ်လပ်ခွင့်ရနိုင်ရာ ရန်သူစစ်တပ်၏ ယူနီဖောင်းအဝတ်နှင့် ဖမ်းဆီးရမိခဲ့လျှင်မူကား သူလျှိုဟူသော အမှတ်နှင့် သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ခြင်းခံရမြဲဖြစ်လေသည်။

ထိုခဏ၌တစ်စုံ တစ်ယောက်သောသူသည် မှောင်မိုက်ထဲ၌ ကျွန်ုပ်၏ လည်ပင်းကို လက်ဖြင့် စမ်းသပ်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ လန့်အားတကြီးနှင့် ထိုလက်ကို ဖယ်ရှား၍ ဦးခေါင်းကို နောက်သို့မော့ထားလိုက်၏။ သို့ပါသော်လည်း ထိုလက်သည် ကျွန်ုပ်လည်မျိုကို ကိုင်ဖမ်း၍ သန်မာလက်ချောင်းတို့သည် ကျွန်ုပ်၏ လည်ချောင်းကို မြိုခိုင်စွာ ဖျစ်ညှစ်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ရုန်းရန်မတတ်နိုင်သောကြောင့် ထိုသူ၏ကိုယ်ကို စမ်းသပ်၍ လည်ပင်းကို တွေ့အောင် ရှာပြီးလျှင် အပြန်အလှန် ဖျစ်ညှစ်လေ၏။ ထိုကဲ့သို့ သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် တစ်ယောက်လည်ပင်းကို တစ်ယောက်ခွန်အား ရှိသမျှ ဖျစ်ညှစ်ကြရာတွင် ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်ထက် ခွန်အားကြီးမားသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည်သာလျှင် တဖြည်းဖြည်း လျှော့ကျသွား၍ သူ့လက်မှာမူကား ကျွန်ုပ်လည်ပင်း၌ ခိုင်မြဲသည်ထက် ခိုင်မြဲစပြုလာလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ထိုသူ၏လက်ဝဲလက်သည် ကျွန်ုပ်၏ကုပ်ပိုးကိုကိုင်လျက် လက်ယာလက်သည့် မေးစေ့ကိုကိုင်ကာ လည်ပင်းကို နောက်သို့ တွန်းလှန်ချိုးမည်အပြု ကျွန်ုပ်မှာ နောက်ဆုံး သောစက္ကန့်ပေတည်းဟု စိတ်ထဲက အော်မေ့လျက် ဂူလပ်ဆင်ဟု ကြိုးစား၍ အော်လိုက်၏။ ထိုခဏ၌ ဂူလပ်ဆင်လက်မှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးသည် ရုတ်တရက် လင်းလာ၍ ၎င်းလက်မှ မောင်းချခံသည် မီးရောင်၌ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ နောက်ခဏ၌ ကျွန်ုပ်၏ လည်ပင်းကို ကိုင်ထားသော လက်သည် ပျော့ကျသွား၍ ရန်သူသည် ကျွန်ုပ်၏လက်ထဲတွင် ခွေယိုင်လဲကျသွားနေ၏။

"စားစားကလေးလိုတော့တယ် ဂူလပ်ဆင်"

"ကျုပ်လည်း ချက်ကောင်း စောင့်နေတာဘဲ လူမှားမှာလည်း စိုးရသေးတယ်ဗျ"

"ကိုင်း... ကျုပ်တို့ဆုတောင်းတော့ပြည့်ပြီ။ အဝတ်လဲပြီးစွန့်ထွက်ဖို့ပဲရှိတော့တယ်"

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် ရန်သူနှစ်ယောက်၏ အဝတ်များကို ချွတ်၍ လျှင်မြန်စွာလဲလှယ်ဝတ်ဆင်လိုက်ကြလေ၏။ ၎င်းနောက် လိုဏ်ခေါင်းတစ်လျှောက် ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်လာကြရာ အဝသို့ရောက်သောအခါ ကံအားလျော်စွာ နေဝင်ပြီဖြစ်သဖြင့် မှောင်မိုက်လျက်ရှိလေပြီ။ တွင်းပေါ်သို့ ရောက်ကြရာတွင် ကြိုးဖြင့် ဆွဲတင်နေသော ရန်သူစစ်သားတစ်ယောက်က လိုဏ်ခေါင်း၏ အခြေအနေကို မေးမြန်းရာ ကျွန်ုပ်တို့က အလွန်မောဟိုက်လာကြသဖြင့် စကားပင် မပြောနိုင်လေဟန်နှင့် လက်ပြပြီးနောက် ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

ထိုနယ်သည်ကား ရန်သူ့စစ်တပ်၏ နယ်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းဝနှင့် စစ်သားများရှိရာတူးမြောင်းမှာ ၁၀ကိုက်ခန့်မျှ ကွာခြားလျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဂူလပ်ဆင်သည် ဤနေ့မျက်စေဘဲ ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် စစ်တပ်ဆီသို့ လျှောက်လာကြရာ မှောင်မိုက်သို့ ရောက်သောအခါ စစ်တပ်ဆီသို့ မသွားဘဲ နံဘေးသို့ ချောဖဲ့၍ သွားကြ၏။ ချုတစ်ချုသို့ ရောက်သောအခါ ခေတ္တမျှ အမောအပန်းဖြေ၍ တိုင်ပင်နေကြရသေး၏။

အတော်အတန်ကွာလှမ်းသော အရပ်၌ ရန်သူစက်အမြောက်တစ်ခုသည် တခုတ်ခုတ်ပစ်လျက်ရှိ၏။ စက်အမြောက်တစ်ခုလျှင် စစ်သားနှစ်ယောက်ပစ်ရကြောင်းကိုမူကား ကျွန်ုပ်တို့ သိပြီးသား ဖြစ်၏။

ဆင်။ ။"ဟိုရှေ့ကဟာ မြင်လား"

ကျွန်ုပ်။ ။"စက်သေနတ်ပေါ့ ဂူလပ်ဆင်"

ဆင်။ ။"ကျုပ်တို့ ဒီအတိုင်း ပြန်တာထက် လက်ဆောင်တစ်ခုခု ပါရင် မကောင်းဘူးလား"

ကျွန်ုပ်။ ။"ဘာလက်ဆောင်လဲ"

ဆင်။ ။"စက်သေနတ်လေ"

ကျွန်ုပ်။ ။"ကြံကြံစည်စည်ဗျာ လူဘဲလွတ်စမ်းပါစေဦးတော့"

ဆင်။ ။"ဘာခက်သလဲဗျ၊ လာ"

ကျွန်ုပ်တို့သည် စက်သေနတ်ဆီသို့ သွားကြရာ စစ်သားနှစ်ယောက်တို့မှာ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ အခြားဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ တဒိုင်းဒိုင်း တခုတ်ခုတ် ပစ်လျက်ရှိကြ၏။ အနီးသို့ ရောက်ကြသောအခါ ဂူလပ်ဆင်က "ကျုပ် ကြိုးကြိုးအကောင်ကို ကိုင်မယ်၊ ခင်ဗျားက ငယ်ငယ်ကိုတွယ်" ဟုပြော၍ "ဝမ်းတူး သရီး"ဟု အချက်ပေးပြီးလျှင် တစ်ယောက်လျှင်

mgyo.com

mgyoe.com

တစ်ကောင်စီ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ကြ၏။ ခမျာနှစ်ယောက်မှာ ရန်သူစစ်တပ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ ကျောဘက်သို့ အလျှင်းအရေးမလုပ်ဘဲ ရှိနေရှာကား အလွယ်တကူနှင့်ပင် ကျဆုံးကြရှာ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် စက်သေနက်ကို ဦးပဲ့ထမ်းလျက် ကျွန်ုပ်တို့စစ်တပ်ရှိရာသို့ ပြေးလာကြရာ "ပိုင်ရှင်မရှိသောနယ်" သို့အရောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ ပတ်တရောင်စစ်သားတစ်စုနှင့် တွေ့ဆုံကြ၏။ ပတ်တရောင်စစ်သားများသည် ကျွန်ုပ်တို့ ယူနီဖောင်းကို မြင်သဖြင့် ရန်သူစစ်သားများ အထင်နှင့် ဖမ်းဆီးကြရာ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း မခုခံချေ။

နောက်ဆုံး၌ ပတ်တရောင် စစ်သားများသည် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်အား ကာနယ်ဂရေဟမ်းထံသို့ ခေါ်သွား၍ ၎င်းတို့ဖမ်းဆီးမိလာသော ရန်သူစစ်သားများအနေဖြင့် အပ်ရာတွင်မှ ကျွန်ုပ်တို့က အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို ပြောပြသဖြင့် အင်္ဂလိပ်အရာရှိတစ်စုတို့မှာ တဝေါဝေါ ရယ်မောကြလေသတည်း။

■

mgyoe.com

mgyoe.com

အဘယ်ကြောင့် ကိုကိုကြီးလူပျိုကြီးဖြစ်နေရသနည်း

အချို့သောသူတို့က ယောကျ်ားဖြစ်စေ၊ မိန်းမဖြစ်စေ လူတစ်ယောက်လျှင် တစ်သက်တာ၌ တစ်ကြိမ်သာလျှင် လိုက်လိုက်လဲလဲ စွဲစွဲမြဲမြဲ ချစ်ကြိုက်နိုင်သည်ဟုပြောကြ၏။ အချို့ကလည်း ချစ်ကြိုက်ခြင်းဆိုသည်မှာ တဏှာရာဂနှင့် စပ်လျဉ်းသော အရာဖြစ်သောကြောင့် အရွယ်မကုန်လွန်သေးသမျှကာလပတ်လုံး ချစ်စွမ်းကြိုက်စွမ်းရှိသည်ဟု အယူရှိကြ၏။ ယောကျ်ားမိန်းမတို့သည် နှစ်အိမ်ထောင် သုံးအိမ်ထောင် စသည်ဖြင့် ဆက်လက်၍ ပြုကြသောအခါ၌ အိမ်ထောင်ဦးလင်မယားသာလျှင် အကြင်နာဆုံးဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူကြသူတို့က များပြားမည်ဖြစ်ရာ ယေဘုယျနည်းအားဖြင့်လည်း မှန်ကန်ကောင်းမှန်ကန်ပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် အခါခပ်သိမ်းထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ရမည်ဟု တစ်ထစ်ချ မှတ်ယူခဲ့ပါလျှင်လည်း မှားယွင်းကောင်း မှားယွင်းပေလိမ့်မည်။

အချို့သောလင်မယားတို့မှာ "ငယ်လင် ငယ်မယား"ပင် မဟုတ်စေကာမူ ဘဝအဆက်ဆက်က ပေါင်းဖက်လာခဲ့သော အထုပါရမီ များခဲ့သည့်အတွက်ကြောင့် ယခင်လင်ဟောင်းမယားဟောင်းများထက် မေတ္တာပိုမိုသည်ဟူ၍လည်း ရှိပေလိမ့်မည်။ ဥပမာအားဖြင့် ဝင်ဆာမြို့စားကတော်သည် မိမိအတွက်ကြောင့် ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို စွန့်ပစ်၍ တစ်လောကလုံး၏ ကဲ့ရဲ့ခြင်းကို ခံဝံ့သော ဝင်ဆာမြို့စားကြီးအပေါ်၌ အမျိုးမျိုးသောအကြောင်းတို့ကို ထောက်ထားလျက် စင်စစ်အချစ်ခင်အကြင်နာ ဆုံးဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် အံ့သြဖွယ်ရာရှိမည်မဟုတ်ချေ။

ယောကျ်ားနှင့် မိန်းမ နှိုင်းစာလိုက်သော် မိန်းမများသည် "ကြင်စဦး"အပေါ်တွင် အချစ်ပိုတတ်သည်ကများပြားပေလိမ့်မည်။ မျက်မြင်အားဖြင့် ဆုံးဖြတ်ရသော် ရှေ့အိမ်ထောင်ပျက်ဆီးပြီးနောက် ဆက်လက်၍ အိမ်ထောင်မပြုသော ယောကျ်ားများ၏အရေအတွက်ထက် မုဆိုးမအဖြစ်နှင့် အရိုးထုတ်သွားသော မိန်းမများကပိုမိုများပြားပေလိမ့်မည်။ ယင်းသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ ထိုသူတို့သည် ပထမအိမ်ထောင်၏ အလောင်းနှင့်အတူ မိမိတို့၏ချစ်ကြိုက် တတ်သောသဘောကို မြှုပ်နှံလိုက်သောကြောင့်ဟူ၍ဆို ထိုက်ပါပေသည်။

အချို့သောမိန်းမများမှာ မိမိချစ်ကြိုက်သော ယောကျ်ားနှင့် လင်မယားအဖြစ်သို့မတိုင်ရောက်သေးမီ ထိုသူသေဆုံးသွားသောကြောင့် နောက်ထပ်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ တစ်ခါတည်းစိတ်ပျက်သွားတတ်ကြ၏။ ထိုကဲ့သို့သော ယောကျ်ားမျိုးကား ရှားပါးလှ၏။ သို့နှင့်ပင် မိန်းမများအား သစ္စာမဲ့တတ်ကြောင်းနှင့် အစဉ်အဆက်ရှုတ်ချကဲ့ရဲ့လာခဲ့ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်မူကား မိန်းမတကာ

mgyoe.com

mgyoe.com

တို့တွင် သစ္စာအရှိဆုံးတစ်ယောက်ဟု ချီမွမ်းလောက်ပေသောမစိန်းနွဲ့နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့မိဖူးသည့်အတွက် ယနေ့တိုင် လူပျိုကြီးအဖြစ်၌ ရှိနေသေးရာ နောင်အဖို့လည်း မျှော်လင့်ဖွယ်ရာ မရှိလှပေ။ မစိန်းနွဲ့၏ သစ္စာရှိပုံကား ဤသို့တည်း။

ကျန်ပ်သည် ပေါင်တွင် ကျည်ဆန်ထိမှန်သော ဒဏ်ရာကြောင့် အခွင့်ခံယူ၍ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လာပြီးလျှင် နေရင်းဌာနဖြစ်သော မော်လမြိုင်မြို့တွင် ငြိမ်းချမ်းစွာ နားနေလျက်ရှိစဉ် ယခင်က စိတ်ကူးထဲ၌ ထည့်၍ စဉ်းစားဖူးသော မစိန်းနွဲ့နှင့်မကြာခဏ တွေ့ဆုံခွင့်ရ၏။ ကျန်ပ်နှင့် မစိန်းနွဲ့တို့မှာ တစ်ရပ်တည်း အတူနေဖြစ်ကြသည့်အလျောက် ကလေးအရွယ်မှစ၍ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် နေ့စဉ်လိုပင် တွေ့မြင်လာခဲ့ကြ၏။ ကျန်ပ်သည် ၈ နှစ်အား အရွယ်ရောက်သည်မှစ၍ စိတ်ထဲက ချစ် ကြိုက်လာမိခဲ့သော်လည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ဖွင့်ဟပြောဆို ခဲ့ဖူးသည်မရှိချေ။ စစ်ထဲသို့ မလိုက်မီကပင် ကျန်ပ် ၏ မေတ္တာစိတ်ကို ထုတ်ဖော်ဖွင့်ဟပြောဆိုမည်ဟု အတန်တန် အကြံပြုမိသော်လည်း နက်ဖြန်မှ ပြောတော့မည် သန်ဘက်ခါမှ ပြောတော့မည် စသဖြင့် တစ်နေ့နောက်တစ်နေ့ ရက်ဆွဲထားခဲ့ရာ နောက်ဆုံး၌ စစ်ထဲသို့ လိုက်ပါသွားရသော်လည်း ဖွင့်ဟပြောဆိုခြင်းမပြုခဲ့ရချေ။

စစ်မြေပြင်အရပ်၌ အသက်ကိုစွန့်၍ ဆောင်ရွက်ရသော ကိစ္စများတွင် ကျန်ပ်သည် သူတစ်ပါးထက် အောက်ကျနောက်ကျမရှိကြောင်းနှင့် သိကျွမ်းသူတိုင်းက ဝန်ခံကြသဖြင့် ၁၇ရသတ္တိ မည်လှသော်လည်း မစိန်းနွဲ့ကို ပြောဖို့ကိစ္စ၌မူကား တစ်ရက် နောက်တစ်ရက် အချိန်သာကုန်လွန်ခဲ့၍ ဖွင့်ဟပြောကြားဝံ့သောသတ္တိပင် မရှိခဲ့ချေ။ ကျန်ပ်ကဲ့သို့ လူစွမ်းညံ့သည့်အတွက်ကြောင့် လူပျိုကြီး ဝင်္ကမ္ပ မကျတ်နိုင်သော ယောကျ်ားများလည်း လူ့လောက၌ ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိကြမည်မပြောတတ်ချေ။

စစ်မြေပြင်မှ ဒဏ်ရာအတွက်ကြောင့် ပြန်လာရသောအခါတွင် မစိန်းနွဲ့သည် ကျန်ပ်နှင့် ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သည့်အလျောက် ကျန်ပ်အိမ်သို့မကြာမကြာ လာရောက်၍ ကျန်ပ်ကျန်းမာရေးကို မေးမြန်းစုံစမ်းလေ့ရှိ၏။ ကျန်ပ်ကလည်း အားလပ်သောအချိန်များကို မစိန်းနွဲ့တို့အိမ်သို့ လည်ပတ်ခြင်းအားဖြင့် အသုံးပြုခဲ့ဖန်များလှချေပြီ။ ယင်းကဲ့သို့ မစိန်းနွဲ့၏ မျက်နှာကို မြင်ရဖန်များလေလေ ယခင်က ချစ်ကြိုက်ခဲ့ဖူးသော မေတ္တာစေတ်ဟောင်းသည် အားကောင်း၍လာလေလေ ရှိနေသောကြောင့် ဤတစ်ခေါက် အခွင့်နှင့် ပြန်လာခိုက်တွင် မစိန်းနွဲ့အား ဖွင့်ဟပြောဆိုသွားတော့မည်ဟု စိတ်ထဲ၌ သန္နိဋ္ဌာန်ချထားလေ၏။

တစ်ညသန်းခေါင်ကျန်ပ်သည် မစိန်းနွဲ့တို့နေအိမ်သို့ သွားရောက်လည်ပတ်၍ စစ်နှင့်ဆိုင်ရာသတင်းများကို ဖောက်သည်ချလျက်ရှိရာ မိဘများမှာမူ ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် အိပ်ယာဝင်ကြလေပြီ။ ငယ်သူငယ်ချင်းများဖြစ်သောကြောင့် မစိန်းနွဲ့၏ မိဘများသည် ကျန်ပ်တို့အား မောင်လိုနှမလို သဘောထားသဖြင့် ယုံကြည်သည့်အတွက်ကြောင့် နှစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားခဲ့ကြဟန်တူပေသည်။ ကျန်ပ်သည် တူးမြောင်းများအတွင်း ကျဉ်းကျပ်တည်းစွာနေထိုင်ကြရပုံများကို ကရုဏာဖြစ်လောက်အောင် "သယ်"လျက်ရှိစဉ် နာရီကြီးသည် ၁၂ နာရီထိုးလေ၏။

နွဲ့။ ။"ဟော ၁၂ နာရီတောင် ထိုးသွားပါပြီကော ကိုကိုကြီး"

ကျန်ပ်။ ။"ဟုတ်ကဲ့လား၊ အချိန်များက ကုန်လွယ်လိုက်တာနော်၊ နေလိုက်ရသေးတယ်တောင် မထင်ဘူး ချစ်တဲ့သူနဲ့ စကားပြောနေလို့ ထင်ပါရဲ့"

"မရွယ်ဘဲနဲ့ စောက်ဝမင်းဖြစ်" ဟူဘိသကဲ့သို့ မကြံရွယ်သေးဘဲလျက်နှင့် လွတ်ခနဲထွက်သွားမိချေပြီ။ မစိန်းနွဲ့သည် မျက်နှာကို ကွက်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်ရာ လှောင်ပြောင်သောအချင်းအရာမတွေ့ရဘဲ တကယ်အတည်ပြောခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရကား မျက်နှာကို အောက်သို့ ချထားလိုက်၏။ ကျန်ပ်မှာမူ "မပြောလည်းနေသေးရော" ဟူသော စကားကဲ့သို့ နှစ်ပေါင်းအတန်ကြာ မျိုသိပ်လာခဲ့ရသော မေတ္တာစိတ်ဓာတ်ကို တရစပ် အနားမပေးတော့ဘဲ ဆံရစ်ဆံတောက် ကလေးအရွယ်ကတည်းက မေတ္တာမျှ လာခဲ့ရပုံနှင့်တကွ စစ်မြေပြင်အရပ်၌ ရှိစဉ်ကလည်း မစိန်းနွဲ့ကို တမ်းတ၍ လွမ်းချင်းများ ရေးမိစပ်မိသီဆိုမိ သည့်အကြောင်းများကိုပါ နှစ်ပေါင်းများစွာ နှုတ်ဆိတ်ခဲ့လေသမျှ အတိုးနှင့်ချ၍ ဖွင့်ဟပြောဆိုလေ၏။ မစိန်းနွဲ့ကမူ ချီးသည်ချဉ်သည် တစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ မျက်လွှာချကာ နားထောင်လျက်ရှိရာ နောက်ဆုံး၌ ကျန်ပ်က ကျန်ပ်၏ လေးနက်သောမေတ္တာကို အဆ

mgyoe.com

mgyan.com

တူ အချိန်တူ မတုံ့ပြန်နိုင်စေကာမူ တစ်ရွေးခန့် ဆီးကင်းခန့်မျှဖြစ်စေ တုံ့ပြန်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြောင်းနှင့် တိုက်တွန်းပြောဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ "ဘယ့်နယ့်လဲ မစိန်းနွဲ့ရဲ့၊ သက်ပြင်းချည်းချနေတော့မလား တစ်ခွန်းလောက်အားရှိအောင် ပြန်ပြောပါဦးတော့လား နှမရယ်"

နွဲ့။ ။(သက်ပြင်းချလျက်ပင်)"ဩော်... .ကိုကိုကြီး အလာကောင်းပေမဲ့ အခါနှောင်းဆိုတဲ့ စကားလို ဖြစ်နေပြီကောရှင်"

ဤစကားသည်ကား ကျွန်ုပ်နားထဲ၌ "မျောက်မင်းအုံသဲ"ကဲ့သို့ ဝင်သွားတော့၏။

ကျွန်ုပ်။ ။"ဒါဖြင့် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စကားလွန်နေပြီဆိုပါတော့ ဟုတ်စ"

မစိန်းနွဲ့သည် နှုတ်ဖြင့် ပြန်မပြောဘဲ ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ညိတ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ "ဘယ်သူလဲ မစိန်းနွဲ့ရယ် မေးမရဘူးလား"

နွဲ့။ ။(ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို ပထမအကြိမ် စေ့စေ့ကြည့်လျက်) "ဒီမေးခွန်းကို ရှင်မမေးထိုက်ဘူးလို့ ကျွန်မထင်တယ်"

ကျွန်ုပ်။ ။"မမေးထိုက်တာမှန်ပါတယ် မစိန်းနွဲ့၊ သို့သော် ကျုပ်မှာ ဒီအရေးဟာ သေရေးရှင်ရေးလောက် အရေးကြီးလို့မို့ ကျုပ်ကို သနားသဖြင့် နာမည်ကလေးလောက် သိပါရစေ နှမရယ်"

နွဲ့။ ။"သူငါလိုလူမျိုးဖြစ်ရင် ကျွန်မပြောပါတယ် ကိုကိုကြီး၊ သို့သော် ကျွန်မရည်းစားဟာက မပြောကောင်းတဲ့လူမျိုးမို့ သည်းခံပါရှင်"

ကျွန်ုပ်။ ။"သူလိုငါလို မဟုတ်လို့ မင်းကြီး ဦးကြီးထဲကလား၊ နို့မဟုတ် နှမကို စော်ကားသွားလို့လား၊ ဒီလိုများဆိုရင် ပြောစမ်းပါ မစိန်းနွဲ့ရယ်၊ အသက်ချင်း လဲပြစမ်းပါ့မယ်"

နွဲ့။ ။ "စော်ကားတယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး ကိုကိုကြီး၊ ပြောလို့မသင့်တော်တဲ့လူမျိုးမို့ ကျွန်မလည်း ဒီအတွက်နဲ့ စိတ်ညစ်နေလို့ ဘယ်နယ့်လုပ်ရမှန်းတောင်မသိဘူး"

ကျွန်ုပ်။ ။"ကျုပ်ကူညီဖို့လိုသလား လိုရင်ပြောနော် ကူညီ ဖို့ အဆင်သင့်ရှိပါတယ်"

နွဲ့။ ။ "ကိုကိုကြီးကူညီနိုင်တဲ့ ကိစ္စမျိုးမဟုတ်ပါဘူး"

ကျွန်ုပ်။ ။"ဘယ်ပုံဖြစ်တာလဲ ဘယ်အရပ်သားလဲဗျ"

နွဲ့။ ။(အတန်ငယ်စဉ်းစားပြီးနောက်) "ဒီအကြောင်းကို ကျွန်မမိဘများတောင် မပြောဖူးဘူး၊ သို့သော် ရှင့်တော့ နည်းနည်းပြောပြမယ် ကျွန်မရည်းစားဟာ လူမျိုးကွဲ့ ကိုကိုကြီးရဲ့"

ကျွန်ုပ်။ ။"ဖြစ်ရပလေ မစိန်းနွဲ့ရယ်၊ ဘာလူမျိုးလဲ အင်္ဂလိပ်လား၊ တရုတ်လား"

နွဲ့။ ။"တူရကီလူမျိုးထဲကရှင့်၊ သူတို့အစိုးရက ပြန်ခေါ်လို့ စစ်ထဲလိုက်သွားတာ ဘာကြာသေးသလဲ"

ကျွန်ုပ်။ ။"ဒါဖြင့် ကျွန်ုပ်နဲ့ တစ်ဖက်စီပေါ့။ နာမည် ဘယ့်နယ့်ခေါ်သလဲ"

နွဲ့။ ။"ဒါတော့ ကျွန်မ မပြောပါရစေနဲ့ မတော်တဆ စစ်မြေပြင်မှာ ရှင်တို့နဲ့ ရင်ဆိုင်များ တိုက်ရလို့ရှိရင်။ သို့သော် ဖြစ်ခဲပါရဲ့လေ"

ကျွန်ုပ်။ ။"သိန်းသန်းကုဋေလူတွေထဲမှာ တွေ့ဖို့ အခက်ကြီး ပေါ့ မစိန်းနွဲ့ရယ်"

"သမီးရေ ညဥ့်နက်ပါပြီကောကွယ် ကိုကိုကြီးကော မမာပြီးခါစ အိပ်ပျက်ခံလို့ မတော်ဘူးမှတ်တယ်"

မစိန်းနွဲ့ မိခင်သည် တစ်ရေးနိုးသဖြင့် ထလာ၍ သတိပေးလေရာ ကိုကိုကြီးလည်းနှုတ်ဆက်၍ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် စစ်တပ်အရာရှိထံမှ အမိန့်စာတစ်စောင်ရရှိရာ မက်ဆိုပိုတေးမီးယားစစ်မျက်နှာ၌ အရေးကြီးသော မှုခင်းကိစ္စများဖြစ်ပေါ်လာသည့်အတွက်ကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ အခွင့်နှင့် ပြန်နေသော စစ်မှုထမ်းအားလုံးတို့အား ဆောလျင်စွာ ပြန်လာရန် ဆင့်ခေါ်သော စာပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းစာကို ယမန်နေ့ကရရှိခဲ့ပါမူ အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာရန် စိတ်ထဲ၌ နှောင့်နှေးခြင်းရှိမည်ဖြစ်ရာ ယခုမှာမူ မော်လမြိုင်မြို့၌ တစ်နေ့တစ်ရက်မျှ ဆက်လက်၍ မနေလိုဆဲတွင် ရောက်လာသောစာဖြစ်သောကြောင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပင် ပြင်ဆင်လေ၏။ သို့ဖြစ်၍ကျွန်ုပ်သည် ထိုညဥ့်ရထားနှင့် ရန်ကုန်မြို့သို့ လိုက်လာခဲ့၍ သုံးရက်ခန့်အတွင်းတွင် စစ်မြေပြင်သို့ ဆက်လက်လိုက်ပါသွားလေ၏။ ဇော်လမြိုင်မြို့မှ မထွက်ခွာမီ မစိန်းနွဲ့ထံ သွားရောက်၍ နှုတ်ဆက်ရလျှင် ကောင်းမည်လားဟု စဉ်းစားမိသော်လည်း နောက်ဆုံး၌ ဝမ်းနည်းဖွယ်အခြင်းအရာများကို မွေးမြူထားရန် ဝါသနာမပါသည့်အလျောက်

mgyan.com

နှုတ်မဆက်ဘဲထွက်လာခဲ့၏။

စစ်မြေပြင်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်မရှိသည့် အတောအတွင်းတွင် ရန်သူ့စစ်တပ်တို့ အတော်အရေးသာသွားခဲ့ကြောင်း ကြားသိရ၏။ ယခင်က ကျွန်ုပ်တို့လက်ဝယ်၌ရှိသော နယ်မြေများသည် ယခုအခါ၌ ရန်သူ့လက်တွင်းသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ အသစ်ထပ်မံစုဆောင်းလျက်ရှိသော စစ်သားများအား မူလခန့်မှန်းထားသည်ထက်ပို၍ အချိန်ကြာရှည်စွာ လေ့ကျင့်ပေးနေရသည့်အတွက်ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် လူဟောင်းများကို ဆောလျင်စွာ ပြန်ခေါ်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် စစ်မြေပြင်သို့ ပြန်လည်ဆိုက်ရောက်သောနေ့မှစ၍ အသက်တစ်ချောင်းကို နှမြောကာကွယ်ခြင်း အလျှင်းမရှိဘဲ ဘေးအန္တရာယ် ထူပြောသော လုပ်ငန်းတွင် အစဉ်အမြဲ ပါဝင်ဆောင်ရွက်လေ၏။ ရန်သူများစောင့်နေသော နယ်ပယ်ကို ကျော်ဖြတ်၍ အရေးကြီးသော ချောစာများပေးပို့ရန် ရှိသောအခါဖြစ်စေ အမြောက်အမြားကို အနည်းငယ်မျှနှင့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရန်လိုသော ကိစ္စများ၌ ဖြစ်စေ "ကြောက်လွဲ ရဲမင်းဖြစ်" သဘောမျိုးနှင့်ဇွတ်မိုတ်၍ လုပ်ရမည့်ကိစ္စများ၌ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်သာလျှင် ရှေ့ဆုံးမှ ထွက်၍ တာဝန်ခံယူလေ၏။ တစ်နေ့သ၌ အလံစိုက်ထူဝံ့မဲ့ အလောင်းအစားဖြစ်ကြရာ ကျွန်ုပ်သည် တဒိန်းဒိန်း တဒိုင်းဒိုင်း ပစ်ခတ်လျက်ရှိသော သေနတ်ကျည်ဆံများ၏အကြား ဝမ်းလျားထိုးသွားရောက်၍ ယူနီယန်ဂျက်အလံကို စိုက်ထူခဲ့ခြင်းအား ဖြင့် ငွေ ၂၅/– အနိုင်ရခဲ့ဖူးလေသည်။

ကျွန်ုပ်က အသက်မနှမြောခြင်း၏ အကြောင်းအရင်းကို ဖတ်ရှုသူတို့ သိကြပြီးဖြစ်သဖြင့် အံ့သြကြမည်မဟုတ်ပေရာ။ ကျွန်ုပ်အပေါင်းအဖော်များကမူ ငွေ ၂၅/– မျှနှင့် အသက်ကို စွန့်ပါပေသည်ဟု လက်ဖျားခါကြ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ လုံလောက်သော အကြောင်းနှင့်ဖြစ်စေ၊ အကြောင်းမလုံလောက်ဘဲ သက်သက်ရမ်းသော သဘောမျိုးနှင့်ဖြစ်စေ ကြိမ်ဖန်များစွာအသက်ကို စွန့်ခဲ့သော်လည်း "သေက်မရောက် သက်မပျောက်"ဟူသော စကားအရ သေတွင်းမှ သီသီကလေးမျှဖြစ်စေ လွတ်မြောက်သည်ချည်းသာလျှင် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် လွတ်ရဖန်များခဲ့လှသောကြောင့် "ဤစစ်အတွင်း၌ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ငါမသေနိုင်"ဟူ၍ပင် မှတ်ထင်လာခဲ့လေ၏။

အခါတစ်ပါး၌ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို သေနတ်ပြီး၊ ဗုံးဆန်ပြီးသလောက် မှတ်ထင်ဟန်နှင့် စစ်သားသုံးယောက်တို့၏ အသက်ကို စွန့်စွန့်စားစား ကယ်ဆယ်ခဲ့ဖူးရာ အထင်အရာရှိကြီးများက ကျွန်ုပ်အား (V.C) သူရသတ္တိထူးတံဆိပ်ဖြင့် ချီးမြှင့်ရန်ပင် ထောက်ခံရေးသားကြဖူး၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းဘွဲ့မျိုးမှာ အင်္ဂလိပ်အရာရှိကြီးများပင် ရနိုင်ခဲလှသော ဘွဲ့မျိုးဖြစ်ပေရကား အင်္ဂလိပ်အစိုးရတို့သည် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ အညတရတစ်ဦးတစ်ယောက်အား ဤမျှလောက်ချီးမြှောက်လိုသော လက္ခဏာမရှိချေ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်းအပြုအမူအတွက် (D.S.O)တံဆိပ်မျှနှင့်သာလျှင် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ခဲ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်မူ သူတစ်ပါးတို့ထက် ထူးထူးချွန်ချွန် မည်သည့်နေရာမျိုး၌ လူစွမ်းပြရပါချေမည်နည်းဟု အခါအခွင့်ကို မျှော်လင့်စုံစမ်းလျက်နေခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်တို့စစ်တပ်နောက်တွင်ရှိသော တောကလေး၏အစတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် အမြောက်တပ်အရာရှိတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်လာကြ၏။ တစ်ခဏမျှကြာသောအခါ တောကလေးအတွင်းဆီမှ ဒိုင်းခနဲ မြည်သော အမြောက်ကလေးအသံတစ်ချက် ကြားကြရလေ၏။

ရှို။ ။"ဟာ ဒီအသံပေါ်လာပြန်ပြီ"

ကျွန်ုပ်။ ။"ဘာသံမို့လို့လဲ အမြောက်ကလေးအသံ မဟုတ်လား ဘာများထူးခြားလို့လဲ"

ရှို။ ။"ထူးဘိလားဗျာ ဒီအသံဟာ ကျုပ်တို့ဘက်က အမြောက်သံမဟုတ်ဘူးဗျ။ တူရကီအမြောက်ကလေးအသံပဲ"

ကျွန်ုပ်။ ။"ကြောက်စည်စည်ဗျာ ကျွန်ုပ်တို့စစ်တပ် နောက် ၅ မိုင်လောက်ရောက်နေပြီဟာ တူရကီအမြောက်သံ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား"

ရှို။ ။"ခင်ဗျားတို့က "ဒိုင်း"ဆိုမြည်တဲ့ အမြောက်သံဆိုရင် အတူတူချည်းဘဲမှတ်တယ်။ ကျွန်ုပ်တို့က တစ်သက် လုံးလေ့ကျင့်နားထောင်လာခဲ့ရတာမို့ ဒိုင်းခနဲကြားလိုက်ရရင် တူရကီအမြောက်ပဲ၊ အင်္ဂလိပ်အမြောက်ပဲ ဂျာမနီ အမြောက်ပဲ၊ ထိပ်ဝဘယ်လောက် ရှိတယ်ဆိုတာ ပိုင်းခြားပြီး သိနိုင်တယ်ဗျ"

ကျွန်ုပ်။ ။"ဘယ်လိုပဲ ခင်ဗျား သိတယ်ဆိုဆို ဒီအသံ

mgyoe.com

mgyee.com

တော့ ခင်ဗျားမှားပြီ။ ဟိုဘက်တောကလေးထဲက ထွက်လာတဲ့အမြောက်သံဖြစ်လေတော့ ဒီနေရာမှာ တူရကီအမြောက်မရှိနိုင်ဘူးဗျ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်က အမြောက်ပဲဖြစ်ရမယ်"

ရှိ။ ။(စိတ်ပျက်ဟန်နှင့်)"ကိုင်း... ခင်ဗျားနဲ့ ငြင်းနေလို့ အပိုဘဲ မျက်စိမမြင်တဲ့ လူနဲ့ တုဖက်ပြီး ဖြူပါတယ် နီပါတယ်လို့ ငြင်းနေရတာနဲ့ ဘာမှမထူးဘူး။ ဒီတော့ ကျုပ်အရုံးပေးပါပြီဗျာ"

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အမြောက်တပ်အရာရှိနှင့် ဆက် လက်ဖက်ပြိုင်ငြင်းခုံခြင်းငှာ နည်းလမ်းမရှိတော့သဖြင့် ၎င်း၏စကားကို ဆိတ်ငြိမ်စွာ ပြန်လှန်တွေးတောရင်း လိုက်ပါလာလေတော့၏။ အနည်းငယ် လျှောက်မိကြလေလျှင် အမြောက်တပ်အရာရှိသည် ၎င်းအလုပ်တာဝန်ဝတ္တရားနှင့် ဆိုင်ရာကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရန်ရှိသဖြင့် တစ်ဖက်သော လမ်းသို့လိုက်သွားရာ ကျွန်ုပ်လည်း အခြားတစ်ဖက်လမ်းအတိုင်း လိုက်လာလေ၏။ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာရင်း လဲနေသော သစ်တစ်ပင်ကိုတွေ့သည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် သစ်တုံးပေါ်၌ထိုင်ကာ စီးကရက်သောက်နေစဉ် ယခင်က အမြောက်သံမျိုးတစ်ချက် ကြားရပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အမြောက်တပ်အရာရှိပြောသော စကားယုတ္တိ ရှိမရှိစဉ်းစားမိရာ နောက်ဆုံး၌ အသံကြားရာသို့ သွားရောက်စုံစမ်းလိုသောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

ထိုစဉ်အခါ ကျွန်ုပ်မှာ အကြံဖြစ်ပေါ်ခြင်းနှင့် ထိုအကြံအတိုင်း လိုက်နာပြုကျင့်ခြင်းတို့သည် ရှေ့သွားနောက်လိုက်ဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သစ်တုံးပေါ်မှ ထ၍ လက်နက်ကို စုံစမ်းရာခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်နှင့် ဓားမြှောင်တစ်လက်မျှ ပါရှိ၏။ လုံလောက်ချေပြီ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်သည် ယခင်က အသံကြားရာသို့ ရော်ရမ်းမျှော်မှန်းလျက်ချုံကြိုချုံကြားတို့မှဖြတ်၍ တောလမ်းကလေးတစ်လျောက် လျှောက်လာခဲ့၏။ ၁၅ မိနစ်ခန့် လျှောက်လာမိသောအခါ အမြောက်သံတစ်ချက်ကြားရသော အသံထက် ကျယ်လောင်သောကြောင့် ရှေးကထက် နီးကပ်လာခဲ့ကြောင်း အသံကြားရာအရပ်ကို ခန့်မှန်းခြေမလွဲကြောင်း ထင်ရှားပေ၏။

တောမှာ ဆင်နေကျားအောင်း တောကြီးမျိုးမဟုတ် ချုံကြိုချုံကြားတို့မှ ယုန်ကလေးများ တောကြက်များ အလန့်တကြား ထခုန်ပြေးလွှားကြ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အသံကြားရာအရပ်သို့ နာရီးသုံးမတ်ခန့်မျှ ဆက်လက် လျှောက်လိုက်သွားခဲ့သော်လည်း နောက်ထပ်၍ အသံမကြားရတော့ချေ။ ၁၅ မိနစ် ခန့်ဆက်လက်လျှောက်ပြီးလတ်သော် ဤနေရာသည်ကား အမြောက်သံလာလောက်သော နေရာပေတည်းဟု ကျွန်ုပ်ဆုံးဖြတ်မိ၏။ သို့ရာတွင် အနီးအပါး၌ မူ ချုပုတ် ကလေးများမှ တစ်ပါး အမြောက်နှင့်တူသော မည်သည့် အရာကိုမျှ မတွေ့မြင်ရချေ။

ကျွန်ုပ်သည် လက်ပတ်နာရီ ကိုကြည့်လိုက်ရာတွင် နာရီပြန် ၂ ချက်တိတိ ရှိနေကြောင်း တွေ့ရ၏။ မည်သည့် နည်းနှင့်မဆို ဤနေရာမှ စောင့်ဆိုင်း၍ အရိပ်အကဲ ကြည့်ဦးအံ့ဟု သဘောရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အရပ်လေးမျက် နှာကို ကြည့်ရှုရာ ကိုက်တစ်ရာခန့်တွင် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို တွေ့မြင်လေ၏။ သစ်ပင်ပေါ်မှ တက်၍ စောင့်ရလျှင် တော်ချေမည်လောဟု အနီးသို့ချဉ်းကပ်သည်တွင် ၎င်းသစ်ပင်ကြီး၌ သစ်ခေါင်းကြီးတစ်ခုရှိကြောင်း တွေ့မြင်ရ၏။ "အဆင်သင့်လိုက်လေ" ဟု အောက်မေ့လျက် ကျွန်ုပ်သည် ခါးစောင်းခန့်မြင့်သော သစ်ခေါင်းကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် နေသားတကျ ပြင်ဆင်စောင့်မျှော်၍ နေလေ၏။

နှစ်နာရီခွဲသော်လည်း မည်သူမျှ မပေါ်လာ ဘာသံမျှလည်း မကြားရချေ။ သုံးနာရီခွဲ လေးနာရီ ထိုးသော်လည်း မထူးခြားချေ။ ငါးနာရီ ထိုးလတ်သော်လည်း သစ်ခေါင်းအတွင်းကွေးနေရခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ညောင်းညာလှသည်နှင့် အချည်းအနှီးလာခဲ့မိခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ညည်းညည်းညူညူနှင့် ထွက်တော့မည်အပြုတွင် ကိုက်တစ်ရာခန့်ခရီး၌ တောသား တစ်ယောက်ထင်းကောက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် မည်သူမဆို တောသားယောင် ဆောင်နိုင်ခြင်းကို စဉ်းစားမိသည်နှင့် သစ်ခေါင်းတွင်းမှ မထွက်ဘဲ ထိုသူ၏အမူအရာကို အကဲခတ်လျက် ရှိ၏။

တောသားသည် ထင်းများကို ငုံ့ကောက်လျက် ရှိစဉ် ရံဖန်ရံခါ မိမိ၏ ခါးကိုဆန့်တန်း၍ အရပ်လေးမျက်နှာကို ခေါင်းမျှော်ကြည့်ရှုသည်ဟု ထင်မိ၏။ တစ်ခဏမျှကြာလတ်သော် ထိုသူနှင့် ကိုက် ၁၀၀ ခန့်ဝေးသောနေရာ၌ အခြားတောသားတစ်ယောက် မေ်ာလာပြန်

mgyee.com

mgyoe.com

ရာ ထိုသူသည်လည်း ပထမလူ၏နည်းတူ ထင်းများ ကောက်နေပြန်၏။

ငါးနာရီခွဲသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်တို့သည် စစ်တပ်ဆီမှ ညနေတိုင်း ပစ်ခတ်သော ထုံးစံအတိုင်း အမြောက်သံ ဗုံးသံများ ဆူညံစွာ ကြားရလေရာ ထင်းကောက် တောသားတို့လည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာကြလေ၏။ တစ်ယောက်သော တောသားသည် ကျွန်ုပ်ပုန်းအောင်းနေသော သစ်ခေါင်းဆီသို့ တည့်တည့်ကြီး ပြေးလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ၆ လုံးပြူးကို ပြင်ဆင်ထားရ၏။ သို့ရာတွင် ထိုသူသည် သစ်ပင်အနီးသို့ ရောက်သော အခါတွင် လက်ဝဲဘက်ချိုးသွား၍ သစ်ပင်ကြီးနှင့် ၁၈ ကိုက်ခန့် ဝေးကွာသောနေရာ၌ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်၍ နှစ်ဖက်ကို မြောက်ကာယမ်းပြလေ၏။ ထိုခဏ၌ အ မြောက်ကလေး တစ်လက်သည် မြေကြီးထဲမှ မျက်လှည့် ပြသကဲ့သို့ ရုတ် တရက် ပေါ်ထွက်လာလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ထူးဆန်းလှသော ထိုအခြင်းအရာကို မယုံကြည်နိုင်သဖြင့် အိပ်မက်မက်နေ ခြင်းလေလောဟု လက်ညှိုးကိုပင်ကိုက်၍ ကြည့်မိလေ၏။

ထင်းနောက် တောသားနှစ်ယောက်တို့သည် အ မြောက်ကို ယမ်းထိုးခြင်း ချိန်မှန်းခြင်း စနက်တံရှိုခြင်း စသည်ဖြင့် သွက်လက်လျင်မြန်စွာ ပြုလုပ်ကြလေရကား တစ်မိနစ်ခန့်အတွင်း ၅ ချက်ထက်မနည်း ပစ်ခတ်ပြီးစီး ကြလေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် မည်ကဲ့သို့ စီမံရလျှင် အကောင်း ဆုံး ဖြစ်မည်နည်းဟု စဉ်းစားစိတ်ကူးနေစဉ် တစ်ယောက် သော တောသားသည် ကင်းစောင့်သဘောနှင့် စောင့်မျှော် ကြည့်ရှုနေရာမှ ခြေပြေလက်ပြေပြုလုပ်လေပြန်၏။ နောက် တစ်ခဏ၌ တဒိုင်းဒိုင်းပစ်ခတ်လျက်ရှိသဖြင့် အဝမှ မီးခိုး များ အူလျက်ရှိသောထိုအမြောက်သည် အဘယ်သို့ ရောက်သွားပြန်သည်မသိ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကွယ်သွားပြန်လေရာ တောသားနှစ်ယာက်တို့မှာ ထင်းများ ကောက်လျက်ရှိနေကြပြန်လေ၏။

တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့စစ်တပ်မှ စစ်သားနှစ်ယောက်သည် ဈေးကြိုဈေးကြားမှ ဖြတ်သန်း ထွက်ပေါ်လာကြလေ၏။ ၎င်းတို့၌ သေနတ်လက်နက် ပါရှိခဲ့ပါမူ ကျွန်ုပ်တို့သည် တောသားနှစ်ယောက်ကို ထို နေရာ၌ပင် လဲလျောင်းဆီးနိုင်ဖို့ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ် တို့ စစ်သားများမှာ ကျွန်ုပ်တို့စစ်တပ်၏နောက်၌ အပျင်း ပြေ လှည့်လည်နေကြခြင်းဖြစ်သောကြောင့် သေနတ် ကိုင်ဆောင်ခြင်း မပြုခဲ့ကြရကား သစ်ခေါင်းတွင်း၌ ပုန်း အောင်းနေသော ကျွန်ုပ်က ဖမ်းဆီးရန် အချက်မပေး နိုင်ချေ။ စစ်သားနှစ်ယောက်တို့သည် ထင်းကောက်သော တောသားနှစ်ယောက်အား ယုံမှားကင်းသော အမူအရာ နှင့် ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုပြီးနောက် သွားမြဲတိုင်း ဆက် လက် ထွက်သွားကြလေ၏။

စစ်သားများ ထွက်သွားကြပြီး နောက်တော့သား နှစ်ယောက်တို့သည် အတန်ငယ်ကြာအောင် တိုင်ပင် နေကြလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ယနေ့အဖို့ တော်လောက်ပြီ ဟု ဆုံးဖြတ်ဟန်လက္ခဏာနှင့် ထင်းစည်းကိုယ်စီကောက် ယူပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ပုန်းအောင်းနေသော သစ်ပင်အနီးမှ ကပ်လျှောက်သွားကြလေ၏။ ၎င်းတို့ ချဉ်းကပ်မိကြ သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် ခြောက်လုံးပြူးကို ကိုင်လျက် သစ်ခေါင်းထဲမှ ရုတ်တရက်ခုန်ထွက်လိုက် လေ၏။ ထိုသူနှစ်ယောက်သည် ပေါက်ကွဲမတတ်ပြူ ထွက်လာသော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ကြောင် တောင်ငေးလျက် ကြည့်နေကြရာ ကျွန်ုပ်က "လက် မြှောက်လိုက်" ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ထိုအခါ ၎င်းတို့ သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီးနောက် တစ်ယောက်သော သူက စတင်ထွက်ပြေးလေရာ တစ် ယောက်လည်း နောက်မှ လိုက်ပြေးလေ၏။ အခြားနည်း မရှိတော့ချေ။ ကျွန်ုပ်သည် လက်တွင် အဆင်သင့် ချိန် ရွယ်ထားသော ၆ လုံးပြူး၏ မောင်းကိုဖြုတ်ချလိုက်ရာ တစ်ယောက်မှာ သုံးလှမ်းမပြည့်မီ ကျမ်းပြန်၍ လဲသွား လေ၏။ ကျန်သော ကျည်ဆန်များနှင့် ဒုတိယလူကို ပစ်ပါသော်လည်း သမင်၏ လျှင်မြန်ခြင်းဖြင့် ချဲ့များကို ကျော်လွှားကွင်းရောင်ပြေးလွှားသော ထိုသူကိုမူ ထိမှန် ဟန်မတူချေ။

သေနတ်ထိမှန်သောသူ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကြည့် ရှုရာ ပါးစပ်ကလေးတစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် ဟပြီးနောက် အသက်ကုန်သွားရှာလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ယခင်က အမြောက်ထွက်ပေါ်လာဖူးသော နေရာသို့ သွား ရောက်၍ သေချာကြည့်ရှုလေ၏။ အမြောက်ဟူ၍ အစ အနုမျှ မတွေ့ရဘဲ သစ်ရွက်များ ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသော တွင်းကြီးတစ်တွင်းကိုသာ တွေ့ရ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ် သည် သစ်ခက်သစ်ရွက်များကို ကျော်နင်း၍ တွင်း၏

mgyoe.com

mgyoe.com

အခြားတစ်ဖက်သို့ ကူးမည်အပြုတွင် "ပွတ် ရဲ့ ဖုတ်" ဟူသော အသံသုံးဆင့်ဖြင့် သစ်ခက်များ ကျိုးပဲ့ခြင်းအစ သစ်ရွက်များကြားမှ ဖောက်ထွက်ခြင်း အလယ် အောက် သို့ကျရောက်ခြင်းအဆုံးရှိချေ၏။

စင်စစ်သော်ကားသစ်ခက်များသည် လျှို့ဝှက်ရာ အရပ်၌ကား အမြောက်စောင့် တူရကိစစ်သားကို့ပါ တွေ့ရှိရ၏။ တူရကိစစ်သူရဲသည် သစ်ခက်များကြားမှ ဖုတ်ကနဲလျောကျလာသော ကျွန်ုပ်ကိုမြင် ရသောအခါ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် အံ့အားသင့်နေဟန်ရှိ၏။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ အကြောင်သား ငေးကြည့်နေကြပြီနောက် တူရကိစစ်သားသည် အံ့ဩခြင်း ပြေပျောက်၍ ခုခံကာကွယ်ရန် သတိရပြီးလျှင် ခုံကလေးပေါ်တွင် အဆင်သင့်တင်ထားသော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ဖျက်ခနဲ ကောက်ယူလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ ခြောက်လုံးပြူးပါလာသော်လည်း "တောသား"များကို ပစ်ခဲ့ရသဖြင့် ယမ်းတောင့်များ ကုန်ခဲ့လေပြီ။ ဓားမြောင်မူကား ပါ၏။ သို့ရာတွင် ၆လုံးပြူးနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ချေ။

သို့ဖြစ်၍ တိုက်ခိုက်ရေးထက် ကာကွယ်ရေးကို ပိုမိုဂရုစိုက်ရမည် ဖြစ်သောကျွန်ုပ်မှာ မျက်စိရှင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း တူရကိ၏သေနတ်ကိုင်သော လက်ကို လက်ကောက်ဝတ်မှ ဖျက်ခနဲကိုင် ဖမ်းလိုက်၏။ မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်၏လက်သည် ခါးမှ ဓားမြောင်ကို နှိုက်ယူရာ တူရကိသည် ကျွန်ုပ်လက်ယာလက်ကောက်ဝတ်ကို ကိုင်ဖမ်းလေ၏။

ထိုကဲ့သို့ တစ်ယောက်၏လက်ကို ကိုင်ညှစ်မိကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်ယောက်အစွမ်းကို တစ်ယောက် အကဲခတ်မိကြလေပြီ။ တူရကိမှာ တော်တော်တုတ်ခိုင်သန်မာသူတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်က ဦးဆောင်မစီရင်နိုင်ခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်ကိုစီရင်နိုင်သည့်အားအစွမ်း ရှိကြောင်းမှာကား ယုံမှားဖွယ်ရာ မရှိချေ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အံကြိတ်ကာ တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက် စေ့စေ့ကြည့်လျက် တစ်ဦး၏ လက်နက်ကို တစ်ဦးလုရန် ကြိုးစားကြ၏။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လဲအောင်တွန်းခြင်း လက်နက်ကို လွတ်ချအောင် လက်ကိုညှစ်ခြင်း၊ တစ်ယောက်ကို အခြေပျက်အောင် တွန်းထည့်ခြင်း စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးဉာဏ်ထုတ်လျက်ရှိနေစဉ် ကျဉ်းမြောင်းလှစွာသော တွင်းကလေးအတွင်း၌ လူနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရစ်ပတ်ကာထိုမှဤမှယိမ်းယိုင်လျက်ရှိနေကြပုံများကို ကြည့်သူရှိလျှင် အလွန်ပင်ကြည့် ကောင်းပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ၌ တွေးတောပူပန်မိသော အခြင်းအရာတစ်ခုမှာကား ကျွန်ုပ်ကသေနတ်နှင်ပစ်ခတ်လိုက်သော တောသားသည် ကျွန်ုပ်တို့ ရန်ပွဲမပြီးမီ အမြောက်စောင့်နှင့် တိုင်ပင်ရန် ပြန်ရောက်ခဲ့ပါလျှင် ကိစ္စချောချေပြီ။ တူရကိမှာမူ မည်သည့်အခါမှ နိုင်သည်ဖြစ်စေ နိုင်လျှင် ပြီးရောဟု သဘောထား၍ အေးအေးဆေးဆေး သတ် ပုတ်နိုင်၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူကား ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်ချေ။ ထိုသူ မပေါ်လာမီ ကိစ္စပြီးနှင့်မှ နေရာကျမည်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖျစ်ညှစ်ရင်း လေးငါးပတ်မျှ လှည့်ပတ်မိလေလျှင် ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ၌ လက်လက်ချင်း ဗလာတိုက်ရလျှင် ထိုသူကို နိုင်နင်းဖို့ရှိသည်ဟု ယုံကြည်၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ဓား မြောင်လွတ်ကျစေကာမူ သူ၏ ခြောက်လုံးပြူးလွတ်ကျလျှင် တော်ပြီဟု သဘောထားမိ၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် နာကျင်ဟန်ပြု၍ လက်မှ ဓားမြောင်ကို လွတ်ချလိုက်ရာ တူရကိသည် ဝမ်းသာဟန် မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်ုပ်လက်ယာလက်ကို လွတ်လိုက်ပြီး လျှင် လည်ပင်းကို လှမ်းကိုင်လေ၏။ ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ်သည် တူရကိ သေနတ်ကိုင်သောလက်ယာကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် စေ့စေ့ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီးလျှင် ဦးခေါင်းပေါ်မှ ကျော်၍ လူပါ တစ်ပတ်လှည့်လိုက်ရကား တူရကိမှာ လက်တစ်ပတ်လိမ်သွားသောကြောင့် "အားလာ အားလာ" ဟုအော်လျက် သေနတ်ကိုလွတ်ချလိုက်ရလေ၏။ နောက်တစ်ပတ် လိမ်လိုက်သောအခါ၌မူကား တူရကိ၏ လက်မှာ အဆစ်များ ပွတ်ပွတ်မြည်အောင် ပြုတ်ထွက်သွားလေ၏။

ငင်းနောက် လက်တစ်ဖက် မသန်သောသူကို မရဏအနိုပ်သည်နှင့် စီရင်ရခြင်းမှာ လွယ်ကူလွန်းလှပေရကား အသားယူ၍ ကျွန်ုပ် မရေးလိုတော့ပေ။

ကျွန်ုပ်သည် လက်ထဲတွင် ပျော့ခွေကျသွားသော တူရကိ၏အလောင်းကို ချထားလိုက်ပြီးနောက် မည်သူမည်ဝါဖြစ်လေသနည်းဟု ငင်း၏ အင်္ကျီအိတ်များကို နှိုက်၍ ရှာဖွေလေ၏။ အခြားသော တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းများ

mgyoe.com

အပြင် ဓာတ်ပုံကလေးတစ်ခုကို တွေ့သည်နှင့် ကျွန်ုပ် ထုတ်ယူကြည့်ရှုမိရာ တစ်သက်တွင် ဤမျှလောက် ဘယ် အခါမှ မအံ့သြဖူးလောက်အောင် အခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ရလေ ၏။ ဓာတ်ပုံမှာ မစိန်းနွဲ့၏ ဓာတ်ပုံဖြစ်ရာ အောက်၌ ချစ်လှသော ရည်းစားသည်၏လက်ဆောင်ဟု လက်မှတ်နှင့်တကွ ရေးထိုးထားသော အမည်ကိုတွေ့မြင် ရလေ၏။

စစ်ကြီးပြီးစီး၍ မစိန်းနွဲ့နှင့် တွေ့ဆုံသောအခါ တွင် ကျွန်ုပ်သည် ထိုအခြင်းအရာကို မြုံထားပါက မျှော် လင့်ဖို့ ရှိကောင်းရှိပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ ဝါသနာကို သဘောကျချင်ကျ မကျချင်နေ ဟုတ်မှန် သည့် အတိုင်း ပြောတတ်လေရကား၎င်းအဖြစ်အပျက်ကို မစိန်းနွဲ့အား ပြောပြမိခြင်းအားဖြင့် မစိန်းနွဲ့သည် ကျွန်ုပ် အပေါ်လုံးလုံးကြီး စိတ်ကုန်ခန်းပြီးလျှင် ယနေ့တိုင် အပျိုကြီးလုပ်၍ နေခဲ့ရာလေတော့သတည်း။

mgyoe.com

mgyoe.com

- ဒုတိယတွဲ -

ဇော်ဟိတ်ဝတ္ထုများ

mgyoe.com

mgyoe.com

mgyoe.com

mgyoe.com

ကိုဇော်ဟိတ်၏ လက်ဝှေ့စွမ်း

ကသာဒီစတြိတ် တွင်းငယ်ရွာကလေးသည် ဧရာဝတီမြစ်၏ လက်ဝဲဘက်ကမ်းတွင်တည်ရှိသည့် သာမည ရွာကလေးပင် ဖြစ်သော်လည်း လွန်ခဲ့သည့် ၁၉၂၇-၂၈ ခုနှစ်များတွင် ၎င်းနယ်၌ နိုလာကျောက်များ တူးဖော်ရရှိသည်ဟု ရုတ်တရက် နာမည်ကြီးခဲ့သည့်အတွက် ရွှေဘို၊ ကသာ၊ မိုးကုတ် အစရှိသော မြို့ကြီးများမှ ကျောက်ကုန်သည်များ၊ ကျောက်ပွဲစားများ၊ ကျောက်တွင်းသမားများ၊ တွင်းတူးကူလီများ လာရောက်ကာ စီးပွားရှာကြသဖြင့် အလွန်စည်ကားသော ရွာကလေးအဖြစ်သို့ နေ့ချင်းညချင်းတိုင် ရောက်လာခဲ့ဖူး၏။ စင်စစ်သော်ကား ကျောက်များတွေ့ရှိဖူးသော နေရာမှာ တွင်းငယ်ရွာမဟုတ်။ ၎င်းရွာနှင့် လေးငါးမိုင်ခန့်ဝေးကွာသည့် ရေညာဦးအမည်ရှိ ရွာကလေး ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်၌ဖြစ်ပေရာ အရပ်ရပ်မှ ကျောက်တွင်းအလုပ်သမားများသည် ရေညာဦးရွာအနီး အပါးတွင် တဲအုံကနားများ ဆောက်လုပ်ကာ တည်းခိုနေထိုင်လျက်အလုပ်လုပ်ကြ၏။ မည်သူသည် ကျောက်တစ်လုံး "အောင်"သဖြင့် သုံးသောင်းနှင့် ရောင်းလိုက်သည်။ မည်ဝါသည် ငါးသောင်းတန်ကျောက်တံစ်လုံးတွေ့ရှိ၍ ဈေးမတည့်သေးသဖြင့် မရောင်းသေး အစရှိသော သတင်းများသည် အထက်မြစ်ညာ တစ်လျှောက်တွင် တစ်ဆင့်မှတစ်ဆင့် ကမ်းလှမ်း ပျံ့နှံ့သွားလေရကား။

အညီရှိသော နေရာသို့ ယင်ကောင်များ အုံတတ်သည့်အလားကဲ့သို့ အမြန်သူဌေးဖြစ်ချင်သော လူများသည် ၎င်းအရပ်သို့ စုပြုံလာရောက်ကာ ကံစမ်းကြသဖြင့် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တစ်ပတ်ထက်တစ်ပတ်၊ တစ်လထက်တစ်လ တိုးပွားစည်ကားလျက်ရှိခဲ့လေ၏။ အမှန်ကိုဖော်ပြရသော် "အောင်"သောလူတစ်ယောက်ရှိခဲ့လျှင် ပါသမျှ အရင်းအနှီးကလေး ပြောင်၍ပြန်သွားရသော လူပေါင်း ရာထောင်မက ပေါများလေရကား။

ကျောက်တွင်းတူးရသော အလုပ်မှာ ထီထိုးရသော အလုပ်မျိုးနှင့် မခြားနားလှချေ။ သို့သော် ဟိုလူမတွေ့သော်လည်း ငါတူးလျှင် တွေ့ရမည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်မျိုးနှင့် လာရောက်တတ်ကြသောကြောင့် လူဆယ်ယောက်တို့က ပြောင်၍ ပြန်သွားတိုင်း နောက်ထပ်လူနှစ်ဆယ် ရောက်လာတတ်ကြ၏။ သို့ဖြစ်ရကား တစ်လတစ်ကြိမ်၊ နှစ်လတစ်ကြိမ် စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်ယောက်ကျောက်အောင်လျက်ရှိသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျောက်တူးသမားများ မရှားအောင်ဖြစ်ခဲ့ရာ လေးငါးလတိုင်တိုင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ကျောက်အောင်ဆည်ဟု အသံမကြားရသောအခါမှသာလျှင် လူများ မလာမရောက်ခန်းခြောက်သွားလေတော့၏။

ကျွန်တော်နှင့် ကိုဇော်ဟိတ်တို့မှာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်သိကျွမ်းကြပြီးနောက် မည်သည့် အရပ်ဒေသသို့ သွားရောက်လည်ပတ်ကြရမည်ဟု စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက်ရှိကြစဉ် တွင်းငယ်ကျောက်တွင်းအကြောင်းကို သတင်းကြရသည်နှင့် ကံစမ်းလိုကြသည်လည်း တစ်ကြောင်း မရောက်ဖူးသော အရပ်ဒေသသို့ ရောက်လိုကြ

mgyoe.com

mgyoe.com

သည်လည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် စိတ်တူ သဘောတူ စုန် ဆင်းလာခဲ့ကြလေ၏။

တွင်းငယ်ဗိုလ်တဲတွင် တစ်ရက်မျှ တည်းခိုကြပြီး နောက် ကျွန်တော်တို့သည် ရေညာဦးရွာကလေးသို့ ဆက် လက်ရောက်သွား၍ ကျောက်တွင်းတူးသမားကူလီများ စေ့စပ်ငှားရမ်းပြီးလျှင် သူတစ်ပါးနည်းတူ တွင်းရာ တစ်ကွက်ကို လိုင်စင်ခံယူ၍ တူးဖော်လုပ်ကိုင်ကြလေ၏။

ရေညာဦးရွာမှာ ရွာသိမ်ရွာငယ်ကလေးမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း ကျောက်တွင်းအရှိန်ကြောင့် လူပေါင်းစုံ ရောက်လာကြသည်ဖြစ်၍ ဖဲသမား၊ အရက်သမား၊ လူလိမ်လူညစ်၊ လူရွှပ်၊ လူပွေ၊ လူတေလူညာ စသည်တို့ မှာ ရွာကလေးနှင့် မဲလိုက်အောင် ခြေချင်းလိမ်မတတ် ထူထပ်ပေါများလှ၏။ ကိုးမီးဝိုင်းများမှာလည်း နေ့ရောညပါ ကစားလျက်ရှိကြရာ အချို့မှာ နံနက်ခင်းက ကျောက်ရောင်း၍ ရသောငွေထောင်ကိုးရာမျှကို နေမဝင်မီ ရှုံးကုန်ကြသည်ဟု ကြားလိုက်ရသည်။ အချို့ပိုက်ဆံဝါ လားများကမူ အနီထောင်နှင့် လောကောင်ဂျင်ဝိုင်းများပင် ဖွင့်လှစ်ကစားကြသည်ဟု ကြားသိရ၏။

မူးယစ်သေစာများမှာလည်း တောအရက်၊ ချက်အရက်၊ ထန်းရည်မှသည် ဝီစကီ၊ ဘရန်ဒီနှင့် ဘိန်း သို့တိုင်အောင် အလိုရှိရာ ဝယ်ယူရရှိနိုင်ပေ၏။ တရုတ်လူ မျိုးများသည် ယစ်မျိုးအလုပ်ဖြင့် စီးပွားရှာခြင်းကို လူမျိုး အလိုက် ဝါသနာ ပါကြသည်ဖြစ်ရာ အဝိန်ဆိုသော တရုတ်သည် ဒေသနှင့်မလိုက်အောင် အတော်ကျယ်ဝန်း သိုက်မြိုက်သော တဲကြီးတစ်တဲ ဆောက်လုပ်၍ အရက် အမျိုးမျိုးတို့ကို လက်သိပ်ထိုးရောင်းချလျက်ရှိ၏။ အစိုးရ ထံမှ အမိန့်ခံယူထားဟန်မရှိသော်လည်း အမိန့်ရ ဆိုင် ကြီးသဖွယ် ဓာတ်မီးတထိန်ထိန် သောက်စားသူ တအုန်းအုန်းနှင့် တပြုံးပြုံးရောင်းချလျက်ရှိ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ဆိုက်ရောက်သွားကြပြီး နောက်ဒုတိယနေ့တွင် တစ်ဖက်လပ်ကိုစိန်ဆိုသူနှင့် သိ ကျွမ်းကြလေရာ ထိုသူမှာ မိုးကုတ်သားဖြစ်၍ ကျောက် တွင်းအလုပ်ကို နားလည်သည့်အပြင် ၎င်းဒေသအ ကြောင်းကိုလည်း သိရှိ၍ ၎င်းကိုယ်တိုင် အရင်းအနှီးပြတ် လပ်နေခိုက်ဖြစ်ရကား ကျွန်တော်တို့နှင့် ဖက်စပ်လုပ်ကိုင် ရန် သဘောတူညီလေ၏။ တစ်ဖက်လပ်ကိုစိန်မှာ အ တော်လည်ပတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ကို မလိမ်တန်ရာဟု ထုံးစံအ တိုင်း တွေးထင်မိကြသဖြင့် တွဲဖက်လုပ်ကိုင်ရန်သဘော တူညီကြခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့၏ တွက်ကိန်းမှာ ငွေ နှစ်ရာသုံးရာအကုန်ခံ၍ ကံစမ်းမည်။ နေရာကျလျှင် လည်း ဝယ်မည်။ နေရာမကျလျှင်လည်း ထိုငွေမျှ လောက်နှင့် ကျွန်တော်တို့ နစ်နာလောက်အောင် မရှိဟု တွက်ထား၏။ ကျွန်တော်တို့က ငွေစိုက်၊ ကိုစိန်ကလူစိုက် အလုပ်လုပ်ကြ၍ ရသမျှကို သုံးယောက်၊ အညီအမျှ ဝေယူ အံ့ဟု အကြမ်းအားဖြင့် သဘောတူထားကြ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော်နှင့် ကိုဇော်ဟိတ်တို့ သည် ရေညာဦးရွာမှ တွင်းငယ်ဘက်သို့ အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်ကြစဉ် အဝေးမှ မြင်းတစ်စီးစိုင်းလာသည် ကို မြင်ကြသဖြင့် ခြေဟန်လက်ဟန် ကောင်းလှသော ၎င်းမြင်း ပြေးပုံကို ငေးလျက်ကြည့်နေကြ၏။ ကျွန်တော် မှာ ဒုန်းမြင်းများကို အလွန်နှစ်သက်စွာ ကြည့်ရှုတတ် သည့်အတိုင်း မြင်းပေါ်ကလူထက် မြင်းကို အထူးဂရု စိုက်၍ ကြည့်နေမိလေ၏။ မြင်းသည် ကျွန်တော်နှင့် ရင် ဆိုင်ပြေးလာ၍ အနီးသို့ရောက်လာသည့်တိုင်အောင် တစ်ချက်မျှ မ "ဖောက်" ဘဲ လေးဖက်ကျနစွာပြေးလာရ ကား ကျွန်တော်မှာ မြင်းကို ချီးမွမ်းရာမှ နိုင်နိုင်နင်းနင်း စီးလာသော မြင်းစီးသမားကို မော့ကြည့်ကာချီးမွမ်းလိုက် မိ၏။

"တော်ပါပေ့ဗျာ၊ မြင်းရောလူရော ကောင်းပါပေ ရဲ့"ဟု ပြောလျက်ကိုဇော်ဟိတ်၏ မျက်နှာကိုမော့ကြည့် လိုက် မိရာကိုဇော်ဟိတ်မှာမူ အလွန်အံ့သြသော မျက်နှာ မျိုးနှင့် မြင်းစီးသမားကို လှည့်ကြည့်နေသေး၏။ တစ် ခဏချင်းတွင် မြင်းကြီးသည် တရှူးရှူးမြည်လျက် ကျွန် တော်တို့အနီးမှ ပြတ်ကာ ရေညာဦးရွာဘက်သို့ စိုင်းသွား လေရာ နောက်မှ မျှော်ကြည့်နေကြသော ကျွန်တော်တို့မှာ ဖုံတထောင်းထောင်း ကျန်ရစ်သည့် အဖြစ်ကိုသာ မြင် လိုက်ကြရလေတော့၏။

ကျွန်တော်။ ။"မြင်းပေါ်က လူကို သိလို့အံ့သြနေ တာလားဗျ"

ဟိတ်။ ။"ခင်ဗျားကော သူ့ကို မသိဘူးလား"

ကျွန်တော်။ ။"မသိပေါင်ဗျာ ဒီနယ်သားဆိုလို့ သိတဲ့သူ အနည်းသားကဘဲ"

ဟိတ်။ ။"ဒီလူက ဒီနယ်သားမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဓာတီက

mgyoe.com

Pyae . com

မန္တလေးသားကပဲ မြေပိုင်ရှင်ဦးကျော်ဟိုးရဲ့သား ဘိလပ်ပြန် မောင်မောင်လတ်ဆိုတာ သူပေါ့ဗျ။ ကသာနယ်က မင်းတိုင်ပင်အမတ်ပေါ့"

ကျွန်တော်။ ။"သြော်... သြော်... ကြားဖူးတယ်ဗျို့။ ဒါ့ထက် အမတ်တော်မင်းက ဒီနယ်မှာ ဘာများလာလုပ်ပါလိမ့်"

ဟိတ်။ ။"အမတ်ဆိုတာမျိုးဟာရွေးကောက်ပွဲနီးလျှင် ကိုယ့်နယ်အတွင်းလှည့်ပြီး မဲဆွယ်တဲ့ အလုပ်က အရေးအကြီးဆုံးပေါ့ဗျ"

ၚင်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ရွာဘက်သို့ လှည့်ကာပြန်လာခဲ့ကြ၍ တည်းအိမ်သို့ ရောက်လာသော အခါ ကျွန်တော်မှာ မိတ်ဆွေများထံ စာများရေးနေစဉ် ကိုဇော်ဟိတ်မှာ ၚင်းသဘောအတိုင်း လည်ပတ်လျက်ရှိလေ၏။ စာရေးပြီးစီးလတ်သော် ကိုဇော်ဟိတ်ပြန်မလာသေးသည်နှင့် ကျွန်တော်မှာ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်သောက်ရန် တရုတ်အဝိန်၏ ဆိုင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

အဝိန်၏ဆိုင်ကြီးမှာ တစ်ဖက်တွင် အရက်အမျိုးမျိုးရောင်းချ၍ အခြားတစ်ဖက်တွင် ခေါက်ဆွဲကြော်၊ ကြာဆံကြော် စသည့် အကြော်အလှော်အမျိုးမျိုးတို့အပြင် လက်ဖက်ရည်၊ ကာဖီစသည်တို့ကို ရောင်းချသဖြင့် အခါခပ်သိမ်း လူစည်ကားလျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်သည် စားစရာရောင်းသောဘက်သို့ ဝင်မည်ပြုစဉ် အရက်ရောင်းသည့်ဘက်တွင် တစ်ဖက်လပ်ကိုစိန်ကိုမြင်သည်နှင့် ၚင်းအား ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ လှမ်းခေါ်ပြီးလျှင် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စကားပြောနေကြလေ၏။

စားစရာခန်းနှင့် အရက်ခန်းတို့မှာ မျက်ကွက်ထရဲတစ်ချပ်မျှသာ ခြားထားလေရကား တစ်ဖက်မှ တစ်ဖက်သို့ မြင်နိုင်ပေ၏။

စိန်။ ။"နောက်ဆုံးသတင်းကြားပြီပြီလားဗျ"

ကျွန်တော်။ ။"ဘာအကြောင်းများလဲဗျ"

စိန်။ ။"အရာရှိယောင်ယောင် ဘာယောင်ယောင် လင်မယားနှစ်ယောက်ရောက်လာကြတယ်။ တချို့က ရုပ်ဖျက်လာတဲ့ ဝန်ထောက်လား၊ စုံထောက်လား၊ ပုလိပ်အရာရှိလားလို့ လောင်ကြေးစားကြေး လုပ်နေကြလေရဲ့"

ထိုအခါ ကျွန်တော်မှာ ကသာအမတ် မောင်မောင်လတ်ကိုပြောနေကြောင်း ရိပ်မိသော်လည်း ဖွင့်၍ မပြောဘဲ နေလိုက်၏။

ကျွန်တော်။ ။"ဒီလူက ဒီမှာ ဘာလာလုပ်တာတဲ့လဲ"

စိန်။ ။"သူလည်းပဲ ကျောက်တွင်းတူးရ တော်မလားလို့ လာပြီးစုံစမ်းတယ် ဆိုပါကလား၊ ဟော...ပြောရင်းဆိုရင်း ရောက်လာပြီဗျို့ ဟောဟို လူပဲ"

ထိုခဏ၌ ကျွန်တော်မြင်ခဲ့ဖူးသည့် ကသာအမတ်လောင်း မောင်မောင်လတ်သည် ခေါက်ဆွဲဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာလေရာ မလှမ်းမကမ်းက တွဲတူးကူလီလေးငါး ယောက်တို့လည်း မယောင်မလည်ဖြင့် လိုက်ပါလာကြသည်။ မောင်မောင်လတ်မှာ အသက်သုံးဆယ်ကျော် အရွယ်မျှသာ ရှိသေး၍ အင်္ကီပိတ်ကျောင်းများတွင် မင်းသားဟူ၍ လှောင်ပြောင်မှည့်ခေါ်ခြင်းခံရတတ်သည့် ရုပ်လက္ခဏာမျိုးရှိလေရာ မျက်နှာ နုထွေးပုံကို ထောက်ရခြင်းအားဖြင့် တို့ပတ်ပဝါဆောင်တတ်သည့် လူစားမျိုးဖြစ်ဟန်တူပေ၏။ ထိုအချိန်၌မူ မောင်မောင်လတ်သည် မာဖလာကို လည်ပင်းတွင်စည်းလျက် စီးကရက်ကို ပယင်းရောင်ဆေးစွပ်ဖြင့် စွပ်ပြီး နှုတ်ခမ်းဖျားတွင် မခို့တရိုတပ်ကာ ဆိုင်တွင်းသို့ဝင်လာ၍ ကာဖီတစ်ခွက် မှာယူပြီးမှ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်စောင့်နေလေ၏။ တွင်းတူးကူလီများသည်လည်း အခြားစားပွဲတစ်ခုတွင် ဝိုင်းထိုင်ကာ မောင်မောင်လတ်အား အထူးအဆန်းလူတစ်ယောက်အနေဖြင့် စိုက်ကြည့်နေကြလေ၏။ ထိုခဏ၌ လူကြမ်းနှစ်ယောက်သည် အရက်ဆိုင်ဘက်မှ ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာနှင့်ကူးလာကြ၍ အကြော်များ မှာယူပြီးလျှင် အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် စကားပြောနေကြရာ စားပွဲ၌ ထိုင်နေသော ကူလီများအနက်မှ ခေါင်းဆောင်နှင့် တူသောလူက "ဟေ့လူများ ဒီမှာလူကြီးလူကောင်းတွေ မမြင်ဘူးလား ကွယ်ရို့၊ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နှင့် မလုပ်ကြနှင့်လေကွယ်" ဟု ပြောလိုက်သောအခါ လူကြမ်းနှစ်ယောက်သည် မောင်မောင်လတ်၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ပြီးလျှင် ဆိတ်ဆိတ်နေကြလေ၏။ ထိုအခါ မောင်မောင်လတ်က "တောရောက်တဲ့အခါ တောအလိုက်ပေါ့ဗျာ၊ ပျော်ပျော်သာနေကြပါ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာစားကြမလဲ၊ ဟော့ပေါက်ဖော် ခေါက်ဆွဲကြော် ငါးခွက်ပြင်ပေးလိုက်ပါ" ဟု ဆိုင်ရှင်အား လှမ်း၍ အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

"ငါးခွက်တည်းလားဗျ ကျုပ်တို့ကော့ မစားရဘူးလား" ဟု နောက်ဝင်လာသူတစ်ယောက်က ပြော

mgyi . com

လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်သည် အသံကြားရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အလွန်တုတ်ခိုင် ထွားကျိုင်း၍ မျက်နှာနီသော လူတစ်ယောက်သည် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာပြီး စားပွဲကို တုတ်ကောက်ကြီးနှင့် ရိုက်တီးလိုက်လေ၏။ ထိုခဏ၌ ကိုစိန်သည် ကျွန်တော်၏ ပေါင်ကို လက်ဖြင့် တို့လျက် "သတိထားဗျို့... ခွေးဘီလူးဘိုးနီဆိုတာ ဒီအကောင်ပဲ၊ လူတစ်ယောက်ကို ခါးချိုးသတ်လို့ ထောင် ၁၀ နှစ်ကျဖူးတဲ့အကောင်ပဲ၊ ရန်လည်း အင်မတန်ဖြစ်ချင်တဲ့ အကောင်၊ ကျုပ်တို့ ရှောင်ထွက်ကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်" ဟု သတိပေးသော်လည်း ကျွန်တော်တို့မှာ မော်မောင်လတ်က မည်ကဲ့သို့ ပြန်ပြောမည်ကို ကြားလိုသည်နှင့် မထဘဲ ထိုင်၍ နေလေ၏။

မောင်မောင်လတ်သည် နားမလည်သော အမူအယာမျိုးနှင့် ခပ်အေးအေး ထိုင်လျက်ရှိသောအခါ ဘိုးနီက "ဟေ့ဆရာ ... ကျုပ်ပြောတာ မကြားဘူးလား ကျုပ်အဖို့ပါ တစ်ခွက်မှာစမ်းပါဦး" ဟု ထပ်၍ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်မောင်လတ် ဘိုးနီဘက်သို့ လှည့်ကြည့်၍ "ဟေ့ ဆရာဆိုတာ ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ" ဟု မေးလိုက်သောအခါ ဘိုးနီက မျက်နှာပျက်လျက် "ကိုယ့် ပြောလို့မှ ပြောမှန်းမသိအောင် တယ်ထူတဲ့လူပါကလား၊ မှာလိုက်ပါ ကျုပ်အဖို့ ခေါက်ဆွဲတစ်ပန်းကန်"

လတ်။ ။"မင်းစားချင်လို့လား"

နီ။ ။"ခက်ပါပြီ စားချင်လို့ပြောတာပေါ့"

လတ်။ ။"စားချင်ရင် ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် မှာစားပါလား"

နီ။ ။(နီသောမျက်နှာသည် တိုး၍နီလာလျက်)

"နေစမ်းပါဦး ကျုပ်ဘယ်သူဆိုတာ ခင်ဗျားသိရဲ့လား"

လတ်။ ။"မသိဘူး သိလည်းမသိချင်ဘူး"

နီ။ ။"ခွေးဘီလူးဘိုးနီဆိုတာ ကျုပ်ပဲ"

လတ် ။ ။"အေး... ခွေးဘီလူးနဲ့ တူတာတော့ ငါမြင်ပါပြီ"

ထိုခဏ၌ ခေါက်ဆွဲရပြီးသော ကူလီများသည် မစားနိုင်ကြဘဲ ပန်းကန်ပြားကို ရှေ့တွင်ချလျက် ငေးကြည့်နေကြလေ၏။ ခွေးဘီလူး ဘိုးနီသည် ခပ်ရုက်ရုက် မျက်နှာမျိုးဖြင့် မောင်မောင်လတ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာရာ မောင်မောင်လတ်ကမူ ဣန္ဒြေမပျက်ဘဲ ကာဖီကို သောက်မြဲတိုင်း သောက်နေလေ၏။

နီ။ ။"ခင်ဗျားက ခေါက်ဆွဲ တစ်ခွက်တောင် မကျွေးချင်ရင် ကျုပ်ကကျွေးပါ့မယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ဘာစားမလဲ"

လတ်။ ။"တော်ပြီ ငါ ဘာမှ မစားချင်ဘူး"

နီ။ ။"စားပါဗျ၊ ကျုပ်မှာ ပိုက်ဆံပါ ပါတယ်" ဟု ပြောကာ လူကြွားလူကျယ်တို့ ထုံးစံအတိုင်း ငွေစက္ကူသုံးလေးချပ်ကို ထုတ်ပြလေ၏။ ထိုအခါ တွင်းတူးကူလီတစ်ယောက်က "ဒီဆရာကြီးက သဘောကောင်းပါတယ် ကိုဘိုးနီရဲ့" ဟု ဝင်ပြောလေရာ ဘိုးနီက "မင်းက ဘာဝင်ရွှပ်တာလဲ" မောင်မောင်လတ်ဘက်သို့ လှည့်လျက်

နီ။ ။"လာပါမိတ်ဆွေရဲ့၊ ရောက်တဲ့အခါ အသိအကျမ်း ဖွဲ့ရတာပေါ့ဗျ၊ စားချင်တာ ခင်ဗျားစား ကျုပ်ကကျွေးပါ့မယ်ဗျ'

လတ်။ ။"တော်ပြီ ကျုပ်ဘာမှ မစားချင်ဘူး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

နီ။ ။"ဟေ့ ပေါက်ဖော် ကြာဇံကြော် နှစ်ခွက် ပြင်လိုက်စမ်း"

ထိုအခါ မောင်မောင်လတ်သည် ပြန်တော့မည့်အကြံဖြင့် ဆိုင်ရှင်အား ပိုက်ဆံလှမ်းပေးလေရာ ဘိုးနီက မောင်မောင်လတ်၏ လက်မောင်းကို ကိုင်ဆွဲထားလေ၏။

လတ်။ ။(မျက်နှာပျက်လျက်)"ဟေ့ လူ ငါ့ လက်မောင်းကို မကိုင်ပါနဲ့ လွတ်ပါ"

နီ။ ။"ကျုပ်မှာထားတဲ့ ကြာဇံကြော်ကို စားပြီးမှ လွတ်မယ်ဗျ"

ကျွန်တော်တို့သည် မည်သို့ဖြစ်ကြမည်ဟု ထိုင်ရာမှ မျော်ကြည့်လိုက်စဉ် လျှပ်စစ်ဓာတ်၏ လျှင်မြန်ခြင်းဖြင့် မောင်မောင်လတ်၏လက်ယာလက်သည် ကာဖီပန်းကန်ကို လှမ်းကိုင်ပြီးလျှင် ဘိုးနီ၏မျက်နှာသို့ တည့်တည့်ကြီး ပေါက်လိုက်ရာ ပန်းကန်မှာ စိစိညက်ညက် ကြေသွား၍ ကြွင်းကျန်သော ကာဖီရည်များသည် ဘိုးနီ၏ မျက်နှာမှ စီးကျလာလေ၏။ ဘိုးနီမှာမူ အံ့သြသော အမူအယာဖြင့် နောက်သို့ဆုတ်သွား၍ ကိုင်ထားသော လက်မောင်းကို လွှင့်ပစ်လိုက်လေရာ အလွန်လည်း မမြန်၊ အလွန်လည်း မနေးသော ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။ ကျွန်တော်တို့ကမူ မောင်မောင်လတ်နောက်သို့ ဘိုးနီထွက်၍ လိုက်ချေတော့မည်ဟု ကြည့်နေကြရာ ဘိုးနီကမူ ခြေတစ်လှမ်းမှ မလှမ်းဘဲ မျက်နှာက

mgyoe.com

mgyee.com

စီးကျသော ကာဖီရည်များကို လက်ဖြင့်သုတ်လျက် ရပ်နေ၏။ ထို့နောက် ဘိုးနီသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ဆိုင်ထဲမှ ချာကနဲ လှည့်ထွက်သွားလေတော့၏။

ခေါက်ဆွဲကြော် ကျွေးထားသော ခေါင်းဆောင်ကူလီက "တော်တော်တော့ သတ္တိကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ။ နို့ပေမယ့် ကျုပ်သိရသလောက်တော့ ဒီရန်စဟာ မုအေးပေဘူးဗျနော်"ဟု ပြောလိုက်သောအခါ အခြားကူလီများလည်း အသီးသီး ထင်မြင်ချက်ပေးကြသဖြင့် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်သွားလေ၏။ နောက်တစ်ခဏတွင် မောင်မောင်လတ်သည် ဆိုင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသဖြင့် အသံများ ရပ်စဲသွားလေရာ မောင်မောင်လတ်သည် ထိုမှ ဤမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုပြီးနောက် "ဩော်... ဟိုအကောင်က ထွက်သွားပြီလား၊ ကျုပ်က ရုတ်တရက် ထွက်သွားလေတော့ သူကြောက်လို့ ထွက်သွားတယ် ထင်နေမှာစိုးလို့ ပြန်လာခဲ့တယ်၊ အမှန်ပြောရရင် မိန်းမပါတော့ သတ်လားပုတ်လား မလုပ်ချင်လို့ပါ သူ့ကို ကြောက်လို့ မဟုတ်ပါဘူး" ဟုပြောလေရာ ကျွန်တော့်မှာ မောင်မောင်လတ်၏ သူရသတ္တိကို စိတ်ထဲမှ ချီးမွမ်းမိ၏။ စင်စစ်သော်ကား မောင်မောင်လတ်သည် လူဖလံကလေးမျှသာဖြစ်၍ ထွားကျိုင်းကြမ်းတမ်းလှသော ဘိုးနီကို မည်သည့်နည်းနှင့် နိုင်အောင် သတ်ပုတ်နိုင်မည်ဟု ကျွန်တော်မတွေးမိပေ။

ထိုအခါ ခေါင်းဆောင်ကူလီက ခေါက်ဆွဲတစ်ခွက်မျက်နှာကို ထောက်သည့်အလျောက် အရေးရှိ လျှင်မိမိတို့လည်း ကြည့်နေမည်မဟုတ်ကြောင်းနှင့် အားပေးစကားပြောသေး၏။ နောက်ဆုံး၌မူကား လူမိုက်တစ်ယောက်နှင့် တုဖက်၍ ရန်မဖြစ်ထိုက်ကြောင်း ဘိုးနီသည် အလွန်မိုက်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် ဧကန်မုချ လက်စားချေလိမ့်မည် ထင်ရကြောင်းနှင့် ဝိုင်းဝန်းပြောဆိုကြပြီးလျှင် လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး ၎င်းအရပ်မှ ထွက်ခွာကြရန် တိုက်တွန်းကြလေ၏။

လတ်။ ။"မိတ်ဆွေများက ကျွန်တော့်အကျိုးကို လိုလားသဖြင့် အကြံပေးကြသည့်အတိုင်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ သို့သော် ဒီလိုအကောင်မျိုးကို ကြောက်တဲ့အတွက် ရှောင်ထွက်သွားတယ်ဆိုလျှင် ရာဇဝင် ရိုင်းပါလိမ့်မယ်၊ သူတတ်နိုင်သလို ကိုင်ပါစေကျွန်တော် အဆင်သင့်ရှိပါတယ်" ဟုပြောပြီးလျှင် ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာထားဖြင့် လူအားလုံးကို နှုတ်ဆက်၍ မောင်မောင်လတ်လည်း ထွက်သွားလေ၏။ လူများသည် မောင်မောင်လတ်၏ သတ္တိကို သဘောကျကြသော်လည်း ဦးခေါင်းယမ်းကာ စိုးရိမ်ကင်းသော မျက်နှာထားမျိုး ပြကြ လေ၏။

ကျွန်တော်သည် တည်းအိမ်သို့ ပြန်ရောက်သော အခါ ကိုဇော်ဟိတ်သည် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ယမ်းတောင့်ထိုးနေရာမှ မော့ကြည့်၍ "ဘယ့်နယ့်လဲ ဆရာကြီး ဘာများဖြစ်လာလို့လဲဗျ ..." ဟုမေးလိုက်ရာ ကျွန်တော်က "ကျုပ်တော့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ခင်ဗျား မိတ်ဆွေမောင်မောင်လတ်တော့ တခုခုဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်ရတယ်" ဟု နိဒါန်းခံပြီးနောက် အဝိန့်ဆိုင်တွင်း အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောင်းပြောပြလေ၏။ ကိုဇော်ဟိတ်သည်အနည်းငယ် အံ့သြသော မျက်နှာထားဖြင့် နားထောင်နေပြီးနောက် "ငနဲက ဒီလိုတော့ အလာကြီးပါကလား၊ ပိုက်ဆံကလေး ရှိလို့ ဘီလပ်ကလေးဘာကလေးရောက်ပြီး ငွေအားနှင့် ဖိလုပ်နိုင်လို့ ခပ်ချောင်ချောင်အမတ်ဖြစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ မှတ်လာခဲ့မိတယ်။ ဒီလိုတော့ ငနဲက အလာကြီးပါကလား"

ကိုဇော်ဟိတ်သည် လူတစ်ဖက်သားကို ဤကဲ့သို့ ဖိနှိပ်ပြောင်လှောင်ပြောဆိုခဲလှသဖြင့် မောင်မောင်လတ်အပေါ်၌ ရန်ငြိုးအနည်းငယ်ရှိဟန်တူသည်ဟု ကျွန်တော်သတိပြုမိ၏။ သို့ဖြစ်၍

ကျွန်တော်။ ။"ဘာကြောင့်လဲဗျ ခင်ဗျားနဲ့ မောင်မောင်လတ်နဲ့ ဘာများဖြစ်ခဲ့ကြလို့လဲ"

ဟိတ်။ ။"ဒီလောက်မကြီးကျယ်ပါဘူး၊ ဟိုး ရှေးရှေးတုန်းက ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ ကိစ္စလေးတစ်ခုအတွက်ကြောင့်ပါပဲ၊ ခုတော့ ပြီးပါပြီ ကျုပ်မှာလည်း မေ့သလောက်တောင် ဖြစ်နေတာ။ သူ့မျက်နှာ မြင်လိုက်တော့မှ အသစ်လိုပြန်ပေါ်လာလို့၊ ခုတော့ ပြီးပါပြီ၊ ပြောလည်း မပြောချင်တော့ပါဘူး"

ကျွန်တော်။။"ဒါက ကိစ္စမရှိလျှင် ခင်ဗျားလူတော့ မကြာခင် ကိစ္စရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ဟိုအကောင်ကြီးက ကြေမည့်အကောင်ကြီးမဟုတ်ဘူး၊ ဧကန္တလက်စားချေလိမ့်မယ်လို့ လူတိုင်းက ပြောနေကြတယ်"

ဟိတ်။ ။"သူ့မှာ ကိစ္စရှိလျှင် သူ့ဟာသူ စခန်းသွားပါလိမ့်မယ်ပေါ့ဗျ၊ ကျုပ်တို့က ဘုစရာ မဟုတ် ပါဘူး"

ကျွန်တော်။ ။"သူ့တစ်ကိုယ်တည်းဆိုလျှင်အတွက်မရှိ

mgyee.com

mgyoe.com

ပါဘူး၊ အခုတော့ မိန်းမပါ ပါလာတယ်ဆိုလို့ သနားမိပါရဲ့ဗျာ"

ဟိတ်။ ။"(ရုတ်တရက်ထခုန်လျက်)"အလို သန့်းသန့်းလည်း ပါလာသတဲ့လား ခင်ဗျားဘယ်သူပြောလဲ"

ကျွန်တော်။ ။"သူကိုယ်တိုင်ပြောတယ်"ဟုပြောပြီး နောက် ကျွန်တော်မှာ ကိုဇော်ဟိတ်၏ အံ့သြသောမျက်နှာထားအကြောင်းနှင့် "သန်းသန်း"ဟု ရင်းနှီးစွာ ခေါ်ခြင်းအကြောင်းတို့ကို တွေးတောစဉ်းစားနေမိသေး၏။

ဒင်းနောက် ကိုဇော်ဟိတ်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်သို့ပစ်လျက် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စဉ်းစားစိတ်ကူးရင်း စင်္ကြံလျှောက်၍ နေလေ၏။

ဟိတ်။ ။"တောကြီးခေါင်ခေါင်အရပ်ကို ဘယ်လိုကိစ္စနဲ့ ကိုယ့်သားမယားခေါ်လာချင်ရပါလိမ့်ဗျာ၊ တော်တော်ခွကျတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ"

ကျွန်တော်။ ။"သားမယားခေါ်တာ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်စိုးရိမ်တာက ခင်ဗျားလူကို ဘိုးနီး ရန်ရှာလိမ့်မယ်ထင်တယ်"

ဟိတ်။ ။"(ရယ်မောလျက်)ကိုယ့်လူက ဘိုးနီကို စိတ်ထဲမှာ စွဲပြီးလန့်နေတယ် ထင်တယ်၊ ဒီလောက်လည်း မိုက်ဝံ့မယ်မထင်ပါဘူးဗျာ'

ထိုခဏ၌ တစ်ဖက်လပ် ကိုစိန်သည် တဲထဲသို့ မောကြီးပန်းကြီးဖြင့် ပြေးဝင်လာ၍ "ဘိုးနီက အဝိန့်ဆိုင်ထဲမှာ ဟိုလူလင်မယားနှစ်ယောက်ကို ဓားကစားနေတယ် ဆရာတို့ရေ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် မကြည့်ဝံ့လို့ ပြေးလာခဲ့တယ်။ လုပ်ကြပါဦး ဆရာတို့ရယ်"ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကိုဇော်ဟိတ်သည် ခြောက်လုံးပြူးကို ဆွဲ၍ ထွက်သွားလေရာ ကျွန်တော်တို့လည်း နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားကြလေ၏။

ကိုဇော်ဟိတ်သည် အနည်းငယ်မျှ ရပ်နားခြင်း မရှိဘဲ အဝိန့်ဆိုင်ဘက်သို့ ပြေးသွားလေရာ ကျွန်တော်တို့သည် နောက်မှ ခြေကုန်သုတ်၍ လိုက်ကြသော်လည်း မမီနိုင်ဘဲ ပြတ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ကား နေဝင်ပြီဖြစ်၍ အဝိန့်ဆိုင်မှ ဓာတ်မီးရောင် တထိန်ထိန်ထွက်လျက်ရှိရာ ကျွန်တော်သည် ကိုဇော်ဟိတ်နောက်က ဝင်လိုက်သွား၍ ဆိုင်အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သော အခါ တွေ့မြင်ရသော အခြင်းအရာများကို ယခုတိုင် စိတ်ထဲ၌ ဓာတ်ပုံရိုက်ထားဘိသကဲ့သို့ စွဲမြဲထင်ရှားမြင်နိုင်ပေသေး၏။

ခေါက်ဆွဲဆိုင်အတွင်း "စတွန်းကင်း"ခေါ် ဓာတ်မီးအိမ်ကြီးသည် အလယ်၌ တွဲရစွဲဆွဲလျက်ရှိရာ ဆယ်ယောက်ခန့်မျှသော အလုပ်သမားကူလီ များသည် မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးဖြင့် တုန်လှုပ်စွာ ချောင်ထဲ၌ကုပ်လျက်ထိုင်နေကြလေ၏။ တစ်ဖက်သော နံရံ၌ကား ခွေးဘီလူးဘိုးနီသည် လက်တစ်ဖက်တွင် မောင်းချခါးတစ်ချောင်းကိုကိုင်လျက် အခြားတစ်ဖက်တွင် မိန်းမတစ်ယောက်၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ရပ်လျက်ရှိရာ အနီးရှိခုံကလေးပေါ်၌ကား ဆယ်ချောင်းခန့်မျှသော မောင်းချောများစုပုံထားလျက်ရှိလေ၏။ ထိုမိန်းမသည် ကြောက်လန့်စိုးရိမ်ကြီးလှသော မျက်နှာထားဖြင့် အခြားနံရံဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လျက်ရှိရာ ကျွန်တော်သည် ထိုမိန်းမကြည့်နေသော နေရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် လက်ပိုက်၍ထိုင်နေသော မောင်မောင်လတ်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ မောင်မောင်လတ်၏ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဝါးထရံ၌ကား မောင်းချောများ သုံးစင်း စိုက်လျက်ရှိရာ ဘိုးနီသည် မောင်းချောများကို ပစ်ပေါက်ခြင်းအားဖြင့် ဆပ်ကပ်ပွဲပမာ လက်စွမ်းပြလျက်ရှိကြောင်း ရိပ်မိသိရှိရလေ၏။ မောင်မောင်လတ်မှာ မိမိအနီး၌ ဒိုးခနဲ ဒိုးခနဲဖြတ်သွားသော မောင်းချောများကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်လျက်ရှိရာ ၎င်း၏ မျက်လုံးမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းထက် ဒေါသထွက်ခြင်းက ပိုမိုထင်ရှားလျက် ရှိ၏။ သို့သော်လည်း ဓားထိမည်စိုးရသဖြင့် လှုပ်ရှားခြင်းငှာ မစဲ့ချေ။

ကျွန်တော်ဝင်သွားသော ခဏ၌ ဘိုးနီက "မင်းကတော်က ငြိမ်ငြိမ်နေဗျနော်၊ ခင်ဗျားကလှုပ်လို့ ကျူပ်က လက်ချော်သွားပြီး ခင်ဗျားယောကျ်ားကို မှန်သွားရင် ကျူပ်ကိုအဆိုးမဆိုနဲ့နော်"ဟု ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် စတုတ္ထတစ်ချောင်းကို ပစ်လွှတ်လိုက်လေ၏။ ဓားသည် မောင်မောင်လတ်၏ နားရွက်အနီးမှ သီသွား၍ ဝါးထရံတွင် ဒေါက်ခနဲ စိုက်မိလေရာ မောင်မောင်လတ်မှာ မျက်နှာနီသည်ထက် နီလာတော့၏။

ဘိုးနီသည် ကျွန်တော်တို့ဝင်လာသော ခြေသံများကို ကြားလိုက်ဟန်လက္ခဏာဖြင့် ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ ရုတ်တရက် လှည့်၍ ကြည့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်မောင်လတ်သည် ထိုင်ရာမှ တစ်ဟုန်ထိုး

mgyoe.com

mgyoe.com

အပြေးလာပြီးလျှင် ဘိုးနီမျက်နှာကို ချိန်လျက် လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ဘိုးနီသည် လက်ဝှေ့သမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အလျောက် မျက်စိလျင်လှ၍ အသင့်ပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်နေရကား အရှိန်ဖြင့် ပြေးဝင်လာသော မောင်မောင်လတ်၏မျက်နှာကို လက်ယာလက်သီးဖြင့် တစ်ချက်တည်းထောက်၍ ထိုးလိုက်ရာမောင်မောင်လတ်မှာ ကြမ်ပေါ်သို့ ကျွမ်းပြန်လဲကျသွားပြီး ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ဖြစ်နေလေတော့၏။

ထို့နောက် ဘိုးနီသည် မိမိလက်ထဲက ရုန်းကန်ဖယ်ထွက်ဖို့ ကြိုးစားလျက်ရှိသော မိန်းမကို လက်ဝဲလက်ဖြင့် ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သေနတ်သံတစ်ချက်ကြားလိုက်သည်နှင့် မိန်းမကို လွှတ်ချ၍ အသံကြားရာသို့ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုစဏ၌ ကိုဇော်ဟိတ်သည် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို လက်တွင် ကိုင်ကာ ဘိုးနီအား တည့်တည့် ချိန်ထားလျက် "မလှုပ်နဲ့နော် မင်းက ဓားပစ်ကောင်းသလို ငါကလည်း သေနတ်နဲ့လက်စွမ်းပြမလို့" ဟု ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို မောင်းဖြုတ်ချလိုက်ရာ "ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း" ဟူသော အသံများသည် လျင်မြန်စွာ ဆင့်ကာဆင့်ကာ ထွက်ပေါ်လာ၍ တစ်ခုသောကျည်ဆန်သည် အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ငေးကြည့်နေသော ဘိုးနီ၏ဦးထုပ်ကိုပင် တိုက်ချသွားလေ၏။

သေနတ်သံစဲလတ်သော် ဘိုနီသည် လွင့်ကျသော ဦးထုပ်ကို ကောက်ယူ၍ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော အမူအယာမျိုးအနည်းငယ်မျှမပြဘဲ ကိုဇော်ဟိတ်၏ ထံသို့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လှမ်းလာခဲ့ပြီးလျှင် "သင့်ပါဗျာ၊ သေနတ်ပစ်လိုက်ပုံကလေး သပ်ရပ်ပါပဲ၊ သို့သော်လည်း သေနတ်သမားနဲ့ ခါးသမားနှင့် ဖက်ပြိုင်ရမယ်ဆိုတော့ မတရားရာကျမှာပေါ့ဗျ" ဟု ခပ်အေးအေး ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကိုဇော်ဟိတ်သည် သေနတ်ကို စားပွဲပေါ်တွင် ချထားပြီးမှ "မင်းပြောတာမှန်တယ်၊ ငါကလည်း ဒီလို ဖက်ပြိုင်ဖို့ မကြံစည်ပါဘူး၊ မင်းက ဓားစွမ်းပြလို့သာ ကိုယ်နိုင်တဲ့ဓာတ်ကိုခင်းပြလိုက်တာပါ၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖက်ပြိုင်ဖို့ဆိုလျှင်တော့ လက်သီးချင်းသာ အကောင်းဆုံးပေါ့ကွာ" ဟုပြောလိုက်သောအခါ ဘိုးနီမှာ အလွန်တရာ ကျေနပ်သဘောကျဟန် ရှိသည့်အပြင် ဘိုးနီ၏လက်သီးစွမ်းကို သိပြီးဖြစ်သော ပုရိသတ်တို့မှာလည်း အံ့အားသင့်လျက်ရှိကြ၏။ ဘိုးနီမှာ နာမည်ကျော် မြန်မာ့လက်ဝှေ့သမားတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ဖူးကြောင်းကို ပရိသတ်က သိရှိပြီးဖြစ်ရကား မိမိတို့ မေတ္တာထားသောဘက်က ရှုံးချေတော့မည်ဟု စိုးရိမ်ပူပန်နေကြဟန်တူ၏။

တစ်ယောက်သော ကူလီကမူ ကိုဇော်ဟိတ်အား "သွားမလုပ်နဲ့ ဆရာကြီး၊ ဒီလူက လက်ဝှေ့သတ်စားလာဖူးတယ်၊ ဒီလိုတော့မလုပ်ပါနဲ့ဆရာကြီးရယ်" ဟု တီးတိုးကျိတ်၍ ပြောသေး၏။ သို့သော်လည်း ကိုဇော်ဟိတ်ကမူ ကျွန်တော့်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ "မသန်းမြင့်ဆိုတာ သူပဲဗျ၊ ကျုပ်ကို မကြိုက်ဘဲ မောင်မောင်လတ်ကို ယူသွားတဲ့ မိန်းမပေါ့ဗျ၊ သို့သော်လည်း အမှန်ပြောရမှာဖြင့် သူငနဲလည်း မည့်ပါပေဘူး၊ အာဂသတ္တိလေးပါပေပဲ၊ မနိုင်တာတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပေမလဲလေ" စသည်ဖြင့် ပြောနေစဉ် မသန်းမြင့်သည် ကိုဇော်ဟိတ်၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှလှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မသန်းမြင့်၏မျက်နှာထားမှာ အလွန်တရာ အဓိပ္ပာယ် လေးနက်ရကား ကိုဇော်ဟိတ်မှာ ၎င်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ရပြီး သည့် တစ်ခဏမှစ၍ နိုင်နင်းအောင် သတ်လိုသောစိတ်မျိုးတို့၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်လက္ခဏာရှိပေ၏။

ထို့နောက် ကိုဇော်ဟိတ်နှင့် ဘိုးနီတို့သည် ၎င်းဆိုင်ထဲတွင် တစ်ယောက်ချင်း ဖက်ပြိုင်ထိုးသတ်ရန် ပြင်ဆင်ကြ၍ ပရိတ်သတ်များလည်း ခုံများကို ဖယ်ရှားကြလေ၏။ ဆိုင်ပိုင်ရှိင် အဝိန်မှာ လက်ဝှေ့ဝါသနာပါသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် အနည်းငယ် အရောင်းပျက်မည်ကို အရေးမလုပ်ဘဲ လက်ဝှေ့ပွဲကောင်းကောင်းကြည့်ရလျှင် ကျေနပ်သည်ဟုပြော၍ ရွှင်ရွှင်ပြပြဖြင့် ကူညီပြင်ဆင်ပေးလေ၏။

ထိုအတောအတွင်း ကိုဇော်ဟိတ်နှင့် ဘိုးနီတို့ထိုးသတ်ကြမည့် သတင်းသည် တစ်ရွာလုံး ပျံ့နှံ့သွားပြီးရကား ယောကျ်ားဟူသမျှ လာရောက်ကြည့်ရှုကြသဖြင့် ဆိုင်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိနေလေပြီ၊ အချို့ကလည်း ပြူတင်းပေါက်မှ ရပ်ကြည့်၊ အချို့ကလည်း အရက်ဆိုင်ဘက် မျက်ကွက်ကြားမှ ချောင်းကြည့်နေကြလေ၏။

အဝိန်၏ ဆိုင်ခန်းမှာ ပေအစိတ်ပတ်လည်မျှ ကျယ်ဝန်းလေရာ ကိုဇော်ဟိတ်နှင့် ဘိုးနီတို့သည် အကျို

mgyoe.com

တုံးလုံးချွတ်လျက် ဆိုင်အလယ်၌ ဆွဲထားသော ဓာတ်မီးအိမ်အောက်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ရပ်လျက်ရှိနေကြလေပြီ ဘိုးနီမှာ ခါးတောင်းကို မြှောင်အောင် ကျိုက်ထား၍ ကိုဇော်ဟိတ်မူကား ဘောင်းဘီတိုကလေးနှင့် ခါးပတ်ကို ပတ်ထား၏။ ယှဉ်လိုက်ကြသောအခါ အတော်အရပ်မြင့်သည်ဟု ထင်ရသော ကိုဇော်ဟိတ်မှာ ထွားကျိုင်းတုတ်ခိုင်လှသော ဘိုးနီရှေ့တွင် လူဖလံက လေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ အားမရနိုင်အောင် ရှိနေမိ၏။ သို့ရာတွင် ဓာတ်မီးရောင်၌ ပြောင်လက်ကြည်လင်စွာ ရှိနေသော ကိုဇော်ဟိတ်၏ အသားအရေကို မြင်ရသဖြင့် လူကောင်မကြီးသော်လည်း အနေအထား ကောင်းသဖြင့် မာကျောကျစ်လစ်စွာ ရှိခြင်းကို သိရသဖြင့် အားတက်မိ၏။

ဘိုးနီကမူ စားတော့မလို ဝါးတော့မလို မျက်နှာထားမျိုးဖြင့် စိန်းစိန်းကြီးပြူးကြည့်လျက်ရှိရာ ကိုဇော်ဟိတ်မူကား ပါးတို့တမ်း ကစားကြမည့် မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ခပ်အေးအေး ရှိနေလေ၏။ ၎င်းတို့၏ အင်္ဂါရုပ်ကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ဘိုးနီက ခွန်အားဗလ သာလွန်ကြောင်းမှာ ယုံမှားဖွယ်ရာ မရှိချေ။ ကျင်လည် ခြင်းအရာဌာန၌လည်း လက်ေ့ သမားဆိုသောကြောင့် ခေလှသည်မဟုတ်ချေ ကျွန်တော်မူကား ဘုရားဘုရားသာ တသသနေရလေတော့၏။

ဒိုင်လုပ်သော ကူလီခေါင်းက လက်ကိုင်ပဝါကို မြှောက်ကာ အချက်ပေ·လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူနှစ်ယောက်တို့သည် ရှေ့သို့ လှမ်းတက်၍ ဘမ်းဘမ်းဘမ်းမြည်သောအသံများဖြင် တစ်ချက်နှစ်ချက်စီ လက်သီးစမ်းကြလေရာ ဘိုးနီ၏ လက်သီးချက်သည် ကိုဇော်ဟိတ်နားရွက်ကို ထိုးမိသဖြင့် ပန်းဆီခဲကဲ့သို့ ရဲခနဲ နီတက်သွားလေ၏။

ကိုဇော်ဟိတ်၏ လက်သီးချက်မူကား အရှိုက်ကို ထိသွားသဖြင့်ဖိုးနီ၏ ပါးစပ်မှ ရှူးခနဲ မြည်ထွက်သွား၏။ ယင်းကဲ့သို့ ကိုယ်လုံးကိုထိုးသော လက်သီးချက်သည်အမြင်အားဖြင့် မလှသော်လည်း သက်လုံမကောင်းသောလူ သို့မဟုတ် အမောခံနိုင်အောင် လေ့ကျင့်မထားသော လူတစ်ယောက်အဖို့ အလွန်တရာ အခံရခက်လှပေ၏။ ကိုဇော်ဟိတ်သည် အရှိုက်ကို တစ်ချက်ထိုးစမ်းကြည့်လိုက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘိုးနီ၏ သက်လုံမကောင်းသော အဖြစ်ကို ရိပ်မိသိရှိသည်နှင့် အခြားသော နေရာသို့ထိုးရန် မကြိုးစားတော့ဘဲ ဘိုးနီ၏အရှိုက်ကိုသာ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ထိုးလေတော့၏။ ဘိုးနီကမူ ကိုဇော်ဟိတ်၏ ဦးခေါင်း၊ မျက်နှာ၊ မေးရိုးစသည်တို့ကို အနှံ့အပြား ထိုးကြိတ်လေရာ အရှောင်အတိမ်းကောင်းလှသောကြောင့် လှလှကြီးမမိခဲ့သော်လည်း မျက်နှာက သွေးများယိုစီးထွက်နေလေပြီ။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့ သတ်ပုတ်ခြင်းမှာ "ကွဲ"ရုံမျှသတ်ပုတ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ကြောက်ပါပြီဆို၍ အရှုံးပေးသည်ဖြစ်စေ မသတ်နိုင်အောင် မြှောမွေသွားသောအခါမှဖြစ်စေ အနိုင်ရမည်ဖြစ်လေရကား သွေးအနည်းငယ် ယိုထွက်ခြင်းကို ဂရုမစိုက်ကြချေ။

ထို့အပြင် ၎င်းတို့သတ်ရာ၌ တစ်ချီစီနား၍ သတ်ရခြင်းမဟုတ်ဘဲ ရန်ဖြစ်သကဲ့သို့ တောက်လျှောက် သတ်ပုတ်ကြရခြင်းဖြစ်ရကား အမောခံနိုင်မှုသည် အလွန်အရေးကြီးလှ၏။ မောသေးသည် နားပါရစေဦးဆို၍ နားခွင့်မရှိချေ။

ငါးမိနစ်ခန့်ထိုးသတ်မိသော် ကိုဇော်ဟိတ်၏ မျက်နှာတွင် သွေးများထွက်နေသော်လည်း ဘိုးနီ၏ မျက်နှာမူကား ပြောပလောက်အောင် ဒဏ်ရာ မရသေးချေ။ သို့ရာတွင် ၎င်း၏နံဘေးနှင့် အရှိုက်များ၌မူကား အညိုအမည်းစွဲလျက်ရှိသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ကျွန်တော့် အားရှိမိ၏။ အတန်ငယ်ဆက်လက် သတ်ပုတ်မိကြသော် ဘိုးနီသည် သက်လုံချင်း ကွာခြားသည့်အကြောင်းကို ရိပ်မိလေရကား မြန်မြန်ပြီးမှ မိမိနိုင်နင်းမည့် အကြောင်းကို သိရှိသဖြင့် မြန်မြန်ပြီးစိမ့်သောငှာ အတင်းနင်း၍ ထိုးသတ်လေ၏။ မိမိကောင်းကောင်းမမောမီ ကိုဇော်ဟိတ်ကို လဲအောင်ထိုးအံ့ဟု အားခဲသည့် လက္ခဏာဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဝင်ပြီးခပ်ကြမ်းကြမ်းထိုးလေ၏။ ကိုဇော်ဟိတ်မူကား ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် မျက်စိမမှားရအောင် ကြည့်ရှောင်ပြီးလျှင် အရှိုက်ကိုသာလျှင် တဘမ်းဘမ်းထိုးနေလေ၏။

ဦးခေါင်းနှင့် မျက်နှာတို့ကို ခြောက်ရုံမျှခြောက်၍ အားကုန်ထိုးသော လက်သီးချက်များကို အရှိုက်သို့သာ လွှတ်လေ၏။ ဘိုးနီကမူ ရှောင်တိမ်းဖို့ ဂရုမစိုက်ဘဲ သူနှစ်ချက်မိလျှင် ငါ တစ်ချက်မိစေရမည်ဆိုသော သဘောမျိုးဖြင့် အတင်းလိုက်၍ ထိုးလေ၏။

တစ်ခါက ကိုဇော်ဟိတ်၏ မေးရိုးသို့ ပင့်၍

mgyoe.com

mgyoe.com

သတ်လိုက်သော ဘိုးနိ၏ လက်သီးနှစ်ချက်သည် ဝိုးခနဲ မြည်မတတ် ပြင်းထန်လှရကား လှလှကြီးမိခဲ့ပါက ကိုဇော်ဟိတ်မသတ်နိုင်ဘဲ ပွဲပြီးရတော့မည်ဧကန်ဖြစ်၏။ ကိုဇော်ဟိတ်မူကား မော့၍ ရှောင်လိုက်သောကြောင့် လက်သီးသည် မေးဖျားနှင့်ပွတ်၍ ထွက်သွားပြီး ဘိုးနိသာလျှင် အားလွန်သွားသေး၏။ ထို့ကြောင့် ဘိုးနိ ခြေလှမ်းပျက်သည်တွင် ကိုဇော်ဟိတ်သည် ဘိုးနိ၏ နံဘေးနှင့် အရိုက်တို့ကို လက်သီးတစ်လုံးစီ သွင်းပေးလိုက်ရာ ဘိုးနိမှာ ဟိုက်သွားလေ၏။

ထို့နောက် ဘိုးနိသည် ကိုဇော်ဟိတ်နောက်သို့ အတင်းဝင်လိုက်လေရာ ကိုဇော်ဟိတ်သည် အခန်းထဲတွင် ပတ်ချာလှည့်ကာ ရှောင်တိမ်းရင်း ဘယ်လက်သီး ညာလက်သီးတို့ဖြင့် တစ်လုံးပြီးတစ်လုံးသွင်းသွား၏။ သို့သော် ဘိုးနိ၏လက်သီးတစ်လုံးသည်လည်း ကိုဇော်ဟိတ်၏မျက်နှာတွင် ပွတ်ထိသွားသေးသဖြင့် ကိုဇော်ဟိတ်၏ လက်ယာဘက်မျက်လုံးမှာ ဖူးဖူးယောင် ထလာခဲ့လေပြီ။ နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်လည်းကွဲသွားသဖြင့် သွေးများ ယိုထွက်လာရကား ကျွန်တော်မှာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလားဟု သနားမိ၏။

ထိုအခါ၌ကား ဘိုးနိသည် အတော်ဟိုက်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် ပါးစပ်ဟလျက် အသက်ရှူရသဖြင့် တဟဲဟဲ တဟားဟား အသံများဖြင့် ဆူညံနေလေပြီ။ ဘိုးနိသည် မြန်သည်ထက်မြန်အောင် ပြီးမှဖြစ်မည်ဟု ရိပ်မိလာဟန်ဖြင့် လက်သီးကိုသာမက မြန်မာ့လက်ဝှေ့နည်းအတိုင်း ဒူး၊ ခြေထောက် စသည်တို့ကို အသုံးပြုလာလေ၏။ ကိုဇော်ဟိတ်မှာမူ ခြေတံလွတ်အောင် ခပ်ခွာခွာဆုတ်၍ ထိုးရ၏။ ဘိုးနိသည် မောသည်ထက်မောလေလေ မြန်မြန်ပြီးစိမ့်သောငှာ လောသည်ထက် လောလေလေဖြစ်လာခဲ့ရာ ကိုဇော်ဟိတ်မသုံးတတ်သော ဒူးတိုက်နည်းမျိုးကို အသုံးပြုအံ့ဟု အကြံဖြင့် လွှားခနဲပစ်တိုက် ထိုးသတ်စမ်းသေး၏။ မျက်စိလျှင်သော ကိုဇော်ဟိတ်မူ ဒူးကို ဒူးဖြင့် မပြန်ဘဲ မိမိအား မထိစေရအောင် ငုံ့ကာ တိမ်းကာ ရှောင်တိမ်းပြီးနောက် ကျမ်းပြန်၍ ကျသွားလေ၏။

ထိုအခါ၌ကား ကျင့်သားရပြီးသား ကိုဇော်ဟိတ် ပင်လျှင် မောဟိုက်စပြုနေပြီဖြစ်ရာ ဘိုးနိသည် ကိုဇော်ဟိတ်၏ ပခုံးထက်မှ လျှောကျသဖြင့် ကြမ်းပေါ်တွင် လူဟန်ပျက်လျက်ရှိစဉ် ကိုဇော်ဟိတ်သည် ဘိုးနိ၏ အရိုက်ကို လက်ဝဲဖြင့် ခြောက်လိုက်သဖြင့် ဘိုးနိက အောက်သို့ အကာလိုက် ဘိုးနိ၏ မေးရိုးကို လက်ယာလက်သီးဖြင့် တစ်အား ကြုံး၍ တင်လိုက်ရကား ဘိလိယက်ဘောလုံးနှစ်လုံး တိုက်မိခြင်းကဲ့သို့ "တောင်"ခနဲ မြည်သော အသံဖြစ်ပေါ်လာပြီးလျှင် ဘိုးနိသည် မြေပေါ်သို့ ထောင်၍ လဲကျသွားလေ၏။

(၎င်းလက်သီးချက်သည် ကိုဇော်ဟိတ်ကို ဖားပြုတ်ကဲ့သို့ ရောင်စေသောကြောင့် သုံးရက်တိုင်တိုင် ကုသယူသေး၏။)

ဘိုးနိမူကား လူကျယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် ၄င်းရှုံးခြင်းကို ပရိတ်သတ် အလွန်ကျေနပ်သဖြင့် ကိုဇော်ဟိတ်အား ချီးမွမ်းစကား ပြောလိုက်ကြသည်မှာ ဆူညံနေတော့၏။ ကိုဇော်ဟိတ်ကမူ မည်သူ့ကိုမျှ လှည့်မကြည့်ဘဲ မသန်းမြင့်ဆီသို့ တည့်တည့်ကြီးလျှောက်သွားလေရာ ထိုအခါ၌ကား မောင်မောင်လတ်မှာ သတိရနေပြီဖြစ်သောကြောင့် သတ်ပွဲကိုပင် ကြည့်နေခဲ့လေပြီ။ ဇာတ်ဟောင်းကို လှန်ရသော် ကိုဇော်ဟိတ်နှင့် မောင်မောင်လတ်တို့သည် မသန်းမြင့်ကို ယှဉ်ပြိုင်ပြီး လူပျိုလှည့်ခဲ့ကြရာ မသန်းမြင့်သည် ပိုက်ဆံပေါ၍ ရုပ်ချောသော မောင်မောင်လတ်ကို ချစ်ကြိုက်သဖြင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ သို့သော်လည်း ထိုနေ့ည အဖြစ်အပျက်ကို မသန်းမြင့် တွေ့မြင်သောအခါ၌ မိမိရွေးချယ်ပုံမှားလေပြီဟု နေ့ခင်းတရသလိုလို မျက်နှာထားမျိုးမြင်ခဲ့ရသည်ဟု ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲ၌ မှတ်ထင်မိခဲ့ပေတော့သတည်း။

■

mgyoe.com

mgyoe.com

တိမ်တစ်လုံးဘတင်နှင့် ဇော်ဟိတ်

လူသတ္တဝါတို့၏သက်တမ်းသည် နှစ်ပေါင်းတစ်ရာရှိသည်ဟုဆိုကြ၍ ပျမ်းမျှအားဖြင့် ၅၆ နှစ်မျှသာရှိသည်ဟု တွက်ကိန်းရ၏။ အချို့မှာ ပျမ်းမျှခြင်း ၅၆ နှစ်ကို ကျော်လွန်၍ ခုနှစ်ဆယ်၊ ရှစ်ဆယ် စသည်ဖြင့် အသက်ရှည်ကြပြီးသော်လည်း အရေးအကြောင်း ရှိသည့်အခါ၌ မိမိစည်းစိမ်ကို ခွဲဝေသုံးစွဲနိုင်မည့်မိတ်ဆွေမျိုး၊ လောကဓံနှင့်တွေ့ကြုံသောအလှည့်တွင် အပြစ်ကို ဖော်ပြမည့်အစား ကိုယ်ထိလက်ရောက် အကူအညီပေးသော မိတ်ဆွေမျိုး မိမိ၏ အသက်အန္တရာယ်ကို အလျှင်းသတိမရဘဲ အကျဉ်းအကျပ်မှ လွတ်မြောက်အောင် ကူညီဆောင်ရွက်ဖော်ရသော မိတ်ဆွေမျိုးရနိုင်ဖို့မူကား အများအပြားမဆိုထားဘိ တစ်ယောက်တလေမျှ ရှိကြလျှင် မိမိကိုယ်ကို ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုထိုက်ပါပေသည်။

စုံထောက်ကြီးဦးစံရှားမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျွန်ုပ်နှင့် အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့ရသဖြင့် အထက်ဖော်ပြပါ မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းကို စာဖတ်ပရိတ်သတ်တို့ ရိပ်မိလောက်သည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်၏ အထူးသဖြင့် ကံကောင်းသော အခြင်းအရာတစ်ခုမှာ အခြားသူများအဖို့၌ တစ်ယောက်ကောင်းကောင်းရဖို့ ခဲယဉ်းသော ကိစ္စတွင် ကျွန်ုပ်အဖို့မှာ နှစ်ယောက်တိတိ ရရှိထားခြင်းပင်ဖြစ်ပေ၏။ ဒုတိယမိတ်ဆွေကား အခြားမဟုတ် ကိုဇော်ဟိတ်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်မှာ တစ်မျိုးစီ အစွမ်းကောင်းသူများ ဖြစ်ကြပေသည်။ စဉ်းစားဉာဏ်အရာဌာနတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဦးစံရှားကိုမီသောလူ မတွေ့ဖူးသကဲ့သို့ ကာယဗလနှင့်သူရသတ္တိအရာတွင် ကိုဇော်ဟိတ်ကို မီသောသူမတွေ့ရဖူးပေ။ ဤသို့ဆိုရခြင်းအားဖြင့် တူညီသောသူ မရှိနိုင်ဟုဆိုခြင်းမဟုတ်ပေ။ ရှိနိုင်လျှင်တစ်နေရာ၌ရှိပေမည်။ ကျွန်ုပ်တွေ့ဖူးခြင်းကိုသာ ပြောလိုခြင်းဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဦးစံရှားနှင့် ကိုဇော်ဟိတ်တို့နှစ်ယောက်ကို အဖော်လုပ်၍ သွားရမည်ဆိုလျှင် ကမ္ဘာ၏အစွန်အဖျားသို့ သွားရစေကာမူ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိဘဲ ရဲဝံ့စွာ သွားနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ဦးစံရှားအကြောင်းကို တိုင်းပြည်က အတော်အတန် သိကြပြီးဖြစ်သော်လည်း ကိုဇော်ဟိတ်အကြောင်းကိုမူ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်အနည်းငယ်မျှ ရေးသားဖော်ပြရုံမှတစ်ပါး လူသိမများသေးသဖြင့် မိတ်ဆက်ပေးရပေဦးမည်။

ဦးစံရှားသည် ရန်ကုန်၌နေစဉ် ကျွန်ုပ်၏ အဖော်ဖြစ်သည့်နည်းတူ ခရီးထွက်သောအခါတွင်. ကိုဇော်ဟိတ်သည်ကျွန်ုပ်၏အဖော်ဖြစ်ပေသည်။ အသက် ၃၀

mgyoe.com

mgyoe.com

ကျော်ပြီဖြစ်သော မြန်မာတစ်ယောက်အဖို့တွင် "လူပျို" ခေါ်လောက်ပေသော ကိုဇော်ဟိတ်သည် မြန်မာမင်းလက်ထက် အရာရှိအမျိုးအနွယ်မှ ဆင်းသက်ပေါက်ဖွားခဲ့သည့် ရွှေဘိုနယ်သားဖြစ်၍ သူ၏ "ဘေး"သည် ဦးအောင်ဇေယျနှင့်အတူ ထိုင်းနိုင်ငံသို့ ချီတက်စဉ်က စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖြင့် လိုက်ပါခဲ့ဖူးသည်ဟု စကားစပ်မိသော အခါများတွင် ပြောသံကြားရဖူး၏။ ရွှေဘိုတောင်ဘက်တွင် လယ်မြေကအမြောက်အများကို ဆက်ခံရရှိသော်လည်း မိဘညာတိအရင်းအချာလည်း မရှိသည်နှင့် လယ်မြေများကို လုပ်သားထားကာ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဆိုသကဲ့သို့ ရောက်ချင်ရာရောက် သဘောမျိုးဖြင့် လှည့်လည်သွားလာ နေထိုင်ခဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပေ၏။

ကိုဇော်ဟိတ်သည် မိဘများရှိစဉ်က ရန်ကုန်ကောလိပ် ဘီအေအတန်းသို့ရောက်အောင် ပညာသင်ခဲ့ဖူးသော်လည်း စာပေသင်အခြင်းထက် ကာယဗလ လေ့ကျင့်ခြင်းနှင့် တင်းနစ်၊ ဘောလုံး၊ လက်တွေ့ အစရှိသော ကစားခြင်းများတွင် သာ၍ အထုံပါခဲ့သည်ဖြစ်သောကြောင့် ကောလိပ်တွင် စုစုပေါင်း ၆ နှစ်မျှ အချိန်ကုန်ခဲ့ပါလျက် ဘီအေစာမေးပွဲကိုပင် ဖြေဆိုခြင်းမပြုခဲ့ရပေ။ စာမေးပွဲမကျင်းပမီ တစ်နေ့တွင် ကိုဇော်ဟိတ်သည် အင်းယားကန်၌ ရေကူးသင်ရာမှ ရေနစ်သွားသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို ကယ်ဆယ်မိရာ၌ နှစ်ယောက်စလုံး ရေမြုပ်သွားသောကြောင့် အကြောက်အကန် ပက်လက်လန်၍ ကူးယက်သည်တွင်မှ ကမ်းသို့ မချိမဆံ့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ အနီးရှိလူများသည် နှစ်ယောက်လုံးကို ဆေးရုံသို့တင်ပို့၍ ရေများအန်အောင် ပြုလုပ်ပေးသောကြောင့် ထိုနေ့၌ပင် ဆေးရုံက ဆင်းလာနိုင်ခဲ့သော်လည်း ကိုဇော်ဟိတ်မှာ မောဟိုက်လွန်းအားကြီးသဖြင့် ကျက်ထားသောစာများ အားလုံးမေ့သွားသည်ဆို၍ စာမေးပွဲ၌ ဝင်ရောက်ဖြေဆိုခြင်း မပြုတော့ချေ။ စင်စစ်မှာ ရေမနစ်သဖြင့် စာမေးပွဲ ဝင်ခဲ့ရစေကာမူ အောင်မြင်လိမ့်မည်မထင်ကြောင်း ကိုဇော်ဟိတ်က ဖွင့်ဟဝန်ခံဖူးလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏ မျက်စိထဲ၌ စာလုံးများကိုမြင်မနေဘဲ ဘောလုံးနှင့် တင်းနစ်လုံးကလေးများကိုသာ မြင်နေရသည်ဆိုသောကြောင့်ပေတည်း။

အသားခပ်ညိုညို မျက်နှာခပ်ပြားပြား မေးရိုးကြီးကြီးရှိသောကြောင့် လူချောတစ်ယောက်ဟု မဆိုလောက်သော်လည်း ကိုဇော်ဟိတ်မှာ တည့်မတ်ဖြောင့်စင်း၍ အချိုးအစားကျသော ကာယဗလနှင့် ငြိမ်သက်တည်ကြည်သောမျက်နှာထားရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် မိန်းမကြိုက် ယောကျ်ားမျိုးမဟုတ်စေကာမူ ယောကျ်ားအချင်းချင်းမူကား မလေးစားမရှိသေဘဲ မနေနိုင်သော လူစားမျိုးဖြစ်ပေ၏။ ၅ပေ ၁၁လက်မ မြင့်၍ မြန်မာများအနံက်တွင် တစ်သောင်းလျှင် တစ်ယောက်မျှ မရှိတတ်သော အရပ်အမောင်းမျိုးဖြစ်သော်လည်း အချိုးအစားကျန၍ အလုံးနှင့်အရပ် မျှတသည့်အတွက်ကြောင့် ရုတ်တရက်အားဖြင့် မြင့်သည်မထင်ရဘဲ လူရှည်ကြီးများထက် တစ်လက်မကျော်ကျော် မြင့်တက်နေသည့်အဖြစ်ကို ယှဉ်ကြည့်သဖြင့် တွေ့ရသောအခါမှ မြင့်ကြောင်းကို သိနိုင်လေတော့သည်။ တစ်ခါက လန်ဘားမောင်ကြီး ဆိုသူနှင့် ကိုဇော်ဟိတ်ကို မည်သူက မြင့်သည်ဟု အလောင်းအစားဖြစ်ခဲ့ဖူးရာ တိုင်းကြည့်သောအခါမှ ကိုဇော်ဟိတ်က တစ်လက်မတိတိ မြင့်သည့်အဖြစ်ကို သိရလေတော့သည်။

အလုံးအထည်နှင့်ပတ်သက်၍ ကိုဇော်ဟိတ်၏ ကာယဗလသည် လူ၏ မျက်စိကို လှည့်စားတတ်သော သတ္တိထူးရှိ၏။ အမှတ်မဲ့အားဖြင့် ကြည့်လိုက်သော် ကိုဇော်ဟိတ်မှာ လူသာမန်တို့ထက် ကြီးသည်ဆို သောအဖြစ်မျှလောက်ကိုသာ သိနိုင်ကြ၍ လွန်လွန်မင်းမင်းကြီးလိမ့်မည်မထင်ရပေ။ သို့ရာတွင် အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကို ချွတ်၍ စွပ်ကျယ်နှင့်မြင်ရလျှင်ပင် ထင်သည်ထက် ကြီးထွက်လာသည်ကို တွေ့ရပေရာ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီကိုပါ ချွတ်၍ ခါးတောင်းမြှောင်လောက်အောင် ကျိုက်ထားသည်ကို မြင်ရသောအခါတွင်မူကား ယောကျ်ားများအနက်တွင် ရှာမှရှားသည့် ဧရာမလူကြီးပင်တကားဟု သိနိုင်ကြပေတော့မည်။ သို့သော် ကိုဇော်ဟိတ်၏ ကိုယ်ကာယနှင့် ဗလအကြောင်းတို့ကို သက်ဆိုင်သောနေရာမှ ဖော်ပြရပေဦးမည်။

ကိုဇော်ဟိတ်သည် ကိုယ်ကာယကြီး၍ ဗလကောင်းသလောက် အသတ်အပုတ်တွင်လည်း ကျင်လည်သူတစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ ဘီအေစီနီယာသို့တိုင်အောင် သင်ခဲ့ရ၍ လောကီနှင့်ဆိုင်ရာ စာကြီးပေကြီးများကို လေ့လာခဲ့သူတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့ပါလျှင် လောကတွင် လူတွင်ကျယ်အဖြစ်ဖြင့် ကျော်ကြားကောင်း ကျော်ကြား

mgyoe.com

နေပေလိမ့်မည်။ ယခုမူကား ကိုဇော်ဟိတ်သည် လူသာမန်သုံးလေးယောက်တို့ကို (လူလုံးချင်းဆိုပါလျှင်) အမှုမထားလောက်သော အခြေအနေ၌ ရှိနေပါသော်လည်း သူတစ်ပါးအပေါ်တွင် နိုင်ထက်စီးကဲမလုပ်တတ်ဘဲ မိမိနှင့်ပတ်သတ်သမျှတွင် အတော်အတန်မျှလောက်ကို သည်းခံတတ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ခွန်အားနည်းသောသူကို ခွန်အားကြီးသောသူက ဗလအားကိုးနှင့် နိုင်လိုမင်းထက်ပြုကျင့်သည်ဖြစ်စေ၊ မိမိက တိမ်းရှောင်ပါလျက် ကမ်းတက်လာသည်ကိုဖြစ်စေ တွေ့ကြုံရသော အခါတွင်မူကား ကိုဇော်ဟိတ်သည် ဆယ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဖြစ်စေကာမူ အလျှော့မပေးဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း ကြိတ်တော်သော ဝါသနာရှိ၏။ အများနှင့် တစ်ယောက်မို့ "နေနှင့်ဦးကွာ"ဆိုသော စိတ်ထားမျိုးသည် ကိုဇော်ဟိတ်၌ အလျှင်းမရှိဘဲ များလေကြိုက်လေဆိုသော စိတ်ထား သည်သာလျှင် အမြဲကိန်းအောင်းလျက်ရှိ၏။ တုတ်ခါးစသော လက်နက်မျိုးနှင့်လူတစ်ကျိပ်ဝိုင်းထားစေကာမူလည်း ကိုဇော်ဟိတ်မူကား အရုံးပေးလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။ "မနိုင်လျှင်သေရုံပြင်မရှိ"ဟူသော စိတ်ထားမျိုးကို ကိုဇော်ဟိတ်သည် အမြဲလက်ကိုင်ပြုလျက်ရှိလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ဂျပန်တစ်ခေတ်လုံးတွင် ကိုဇော်ဟိတ်နှင့် သွားအတူလာအတူ အဖော်ပြုခဲ့ဖူးရား ဦးစံရှားနှင့် ပေါင်းရစဉ်က အမှု ၁၀ မှု စုံထောက်ရခြင်းသည်ပင် ကိုဇော်ဟိတ်နှင့် အတူတကွ နေထိုင်ရခြင်းကဲ့သို့ အသက်အန္တရာယ်ဘေးသို့ တိုးခဲ့ရသည်မဟုတ်ပေ။

ကိုဇော်ဟိတ်၏ထူးခြားသောအချင်းအရာတစ်ခုမှာ အသတ်အပုတ်နှင့်ပတ်သက်သောပညာဟူသမျှ ပါရမီရင့်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ကောလိပ်ကျောင်း၌ ရှိစဉ်က တစ်နှစ်မျှ မလေ့ကျင့်ရသေးမီ ကရာတေ ချဲပီယံ ဘွဲ့ရ၍ ရှမ်းသိုင်းဆရာတစ်ယောက်ထံမှ ၃ လမျှ မသင်ရမီ ဆရာကိုနိုင်အောင် ခုခံနိုင်သော သိုင်းပညာ တတ်ခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် ဂျပန်ခေတ်၌ ခြောက်လုံးပြူးများပေါ်လှ၍ ယမ်းတောင့်လှိုင်လှိုင်ဖြင့် တစ်လမျှ ကျင့်လိုက်လျှင်ပင် ၁၅ ကိုက်၌ ထောင်ထားသော ဖဲချပ်ကို လိုရာအပွင့်သို့ ထိမှန်အောင် ပစ်နိုင်ပေတော့သည်။ လူသတ္တဝါသည် မျိုးရိုးအလိုက် ပါရမီရင့်သန်တတ်သည်ဆိုရာ ကိုဇော်ဟိတ်မှာ စစ်သားအမျိုးအနွယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ရုံသာမက မြတ်စွာဘုရား၌၍ အတိတ်ကိုဆောင်နိုင်လျှင် ကိုဇော်ဟိတ်ကိုယ်တိုင် စစ်သားဖြစ်ခဲ့သော ဘဝပေါင်းမည်မျှ ရှိသည်ဟု ဟောတော်မူမည် မပြောတတ်ပေ။ ဤသည်ကား ကျွန်ုပ်၏ ဒုတိယမိတ်ဆွေကြီး ကိုဇော်ဟိတ်ပေတည်း။

ကျွန်ုပ်သည် ဤစာကို ရေးသားလျက်ရှိစဉ် အိမ်သားတစ်စုတို့၏ ဓာတ်ပုံကလေး တစ်ခုသည် ကျွန်ုပ်၏ စားပွဲပေါ်တွင် ထောင်လျက်ရှိရာ ထိုဓာတ်ပုံ၌ ရုပ်ရည် သနားကမားရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် နှစ်နှစ်သားအရွယ်ရှိ သားငယ်ကို ပွေ့ချီကာ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိစဉ် သူ၏ခင်ပွန်းသည်မှာ ကုလားထိုင်နောက် မှ ကျေနပ်ကြည်ရွှင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ရပ်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုလင်မယားမှာ မြို့အုပ်ကိုသောင်းတင်နှင့်ဇနီး မြို့အုပ်ကတော် ကြည်ကြည်မေတို့ဖြစ်ပေရာ ဓာတ်ပါအဖြစ်အပျက်မှာ ကိုဇော်ဟိတ်၏ လုံလပယောဂအစွမ်းဖြင့် လူဆိုးလူမိုက်များ၊ လက်မှ ကြည်ကြည်မေ လွတ်မြောက်လာခဲ့ရပုံ အကြောင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

အဆင့်အတန်းကို ကျွမ်းသဒ္ဒါပြန်အောင် လှန်ပစ်ခဲ့သော ဂျပန်ခေတ်၌ ယခင်က ရွှေတွဲလွဲ ငွေတွဲလွဲနှင့် အဝတ်အစားပြောင်ပြောင် ဝတ်စားနိုင်သူများသည် မကြံတတ် မစည်တတ်ဖြစ်၍ မင်တုံရုံ စားနေရသည်တွင် ငွေဆိုလျှင် ၁၀၀ ပြည့်အောင် မကိုင်ခဲ့ဖူးသူများသည် ဟောဆိုးထဲတွင် ၅၀၀၊ ၁၀၀၀ ထည့်ကာ တစ်ထိုင်တည်းဖြင့် ၅၀၊ ၁၀၀ ကုန်သည့်တိုင်အောင် သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ ဂျပန်ဝင်စမ့်စ၍ ပြေးခါနီးဆဲဆဲတိုင်အောင် ဂျပန်ငွေသည် ယခုခေတ် အင်္ဂလိပ်ငွေတမျှ တန်ဖိုးရှိသေးသောကြောင့် ၅၀၊ ၁၀၀ ဆိုသောငွေမှာ အရာမရောက်လောက်အောင်မဟုတ်ရသေးချေ။ ဂျပန်ငွေပင်ဖြစ်သော်လည်း ဆန်တစ်တင်းလျှင် ၁၀၊ ၁၁ ကျပ်ဖြင့် ဝယ်ရ၍ ကြက်၊ ဝက် တစ်ပိဿာလျှင် ငွေ ၅၀ ကျပ်ထပ်မဝိုသေးပေ။

ထိုခေတ်၌ ကသာမြို့ စက်ပန်းရုပ်တွင် တိမ်တစ်လုံးဘတင် နေအိမ်မှာ မည်သည့်ခေတ်အခါကမျှ မကြုံခဲ့ဖူးသည် ပျော်ပါးမှုအမျိုးမျိုးတို့နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ နေ့ရော ညပါ လွန်စွာစည်ကားလျက် ပျော်ချင်တိုင်းပျော်ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေကြသည့် ဌာနကြီးဖြစ်ပေ၏။ ငွေတစ်ကျပ် ရဖို့အတွက် ချွေးကျအောင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရ

mgyoe.com

mgyaye.com

သော လူများသည်တစ်နေရာမှ ပစ္စည်းများကို တစ်ကျပ်နှုန်းဖြင့် ဝယ်၍ အခြားတစ်နေရာတွင် တစ်ဆယ်၊ ဆယ့်ငါးကျပ်နှုန်းဖြင့် ရောင်းခဲ့ရသဖြင့် လေးငါးဆယ်ရက်အတွင်း လေးငါးရာမျှ မြတ်ခဲ့ရလေရကား တစ်သက်ပတ်လုံး မသုံးခဲ့မဖြုန်းခဲ့လေသမျှကို ဤတစ်ခါတွင် သုံးလိုက်မည်ဆိုဘိသကဲ့သို့ ငွေကို ရေလိုသွန်၍ သုံးဖြုန်းလျက်ရှိကြ၏။

တိမ်တစ်လုံးဘတင်၏ ပျော်ပွဲစားရုံမှာ ရန်ကုန်မြို့ ဟိုတယ်နှင့် ကလပ်တို့ နှစ်ခုပေါင်း တွဲဖက်ထားသည့်အလားကဲ့သို့ အရက်နှင့် စားစရာအမျိုးမျိုးတို့အပြင် ဒိုကာ ကိုးမီး၊ ပါကန်တည်း ဟူသော ကစားဝိုင်းများဖြင့် စည်ကားလျက်ရှိ၏။ ထိုမှတစ်ပါး ကစားသူများနှင့် ပျော်ပွဲစားသူများကို ဖျော်ဖြေရန်ဆို၍ ရုပ်ရည်သနားကမားရှိသော မိန်းကလေး သုံးလေးယောက်တို့ကို လက်သပ်မွေးထားလေသည်။ မိန်းကလေးများမှာ ကြေးတန်းစား ဟူ၍ အတိုအလင်း မကြေငြာသော်လည်း ဘတင်ကို ကျေနပ်အောင် ပြုစုနိုင်လျှင် ရသည်ဟူ၍ သတင်းပြေးလျက်ရှိသည်။

တိမ်တလုံးဘတင်သည် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်များနှင့် လည်းကောင်း၊ ပုလိပ်အရာရှိများနှင့်လည်းကောင်း သင့်မြတ်အောင် ပေါင်းသင်းထားသည်ဖြစ်၍ အရက်နှင့် ကစားဝိုင်းများကို ပြောင်ပြောင်ကြီးဖွင့်ထားသည့်အပြင် ညအချိန်များတွင်လည်း ဓာတ်မီးတွေက တထိန်ထိန်ဖြင့် အမိန့်ရကလပ်ကြီးသဖွယ် အချိန်မရွေး ဝင်ထွက်သွားလာလျက်ရှိကြပေတော့သည်။

အဆိုပါ သနားကမား မိန်းကလေးသုံးလေးယောက်တို့သည် ဘတင်၏ ပျော်ပွဲစားရုံ၌ မည်သို့သောစည်းကမ်းချက်နှင့် နေထိုင်ရသည်ဟု မည်သူမျှ မပြောနိုင်ပေ။ ကောင်းကောင်းကျွေးမွေး၍ လှလှပပ ပြင်ဆင်ထားသောကြောင့် မိန်းကလေးများသည် ပျော်ပွဲစားရုံ၌ ပျော်ပိုက်နေကြဟန်တူသည်။ ဘတင်ကို 'ကိုကို'ဟု ခေါ်ကြ၍ စေခိုင်းသမျှကို လိုက်နာကြရခြင်းကား ထင်ရှား၏။ ပိုက်ဆံကိုင်ရလျှင် အာခံချင်တတ်သည်ဆို၍ ဘတင်သည် မိန်းကလေးများ လက်ဝယ်တွင် မုန့်ဖိုးသုံးလေးကျပ်ထက်ပို၍ မထားဘဲ ရသမျှကို သိမ်းယူပြီးလျှင် လှလှပပ ပြင်ဆင်၍ ဝအောင်ကျွေးမွေးထားလေသည်။

တိမ်တစ်လုံးဘတင်သည် "ကိုပါး"လောကတွင် လာဘ်အမြင်ဆုံးလူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ရှာမှ ရှားဆိုလောက်အောင် ဆိုးမိုက်သူတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ မျက်စိတစ်ဖက်တွင် တိမ်အနည်းငယ်ရှိသဖြင့် ပုလိပ်အရာရှိများက "တိမ်တစ်လုံးဘတင်"ဟူ၍ မှည့်ခေါ်ထားလေရာ အရပ်သားများအနက်မှမူကား ငွေတစ်ထောင်ကျပ်ရမည်ဆိုစေကာမူ သူ၏ရှေ့တွင် ဤကဲ့သို့ ခေါ်ဝံ့မည့်သူ တစ်ယောက်မျှ ပေါ်ထွက် မည်မဟုတ်ချေ။

အသက် ၃၀ ကျော်အရွယ်ရှိ အလုံးအရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ဂိုက်ဆိုက်အတော်ကောင်းသော "ကိုပါး"ဘတင်သည် အင်္ဂလိပ်ရာဇဝတ်ဝန် တစ်ယောက်ထံတွင် စားပွဲထိုးအဖြစ်ဖြင့် အမှုထမ်းခဲ့စဉ်က လူလည်လူရွပ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အလျောက် လူဆိုးပေါင်းစုံ၊ ပုလိပ်ပေါင်းစုံ၊ "ကိုပါး"ပေါင်းစုံတို့နှင့် ပေါင်းသင်း၍ "ဝန်ကြီးလူ"ဟူသော နာမည်ဖြင့် ငွေရအောင် အမျိုးမျိုးချနိုင်ခဲ့လေသည်။ ဘတင်သည် ဗိုလ်အကြိုက်လိုက်၍ အနည်းနည်းဖြင့် ကျေနပ်အောင် ဝတ်ပြုတတ်ခြင်းအားဖြင့် ရာဇဝတ်ဝန်တစ်ယောက်လုံးကို အိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားနိုင်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ စားပွဲထိုးပင်ဖြစ်စေကာမူ ရှေ့ဖတ်စာရေးတမျှ သြဇာရှိ၍ အချို့ကိစ္စများတွင် ဘတင်ပြီးလျှင် ပြီးသလောက်ဖြစ်ခဲ့၏။ ဤတွင်ဘတင်သည် ငွေဝင်လမ်းဖြောင့်ခဲ့လေရာ ချွေတာကျစ်လစ်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အလျောက် ရသမျှကို စုဆောင်း၍ ရာဇဝတ်ဝန်နှင့်အတူ ရှမ်းပြည်နယ်သို့ လိုက်ပါရသည်တွင် ဘိန်းများချလာခဲ့လေသည်။ ဤကဲ့သို့ နှစ်ကြိမ်မျှ စွန့်စားကူးသန်း၍ အထမြောက်အောင်မြင်ရာတွင် ဘတင်သည် စားပွဲထိုးအလုပ်မှ နှုတ်ထွက်၍ ရုံးအနီးတွင် ဟိုတယ်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ဖွင့်လှစ်လေ၏။ မိတ်များသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် တွင်ကျယ်စွာ ရောင်းချရသည့်အပြင် စာရေးများအားလည်း တစ်ဆယ်လျှင် တစ်ကျပ်တိုးဖြင့် သွက်သွက်ကြီး ထုတ်ချေးဝံ့သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ရကား လေးငါးနှစ်အတွင်းတွင် ဘတင်သည် ကသာမြို့ပေါ်၌ အကြီးဆုံးသော ဆိုင်ရှင်ကြီးတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။ ဂျပန်တို့ကမူ လုပ်ဝံ့သလောက် ငွေရသော ခေတ်ကြီးဖြစ်သည်တွင် အထက်၌ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဘတင်၏ပွဲစားရုံမှာ ငွေသုံးလေးသောင်း ရင်းနှီးရသော ပထမတန်းစားဟိုတယ်ကြီးတစ်ခု အခြေသို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

mgyaye.com

mgyoe.com

ဘတင်သည် ငွေရှာရာ၌ လာဘ်မြင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အလျောက် မီးရထားဘူတာရုံ၊ သဘော်ဆိပ်၊ ရုံး၊ ဈေး စသောနေရာများသို့ ပွဲစားဂျပိုးများစေလွှတ်ထား၍ အပျော်အပါးနှင့် လောင်းကစားဝါသနာပါသော ခရီးသည်များကို သူ၏ ပျော်ပွဲရုံသို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့စေသည်။ ထိုခရီးသည်များ သောက်စားသုံးဖြုန်းသလောက်နှင့် လောင်းကစား၍ ရှုံးသလောက် ဘတင်က ဂျပိုးများအား ကော်မရှင်ပေးလေ့ရှိ၏။ ထိုဂျပိုးများသည် ကသာ ဗန်းမော် ကူးတို့သဘော်နှင့် ကသာ၊ သပိတ်ကျင်းကူးတို့သဘော်အပေါ်မှ ခရီးသည်များကို လမ်းညွှန်ပြရုံနှင့်ပင် နေ့တွက်ကိုက်လျက်ရှိကြလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဇော်ဟိတ်တို့သည် ရွှေဘိုမြို့မှ မီးရထားဖြင့် ဆိုက်ရောက်လာကြ၍ ဗန်းမော်ကူးတို့သဘော် မဆိုက်သေးသောကြောင့် ကသာမြို့တွင် တရုတ်ဟော်တယ်တစ်ခု၌ တည်းခိုစောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိကြသည်။ ညနေခင်းအချိန်တွင် ကမ်းနားလမ်း တစ်လျောက် လမ်းလျောက်ထွက်လာကြ၏။ ထိုအခါ ဂျပိုးတစ်ကောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ မျက်နှာကို မြင်သဖြင့် ဧည့်သည် များဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိသည်နှင့် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ခါ မျက်နှာချိုသွေးလေ၏။ ကိုဇော်ဟိတ်သည် ထိုသူ၏အမူအယာကို မကြိုက်သည်နှင့် စကားခပ်ဘိုတို ဖြတ်၍ မောင်းထုတ်လိုက်ရာ ဂျပိုးသည် ထင်ကြေးမကိုက်ကြောင်း ရိပ်မိသောကြောင့် ခပ်သုတ်သုတ်ပင် ထွက်သွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆိပ်ခံ သဗ္ဗန်တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်လျက်အတန်ကြာစကားပြောနေကြပြီးနောက် မှောင်လုနီးသည်နှင့် ကမ်းသို့တက်၍ ဈေးဘက်သို့ လျှောက်လာကြသည်တွင် မိန်းမတစ်ယောက်၏အော်သံကို ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရ၍ ကိုဇော်ဟိတ်မှာ သင့်မသင့် လျော်မလျော်ကို စဉ်းစားရန် ဝါသနာမရှိဘဲ အကူအညီတောင်းလျှင် ချက်ချင်း အကူအညီပေးချင်တတ်သည့်အလျောက် ဖျတ်ခနဲလှည့်ကာ အသံကြားရာသို့ ပြေးသွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်လေ၏။ ထို့နောက်မှာ ကျွန်ုပ်သည် ကိုဇော်ဟိတ်နောက်သို့လိုက်၍ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိသောအခါ ယခင်က တွေ့လိုက်သော ဂျပိုးသည် ကိုဇော်ဟိတ်၏ လက်ထဲတွင် ကန့်လန့်ကန့်လန့် ရုန်းလျက် အခြားဘက်၌ကား မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မိန်းကလေးမှာ ရုပ်ရည်သနားကမား၍ ဂျပိုးကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော မျက်နှာထားဖြင့် လှမ်းကြည့် နေရှာ၏။

ဟိတ်။ ။"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မိန်းကလေး ခုနက အော်သံလိုလို ကြားလိုက်ပါတယ်"

မိန်းကလေးသည် ဂျပိုးကို မရဲသော မျက်နှာဖြင့် လှမ်းကြည့်လျက် "ကိစ္စမရှိပါဘူး အစ်ကိုကြီးရှင့်၊ ကျွန်မက ရုတ်တရက်မို့လို့ လန့်အော်မိတာပါ" ဟုပြန်ပြော၏။

သို့ပါသော်လည်း ကိုဇော်ဟိတ်သည် မိန်းကလေး ဖွင့်မပြောဝံ့သဖြင့် မပြောဘဲ ထိန်ချန်ထားသည့်အဖြစ်ကို ရိပ်မိသောကြောင့် ဂျပိုးဘက်သို့လှည့်လျက် "ဟိတ်ကောင် အမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက်တည်း လမ်းသွားနေတာတွေ့တာနဲ့ မင်းက နှမချင်းမစာနာဘဲ နောက်တောက်တောက် ပြိတီတီ လုပ်မယ်ကြံတယ်ဟုတ်စ၊ ခွေးမသား သွားလိုက်စမ်း" ဟု ပြောပြောဆိုဆို ဂျပိုး၏လည်ကုတ်ကို လက်တစ်ဖက် ခါးမှ လုံချည်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ကိုင်ဆွဲပြီးလျှင် လမ်းနံဘေးရှိ သဲပုံပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်လေ၏။ ဂျပိုးသည် ယက်ကန် ယက်ကန် မြောက်ပါသွား၍ သဲပုံပေါ်သို့ ဖုတ်ခနဲကျရာမှ လူးလဲထပြီးလျှင် ပါးစပ်က တတွတ်တွတ် ကျိန်ဆဲရင်း လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်ဖြင့် ထွက်သွားလေ၏။

မိန်းကလေးသည် ကိုဇော်ဟိတ် ဗလကောင်းခြင်းကို အလွန်အားရသော မျက်နှာဖြင့် ကြည့်ပြီးနောက် "သိပ်အားကောင်းတဲ့အစ်ကိုကြီးပါလားရှင်၊ ကြည့်ရတာ ကျွန်မအားရလိုက်တာ၊ သိပ်ဆိုးတဲ့ကောင်ကလေးရှင့်၊ ကိုဘတင်ရဲ့ တပည့်ကျော်တွေပေါ့အစ်ကိုကြီးရဲ့" ဟိတ်။ ။"ထင်သားကပဲ ခုနက တစ်ခါတွေ့တုန်းက အဲဒီအိမ်သွားကြဖို့ ကပ်နှုးနေသေးတယ်"

မိန်းကလေးသည် ကိုဇော်ဟိတ်ကို ကြောက်ရွံ့သောမျက်နှာဖြင့်ကြည့်လျက် "သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့အိမ်ပါရှင် အင်မတန် ဆိုးဝါးပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီးတို့ နှစ်ယောက်ကိုမြင်ရမြင်ရချင်း ကျွန်မကို ကယ်နိုင်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲလို့ အားထားပြီး နောက်က မိအောင်လိုက်နေတုန်းမှာ ဟိုကောင်က ဝင်ရှုပ်ပြီးဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်နေပါတယ် အစ်ကိုကြီးတို့ရှင့်"

ဟိတ်။ ။"သူကဘာသိလို့ နောင့်ယှက်နေတာတဲ့တုံး၊ မိန်းကလေးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုံး"

mgyoe.com

mgyoe.com

မိန်း။ ။"ကျွန်မမှာ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခတွေ့နေပါတယ်ရှင်။ ကိုဘတင်ရဲ့ ပျော်ပွဲရုံမှာ ရောက်နေရပါတယ်"

ဟိတ်။ ။"ခုလေ ဘယ်နယ့်လဲကွယ့်၊ နားမလည်ဘူး၊ ဘာကြောင့်ဒီလိုနေရာမျိုး မိန်းကလေး ရောက် နေရတာလဲ"

မိန်း။ ။"မနေ့ညက ကျွန်မရောက်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မမှာ ကဘဲမြို့မှာ သောင်တင်နေလို့ ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်နေတုန်း မိန်းမတစ်ယောက်နှင့်တွေ့လို့ သူနဲ့ အတူနေဖို့ခေါ်သွားပြီး လက်စသတ်တော့ အဲဒီပျော်ပွဲရုံ ရောက်သွားပါတယ် အစ်ကိုကြီးရှင့်"

ဟိတ်။ ။"အို.., ဖြစ်ရလေကွယ်၊ ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် ထွက်မသွားရသလဲ၊ ဌာနကို သွားတိုင်ပါတော့လား"

မိန်း။ ။"(ငိုသံပါဖြင့်)သူတို့က ကျွန်မ ပစ္စည်းလေးတွေကို အားလုံးဝှက်ထားကြပါတယ် အစ်ကိုကြီးရှင့်။ သေတ္တာကလေးတစ်လုံးရှိတာ သူတို့ ဝှက်ထားပါတယ်ရှင့်"

ဟိတ်။ ။"ဩော်... ဒီလိုလား၊ ဒါဖြင့် အစ်ကိုကြီးတို့က ဘယ်လိုလုပ်ပေးစေချင်သလဲ"

မိန်း။ ။"ကျွန်မ အားလုံးပြောပြချင်လိုက်တာ အချိန်လည်း မရှိဘူးရှင့်။ ကြာကြာကြီးနေလို့ ကျွန်မထွက်သွားတာကို သူသိရင် ခွင့်မတောင်းဘဲ သွားရမလားဆိုပြီး ကျွန်မကို စိတ်ဆိုးမှာပဲရှင့်။ ဒါဖြင့် ဒီလို လုပ်ကြစမ်းပါ၊ ပျော်ပွဲရုံကို ရှင်တို့ လာစားကြပြီး ကျွန်မစားပွဲကိုသာ ကြိုက်တယ်လို့ ပြောတောင်းယူပါ၊ ဒီတော့မှ ကျွန်မက စားပွဲထိုးရင်း အားလုံးပြောပြပါရစေရှင့်"

ကိုဇော်ဟိတ်သည် မိန်းကလေး၏ မျက်ရည်ဝိုင်းလျက်ရှိသော မျက်လုံးများကို ငုံ့ကြည့်စဉ် ကရုဏာစိတ်ပိုလာသည့် လက္ခဏာဖြင့် ...

ဟိတ်။ ။"ကောင်းပြီ တို့လာခဲ့မယ်၊ ရောက်တော့မှ ပြောပြပေတော့။ ပြီးတော့မှ သင့်တော်သလို စီမံကြတာပေါ့"

မိန်း။ ။"ကျေးဇူးပါပဲ အစ်ကိုကြီးတို့ရှင့်၊ နေရာကိုတော့ သိကြထင်ပါရဲ့"

ဟိတ်။ ။"ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ တွေ့အောင်ရှာနိုင်ပါတယ်။ ဒါထက် မိန်းကလေးနာမည် ဘယ့်နယ့်ခေါ်သလဲ"

မိန်း။ ။"ကြည်ကြည်မေ ခေါ်ပါတယ်ရှင့်"

ထို့နောက်မိန်းကလေးသည် မှောင်စပြုနေပြီဖြစ်သော လမ်းတစ်လျှောက် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားလေရာ ကိုဇော်ဟိတ်သည် မိန်းကလေးနောက်သို့ မျက်စိတစ်ဆုံး စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ကျွန်တော့်ဘက်သို့လှည့်၍...

ဟိတ်။ ။"ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် လူပါးကြီးတစ်ယောက်ရယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး ဦးသိန်းမောင်။ သို့သော် ဒီကိစ္စမှာတော့ ကျော့ကွင်းထောင်ဖမ်းတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ တကယ့်ဒုက္ခသည် မူမှန်အစစ်ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော် ရဲရဲကြီးတာဝန်ခံဝံ့ပါတယ်"

ကျွန်ုပ်။ ။"(အိမ်ဘက်သို့လှည့်လျှောက်ရင်း) ကျုပ်တို့ တွေ့ကြရမယ့် ကိုဘတင်ဆိုတဲ့လူကတော့ဖြင့် တယ်ချို့မယ့်သူ မဟုတ်ပေဘူး ထင်တယ်ဗျို့"

ဟိတ်။ ။"ကျွန်တော့် ဝါသနာကို ဦးသိန်း မောင်ရိပ်မိပြီ မဟုတ်လား မချိုလေ သဘောကျလေဘဲ ခင်ဗျာ"

ကျွန်ုပ်တို့သည် တည်းအိမ်သို့ ဝင်၍ နွေးသောအဝတ်များလဲလှယ်ပြီးနောက် အခြားတစ်နေရာတွင် ညစာစားကြမည့်အကြောင်းကို ပေါက်ဖော်အား ပြောခဲ့၍ စက်ပန်းရပ်ဘက်သို့ လျှောက်လာကြရာတွင် ကိုဇော်ဟိတ်က "ဦးသိန်းမောင်ရေ ကျွန်တော်တွေးတဲ့အတိုင်း တည့်တည့်လျှင်တော့ ကိုဘတင်ဆိုတဲ့ လူနှင့် ကျွန်တော် ဒီကနေ့ည တစ်ချီတစ်ပွဲ စမ်းကြရလိမ့်မယ် ထင်တယ်ဗျို့" ဟုပြောလိုက်သောအသံမှာ အလွန်တရာ တင်းမာခက်ထန်လှသည်ဟု ကျွန်ုပ်သတိပြုမိပေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဇော်ဟိတ်တို့သည် တိမ်တစ်လုံးဘတင်၏ ခေတ်ဆန်းပျော်ပွဲရုံသို့ ဝင်သွားကြသောအခါ ဓာတ်စက်က ဓာတ်ပြားတစ်ချပ် ဖွင့်ထားသဖြင့် တစ်ရုံလုံး ဆူညံလျက်ရှိလေ၏။ ခေတ်ဆန်းပျော်ပွဲရုံမှာ ခြောက်ခန်းနှစ်ထပ်တိုက်ဖြစ်၍ တစ်ဖက်တွင် ဘိလိယက်ခုံဖွင့်ထားလျက် အခြားဖက်တွင် စားစရာအမျိုးမျိုးနှင့် အရက်အမျိုးမျိုး ရောင်းချလေသည်။ အရက်အမျိုးမျိုးဆိုသော်လည်း အများအားဖြင့် တော်အရက်နှင့် ဦးရေမျှသာဖြစ်၍ အဖိုးနှင့်လှအောင် ပေးနိုင်သူများသာလျှင် နိုင်ငံခြားအရက်နှင့် ဘီယာများ ရနိုင်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တံခါးဝက ရုပ်ကြည့်လိုက်ကြရာတွင် ခန်းမကြီးထဲ၌ စားပွဲကြီးနှစ်ခုနှင့် ကုလားထိုင်များ ခင်းကျင်းထားသည်ကို မြင်ရ၍ နံဘေးတစ်ဖက်တွင်ကား စားပွဲထိုင်ရန် အခန်းငယ်ကလေး သုံးခန်းကန့်ထားသည်ကို တွေ့ရပေ၏။ အခန်းငယ်ကလေးများအတွင်းက လူများကို ကျွန်ုပ်တို့ မမြင်နိုင်သော်လည်း ခန်းမ

mgyoe.com

mgyoe.com

ကြီးအတွင်းရှိစားပွဲကြီးနှစ်ခုအနက်တစ်ခုတွင် ကာလသားလေးငါးယောက် ထိုင်လျက်ရှိကြ၍ အခြားစားပွဲတွင် မိန်းကလေး သုံးလေးယောက် ခါတ်စက်ဖွင့်လျက် ရှိကြလေ၏။ အခန်း၏ တစ်ခုသောထောင့်၌ကား ပျော်ပွဲစားရုံဖိုင်ရှင် ဘတင်သည် ရွက်ဖျင်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ဆေးပြင်လိပ်ကြီးကို ခဲလျက် ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဝင်လာသောခဏ၌ ကာလသား တစ်ယောက်သည် အခြားစားပွဲ၌ ထိုင်လျက်ရှိသော မိန်းကလေး လေးယောက်အနက် ကြည်ကြည်မေကို လှမ်း၍ စကားပြောလိုက်ရာ ကြည်ကြည်မေသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို မြင်သဖြင့် ထိုသူအား စကားပြန်မပြောဘဲ ကျွန်ုပ်တို့အား ရွှင်ပြသော မျက်နှာဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။ ကာလသားများကမူ သူ့အား စကားတုံ့ပြန်ပြောဖော် မရချေဆဲလော်ဟု ဒေါသောင်းသောင်းမျက်နှာဖြင့် ငေးကြည့်နေလေ၏။

ထိုခဏတွင် ဆိုင်ရှင်ဘတင်သည် လူကြီး လူကောင်းများ ရုပ်လက္ခဏာရှိသော ကျွန်ုပ်တို့ကို မြင်သဖြင့် ခရီးဦးကြိုပြုဆဲဆဲဟု ထိုင်ရာမှထလာ၍ "ကြွပါခင်ဗျာ ဟိုဘက်မှာ အခန်းတစ်ခန်း အားနေပါတယ်၊ ဘာအလိုရှိပါသလဲ၊ လိုချင်တာရနိုင်ပါတယ်၊ ဝိစကီလည်းရှိ၊ ဘရန်ဒီလည်းရှိ၊ ဘီယာလည်း ရှိပါတယ်ခင်ဗျ" ဟု သွက်လက်စွာ ပြောလေရာ ကိုဇော်ဟိုတ်သည် ဣန္ဒြေကြီးသော မျက်နှာဖြင့် ဆိုင်ရှင်ကိုကြည့်လျက် "အားတဲ့အခန်း လိုက်ပြစမ်း" ဟု အမိန့်ပေးလေ၏။

အခန်းငယ် တစ်ခုအတွင်း ကျွန်ုပ်တို့ ထိုင်မိကြသည်တွင်ကိုဇော်ဟိုတ်သည် ဝိစကီနှစ်ခွက်နှင့် စားစရာများမှာထားသဖြင့် ဆိုင်ရှင်က "ကျွန်တော့်ဆိုင်မှာ မိန်းကလေးစားပွဲထိုးတွေရှိပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဟိုအထဲက ဘယ်သူ့ကို သဘောကျပါသလဲ" ဟု စပ်ဖြဲဖြဲမျက်နှာဖြင့် မေးရာတွင် ကိုဇော်ဟိုတ်က "လည်ပင်းမှာ မာဖလာကလေးပတ်ထားတဲ့ မိန်းကလေး လွတ်လိုက်စမ်း" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဆိုင်ရှင်သည် ရုတ်တရက် မသွားသေးဘဲ ရှင်ပြုးသော မျက်နှာနှင့် ကိုဇော်ဟိုတ်ကို ကြည့်လျက် "စားသောက်ပြီးပျော်ပျော်ပါးပါးနေချင်ကြလို့ ရှိရင်လည်း..." ဟိုတ်။ ။"ကျုပ်ခိုင်းတာ မြန်မြန်လုပ်စမ်းပါ"

ဆိုင်ရှင်ဘတင်မှာ ဤကဲ့သို့ စကားထန်ထန်ပြောခြင်းကို မခံရဖူးသောကြောင့် ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်သွားသော်လည်း ကိုဇော်ဟိုတ်၏ မျက်နှာထားကို ရှိန်သည်နှင့် ဒေါသကို ချုပ်သိမ်း၍ အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

ထို့နောက် ဆိုင်ရှင်သည် တပည့် တစ်ယောက်အား ကျွန်ုပ်တို့မှာထားသော စားစရာများကို ပြင်ဆင်ခဲ့ရန် အမိန့်ပေးပြီးနောက် ကာလသားတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောလျက်ရှိသော ကြည်ကြည်မေအနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ စကားတီးတိုးပြောလိုက်သည်တွင် ကြည်ကြည်မေသည် ထိုင်ရာမှထ၍ လိုက်လာခဲ့ရာ ကာလသားလည်း မျက်စောင်းထိုးလျက်ကျန်နေရစ်လေသည်။

ဘတင်နှင့် ကြည်ကြည်မေတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ အခန်းသို့ လျှောက်လာကြစဉ် ဘတင်က ပြိတိတိပြောလိုက်သော စကားကို ကြည်ကြည်မေက မည်ကဲ့သို့ ပြောလိုက်သည်မသိ ဘတင်မှာ ရုတ်တရက် ဒေါပွဟန်ဖြင့် ကြည်ကြည်မေ၏ လက်မောင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းကိုင်တွယ်မည်ပြုပြီးမှ ကိုဇော်ဟိတ်နှင့် မျက်လုံးချင်းဆိုင်မိကြသဖြင့် လက်ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်လေ၏။ အခန်းငယ်အတွင်းသို့ ရောက်ကြသောအခါ ဘတင်က "ကိုင်း ... ဟောဒီက နောင်ကြီးများကို အသုံးတော်ခံမယ့် ကြည်ကြည်မေပါတဲ့ ခင်ဗျာ ..."ဟု ပြောလိုက်ရာ မိန်းကလေး၏ ပါးကို လိမ်ဆွဲလိုက်ရာ ကြည်ကြည်မေသည် ကိုင်ထားသော စီကရက်မီးဖြင့် ဘတင်၏ လက်ကို ဆတ်ခနဲ ထိုးလိုက်လေ၏။

ကိုဇော်ဟိတ်သည် မိန်းကလေး၏ သတ္တိကို သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မောလျက်ရှိရာ ဘတင်သည် "အလိုလေးဗျ"ဟု အော်၍ မီးထိသော လက်ချောင်းများကို ပါးစပ်တွင်ငုံလျက် ကြည်ကြည်မေအား ချက်ချင်းသတ်ပစ်လိုက်တော့မည့် မျက်နှာမျိုးဖြင့် စိန်းစိန်း ကြည့်နေလေ၏။ ကြည်ကြည်မေမူကား ရုတ်တရက် ပြုမိပြုရာ ပြုလိုက်မိခြင်းအတွက် ထိတ်လန့်သည်နှင့် ကိုယ်ကလေး ခပ်ရိုရို လုပ်နေရှာ၏။

ဟိတ်။ ။"ဟေ့လူ ... ဝိစကီနှစ်ခွက်ဘယ်မှာလဲ"

တင်။ ။(ချာကနဲလှည့်၍)"ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုဘာမှတ်နေသလဲ၊ ကျုပ်က ဆိုင်ရှင်ဗျ၊ ကူလီမဟုတ်ဘူး"

ဟိတ်။ ။(မထိတရိမျက်နှာမျိုးဖြင့်)"ဩော်... ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ဟေ့ .... ဆိုင်ရှင် ကျုပ်မှာထားတဲ့ စားစရာတွေ

mgyoe.com

mgyoe.com

ဘယ်မှာလဲ"

ထိုအခါ တိမ်တစ်လုံးဘတင်သည် နဖူးကြောကြီးများ ထင်းလာ၍ အောက်နှုတ်ခမ်းကို သွားဖြင့် ခဲပြီးလျှင် ကိုဇော်ဟိတ်အား စားတော့ဝါးတော့မည့် မျက်နှာမျိုးဖြင့် ပြူးကြည့်နေပြီးမှ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကိုဇော်ဟိတ်၏ ထွားကျိုင်းသော ကိုယ်ကာယကြီး၌တည်ရှိသော တန်ခိုးသတ္တိထူးအတွက်ကြောင့် အခြားလူများစိတ်၌ ကြောက်ရွံ့ခဲ့ကြဖူးသည့်နည်းတူ အားမတန် မာန်လျော့ဆိုသော အမူအရာမျိုးဖြင့် ရှိတို့တို့ဖြစ်သွားသည်ကို ကျွန်ုပ်မြင်လိုက်ရလေသည်။ နောက်ဆုံး၌ ဘတင်သည် ဆုပ်ထားသော လက်သီးကို တစ်ဖန်ဖြည်ချ၍ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွားပြီးလျှင် ကိုဇော်ဟိတ် မှာထားသော ဝီစကီကို ဖန်ခွက်ထဲသို့ ငဲ့ထည့်နေလေရာ ကြည်ကြည်မေလည်း ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်ချလိုက်၍ ကိုဇော်ဟိတ်လည်း ခပ်ဖြည်းဖြည်းရယ်မောလေ၏။

မေ။ ။"ရှင်တို့ကို ဖဲကစားဖို့ ကျွန်မ နှူးပေးရမယ်တဲ့ရှင်။ ကျွန်မကမလုပ်ချင်ဘူးပြောလို့ သူကစိတ်ဆိုးတယ်။ အစ်ကိုကြီးတို့ လာကြတာ ကျွန်မအားရှိ လိုက်တာရှင်။ ဒီအိမ်မှာနေရတာ ကျွန်မဖြင့် သိပ်ကြောက်နေတော့တာဘဲ"

ထိုခဏတွင် ဘတင်သည် ဝီစကီနှင့် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၍ ဖန်ခွက်များကို စားပွဲပေါ်တွင် ဆောင့်ချလျက် "ရော့ တစ်ခွက် ဆယ့်ငါးကျပ်ပဲ၊ ကြိုက်ရင် သောက်" ဟု ပြော၏။ ဆိုင်ရှင်ဘတင်မှာ စားစရာများကို တပည့်များနှင့် လွှဲထားသော်လည်း နိုင်ငံခြားအရက်ကိုမူ ခွက်ဖြင့် ကိုယ်တိုင်ချပေးလေ့ရှိ၏။

ဟိတ်။ ။(တည်ငြိမ်သောမျက်နှာထားဖြင့်) "စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောပါကိုယ့်လူ။ ဆိုင်လုံးကျတ်ဝယ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဝီစကီနှစ်ခွက်ဖိုးပြောမှပေါ့"

တင်။ ။"သဘောကျရင်သောက်၊ သဘောမကျရင် ထွက်သွားနိုင်တယ်"

ဟိတ်။ ။"ထွက်သွားတာကတော့ ကျုပ်သွားချင်တဲ့အချိန်ကျတော့ သွားမှာဘဲ။ အရက်ဖိုးကတော့ ရော့ နှစ်ခွက်အတွက် တစ်ဆယ် ကြိုက်ရင်ယူသွား၊ မကြိုက်ရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်ယူသွားပြီး သောက်ချင်သောက် သွန်ပစ်ချင်ပစ် သဘောရှိပဲ"

တိမ်တစ်လုံးဘတင်သည် စားပွဲပေါ်တွင် ခြေတင်ကာ ကုလားထိုင်တွင် ခပ်ယိုင်ယိုင်မှီထိုင်နေသော ကိုဇော်ဟိတ်၏ မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ပြီးမှ ဆယ်တန်စက္ကူကို ကောက်ယူ၍ ပါးစပ်က တတွတ်တွတ် ရေရွတ်ကာ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

ဘတင်သည် ကိုဇော်ဟိတ်နှင့် နှစ်ကြိမ်ဆိုင်ခဲ့ရာ နှစ်ကြိမ်လုံး အရေးနိမ့်ခဲ့သည့်အဖြစ်ကို သူသိသည်။ ဆိုင်ရှင်ဘတင်မှာ မိုးလားကဲလား စကားပြောတတ်သည့် အရက်မူးသော လူမိုက်ဆိုသူများနှင့် အကြိမ်ကြိမ်ရင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးရာတွင် အနိုင်ရခဲ့သည်သာ ဖြစ်သော်လည်း မထီတရီ ခပ်အေးအေး အမူအယာဖြင့် အထက်မှ ပိုင်ပိုင်စကားပြောတတ်သည့် ကိုဇော်ဟိတ်ကဲ့သို့သော လူမျိုးကို မကြုံဖူးသဖြင့် နားမလည်အောင်ဖြစ်နေပြီးလျှင် မလှန်ဝံ့ဘဲ ရှိနေလေတော့သည်။ ဤကဲ့သို့ အရေးနိမ့်ခြင်းကို စိတ်ထဲက အတိအလင်း ဝန်မခံနိုင်သဖြင့် တော်လှန်မည်ဟု ကြံစည်မိသော်လည်း ကျော်ထဲက စိမ့်သလိုလို၊ နှုတ်က ဆွံ့သလိုလို ဖြစ်သည်နှင့် လျော့၍သာ ခံနေရလေတော့သည်။ မိမိဆိုင်အတွင်း၌ လူတစ်ယောက်က ဟန်ကြီးပန်ကြီး လုပ်ခြင်းခံရလိမ့်မည်ဟု ကြိုတင်ပြောထားခဲ့ပါလျှင် ဘတင်သည် ထိုကဲ့သို့ ပြောသောလူကိုကိုင်၍ ဆောင့်ကောင်း ဆောင့်ပေလိမ့်မည်။ ခွေးဆိုးသည် မကြောက်တတ်သော လူတစ်ယောက်၏ ဘုန်းရှိန်ကို မလှန်နိုင်ဘဲ ဦးခေါင်းလျှိုး ရသကဲ့သို့ ဘတင်မှာလည်း မလျှိုးချင်ဘဲလျက် လျှိုးနေရလေတော့သည်။ သို့ရာတွင် နောက်တစ်ကြိမ် လူကျယ်လုပ်ခြင်းခံရပါမူကား မိမိကိုယ်တိုင်ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်မည်ဟု ကြုံးဝါးသံများကို ကျွန်ုပ်ကြားမိလေ၏။

ထိုအတောအတွင်း ကျွန်ုပ်တို့သည် အစိမ်းကြော်နှင့် ထမင်းစားရင်း ကြည်ကြည်မေအား ကိုဇော်ဟိတ်က အားပေးစကားပြောလျက်ရှိ၏။

ဟိတ်။ ။"**အစ်ကိုကြီးတို့ ရှိတယ်၊ ဘာမှမကြောက်နဲ့နော် မိန်းကလေး၊ ဟောဟိုက ဦးသိန်းမောင်တဲ့၊ ရန်ကုန်ကပဲ၊ ကျုပ်က ကိုဇော်ဟိတ်တဲ့။** ကိုင်း.... ဒီလိုနေရာမျိုးကို မိန်းကလေး ဘယ်လိုရောက်လာရသလဲ ပြောပြစမ်း။ ပြီးတော့မှ ဘယ်ပုံစီမံရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ စဉ်းစားမယ်"

ကြည်ကြည်မေသည် ကိုဇော်ဟိတ်အား အလွန်ကြည်ညိုလေးစားသော မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်နေပြီးမှ

mgyoe.com

မေ။ ။"ကျွန်မအကြောင်းကို အစ်ကိုကြီးတို့ သိရရင်တော့ သိပ်မိုက်တဲ့ကောင်မလေးလို့ ဆိုကြမှာဘဲ"
ဟိတ်။ ။"ငယ်ရွယ်တဲ့လူဆိုတာ မှားတဲ့အခါမှာ မိုက်မိတဲ့အခါ မိုက်မိကြတာပေါ့ကွယ်။ မိန်းကလေးက ဒီအရပ်သူမဟုတ်ဘူး ထင်တယ်"
မေ။ ။"မဟုတ်ပါဘူးအစ်ကိုကြီး၊ စစ်ကိုင်းမြို့ ခဝါရုံရပ်ထဲကပါ။ မိဘများလည်း ရှိကြပါတယ်" ဟုပြောရင်း မိန်းကလေးသည် မိဘများကို လွမ်းဆွတ်ဟန်ဖြင့် ငိုယိုလေ၏။ ကိုဇော်ဟိတ်က ချော့မော့အားပေးသဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ပြောပြ၍ ကျွန်ုပ်တို့ ကြားသိရသော အဖြစ်မှာကား ...

ကြည်ကြည်မေမှာ ဘိုင်စကုတ်အလွန်ကြိုက်တတ်သူဖြစ်၍ ရုပ်ရည်ကလေးလည်း သနားကမား ရှိသည့်အလျောက် ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ရည်မှန်းခဲ့ကြောင်း တစ်နေ့သ၌ ရန်ကုန်မြို့မှ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီတစ်ခုသည် စစ်ကိုင်းတံတားကြီးပါသော ဇာတ်ကားတစ်ကားရိုက်ကူးလိုသည်နှင့် စစ်ကိုင်းမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ကြောင်း၊ ဝါသနာအိုးဖြစ်သော ကြည်ကြည်မေသည် ထိုရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီမှ ဒါရိုက်တာလုပ်သူနှင့် အသိအကျွမ်းဖွဲ့၍ မိမိဆန္ဒကိုပြောပြရာ ဒါရိုက်တာက တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပေးပါမည်ဟု ပြောပြပြီးလျှင် ဇာတ်ကွက်တစ်နေရာတွင် မိန်းမကြမ်း (လက်ထောက်ဇာတ်လိုက်အဖြစ်)ဖြင့် စမ်းသပ်လေ့ကျင့်စေကြောင်း၊ မျှော်လင့်ချက်ရှိသည်ဟု ဒါရိုက်တာက ပြောရာတွင် ကြည်ကြည်မေသည် သဘောတူမည်မထင်သော မိဘများကိုပင် မတိုင်ပင်ဘဲ အိမ်မှ တိတ်တဆိတ် ထွက်လာခဲ့၍ ထိုဘိုင်စကုတ်အဖွဲ့နှင့်အတူ စွန့်စားလိုက်ပါသွားကြောင်း၊ မန္တလေးမြို့သို့ ရောက်သောအခါ ဇာတ်အဖွဲ့တစ်ခုနှင့် တွေ့ဆုံ၍ စစ်ကိုင်းမြို့မှ ယိမ်းသူမတစ်ယောက်နှင့် ဆုံ စည်းမိရာတွင် ဘိုင်စကုတ်အဖွဲ့ကို စွန့်ခဲ့ပြီးလျှင် ဇာတ်အဖွဲ့နှင့်အတူ ကသာသို့ လိုက်ပါသွားကြောင်း၊ ငယ်စဉ်ကတည်းက အကအခုန်တတ်သဖြင့် ယိမ်းအဖွဲ့တွင် ယိမ်းသူမတစ်ယောက်အဖြစ် ပါဝင်ကပြခဲ့ကြောင်း၊ ကသာမြို့သို့ ရောက်ကြ၍ ပွဲလေးငါး ချိုကပြပြီးနောက် ဇာတ်ဆရာသည် ရသမျှငွေများကို တစ်ယောက်တည်း သုတ်ပြေး၍ ဇာတ်အဖွဲ့ဝင်များကို ပစ်ထားသောကြောင့် တစ်ဖွဲလုံး သောင်တင်လျက်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း စစ်ကိုင်းမှ ယိမ်း သူမနှင့် ကြည်ကြည်မေတို့ နှစ်ယောက်တစ်တွဲကျန် ရစ်ခဲ့သည့်အနက် စစ်ကိုင်းသူမှာ ဖြစ်ရာဘဝပျော်တော့ မည်ဆို၍ ထိုပျော်ပွဲစားရုံတွင် ကျေနပ်စွာ နေထိုင်လျက်ရှိ ရာ ကြည်ကြည်မေသည်သာလျှင် **မိဘရပ်ထဲ** ပြန်လို သောစိတ်ဖြင့် နေ့စဉ် **ကြေကွဲလွမ်းဆွ**တ်လျက်ရှိကြောင်း ကို ပြောပြသဖြင့် ကြားသိရ**လေသည်**။ မိန်းကလေး နှစ် ယောက်ကို ပျော်ပွဲစား**ရုံသို့ခေါ်ခဲ့**သော မိန်းမမှာ ဘတင် ၏ ပွဲစားဖြစ်**ကြောင်းလည်း** သိရှိရလေသည်။

ကြည်ကြည်**မေသည်** မိမိ၏အဖြစ်အပျက်များကို ကျွန်ုပ်တို့အား ပြန်ပြောင်းပြောပြပြီးသည့်အဆုံး၌ ဝမ်းနည်းရှာသဖြင့် ရှိုက်ကြီးတငင်ငင်ငိုယိုလျက်ရှိရာ ကိုဇော်ဟိတ်မှာလည်း နှမချင်းစာနာသည့် လက္ခဏာနှင့် ကြင်နာသနားတတ်သော မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်နေလေ၏။
ဟိတ်။ ။"ကဲကောင်းတယ်ကွယ် မိန်းကလေး၊ တို့နှင့်တွေ့တာ မင်းသိပ်ကံကောင်းတယ်"

ကိုဇော်ဟိတ်သည် စားစရာများ စားသောက်ပြီးဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိသောက်ရင်း ကြည်ကြည်မေအားစိုက်ကြည့်ကာ စဉ်းစားစိတ်ကူးနေလေ၏။
ဟိတ်။ ။"ဒီလိုလုပ်ကြစို့ မိန်းကလေး၊ မင်းပစ္စည်းကလေးတွေ ဆိုတာတော့ မတတ်နိုင်ဘူး ထားပစ်ခဲ့ပေတော့၊ လူကိုသာ ကိုယ်လွတ်ရုန်းဖို့ ကြိုးစားကြရတော့မှာပဲ"
မေ။ ။"ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ အစ်ကိုကြီး"
ဟိတ်။ ။"လုပ်ဆို တို့နှင့်လိုက်ခဲ့ပေတော့ အပြင်ရောက်တော့မှ သင့်တော်တဲ့တစ်အိမ်ရှာပြီး အပ်ထားရတော့မှပဲ"

ကြည်ကြည်မေမှာ ဝမ်းသာသောမျက်နှာ ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာပြီးမှ ဦးခေါင်းကို ယမ်းလေ၏။
မေ။ ။"မဖြစ်ဘူးထင်တယ် အစ်ကိုကြီး၊ ဟိုတစ်နေ့က ကယ်တင်ခြင်းတပ်ကဆိုလား ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက် လာပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားတာ၊ ကိုဘတင်က သူ့တပည့် လူမိုက်နှစ်ယောက်လွှတ်လိုက်ပြီး ဗိုလ်ကြီးကိုလည်း ခေါင်းရိုက်ခွဲခဲ့သေး၊ မိန်းကလေးကိုလည်း ပြန်ခေါ်သေးတယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့"
ဟိတ်။ ။"တို့ကို ခေါင်းရိုက်ခွဲခံရမှာ မင်းက စိုးရိမ်သလား"
မေ။ ။"ကျွန်မ အဖိုးမတန်ပါဘူးအစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ကျွန်မလို ကောင်မလေးမျိုးအတွက် အစ်ကိုကြီးတို့ လူအဖိုး

mgyoe.com

mgyi e . com

တန်တွေ ဒုက္ခမခံထိုက်ပါဘူး"

ကိုဇော်ဟိတ်သည် ကြည်ကြည်မေ၏ စကားကို ကြားရသည်တွင် သူ၏ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်အစအနများ ပေါက်ထွက်လာ၍ လက်ကိုင်ပဝါကိုထုတ်ကာ မျက်နှာကို သုတ်လေ၏။

ဟိတ်။ ။"တော်ပါပေကွယ် မိန်းကလေး တယ်သိတတ်ပေတာ့ပဲ၊ တို့အတွက် မပူပါနှင့်ကွယ် ကယ်တင်ရေးတပ်က ဗိုလ်ကို ရိုက်ဝံ့ပေမဲ့ မင့်လူတွေ တို့ကို မလုပ်ဝံ့ပါဘူး၊ လုပ်လို့ရှိရင်လည်း တွေ့ကြသေးတာပေါ့"

ထို့နောက် ကိုဇော်ဟိတ်သည် စားစရာများအတွက် စာရင်းရှင်းရန် အသံပြုလိုက်ရာ ဆိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် ဝင်မလာဘဲ တပည့်တစ်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်သဖြင့် ကျသင့်ငွေကို ရှင်းပေလေ၏။ ထိုသူထွက်သွားသောအခါ ကိုဇော်ဟိတ်သည် ထိုင်ရာမှ ထ၍ "ကိုင်း....လာ လိုက်ခဲ့" ဟုဆိုကာ အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာပြီးနောက် အိမ်ပြင်သို့ ထွက်မည်ပြုလေရာ ကြည်ကြည်မေမှာ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်နေပြီးမှ ထလိုက်သွားသဖြင့် ကျန်ပဲက နောက်ဆုံးမှ လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။

ထိုခဏာ၌ ဆိုင်ရှင်ဘတင်သည် ရွက်ဖျင်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိရာ "ဗျို့ ဆရာတွေ ကောင်မလေးကို ခင်ဗျားတို့က ဘယ်ထုတ်သွားမလို့လဲ"ဟု ဆိုကာ ကပျာကယာ ပြေးလိုက်လာ၍ အပေါက်ဝက ဆီးတားလေ၏။ ရှေ့ခန်း၌ပိုကာဆွဲလျက်ရှိသော လူများသည် ဖဲများကို ချထား၍ ကျန်ပ်တို့ရှိရာသို့ မျှော်ကြည့်နေကြလေရာ ကြည်ကြည်မေမှာ ကြောက်လန့်သော အမူအယာဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးတုန်လှုပ်ကာ ကျန်ပ်ရှိရာသို့ ကပ်လာ၍ ကိုဇော်ဟိတ်ကို မော့ကြည့်နေလေ၏။

ဟိတ်။ ။"(တုန်ယင်ခြင်း အလျှင်းကင်းသော အသံဖြင့်)

"ဟေး ... ကိုဘတင် မဆိုင်ရာမှာ ဝင်မရှုပ်နဲ့နော်၊ ဒီမိန်းကလေးနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ ဖယ်လိုက်ပါထိသွားမယ်နော် ဒါဘဲ"

စင်စစ်မှာ ဆိုင်ရှင်ကိုဘတင်သည် သတ္တိခေသော လူတစ်ယောက်မဟုတ်ချေ။ ခပ်စောစောကမူ ရန်ဖြစ်သည့်လမ်းစ ရာမတွေ့သဖြင့် အံ့အားသင့်ကာခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်လေရာ ဤကဲ့သို့ ဇွတ်အတင်းလုပ်ခြင်းမျိုးမှာမူ သူတွေ့နေကျကိစ္စမျိုးဖြစ်သဖြင့် နောက်ဆုတ်ဖို့ စိတ်မကူးချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကသာမြို့သည် သူ၏ "နယ်"ဖြစ်သည့်အပြင် အိမ်မှာလည်း သူ၏ အိမ်ဖြစ်၍ ဂင်တိုတိုနှင့် ဗလကောင်းသူတစ်ယောက်လည်းဖြစ်ပေသောကြောင့်တည်း။

တင်။ ။"ထိသွားမတဲ့ သဘောကျတယ် ကွာ ဟား ဟား ဟား ဟား"

ပိုကာဝိုင်းကလူများသည် ရောယောင်ကာ ရယ်မောကြရာမှ ရုတ်ခနဲ ရယ်သံရပ်စဲသွားလေတော့၏။ အကြောင်းမူကား ကိုဇော်ဟိတ်၏လက်သီးသည် ဘဘင်၏ မေးစွန်းကို အောက်မှ ပင့်၍ ကော်သတ်ဝိုက်သဖြင့် "ခွပ်"ခနဲ အသံကြားလိုက်ကြရပြီးနောက် ဘတင်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးဆီသို့ ကျမ်းပြန်ထိုးလဲသွား၍ စားပွဲအောက်တွင် ပက်လက်လန်လျက် မလှုပ်ရှားနိုင်ဘဲ ငြိမ်ဝပ်စွာ ရှိနေသောကြောင့်ပေတည်း။

ထို့နောက်ကိုဇော်ဟိတ်သည် ပျော်ပွဲရုံအပေါက်မှ ထွက်လာခဲ့၍ ကြည်ကြည်မေနှင့် ကျန်ပ်တို့သည် သူ၏နောက်က ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်လာခဲ့ကြလေရာ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ အနှောင့်အယှက်မပြုဘဲ ကြောင်တောင်တောင် ငေးလျက် ကြည့်နေရစ်ခဲ့ကြလေ၏။

လမ်းခရီး၌ ...

ဟိတ်။ ။"ထင်သထက် ပိုချောင်သေးတယ်ဗျို့ ဦးသိန်းမောင်၊ သို့သော် ဟိုကောင်သတိရလာရင်တော့ ကျွန်တော်တို့အပေါ် ဖြဟ္ဓ်စိုရ်ပွားမယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူး"

ကျန်ပ်တို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာကြ၍ လမ်းကွေ့သို့ ရောက်သဖြင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည်လိုက်ရာ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မမြင်ရဘဲ တစ်လမ်းလုံး ရှင်းလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အတော်စိတ်အေးမိ၏။ ဈေးထောင့်သို့ ရောက်ကြသောအခါ ဘယဆေးသည် ဆရာကြီး လင်မယားအိမ်သို့ ဝင်ကြ၍ ကြည်ကြည်မေအား တစ်ညတာမျှ တည်းခိုခွင့်ပြုရန် ခွင့်ပန်ရင်း ဆယ့်နှစ်နှစ်သမီးအရွယ်ခန့်ရှိ မြေးကလေးအား ကိုဇော်ဟိတ်က ငွေတစ်ဆယ် မုန့်ဖိုးပေးသည်တွင် အဘိုးကြီးလင်မယားတို့သည် ကြည်ဖြူစွာ သဘောကျလက်ခံကြလေ၏။ ထို့နောက် ကိုဇော်ဟိတ်က နံနက်စောစော လာ၍ ရှေ့အဖို့ မည်သို့ စီစဉ်ရမည်ကို စိတ်ကူးလာခဲ့မည်ဖြစ်ကြောင်း မှာထား နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ကျန်ပ်တို့သူတို့အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

ဟိတ်။ ။"တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ ဦးသိန်းမောင်၊ ခမျာမှာ

mgyi e . com

mgyoe.com

ကျွန်တော်တို့နှင့် မတွေ့ရင်တော့ ပျက်စီးရှာတော့မှာ ဧကန်ပဲ မိန်းကလေးဟာက"

ကိုဇော်ဟိတ်စကားမဆုံးမီ ကျွန်ုပ်၏လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ နောက်သို့ လှည့်လျက် "ကြည့်စမ်းဗျို့ ဦးသိန်းမောင် သေသေချာချာ ဟောဟို သစ်ပင် အောက်မှာ ကြည့်လိုက်စမ်း ဘာမြင်သလဲဗျို့"

ကျွန်ုပ်သည် ကိုဇော်ဟိတ်ညွှန်ကြားသည့် သစ်ပင်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အကောင်အထည်ကို မမြင်ရဘဲ လမ်းပေါ်၌ လူရိပ်ကဲ့သို့ထိုးထွက်နေသည်ကိုတွေ့မြင်ရလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် သစ်ပင်ရိပ်ရာသို့ ပြန်ဆုတ်ကာ ထိုမှ ဤမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုပါသော်လည်း လူစလူနမတွေ့ရသည်နှင့် အထင်မှားခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု အောက်မေ့၍ တည်းခိုသော တရုတ်ဟိုတယ်သို့ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် အဘိုးကြီးလင်မယားအိမ်သို့ သွားကြသောအခါ ကြည်ကြည်မေမှာ ထိုအိမ်၌ မရှိတော့ချေ။ စုံစမ်းသဖြင့် သိရှိရသည်မှာကား ယမန်ညဉ့်က ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်သွားပြီးနောက်များမကြာမီအတွင်း လူတစ်ယောက် ရောက်လာ၍ "ရွှေမျက်မှန်နှင့် ဆရာကြီးက အခေါ်လွှတ်လိုက်သည်" ဟုပြောသည်တွင် မိန်းကလေးမှာ ကိုဇော်ဟိတ်က စေလွှတ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်သောကြောင့် ချက်ချင်း ဆင်းလိုက်သွားကြောင်းသိရှိရလေ၏။

ဟိတ်။ ။(နဖူးကို လက်သီးဖြင့်ထုလျက်) "သောက်ကျိုးနည်းပါပြီဗျာ ဦးသိန်းမောင်၊ ကျွန်တော်တို့ တည်းတဲ့နေရာကို ခေါ်သွားလို့လည်း မလျော်တာနဲ့ ထားပစ်ခဲ့မိတာ၊ သောက်ကျိုးနည်းကုန်ပါပြီကောဗျာ၊ ဟိုခွေးမသား လက်ထဲ ပြန်ရောက်သွားရှာပြီဗျာ"

ကျွန်ုပ်။ ။"ပုလိပ်ကိုသွားတိုင်ရရင် မကောင်းဘူးလားဗျာ"

ဟိတ်။ ။"ဒီလိုခေတ်ကြီးမျိုးမှာ ပုလိပ်က ဒီအမှုမျိုးလောက်စာကို ဘာအရေးယူမှာလဲဗျာ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ကလည်း အခိုင်အမာ ဘာတစ်ခုမှ ပြနိုင်တာမှ မရှိဘဲကဘဲ မဖြစ်ဘူး ဦးသိန်းမောင်၊ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် ဆောင်ရွက်မှ ဖြစ်မယ်။ ဘယ်နယ်လဲ သဘောတူရဲ့လား"

ကျွန်ုပ်။ ။"စိန်လိုက်ဗျာ ဘယ်လိုစပြီး အလုပ် လုပ်မလဲ"

ဟိတ်။ ။"ဘယ်လိုစဆို တိမ်တစ်လုံးဘတင်နှင့် သွားတွေ့ကြတဲ့ ဆီက စရုံပေါ့"

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပျော်ပွဲစားရုံသို့ ဝင်ကြသောအခါ အခန်းကလေးများတွင် စည်သည်များမရှိကြသော်လည်း ခန်းမကြီးထဲ၌ ဖောင်ကြိုးသမားနှင့်တူသော လူလေးငါးယောက်တို့ အရက်သောက်လျက်ရှိကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကိုဇော်ဟိတ်သည် စားပွဲကို တုတ်ကောက်ဖြင့် ခေါက်လျက် "ဟေး ... ဘယ်သွားကုန်ကြသလဲ ဘိုင်ချွတ်ကရား" ဟူ၍ ဘိုဆန်ဆန် ငေါက်ခေါလိုက်ရာတွင် ဆိုင်ရှင်ဘတင်သည် နောက်ဖေးဆောင်ဆီမှ ထွက်လာ၍ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို မြင်သဖြင့် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည့်တိုင်အောင် အံ့အားသင့်သွား၏။ ထို့နောက် ယမန်နေ့ ညဉ့်ကအဖြစ်အပျက်ကြောင့် ဒေါသထွက်ဟန်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ခု ပြုလိုက်တော့မည်ကဲ့သို့ ဟန်ပြင်လိုက်သေး၏။ သို့ရာတွင် ကိုဇော်ဟိတ်၏ အေးစက်စက်ဖြင့် ငြိမ်သက်တည်ကြည်သောမျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်တွင် ဘလစ်ကို ဆွဲတတ် သော ခွေးဆိုးသည် တင်းတင်းရပ်၍ ခံသော လူနှင့် တွေ့သောအခါ ရှေ့သို့ မတိုးဝံ့ဘဲ တန့်ရပ်နေခြင်းကဲ့သို့ ကိုယ်ဟန်အမူအယာ ပြောင်းလဲ၍ "ဒီအချိန် အရက်မရောင်းဘူး "ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်လေ၏။

ဟိတ်။ ။"အရက်သောက်မယ်လို့ ဘယ်သူ ကပြောသေးလို့လဲ"

တင်။ ။"စားစရာလည်း ဒီအချိန်မရသေးဘူး"

ဟိတ်။ ။"ဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ ကိုယ့်လူမေးစေ့ ဘယ့်နယ့်နေသေးလဲ"

တင်။ ။"သွားကြဗျာ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ဆိုင် မလာကြနဲ့"

ဟိတ်။ ။"သွားပါ့မယ် ကိုယ့်လူ၊ ကြည်ကြည်မေကိုသာ ထုတ်ပေးပါ ကျုပ်တို့သွားပါ့မယ်"

တင်။ ။(ပြောင်ချော်ချော် မျက်နှာထားဖြင့်) "ခိုးထုတ်သွားပြီး ခုဖျောက်ပစ်ခဲ့ကြပြီပေါ့လေ၊ ခင်ဗျားတို့ကောင်မလေးက နှပ်ချသွားပြီပေါ့လေ။ ဟီး ဟီး ဟီး ဟီး၊ ဟေ့ ဘထူးတို့၊ ဘိုးစတို့ လာကြစမ်းဟေ့၊ ရိုက်ထုတ်ကြစမ်းကွာ၊ ဒီလူနှစ်ယောက်ကိုတော့ ရုံးရောက်ရင်တော့ ငါ့တာဝန်ရှိပေစေဟော့"

ထိုခဏ၌ လူမိုက်နှစ်ယောက်တို့သည် နောက်ဖေးဆောင်မှ ထွက်လာကြလေရာ သူတို့လက်မောင်းအိုး

mgyoe.com

mgyi . com

ကြီးများကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် ပန်းပဲသမားများပေလော ဟု အောက်မေ့ရလောက်၏။ လူနှစ်ယောက်တို့က ဇော်ဟိတ်ကို လှမ်းကြည့်ပုံမျက်နှာထားမှာလည်း ရွှေမျက်မှန်နှင့် ဤလူမျိုးကို ကိုင်ပေါက်ရခြင်းတည်းဟူသော အလုပ်သည် ကယ်တင်ရေးတပ်က ဗိုလ်ဦးခေါင်းကို ရိုက်ခွဲရခြင်းထက်ပင်လျှင် ချောင်သေးသည်ဟု အောက်မေ့ကြသည့်လက္ခဏာ ရှိ၏။

လူနှစ်ယောက်တို့သည် အင်္ကျီလက်မောင်းများကို ပင့်၍ ကိုဇော်ဟိတ်၏ ကျောဘက်မှ ချဉ်းကပ်လာကြလေရာ ကိုဇော်ဟိတ်မူ မထိမဲ့မြင် အမူအယာမျိုးဖြင့် နောက်သို့အလျှင်းမလှည့်ဘဲ နံရံ၌ ချိတ်ထားသော မှန်ဘောင်အရပ်ကားကိုသာ မျက်စောင်းထိုးကြည့်နေ၍ အနီးသို့ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ချာခနဲ လှည့်ပြီးနောက် ခံသားတုတ်ကောက်အရင်းဘက်ဖြင့် ရှေ့ဆုံးလူ၏ ဦးခေါင်းသို့ တည့်တည့်ကြီးရိုက်ချလိုက်လေ၏။ လက်ဆကောင်းလှသော ခံသားတုတ်သို့ ထည့်ပေးလိုက်သည့် ခွန်အားမှာ လူတစ်ယောက်ကို တုံးခနဲလဲအောင် ထိုးနှိုင်သည့် လက်သီးအားမျိုးပင်ဖြစ်လေရကား ခွပ်ခနဲ မြည်သံနှင့် ဗိုင်းခနဲလဲကျသော အသံတို့မှာ ဝင်းခနဲပစ်လိုက်သော လျှပ်စစ်နောက်မှာ ဒိုန်းခနဲ မြည်ချုန်းသော မိုးကြိုးပစ်သံ ကပ်လိုက်လာခြင်းထက်ပင် လျှင်မြန်နေသေး၏။

ထို့နောက် သွေးပူလာပြီဖြစ်သော ကိုဇော်ဟိတ်သည် ခံသားတုတ်ကောက်ကို တစ်ဖန် ကိုင်မြှောက်လျက် "ကိုင်း လာခဲ့ဦး တစ်ယောက်"ဟု ဆိုကာ အသင့်ပြင်ဆင်ပြန်လေရာ ဒုတိယလူမိုက်သည် ပထမလူမိုက်၏ လမ်းသို့ လိုက်လိုသည့် ဆန္ဒမရှိသည့် လက္ခဏာဖြင့် ဘတင်၏အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ စကားတီးတိုးပြောလိုက်သည်တွင် ဘတင်လည်း သဘောကျဟန်ဖြင့် သွားကို ဖြဲလေ၏။

ထိုအခါ ကျန်ပ်ကလည်း ကိုဇော်ဟိတ်အား "သူတို့ အကြံရှိတယ်ဗျ နောက် သတိထားဗျို့"တီးတိုးသတိပေးလိုက်သဖြင့် ကိုဇော်ဟိတ်က ဦးခေါင်းညိတ်လေ၏။ တင်။ ။"ခင်ဗျားက ကောင်မလေးကို အတော်စွဲနေဟန်တူတယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားခေါ်သွားနိုင်ပါတယ်၊ အိမ်ပေါ်တက်သွားပြီး အခန်းထဲ ဝင်ခေါ်ပါတော့၊ သူ သဘောတူလျှင် ကျုပ်မကန့်ကွက်ပါဘူး"

ကိုဇော်ဟိတ်သည် ဆိုင်ရှင်ဘတင်၏ စကားကို နားထောင်လျက်ရှိစဉ် ထိုသူ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ အကဲခတ်လျက်ရှိ၏။ စကားဆုံးသော်လည်း ကိုဇော်ဟိတ်က မလှုပ်ရှားသေးဘဲ ကြည့်မြဲတိုင်း ကြည့်နေရာတွင် ...

တင်။ ။"ဘာလဲဗျ ခင်ဗျားကြောက်သလား၊ လမ်းမသိရင် ကျုပ်လိုက်ပြပါတယ်ဗျာ၊ လာ လိုက်ခဲ့ပါ"

ဘတင်သည် လှောင်ပြောင်ပြောဆိုဆို တက်မည်ပြုလေရာအလွန်ဇော်ရဲလှသော ကိုဇော်ဟိတ်သည် ကြောက်သောကြောင့် မလိုက်ဝံဟု စွပ်စွဲခြင်း မခံလိုသည်နှင့် အနည်းငယ်မျှ ဆိုင်းလင့်ပြီးနောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားလေသည်။

ကျန်ပ်မှာလည်း အခြားနည်းလမ်းမရှိတော့သဖြင့် နောက်ဆုံးက လိုက်ပါသွားရလေတော့သည်။

ကိုဇော်ဟိတ်သည် လက်ဝဲလက်တွင် တုတ်ကောက်ကိုင်၍ လက်ယာဘက်တွင်မူကား ဖလေဇာကုတ်အင်္ကျီအတွင်းသို့ နှိုက်သွားထားလေရာ ထိုအိတ်အတွင်း၌ ကနကမာလက်ကိုင်တပ်ထားသည့် သေနတ်ကလေးပါရှိကြောင်း ကျန်ပ်သိပြီးဖြစ်၏။ (ထိုသေနတ်ကလေးမှာ အခါပျက်ခါနီးအချိန်က ရွှေဘိုအရေးပိုင်ကတော်အတွက် ကိုဇော်ဟိတ် ဆောင်ရွက်ပေးဖူးသည့် ကိစ္စလေးတစ်ခုကြောင့် လက်ဆောင်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်) ကျန်ပ်မှာလည်း သေနတ်ပေါလှသော ဂျပန်ခေတ်ဖြစ်၍ ငါးရာဖြင့် ဝယ်ထားသည့် သေနတ်တစ်လက် ပါသေးသဖြင့် မကြောက်လှချေ။

ဘတင်က ရှေ့ဆုံးကတက်သွား၍ ကျန်ပ်တို့ နှစ်ယောက် သူ့နောက်မှ လိုက်ပါလာကြလေရာ တပည့်လူမိုက်မူကား အတူမပါလာသည့် အဖြစ်ကို ကျန်ပ်သတိပြုမိ၏။ အပေါ်ထပ်သို့ရောက်ကြသောအခါ အခန်းတစ်ခန်း၏ တံခါးကို ခြေဖြင့် ကန်ဖွင့်လိုက်သည်တွင် ကြည်ကြည်မေမှာ ကုတင်ပေါ်၌ ကြိုးဖြင့် တုပ်ထား၍ ပါးစပ်တွင် အဝတ်များ ဆို့ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

"သိပ်ရက်စက်တဲ့ခွေးမသားတွေဘဲ၊ သေနတ်နှင့် ချိန်ထားဗျို့နော် ဦးသိန်းမောင်"ဟု ပြောပြောဆိုဆို ကိုဇော်ဟိတ်သည် ကြည်ကြည်မေကို ချည်နှောင်ထားသည့် ကြိုးတို့ ဖြည်လျက်ရှိရာ ကျန်ပ်သည် ဘတင်၏ ဝမ်းဗိုက်ကို သေနတ်ဖြင့် တေ့ထားလေ၏။ သို့ရာတွင်

mgyi . com

mgyoe.com

ထူးခြားသော အရာတစ်ခု ကျွန်ုပ်သတိပြုမိသည်မှာ ဘတင်သည် သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားခြင်းခံရသည့်အတွက် စိတ်ပျက် အားငယ်ဟန်မပြသည့်အပြင် ခပ်ရွှင်ရွှင် မျက်နှာမျိုးရှိနေသည်ကို မြင်ရသေး၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဘတင်၏ ဝမ်းဗိုက်ကို သေနတ်ဖြင့် တေ့ကပ်ထားစဉ် ဘတင်သည် ကျွန်ုပ်ပခုံးပေါ်မှ နောက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေရာမှ "ကိုင်း လုပ်ပေတော့ ဟော့"ဟု ရုတ်တရက် ဟစ်အော်လိုက်ကာ အချက်ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာထိတ်လန့်သွားသည်နှင့် သတိလစ်ကာ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိသည်တွင် ဘတင်သည် ကျွန်ုပ်လက်က သေနတ်ကို ပုတ်ချ၍ ကျွန်ုပ်၏ လည်မျိုကို ကိုင်ညစ်လေတော့၏။ ထိုခဏ၌ ကိုဇော်ဟိတ်မှာ လည်း တံခါးမှ ပြေးဝင်လာသည့် လူနှစ်ယောက်တို့နှင့် ထွေးလုံးသတ်ပုတ်နေကြသည်ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရ၏။ သို့ရာတွင် ဘတင်က "ကိုင်း... လုပ်ပေတော့ ဟော့"ဆိုကာ အချက်ပေးလိုက်သူကား တခြားရှိသေး၏။

ထိုသူသည် ဤအိမ်နှင့်ယှဉ်ကပ်လျက်ရှိသော တိုက်ပုကလေး တစ်လုံး၏ အမိုးပေါ်မှ သေနတ်တစ်လက်ကို ကိုင်ကာ ချဉ်းကပ်လာပြီးလျှင် ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်မှ ကိုဇော်ဟိတ်၏ ကျောကို သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားလေ၏။ ကိုဇော်ဟိတ်ကမူ အခြားလူနှစ်ယောက်နှင့် သတ်ပုတ်နေရသောကြောင့် ထိုအခြင်းအရာကို မမြင်ရချေ။ ပြူတင်းပေါက်မှ ကိုဇော်ဟိတ်ကို သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားသူမှာ အိမ်အောက်ထပ်တွင် ကျန်ရစ်သော လူမိုက်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုဇော်ဟိတ်အား သတိပေးလိုသော်လည်း ဘတင်က လည်မျိုကို ညှစ်ထားသောကြောင့် မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေလေ၏။

ကိုဇော်ဟိတ်နှင့် ထိုးကြိတ်သတ်ပုတ်လျက်ရှိသော လူနှစ်ယောက်တို့သည် ကိုဇော်ဟိတ်ကို နိုင်အောင်ဖမ်းရန် မတတ်နိုင်သော်လည်း သူ့အား ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ တွန်းပို့၍ သေနတ်သမားချိန်သားရအောင် ကြိုးစားလျက် ရှိကြ၏။ တစ်ခါက သေနတ်သမားသည် ချိန်သားရသဖြင့် ပစ်တော့မည်ဟု ပြင်ဆင်ပြီးမှ သုံးယောက်သား ထွေးလုံးရစ်ပတ်ပြန်သဖြင့် စောင့်ဆိုင်းထားလိုက်ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုဇော်ဟိတ်၏ မမြင်သော ဘေးအန္တရာယ်ကို မြင်နေရသည်နှင့် မစူးမရဲဖြစ်၍နောက်ဆုံးအကြိမ် သတိပေးရန် ကြိုးစားခဲ့ဟု ဘတင်၏ လက်မှ လွတ်အောင် အကြောက်အကန် ဖယ်ရှားရုန်းကန်လိုက်သည်တွင် ဘတင်ရော ကျွန်ုပ်ပါ ကြမ်းပေါ်သို့ တလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွားကြလေ၏။

ထိုအကြောင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကြည်ကြည်မေ၏ စွန့်စားပုံ အခြင်းအရာကို မမြင်လိုက်ဘဲ နောက်ဆုံး၌ ကိုဇော်ဟိတ်ပြောပြသော စကားဖြင့်သာ ကြားသိရလေတော့သည် ကြည်ကြည်မေသည် အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်ပြီးသည့်နောက် ကိုဇော်ဟိတ်၏ ဘေးအန္တရာယ်ကို ကျွန်ုပ်မြင်သည့်အတိုင်း မြင်နေရသည် ဖြစ်သောကြောင့် ပြတင်းပေါက်ကို ရုတ်တရက် ပိတ်လိုက်ပြီးလျှင် မင်းတုံးရွာမရသည်နှင့် မင်းတုံးလျှိုသည့် အပေါက်နှစ်ပေါက်သို့ မိမိ၏ လက်နှစ်ဖက် တစ်ဖက်စီလျှိုလျက် ကိုယ်ဖြင့် အတင်းပိတ်ထား၏။ အပြင်က လူမိုက်သည် ပြတင်းပေါက်တံခါးကို အတင်းဆောင့်ဖွင့်သည်တွင် ကြည်ကြည်မေမှာ လက်တစ်ဖက်သွင်သွင် ကျိုးသွားရာလေသော့၏။

ထိုအချိန်၌ကား ကိုဇော်ဟိတ်သည် လူနှစ်ယောက် အတင်းသိမ်းကျုံးဖက်ထားခြင်းမှ ဆတ်ခနဲ လွတ်အောင်ရုန်း၍ မိမိ၏ သေနတ်ကို ထုတ်ပြီးလျှင် ပြတင်းပေါက် ရုတ်တရက်ပွင့်ထွက်သွားသဖြင့် ပစ်တော့မည်ဟန်ပြင်သော လူမိုက်၏လက်ကို ပစ်ချိုးလိုက်သဖြင့် ဟပ်ထိုးကျလာလေတော့၏။ ဤတွင်မှ ကိုဇော်ဟိတ်သည် ဘတင်နှင့် တပည့်နှစ်ယောက်ကိုပါ သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားခြင်းအားဖြင့် အနိုင်ရလေရာ ကျွန်ုပ်မှာလည်း ကြမ်းပေါ်က လူးထသောအချိန်တွင် ကိုဇော်ဟိတ်အား အကူအညီပေးလိုက်လေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် သေနတ်နှင့် ချိန်ရသော တာဝန်ကို လွှဲယူနိုင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုဇော်ဟိတ်သည် ကြည်ကြည်မေကို ကူပွေနိုင်လေရာ သနားဖွယ်ကောင်းလှသော မိန်းကလေးမှာ လက်ဝဲဘက် လက်ကောက်ဝတ်အထက်မှ ဆတ်ဆတ်ကျိုးသွားသဖြင့် မိန်းမောလျက်ရှိရှာလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ လူနှာနှစ်ယောက်ကို ဂျပန်ဆေးရုံသို့ ပို့၍ကြည်ကြည်မေ လက်နာပျောက်သည့်တိုင်အောင် ကသာ မြို့၌ပင် စောင့်ဆိုင်းနေကြလေရာ ဂျပန်ခေတ်ဖြစ်သည့်အလျောက် လူနှစ်ယောက် လက်ကျိုးသော အမှုမျှလောက်ကို တော်သလို ဖုံးဖိနိုင်ကြလေတော့သည်။

mgyoe.com

mgyoe.com

ယခုအခါ ကြည်ကြည်မေမှာ ဖော်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း မြို့အုပ်ကတော် ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဇော်ဟိတ်တို့ထံ ဓာတ်ပုံတစ်ခုစီ ရိုက်ကူးပေးပို့၍ အောက်တွင် "တစ်သက်လုံးမမေ့နိုင်တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးများသို့" ဟူသော စာလုံးများကို သူ၏လက်မှတ်နှင့်တကွ ရေးထိုးပါရှိလေသည်။ သူ၏လက်မှာ လက်ကောက်ဝတ်အဆက်တွင် အနည်းငယ်ကလေးမျှ ကောက်နေရုံမှတစ်ပါး မသိသာနိုင်တော့သည်ဖြစ်၍ ခင်ပွန်းသည် မြို့အုပ်မင်းက မိမိမဆင်ရဲဘဲ လက်ကောက်ပါပြီးဖြစ်နေသည်ဟု စာရေးဖူးသည့်အပြင် ထိုအတွက်ကြောင့် ကြည်ကြည်မေ၏ အလှဂုဏ်ကိုထိခိုက်သည်ဟူ၍လည်း စိုးစဉ်းမျှ ယူဆသည့် လက္ခဏာမရှိချေ။

■

သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၄၉၊ ဧန်နဝါရီလ။

mgyoe.com

mgyoe.com

တိုင်းလုံးကျော်နှင့် ဇော်ဟိတ်

မိုးကောင်းမြို့သည် ကျောက်စိမ်းတွင်းအတွက်လည်းကောင်း၊ မိုးကုတ်မြို့သည် ကျောက်နီ (ပတ္တမြား) အတွက်လည်းကောင်း ထင်ပေါ်ကျော်ကြားရသည့်နည်း တူ သပိတ်ကျင်းအထက်ရှိသော တွင်းငယ်မှ နီလာတွင်းများကို အမှီပြု၍ လူသိများခဲ့သော ဌာနငယ်တစ်ခုဖြစ်၏။ စင်စစ်မှာ တွင်းငယ်သည် နီလာတွင်းများ မရှိခဲ့လျှင် အညတရဌာနတစ်ခုအဖြစ်ဖြင့်သာ တည်ရှိရမည် ဖြစ်၍ "အညီရှိလျှင် ယင်အုံသည်"ဆိုသော စကားတိုင်းဝတ္ထုပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ခုထွက်သော ဌာနဆိုလျှင် လူသတ္တဝါတို့သည် ပျားပန်းခတ်သည့်ပမာ သူ့ထက်ငါ သွားလာဝင်ထွက်ကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် တောခေါင်ခေါင် အရပ်သည်ပင်လျှင် နေ့ချင်းညချင်း ကြီးကျယ်စည်ကားသောမြို့ကြီးရွာကြီးတစ်ခုဖြစ်လာရပေတော့သည်။ နီလာလက်ကောက်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် တွင်းငယ်မှ တူးဖော်ရရှိသော ပစ္စည်းဖြစ်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ တွင်းငယ်ဟူသောဒေသရှိခြင်းကို လည်းကောင်း သိကောင်းမှသိမည်ဖြစ်သော်လည်း စီးပွားဥစ္စာရှာဖွေခြင်းအလုပ်တွင် အလွန်နိုးကြားသော တရုတ်နှင့် ကုလားတို့သည် နီလာအရောင်းအဝယ်ကိစ္စအတွက် သာမက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ အရက်ဆိုင်၊ ဘိန်းခန်းစသည်တို့ကို တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ရန်အတွက်လည်း ပေါပေါက်လာကြလေတော့သည်။ တရုတ်လူမျိုးများနှင့် ပတ်သက်၍ ထူးခြားသော အခြင်းအရာတစ်ခုမှာ မြို့ရွာစည်ကားမည် ကြံ၍ တရုတ်များ ရောက်လာကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ချက်အရက်နှင့်ဘိန်းတို့ လျှို့ဝှက်စွာ ပါလာကြသည်ဖြစ်၍ အချို့က ရွာသိမ်ရွာငယ်များ၌ လူငယ်များ ပျက်စီးကြရခြင်းမှာ တရုတ်များကြောင့် ဖြစ်သည်ဟုပင် အပြစ်တင်ကြလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဇော်ဟိတ်တို့သည် ဂျပန်ခေတ် လက်ထက်တွင် ဗန်းမော်မြို့မှ ပြန်လာကြသည်နောက် သဘော်ပေါ်၌ (ပထမ၌ သဘော်ကလေးတစ်စင်း ကျန်ရစ်သေးသည်)တွင်းငယ်အကြောင်းကို ကြားသိရသောကြောင့် တီးတိုးသဘောမျိုးဖြင့် နီလာတွင်းတူးခြင်းအလုပ်တွင် စိတ်ဝင်စားမိကြသည်ဖြစ်၍ တွင်းငယ်ဆိပ်ကမ်း၌ ဆင်းနေရစ်ကြလေ၏။ စင်စစ်မှာ ကိုဇော်ဟိတ်သည် ကျောက်တွင်းအောင်၍ သူဌေးဖြစ်ရခြင်းထက် မရောက်ဖူးသော အရပ်တစ်ခုတွင် မလုပ်ဖူးသော အလုပ်မျိုးတစ်ခုလုပ်ရခြင်းအတွက် ပိုမို၍ စိတ်ဝင်စားသောကြောင့်ဖြစ်လေရာ ကျွန်ုပ်မှာလည်း အမှုအခင်း စုံထောက်ရန်အတွက် ခေတ်မကောင်းလှသော ဂျပန်လက်ထက်ဖြစ်

mgyoe.com

mgyan.com

သောကြောင့် ဦးစံရှားနှင့် ခွဲခွာ၍ ရောက်တတ်ရာရာ လှည့်လည်သွားလာနေခြင်းဖြစ်သောကြောင့် အဖော်ကိုဇော်ဟိတ်လုပ်လိုသမျှတွင် ကန့်ကွက်ခြင်းမရှိဘဲ သဘောတူခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

တွင်းငယ်သို့ ဆိုက်ရောက်ကြသောနေ့၌ပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် လူပေါင်းအလွန်စုံ၍ ပါးရည်နပ်ရည်ရှိလှသော "တစ်ဖက်လှ"ဆိုသူနှင့် မိတ်ဆက်မိကြလေရာ ထိုလူသည် ကျောက်တွင်းအလုပ်တွင် "ကကြီးခင်ဗျား"မှစ၍ "အ"တိုင်အောင် ညက်ညက်ကြေလျက်ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဘာမျှနားမလည်သော ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်အဖို့ ကြီးစွာသော အထောက်အပံ့ဖြစ်စေ၏။ အမှန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘာမဆို ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်သည်ဟု မိမိတို့ကိုယ်ကို အထင်ကြီးခဲ့သော်လည်း တစ်ဖက်လှနှင့် မတွေ့ခဲ့လျှင် ကျောက်တွင်းတစ်တွင်းမျှ မတူးရမီ မည်မျှလောက် နှပ်ချခြင်းခံရမည်ကို မပြောနိုင်ပေ။ တစ်ဖက်လှ၏ ဝါဒတစ်ခုမှာ နှပ်ခြင်းနှပ်ချလျှင် မိမိသာ နှပ်ချမည်ဆို၍ သူတစ်ပါးတို့ နှပ်ချခြင်းမှ ကျွန်ုပ်တို့ကို လုံခြုံစွာကာကွယ်ပေးဖော်ရပေ၏။ သို့သော် သူကိုယ်တိုင် နှပ်ချခြင်းမျိုးလည်းမနည်းလှပေ။ ကျွန်ုပ်တို့ကမူ အလွန်အမင်း နှစ်နာလောက်အောင် မနှပ်သမျှ ကာလပတ်လုံး မသိဟန်ပြု၍ ဖိတ်ချင်ဖိတ် အိတ်ထဲဖိတ်ဆိုသော သဘောမျိုးဖြင့် ကျေနပ်စွာ ရှိနေကြလေသည်။

တစ်ဖက်လှ ဟု ခေါ်တွင်ခြင်းမှာ အခြားကြောင့် မဟုတ် ထိုဒေသတွင် ရွှေဘိုမှ ရောက်လာသည့် "ရွှေဘိုလှ"ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အရပ်မြင့်သည့် "လန်ဘားလှ"ဟူ၍လည်းကောင်း ရှိကြသည့်အနက် ကျွန်ုပ်တို့ မိတ်ဆွေမှာမျက်စိတစ်ဖက်လပ်ဖြစ်သည့်အတွက် "တစ်ဖက်လှ" ဟုခေါ်ဝေါ်ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ တစ်ဖက်လှ၏ ရုပ်လက္ခဏာမှာ မြန်မာ၊ တရုတ်၊ ရှမ်း၊ ကချင်တို့ လေးမျိုးရောယှက်ထားဟန်တူပေရာ ကသာမြို့သားဖြစ်သောကြောင့် လေးမျိုးလုံးပေါင်းစပ်ရောယှက်ထားခြင်း ဖြစ်လျှင်လည်းဖြစ်နိုင်လောက်ပေ၏။ ထိုသူသည် မိုးကုတ်နှင့် မိုးကောင်းတို့တွင် ကြာရှည်စွာ နေထိုင်ခဲ့ဖူး၍ တွင်းငယ်သို့ ရောက်သည်မှာလည်း နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် ကျောက်တွင်းတူးဖော်ခြင်းအကြောင်းကို သူသိသမျှရေးရလျှင် ဓိနတ္ထပကာသနီကျမ်းထက် မငယ်သော ကျမ်းတစ်ခုဖြစ်နိုင်သည်ဟူ၍ သူကိုယ်တိုင် ပြောဖူး၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရသော အချိန်ကာလအတွင်း သူပြောသမျှ စကားများဖြင့် ချင့်ချိန်လိုက်သော် ကျမ်းတစ်ခုပြုစုနိုင်သည်ဆိုသော စကားမှာ ကြွားဝါခြင်းမျိုးမဟုတ်ဟု ယုံကြည်မိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျောက်တွင်းအလုပ်တွင် အမိန့် လိုင်စင် လေလျှောက်ထားပုံ၊ မလျှောက်ထားဘဲ လိမ်တူးပုံမှ စ၍ ရရှိသော ကျောက်ကို ဈေးကုန်ရအောင် ရောင်းချနည်းသို့တိုင်အောင် ခရေစေ့တွင်းကျ နားလည်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသောကြောင့်တည်း။

တစ်ဖက်လှသည် မြေတူးရန်အတွက် ကူလီအလုပ်သမားများကို ရအောင်ရှာဖွေငှားရမ်း၍ သူကိုယ်တိုင်ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်လုပ်ကိုင်သည့်အပြင် အားလပ်သောအချိန်များ၌ မိုးကုတ်၊ မိုးကောင်းနှင့် တွင်းငယ်ဒေသများတွင် အလုပ်ရှင်သူဌေးကြီးအဖြစ်မှ တစ်ပြားမကျန်ရစ်ခဲ့သော အခြေသို့ ရောက်သွားပြီးနောက် ကျောက်တွင်းအောင်သဖြင့် နေ့ချင်းညချင်း မီလျံနာဘွဲ့ပေးလောက်အောင် ကြွယ်ဝချမ်းသာသွားကြသူတို့၏ အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်ပြောင်းပြောပြခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို ဖျော်ဖြေလေ့ရှိ၏။ စင်စစ်မှာ မိုးကုတ်နှင့် မိုးကောင်းမြို့များတွင် တစ်ဖက်လှအား "ထမင်းပွဲရှေ့ရောက်"ပြင်၍မကျွေးမည့်သူဌေးဟူ၍ မရှိဆိုလေရာ သေးငယ်သော တွင်းငယ်ဒေသတွင် အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာရှိပါတော့အံ့နည်း။ တစ်ဖက်လှကိုယ်တိုင်မှာလည်း "သောင်း"မျှလောက်သော ငွေကို မကိုင်ခဲ့ဖူးသူ မဟုတ်ပေရာ ကျောက်တွင်းသမားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း တွင်းထဲမှရသော ငွေသည် တွင်းထဲသို့ ပြန်၍ မြုပ်သွားခြင်းမျှသာဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်ဆုံဆည်းမိသော အချိန်၌ကား တစ်ဖက်လှမှာ အိပ်ရာလိပ်တစ်ခုနှင့် အဝတ်တစ်စုံမှတစ်ပါး မူးစီးမျှ ရှာစရာ ပိုက်ဆံ မရှိတော့ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့မှာမူ "တွင်းအောင်"အဖိုးတန်ကျောက်မရမချင်းကို အပထား၍ အသေးအဖွဲကျောက်ကလေးများဖြင့် ကူလီခနှင့် ထမင်းဖိုးကျေလျှင် အလုပ်ဆန်းလုပ် ရခြင်းအတွက် အမြတ်ရသည်ဟု အောက်မေ့နိုင်ကြပေ၏။

တွင်းငယ်ဒေသများတွင် "သောင်း"တန် နီလာများရံဖန်ရံခါမျှသာ တူးဖော်ရရှိကြသော်လည်း "ထောင်"တန်မျှ ကျောက်မျိုးကိုမူကား မကြာခဏ တူးဖော်ရရှိသည်ဖြစ်ရာ အချို့တွင်းသမားများသည် အလွန်ပေါများ

mgyoe.com

လှစွာသော ဖဲဝိုင်းများနှင့် အရက်ဆိုင်၊ ဘိန်းခန်းများတွင် မိမိတို့ ရရှိသော ငွေကို နေ့ချင်းညချင်းကုန်အောင် လောင်းစားသုံးဖြုန်းတတ်ကြ၏။ ပျော်ပါးမှုများနှင့် ကစားဝိုင်းများမှာ ဒေသကလေးနှင့် မလိုက်အောင် မှီလိုပေါက်လျက် ရှိသည်ဖြစ်၍ ကျောက်တွင်းအောင်လျက် ဖဲရှူးသူများ၊ ကျောက်တွင်းရှုံးလျက် ဖဲနိုင်သူများသည်လည်း အတိုင်းမသိ ပေါများလှ၏။ လူများသည် ငွေလည်း ငွေမထင်ကြ။ ယနေ့မွဲသော်လည်း နက်ဖြန်သူဌေးဖြစ်နိုင်သည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် အလွန်သွေးကြီးလျက်ရှိကြ၏။ ပိုက်ဆံငါးမူးအတွက် တစ်ညဥ့်လုံးနိုပ်ပေးမည့် လူများသည်လည်းရှိ၍ လက်ဖက်ရည်တစ်ပန်းကန်ငှဲ့ပေးရုံအတွက် ငွေတစ်ရာ ပေးမည်ဆိုသော်လည်း မလုပ်မည့်သူများလည်းရှိကြ၏။ ရိုးကုမ္ပဏီသို့ ရောက်ဖူးသော တွင်းသမားသည် ဖိနပ်ဝယ်သူ၏ ခြေထောက်ကို ကိုင်၍ ဖိနပ်စွပ်ပေးသော မျက်နှာဖြူ တစ်ယောက်ကို မြင်ခဲ့ဖူးရာ မိမိသာဆိုပါက ဖိနပ်တစ်ရန်ရောင်းရဖို့အတွက် မဆိုထားဘိ ကျောက်တစ်လုံးရောင်းရဖို့အရေးဦးပင် သူတစ်ပါး ခြေထောက်ကို ကိုင်တွယ်မည် မဟုတ်ကြောင်း ဖော်ထုတ်ပြောပြလေသည်။ ထိုစကားမှာလည်း အပိုကြွားဝါခြင်းမဟုတ်ပါပေ။

တစ်ဖက်လှမှာ အသောက်ဝါသနာပါသူတစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ လည်းငါးပါးသီလအနက်မှ ထိုသီကွာပုဒ်ကို လုံခြုံအောင်စောင့် ထိန်းဖို့ ကြိုးစားသူများမဟုတ်သဖြင့် ချမ်းသာသောဒေသလည်းဖြစ်ပြန် ဘိုင်စကုတ်အငြိမ့်ပွဲ စသော ဖျော်ဖြေမှုများလည်းပါးရှားသောဒေသလည်းဖြစ်ပြန်လေရကား တစ်ဖက်လှနှင့် အဖော်ရလျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဇော်ဟိတ်တို့မှာ ချဉ်ချဉ်တူးတူးဟူ၍ သဘောမထားနိုင်ဘဲ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်သူများဖြစ်ကြသည့်အလျောက် အချိန်မရွေးသောက်တတ်သော တစ်ဖက်လှအား တောအရက်ဖြင့် အမြှူးမည့်အစား အရက်ကောင်းကို အချိန်နှင့် သောက်ဖို့ တရားဟောရ၏။ ဂျပန်ခေတ်ဖြစ်သောကြောင့် အခြားဒေသများတွင် ဝိစကီ ဘရန်ဒီတို့ မရနိုင်သော်လည်း တွင်းငယ်၌မူကား ကျောက်နှင့် လဲလှယ်မည်ဆိုပါလျှင် လိုသလောက် ရနိုင်၏။ လာဘ်မြင်သော တရုတ်ကုလားများသည် အရက်ကောင်းများကို မရမက ရှာဖွေဝယ်ယူခဲ့၍ ကြိုက်တတ်သော တွင်းသမားများထံမှ ကျောက်ကောင်းများဖြင့် လဲလှယ်ကြလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ အရက်တစ်ပုလင်းကို ငွေတစ်ရာကျပ်ဖြင့် ဝယ်မရသော်လည်း တစ်ရာကျပ်တန်ကျောက်ဖြင့် လဲမည်ဆိုက ရနိုင်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်ရာကျပ်တန်ဆိုသော ကျောက်တစ်လုံးမှာ အနည်းဆုံး အမြတ်တစ်ရာကျပ်ပေါ်ထွက်လာဦးမည်ဖြစ်ပေသောကြောင့်တည်း။

အားလပ်သော နေ့တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်သည် စည်ကားသော ရပ်ကွက်တစ်ခုသို့ ရောက်လာကြ၍ ဧည့်သည်များတည်းခိုရန်အတွက် ဆောက်လုပ်ထားသော တရုတ်ဟိုတယ်ရှေ့သို့ ရောက်ကြသောအခါ ကျောက်တွင်းတူးသော ကူလီတစ်စုတို့သည် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ဝိုင်းဖွဲ့ကာထိုင်နေကြလျက် ဟိုတယ်ဝရန်တာ၌ လှန်းထားသော သားမွေးလောင်းကုတ်နှစ်ထည်ကို ငေးမျှော်ကာ တန်ဖိုးဖြတ်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

လောင်းကုတ်တစ်ထည်မှာ အကြီးစားယောကျ်ားဝတ်ဖြစ်၍ အငယ်မှာမူ မိန်းမဝတ်ဖြစ်လေရာ နှစ်ထည်လုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော ဥဘန်းမွေးဖြစ်သည့် အပြင်အပေါ်ယံက ဖဲသားမှာလည်း ဖိတ်ဖိတ်တောက်လျက် ရှိသောကြောင့် တောသားကူလီများငေးမျှော်ကြည့်နေကြသည်မှာအံ့သြဖွယ်ရာ မဟုတ်ပါပေ။ စင်စစ်မှာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်၌လည်း ဤမျှလောက်တောက်ပြောင်လှသော သားမွေးလောင်းကုတ်တစ်စုံကို မမြင်ဖူးပါပေ။

ကျွန်ုပ်သည် ကူလီများ၏ ချီးမွမ်းအံ့သြသော မျက်နှာထားကို မြင်ရသဖြင့် ပြုံးမိဆဲတွင် ကိုဇော်ဟိတ်သည်ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ရင်ပေါင်တန်းလျှောက်လာရာမှ ရုတ်တရက် တန့်ခနဲရပ်သွားသဖြင့် သူ၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။ ကိုဇော်ဟိတ်မှာ သေပြီးသော လူတစ်ယောက်က ရုတ်တရက် ကိုယ်ထင်ပြသည်ကို မြင်လိုက်ရသော လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကြီးစွာ အံ့သြခြင်းဖြင့် ဟိုတယ်ဝရန်တာဆီသို့ စိုက်ငေးလျက်ရှိသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် သူကြည့်နေသော နေရာသို့ လှမ်းကြည့်မိလိုက်၏။ ထိုခဏ၌ အသက်သုံးဆယ်ခန့်အရွယ်ရှိ၍ မင်းသားရုပ်ကလေးတမျှ ချောမောလှပသော လူတစ်ယောက်သည် ဝရန်တာသို့ ထွက်လာ၍ လောင်းကုတ်အင်္ကျီနှစ်ထည်ကို လက်မောင်းပေါ်သို့ တင်ယူပြီး အတွင်းဆောင်သို့ ဝင်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။

mgyoe.com

mgyoe.com

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဟိုတယ်ကို ကျော်လွန်၍ သောက်နေကျဖြစ်သော ဇ ာ်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ဆက်လက်လျှောက်သွားကြစဉ် ကိုဇော်ဟိတ်မှာ အလွန်နှုတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာခဲ့၏။ လူတို့မည်သည် အကျွမ်းဝင်သော မိတ်ဆွေများ၌ အမူအယာ ပြောင်းလဲခြင်းကို တွေ့ မြင်ရသည့်အခါ မေးချင်မြန်းချင်တတ်သော ဆန္ဒမျိုးဖြစ်ပေါ်တတ်မြဲဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်နှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူနေထိုင်ခဲ့သောဦးစံရှားမူကား မမေးဘဲနေခဲ့ရသည်သာများ၍ သူပြောမှသိရတော့၏ ကိုဇော်ဟိတ်မူကား ဦးစံရှားကဲ့သို့ မကျွမ်းလှသေးသည့်အပြင် သူ့မျက်နှာကို မြင်ရခြင်းအား ဖြင့်မမေးဝံ့သောစိတ်သည် အလိုအလျောက် ပေါ်ပေါက်လာသည်ဖြစ်သောကြောင့် မြို့လျှက်သာနေလိုက်ရသည်။ ဥပမာဆောင်ရသော် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စဉ်းစားစိတ်ကူးလျှက်ရှိသော ခြင်္သေ့မင်းအား သစ်ကျား စသော သတ္တဝါမျိုးက အသံပေးခြင်းငှာ မဝံ့ခြင်းကဲ့သို့ပင်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်ကြ၍ လက်ဖက်ရည်များ မှာယူစဉ် တစ်ဖက်လှမ်းမှ မိမိမှာ လက်ဖက်ရည်မသောက်လိုဘဲ ဟိုတယ်သို့သွား၍ အေးမြသော ခန္ဓာကိုယ်ကို တေဇောဓာတ်ရည် အနည်းငယ်သွတ်သွင်းပြီး ပူနွေးအောင် နွေးပေးချေဦးမည်ဆိုကာ ထသွားသောအခါတွင်လည်း ကိုဇော်ဟိတ်သည် စဉ်းစားစိတ်ကူးနေရာမှ စံကားထူးမပြောဘဲ ဦးခေါင်းကို သာတစ်ချက်ဆတ်လိုက်လေ၏။ ထိုသူထွက်သွားသည့်နောက် ...

ဟိတ်။ ။"ဟိုင်နဲ့ မြင်လိုက်ကဲ့မဟုတ်လား ဦသိန်းမောင်၊ ဟိုတယ်အပေါ်ထပ်မှာ လောင်းကုတ်တွေ ပွဲယူသွားတဲ့ လူဟာလေ"

ကျွန်ုပ်။ ။"ဟုတ်ကဲ့ မြင်လိုက်ပါတယ် သူဘယ်သူလဲဗျ"

ကိုဇော်ဟိတ် အခံခက်အောင် ပြုံးခြင်းမျိုးဖြင့် ပြုံးပြီးမှ ...

ဟိတ်။ ။"ရွှေလှိုဝန်ရဲ့ မြေးခင်မောင်ကြီး ဆိုတာပေါ့ဗျ၊ ယောကျ်ားထဲမှာဆိုရင်ဖြင့် ဥစ္စာပေါရုပ်ချော အလိမ္မာအိမ်ပါဆိုတဲ့ လူစားထဲကဓေါ့ဗျာ၊ ဒါတင်မကသေးဘူး မြန်မာမင်း လက်ထက်က အရာရှိအရာခံ တစ်ယောက်ရဲ့ အဆက်အနွယ်လည်းဖြစ်လိုက်သေးတယ်"

ကျွန်ုပ်။ ။"အောင်မယ် တယ်လာတဲ့လူပါကလား၊ နေပါဦးဗျာ ဒါထက် ဒီလိုလူတစ်ယောက်ဟာ ဒီလိုနေရာရောက်နေတာ အံ့သြစရာ မကောင်းဘူးလားဗျာ"

ဟိတ်။ ။"ဟုတ်ကဲ့ အံ့သြစရာပဲဗျာ သိပ်အံ့သြစရာပဲ"

ထို့နောက် ကိုဇော်ဟိတ်သည် ကျွန်ုပ်ကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်ထားခဲ့၍ တစ်ကိုယ်တည်း လမ်းလျှောက်ထွက်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်သည်ထောင့်၌ရှိသော စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်လျက် မိတ်ဆွေကြီးဦးစံရှားထံသို့ စာရှည်ကြီးတစ်စောင်ကို ရေးသားဖြင်းဖြင့် အချိန်ဖြုန်းခဲ့လေ၏။ စာရေးပြီးသော်လည်း ကိုဇော်ဟိတ်မပေါ်လာသေးဘဲရှိရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် တစ်ဖက်လှရှိသော ဟိုတယ်သို့ လိုက်လိုက်သွားလေ၏။ တစ်ဖက်လှသည် ဟိုတယ် အောက်ထပ်တွင် ချောင်တစ်ခုၭ ထိုင်လျက် ဂျပန်အရက် များသောက်နေလေရာ ကျွန်ုပ်သည်လည်း ထိုသူအနီးသို့ သွားထိုင်လေ၏။ ဝါသနာအိုးဖြစ်သော ကျောက်တွင်း သမားသုံးလေးယောက်တို့သည်လည်း အခြားစားပွဲများတွင် တောအရက်ကို အစိမ်းကြော်ဖြင့် မြည်းလျက်ရှိ ကြ၏။

လှ။ ။"ဒီမလေ ဦးသိန်းမောင်၊ ဆွေတော် မျိုးတော် ဆိုလား၊ မင်းစိုးရာဇာထဲကဆိုလား လူတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်ဗျ၊ ခင်မောင်ကြီးဆိုလားပဲ၊ လူတွေက အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး သူ့အကြောင်းပြောလိုက်ကြတာ အာများပေါက်ကုန်မှာတောင် စိုးရတယ်"

ကျွန်ုပ်။ ။"သူကဒီမှာ ဘာလာလုပ်တာတဲ့လဲ"

လှ။ ။"အစုစပ်နှင့် ကျောက်တွင်းတူးဖို့ သူလွှတ်ထားတဲ့လူတွေကို လာကြည့်တာဆိုထင်ပဗျာ ဒီဟိုတယ်အပေါ်ထပ်မှာ တည်းသတဲ့၊ စားတော့သောက်တော့လည်း အောက်ဆင်းမစားဘူး၊ သူ့အခန်းထဲ ပို့ရဆိုလားပဲ တော်တော်စခန်းကြီးပုံရတဲ့လူပဲဗျ၊ ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း ပေါက်လာပြီ။ ကြည့်ဗျို့၊ သူပဲ"

ထိုခဏ၌ ခင်မောင်ကြီးဆိုသူသည် ဟိုတယ်အတွင်းသို့ ဝင်လာလေရာ သူ၏ နောက်၌ကား ကျောက်တွင်းတူသမား ကူလီသုံးလေးယောက်တို့ လိုက်ပါလာကြ၍ ဈေးချိုတော်ပိုးကုန်တန်းသို့ အောင်ဗလလာစဉ်က ဈေးသူဈေးသားများ ကြည့်ကြသည့် နည်းတူ ထိုသူ၏ လက်ယမ်းခြင်း၊ ဦးခေါင်းငဲ့ခြင်း တံတွေးထွေးခြင်း စသည်များကို တစ်ခုမျှ မလစ်စေရအောင် မှတ်သားနေကြသကဲ့ သို့ စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိကြလေ၏။ ထိုသူ၏

mgyoe.com

မျက်နှာထားကိုမြင်ရခြင်းအားဖြင့် သူတို့သည် ခင်မောင်ကြီးအား "မိုးကျရွေကိုယ်" တစ်ယောက်ဟူ၍ မှတ်ယူနေကြကြောင်း ထင်ရှားပေ၏။ ခင်မောင်ကြီးသည် စားပွဲတစ်ခုအနီး၌ ရပ်လေရာ နောက်ကလိုက်ပါလာသော လူစုသည်လည်း မလှမ်းမကမ်းရပ်လျက် ရှေ့ဆုံးမှ ကူလီက မိမိ၏ အဖော်များဘက်သို့ လှည့်ပြီးလျှင် "ဟေ့လူတွေ ဆူဆူညံညံ မလုပ်ကြနဲ့နော် ကိုယ်တော်ကြီးဘုရား သောက်စားတော်မူမယ်လို့ထင်တယ်"ဟူ၍ တီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှင့်တကွ ဟိုတယ်သို့ ရောက်နေကြပြီးဖြစ်သော လူအနည်းငယ်တို့သည်လည်း ခင်မောင်ကြီးအမူအယာကို အကဲခတ်လျက်ရှိလေရာ ခင်မောင်ကြီးသည် နောက်ကလိုက်ပါလာသော လူများကို ကြည့်လိုက်လျက် "ဟုတ်တယ် နည်းနည်းအေးတာနဲ့ မင်းကတော် မသိအောင် တိတ်တိတ်ဆင်းပြီး တစ်ခွက်လောက် ကြိတ်စမ်းမယ်လို့ပဲ၊ မိန်းမဆိုတာ သိပ်ခက်တာပဲ၊ သူတို့ ဘာမှ နားမလည်ကြဘူး" ဟုပြောလိုက်လေရာ နောက်ကရပ်နေကြသော လူစုကလည်း အလွန်ကောင်းသော ပြက်လုံးတစ်ခုကို ကြားသိလိုက်ရသကဲ့သို့ အားပါးတရ ရယ်မောကြလေ၏။

ထို့နောက် ရှေ့ဆုံးကလူသည် ရှေ့သို့ တိုးလာ၍ "ကျွန်တော်တို့လည်း ဝါသနာပါပါတယ် တစ်ယောက်တည်းမသောက်ပါနဲ့၊ အားလုံးအတူတူ ဝိုင်းသောက်ကြတာပေါ့" ဟုဆိုကာ ခင်မောင်ကြီး၏ စားပွဲသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ခေါင်းဆောင်ကူလီ၏လူပါးဝသော အပြုအမူကို အံ့အားသင့်လျက် ရှိနေရာမှ တစ်ဖက်လှအား လှမ်းကြည့်မိရာ တစ်ဖက်လှမှာလည်း အံ့သြသောအမူအယာဖြင့် တံခါးပေါက်ဆီသို့သာငေးကြည့်နေလေ၏။

လှ။ ။"အလိုလေး ဘုရားရေ တိုင်းလုံးကျော်ကြီးပါလား၊ နို့ ဒီလူ ဘယ်တုန်းက ဒီရောက်နေပါလိမ့်

ထိုခဏ၌ အလွန်တရာ ထွားကျိုင်းတုတ်ခိုင်လှသော လူတစ်ယောက်သည် တံခါးပေါက်မှ ဝင်လာ၍ စားပွဲတစ်ခုဆီသို့ လျှောက်သွားလေရာ ဟိုတယ်အတွင်းရှိလူအားလုံးသည် မိမိတို့ပြောနေကြသော စကားကိုရုတ်တရက် ရပ်စဲ၍ ထိုသူအား ငေးကြည့်နေကြလေတော့၏။ တိုင်းလုံးကျော်ဆိုသူလည်း မိမိဝင်လာသည့်အတွက် နှုတ်ဆိတ်သွားသည့်အဖြစ်ကို ရိပ်မိဟန် လက္ခဏာဖြင့် အနည်းငယ်မျှ ပြုံးလျက်ရှိ၏။ ထိုသူ၏ လက်ဝဲဘက်ပါးပြင်၌ နားရွက်သို့တိုင်အောင် အမာရွတ်ကြီးတစ်ခုသည် ကန့်လန့်ကြီးတည်ရှိလေရာ အမာရွတ်၏အကြောတင်းမှုကြောင့် ပါးတစ်ဖက်မှာ အနည်းငယ်ရွဲ့စောင်း၍ သွားသုံးလေးချောင်းတို့ အမြဲပေါ်လျက်ရှိ၏။ ထိုသူ၌ အထူးသဖြင့် လွန်ကဲသော အခြင်းအရာတစ်ခုမှာ သူ၏မျက်လုံးများသည် သူတစ်ပါးနည်းတူ မည်းနက်သည်မဟုတ်ဘဲ နီကြောင်ကြောင် အရောင်ရှိသည့်အပြင် ကြည့်လိုသောအရာဝတ္ထုကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စင်းစင်းကြီးစူးစိုက်ကြည့်တတ်၏။ သူ၏ ကြီးမားသော ကိုယ်ကာယသည် သာ၍ ကြီးမားသော ဦးခေါင်းကြီးကို မထိန်းနိုင်မသယ်နိုင်သည့်လက္ခဏာဖြင့် ရှေ့သို့ ခပ်ငိုက်ငိုက်ရှိနေလေရာ သို့ပါလျက်နှင့်ပင် သူ၏အရပ်မှာ အခြားလူများထက်ဦးခေါင်းတစ်လုံးခန့် မြင့်နေသေး၏။ ကျွန်ုပ်မှာ တိုင်းလုံးကျော်ကြီး၏ ကြမ်းတမ်းထွားကျိုင်းသော ရုပ်လက္ခဏာကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်သောနှုတ်ခိုက် မုဆိုးသည်ကား သူကဲ့သို့ပင်ရှိနေလိမ့်မည်ဟု ချက်ချင်းပင်သတိရမိလေတော့သည်။

လှ။ ။"သတိထားဗျနော်ဦးသိန်းမောင်။ သိပ်ဆိုးတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ။ လူကောင်ကြီးကျယ်သလောက် စိတ်ကလည်းကြမ်းသဗျ။ သူ့ကိုမမြင်တာလေးငါး ခြောက်နှစ်ရှိသွားပြီ။ ဟိုတုန်းကသိပ်ဆိုးတာပဲ။ လူတစ်ယောက်ကို ဒူးပေါ်တင်ပြီးဗျစ်ဗျစ်မြည်အောင်လှန် ချိုးနိုင်တဲ့လူဗျ။ ဟိုလူမှာစားမြောင်ပါတယ်ဆိုပြီး ဘရားသူကြီးက ထောင်ခုနစ်နှစ်သာချလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့သူ့တစ်သက်မှာ ထောင်နှင့်ထောင်အပြင်ကိုနိုင်းချိန်လိုက်လျှင် ထောင်အပြင်မှာနေရတဲ့အချိန်က နည်းပါလိမ့်မယ်ထင်တယ်။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ဖက်လှပြောသော စကားကို နားဖြင့်ကြားရစဉ် မျက်လုံးမူကား တိုင်းလုံးကျော်ဆိုသူကို စိုက်ကြည့်နေမိလေ၏။

တိုင်းလုံးကျော်သည် ထိုလူလှမ်းပေးသော အရက်ခွက်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ကိုင်မြှောက်၍ ပါးစပ်သို့ တပ်ပေးလိုက်သော်လည်း သူ၏ နီကြောင်ကြောင်ရှိသော မျက်လုံးများသည် ခင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာမှလွဲပြောင်းခြင်းလည်းမရှိ မျက်တောင်မျှပင်ခတ်သည်မရှိဘဲ စူးစိုက်ကာ ကြည့်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တွင်းတူးသမားက တိုက်သောအရက်ခွက်ကိုလည်းမသောက်ဘဲ တိုင်းလုံးကျော်

mgyoe.com

mgyoe.com

ရှေ့၌ ရပ်လျက်ရှိသော ခင်မောင်ကြီးကို ကြည့်ရင်း မြွေပါးစပ်၌ တော့လျက်ရှိသော ဖားသူငယ်ကို မြင်ရသကဲ့သို့ ကျောထဲကစိမ့်တက်နေမိလေတော့သည်။ ခင်မောင်ကြီးသည် တိုင်းလုံးကျော်နှင့် မျက်လုံးချင်းတေ့ဆိုင်ကာ အတန်ကြာအောင်စိုက်ကြည့်ပြီးမှ မျက်နှာလွှဲသွားလေရာ တိုင်းလုံးကျော်လည်း မသိမသာကလေးမျှ ပြုံးလိုက်လေ၏။

ကျော်။ ။(သောက်ပြီးသော အရက်ခွက်ကိုချထား၍) "နေစမ်းပါဦးဗျ ခင်မောင်ကြီး၊ ခင်ဗျားမျက်နှာကို ကျုပ်မြင်ဖူးပါတယ်။ ဘယ်တုန်းကလည်းတော့ ဖော်မရဘူးတွေ့ဖူးတာအမှန်ပဲ။ ကိုင်းလာ သူစိမ်းမှ မဟုတ်ကြဘဲဆုံဆည်းတဲ့အခါ ပျော်ပျော်ပါးပါးသောက်ကြအောင်ဗျာ"

ခင်မောင်ကြီးမှာ မိမိနှင့် အဖက်မတန်သူတစ်ယောက်က ဤကဲ့သို့ အရောတဝင် ခေါင်ငပြောဆိုသည့်အတွက် မျက်နှာများနီသွားလျက် ...

ခင်။ ။"သောက်ကြပါ ခင်ဗျားတို့သာ သောက်ကြပါ ကျုပ်မသောက်ချင်သေးပါဘူး"

ကျော်။ ။"တခြားလူကခေါ်တာမဟုတ်ဘူး ခင်မောင်ကြီး ကျုပ်ကခေါ်နေတာဗျ နားလည်လား"

ထိုအခါ၌ မူကား ခင်မောင်ကြီးနောက်ကဝိုင်းပြုလိုက်လာကြသော ကူလီများအနက် အခြားသူတို့သည် ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကွယ်ကုန်ကြပြီဖြစ်၍ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ခင်မောင်ကြီးအနီးတွင်ကျန်နေရစ်လေတော့၏။

ထိုသူသည် ဖျန်ဖြေလိုသော သဘောဖြင့် တိုင်းလုံးကျော်ဘက်သို့ လှည့်၍ ...

လူ။ ။"ဒီကမိတ်ဆွေက လူကောင်းတစ်ယောက်ဗျ ဦးတိုင်းလုံးကျော်ရဲ့။ ကျုပ်၊ ဂို့ တောအရက်တွေကို မျိုမကျလို့ မသောက်တာနှင့် တူပါရဲ့ဗျာ"

တိုင်းလုံးကျော်၏ နီကြောင်သော မျက်လုံးများသည် ခင်မောင်ကြီးကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ ထိုလူ၏ မျက်နှာသို့ ပြောင်းရွှေ့ကာ လှမ်းကြည့်လျက် ...

ကျော်။ ။"ဟေ့လူ နေစမ်းပါဦး၊ ကိုရင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ ရှေ့နေလိုက်နေရတာလဲ ..."

ထိုအခါ လူတွင်ကျယ်လုပ်မိသော ကူလီသည် "ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျားမှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ..."ဟု တတွတ်တွတ်တောင်းပန်ရင် ဟိုတယ်မှ ထွက်ခွာသွားလေရာ တိုင်းလုံးကျော်သည် ထိုလူကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ ခင်မောင်ကြီးဘက်သို့ တစ်ဖန်လှည့်ပြန်လေ၏။

ကျော်။ ။"ကိုင်း လုပ်ဗျာ ခင်မောင်ကြီး၊ ကျုပ် တိုက်တာကို မသောက်ဘဲ မနေပါနဲ့"

ယင်းသို့ ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် တိုင်းလုံးကျော်သည် ဆိုင်ရှင်ထံက မှာယူထားသော တောအရက်နှစ်ခွက်အနက် တစ်ခွက်ကို ခင်မောင်ကြီးဘက်သို့ တွန်းပို့လိုက်လေ၏။

ခင်။ ။"မသောက်ပါရစေနဲ့လို့ ကျုပ်ပြောပြီးပြီကောဗျာ"

ကျော်။ ။"ဘာလဲ ခင်ဗျားကအရက်မသောက်တတ်လို့လား"

ခင်။ ။"မသောက်တတ်လို့တော့မဟုတ်ပါဘူး။ကျုပ်သောက်လိုတဲ့အချိန်မှာ သောက်ချင်တဲ့လူနဲ့မှ သောက်တတ်လို့ပါ"

ယင်းသို့ပြောပြီးနောက် ခင်မောင်ကြီးသည် ဟိုတယ်အပြင်သို့ ထွက်သွားမည်ဟု ခြေလှမ်းပြင်လေရာ တိုင်းလုံးကျော်သည် ရှေ့သို့ခြေတစ်လှမ်းတိုးပြီး ခင်မောင်ကြီး၏ လက်မောင်းကို ဆတ်ခနဲ ကိုင်ဆွဲထားလေ၏။

ခင်။ ။"(မျက်နှာပျက်သွားသော်လည်း တည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့်)ကျုပ်လက်ကို မဆွဲပါနဲ့ လွှတ်ဗျာ"

ကျော်။ ။"ကျုပ်တိုက်တဲ့ အရက်ခွက်ကို သောက်မှ လွှတ်မယ်။ နို့ဖြင့်မလွှတ်ဘူး... ရော့"

တိုင်းလုံးကျော်သည် အရက်ခွက်ကို ခင်မောင်ကြီးလက်သို့ အတင်းထိုးအပ်လေရာ ခင်မောင်ကြီးလည်း ဖန်ခွက်ကို ယူထားလိုက်လေ၏။ ထိုခဏ၌ ခင်မောင်ကြီးသည် တိုင်းလုံးကျော်၏ ထွားကျိုင်းပြီး ကြမ်းတမ်းသော ကိုယ်ကာယကြီးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ကာ အကဲခတ်ရာတွင် လူလူချင်းသတ်ပုတ်ရပါမူ ကဲကောင်းပါမှ တစ်စက္ကန့်မျှလောက်သာ မိမိရပ်တည်နေနိုင်ဖို့ရှိသည့် အဖြစ်ကို ရိပ်မိဟန်တူသေဝ်လည်း အမျိုးမြတ်သော ယောကျ်ားကောင်းတို့၏ သဘာဝအတိုင်း လူရှေ့တွင် ရှုံ့ကြောက်လန့်ထိတ်သော အမူအယာ အလျှင်းမရှိဘဲ တိုင်းလုံးကျော်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေလေ၏။

ခင်။ ။"ငယ်ငယ်တုန်းက ဖန်တို့တမ်းက စားဖူးသလားဦးတိုင်းလုံးကျော်"

mgyoe.com

mgyoe.com

ကျော်။ ။"မကစားဖူးဘူး ဘာကြောင့်လဲ"
ခင်။ ။"ဖန်တို့တဲ့အခါမှာ ပါးစပ်ကို ထိအောင် တို့တာထက် ဟောဒီလိုထိအောင် လုပ်နိုင်လျှင် သာကောင်းတယ်ဗျ"

ယင်းသို့ ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ခင်မောင်ကြီးသည် ကိုင်ထားသော အရက်ဖန်ခွက်ကိုမြှောက်၍ အံ့အားသင့်ကာ ငေးကြည့်နေသော တိုင်းလုံးကျော်၏ နဖူးသို့ တည့်တည့်ကြီးပစ်ပေါက်လိုက်လေရာ ဖန်ခွက်သည် ဖြန်းခနဲကွဲသွား၍ အရက်များသည်လည်း တိုင်းလုံးကျော်၏ တစ်ကိုယ်လုံးသို့ စီးဆင်းကာ ရွဲရွဲစိုစေလေတော့၏။ ထိုအခါ တိုင်းလုံးကျော်လည်း ကိုင်ဆွဲထားသော လက်မောင်းကို လွှတ်လိုက်၍ နောက်သို့ ဆုတ်ကာ ယိမ်းယိုင်သွားလေရာ ခင်မောင်ကြီးသည် ဖင့်နဲ့ခြင်းလည်းမရှိ အလွန်တရာ ပျာလောင်ခတ်သည့် ကတိုက်ကရိုက် အမူအယာမျိုးလည်းမပါစေဘဲ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ဟိုတယ်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ ကျန်ပ်မှာ တိုင်းလုံးကျော်သည် ခင်မောင်ကြီးနောက်သို့ ချက်ချင်းပြေးလိုက်သွားသည်ကို တွေ့ရတော့မည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။ သို့ရာတွင် တိုင်းလုံးကျော်သည် ထိုကဲ့သို့မပြုလုပ်ဘဲ ရွဲစိုလျက်ရှိသော မိမိမျက်နှာက အရက်နှင့်သွေးများကို အင်္ကျီလက်ဖြင့်သုတ်ကာ အတန်ကြာအောင် ရပ်နေပြီးမှ ကျားဟိန်းသောအသံမျိုးဖြင့် ကျိန်ဆဲရေရွတ်လျက် ဟိုတယ်အပြင်သို့ ရုတ်တရက်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဆိုင်ရှင်တရုတ်နှင့် ကျန်ပ်တို့သည် အတန်ငယ်ကြာအောင် အံ့အားသင့်ကာ ငေးကြည့်နေပြီးမှ...
လှ။ ။"အာဂလူတစ်ယောက်ပဲဗျို့၊ တကယ်သတ္တိကောင်းတဲ့ ခင်မောင်ကြီးပါပေဗျာ၊ သို့သော် ကြည့်သာနေတော့ဗျို့ ဦးသိန်းမောင်၊ ဒီကိစ္စ ဒီလိုနှင့် မပြီးသေးဘူးဗျ၊ တိုင်းလုံးကျော်က ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုလက်စားချေမယ်မပြောတတ်သေးဘူး။ သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့လူဗျ။ နို့ပေမဲ့ ဟိုလူသတ္တိမျိုးတော့ မြင်ဖူးသေးပေါင်ဗျာ၊ သိပ်အားရဖို့ ကောင်းတဲ့လူပဲ"

ထိုအခါမှ ကျန်ပ်နှင့်တကွ ကြွင်းကျန်သော ဧည့်သည်များသည် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ချီးကျူးပြောဆိုကြခြင်းအားဖြင့် တစ်ခန်းလုံးဆူညံလျက်ရှိသည်တွင် မီးကို ရေဖြင့်ငြှိမ်းလိုက်သကဲ့သို့ တန့်ခနဲရပ်စဲသွားကြလေ၏။ အကြောင်းမူကား ခင်မောင်ကြီးသည် ထွက်သွားသော အပေါက်မှ တစ်ဖန်ပြန်ဝင်လာသည်ကို တွေ့မြင်ကြရသောကြောင့်ပေတည်း။

ခင်မောင်ကြီးသည် အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာ၍ ထိုမှ ဤမျှမျော်ကြည့်ကာ တန့်ရပ်နေပြီးနောက်...
ခင်။ ။"ဘယ်မှာလဲ ဟိုလူ၊ ထွက်သွားပြီလား။ ကျန်တော်က နည်းနည်းကတိုက်ကရိုက်လို ထွက်သွားခဲ့မိလို့ သူ့ကိုကြောက်တယ်များ ထင်နေမှာစိုးလို့ အပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း ပြန်ဆင်းလာခဲ့ပါတယ်။ နည်းနည်းခွက်သွားတာက ဒီလိုဗျ။ ကျန်တော့်မိန်းမလည်း ပါလာတယ်။ မိန်းမသား ပါလာတုန်းမှာ ခိုက်ရန်ဒေါသ ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ တယ်မကောင်းလှပေဘူးဗျ၊ နို့မို့တော့ဗျာ ကျန်တော်က ဘယ်အခါမဆို အဆင်သင့်ပါပဲ"

ထိုအခါ တစ်ဖက်လှသည် ထိုင်ရာမှ ထ၍ ခင်မောင်ကြီးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင်...
လှ။ ။"ကျန်တော်တစ်ခုပြောပါရစေခင်ဗျာ၊ ခွင့်ပြုပါ"
ခင်။ ။"ဘာလဲဗျာ၊ ပြောပါ"
လှ။ ။"ခင်ဗျားကို ကျန်တော်တို့မြင်ရတာ သိပ်အားရပါတယ်။ ခင်ဗျားလိုလူ ကျန်တော်တို့ မတွေ့ဖူးသေးပါဘူး။ တကယ်သတ္တိခဲပါပေ။ ကျန်တော်တို့အားလုံးက ချီးကျူးပါတယ်။ သို့သော် ကျန်တော်တစ်ခု တောင်းပန်ပါရစေဗျာ။ တိုင်းလုံးကျော်ဆိုတဲ့လူကို ကျန်တော် ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ အင်မတန်ဆိုးတဲ့လူဗျ နော်၊ ဘယ်နည်းနဲ့မျှ သူကျေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားကို လက်စားချေဦးမှာ အမှန်ပဲ။ ဒီတော့ကာ လူ့အဖိုးတန်တစ်ယောက်က ဒီလိုလူမိုက်ကို ဖက်ပြိုင်ပြီး မတုထိုက်ဘူး ထင်ပါတယ်မိတ်ဆွေ။ ဒီညနေမှာ သင်္ဘောဆိုက်လာပါလိမ့်မယ် ကျန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် ဝိုင်းဝန်းပြီး သင်္ဘောပေါ်ရောက်အောင် လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ဒါကြောင့်..."
ခင်။ ။"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိတ်ဆွေ၊ သို့သော် လူနှင့်လူချင်းမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြောက်လို့ ထွက်ပြေးရတယ်ဆိုတာ ရာဇဝင်ရိုင်းလှပါတယ်ဗျာ၊ သည်းခံပါ။ ကျန်တော့်ကို မတိုက်တွန်းကြပါနဲ့တော့။ ကိုယ့်လူကို အဖိုးတန်လူတစ်ယောက်ဆိုပြီး လူမိုက်တွေရမ်းကားတိုင်း ထွက်ပြေးနေရလျှင် ဘယ်မှာတန်ဖိုးရှိတော့မှာလဲ မိတ်ဆွေ။ ခုလက်ထက် အရာရှိအရာခံတွေတော့ဖြင့် မပြောတတ်ဘူး။ ကျန်တော်တို့ မြန်မာမင်းလက်ထက် အရာရှိမျိုးနွယ်တွေဆိုတာ ဣန္ဒြေကို စောင့်

mgyoe.com

mgyoe.com

စည်းရပါတယ်။ ရာဇကြွေးနှေးတော့ ဟုတ်ရိုးလားဗျာ၊ သို့သော် ကျွန်တော့် ရွှေလုံမြို့ဝန်မင်းရဲ့မြေး ခင်မောင်ကြီးပါပဲ"

ထို့နောက် ခင်မောင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးကို သိမ်းကျုံးကြည့်ကာ ပြုံးပြီးနောက် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်တို့လူစုမှာ အသံမထွက်ဘဲ စိတ်ထဲက ချီးမွမ်းလျက် ကျန်ရစ်ကြလေ၏။ အတန်ကြာသောအခါမှ ကျွန်ုပ်တို့၏မိတ်ဆွေတစ်ဖက်လှမ်းက...

လှ။ ။"ရွှေလုံလား၊ ရွှေဘေးလားတော့ ကျုပ်နားမလည်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်နားလည်တာ ပြောရမှာဖြင့် ခုနက ထွက်သွားတဲ့လူဟာ ဘေးအန္တရာယ်တွေ့ဖို့အချိန် သိပ်မကြာတော့ဘူးဆိုတာတော့ သေချာတယ် ဆရာကြီးတို့"

ကျွန်ုပ်သည် နေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကိုဇော်ဟိတ်သည် မဂ္ဂဇင်းဟောင်းတစ်အုပ်ကို ဖတ်လျက်ရှိရာမှ မော်ကြည့်လျက်...

ဟိတ်။ ။"ဘယ့်နယ်လဲ ဦးသိန်းမောင်၊ ဘာများအကြောင်းထူးသလဲ"

နုပ်။ ။"ထူးလိုက်ပုံတော့ မပြောနှင့်တော့ ဆရာရေ့၊ ဒါထက် ခင်ဗျားလူ ခင်မောင်ကြီးဆိုတာက အာဂယောက်ျားပါကလားဗျာ"

ကျွန်ုပ်သည် ဟိုတယ်၌ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသောအဖြစ်အပျက်ကို ကိုဇော်ဟိတ်အား ပြန်ပြောရာတွင် ကိုဇော်ဟိတ်၏မျက်နှာ၌ အတော်အတန်အံ့သြသော အမူအရာမျိုးဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

ဟိတ်။ ။"ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလူကို ဒီလောက်မထင်မိပေဘူးဗျ။ မျိုးရိုးကလေးကောင်းပြီး လူပုံကလေး သနားကမားရှိလေတော့ ဝိုင်းမြှောက်ပေးနေကြတယ်လို့ ထင်ခဲ့မိပါပေတယ်"

နုပ်။ ။"ဒီလူအကြောင်းကို ခင်ဗျား ဘာများသိထားသလဲဗျ"

ဟိတ်။ ။"များများကြီးတော့ မသိပါဘူးဗျာ၊ သိသလောက်ကိုလည်း အခုပြန်ပြောချင်စိတ် မရှိသေးပါဘူး။ ဇာတ်ဟောင်းကို ပြန်လှန်ရသလို ဖြစ်နေပါရော့မယ်။ တော်တော်လည်း ကြာသွားပါပြီ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သူတို့အကြောင်းကို မေ့လောက်ပြီလို့ အောက်မေ့နေမိတာ အခုလို ရုတ်တရက်တွေ့ရပြန်တော့ အသစ်လိုလိုပြန်ဖြစ်နေရပြန်ပြီကောဗျ"

နုပ်။ ။"ဒါထက် အားလုံးက ထင်နေကြပုံတော့ ဒီကနေ့ည တစ်ခုခုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ စိုးရိမ်နေကြတယ်။ တိုင်းလုံးကျော်ဆိုတဲ့လူဟာက သိပ်ဆိုးတဲ့လူ ဆိုပဲဗျ။ ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် အံကြိတ်ပြီး ဟိုတယ်ထဲက ထွက်သွားလိုက်ပုံကိုလည်း ကျုပ် တယ်မကြိုက်ဘူး။ သတ်မလေး ပုတ်မလေးနှင့် လေထုတ်ပြီးကြုံးဝါးလိုက်တဲ့လူမျိုးထက် ကြောက်ရတယ်ဗျ"

ဟိတ်။ ။(များစွာတုန်လှုပ်ဟန်မရှိသောအမူအရာမျိုးဖြင့်)

"တတ်နိုင်ဘူးလေ ဦးသိန်းမောင်၊ ကိုယ်မွေးထားတဲ့မီးကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ငြိမ်းအောင် ငြိမ်းပေါ့ဗျ"

နုပ်။ ။"လူကတော့ မခေပါဘူးဗျ၊ နို့ပေမဲ့ သူ့မယား ပါလာခဲ့တာက တစ်ဆိတ်ခွကျနေတယ်ဗျ"

ဟိတ်။ ။"ဗျာ... သူ့မယားတဲ့ ဟုတ်လား"

နုပ်။ ။"ဟုတ်ကဲ့၊ သူနှင့်အတူပါလာပြီး ဟိုတယ်မှာ တည်းခိုနေကြဆိုပဲ"

ဟိတ်။ ။"ခင်လေးခင်စက်မလည်း ပါခဲ့တယ်တဲ့၊ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလားဗျာ"

နုပ်။ ။"သူပြောတာပဲဗျ၊ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်တယ်လို့ ပြောတုန်းက သူ့မယားလည်း ပါလာတယ်လို့ ပြောတာပဲ"

ထို့နောက် ကိုဇော်ဟိတ်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ကာ တဲထဲ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် စင်္ကြံလျှောက်လျက်ရှိရာ မကြာခဏ မျက်မှောင်ကြုတ်ခြင်းများကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် နက်နဲစွာ စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက်ရှိကြောင်း သိနိုင်ပေ၏။ နောက်ဆုံး၌...

ဟိတ်။ ။"တော့်တော်ခွကျတဲ့အကောင်ပဲဗျာ။ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ဒီလိုနေရာမျိုးကို ခင်စက်မလို သားမယားမျိုးခေါ်လာခဲ့တာ သိပ်အံ့သြဖို့ကောင်းတဲ့လူပဲဗျာ"

နုပ်။ ။"သူ့မယားတော့ ကိစ္စရှိ မထင်ပေါင်ဗျာ၊ သို့သော် ယောကျ်ားအဖို့တော့ ကျုပ်စိုးရိမ်တာပဲ။ ခင်ဗျားက ဟိုတယ်ပါမလာခဲ့လို့ ဟိုအထဲမှာ လူတွေဖြစ်နေလိုက်ပုံမပြောပါနှင့်တော့။ "ဟိန္ဒက"အသံကို ကြားရုံနှင့် မြို့သူမြို့သားတွေ ဒူးတုန်ကုန်ကြဆို မဟုတ်ပါလားဗျ။ အဲဒီအတိုင်းပါပဲဗျာ။ ဘယ်သူမှ တုတ်တုတ်မလှုပ်ဝံ့ကြဘူး။ လူပုံကြီးကိုက ကြောက်စရာကြီးဗျာ"

ကိုဇော်ဟိတ်လည်း ကျွန်ုပ်ပြောသောစကားကို နားထောင်ရင်း ပမာမခန့်အမူအရာမျိုးဖြင့် ရယ်မော

mgyoe.com

mgyoe.com

လျက်ရှိ၏။

ဟိတ်။ ။"ခြေထောက်မှာ ထမင်းလုံးကပ်ပါပြီး အိပ်ပျော်သွားမိရင် ထမင်းလုံးတစ္ဆေ ခြောက်တတ်တယ်ဆိုတာမျိုးလို ခင်ဗျားမှာလည်း တိုင်းလုံးကျော်တစ္ဆေခြောက်နေပြီ ထင်ပါ့ဗျာ"

ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ်တို့၏မိတ်ဆွေတစ်ဖက်လှသည် တဲထဲသို့ မောကြီးပန်းကြီးပြေးဝင်လာ၍

လှ။ ။"တိုင်းလုံးကျော်ဗျို့.... တိုင်းလုံးကျော်လေ ဟိုတယ်ထဲမှာ သရဲမ်းနေတယ်ဗျ။ ရွှေလှခင်မောင်ကြီးဆိုတဲ့ လူကို လင်ရောမယားရော ဖမ်းထားပြီး ဓားစမ်းနေလေရဲ့ဗျ"

တစ်ဖက်လှ ပြောပြ၍ စကားဆုံးသောအခါ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် နားထောင်သူရှိတော့သည်။ ကိုဇော်ဟိတ်မူကား ဟိုတယ်ဘက်သို့ ပြေးသွားနှင့်ပြီဖြစ်သောကြောင့် တစ်ခေါ်လောက်ပင် ရောက်သွားနှင့်လေပြီ။ ထိုအချိန်၌ကား နေဝင်သွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုဇော်ဟိတ်နောက်က ပြေးလိုက်ကြရာတွင် ရေးရေးမျှသာ မြင်နိုင်ကြလေတော့၏။ တစ်ဖက်လှနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်သွားကြသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် အောက်ပါအခြင်းအရာတို့ကို တွေ့မြင်ရပေရာ ထိုအဖြစ်အပျက် အခြင်းအရာများသည် ကျွန်ုပ်၏ဦးနှောက်ထဲတွင် ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးထားသကဲ့သို့ စွဲမြဲစွာ ထင်လျက်ရှိသောကြောင့် အသက်တစ်ရာကျော်ပင် ရှင်နေရစေကာမူလည်း အသေးအဖွဲမကျန် ကောင်းစွာမှတ်မိနိုင်လိမ့်မည် ဖြစ်ပေ၏။

ဟိုတယ်အတွင်း၌ တစ်ကျိပ်ကျော်မျှသော အလုပ်သမားများသည် စားပွဲတစ်ခုလျှင် သုံးယောက်စီ၊ လေးယောက်စီ ထိုင်လျက်ရှိကြရာ မူးလှပါသည်ဆိုသောသူသည်ပင်လျှင် အမူးပြေပျောက်၍ မျက်လုံးကျယ်လျက်ရှိလေတော့၏။ အခန်းအလယ်၌ကား "ဟာရိကိန်း" လက်ဆွဲဓာတ်မီးအိမ်တစ်လုံး ဆွဲချိတ်ထားလေရကား ထိုမီးအိမ်အောက်တည့်တည့်၌ ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော တိုင်းလုံးကျော်သည် အလွန်တုန်လှုပ်နေသော်လည်း အလှမပျက်သော မိန်းမတစ်ယောက်၏ လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်ကာ ရပ်လျက်ရှိ၏။ တိုင်းလုံးကျော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် ပျဉ်ထောင်ထရံကိုမှီကာ လက်ပိုက်၍ ရပ်နေသောလူမှာ ခင်မောင်ကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ဦးခေါင်း၊ လည်ပင်း၊ ပခုံးတို့၏အနီးတွင် ခြောက်လက်မထက်မနည်းသော ဆင်စွယ်ဓားမြောင်များသည် ပျဉ်ထရံတွင် စူးဝင်လျက် တန်းလန်းကြီး ရှိနေကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်ဝင်သွားသောအခိုက်၌ တစ်လက်သော ဓားမြောင်မှာ ထရံတွင် စူးဝင်ကာစဖြစ်သည့်လက္ခဏာဖြင့် ဆင်စွယ်ရိုးသည် ဆတ်ဆတ်ခါလျက် ရှိနေသေး၏။ စင်စစ်မှာ တိုင်းလုံးကျော်သည် တစ်ဖက်လှပြောသည့်အတိုင်း ဓားမြောင်များဖြင့် လက်စွမ်းပြနေခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။

ခင်မောင်ကြီးသည် ထရံကိုမှီလျက် လက်ပိုက်ကာရပ်နေစဉ်တွင် သူ၏မျက်နှာထားမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းထက် ပြင်းစွာ အမျက်ထွက်နေခြင်းကိုသာ ဖော်ပြ၍ သူ၏မျက်လုံးများသည်လည်း တိုင်းလုံးကျော်အား ရဲရဲကြီးပြန်လှန်စူးစိုက်လျက် ကြည့်နေလေတော့၏။ တိုင်းလုံးကျော်သည် မိမိကိုင်ဖမ်းထားသော မိန်းမအား "မလှုပ်နှင့်ဟော့နော် နှမလေးရေ၊ မင်းလှုပ်လျှင် ငါက အချိန်ပျက်ပြီး ပါးနားမှာ မစိုက်ဘဲ မျက်လုံးပေါ်သွားစိုက်လို့ မောင်တော်ဘုရား နတ်ရွာစံသွားလိမ့်မယ်ကွယ်" ဟု ပြောင်လှောင်ကာ ပြောလိုက်သေး၏။

ထို့နောက် တိုင်းလုံးကျော်သည် အနီးရှိစားပွဲပေါ်တွင် အသင့်တင်ထားသော ဓားမြောင်များအနက်မှ တစ်လက်ကို လှမ်းယူ၍ ပစ်လိုက်ရာ ဓားမြောင်သည် လေထဲတွင် ချာလပတ်လည်ပြီးမှ ခင်မောင်ကြီး၏နားရွက်အနီးက ဖြတ်သန်းသွားပြီးလျှင် ထရံတွင် ကျောင်းခနဲ စိုက်ဝင်နေလေ၏။ ဓားကို လွှတ်လိုက်သော တစ်ခဏ၌ ခင်မောင်ကြီးမှာ မျက်စိမှိတ်ရုံသာ မှိတ်လိုက်၍ အသံမထွက်စေဘဲ အံကြိတ်ကာ ခံနေနိုင်သော်လည်း သူ၏ဇနီးမှာမူကား "ကယ်တော်မူပါ မြတ်စွာဘုရား" ဟု အချက်တိုင်း ဟစ်အော်မိရှာလေ၏။

ဓားမြောင် ၁၀ လက်မျှ ပစ်ပြီးသဖြင့် စားပွဲပေါ်၌ ဓားအားလုံးကုန်သွားလတ်သော် တိုင်းလုံးကျော်က လူတစ်ယောက်အား "ဟေ့ ဓားတွေ နုတ်ယူခဲ့စမ်း၊ ဒီတစ်ခါဒို့ထက်ဆန်းအောင် ပစ်ပြဦးမယ်" ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ထိုသူသည် ခင်မောင်ကြီးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဓားများကို ပျဉ်ထရံမှ နုတ်ယူမည်ပြုလိုက်လေ၏။ ထိုအတောအတွင်း၌ တိုင်းလုံးကျော်သည် လက်နှေးရန်ဆို၍ အရက်တစ်ခွက်ကို လှမ်းယူမော့သောက်နေခိုက်ဖြစ်သဖြင့် အမှတ်တမဲ့အမူအရာမျိုး ရှိနေသည်တွင် ခင်မောင်

mgyee.com

ကြီးသည် ဓားနုတ်သောလူ ကွယ်နေခိုက်အတွင်း ထရံမှ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလာ၍ အရက်မော့ချနေသော တိုင်းလုံးကျော်ကို ကိုယ်လုံးရော၊ လက်သီးပါ တစ်ခါတည်းပစ်ဆွဲလိုက်လေ၏။ လက်သီးချက်သည် တိုင်းလုံးကျော်နဖူးပြင်ကို တည့်တည့်ကြီး ထိသွားသောကြောင့် ဒဏ်ရာဟောင်းမှ သွေးများ ယိုကျလာသော်လည်း ကျိုးလူဝိအားကျောင်းသားကလေးတစ်ယောက်က ထိုးသတ်ခြင်းကဲ့သို့ အနည်းငယ်ဟန်ပျက်၍ သွားရုံမှတစ်ပါး၊ ပြောပလောက်အောင် နာကျင်ခြင်းမရှိပေ။ ဤတွင် တိုင်းလုံးကျော်သည် ဖန်ခွက်ကိုပစ်ချ၍ ခင်မောင်ကြီး၏ လည်ကုပ်ကို လက်ဝဲလက်ဖြင့် ကိုင်ဖမ်းပြီးလျှင် လက်ယာလက်ဖြင့် မျက်ခွက်ဆီသို့ ကော်သတ်လိုက်လေရကား လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လည်ကုပ်ကို ထိန်းမထားခဲ့ပါမူ ကောင်းကင်သို့ပင် လွင့်စင်မြောက်ပါသွားဖွယ်ရာရှိ၏။ ယခုမှာမူ ခင်မောင်ကြီး၏ အောက်မေးသည် အထက်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ မြောက်တက်၍ အထက်သွားများနှင့် အောက်သွားတို့ အပြင်းအထန်တိုးဝှေ့ထိတွေ့မိကြသည့်အတွက်ကြောင့် "ဂွပ်"ခနဲ မြည်သောအသံကြီး ပေါ်ထွက်လာပြီးလျှင် တိုင်းလုံးကျော်က ကုပ်ကို လွှတ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခင်မောင်ကြီးမှာ ရှေ့သို့ထိုးကျသွားလေသည်။ ပါးစပ်မှ သွေးများ ငေါက်ငေါက်ပန်းထွက်လာလေတော့၏။

ဇနီးဖြစ်သူမှာလည်း "အောင်မယ်လေး... သေပါပြီရှင်" ဟု လွှတ်ခနဲအော်ကာ ကြမ်းပေါ်၌ မှောက်လျက်ထိုးကျသွားသော လင်ယောကျ်ားအား ပွေ့ဖက်ထားလေ၏။ ခင်မောင်ကြီးခမျာမှာ ဝေဒနာခံစားသောအခြေအနေမှ ကျော်လွန်သွားပြီဖြစ်၍ ကြမ်းပေါ်တွင် ငှက်ပျောတုံး၊ လက်ပံတုံးသဖွယ် ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေလေတော့သည်။

"ဟေ့လူ ဘယ်မှာလဲ ငါ့ဓားတွေ ယူခဲ့စမ်းဟေ့။ လင်ကို စမ်းပြီးလို့ မယားကို တစ်လှည့်စမ်းရဦးမယ်" ဟု တိုင်းလုံးကျော်က ပြောလိုက်သဖြင့် ဓားများကို ပွေ့ယူလာသောလူသည် စားပွဲပေါ်တွင် အားလုံးတင်ပေးလိုက်လေ၏။

"ကိုင်း... မယ်မင်းကြီးမ ငိုမနေနှင့် ထစမ်း"

ဟု ပြောလျက် တိုင်းလုံးကျော်သည် မိန်းမ၏လက်ကို ကိုင်ဆွဲမည်အပြုတွင် ဒိုင်းခနဲ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရ၍ တိုင်းလုံးကျော်၏ ဦးခေါင်းတွင် ဓာတ်မီးရောင်မကူးစေခြင်းငှာ ဆောင်းထားသော ဦးထုပ်သည် ဦးခေါင်းမှ လွင့်စင်ကျသွားလေ၏။ ထိုခဏ၌ ခပ်အေးအေးရယ်လိုက်သော အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသောကြောင့် မိန်းမသည် အသံကြားရာအရပ်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသဖြင့် "ကိုဇော်ဟိတ်" ဟု လွှတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်၏။

ထိုအခါ တိုင်းလုံးကျော်သည် ငုံ့နေရာမှ ရုတ်တရက်မော်ကြည့်၍ "ခုနက ပစ်လိုက်တာ မိတ်ဆွေကလား၊ ဟု မေးကာ မိန်းမ၏လက်ကို လွှတ်လိုက်၍ ကိုဇော်ဟိတ်ဘက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်သည်။

ဟိတ်။ ။"ဟုတ်ကဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်ပါပဲ၊ သို့သော် ရှေ့မတိုးခဲ့နှင့်ဗျနော်။ မပြီးသေးဘူး၊ ငါးချက် ကျန်သေးတယ်။ တိမ်းစမ်း ခင်စက်မေ"

ယင်းသို့ ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကိုဇော်ဟိတ်သည် မိမိ၏ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ဘေးရန်ကင်းသော အုတ်နံရံဘက်သို့ လှည့်ချိန်လျက် နားရွက်များအနီးမှ ကျည်ဆန်များ ပွတ်ကပ်ထွက်သွားအောင် တစ်ချက်ပြီး တစ်ချက် မောင်းဖြုတ်ချလိုက်ရကား တိုင်းလုံးကျော်၏ မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားလေတော့၏။

ထို့နောက် "ဒီတစ်လက်မှာ ကျည်ဆန်ကုန်သွားပေမဲ့ ဟောဒီမှာ တစ်လက်ရှိသေးတယ်ဗျနော်၊ ယီးတီးယားတားတော့ မလုပ်နှင့်" ကိုဇော်ဟိတ်က ပြောလိုက်သည်တွင် တိုင်းလုံးကျော်၏ မျက်နှာ၌ ကန့်လန့်ဖြတ်ရှိနေသော အမာရွတ်ကြီးသည် နီသထက် နီရဲလာတော့၏။ သူ၏နီကြောင်သော မျက်လုံးများမူကား ကိုဇော်ဟိတ်၏ မျက်နှာမှ တစ်စက္ကန့်မျှ လွှဲဖယ်ခြင်းလည်းမရှိ၊ မျက်တောင်ခတ်ခြင်းလည်းမရှိ။ ဖန်သားပကတိကဲ့သို့ ကြောင်တောင်ကြီး စူးစိုက်နေလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ကျော်။ ။"ဖြောင့်ပါ့ဗျာ၊ တယ်ဖြောင့်တဲ့လက်ပါပေ၊ ကျုပ်ဟာလည်းတစ်မျိုး၊ ခင်ဗျားဟာလည်း တစ်မျိုး၊ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီပေပဲ။ ကိုင်း ဒါထက် မိတ်ဆွေ၊ ရှေ့အဖို့ ဘယ်လိုတုံး၊ ဆိုစမ်းပါဦး။ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ မျက်လှည့်ပြနေလို့ မပြီးသေးပါဘူး။ ဘာလုပ်ကြမှာလဲ မိန့်စမ်းပါဦး ဆရာကြီးရဲ့"

ဟိတ်။ ။"မိန့်ဆို ဒီလိုလေဗျာ။ ဒီအရပ်မှာ ခင်ဗျားနှင့် ကျုပ်နှင့် ဗိုလ်နှစ်ယောက်မစားလောက်အောင် ဒေသက ကျဉ်းတယ်ဗျ။ တစ်ယောက်ယောက်ပြုတ်မှ နေရာကျ

mgyee.com

mgyoe.com

လိမ့်မယ်"

ကျော်။ ။"စိန်လိုက်ဗျာ၊ သဘောတူတယ်၊ ဖြုတ်ပုံဖြုတ်နည်းကလေး တစ်ဆိတ်လောက် အမိန့်ရှိစမ်းပါဦးဗျ" ဟိတ်။ ။"ဒီလိုဗျ၊ ခင်ဗျားက ဓားမှာ ကျင်လည်တယ်၊ ကျုပ်က သေနတ်မှာ ကျင်လည်တယ်၊ ဒီတော့ သူ့ထက် ငါ သာတယ်နာတယ်မရှိရအောင် ဓားရော၊ သေနတ်ရော အသာဖယ်ထားပြီး လက်သီးချင်း ဆိုင်ကြစို့လားဗျာ"

ထိုအခါ တိုင်းလုံးကျော်မှာ စူဋ္ဌလိပ် ရေထဲသို့ ချသတ်ရန် အကြံပေးခြင်းကဲ့သို့ ဟဒယနှလုံး ရွှင်ပြုံးကြည်နူးစွာရှိနေသည်ဖြစ်ရာ ပရိသတ်များကမူ ကိုဇော်ဟိတ်အတွက် ဟိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားမိကြ၏။ အချို့ကလည်း "ရွှေမျက်မှန်နှင့် ဤလူကား စိတ်မှန့်ပါလေ၏လော"ဟု အံ့သြမိကြ၏။ ကျန်ပ်တို့၏မိတ်ဆွေ တစ်ဖက်လှကမူ ကိုဇော်ဟိတ်အနိုးသို့ အတင်းဝင်တိုးသွား၍ နားသို့ တေ့ကပ်ပြီးလျှင် "မလုပ်လေနှင့် ဆရာကြီး၊ ဒီလူက ကြေးတမ်းစားသတ်လာခဲ့တဲ့ လက်ဝှေ့သမား ဆရာကြီး။ တိုင်းလုံးကျော်ဆိုတာ ငယ်နာမည်မဟုတ်ဘူး၊ လက်ဝှေ့သမားနာမည် ခင်ဗျားကြီးရဲ့။ နွားမတမ်းတောင် နံရိုးကျိုးအောင် ထိုးနိုင်ခဲ့တဲ့ လူကြီးဗျ။ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့။ ဒီပြင်နည်းနှင့် လုပ်ပါဆရာကြီးရယ်၊ ဒီနည်းတော့ တောင်းပန်ပါရစေဗျာ" ဟု တီးတိုးသတိပေးလေ၏။

သို့ရာတွင် ကိုဇော်ဟိတ်ကမူ အခြားသူတို့၏ ထင်မြင်ချက်ကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ မိမိ၏ အကျိုများကို ချွတ်လျက် ကျန်ပ်အားသာလျှင် မှာရန်ရှိသမျှကို မှာထားလေ၏။

"ဒီလိုဗျ ဦးသိန်းမောင်၊ ညစ်တီးညစ်ပတ်မလုပ်ဘဲ သုန့်သန့်ရှင်းရှင်း သတ်လျှင်တော့ ခင်ဗျား ဘာမှမလုပ်နှင့်။ အသာကြည့်နေ။ ညစ်ပတ်လာလျှင်တော့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အားကိုးတယ်ဗျာ။ ဟောဒီမှာ ခြောက်လုံးပြူး၊ ရော့ ယူထား"

ထို့နောက် ကိုဇော်ဟိတ်သည် အကျိုများကိုချွတ်လျက် ဘောင်းဘီတိုကလေးဖြင့်ရပ်နေစဉ် လင်ယောကျ်ား၏ဦးခေါင်းကို မိမိ၏ဒူးပေါ်၌တင်ကာ ကြင်နာယုယုသောအမူအရာဖြင့် ပြုစုလျက်ရှိသော ခင်စက်မေရှိရာသို့ တစ်ချက်မျှလှမ်းကြည့်၍ ပြုံးစိစိမျက်နှာထားဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

ဟိတ်။ ။"ခုတော့ ကိစ္စမရှိတော့ပါဘူး။ ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ ၅ နှစ်လောက်တုန်းက ကိုယ့်ကိုပယ်ပြီး ခင်မောင်ကြီးကို ယူလိုက်တုန်းကများဖြင့် လူပြည်မှာနေလို့ဖြစ်မှာမဟုတ်တော့ပါဘူးလို့တောင် အောက်မေ့မိတယ်။ သို့သော် ဟိုလူက လူတော်တစ်ယောက်ပါပေ ဦးသိန်းမောင်။ မတော်လို့များ တိုင်းလုံးကျော်က ကျွန်တော့်ကိုနိုင်ပြီး ဟိုလင်မယားကိုများ နှိပ်စက်ပြန်လို့ရှိရင် ခင်ဗျားတာဝန်ယူလိုက်ပါဗျ နော်"

ကျွန်ပ်လည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ၏။

ထိုခဏ၌ ခင်စက်မေသည် လင်ယောကျ်ားကို ပြုစုနေရာမှ ဦးခေါင်းထောင်၍ ကိုဇော်ဟိတ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သူ၏မျက်နှာထား၌ ကျေးဇူးတင်ခြင်း၊ အားကိုးခြင်း၊ ယုံကြည်စိတ်ချခြင်းတည်းဟူသော အခြင်းအရာတို့ ရောပြွမ်းပေါထွက်လျက်ရှိ၏။ ကိုဇော်ဟိတ်မှာလည်း ခင်စက်မေ၏ မျက်နှာထားကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် သူကိုယ်တိုင် အားတက်လာဟန်တူသည့်ပြင် ခင်စက်မေအားလည်း "စိတ်သာချပါ" ဟူသော အဓိပ္ပာယ်မျိုးဖြင့် ပြုံးလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကိုဇော်ဟိတ်သည် လက်ဝှေ့သတ်ရန်အတွက် မီးအိမ်အောက်တွင် သတ်မှတ်ထားသောနေရာသို့ ဝင်၍ရပ်နေလေ၏။ ထိုနေ့က ကိုဇော်ဟိတ်နှင့် တိုင်းလုံးကျော်နှင့် ထိုးသတ်ကြသော လက်ဝှေ့ပွဲအကြောင်းကို ထိုနယ်သားများ ယနေ့တိုင်ပြော၍ မပြီးနိုင်အောင် ရှိကြ၏။ ကျွန်ပ်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ယမန်ညဉ့်က အဖြစ်အပျက်ကဲ့သို့ စိတ်ထဲတွင် အသေးစိတ်၍ မှတ်မိသေး၏။ လူများသည် တိုင်းလုံးကျော်နှင့် ကိုဇော်ဟိတ် အရုံးမပေးမချင်း ထိုးသတ်ကြမည့်လက်ဝှေ့ပွဲသတင်းကို ကြားကြရသောကြောင့် ဝိုင်းအုံလာရောက်ကြရာ တစ်ခန်းလုံးပြည့်လျှံသွားသဖြင့် အချို့မှာ ပြတင်းပေါက်မှ မျှော်ကြည့်ကြရ၏။ ပရိသတ်တို့သည် မည်သူ့ဘက်မှ မေတ္တာထားကြသည့်အကြောင်းကို မကြာမီပင် ထင်ရှားစွာ သိလာနိုင်ပေ၏။ ကိုဇော်ဟိတ်အကြောင်းကို မသိကြဘဲ တိုင်းလုံးကျော်အကြောင်းကို လူတိုင်းသိကြပြီးဖြစ်၍ အလွန်မုန်းတီးကြသော်လည်း အလောင်းအစားပြုလုပ်ကြသောအခါတွင် တိုင်းလုံးကျော်ဘက်မှ နှစ်လေးပေး၍ လောင်းစားကြ၏။ သို့ရာတွင် အချို့ကမူ မိမိတို့ လောင်းထားသောငွေ ရုံးချင် ရုံးရစေ ကိုဇော်ဟိတ်သာ နိုင်စေလိုသည်ဟု ဖွင့်ဟပြောကြ၏။

ကိုဇော်ဟိတ်သည် စွပ်ကျယ်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီတို

mgyi e . c o m

နှင့်လည်းကောင်း၊ တိုင်းလုံးကျော်သည် အကျိုတုံးလုံးနှင့် ခါးတောင်းမြှောင်လှအောင် ကျိုက်လျက်လည်းကောင်း မီးအိမ်အောက်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လိုက်ကြသောအခါ ပရိသတ်အားလုံးမှာ ပွဲကောင်းတစ်ခု ကြည့်ရပေတော့မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ရိုးတိုးရွှတ ဖြစ်လျက်ရှိကြ၏။ နီကြောင်သောမျက်လုံးများဖြင့် ကိုဇော်ဟိတ်အားစိန်းစိန်းကြည့် လျက်ရှိသော တိုင်းလုံးကျော်သည် ကိုဇော်ဟိတ်ထက် မဆိုစလောက် တုတ်ခိုင်ကြီးမား၏။ စင်စစ်မှာ ကိုယ်တုံးလုံးကြီးနှင့် ခါးတောင်းမြှောင်လောက်အောင် ကျိုက်လိုက်သောအခါတွင် တိုင်းလုံးကျော်မှာ အဝတ်များ ဝတ်ထားသောအခါကထက် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကြီးမားထွားကျိုင်းလာသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ ကိုဇော်ဟိတ်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မိသဖြင့် လူပ်ခုန်နေသော ရင်ဘတ်သည်ပင်လျှင် ငြိမ်သွားသကဲ့သို့ ထင်လိုက်ရ၏။ ထိုသူ၏ မျက်နှာထားမှာလည်း ညှာတာမည့်အမူအရာမျိုး အလျှင်းမတွေ့ရဘဲ တတ်နိုင်က အစိမ်းလိုက်ဝါးစားမည်ဟု ဖော်ထုတ်ပြောဆိုနေသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ကိုဇော်ဟိတ်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၍ အနာရောဂါလုံးဝကင်းစင်သဖြင့် ဖိတ်ဖိတ်တောက် ကြည်လင်သော အရေအသားတို့ဖြင့် အလွန်တရာ ကြည်လင်လှ၍ သောကအလျှင်းကင်းသော မျက်လုံးများကို မြင်လိုက်ရသော အခါတွင်မူကား အားတက်မိပြန်လေတော့သည်။ တိုင်းလုံးကျော်မှာ ကိုဇော်ဟိတ်ထက် ခွန်အားဗလကြီး၍ ဆတ်ပုတ်ခြင်းအလုပ်၌လည်း ကျင်လည်စေကာမူ ကိုဇော်ဟိတ်၏ အပြစ်လုံးဝကင်းစင်သော ကျန်းမာခြင်းမျိုး မရှိနိုင်ချေ။

ထို့နောက် ထိုလူနှစ်ယောက်တို့သည် စတင်ထိုးသတ်ကြလေရာ ပရိသတ်တို့လည်း ပင့်သက်ရှူလိုက်ကြသဖြင့် ဟပ်ခနဲဖြစ်သွားမိကြ၏။ ဂိုးဂိုးဂွတ်ဂွတ်၊ ဗုန်းဗုန်းဗင်းဗင်းဖြင့် သုံးလေးချက်မျှစီ ထိုးသတ်၍ ရှောင်နိုင်သမျှကို တိမ်းရှောင်ကြလျက် ထိသမျှလည်း အသီးသီးထိသွားကြလေရာ ကိုဇော်ဟိတ်မှာမူ ပါးချောင်တွင် တစ်ချက်ထိမိသွားသဖြင့် နံဘေးသို့ ယိမ်းယိုင်သွား၏။ တိုင်းလုံးကျော်မှာမူ အရှိုက်သို့ ထိသွားခြင်းမှာ အရှိုက်တွင်တစ်ချက် လှလှကြီး ထိသွားသည်ဖြစ်၍ အွတ်ခနဲမြည်သွားသည့်အပြင် အသက်ရှူမှား၍ ရှူးခနဲ အသံထွက်သွား၏။ အရှိုက်သို့ ထိသွားခြင်းမှာ (နောက်ကောက်) ယူနိုင်သော လက်သီးချက်မျိုး မဟုတ်သော်လည်း မိမိအဖို့ ကြီးစွာသော အထောက်အပံ့ဖြစ်စေကြောင်း နောင်အခါတွင် ကိုဇော်ဟိတ်က ပြောပြလေ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ တိုင်းလုံးကျော်မှာ အသက်ရှူပြင်း၍ပြင်း၍လာခဲ့ရာ ကိုဇော်ဟိတ်သည် ထိုသူ၏ သက်လုံမကောင်းခြင်းကို ရိပ်မိသည်ဖြစ်သောကြောင့် အသက်ရှူမှားသည်ထက် မှားစေခြင်းငှာ အရှိုက်သို့ချည်း ထပ်တလဲလဲ ချိန်ရွယ်ထိုးသတ်လေရကား ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် သပြေသီးပမာကဲ့သို့ ညိုမည်းသောအကွက်ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

သို့ရာတွင် တိုင်းလုံးကျော် ရုံးဖို့မူကား အဝေးကြီးလိုချေသေး၏။ ဤသတ်နည်းမှာ သာမန်လက်ဝှေ့ပွဲများကဲ့သို့ နားချည်သတ်ချည်ဖြင့် အချိန်နှင့် ထိုးသတ်ရခြင်းမဟုတ်ဘဲ အရှုံးမပေးမချင်း တောက်လျှောက် တစ်ခါတည်း ထိုးသတ်ရခြင်းဖြစ်ပေရကား တိုင်းလုံးကျော်သည် မိမိ၏ သက်လုံမကောင်းသော အဖြစ်ကို ရိပ်မိသောကြောင့် အချိန်တိုတိုနှင့် မြန်မြန်ပြီးအောင် ကြိုးစား၏။

သို့ဖြစ်၍ တိုင်းလုံးကျော်သည် ကိုဇော်ဟိတ်ကို ဇွတ်အတင်းလိုက်၍ လက်သီးမိုးရွာချသည့်အလားကဲ့သို့ တရကြမ်းထိုးသတ်ကြလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ အသက်အောင့်ထားမိသော အကြိမ်ပေါင်းများစွာကို သတိရမိ၏။ တရကြမ်းဆိုသော်လည်း လေထဲသို့ရောက်သွားသည့် ဗလာလက်သီးမျိုးမဟုတ်ဘဲ ကိုဇော်ဟိတ်၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ပါအောင် ချိန်ထိုးသော လက်သီးချက်မျိုးဖြစ်လေရာ မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်ဖို့ အလျှင်းသတိမထားဘဲ တစ်ဖက်သားကို ထိဖို့သာလျှင် မိမသွားစေဖို့အတွက်ကို ပိုမိုဂရုစိုက်၍ အချိန်ရသော အခါမှသာလျှင် အရှိုက်ဆီသို့ တစ်လုံးကောင်း နှစ်လုံးကောင်း သွင်းရလေတော့၏။ တိုင်းလုံးကျော်၏ လက်သီးချက်များသည် ကိုဇော်ဟိတ်ကို လုံးဝမထိသည်မဟုတ်၊ ထိသလောက်ကား ထိကြသည်သာ ဖြစ်၏။ မိမိဂိုယ်ကို ထိချင်တိုင်း ထိစေဟု သဘောထား၍ တရကြမ်းလိုက်ထိုးသော လူတစ်ယောက်၏ လက်သီးချက်များမှ အားလုံးလွတ်အောင် မည်သူမျှ တိမ်းရှောင်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ သို့ရာတွင် ကိုဇော်ဟိတ်သည် မိမိအား လှလှကြီး မထိရအောင် ငုံချည်တစ်ခါ၊ မော့ချည်တစ်လှည့်၊ လက်ဖြင့်ကာချည်တစ်ဖုံ စသည်ဖြင့် ကာ ကွယ်နေရကား ပွတ်ကာသပ်ကာချော်ကာ စသည်ဖြင့် မထိတထိနှင့်သာ ကိစ္စပြီးကြရ၏။ တိုင်းလုံးကျော်၏

mgyoe.com

အချို့လက်သီးချက်များမှာ အလွန်ပြင်းထန်လှသဖြင့် လေထဲ၌ ကြာပွတ်နှင့် ရိုက်လိုက်သကဲ့သို့ ဝိခနဲမြည်သွားသည် ထင်လိုက်ကြရပေရကား လှလှကြီးထိခဲ့လျှင် လူမဆိုထားနှင့် နွားမတမ်းပင် ခံနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

သို့ဖြစ်၍ တိုင်းလုံးကျော်က ထိုးလိုက်တိုင်း ကိုဇော်ဟိတ်သည် နောက်သို့ဆုတ်ကာ လှည့်လည်ခုခံသဖြင့် မီးအိမ်အောက်တွင် နှစ်ယောက်သား ချာလပတ်လည်လျက်ရှိကြလေရာ အခွင့်ရသည့်အခါတိုင်း ညိုမည်းသော စက်ဝိုင်းပေါ်သို့ "ထောက်"လက်သီးတစ်ချက်တစ်ချက် သွင်းရန်ကိုကား မမေ့မလျော့ချေ။ ကိုဇော်ဟိတ်၏ လက်သီးချက်များမှာ ရှောင်တိမ်းဖို့ အလွန်အမင်း အားမစိုက်စေကာမူ အတင်းဝင်လာသော တိုင်းလုံးကျော်၏ ကိုယ်ကာယပေါ်၌ အရှိန်မသေးငယ်လှချေ။ ထိတိုင်းထိတိုင်းမှာလည်း ဖားဖိုကြီးမှ လေထုတ်ခြင်းကဲ့သို့ ရှူးခနဲရှူးခနဲ ဖြစ်သွားလေတော့၏။ ထိုအချိန်ကား တိုင်းလုံးကျော်၏ ရင်ဝဋ်သာ အညိုအမည်းရှိနေသည်မဟုတ်။ ကိုဇော်ဟိတ်မှာလည်း ပါးစပ်က သွေးများ ယိုစီး၍ အာဇာနည်ယောကျ်ားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း အားငယ်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်းတည်းဟူသော အခြင်းအရာမျိုး လုံးဝမတွေ့ရဘဲ ကျန်သောမျက်လုံးတစ်လုံးမှာ တည်ငြိမ်ကြည်လင်သော လက္ခဏာကို ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။

ပရိသတ်တို့သည် သြဘာပေးခြင်း၊ အားပေးခြင်းစသော အပြုအမူမျိုး မရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် မည်သည့်အသံမျှ မကြားရဘဲ ထိုးသတ်သူနှစ်ဦးတို့၏ တရုပ်ရုပ်မြည်သော ခြေသံမျိုးနှင့် ဂွပ်၊ ဗျတ်၊ ဗုန်း၊ ဗိုင်း မြည်သော ထိုးကြိတ်သံများသည်သာ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိ၏။ ထိုအချိန်၌ကား တိုင်းလုံးကျော်၏ တဟောဟော တဟဲဟဲ ဖြစ်နေရှာသော မောဟိုက်သံကြီးသည် မရပ်မနား တရစပ် ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိရာ အမှန်ကိုရေးရလျှင် တိုင်းလုံးကျော်၏ ဟောဟဲခတ်နေသော မောဟိုက်သံကဲ့သို့ စိတ်ကြည်နူးခြင်း ဖြစ်သောအသံမျိုးသည် ကျန်ပ်၏နားထဲတွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြားရဖူးချေ။

ထိုခဏ၌ တိုင်းလုံးကျော်သည် ကိုဇော်ဟိတ်၏ ပေါင်ကြားသို့ ခြေဖြင့်ခတ်လိုက်ရာ ပရိသတ်က "ဟေး မလုပ်နှင့်"ဟု ဝိုင်းအော်လိုက်ကြသဖြင့် ကျန်ပ်သည်လည်း သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် ကိုဇော်ဟိတ်က ပေါင်တစ်ဖက်ကို လျင်မြန်စွာ လိမ်လိုက်သဖြင့် ကောင်းစွာမထိချေ။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကိုဇော်ဟိတ်သည် တိုင်းလုံးကျော်၌ ညစ်ချင်စိတ်ပေါ်လာခြင်းကို ရိပ်မိသဖြင့် လျင်မြန်စွာ ပြီးစေခြင်းငှာ ခံစစ်မှ တိုက်စစ်သို့ပြောင်းရန် ပြင်ဆင်လေတော့၏။ တိုင်းလုံးကျော်သည် လျှာထွက်မတတ် မောဟိုက်နေပြီဖြစ်ရာ ကိုဇော်ဟိတ်သည် လက်ဝဲလက်ယာတို့မှ မိုးသီးပေါက်ကဲ့သို့ တိုင်းလုံးကျော်၏ မျက်နှာနှင့်အရိုက်တွင် ဗျိုးဗျိုးဗျောင်းဗျောင်း ဒိုးဒိုးဒေါင်းဒေါင်း မြည်သည့်တိုင်အောင် လက်သီးမိုး ရွာချလေ၏။ ထိုအတောအတွင်း၌ ကိုဇော်ဟိတ်၏ နဖူးနှင့်ရင်ဘတ်တို့တွင် လက်သီးတစ်ချက်စီ မိသွားသော်လည်း မောသည့်အတွက် အားပျော့နေသော တိုင်းလုံးကျော်ဖြစ်နေသောကြောင့် ယိမ်းယိုင်သွားလောက်အောင် မရှိတော့ချေ။ ထိုခဏ၌ ကိုဇော်ဟိတ်သည် ကိုယ်ကို အနည်းငယ်ငုံ့လျှိုး၍ တိုင်းလုံးကျော်၏ ရင်ဝကို ထိုးတော့မည့်ဟန် ပြုလိုက်သဖြင့် တိုင်းလုံးကျော်က လက်ကိုအောက်သို့ နှိမ့်ချ၍ ကာကွယ်ဆဲတွင် ကိုဇော်ဟိတ်သည် ကိုယ်ကို ရုတ်တရက် ဆန့်တန်းလျက် တိုင်းလုံးကျော်၏ မေးစေ့အောက်သို့ ခြေဖျားထောက်ရင်း ကော်သတ်လိုက်လေရကား လက်သီးအရှိန်နှင့် ခြေထောက်အရှိန်တို့ပါ စုပေါင်းရောသွင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် သမံတလင်းပေါ်သို့ ဘိလိယက်ဘောလုံးကျသွားခြင်းကဲ့သို့ ဒေါက်ခနဲမြည်သော အသံကြီး ပေါ်ထွက်လာလေ၏။

ထွားကျိုင်းလှသော တိုင်းလုံးကျော်မှာ လက်သီးအရှိန်ကြောင့် တစ်ပတ်တိတိ လည်သွားပြီးမှ ဒူးများညွတ်ကွေးသွားပြီးလျှင် ကြမ်းပေါ်သို့ ဟပ်ထိုးလဲကျသွားလေတော့၏။ တိုင်းလုံးကျော်မှာ ဌက်ပျောတုံး၊ လုက်ပံတုံးသဖွယ် ကြမ်းပေါ်တွင် မလှုပ်မရှားဘဲ မှောက်လျက်ကြီး စင်းနေလေတော့၏။

ပထမ၌ ပရိသတ်တို့သည် ကြောင်တောင်ကြီးငေးကြည့်နေကြသေး၏။ ထို့နောက်မှ အံ့သြခြင်း ပြေပျောက်၍ အသံထွက်နိုင်ကြသောအခါ၌ ပေါ်ထွက်လာသော သြဘာသံကြီးမှာ နားများပွင့်ထွက်မတတ် ဆူညံလှပေတော့၏။

ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်လျက်ရှိသော ပရိသတ်တို့အနက် အခြားသော အသံမျိုးကိုလွှမ်း၍ ပေါ်ထွက်လာသော တစ်ဖက်လှ၏အသံဖြင့် "မာဒါမှ

mgyoe.com

mgyoe.com

ငါတို့လူကွ၊ ကိုဇော်ဟိတ်တဲ့ဟော့။ ကြားဖူးရဲ့လား၊ ဟောဒါမှ ယောကျ်ားအာဇာနည်၊ ၃" စသည်ဖြင့် မရပ်မနား ကုန်းအော်လျက်ရှိ၏။

ကိုဇော်ဟိတ်မှာမူ အဝတ်များကို လျင်မြန်စွာဝတ်၍ "ဟိုလင်မယား ကျွန်တော်တို့အိမ် ခေါ်ခဲ့ပေတော့ဗျာ။ ဒီမှာနေလို့ မဖြစ်ပေဘူး" ဟု ကျွန်ုပ်အား မှာထားပြီး အလစ်သုတ်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သတိကောင်းစွာ ရနေပြီဖြစ်သော ခင်မောင်ကြီးနှင့် ဇနီးခင်စက်မေတို့အား ကိုဇော်ဟိတ်မှာခဲ့သော စကားကို ပြောပြသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏တဲသို့ ချက်ချင်းပင် လိုက်ပါလာကြလေ၏။ တဲသို့ ရောက်ကြသောအခါ ကိုဇော်ဟိတ်သည် အပန်းပြေသောက်နေသော အရက်ခွက်ကို သွန်ပစ်ခဲ့၍ စည့်သည်လင်မယားအား ဧည့်ခံလေရာ ခင်မောင်ကြီးမှာ ရှုန့်တန့်တန့် ဖြစ်နေသော်လည်း ခင်စက်မေမူကား ကျေးဇူးတင်စကားပြော၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိလေတော့၏။

လင်။ ။"ကျွန်တော် သတိရလာတော့ ခင်ဗျားတို့ သတ်နေတာ မြင်ပါရဲ့။ ဒါတောင် ခင်ဗျားမှန်း မသိသေးဘူး ဦးဇော်ဟိတ်ရာ"

မယား။။"ကိုဇော်ဟိတ်က တခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မတို့အတွက် သူဝင်သတ်တာ ရှင်ကြီးရဲ့"

လင်။ ။"ရိပ်မိပါတယ်ဗျာ၊ ကျေးဇူးလည်းတင်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာမှာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မစွမ်းဆောင်နိုင်လို့ သူတစ်ပါးက ဝင်ကူရတယ်ဆိုတာ သိပ်ခွကျတာပဲဗျ။ သို့သော် ကျေးဇူးကန်းလို့ မဟုတ်ပါဘူးဗျ။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်သိပ်ပြီး ကြည်ညိုပါတယ်"

ဟိတ်။ ။"တည့်တည့်ပြောရလျှင် ဟိုနှစ်လောက်တုန်းက ဆိုလျှင် ကျုပ် ဒီလိုလုပ်ကောင်းမှ လုပ်မယ်။ ခုတောင်မှ ဟောဒီက ခင်စက်မေ မပါလျှင် လုပ်ချင်မှ လုပ်ဖြစ်မယ်"

ယင်းသို့ပြောဆိုရင်း စဉ်းစားနေရင်းမှ တစ်ဖန်...

ဟိတ်။ ။"ကူတော့ ကူမှာပါပဲလေ၊ ခွန်အားချင်း မတူဘဲနှင့် ဟိုကောင်ကြီးကို ခင်ဗျား ဝင်တွယ်လိုက်တဲ့အတွက် သတ္တိကိုလည်း ကျုပ် ချီးကျူးပါတယ်ဗျာ။ လူတိုင်းလည်း ဗလမကောင်းနိုင်ပေဘူးဗျ"

လင်။ ။"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်လေ။ နို့ပေမဲ့ သတ္တိရော၊ ဗလရော ကောင်းလျှင် သာကောင်းတာပေါ့ဗျာ"

ဟိတ်။ ။"မထင်နဲ့လေ မိတ်ဆွေ။ တချို့က ဗလတို့ သတ္တိတို့ကို နားမလည်ဘဲ မျက်နှာလှတာ ရိုးတာလောက်ပဲ မြင်တတ်တဲ့မျက်စိမျိုးလည်း ရှိသေးသဗျ"

မယား။။"ဟင်းနော် ကိုဇော်ဟိတ်၊ ကျွန်မကို ရှင် အသိသားနဲ့ မကျိစားနဲ့နော်"

ဟိတ်။ ။"တောင်းပန်ပါတယ်။ ဟိုတုန်းကတော့ ဒီလိုပဲ ယူဆမိပါတယ်။ ဒီနေ့ကျတော့မှ မျိုးရိုးနဲ့ ရုပ်ရည်သာမက သတ္တိလည်းရှိကြောင်းကို ကိုယ်တိုင်မြင်ရပါပေတယ်"

မယား။။"စကားကြော ရှည်မနေနှင့်၊ ရှင့်ကို လူပျိုကြီးဘဝမှာ ကြာကြာထားလို့ မဖြစ်ဘူး။ မန္တလေးရောက်တော့ ကျွန်မတို့အိမ်ဝင်ခဲ့၊ ရှင့်ကို နေရာချထားပေးရမယ်၊ ကြားလား"

ဟိတ်။ ။"ဟုတ်ကဲ့၊ ရောက်လျှင်တော့ ဝင်ရတာပေါ့"

လင်။ ။"ဝင်တာပေါ့မလုပ်နဲ့ ဆရာ၊ မဝင်လျှင်တော့ တိုင်းလုံးကျော်နှင့်သတ်ပြီး ကျုပ်နှင့်ခင်ဗျား သတ်ဖို့ပြင်ထားပေတော့"

■

သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၄၉၊ ဖေဖော်ဝါရီလ။

mgyoe.com

mgyoe.com

သူသေကိုယ်သေ
တစ်ယောက်ချင်းသတ်ကြခြင်း

ကိုဇော်ဟိတ်၏ ဝါသနာတစ်ခုမှာ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ငြိမ်းချမ်းစွာထိုင်၍ အလုပ်လုပ်ခြင်းအားဖြင့် ငွေတစ်ထောင်ရမည့်အလုပ်မျိုးနှင့် စွန့်စားဆောင်ရွက်ခြင်းအားဖြင့် ငွေနှစ်ထောင်ရမည့် အလုပ်မျိုးကို ယှဉ်ပြိုင်ရွေးချယ်ရမည်ဆိုလျှင် စွန့်စားဆောင်ရွက်ရသော အလုပ်မျိုးဘက်သို့ ပါသွားမည်ဖြစ်၏။ ထိုထက် အသက်ကိုစွန့်ရစေ၊ ငွေသုံးထောင်ရမည် ဖြစ်သေးလျှင် ထိုအလုပ်မျိုးသည် ကိုဇော်ဟိတ်အဖို့ အကြိုက်ဆုံးဖြစ်တော့၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဇော်ဟိတ်တို့သည် တွင်းငယ်မှ ဆင်းလာ၍ မန္တလေးမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်ကြပြီးသည့် နောက် များမကြာမီအတွင်း ဆင်စွယ်ကုန်သည်တစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံမိကြရာတွင် အထက်မြစ်ညာ ရွှေလီချောင်းဘက်၌ ဆင်စွယ်ပေါလှသည်ဟု သတင်းရရှိသဖြင့် စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ပါနိုင်သည့် လူလွတ်များဖြစ်သည့်အတိုင်း သမ္မန်တစ်စင်းဖြင့် ဆန်တက်ခဲ့ကြ၍ စော်ဘွားနယ်သို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေ၏။

ထိုစော်ဘွား၏အမတ်ကြီး ဦးထွန်းဖေဆိုသူမှာ ကျွန်ုပ်နှင့် ကျောင်းနေဖက် မြန်မာတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် သူ၏နေအိမ်တွင် တည်းခိုလျက် လျှို့ဝှက်စွာ ရောင်းချသော ဆင်စွယ်များအကြောင်းကို စုံစမ်းပေးကမ်းလှမ်းလျက်ရှိကြ၏။ အမတ်ကြီးဦးထွန်းဖေသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဇော်ဟိတ်တို့ကို စော်ဘွားထံသို့ခေါ်သွား၍ အသိအကျွမ်းဖွဲ့ပေးရဦးမည်ဟု အကြိမ်ကြိမ်ပြောဖူးသော်လည်း အကြောင်းမညီညွတ်သေးသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ ဆိုက်ရောက်ပြီးသည့် ရက်သတ္တတစ်ပတ်ခန့်အတွင်းတွင် ဟော်နန်းသို့ ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးသေးချေ။

ဦးထွန်းဖေ၏ဇနီးမှာ စော်ဘွားနှင့်မောင်နှမဝမ်းကွဲ တော်စပ်လေရာ ဦးထွန်းဖေမှာ အသောက်ကလေး အနည်းငယ်ဝါသနာပါသော်လည်း စော်ဘွား၏နှမတော်စပ်သူ မိမိ၏ဇနီးအပေါ်တွင် နာမည်ကောင်းယူလိုသည်ဖြစ်သောကြောင့် မိမိ၏နေအိမ်တွင် မသောက်ဘဲ ဧည့်သည်များကိုလည်း ဝတ်ပြုရင်းဆို၍ ထောင်ကဲတစ်ယောက်၏နေအိမ်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ကို ခေါ်သွားလေ၏။ အဆိုပါ တရုတ်လူမျိုးထောင်ကဲကြီးမှာ ထိုနယ်တွင် အလုပ်အမျိုးမျိုး လုပ်ကိုင်သူဖြစ်၍ အမတ်ကြီးဦးထွန်းဖေနှင့်တကွ လူကုံထံဟူသမျှကို လိုက်လျောပေါင်းသင်းလေ့ရှိသည့်အတိုင်း ဧည့်သည်များအား အလွန်ရှားပါးသောနိုင်ငံခြားအရက်များဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာသုံးယောက်နှင့် ထောင်ကဲကြီးတို့သည် ကျောက်စားပွဲတစ်ခုတွင် ဝိုင်းရံကာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးစီ ထိုင်ကြလျက် အရက်ဖန်ခွက်ကိုယ်စီဖြင့် ဇိမ်ယူနေကြစဉ် ကိုဇော်ဟိတ်မှာ ပြောလက်စစကားမဆုံးသေးသည်နှင့် ဖန်ခွက်ကို လက်တွင်ကိုင်ကာ မတ်တတ်ရပ်ရင်း ထရံ၌ ချိတ်ထားသော တရုတ်ပြည်မြေပုံကို

mgyoe.com

mgyoe.com

လှမ်းကြည့်လျက် ရှိလေ၏။ ကိုဇော်ဟိတ်မှာ တရုတ်ဂျပန်စစ်အကြောင်းကို ပြောလျက်ရှိသဖြင့် မြေပုံကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ထောက်ကာ အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် အရက်ဖန်ခွက်ကိုကိုင်လျက်ရှိ၏။ ထိုခဏ၌ အရပ်ခြောက်ပေထက် မနည်းမြင့်၍ အရပ်နှင့်လိုက်အောင် တုတ်ခိုင်ထွားကျိုင်းလှသော ပန်ချာပီကြီးတစ်ယောက်သည် ကာကီဘောင်းဘီတိုနှင့် ရုပ်လက်တိုတို့ကို ဝတ်လျက် အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာလေရာ ကျွန်ုပ်သည် အလွန်မျက်နှာထားဆိုးလှသော ပန်ချာပီ၏မျက်နှာကို အံ့သြစွာငေးကြည့်မိသဖြင့် ပန်ချာပီကလည်း မိမိအား ပြူးကြည့်ရမည်လောဟု ဒေါပွသည့်အမူအရာဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ တည့်တည့်ကြီး လျှောက်လာလေ၏။ ကိုဇော်ဟိတ်တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် မြေပုံတွင် မျက်လုံးစူးစိုက်လျက်ရှိသောကြောင့် ထိုသူဝင်လာသည်ကို မမြင်ဘဲ စကားပြောချင်တိုင်း ပြောလျက် ရှိလေ၏။

ပန်ချာပီသည် အိမ်ရှင်ထောင်ကဲကြီးက နှုတ်ခွန်းဆက်စကားကိုပင် ကြားသည့်လက္ခဏာမရှိဘဲ ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ ရှေ့တူရွှေလျှောက်လာခဲ့၍ မြေပုံဘက်သို့ ခပ်ကိုင်းကိုင်းရှိနေသော ကိုဇော်ဟိတ်ကို နောက်မှဝင်တိုက်မိရာတွင် ကိုဇော်ဟိတ်ကလည်း ဟပ်ထိုးဖြစ်သွား၍ ဖန်ခွက်ထဲမှ အရက်များလည်းဖိတ်သွားလေ၏။ ပထမ၌ ပန်ချာပီသည် ကိုဇော်ဟိတ်အား မတော်တဆ တိုက်မိသည်ကျွန်ုပ်တွေးထင်မိသော်လည်း ထိုသူအကြောင်းကို နောက်ထပ် ကြားသိရသော သတင်းစကားများဖြင့် ချင့်ချိန်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ မတော်တဆ တိုက်မိခြင်းမဟုတ်ဘဲ တမင်တကာတိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရပေ၏။ လက္ခဏာမှာ ပန်ချာပီသည် ထိုနယ်တွင် လူကျယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကိုဇော်ဟိတ်ထိုင်မည်ပြုနေသည့် ကုလားထိုင်ကို လုယူလိုသည့်အတွက် ကိုယ်လုံးရိုက်ကာ တိုက်လွှဲလိုက်ဟန်တူပေသည်။

ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ကိုဇော်ဟိတ်၏ဝါသနာကို သိပြီးဖြစ်သော ကျွန်ုပ်မှာ ဒိုင်းနမိုင်းက စနက်တံကို မီးရှို့လိုက်ပြီးနောက် ပေါက်ကွဲမြည်ဟိန်းတော့မည့်အသံကြီးကိုစောင့်၍ နားထောင်နေသော သူကဲ့သို့ ဘုရားတလျက် အသက်မရှူရှိုက်မိဘဲ ငေးကြည့်နေမိလေတော့၏။ ကိုဇော်ဟိတ်မှာ ရှေ့သို့ငိုက်ခနဲယိမ်းသွားသဖြင့် ဟပ်ထိုးလဲတော့မတတ်ဖြစ်သွားရမှ မိမိကိုယ်ကို ဟန်၍ထူလိုက်ပြီးနောက် သူ၏မျက်နှာသည် နီချည်တစ်ခါ ဖြူချည်တစ်လှည့်ဖြစ်သွား၍ မျက်လုံးများ မီးထွက်တော့မတတ် အရောင်တဖျတ်ဖျတ် ဝင်းလက်လျက်နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းလှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုခဏ၌ ပန်ချာပီကြီးမှာ ကိုဇော်ဟိတ်ထိုင်သည့် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်တော့မည်ဟန်ပြင်လျက် ရှိလေ၏။ နောက်တစ်ခဏတွင် ပန်ချာပီကြီးသည် ထိုင်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့မရောက်ခင် ကြမ်းပေါ်တွင် ပက်လက်လန်ကာ လဲကျသွားလေတော့၏။ အကြောင်းမူကား ကျောင်းသားဘဝ၌ ကြုံခဲ့ကြဖူးသည့် နည်းစနစ်အတိုင်း ကိုဇော်ဟိတ်သည် ထိုင်မည့်ဆဲဆဲပြုနေသော ကုလားထိုင်ကို နောက်မှဆတ်ခနဲ ဆွဲနုတ်ဖယ်ရှားထားလိုက်သောကြောင့်ပေတည်း။

ငယ်ရာမှ ကြီးလာခဲ့ကြသော လူများသည် ကျောင်းသားအချင်းချင်း "နှပ်"သော နည်းအမျိုးမျိုးတို့အနက်တွင် ဤနည်းစနစ်၏ အခံရခက်လှ၍ စိတ်ဆိုးဖွယ်ကောင်းလှသောအဖြစ်ကို ကိုယ်တိုင်ကြုံဖူး၍ နားလည်ကြပေလိမ့်မည်။ ထိုင်ချလိုက်သဖြင့် ကုလားထိုင်တွင် ထိတွေ့သင့်သည့်အချိန်တွင် မထိမတွေ့ဘဲ ဟာခနဲဖြစ်၍ ရင်ထဲ၌ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားရာမှ ရပ်တည်ရာမရတော့ဘဲ နောက်သို့ ပက်လက်လန်ကာ ကျသွား၍ မြေကြီးသို့ မရောက်သေးမီ အတောအတွင်း၌ အသူတစ်ရာနက်သော ချောက်ကြီးပေလောဟု မပြောနိုင်အောင် စိတ်တွင် လန့်ဖျပ်သွားရသည့် နှလုံးမသက်သာမှုသည်ကား အချိန်တို့၍သာ တော်ပေတော့၏။ အကယ်၍သာ ကြမ်းပြင်နှင့် ရုတ်တရက်မထိတွေ့ဘဲ တစ်မိနစ်ခန့် တောက်လျှောကျသွားရမည်ဆိုပါမူ လန့်ဖျပ်ရခြင်းနှင့်ပင် အသက်ထွက်ရတော့မတတ် ရှိကောင်းရှိပေလိမ့်မည်။ စင်စစ်အားဖြင့် အကြင်သူသည် ကုလားထိုင်နှင့်တွေ့သင့်သောနေရာတွင် မတွေ့ရ၍ ဟာခနဲဖြစ်သွားသောအချိန်တွင် အလွန်ဆုံးအားဖြင့် ကြမ်းသို့ရောက်အောင် လျှောကျသွားရုံမျှသာ ရှိသည်ဆိုသော အဖြစ်ကို မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ နှက်လှစွာသော ချောက်ကြီးထဲသို့ ကျသွားရခြင်းနှင့် အတူတူပင် စိတ်ထဲတွင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်ရလေတော့သည်။ ကြမ်းနှင့်ထိတွေ့သော တစ်ခဏ၌ ဒိန်းခနဲ ခိုက်မိ၍ နာကျင်ပြန်သောအခါတွင် နာကျင်ခြင်းတည်းဟူသော ကာယိကဒုက္ခနှင့် ထိတ်လန့်ခြင်းတည်း

mgyoe.com

mgyoe.com

ဟူသော စေတသိကဒုက္ခတို့နှစ်ခု ရောပေါင်းမိလေရကား အဘယ်မျှလောက် စိတ်ဆိုးရသည်ကို ကြုံရဖူးသူတိုင်း နားလည်ကြပေလိမ့်မည်။

ပန်ချာပီကြီးမှာ ရှေးဦးစွာ ဝင်လာကတည်းက ဒေါမာန်ဖြင့် ဝင်လာခြင်းဖြစ်ရသည်အတွင်း လန့်ခြင်း၊ နာခြင်း၊ ရွက်ခြင်းတို့ပါ တစ်ချိန်တည်း ရောစပ်ဖြည့်သွင်း ပေါင်းထည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေရကား ကြမ်းပေါ်မှ လူးလဲထသည့်အခိုက်တွင် သူ၏မျက်နှာမှာ မီးသွေးတုံးပမာဏကဲ့သို့ နက်မှောင်သွားသည့်အပြင်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် မုတ်ဆိတ်မွေးတို့သာမက တစ်ကိုယ်လုံး၌ရှိသော မွေးလုံးကြီးများပင်လျှင် ထောင်လျက်ထလာတော့၏။ ပထမ၌ သူ၏ပါးစပ်က စကားပြောသည့်လက္ခဏာဖြင့် နှုတ်ခမ်းများ တလှုပ်လှုပ်ရှိနေသော်လည်း ဒေါသကြီးလှသည့်အတွက်ကြောင့် ဘာသံမျှမထွက်ဘဲ မျက်လုံးကြီးများဖြင့် သာလျှင် ပြူးကြည့်နေလေတော့၏။ နဖူးပြင်၌ကား အကြောကြီးများထောင်ထလျက် လက်နှစ်ဖက်တို့မှာလည်း ဆုပ်ချည်ဖြန့်ချည် ဖြစ်နေလေ၏။ ကိုဇော်ဟိတ်သည်ကား ပန်ချာပီကြီးအောက်မှ နုတ်ယူထားသော ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာထိုင်လျက် ပန်ချာပီကြီးကို မတုန်မလှုပ် ကြည့်နေလေ၏။ ကိုဇော်ဟိတ်၏ ပြင်ပအမူအရာမှာ ငြိမ်သက်စွာရှိနေသော်လည်း သူ၏နားထင်ကြောကလေးမူကား တဒိတ်ဒိတ်လှုပ်ရှားနေသည်ကို ကျွန်ုပ်တွေ့ရသဖြင့် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေ အသင့်ရှိသည်ဆိုသော စိတ်ထားမျိုးဖြင့် အသင့်ပြင်ဆင်လျက်ရှိကြောင်း ရိပ်မိနိုင်ပေ၏။ သူ၏နှာသီးဖျားကလေးမှာလည်း ဖောင်းချည်ပိန်ချည်ရှိနေလေရာ ထိုအခြင်းအရာများမှာလည်း ကိုဇော်ဟိတ်အဖို့၌ ရက်ရက်စက်စက် ပြတ်ပြတ်သတ်သတ် လုပ်တော့မည်ဆိုသော အထိမ်းအမှတ်များဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိပြီး ဖြစ်လေသည်။

ပန်ချာပီကြီးသည် ဒေါသမာန်ကြောင့် စကားမပြောနိုင်အောင် ရှိနေရာမှ အသံထုတ်၍ ပြောနိုင်သောအချိန်တွင် ကိုဇော်ဟိတ်ဘက်သို့လှည့်၍ ဟိန္ဒူစတန်ဘာသာဖြင့်...

"ငါ့ကုလားထိုင်ကို ဆွဲယူလိုက်တာ မင်းလား။ ငါ့ကို ဝင်တိုက်ပြီး တောင်းပန်ရမှန်း မသိအောင် မိုက်ရိုင်းတာ မင်းလား"

ထိုအခါ၌မူကား ပန်ချာပီကုလားကြီးသည် ဆဲဆိုနိုင်လောက်အောင် အသံကို အစိုးရလာပြီဖြစ်၍ "စူဝက်" ရော၊ "ခွေးမသား" ရော၊ "ဘလယ်ဒီဖူး" ရော ကုလား၊ မြန်မာ၊ အင်္ဂလိပ်ပါမကျန် သုံးဘာသာတို့ဖြင့် ဆဲဆိုရေရွတ်တော့လေရာ ကိုဇော်ဟိတ်မူကား မည်သို့မျှ ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ ကုလားကြီးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ကာ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်လျက်ရှိလေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ ဦးထွန်းဖေသည် ကျွန်ုပ်ကို လက်တို့လျက် "ဆူဘဒါမေဂျာရာဟင်ဘတ်ဆိုတာ သူပဲဗျ။ ခင်ဗျား သူ့ကို ခေါ်ထုတ်သွားစမ်းပါဗျာ။ ရန်ဖြစ်ကြကုန်လျှင် မကောင်းဘူးဗျို့။ သိပ်ရမ်းတဲ့လူကြီး"ဟု တီးတိုးကပ်၍ ပြောလေ၏။ အလွန်ဆိုးသည်ဆိုခြင်းမှာ ဟုတ်မှန်သည့်လက္ခဏာရှိ၏။ မျက်ထောင့်နီနီ၊ ပါးစပ်ပြဲပြဲ အသံသြသြကြီးဖြင့် အော်ကျယ်အော်ကျယ် စကားပြောခြင်းဖြင့်ပင်လျှင် လူဆိုးလူရမ်းကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ်အကဲခတ်နိုင်ပေ၏။ သို့ရာတွင် ကိုဇော်ဟိတ်ကို ခေါ်ထုတ်သွားရမည်ဆိုခြင်းမှာမူ ကျွန်ုပ်အဖို့မှာ ကျားတစ်ကောင်က ဖမ်းအုပ်ထားသော ချေတစ်ကောင်ကို လက်ဖြင့် အတင်းဆွဲလုခြင်းငှာ မဝံ့သကဲ့သို့ရှိသည့်အပြင် ထိုအလုပ်ကဲ့သို့ပင် ခဲယဉ်းခြင်း ရှိလိမ့်မည်ဟူ၍လည်း သဘောပေါက်ပြီးဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ကူးပင် မထည့်မိချေ။

ထိုခဏ၌ ကိုဇော်ဟိတ်သည် လက်၌ကိုင်ထားသော ဖန်ခွက်ကို ကျောက်စားပွဲပေါ်သို့ လှမ်းတင်၍ ကုလားထိုင်မှ မတ်တတ်ထလျက်ရှိရာ ပြင်းထန်စွာ အမျက်ထွက်သော လူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း နှာခေါင်းဖြင့် အသက်ရှူရသည်ကို အားမရနိုင်သဖြင့် ပါးစပ်ကိုဟကာ ရှူရှိုက်လျက် ကုလားကြီး၏မျက်နှာမှ မိမိ၏မျက်စိကို တစ်ချက်ကလေးမျှ မရုပ်သိမ်းသည့်အပြင် စူးစိုက်ကာကြည့်နေလေ၏။ ကုလားကြီးက မြန်မာဟူသမျှကို လူမထင်ကြောင်း သိမ်းကျုံးပုတ်ခတ်ရာမှ ကိုဇော်ဟိတ်တစ်ယောက်တည်းအား တိုက်ရိုက်ဆဲရေးတိုင်းထွာသောအခါ၌ပင် ကိုဇော်ဟိတ်သည် တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ ပြန်လှန်ချေပခြင်းမပြုဘဲ စေ့စေ့ကြီးသာလျှင် ကြည့်နေလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ပန်ချာပီကြီးသည် စကားပြောရင်း ကဲတက်လာ၍ ကိုဇော်ဟိတ်အား ယခင်က တိုက်မိခြင်းမှာ မတော်တဆမဟုတ်၊ အရေးမလုပ်လောက်သော အကောင်တစ်

mgyoe.com

mgyoe.com

ကောင်ဖြစ်သောကြောင့် တမင်တကာ ဝင်တိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဖော်ထုတ်ပြောဆိုသောအခါတွင်မှသာလျှင် ကိုဇော်ဟိတ်သည် တစ်စုံတစ်ခု ပြုလေတော့သည်။ ပြုလုပ်သောအခါတွင်မူကား ကိုဇော်ဟိတ်သည် သူ၏ ဝါသနာအတိုင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် အလုပ်လုပ်ပေ၏။

ကုလားကြီးသည် ကိုဇော်ဟိတ်မျှလောက်သော လူတစ်ယောက်ကို အရေးလုပ်ဖွယ်မရှိသည့် လက္ခဏာဖြင့် ကိုဇော်ဟိတ်၏ ရှေ့တွင် မျက်နှာကြီးကို ရှေ့သို့ခင်းလျက် ပမာမခန့်ဆဲရေးတိုင်းထွာလျက်ရှိစဉ် ကိုဇော်ဟိတ်၏ လက်ယာဘက်လက် ပခုံးသည် နောက်သို့ ဆတ်ခနဲကျုံ့လိုက်ရာမှ ရှေ့သို့တစ်ဖန် ယိမ်းနွဲ့လာပြီးလျှင် လက်မောင်းအားတွင် ကိုယ်အားပါ ဖြည့်သွင်းလျက် ရှေ့သို့ ငေါထွက်နေသော ပန်ချာပိကြီး၏ မေးစေ့ကို လက်သီးဖြင့် ကျုံးသတ်လိုက်လေရကား ဘိလိယက်သမားတစ်ယောက် "စကရူ"ဆွဲထုတ်သောအခါ၌ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည့် ခွပ်ခနဲမြည်သောအသံကြီးကို ကျွန်ုပ်တို့ ကြားလိုက်ကြရလေ၏။ ကိုဇော်ဟိတ်မှာ ဟဲဗီးဝိတ်လက်တွေ့အတွန်းတွင် ချန်ပီယံစွဲခဲ့ဖူးသည့်ပြင် သဲအိတ်ကို အမြဲထိုး၍ လေ့ကျင့်ထားသည့်အတိုင်း သူ၏လက်သီးချက်သည် အလွန်တရာ ပြင်းထန်လှပေရကား ကုလားကြီး၏ မေးစွန်းပေါ်၌ လှလှကြီး ထိလိုက်သောဒဏ်ချက်ကြောင့် ကြမ်းနှင့်ခြေထောက် မထိဘဲ မြောက်တက်သွားပြီးလျှင် ကြမ်းပေါ်တွင် ဗိုင်းခနဲ ပက်လက်လန်လဲသွားလေတော့၏။

ပထမ၌ ကျွန်ုပ်တို့လူစုမှာ အံ့အားသင့်နေကြသဖြင့် မည်ကဲ့သို့ ပြုရမည်မသိဘဲ ကြမ်းပေါ်တွင် ပက်လက်လန်နေသော ပန်ချာပိကြီးကို ငေးကြည့်နေမိကြရာ ထောင်ကဲကြီး၏အိမ်သားများက ဆူညံသံကြားသဖြင့် နောက်ပိုင်းက ပြေးထွက်လာကြသောအခါတွင်မှ ဦးထွန်းဖေက ကျွန်ုပ်အား "မလုပ်ပါနှင့်ဗျ ဦးသိန်းမောင်၊ ခင်ဗျားလူ ဆွဲခေါ်ခဲ့ဗျ၊ ကျုပ်တို့က ဦးအောင်သွားရအောင် ဆွဲခေါ်ခဲ့ပါဗျ" တရစပ်တိုက်တွန်း၍ ကိုဇော်ဟိတ်၏လက်တစ်ဖက်ကို သူကိုယ်တိုင်ဆွဲသည်တွင် ကျွန်ုပ်သည် အခြားလက်တစ်ဖက်ကို ကိုင်ကာ နှစ်ယောက်သားဆွဲလျက် ကိုဇော်ဟိတ်ကို အိမ်အထဲက ခေါ်ထုတ်လာခဲ့ကြလေ၏။ ကိုဇော်ဟိတ်ကမူ နောက်သို့လှည့်ကြည့်လျက် "မြည်လိုက်တဲ့အသံကြီးဗျာ၊ မေးရိုးများ ကျိုးသွားရော့လား မဆိုနိုင်ဘူး ခင်ဗျာလူ"ဟု မြိန်ယှက်စွာ ပြောလိုက်သေး၏။

အိမ်အပြင်သို့ရောက်ကြသောအခါ ဦးထွန်းဖေက "ခွတော့ ကျကုန်ကြပြီဗျို့၊ ခင်ဗျားတို့မသိသေးပါဘူး။ လမ်းကျတော့ ကျွန်တော်ပြောပြပါဦးမယ်"ဟု ပြောလျက် လက်ကို အတင်းဆွဲခေါ်သွားလေ၏။ ကိုဇော်ဟိတ်ကလည်း နောက်သို့ တလှည့်လှည့်ဖြင့် "နေကြစမ်းပါဦးဗျာ၊ ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို အတင်းဆွဲခေါ်နေကြတာတုံး။ ဒီကောင်ကြီး ကျုပ်ကို မတောင်းပန်သေးဘူးဗျ"ဟု ဆိုကာ တစ်ချက်တစ်ချက် ရုန်းထွက်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့မှာ ခွန်အားထုတ်၍ ဆွဲကြရ၏။

"တော်ပါတော့ မိတ်ဆွေ၊ တောင်းပန်ရအောင် သတိလည်း မရတော့ပါဘူး။ သတိရလာတောင် သူ့မေးစေ့ကို မြင်းကန်မိတယ်ထင်နေမလား မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ။ လာသာလာပါတော့"ဟု ဦးထွန်းဖေက ပြော၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ရုန်းရင်းဆွဲရင်းနှင့် ကိုဇော်ဟိတ်ကို ခေါ်လာခဲ့ကြ၍ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏နေအိမ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ ဦးထွန်းဖေသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ကိုဇော်ဟိတ်အား ထိုင်စေပြီးမှ နောင်ရေးကို ရှင်းလင်းပြောပြလေ၏။

"သိပ်ခွကျကုန်ပြီဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ မသိကြဘူးနော်။ ဒီကောင်ကြီး နယ်နယ်ရရကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူးဗျ။ စော်ဘွားကတောင် သူ့ဩဇာကို မပယ်ဝဲဘူးခင်ဗျားကြီးတို့ရဲ့။ စော်ဘွားမှာ ငွေလိုလျှင် သူ့ဆီမှာသုံးနေရလို့ စော်ဘွားတစ်ယောက်လုံးတောင် အိတ်ထောင်ထဲထည့်ထားနိုင်တဲ့ကောင်ကြီးဗျ၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ၊ ခွကျကုန်ပါပြီ။ အင်မတန်ဆိုးပါတယ်ဆိုမှ သူထိုင်မယ့် ကုလားထိုင်ကို ဆွဲနုတ်လိုက်ပါပေရဲ့ ဆရာကြီးရယ်"

"သူက ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ဝင်တိုက်သေးသလဲ"

"မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဒီကောင်ကြီးကို မြင်ပြင်းကပ်လွန်းလို့ ခင်ဗျားထိုးလဲချလိုက်တာ မြင်လိုက်ရတော့ သဘောကျလိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်းဆိုတာ ဘာပြောကောင်းမလဲဗျာ။ စော်ဘွားမြင်ရလျှင်လည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ သဘောကျမယ်ဧကန္တပဲ။ သို့သော် ဝမ်းထဲက သဘောကျပေမဲ့ သူ့ဩဇာမကင်းလို့ သူ့ကြောက်ရတာခင်ဗျ။ ခက်ကုန်ကြပါလိမ့်မယ်ခင်ဗျာ၊ မပြောချင်ပါဘူး"

mgyoe.com

"ကျွန်တော်တစ်ခုပြောမယ် ဦးထွန်းဖေ၊ စော်ဘွားဆီကို ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားပါ။ ဒီအတွက် ခင်ဗျားအပေါ်မှာ အမှုမပတ်စေရအောင် စော်ဘွားကို ကျွန်တော် အားလုံးရှင်းပြပါမယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်တာဝန်ထားလိုက်ပါ"

"စော်ဘွားကလည်း ခင်ဗျားတို့ကို တွေ့ချင်တယ်လို့တော့ ပြောတာပဲ။ ကိုင်း ပြောနေကြာရော့ လိုက်ခဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်အခုခေါ်သွင်းသွားမယ်။ မိတ်ဆွေဦးသိန်းမောင်ကတော့ ဒီမှာနေရစ်ဦးဗျ။ တစ်ယောက်ချင်းမှ နေရာကျမယ်။ ဦးသိန်းမောင်ပါလာရင် စော်ဘွားက ကုလားကြီးအကြောင်း ပြောချင်တိုင်း ဖွင့်မပြောပေဘူး။ ကျွန်တော်တို့ စော်ဘွားက အင်မတန်ပရိယာယ်များတယ်ဗျာ"

ဦးထွန်းဖေနှင့် ကိုဇော်ဟိတ်တို့သည် ဟော်နန်းသို့ သွားကြစဉ် ကျွန်တော်သည် နေအိမ်သို့ တစ်ယောက်တည်းပြန်လျှောက်လာခဲ့ရာ လမ်းခရီးတွင် အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောင်းဆင်ခြင်ရင်း အလွန်စိတ်ဆတ်လှသည့် ကိုဇော်ဟိတ်တို့၏ ရန်ပွဲမှာ မည်သည့်နည်းနှင့် မည်သည့်နေရာတွင် အဆုံးသတ်၍ ကျွန်တော်၏အခန်းကား မည်သို့ပါဝင်ရဦးမည့်အရေးများကို မျှော်တွေးဝင်စားမိလေ၏။ သို့သော် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေ ဤလူနှင့် "မခွဲတော့ပြီ"ဟူ၍မူကား ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်ချေ၏။

ကိုဇော်ဟိတ်တို့ ပြန်လာကြသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ ဦးထွန်းဖေ၏ ဣန္ဒြေကြီးသောမျက်နှာကို မြင်, လိုက်ရသဖြင့် မျှော်လင့်သလောက် ချောမောခဲ့ဟန်မတူဟူ၍ အကဲခတ်မိ၏။ ဦးထွန်းဖေသည် သူ၏ဇနီးရှိရာသို့ ဝင်သွားစဉ် ကိုဇော်ဟိတ်သည် ကျွန်တော့်အနီးတွင် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်လေ၏။

"ဘယ်နယ်လဲဆရာကြီး"

"ရာဇဝတ်အိုး ခြေမနှင့်ထိုး ဆိုတာမျိုးလို ဖြစ်ကုန်ပြီပေါ့ ဦးသိန်းမောင်။ ဒီလိုလေဗျာ စော်ဘွားက ဒီကောင်ကြီးကို ရွံကြောက်ကြီးဖြစ်နေတာမို့ ကျွန်တော်က ယခုလို အညွှန့်ချိုးနှိမ်ချလိုက်တာကို သူဝမ်းထဲက သဘောကျတာတော့ အမှန်ပဲ။ နို့ပေမဲ့ သူ့အကြွေးတွေက စော်ဘွားမှာ လည်ပင်းချိတ်နေလေတော့ ဒီကောင်ကြီးစိတ်ဆိုးမှာကို စော်ဘွားကိုယ်တိုင်က အင်မတန်ကြောက်နေရတယ်ခင်ဗျ။ ဒီအကြောင်းကြားရတော့ ထလည်းခုန်ချင်ရဲ့၊ ထွက်လည်းပြေးချင်ရဲ့ ဆိုကပဲ။ လုပ်မယ့်လုပ်ရင်လည်း တစ်ခါတည်း သေသွားအောင် လုပ်လိုက်ရင်လည်း ကောင်းသေးရဲ့ဗျ။ တစ်ခုခက်နေတာက ဒီကောင်ကြီးက ဂျပန်တွေကို ဘယ်လိုနားသွင်းထားတယ် မဆိုနိုင်ဘူး။ ဂျပန်တွေတောင် သူ့ကို လေးစားနေကြတယ်တဲ့ဗျ"

"ဟာ ဒီလိုဆိုလျှင် တော်တော်ခွကျတာပဲဗျို့။ ဂျပန်ဆီသွားပြီး ချောက်တွန်းတဲ့အလုပ်ဟာ ဘာမှခက်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒီကောင်တွေက တစ်ဖက်နား တစ်ဖက်စကားနဲ့ ထင်ရာလုပ်တဲ့ကောင်တွေပဲ"

"မှန်တယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် စော်ဘွားက ဒီနယ်မှာနေကြလျှင် သူဘာမှတတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဂျပန်ဆီသွားပြီး ကုန်းတိုက်လျှင် စော်ဘွားမကယ်နိုင်တဲ့အပြင် စော်ဘွားပါမှာတောင် စိုးရိမ်ရသေးတယ်တဲ့ဗျ"

"ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ ဘယ့်နယ့်လုပ်ကြပါ့"

"စော်ဘွားပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြရုံပေါ့ဗျာ"

"စော်ဘွားက ဘယ့်နယ်ပြောလိုက်သလဲ"

"ဒီကနေ့ည မမှောင်ခင် သူ့နယ်က ထွက်သွားပြီး အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်ဆီရောက်အောင် သွားကြရမယ်တဲ့ဗျ။ အဲဒါ သူ့ကိစ္စလည်း ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်ဆီရောက်တော့ သူမှာလိုက်တဲ့စကားကို စစ်ဗိုလ်ကြီး ပြောပြရမယ်တဲ့ဗျ"

"ကောင်းလှပါပေါ့ဗျာ"

"မကောင်းနှင့်လေ။ ဒီလိုမှမဟုတ်လျှင် ဟိုကောင်ကြီး တို့မီးရှို့မီးလုပ်တာနဲ့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ဂျပန်လက်ချက်နဲ့ အသက်ထွက်ကြလိမ့်မယ်တဲ့ဗျ"

"ဒီကောင်ကြီးက အင်္ဂလိပ်လက်ထက်က စစ်ဗိုလ်ဆိုပြီး ဂျပန်နှင့်လည်း ပုလဲနံပ သင့်နေသလားဗျ"

"စော်ဘွားကိုယ်တိုင် သူ့ကို အကဲခတ်လို့မရဘူးတဲ့။ ဂျပန်လူလိုလို အင်္ဂလိပ်လူလိုလိုနှင့် သူ့ကို အနည်းနည်း ကြောက်နေရတာပဲတဲ့ဗျ။ စော်ဘွားတစ်နယ်လုံးမှာ သူ့ကိုကြည်ညိုတဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို တစ်ရွာလုံးက ကြောက်နေရသတဲ့။ ကိုင်း... ဒါထက် ကျွန်တော်တို့ ဒီကနေ့ည ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ရလိမ့်မယ်ဗျို့"

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေ့ည သန်းခေါင်ဦးအချိန်တွင် စော်ဘွားနယ်မှ ထွက်ခွာခဲ့ကြရာ ကိုဇော်ဟိတ်သည် စော်ဘွားနှင့်တိုင်ပင်ခဲ့သော လုပ်ငန်းအစီအစဉ်ကို ကျွန်တော့်အား အစုံအလင်ဖွင့်ဟပြောဆိုခြင်း မပြုသော်လည်း အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်(ထိုအခါက အမေရိကန်စစ်တပ်)နှင့်

mgyoe.com

page.com

တွေ့ဆုံရန် သွားရသည်ဆိုကတည်းက စော်ဘွားမှာ အင်္ဂလိပ်လူ ဖြစ်မည်ဟု ၎ငျန့်ပ် အကဲခတ်နိုင်ပေ၏။ စော်ဘွားသည် လူယုံတော်နှစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အတူ ထည့်လိုက်၍ မြောက်အရပ်သို့ ၁၀ ရက်ခန့် ခရီးသွားမိကြသောအခါတွင် စစ်စခန်းချရာအရပ်သို့ ဆိုက်ရောက်ကြသဖြင့် ကိုဇော်ဟိတ်သည် စစ်ဗိုလ်နှင့် တစ်နာရီကျော်ခန့် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်၍ စော်ဘွားမှာထားလိုက်သော စကားများကို ပြောပြလေ၏။ ကျွန်တော်တို့ သွားကြရသော လမ်းခရီးသည်ပင်လျှင် အသည်းနှလုံးတုန်လှုပ်ဖွယ် အခြင်းအရာမြောက်မြားစွာတို့နှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသဖြင့် အံ့သြဘနန်းဖြစ်သော်လည်း ဆူဘဒါမေဂျာရာဟင်ဘတ်နှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကို သဘောကျရန် ရည်ရွယ်ချက်ရှိသောကြောင့် ထို အကြောင်းများကို သင့်တော်သောနေရာမှာ ရေးသားဖော်ပြရပေမည်။

ကိစ္စပြီးစီးသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ပြန်လာကြ၍ စော်ဘွားနှင့်လည်း နှစ်ညအိပ်ခရီးမျှ ကွာဝေးသောနေရာသို့ ဆိုက်ရောက်ကြသောအခါ ထိုဒေသတွင် ဘိအိုင်အေစစ်တပ် စခန်းချလျက်ရှိကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ ကြားသိရလေ၏။ ဦးစီးအုပ်ချုပ်သော စစ်ဗိုလ်၏ ဇာတိဇစ်မြစ်နှင့် နာမည်ရင်းကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းလိုက်သည့်အခါ ထိုသူမှာ ကိုဇော်ဟိတ်နှင့် ကျောင်းနေဖက်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသဖြင့် ကိုဇော်ဟိတ်သည် ထိုစစ်ဗိုလ်နှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံရန် အကြံဖြစ်ပေါ်လေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကိုဇော်ဟိတ်သည် ဘိအိုင်အေစစ်သားတစ်ယောက်အား စာတစ်စောင် ရေးသားပေး၍ စစ်ဗိုလ်ထံသို့ ပို့ပေးရန် ညွှန်ကြားလေရာ စစ်ဗိုလ်က ကိုဇော်ဟိတ်နှင့် စကားပြောလိုသောကြောင့် ထိုနေ့ညနေတွင် စစ်စခန်းသို့ လာရောက်ရန် ဖိတ်ကြားလိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်တို့ ထိုနယ်၌ မရှိသည့်အခိုက်တွင် မြန်မာနှင့် အင်္ဂလိပ်ပူးပေါင်း၍ ဂျပန်ကိုတိုက်ထုတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်သောကြောင့် ဂျပန်များလည်း ထိုနယ်မှ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ကွယ်ပျောက်ကုန်နှင့်ပြီဖြစ်၍ ကိုဇော်ဟိတ်မိတ်ဆွေ ဘိအိုင်အေစစ်ဗိုလ်၏ ဖိတ်ကြားချက်အရ စစ်စခန်းသို့ သွားရောက်သောအခါ စစ်ဗိုလ်သည် လက်အောက်အရာရှိ လေးငါးယောက်နှင့်အတူ ထိုင်လျက် လက်ဖက်ရည်သောက်နေကြသည်နှင့် တွေ့ဆုံကြလေရာ ယင်းတို့အနက်တွင် ပန်ချာပီဆူဘဒါမေဂျာရာဟင်ဘတ်သည်လည်း ဧည့်သည်အဖြစ်ဖြင့် ပါဝင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ရာဟင်ဘတ်က ကျွန်တော်တို့ ဝင်သွားသောအချိန်တွင် စစ်ဗိုလ်ဘက်သို့လှည့်၍ စကားပြောနေခိုက်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ ကျောခိုင်းလျက်ရှိသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို မမြင်သေးဘဲရှိရာ စစ်ဗိုလ်က ထိုင်ရာမှထ၍ ကိုဇော်ဟိတ်ကို နှုတ်ဆက်သောအခါတွင်မှ ပန်ချာပီကြီးသည် ကိုဇော်ဟိတ်ကို ရုတ်တရက်တွေ့မြင်ရလေတော့သည်။ ပန်ချာပီကြီးသည် ကိုဇော်ဟိတ်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ၏ ညိုမှိုင်းသောမျက်နှာသည် ချက်ချင်းညစ်ပုပ်မဲနက်သွား၍ အောက်နှုတ်ခမ်းကို သွားဖြင့် ဆတ်ခနဲကိုက်ကာ ကြောင်တောင်ကြီး ငေးကြည့်နေလေရာ ကျွန်ုပ်မှာလည်း လှမ်းသောခြေလှမ်းသည် ရုတ်တရက်တန့်သွား၍ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ကြချေတော့မည်ဟု ချက်ချင်းပင် စိုးရိမ်မိလေ၏။ ကိုဇော်ဟိတ်မူကား ဝမ်းတွင်း၌ မအံ့သြဘဲနေနိုင်မည်မဟုတ်သော်လည်း ပြင်ပအမူအရာမှာမူ သာမန်တစိမ်းတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံမိလေဟန် ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဝင်သွားလေ၏။

ပန်ချာပီကြီးသည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက်ထခုန်၍ ကိုဇော်ဟိတ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "လာခဲ့၊ လာခဲ့၊ မင်းကို မိပြီ။ ငါ့ကိုလက်သီးနဲ့ထိုးပြီး သတ္တိမရှိဘဲ ထွက်ပြေးသွားတဲ့ ကောင်ကလေး။ လာခဲ့ ဒီတစ်ခါမိပြီ" ဟု ဆိုကာ ကိုဇော်ဟိတ်ကို ကိုင်ဖမ်းတော့မည်ကဲ့သို့ ဟန်ပြင်လိုက်သည်တွင် ဘိအိုင်အေစစ်ဗိုလ်က ပန်ချာပီကြီး၏ လက်ကို ဟန့်တားလျက် "ကျွန်တော့်နေရာမှာ ဆုံမိကြတဲ့ အခိုက် အားလုံး ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဖြစ်ရမယ်။ သည်းခံပါ ဆူဘဒါမေဂျာ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကိုဇော်ဟိတ်မူကား အနည်းငယ်မျှ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိဘဲ စပ်ဖြဲဖြဲမျက်နှာထားမျိုးဖြင့်ပင် ပန်ချာပီကြီးကို ကြည့်နေလိုက်ချေသေး၏။ အနီး၌ရှိသော မြန်မာစစ်ဗိုလ်ကလေးများမှာလည်းပဲ အကြောင်းခြင်းရာကို နားမလည်နိုင်သေးသဖြင့် ကိုဇော်ဟိတ်နှင့် ပန်ချာပီကြီးတို့ကို တစ်လှည့်စီလှမ်းကြည့်ကြ၏။ အမှန်အားဖြင့်ဆိုသော် ပန်ချာပီကြီးနှင့် ရှေးဦးစွာသိကျွမ်းထားကြသော်လည်း မြန်မာအချင်းချင်းဖြစ်သော ကိုဇော်ဟိတ်ဘက်က ဘိအိုင်အေစစ်ဗိုလ်က ဗိုလ်။ ။"နေပါဦး ကိုဇော်ဟိတ်ရဲ့။ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်မှာ

mgyee.com

mgyoe.com

တွေ့ဖူးကြလို့လဲခင်ဗျ"

ဟိတ်။ ။"ပြောတတ်ပါဘူးဗျာ၊ မျောက်ရိုင်းကြီးတစ်ကောင် ဖမ်းမွေးထားတာ လွတ်ပြီးထွက်ပြေးလို့ တောစိတ်ပြန်ပေါက်နေထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ဆုံးမပေးဦးမှ ဖြစ်မှာပါပဲ"

ထိုအခါ ပန်ချာပီကြီးသည် နှုတ်ဖြင့်တုံ့ပြန်ချေပရန်မတတ်နိုင်သည့်လက္ခဏာဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ပစ်ကာ ကိုဇော်ဟိတ်ထံ အတင်းတိုးဝင်ကိုင်ဖမ်းတော့လေရာ ကျွန်ုပ်မှာ အသက်အောင့်လျက် ငေးကြည့်နေမိလေတော့၏။ လက်သီးချင်း ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်ရမည်ဆိုလျှင် ဆင်လောက်ကြီးသူဖြစ်စေ ကိုဇော်ဟိတ်ကို ကျွန်တော် စိတ်ချနိုင်သော်လည်း နပန်းလုံး၍ ပူးသတ်ခြင်းအလုပ်မှာ ပန်ချာပီများ အထူးကျွမ်းကျင်သည့်ပြင် လူကောင်ချင်းမှာလည်း နှစ်ဆနီးပါးကြီးမားပေသောကြောင့် ဘုရားတမိပေတော့၏။ သို့ရာတွင် သတ်ပုတ်ခြင်းအမျိုးမျိုး၌ ကျွမ်းကျင်လှ၍ မျက်စိအလွန်လျင်သော ကိုဇော်ဟိတ်သည် ကျွန်တော့်စဉ်းစားနည်းအတိုင်း စဉ်းစားပြီး ဖြစ်ဟန်လက္ခဏာဖြင့် ပူးကပ်၍သတ်ရန် ကြိုးစားချက်မရှိဘဲ ပန်ချာပီကြီးက လက်ကြီးကားယားဖြင့် ရှေ့သို့တိုးသွားလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကိုဇော်ဟိတ်က နောက်သို့ ခြေနှစ်လှမ်းမျှ တစ်ပြိုင်နက် ဆုတ်ခွာလိုက်ပြီးလျှင် ဦးခေါင်းကို ဆတ်ခနဲငုံ့လျှိုးကာ ပန်ချာပီကြီး၏ ဒူးနှစ်ဖက်အကြားသို့ တစ်ဟုန်ထိုး တိုးဝင်လိုက်လေရကား ပန်ချာပီကြီးမှာ ကိုဇော်ဟိတ်၏ ကျောပေါ်မှကျော်၍ ရှေ့သို့ ဟပ်ထိုးကြီးလဲကျရင်း တိုင်နှင့်ဦးခေါင်းတို့ ဒေါက်ခနဲ ဆောင့်မိလေ၏။

ထိုညဥ့်၌ စစ်ဗိုလ်သည် ကိုဇော်ဟိတ်ကိုခေါ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ဝင်သွားကြသော်အခါ ပန်ချာပီကြီးလည်း ရောက်နှင့်လေ၏။

ဗိုလ်။ ။"သိပ်ခက်တယ်ဗျာ ဦးဇော်ဟိတ်။ ကျွန်တော်က တောင်းပန်ပေမဲ့ သူက မကျေနိုင်ဘူးပြောနေတယ်ဗျ။ ဘယ့်နယ်လုပ်ကြမလဲ"

ဟိတ်။ ။"တောင်းပန်မနေပါနှင့်ဗျာ၊ တရားစွဲချင်သလားစွဲပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက်ချင်းသတ်နိုင်သလားသတ်ပေါ့။ ဒါပဲရှိတာပဲ မိတ်ဆွေ"

ပီ။ ။"သတ်ချင်တယ်၊ တစ်ယောက်ချင်း သတ်ချင်တယ်"

ဟိတ်။ ။"ကျုပ်က အဆင်သင့်ပါဗျ။ ခုချက်ချင်းလား လာ"

ပီ။ ။"လာခဲ့ သတ်မယ်"

ဟိတ်။ ။"ဘယ်လိုသတ်ကြမလဲ"

ပီ။ ။"သူတို့ အင်္ဂလန်မှာလို တစ်ယောက်ချင်းသေနတ်ချင်း ဆိုင်ပစ်မယ်"

ဟိတ်။ ။"ကြိုက်သလိုလုပ်ဗျာ၊ ဓားချင်းကြိုက်ကြိုက်၊ သေနတ်ချင်းကြိုက်ကြိုက် သတ်ချင်တဲ့နည်းနဲ့ သတ်ဗျာ"

ဗိုလ်။ ။"ကျွန်တော်တစ်ခုပြောမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ နားထောင်ကြမလား"

ပီ။ ။"ပြောစမ်းပါ"

ဟိတ်။ ။"ဆိုစမ်းပါဦး"

ဗိုလ်။ ။"ဒီလိုလုပ်ကြပါ၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပစ်တယ်ဆိုတော့ ရက်စက်လွန်းရာ ကျတယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကိုခေါ်သွားပြီး တောထဲမှာ မိုင်တစ်ဝက်လောက် ခွာထားပေးမယ်။ ဒီနောက် ကျုပ်တို့က သေနတ်တစ်ချက်ဖောက်ပြီး အချက်ပေးလိုက်မယ်။ ဒီအခါမှာ ခင်ဗျားတို့က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တွေ့အောင်ရှာပြီး သေနတ်နှင့်ပစ်ကြပေတော့။ ဘယ့်နယ်လဲ သဘောကျကြရဲ့လား"

ပီ။ ။"ကောင်းပါတယ်"

ဟိတ်။ ။"သဘောကျပါတယ်"

ဗိုလ်။ ။"စိမ်ပုံကတော့ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲဗျ။ သို့သော် ရုံးတွေဘာတွေ မရှိသေးတဲ့ ယခုအချိန်မျိုးမှာတော့ ဘယ်သူပြောပြော ကျွန်တော့်သဘောအတိုင်း စီမံနိုင်ခွင့်ရှိတာပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း မတရားတာတော့ မကြိုက်ဘူး။ တရားသဖြင့် ဆိုလျှင် ဘယ်သူက အပြစ်တင်လို့ ဘာကြီးပဲဖြစ်သွားသွား ကျွန်တော် မကြောက်ပါဘူး။ တာဝန်ယူပုံပါတယ်။ သို့သော် ဆူဘဒါမေဂျာကြီး နောက်ဆုံးစဉ်းစားလိုက်ပါဦးဗျာ။ မကျေနိုင်တော့ဘူးလား"

ပီ။ ။"မကျေနိုင်ဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက် သေသေ၊ နှစ်ယောက်လုံးသေသေ၊ သေပေစေ"

ဟိတ်။ ။"စိန်လိုက်ဗျာ"

နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစော၌ စစ်ဗိုလ်ကလေးတစ်စုတို့သည် ကာယကံရှင်နှစ်ယောက်တို့ကိုခေါ်၍ နောက်ဆုံးအကြိမ် တောင်းပန်စကားပြောသော်လည်း မရတော့သောကြောင့်၊ သေနတ်ကိုယ်စီကိုင် ဆောင်ကာ

mgyoe.com

တောဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း ကိုဇော်ဟိတ်နှင့်အတူ လိုက်ပါသွားလေ၏။ ကျွန်တို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည့်ကိစ္စမှာ မြန်မာပြည်၌ တစ်ခါမျှ မကြုံဖူးသေးသည့်ကိစ္စမျိုးဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ ဘီအိုင်အေ စစ်ဗိုလ်ကလေးများမှာ အနည်းနှင့်အများ တုန်လှုပ်သော အမူအရာ ဖော်ပြသော်လည်း ကိုဇော်ဟိတ်မှာမူ တိုင်းလုံးကျော်နှင့် လက်ဝှေ့ထိုးစဉ်ကလောက်မျှ တုန်လှုပ်ဟန်လက္ခဏာမရှိဘဲ မတော်တဆ မိမိကျဆုံးခဲ့လျှင် မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရစ်ပါဟူ၍ ယမန်ညက မှာထားခဲ့သော စကားများကိုသာ ထပ်လောင်းသတိပေးကာ ဆေးပြင်းလိပ်တဖွာဖွာဖြင့် လိုက်ပါလာလေ၏။ ပန်ချာပီကြီး၏ လက်ဖြောင့်ခြင်းအကြောင်းကို ဦးထွန်းဖေက ပြောဖူးသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ကိုဇော်ဟိတ်အား အလွန်အမင်းအတင့်မရဲဘဲ သတိဖြင့် အလုပ်လုပ်ဖို့ ပြောရာတွင် ကိုဇော်ဟိတ်က ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားလူလက်ဖြောင့်တယ်ဆိုပေမဲ့ တောကောင်ကို ပစ်ရာမှာသာ လက်ဖြောင့်နိုင်မှာပါဗျာ။ တစ်ဖက်က သူ့ကို သေနတ်နဲ့ လိုက်ရှာနေတယ်ဆိုတာ သူသိထားတော့ ခင်ဗျားလူ လက်မတုန်ဘဲ နေနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး။ သို့သော် စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ သတိမလစ်စေရပါဘူး"ဟု ပြန်ပြောလေ၏။ မှန်သည့်အတိုင်း ရေးရလျှင် ကျွန်ုပ်မှာ ယမန်ညဉ့်က ကိုဇော်ဟိတ်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မိသဖြင့် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ အိပ်ရာထဲ၌ တလိမ့်လိမ့် တလွန့်လွန့်ရှိနေသဖြင့် ကိုဇော်ဟိတ်ကို ခေါ်စမ်းကြည့်ရာ ကိုဇော်ဟိတ်မှာ ၁၂ နာရီကျော်က တည်းက အသက်ရှူမှန်မှန်ဖြင့် အိပ်ပျော်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ထိုနေ့နံနက်၌ ကျွန်ုပ်သည်သာလျှင် အိပ်ပျက်သည့်အတွက် မျက်လုံးများ ကြည့်မကောင်းဘဲ ဖုန်တုန်တန် ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ ကိုဇော်ဟိတ်မူကား လတ်ဆတ်ရွှင်လန်းစွာ ရှိနေလေ၏။

ဟိတ်။ ။"တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဗျ ဦးသိန်းမောင်၊ ကျွန်တော့်စိတ်က တစ်မျိုးပဲ။ မနေ့ညတုန်းက ရန်ဖြစ်ပြီး ချက်ချင်းပူပူနွေးနွေးသတ်လိုက်ရလျှင် သိပ်ပြီးမြိန်ရေယှက်ရေ ရှိမှာပဲ။ အခုတော့ သူနဲ့ကျွန်တော့်မှာ သူသေဖို့က သေချာနေတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အေးစက်စက်နဲ့ သိပ်မမြူးလှပေါင်ဗျာ"

နှုပ်။ ။"ခင်ဗျားထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပါစေလို့ဆုတောင်းပါတယ်ဗျာ"

ဟိတ်။ ။"ထင်တာမဟုတ်ဘူး ဆရာကြီးရဲ့၊ ကျွန်တော့်သွေးထဲက လိုက်ပြောနေတာခင်ဗျ"

ကျွန်တော်တို့ တိုင်ပင်ရွေးချယ်ထားသော တောင်ကုန်းသို့ရောက်ကြသောအခါ စစ်ဗိုလ်ကလေးနှစ်ယောက်တို့သည် ကိုဇော်ဟိတ်ကို တောင်ပူစာ၏ခြေရင်း၌ရှိသော တောစပ်ကလေး၏ အရှေ့ဘက်သို့ခေါ်သွား၍ အခြားစစ်ဗိုလ်ကလေးနှစ်ယောက်တို့က ပန်ချာပီကြီးကို ထိုတောစပ်ကလေး၏အနောက်ဘက်သို့ ခေါ်သွားကြလေရာ ကျွန်ုပ်နှင့် ဗိုလ်ကြီးလုပ်သူတို့က တောင်ပူစာပေါ်မှ စောင့်နေရစ်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အစီအစဉ်မှာ ပန်ချာပီကြီးနှင့် ကိုဇော်ဟိတ်တို့ကို တစ်ကွဲစီပို့ထားခဲ့ပြီးနောက် စစ်ဗိုလ်ကလေးများ တောင်ထိပ်သို့ ပြန်ရောက်ကြသောအခါတွင် သေနတ်တစ်ချက် ပစ်ဖောက်၍ အချက်ပေးရန် ဖြစ်လေရာ သေနတ်သံကြားသောအချိန်မှစ၍ ရန်သူနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်တွေ့အောင်ရှာ၍ ပစ်ကြရန်ဖြစ်လေရာ သူတို့လက်တွင် နှစ်လုံးပြူးသေနတ်တစ်လက်စီနှင့် အယ်လ်ဂျီယမ်းတောင့် သုံးတောင့်စီပါရှိကြ၏။ လူနှစ်ယောက်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့တွင် သေနတ်ကို ယမ်းတောင့်များ သိုဝှက်ဆောင်ယူခြင်းမရှိစေရန်လည်း စစ်ဆေးရှာဖွေပြီး ဖြစ်လေသည်။

တောင်ပူစာခြေရင်း၌ လက်ခုပ်တစ်ဖောင်ခန့်မြင့်သည့် ဆောက်ကလားပင်များနှင့် နွယ်နီချဲ့များရှိကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် စစ်ဗိုလ်လုပ်သူတို့သည် တောင်ကုန်းပေါ်က မျှော်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ပန်ချာပီကြီးနှင့် ကိုဇော်ဟိတ်တို့အကြားတွင် မိုင်တစ်ဝက်ခန့်ခြား၍ ခြုံများကာဆီးလျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကမူ လူနှစ်ယောက်လုံးကို တောင်ကုန်းပေါ်မှ မြင်နိုင်ကြသော်လည်း သူတို့အချင်းချင်းမူကား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မမြင်နိုင်ချေ။

လိုက်ပို့သောစစ်ဗိုလ်ကလေးများ ပြန်ရောက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဗိုလ်ကြီးလုပ်သူသည် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို အထက်သို့ထောင်လျက် တစ်ချက်ပစ်ဖောက်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ ၆ ဦးသားသည် တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ထိုင်ကြ၍ မကြုံဖူးအောင် ထူးဆန်းသော တိုက်ပွဲကို စောင့်ကြည့်၍နေကြလေ၏။ စစ်ဗိုလ်ကလေးများအဖို့မှာ မြန်မာအမျိုးသားတစ်ယောက် ပါဝင်သည့်တိုက်ပွဲဟူသော အမှတ်ဖြင့် ကြည့်နေဟန်တူသည့်ပြင် သူတို့

mgyoe.com

mgyoe.com

ကိုယ်တိုင် စစ်သားများဖြစ်၍ အောက်ပြည်မှ အထက်သို့ ချီတက်လာရောက်သည့်လမ်းတစ်လျှောက်၌ အထိုက်အလျောက် သတ်ဖြတ်တိုက်ခိုက်ခဲ့ရသဖြင့် အလေ့အကျင့် ရှိနေကြသော်လည်း လူသတ်ပွဲမမြင်ဖူးသော ကျွန်ုပ်အဖို့မှာ ညီရင်းတမျှ ခင်မင်တွယ်တာလျက်ရှိသော မိတ်ဆွေလည်းဖြစ်သောကြောင့် ရင်ထဲ၌ တဒိန်းဒိန်းလှုပ်ခုန်၍ ထိုင်ချည်ထချည်ဖြင့် နေမထိထိုင်မထိ ဖြစ်နေလေ၏။

စစ်ဗိုလ်က သေနတ်ပစ်ဖောက်လိုက်သော တစ်ခဏ၌ ကိုဇော်ဟိတ်သည် သေနတ်ကို မြေပေါ်တွင်ချထား၍ ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို ယူဖွာလျက်ရှိရာမှ ဆေးလိပ်ကို ဆတ်ခနဲပစ်ချကာ သေနတ်ကို ကောက်ယူလိုက်လေရာ ပန်ချာပီကြီးမှာမူ သေနတ်ကိုထမ်းကာ စကြံလျှောက်နေရာမှ ကိုဇော်ဟိတ်ရှိရာဘက်သို့ ချာခနဲလှည့်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် လူနှစ်ယောက်တို့သည် ဆောက်ကလားပင်များနှင့် နွယ်နီချုံများအတွင်းမှဖြတ်သန်းကာ တစ်ယောက်ရှိရာသို့တစ်ယောက် ချီတက်လာကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် ချုံကျဲသောနေရာများ၌သာ သူတို့ကိုမြင်နိုင်၍ များသောအားဖြင့် နှစ်ယောက်လုံးကို မမြင်ရချေ။ ချုံများအတွင်းမှ သေနတ်သံတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာရာတွင် ကျွန်ုပ်မှာ ရင်ထဲ၌ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိ၏။ မည်သူက ပစ်လိုက်သည်မသိ။ ထိမှန်ခြင်း ရှိမရှိကိုလည်း မသိရချေ။ သို့ရာတွင် နောက်များမကြာမီအတွင်း ဆောက်ကလားပင်တစ်ပင်မှ နွယ်နီချုံတန်းတစ်ခုဆီသို့ သေနတ်ကို လက်နှစ်ဖက်တွင်ကိုင်လျက် ခပ်ကုန်းကုန်းလှမ်းသွားနေသော ကိုဇော်ဟိတ်ကို မြင်လိုက်ရသည်တွင်မှ ကိုယ့်လူမထိမှန်ကြောင်းသိရပေတော့သည်။ ဗိုလ်ကြီးလုပ်သူမှာ လက်ဝယ်၌ မှန်ပြောင်းတစ်ခုရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ခေတ္တငှားကြည့်လိုက်သည်တွင် ကိုဇော်ဟိတ်၏ မျက်နှာထားမှာ လေးစားသောအမူအရာမျိုးမရှိဘဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့ခပ်အေးအေးရှိနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အားမရနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသေး၏။

ထိုအချိန်၌ ကိုဇော်ဟိတ်မှာ ကျွန်ုပ်နှင့် တည့်လျက်ရှိသော တောင်ခြေသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ဒုတိယသေနတ်သံတစ်ချက် ကြားရ၍ ကိုဇော်ဟိတ်၏ ဦးခေါင်းထက်ရှိသော ဆောက်ကလားကိုင်းတစ်ခု ကျိုးကျသွားသည်ကို တွေ့ရသောအခါတွင်မှ ကိုဇော်ဟိတ်လည်း ခက်ထန်သောမျက်နှာထားဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။ သေနတ်သံနှစ်ချက် ကြားရပြီးဖြစ်၍ တစ်ချက်မှာ ကိုဇော်ဟိတ်၏ ဦးခေါင်းအနီးမှ သစ်ကိုင်းကို ထိမှန်သွားသောကြောင့် ပန်ချာပီကြီး၏ လက်ချက်ဖြစ်ကြောင်း သေချာပေရာ တစ်ချက်သည်သာလျှင် မည်သူ၏လက်ချက်ဖြစ်သည်ဟု မပြောနိုင်ဘဲ ရှိ၏။ အကယ်၍ ပထမသေနတ်သံလည်း ပန်ချာပီကြီး၏လက်ချက်ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် ပန်ချာပီကြီး၌ ယမ်းတောင့်တစ်တောင့်သာ ကျန်ရချေတော့မည်။

နောက်တစ်ခဏ၌ ကိုဇော်ဟိတ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင်ဝပ်နေရာမှ မျက်နှာထားတစ်မျိုးပြင်ကာ ထသွား၍ ချုံများအတွင်း ကွယ်ပျောက်သွားလေရာ သူနှင့် ကိုက် ၁၅၀ ခန့်ကွာလှမ်းသောနေရာတွင် ပန်ချာပီကြီးလည်း ၎င်းနည်းတူပင် တစ်ချုံမှ တစ်ချုံသို့ ဝပ်လျှိုးကာ ပြောင်းရွှေ့ကူးလာသည်ကို မြင်နိုင်ပေ၏။ ထိုသူမှာလည်း တစ်ခါတစ်ရံပေါ်လာ၍ တစ်ခါတစ်ရံ ပျောက်ကွယ်သွားလေရာ သူတို့နှစ်ယောက်အကြားတွင် ကိုက်ပေါင်း ၃၀ ထက် ပို၍ဝေးတော့မည် မထင်ပေ။ ထိုမှတစ်ဖန် တဖြည်းဖြည်းတွားလာခဲ့ကြ၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နီးကပ်သည်ထက် နီးကပ်လာကြရာ နောက်ဆုံး၌ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်အကြားတွင် အလွန်ရှုပ်ထွေးထူထပ်လှသော ချုံကြီးတစ်ချုံတည်းသာလျှင် ရှိတော့၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုလူနှစ်ယောက်လုံးကို မြင်ကြသည်ဖြစ်ရာ ချုံ၏အခြားဖက်၌ မိမိ၏ရန်သူရှိနေသည့်အဖြစ်ကို နှစ်ယောက်လုံးကပင် သိနေကြသည့်လက္ခဏာရှိ၏။ ဤနေရာတွင် နှစ်ယောက်လုံးတို့သည် ရှေ့သို့တဖြည်းဖြည်းတိုး၍တိုး၍သွားကြစဉ် နောက်မှ ရန်သူပေါက်လာချေမည်လောဟု မကြာခဏလှည့်၍ ကြည့်နေကြပုံများမှာ နှစ်ယောက်လုံးကို မြင်နေရသော ကျွန်ုပ်တို့အဖို့၌ "ငိုအားထက်ရယ်အားသန်" ဟူသော စကားကဲ့သို့ ရယ်ချင်သလိုပင် ဖြစ်မိသေး၏။ တစ်ခါက မိမိ၏နောက်မှ အသံတစ်စုံတစ်ရာ ကြားရသည့်လက္ခဏာဖြင့် ပန်ချာပီကြီးက ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ပုံမှာ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးမပြုံးဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ကြရလေတော့သည်။ စင်စစ်သော်ကား ထိုခဏ၌ ကိုဇော်ဟိတ်မှာ ချုံကြီး၏အခြားဘက် တည့်တည့်ကြီး၌ ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ထိုအခြင်းအရာကို သိမြင်နေကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် သူ့အရိပ်ကို သူလန့်၍နေသည်ဟု စိတ်ထဲ၌ ပြောင်လှောင်စိတ်ကူးမိကြသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ဤ

mgyoe.com

mgyoe.com

နည်းအားဖြင့် လူနှစ်ယောက်တို့သည် ချုံကြီးကို ပတ်ချာလှည့်နေကြသဖြင့် တစ်ပတ်တိတိလှည့်ပြီးသောအခါတွင် ကိုဇော်ဟိုတ်သည် မြေကြီးပေါ်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ အဖြစ်အပျက်မှန်အတိုင်း တွေးဆမိသည့်လက္ခဏာဖြင့် သူ၏ဝါသနာအတိုင်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး လျှင် သေနတ်ကို အဆင်သင့်ကိုင်လျက် ရှေ့သို့ ဖျတ်ခနဲတိုးသွား၍ မောင်းထိုးချလိုက်သဖြင့် ခိုင်းခနဲအသံထွက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခိုင်းခနဲတုံ့ပြန်လိုက်သော အသံလည်း ပေါ်ထွက်လာလေ၏။ စင်စစ်မှာ ကိုဇော်ဟိတ်က ပစ်လိုက်သောအသံနှင့် ပန်ချာပီကြီးက ပစ်လိုက်သော သေနတ်သံတို့မှာ တစ်စက္ကန့်၏ ဆယ်ပုံတစ်ပုံမျှပင် ခြားကောင်းခြားမည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏နားသို့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဆိုရမတတ် တိုးဝင်လာလေတော့၏။

အခြားလူများမှာလည်း ကျွန်ုပ်နောက်က ပြေးလိုက်လာကြလေရာ ဗိုလ်ကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုဇော်ဟိတ်ကို ပွေ့ထူပေးကြစဉ် ဗိုလ်ကလေးများကလည်း ပန်ချာပီကြီးဆီသို့ ပြေးကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေသောလက်များဖြင့် ကိုဇော်ဟိတ်ကိုပွေ့ထူပေး၍ "ဘယ်ထိသွားသလဲ သူငယ်ချင်း" ဟု မေးရင်း သွေးများယိုစီးကျနေသော နေရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာတွင် လက်ဝဲဘက်ပခုံးကို ဖောက်သွားသော ဒဏ်ရာမျှသာဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသဖြင့် "မောင်မင်းကြီးသား တော်ပါသေးရဲ့" ဟု အောက်မေ့မိ၏။ ထိုခဏ၌ ပန်ချာပီကြီးဆီမှ လာကြသော လူများကို မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ဦးခေါင်းရမ်းပြသည်ကို တွေ့ရ၏။ အကြောင်းမူကား ပန်ချာပီ၏ဒဏ်ရာမှာ နဖူးတည့်တည့်တွင် ထိမှန်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ပွဲချင်းပြီးအသက်ပျောက်ရှာခြင်း ဖြစ်ပေသောကြောင့်တည်း။

ထိုခေတ်မှာ ဂျပန်ပြေး၍ အင်္ဂလိပ်ဝင်စဖြစ်သောကြောင့် လူတစ်ယောက်မက ဆယ်ယောက်သေသော်လည်း အလွယ်တကူ ဖုံးဖိနိုင်ကြသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုလူ၏အလောင်းကို ထိုနေရာ၌ပင် လှံစွပ်များဖြင့် တစ်လှည့်စီတူး၍ မြေမြှုပ်ခဲ့ကြရလေတော့သတည်း။ ■

mgyoe.com

.mgyoe.com

နံပါတ်ငါးနှင့် ဇော်ဟိတ်

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဇော်ဟိတ်တို့သည် မန္တလေးမြို့ နေသူရိန်ရုံကြီး၌ ကိုယ်ရေပြားရောဂါရုံအတွက် အလှူငွေ ကောက်ခံရေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အစည်းအဝေး ကျင်းပလျက်ရှိသဖြင့် အရေးပိုင်ကတော် ဒေါ်သိန်းတင်က ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် "လက်ချာ"ပေးသည်များကို နားထောင်လျက်ရှိကြ၏။ မင်းကတော် ဒေါ်သိန်းတင်မှာ ဗြူရိုကရေစီခေတ်အခါက ရန်ကုန်မြို့ရှိ အတွင်းဝန်ကြီးနှင့်လည်းကောင်း၊ ကော်မရှင်နာမင်းကြီးနှင့်လည်းကောင်း၊ အိုင်စီအက်စ်အရာရှိများနှင့်လည်းကောင်း အလွန်တရာ ပုလဲနံပသင့်သည်ဖြစ်၍ မြန်မာအရာရှိကတော် တစ်ယောက်မျှ ဖြစ်စေကာမူ ဥရောပတိုက်သား အရာရှိကြီးများ၏ ဒင်းနားပါတီများကဲ့သို့ လင်မယားနှစ်ယောက် ဖိတ်ခေါ်ခြင်း ခံခဲ့ကြရလေသည်။ စင်စစ်မှာ ထိုကဲ့သို့ ဖိတ်ခေါ်ခြင်းခံခဲ့ရခြင်းများသည် လင်ယောကျ်ားအရေးပိုင်၏ တန်ခိုးအာနိသင်အစွမ်းကြောင့်မဟုတ်။ မင်းကတော် ဒေါ်သိန်းတင်၏ လူပေါင်းကောင်းခြင်းအတွက်ကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

ဒေါ်သိန်းတင်မှာ ကောလိပ်ကျောင်းတွင် တစ်နှစ်ခန့်မျှသာ ပညာသင်ခဲ့ဖူးသော်လည်း ကွန်ဗင်ကျောင်းထွက်ဖြစ်၍ အင်္ဂလိပ်စကားကို ဘိုကပြားမတမျှ ပြောတတ်သည့်အပြင် မျက်နှာဖြူများနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်း များခဲ့သည်ဖြစ်သောကြောင့် သူတို့၏ ပြောပုံဆိုပုံ၊ နေပုံထိုင်ပုံနှင့် ဆက်ဆံပုံ အခြင်းအရာများကိုလည်း ကောင်းစွာ နားလည်ကျွမ်းကျင်ခဲ့လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုခေတ်အခါက မည်သည့်အဆောက်အဦ အုတ်မြစ်ချပွဲ၊ မည်သည့်အဆောက်အဦဖွင့်ပွဲ၊ မည်သည့်ကိစ္စအတွက် အလှူငွေကောက်ခံပွဲ အစရှိသည့် အစိုးရအရာရှိများနှင့် သက်ဆိုင်သည့် အခမ်းအနားနှင့် ပွဲလမ်းသဘင်မဆို ဒေါ်သိန်းတင်မပါလျှင် မပြီးသလောက်ဖြစ်နေ၍ လူမှုဆက်ဆံရေးဆိုင်ရာ အခမ်းအနားမှန်သမျှတွင် မျက်နှာဖြူအရာရှိကြီးများသည် မင်းကတော်ဒေါ်သိန်းတင်ကို အလွန်တရာ အားထားကြသည်။

အင်္ဂလိပ်အရာရှိကြီးများက မြန်မာတိုင်းသူပြည်သားကို အရေးယူစပြုနေသော ထိုခေတ်၌ ဒေါ်သိန်းတင်သည် မြို့သူမြို့သားတို့အကြိုက်ကို နားလည်သည်ဆို၍ သူ့အား လက်ကသုံးတောင်ဝှေးသဖွယ် အသုံးပြုခဲ့ကြလေသည်။

သို့ဖြစ်၍ "နို့စို့ကလေးငယ်ကိစ္စ၊ ဆေးရုံကြီးကိစ္စ၊ လူအိုရုံကိစ္စ" အစရှိသည့် လူအများနှင့် သက်ဆိုင်သောကိစ္စများတွင် အင်္ဂလိပ်အရာရှိကြီးများသည် ဒေါ်သိန်းတင်

mgyoe.com

mgyee.com

ကို ရှေ့တန်းမှတင်၍ ဒေါသိန်းတင် စီမံအုပ်ချုပ်မှ အလှူငွေ အမြောက်အမြားရရှိ၍ လိုရာကိစ္စများ ပြီးနိုင်သည်ဟု သဘောထားကြလေသည်။

အရေးပိုင်ကတော် ဒေါသိန်းတင်သည် လေဒီရှူးဖိနပ်ကိုစီး၍ ပိုးမာဖလာကလေးကို လည်ပင်း၌စည်းပြီး လျှင် ရာဇဝတ်မင်းကြီး၊ ကော်မရှင်နာမင်းကြီး၊ ဤမင်းကြီး ထိုမင်းကြီးစသော ဥရောပတိုက်သား မျက်နှာဖြူ အရာရှိကြီးများနှင့် ကားအတူစီးကာ အင်္ဂလိပ်စကားကို ဘိလပ်သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ တရှိုးရှိုး တရွတ်ရွတ် ပြောတတ်သည်များကို အခြားသော မင်းကတော်များမြင်ကြရသောအခါ ခေတ်ဆန်သော ကတော်ပေါက်စများ အလွန်အားကျ၍ အတုခိုးဖို့ ကြိုးစားကြ၏။

ဒေါသိန်းတင်ကဲ့သို့ မျက်နှာပွင့်လန်းလိုသော်လည်း သူကဲ့သို့ နေရာတကျ မလုပ်တတ်သော မင်းကတော်များကမူကား သူတို့အချင်းချင်း မဲ့ကာရွဲ့ကာ ကဲ့ရဲ့ရွတ်ချတတ်ကြလေသည်။

ဒေါသိန်းတင်၌ ချီးမွမ်းထိုက်သောအခြင်းအရာတစ်ခုမှာ မိမိအား အရာရှိများက မြှောက်စားလိုလားကြသော်လည်း အစည်းအဝေးများ၌ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် စကားပြောခွင့်ရှိ၍ ပြောရသောအခါများတွင် အချို့သောမိန်းမများကဲ့ဒို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဟုတ်လှပြီထင်၍ တောင်စဉ်ရေမရဟူဘိသကဲ့သို့ အဓိပ္ပာယ်မရှိသော စကားတို့ကို ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ လေရှည်ဆွဲ၍မပြောဘဲ တိုတိုတုတ်တုတ်လိုရင်းလောက်ကို ချုပ်၍ ရယ်မောဖွယ်ရာ ပုံတိုပတ်စကလေးတစ်ခုတလေညှပ်ကာ အလွန်တရာ အချက်ကျအောင် ပြောဆိုတတ်ပေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ရှဲ့မဲ့ကဲ့ရဲ့ချင်သောကတော်ကြီးများသည်ပင်လျှင် ဗိုလ်ဆန်ချင်သည်ဟု အပြစ်ဆိုကြစေကာမူ သူကဲ့သို့ ပြောတတ်လျှင် ကောင်းလေစွဟု စိတ်ထဲက အောက်မေ့ကြရလေတော့သည်။

အရေးပိုင် ဦး.... မှာမူ မိမိ၏ဇနီးအစွမ်းကြောင့် မိမိပါ မျက်နှာရနေသည့်အဖြစ်ကို သိရှိသော်လည်း မနာလိုဝန်တိုခြင်းမရှိ၊ မိမိကြီးပွားရေးအတွက် "အမှီသဟဲ"ပြုရသော မိန်းမတစ်ယောက်ပေတည်းဟု အလွန်တရာကျေနပ်နှစ်သိမ့်လျက် ရှိ၏။ သို့ဖြစ်၍ အရေးပိုင်ကြီးသည် ဒေါသိန်းတင်ထားရာ၌နေ၍ ဒါဘာမင်းပွဲများ၌ ဒေါသိန်းတင်ဆင်ပေးသော အဝတ်အစားများကိုသာလျှင် ဝတ်ဆင်လေ့ရှိ၏။ ဒေါသိန်းတင်သည် ပါးသောမိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်၍ လင်ယောကျ်ား၏ ရုံးကိစ္စများတွင် ပါဝင်စွက်ဖက်ခြင်းမပြုသော်လည်း လူမှုကိစ္စဟုဆိုအပ်သော ဆက်ဆံရေးကိစ္စများ၌မူ လင်ယောကျ်ားသည် အရှပ်ဖြစ်၍ ဒေါသိန်းတင်က ကြိုးကိုင်ရလေသည်။

နေသူရိန် အစည်းအဝေး၌ အခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ကိုယ်ရေပြားရောဂါရုံကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ စာအုပ်စာတမ်းများမှ မွေနှောက်ဖတ်ရှုကာ ကမ္ဘာပေါ်၌ ကိုယ်ရေပြားစွဲကပ်သူ အရေအတွက် မည်မျှ၊ မြန်မာ၌ မည်မျှ၊ အိန္ဒိယပြည်၌ မည်မျှ စသည်ဖြင့် ပျင်းရိဖွယ်ရာ အကျယ်တဝင့် ချဲ့ထွင်ဟောပြောကြသော်လည်း ဒေါသိန်းတင်၏အလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ အလွန်တရာ ချိုအေးပြုံးရွှင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ထိုင်ရာမှထ၍ အချိန် နှစ်မိနစ်ခန့်ထက် မကျော်လွန်စေဘဲ တိုတိုတုတ်တုတ်ဖြင့် အချက်ကျကျ ပြောဆိုလျက် နောက်ဆုံးနိဂုံးချုပ်သောအချိန်၌ "ရှင်တို့ ကျွန်မတို့မှာတော့ ကိုယ်ကာယသန်သန်စွမ်းစွမ်း၊ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး၊ ခိုင်ခိုင်မာမာရှိနေကြလို့မို့ ကိုယ်ရေပြားရောဂါ စွဲကပ်ခြင်းဆိုတာဟာ ဘယ်လောက်အတိဒုက္ခ ရောက်နေတယ်ဆိုတာကို မသိကြပေဘူးပေါ့။ သူ့ခမျာများမှာတော့ သွားချင်လို့လည်း နေရာတကာမသွားနိုင်၊ လူကောင်းများမြင်ရင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရွက်ရ၊ ကိုယ့်ဝမ်းစာ ကိုယ်ရှာစားမယ်ဆိုလို့လည်း ခြေမသန်၊ လက်က ခနော်ခနဲ့၊ မျက်စိဈ ဝိုးတိုး ဝါးတား၊ အဲဒီလောက် အတိဒုက္ခရောက်လာရှာကြလို့မို့ လူ့ဘုံလို့သာဆိုရ ငရဲပြည်တမျှ ဆင်းရဲရှာကြတဲ့ဒုက္ခသည် ယောကျ်ား၊ မိန်းမများကို ကိုယ်စားမည့်အထဲက တစ်ရက်စာကလေးဖြစ်စေ၊ ကိုယ်ဝတ်မည့်အထဲက တစ်ထည်တလေဖြစ်စေ ဖဲ့ပြီးပေးကြမယ်ဆိုလျှင် သူတို့မှာလည်း အကျိုးများပြီး ကျွန်မတို့အဖို့မှာလည်း နောင်သံသရာအတွက် ဘယ်လောက်များ အကျိုးကြီးမယ်ဆိုတာ ကျွန်မက ထုတ်ဖော်ပြီး ပြောပြဖို့ မလိုပါဘူး မှတ်တယ်မြို့.မိမြို့.ဖများရှင်"

ထိုခဏ၌ ဒေါသိန်းတင်သည် ဦးခေါင်းညွှတ်လျက် ကုလားထိုင်၌ ထိုင်လိုက်လေရာ ဩဘာလက်ခုပ်သံကြီးလည်း နားကွဲမတတ် ဆူပွက်သွားလေတော့၏။

ထို့နောက် ဒေါသိန်းတင်သည် ပရိသတ်၏ ဩဘာပေးခြင်းကို ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာထားဖြင့် လက်ခံလျက် ပရိသတ်ရှိရာသို့ကြည့်ကာ မျက်နှာပေးလိုက်သည်